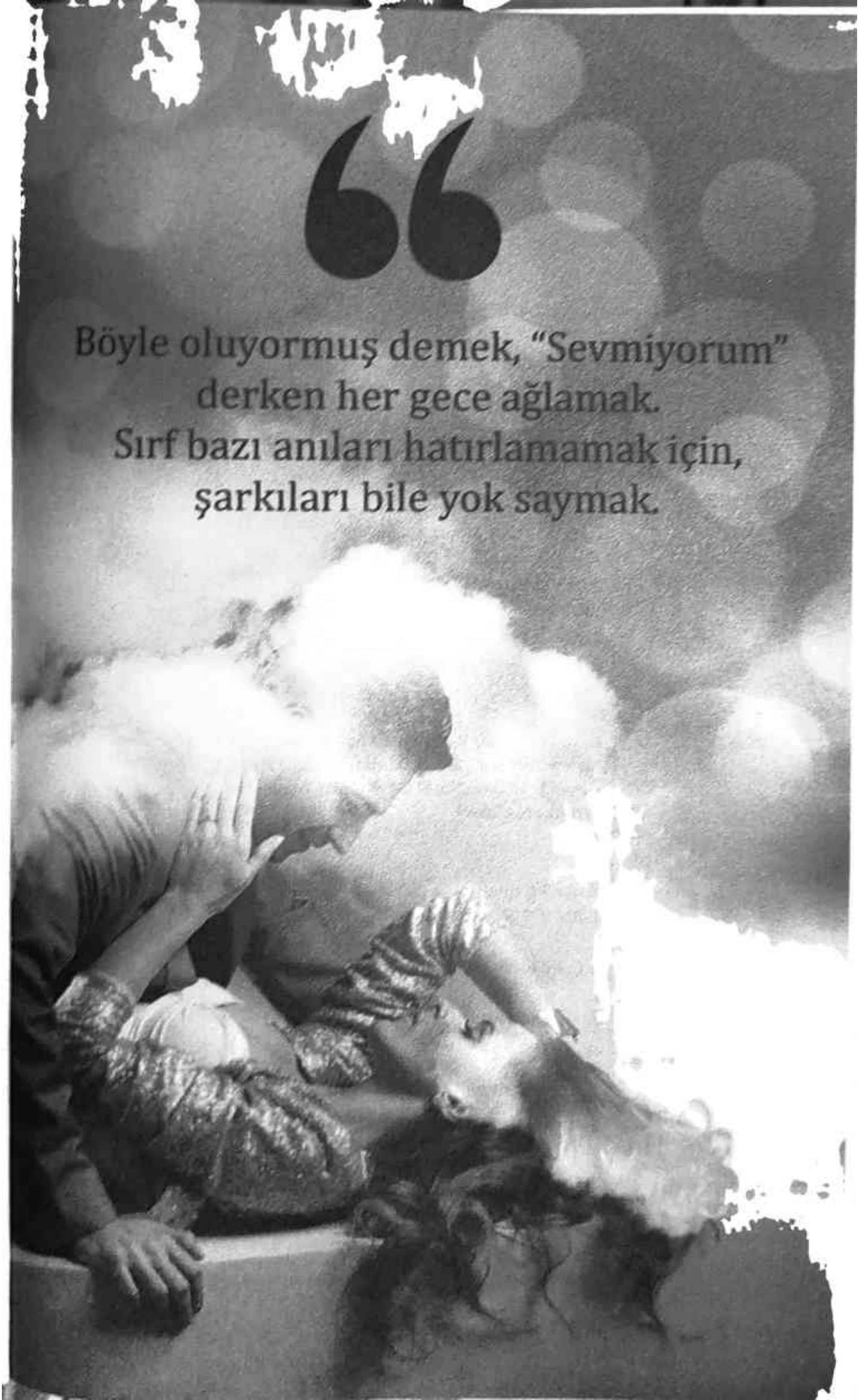

Zümrüt Kafes

Müjde Aklanoğlu

“
Böyle oluyormuş demek, “Sevmiyorum”
derken her gece ağlamak.
Sırf bazı anıları hatırlamamak için,
şarkıları bile yok saymak.

TÜRKİYE'NİN
İLK CEP TELEFONUNDAN YAZILAN ROMANI
2009

ZÜMRÜT KAFES

"Hayatımda yaptığım en güzel hata;
ayağına takılıp, gözlerine düşmek..."

Benim için çok değerli bir arkadaşım, istemediği halde aile baskısıyla evlenmeye zorlandı ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü ben ne kadar itiraz edersem edeyim, onun için ne kadar mücadele edersem edeyim, ailesine karşı zaafından dolayı bu durumu sineye çekmeye kendini mecbur hissetmişti. Zamanla sözlerimi duymayan, hiçbir çabamı görmeyen, çaba göstermeyen bir duvara döndü. Sonunda pes ettim.

Bazen kelimeler değişiyor kader ve kısmet değişmiyordu, ailesi çaresizliği oluyorsa evladın, her yer kafes kesiliyordu. Sen ne kadar mantıklı konuşursan konuş vefa mantığa galip geliyordu.

Pek çok genç kadını yerle bir ediyordu!

Bazen insanın basireti bağlanıyor, konu aile vefası olunca mangalda kül bırakmayanlar bile çıra gibi yanabiliyordu. Onca savaşıma rağmen evliliği gerçekleşti fakat mutsuz bir Esra bıraktı geride. Ruh gibi, yaşama sevinci çalınmış, nefes almayı bile Allah'a sevgisinden yapar olmuştu. Fakat sonra bir şeyler değişmeye başladı, gözlemlediğim şeyler onun bile farkında olmadan gerçekleşen bir masalın ilk satırlarına benzemekteydi.

Belki de mutlu olmasını o kadar çok istiyor ve kafaya takmıştım ki, bu masala kendimi inandırmıştım! Onu mutlu etmek için, bir karar aldım ve onun hikayesine mutlu bir son yazmak istedim. Ona sürpriz yapıp her akşam ikimiz için açtığım bir Facebook sayfasına, telefonumdan bölüm bölüm kitabı yazıp paylaşmaya başladım. Fark etmediğim sayfanın herkese açık olduğu ve ikimiz için açılan sayfanın, günden güne büyüyeceğiydi. Birkaç bölümü sorunsuz paylaştım fakat o süreçte kız kardeşim rahatsızlandı, acilen ameliyata alındı. Aylar süren bir hastane yatışı gerçekleşecekti ve kız kardeşim hastaneden ayrılırken, o hastanenin odasında, ufacık bir cep telefonun klavyesinde can bulan bu kitap ortaya çıkacak, canım arkadaşım Esra'ma umut ışığı olacaktı. Bilmeden mutlu son hayalini kurduğum arkadaşımın şu anda bu kitaptaki karakterden daha mutlu bir sona ulaştığını bilmek istersiniz belki. Nasip diyoruz ya işte, nasip! "Asla mutlu olamam, ben onun gibi biriyle nefes alamam," diyen Esra'm, ona can olan adamsız nefes alamıyor ve iki tane de meleğimize can veriyordu...

Esra'm, bu senin hikayen değil ama bu senin masalın.

Seni seviyorum.

Az olanın kalpte çoğalması...
Yaralı cana sevdiğinin şifa olması...
Masal değil, gerçeğin aynası...

GİRİŞ!

Gözlerini sımsıkı kapadı.

Kalbi zifiri kayboluşu hissederken, en derin karanlığın içinden duyulan acılı bir inleme sesi kamçı gibi şakladı kulaklarında... Genç adam iri ellerini çaresizce kaldırıp kulaklarına sımsıkı bastırdı. O dev cüssesine dışarıdan bakan, onu yıkılmaz, erişilmez ve asla korkmaz sanırdı.

Ama korkuyordu işte. Ufacık bir çığlıktan kıyamet gibi korkuyor, yüreğine vuran hain sızıdan dehşetle kaçmak istiyordu. İçini hoplatan, umudunun kuytusuna pusu kuran huzursuzluktan ürkerek, düşüncelerine savaş açıyordu, ama o sesler... o sesler ki, her yükseldiğinde hem gücünü, hem dirayetini tüketiyor ve sanki boğazını delip, omuriliğine süzülüp, sırtını parçalayarak dışarıya çıkıyordu.

Ve sonra çığlıklar bıçak gibi kesildi bir anda. Karanlık kadife bir çarşaf gibi kuşattı etrafını. Bir dev kadar iri görünen adamın, bir kauçukmuşçasına ufalanan kalbi, az sonra şaha kalkmış at gibi hızlanmaya başladı. Nefes alıp verişleri sıklaştı. Karışık düşüncelerini toparlayamayarak, dağınık bakışlarını beyaz mobilya kapıya çevirdi. Sabırsız, ürkek, korkak, sessiz ve derin bir beklentiyle duruyordu.

Beklenti...

Dakikalar bir asır gibi akıp giderken, sadece beklenti vardı içinde. Hızlanmış nabız atışları kulağına ulaşmış uğuldarken, kuvvetli bacaklarındaki güç çekilse bile kapıya yaklaşmayı başardı. Koyulaşmış ve kıpkırmızı olmuş gözlerini kırpmadan merakla kapıya bakmayı sürdürdü.

Etraf derin bir sessizliğe bürünmüşken, nefes sesleri bir fırtına gibi uğulduyordu. Duyguları, kuşku, huzur, korku, umut, kaygı, karmaşa olunca, karamsarlık girdabının içine süzülüyordu.

Sonra...

Sonra kulak çınlatan, insanın bir dakikadan uzun süre durduğunda bile kafayı sıyıracağı, o sinir bozucu sessizliğin içinde boğulduğunu zannetti. Ve yürekleri titreten, vicdanları sızlatan bir haykırış yeniden böldü düşüncelerini.

Genç adam içini yaralayan sesi duymamak için kulaklarını bir kez daha kapattığı anda, bir koşuşturmaca başladı etrafında. Görmedi gözleri telaşlı insanları. Yeşil ve beyaz önlüklü birilerinin paniklemiş halde, koşarak içeriye girdiğini anlayabildi çok sonra. Ama benliği algılayamadı olanları.

Birileri dışarı çıktı endişeyle... Genç adam merakla ellerini kara saçlarının içine gömerken, biri çıkıp bir şey desin diye umutla bekledi ama kendisi sormaya çekindi.

Ya korktuğu olduysa! Ya olursa düşüncesi, huzursuzluk ile bir olup içini kemirdi.

Ve kelebek kapı tekrar kapanarak, etrafı o ketum sessizliğe terk etti... Üç aşağı, beş yukarı etrafı turladı, yutkunurken nefesleri göğsüne tıkandı. Kalbi sıkışıyordu düşündükçe, sanki kötü haber kapısındaymış ve dehşet bir veba teninde dolaşıyormuş gibi donmuştu. Vahşi bir kıyamet kopacakmışçasına korkuyla beklerken, tüyleri diken diken oluyordu.

Ve bir tıkırtı duyuldu ardından.

Arkasını dönmeye korktu önce, sonra çaresizce ve usulca döndüğü anda, kapı yavaşça açıldı. Hevesle ve gelecek olan iyi haberin beklentisiyle atıldı kapının eşiğine. Gözleri meraklı, dudakları söyleyeceği sözlerin endişesiyle büzük, nefesleri yine kesikti. Söylemek istediği hiçbir cümle bir türlü dudaklarından dışarı çıkamadı, sanki diyeceği tüm kelimeler çalınmıştı.

İçeriden çıkan orta yaşlı, beyaz giysili kadın, sulanmış ıslak gözleriyle kafasını sallayarak, genç adama bir şey diyemeden kaşlarını kaldırdı. Rengi hayalet görmüş gibi çekilmişti teninden. Adam tam ağzını açacaktı ki, kadın bir anda, pire gibi sekerek ondan kaçtı. Genç adam elini kaldırıp arkasından seslenecekken, kapı tekrar açıldı ve adamın

koca bedenindeki güç garip bir telaşla uzuvlarından çekildi.

Korktu!

Aklında peydahlanan duru bir beklenti, dilinde donmuş cümleler, içinde, kulağına çalınacak iyi bir haberin umudu vardı. Kapının önüne çıkan yaşlı doktorun gözleri buruk bir tebessümle eğildi. Kurumuş dudaklarının mağrurca büküldüğünü gördüğünde, içi bir nebze de olsa rahatladı. Derin bir iç germeyle, yaşlı doktorun hüzünlü yüzünden kucağına kaydı gözleri. Kalbi bir an atmayı kesti. Dünya yaşamayı, zaman ilerlemeyi unuttu sanki...

Elleri de tıpkı bedeni gibi kasılıp kaldı. Beyaz örtünün içinde, pembe, buruşuk, titrek, kedi yavrusu gibi minicik bir varlık... Nasıl güzel, nasıl masum ve nasıl korunmaya muhtaç görünüyordu.

Mini mini ellerini, ayaklarını ve rengi bile henüz belli olmayan alacalı gözlerini kırpıştırarak, beynine daha şimdiden hükmediyordu evladı. Ona itaat etmesini, gönüllü kölesi olmasını ve bir ömür tutuklu kalmasını sessizce emrediyordu. Tıpkı, annesi gibi...

Daha dokunmadan bile yüreğine sıcaklığını... genzine mis kokusunu... gözlerine neşesini salmıştı. Ufacık ve masum bedeni içine doğduğu hayata şimdiden ürkekti. Ve babası onu koruyup kollayacağına daha onun varlığını hissettiği ilk andan itibaren yeminliydi.

"Sa..." dedi konuşamayan adam ilk önce, ama yarım kaldı kelimesi, dökülemedi dilinden. Boğazını temizleyerek bir gayretle tekrar konuşmayı denedi. Yine olmadı. Hiçbir kuvvet kilitlenmiş dilini döndüremedi.

Onun bu korkusunu anlayan doktor, "Sa-sağlığı yerinde çok şükür," dedi titrek sesiyle. Gözleri ürkek, nefesleri hızlanmıştı. Bebeği, karşısında heyecanla dikilen taze babaya uzatırken, daha fazla konuşmadan burukça gülümsedi.

Genç adam tedirgin bir halde bocalarken, kocaman ellerini yavaşça uzattı canının parçasına... Ona ilk defa dokunacak olmanın heyecanı ve korkusu vardı içinde. Ne olursa olsun, gözleri neşeyle parlamış, yüzündeki derin kasvet bu sıcacık temasla ortadan kalkmıştı. Bebeğinin narin bedeni tam bir teslimiyetle kollarında yer almışken, gözleri merak içinde yeniden yaşlı doktora kaydı.

"[1]Evin?" diye başını sallayarak sordu korkak bir fısıltıyla...

1 Kürtçe; Aşk demek

Heyecanı ve dehşeti kaç insan aynı anda yaşardı? Önce kelimelerini toparladı dilinde, sonra sesine ayar verdi ve boğazını temizleyerek, "Benim... Dağ Çiçeğim, nasıl?" diye sordu.

Yaşlı doktor o anda öyle bir soludu ki, sanki ciğerleri oksijensiz kalmış gibi tüm havayı içine çekiyordu ve onun tek bir bakışıyla, genç adamın alacağı cevap yüreğine mızrak gibi battı. Paslı, hayatının sonuna kadar unutamayacağı bir acıydı içini dağlayan, kapanmaz yaralar açtı...

Bir ateş işledi ölümlü sinesine...

Ve dünya dehşet bir sessizliğe kapılırken, o anda yüreğinin yitik yarısı da, diğer yarısı gibi atmayı durdurdu. Bacakları da elleri gibi titriyordu. Minik bebek bu çaresizliği yırtarak, yüreğe umut salarcasına ve aynı anda ortalığı ayağa kaldıran bir feryatla ağlamaya başladı. Genç adamın bakışları, paralayan gözlerle bakan masum, korkak ve aç olan yetim kızına kaydı. Bir parçacıktı ellerinde...

Bebek gözlerini baygın gibi açıp kapayarak dikti sahibine... Ve bir anda değişti yaslandığı korunaklı sıcaklığın kaynağı... Ufacık bedeni şefkatli bir göğse yaslansa da o, az önce ayrıldığı vücudu geri isteyerek sesini daha gür çıkararak ağladı.

Önce annesi, sonra babası tarafından terk edilen bebeğin, titrek iç çekişlerine karıştı korkusu ve babasının kulağına vurarak, arşa kadar uzandı acıklı sesi.

Sanki duysun diye haykırıyordu adamın bir anda sağır olmuş yüreğine: *"Gitme babam... Bir de sen terk etme beni!"* dercesine...

Mutluluk neydi?
Karnının doyması, nefretle yüzüne bakılmayan,
Suçlanmayan bir yerde...
Huzurlu olunması mıydı?

1. Bölüm

12.00 Salı

[2]Dilete Jiminre Hiç Naşewite

"Suskunum sana Haluk... Kimsesizim ya, şimdi de dilsizim... Ama buna rağmen hangi sayfaya not düşsem hasreti, ilk harfi sana dönüşüyor şiirlerimin... Deftere yazdığım notlar senin adına bürünüyor. Hangi şarkıyı dinlesem, hangi romanı okusam, biz oluyor. Meğer ne çok şarkıda can buluyormuşum. Anlamlarını önemsemeden dinlediğim şarkılar, şimdi ne kadar da değerli benim yüreğimde. Bazen haykırabilsem diyorum, deprem gibi sarsılan içimi felakete sürükleyip, bir nehir misali köpürse sesim, çığlıklarım bir ok gibi düşse yürek boşluğuna da, varlığımla dolsa için. Şarkı olup aksam kulaklarından ruhuna, sen de benim manamı çözsen sabırla.

Ah Haluk! Al bu suskunluğumu. Sesimde anlam bulsun adın... Yüreğim seninle hiç olmadığı kadar tek beden olsun. Sen olmaktan, ben olmaktan çıkalım, biz olup birlikte anılalım istiyorum.

Ne zamandır susuyorum.

Yalnızlığıma yaren annemin yokluğuyla konuşuyordum uzun zamandır, şimdi buna bir de sen eklendin.

Annem, yürek çırpışına tutuldu garibin... Mavilerin seyrine daldığımdan beri, isimsiz şiirlerimin adı oldu suskunluğum! Adressiz düşüncelerimin ikametgâhı şimdi bir tek Haluk...

Neden çok zamandır ben oyum? Ulaşamadığım için mi? Yoksa yok

2 Yüreğin hiç bana yanmıyor mu?

sayılırken, aslında var olduğumu hissettiğim için mi? Kırılıyorum her gün biraz daha... Neticeye varamadıkça, kuruntularımla besleniyor kırılganlığım. Sonra bir kere karşılaşıyor gözlerimiz, o susuyor, ben suskunluğuma tuzlar basıp, yine tutup atıyorum içimdeki umutları uçurumlara. Ve yine yok sayıyorum gerçekleri.

9:30 Perşembe

[3]Amremi Qediya Zu Were?

Gün benim için doğal ve olağan bir biçimde başladı. Hiçbir umut taşımayan, sıradan hayatım için savaştığım klişe günlerden birisiydi anne.

Aslında on dakika sonra alacağı, yarım ağız edilen teklifin hayatını değiştireceğini bilse, hiç lavaboda o kadar oyalanır mıydı âşık kızın? Ertesi gün eve dönecek olmanın burukluğunu yaşarken ben, birden saçlarını savurarak yürüyen Tuna çıktı karşıma. Dalgalı saçları yüzünü örttüğü vakit beni fark edemedi kızcağız.

Hani hep bir kızla bir erkek çarpışırdı ya filmlerde ve ellerinde ne varsa dökülürdü ya yere, bu sefer film gibi bir aşk çarpışması olmadı ama hayatıma yıldırım gibi düşen bir umut parlaması doğdu. Tuna aceleyle yere düşen kitaplarımı toplarken, masumca da özürler diyordu. Kızın bu telaşlı hali merak uyandırıcıydı. Her ne kadar samimi olmasak da, telaşının sebebini sormak istedim çünkü biraz da endişeliydi. Aklıma ilk gelen şeyse abisi Haluk oldu. Korktum ama aynı zamanda heyecanlandım da... Hasta mıydı acaba ya da güzel bir haber mi vardı ufukta?

Tuna aslında sakin mizacı olan iyi bir kızdı. Hayır, o benim için özel bir kızdı. Çünkü o Haluk'un kardeşiydi! Yanına sokulmaya cesaret edemediğim tek kızdı.

Tam biz toparlanıp doğrulduğumuzda derdini soracaktım ki, Asel şak diye yanımızda bitti. Nereden çıktı deme, ben de bilmiyorum ama çıktı işte her zamanki gibi...

Asel ona, "Aşk olsun Tuna! O kadar merhabamız yok mu? Her ne kadar doğum gününe çağrılmasak da, yeni yaşın hayırlı olsun," dediğinde, aba altından sopayla dürterek lafını çakınca, Tuna çekindi. Biraz da yarım ağızla, ufak bir doğum günü olduğunu söyledi. İstersek gelebileceğimizi de belirtti.

3 Ömrüm tükendi çabuk gel.

Ben onun, bu daveti böyle isteksizce yapmasına gücendim. Her ne kadar samimi olmasak da, en azından üstün körü davet etmemeliydi, lütfetmişti... Sonuçta her gün merhabalaşıyorduk, birbirimizden ders notları alıyorduk. Ben onun teklifini nazikçe reddederken, Asel birden lafa karıştı.

"Geliriz tabii. Saat kaçta ve nerede?" diye sordu arsızca.

Hiç istemesem de kaşlarım yine çatıldı. O'ysa bunu anladığı halde umursamadı ve yine yüzsüzlük yaptı. Kurnazca bildiğini okudu. Kızmama bile fırsat vermeden, beni kolumdan tuttuğu gibi kantine sürüklerken, hoşça kal dahi dedirtmedi. Onun arkamızdan şaşkınlıkla baktığını görünce utancımdan yerin dibine girdim.

Yani işin garibi biz, davetli ama isteksiz misafirler oluverdik bir anda.

O zaman öfkelenen ben burnundan getirsem de, şimdi düşününce kızmıyorum Asel'e. İyi ki de bizi o partiye sürükledi anne. İlk defa abimden ve babamdan izinsiz kendim için bir şey yapıyorum. Belki hata, belki değil...

Bağımsız ve cesur, özgür ve neşeli... Aynı anda tedirgin ve korkak da... İlk defa genç kız olduğumu hissettiğim kıyafetlerimi böyle özenli giyip, makyajımı bu kadar titizlikle yapıyorum.

Onun için yaptım anne. Mavi gözlü Haluk için. Ve biliyor musun, ben kendimi ilk defa kadın gibi hissettim. O beni beğensin istedim. Gözleri partide benden başkasını görmesin, beni keşfetsin diye uğraştığım bir gerçekti. Asel çekinik tavırlarıma rağmen beni onun evine götürmüştü. Kalbim nasıl hızlı atıyordu ve yüzümdeki gülücükler gamzemde boğulmuş, dudaklarım titriyordu. Ellerimse sımsıkı sarıldığım hediyeme kenetleniyordu. Nasıl bu kadar cesur olabildim, bilmiyorum ama bana isyan eden bedenim dayak yemiş gibi sallanırken, bacaklarım titreyerek bana ceza veriyor gibiydi.

Geldiğimiz bu ev iki katlı müstakil bir evdi. Öyle zengin değillerdi ama bahçesinde çeşitli çiçeklerin olduğu, mor boyasıyla göz dolduran sıcacık bir evdi.

Tuna gerçekten de söylediği gibi öyle fazla kimseyi çağırmamıştı doğum gününe. Okuldan tanıdığım birkaç genç, bahçenin ortasındaki plastik masanın etrafına oturmuş, keyifle sohbet ediyorlardı. Üstelik hepsi spor giyinmiş, okula gelir gibi sıradandılar. Bense ne sandıysam, kendimi düğüne gider gibi hazırlamıştım, elimde kocaman bir paket,

yüzümde bir kilo boya, ayağımda sitelottolar ile rezilliğin daniskasını yaşıyordum. İşte o an çok utandım annem. Yine gözlerimi kaçırdım ve ürkekleştim elimde olmadan. Asel bana cesaret vermeye çalışıyordu ama boşunaydı çabası.

Allah'tan Tuna'nın arkadaşları alçak gönüllü insanlardı. Bizi sıcacık karşıladılar ve sadece gülümsediler. Anlayış göstererek bu halimizi şaka malzemesi yapıp dile vurmadılar. Onlar öyle davranmasaydılar hayatta bakamazdım yüzlerine bir daha.

Zaman ilerledi. Pasta üflendi, sohbetler edildi ama benim mavi gözlü devim hâlâ ortalarda görülmedi. Üzüldüm. Oysa ben bu yabancısı olduğum meclise sırf onun için gelmiştim. Tanımadığım insanların kendi aralarındaki sohbetini keyif almayarak çekmiştim ama o yoktu. Pişman değildim. Güzel insanları da tanımıştık Asel'le ama gözlerim hep kapıya kaydı ve yüreğim her kapıyı boş gördüğümde daha bir buruklaştı. Mütevazı bir doğum gününde alafranga olan biz, eğreti bir sohbete giriş yaparken, nihayet o göründü; gecenin içinde beliren yıldız gibiydi.

Sanki o anda gökyüzünde havai fişekler patladı, konfetiler havada uçuştu. Sanki kalbimde kelebekler bale yapmaya başladı. Beyaz atsız prensim. Üzerinde sıradan lacivert takımı, kestane rengi saçları yorgunluktan dağılmış, yüzü süzülmüştü. "Ne çok çalışıyor," diye söylenirken, masadaki gençlerden birisi olan Harun, "Hem okumak ve aynı anda çalışıp bir evin geçimini üstlenmek çok zor olmalı..." dediğinde gerçeği anladım. Ve çok üzüldüm. Aslında kendi derdimin ne kadar ufak olduğunu, Tuna ve Haluk'un dertlerinin yanında esamesinin olmadığını kavradım. Hasta anne ve babaya bakan, okuyan ve çalışan bir erkek ve hayatından onlara çok şey veren tazecik bir genç kız... O gün Tuna'nın bana soğuk davranmasına bu kadar takıldığım için ilk defa utandım. "Yargılamak kolay, anlamak zor," derdi ya Handoş'um hep, bunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Haluk üzerini bile değiştirmeden yanımıza geldi. O kadar güzel gülüyordu ki konuşurken, çapkın dudaklarının kıyısında kahkahanın ahenkli kıvrımları hayat buluyordu sanki. Çekindim aslında ama yine de hayran bakışlarımı onun yüzünden alamadım. Doya doya bakayım istedim.

Kardeşine doğum günü hediyesi olarak, uzun zamandır o çok istediği spor ayakkabısını almış. Bir ayakkabı için, bir genç kızın gözlerinin bu kadar heyecanla güldüğüne ilk defa tanık oldum anne. Onların

sevgisine gıptayla bakarken, Cesur abim geldi aklıma. Burnumun direği sızladı, yanağıma sıralanan yaşları onlar görmeden yok ettiğimi sanırken, bir el önüme uzandı.

Onca kişiyi es geçerek ilk bana uzanmıştı o el. Bedenime yiyecek gibi bakmamış, hafif olan göğüs dekolteme arsızca gözlerini dikmemiş, sadece gözlerime odaklanmıştı gözleri.

İnsanın yüreği bedeninden sökülür mü anne? Sanırım artık bende o yürek denilen şeyden yok, çünkü o günden sonra ben onu mavi devin gözlerine bıraktım.

Ufacık bir temasıyla bedenimin titremesini, nefeslerimin sıklaşmasını izledi ve anladığını belirten keyifli bir gülümsemeyle yanaklarımı kızarttı. "Adının Asmin olduğunu duydum... Anlamı çok güzelmiş..." dediğinde, adımı öğrendiğini, dahası anlamını araştırdığını idrak edemedim. Göz kırptığında ancak anlayabildim.

*Konuşamadım. Gözlerim hafifçe gevşemiş kravatına kaydı ve ben farkında olmadan yanaklarım ateşlere teslim olmuştu bile. "Ben de Haluk..." '**Bunu zaten biliyorsun**' der gibi söylemişti. Merhabalar yoktu sözlerimizde, direk sohbet başlatmak istiyordu sanki.*

Neden başka kızlar kadar arsız olamıyordum anne? Neden utanınca çaresiz kalıp susuyor, konuşamıyordum? Ama işin gerçeği şu ki, ufacık bir temasla yanan tokalaşma serüvenimiz, hiç bitmesin istiyordum. Ama ayrıldı tenlerimiz, ellerimiz ayrılırken... Tuna masanın kenarındaki müzik çalardan hafif bir müzik açtı ve abisini neşeyle dansa çekiştirdi.

Onlar giderken titreyen ve terleyen elimdeki dokunuşunun sıcaklığını saklamak isteyerek avucumu sımsıkı yumruk yaptım. Haluk, adım adım benden uzaklaşırken bile gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı. Vaat doluydu bakışları. Peki, o zaman onca zaman, neden cesur olup ellerimden tutmamıştı?

Beni tanıyor, hatta her bir hareketimi biliyor gibiydi. Hâlbuki ilk defa şimdi aynı mecliste buluşmuş, ilk defa şimdi konuşmuştuk. Daha önce kaç defa ve ne zaman böyle bakışmıştık hatırlamıyorum. Sanırım okula geldiği bir zamanda, kısa bir andı.

Uzaktan sevmek dedikleri böyle bir şey miydi anne? Ya o cesaretsizdi ya ben özgüveni eksik! Bilemedim! Kardeşi neşeyle kollarında dönerken, arada gözlerini bana çevirip, çapkınca gülümsüyordu ya, bunu gördükçe bir dondurma gibi eriyor ama yine de biraz daha bakmak adına gözlerimi gözlerine inatla mıhlıyordum. Kalbim avucumdaydı ve sanki

nabzımın sesi kulaklarımda çınlıyordu. Terliyordum, aynı anda ürperiyordum da... Onların dansı bittiğinde, yeni gelen müzikle, ufacık bahçenin içinde diğerleri de dans etmeye başladı. Asel ve ben hariç tabii.

"Kalkalım istersen..." dedi Asel saati bana fark ettirerek. "Yeter bu kadar baktığın, ya adım at, atmıyorsan da bitir..." dediğinde kızgın gözlerinde ima barındıran bir tavır vardı. Ona kısa bir an şaşırarak baktım. Neye kızdığını anlayamamıştım. Sanırım bir ara konuştuğu telefona sinirlenmişti. Ama hemen sonra anladım. Annesine; gece izinsiz dışarı çıktığımızı söyleyince, haliyle azarı da yemişti benim için...

Ben ondan özür dilerken Asel artık sessizdi. Gözlerimi çimenlere çevirip, başım yerde hiç konuşmadan düşünürken, yine aynı el kibarca uzandı önüme.

"Bu güzel kıyafet, burada böyle otururak ziyan olmasın, üstelik siz benimle hiç konuşmadınız..."

Yanaklarım kızararak Asel'e baktım. Onun gözlerindeki huzurlu ve muzır neşe olmasa, asla cesaret edip elimi uzatamazdım ellerine. Ama uzattım. Kollarına nasıl çekildim, dans ne ara başladı hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, tüy misali tuttuğu kollarında, bir ileri iki geri salındığımdı.

Yaprakların üzerinde dans eden cansız ampulün titrek ışıkları, geceyi kuşatan çekirgelerin, cırcır böceklerinin eşsiz resitali ve nefeslerimize vuran titreklik... Titriyordum ve bu titremeyi hissettirmeme adına kasılıp kalıyordum. Her şey o kadar muhteşemdi ki... Hayal ya da rüya gibi... O ise dans ederken bedenimi, toplumsal kurallara uyan belli bir mesafede tutmaya özen gösteriyordu. Buz kesen elim kocaman elinin içinde, parmaklarımın ucu iğnelenen diğer elim geniş omzundaydı.

Beni ürkütmekten ya da kaçırmaktan korkar gibi sabırlı ve nazikti. Yüzüne yarım gülüşler, mahcup bakışlar atıyordum ve o gözlerini kırpmadan beni seyrediyordu. Bu hali öyle hoşuma gitti ki. İlk defa bir erkeğin kollarında sarhoş gibi sallanıp dururken, gerçekten de başım dönüyordu. Ellerimi tutmak için olmasa bile, dans için kavrıyor olması hoşuma gitmişti. Ama daha kısa bir an olmuştu ki, kollarından kopup hüsrana uğrayan bedenim, felaket tellalı gibi çalan telefonunun sesi ile irkildi.

Beni bile unuttu o anda anne... Af dileyen diline, özürle parlayan bakışları eklendi. Oysa sabretmeyi öğrenen gözlerim "neçe muhtace

4 Gitme kokuna muhtacım.

behnateme' diye haykırırken, aceleyle kardeşinin şakağına koyduğu hızlı bir buseye ek, bana yarımca fırlattığı gülümsemesiyle... geldiği gibi sessizce gitti.

10:25 Cuma

[5]Xudeo We Bik Yaramın

*Oysa umudum tozpembe olmuştu. İçimdeki şaşkın kız, **'seni fark etti, artık ilk adımı atacak merak etme,** diyordu. Ama yapmadı.*

Alelacele gittiği o günden sonra bir daha göremedim onu. Yedi tepe üstüme çöktü sandım anne.

Oysa bilirdim ki vedalar ayrılanlar içindi, biz daha kavuşamamıştık ki...

Giderken sanki içimden bir şeyleri de alıp gitti.

Neşem, sevincim, hevesim karanlığa itildi ve adeta bir girdapta kayboldu en ihtiyaç duyduğum duygularım. Sanki onda bir hakkım varmış gibi elimde olmadan yüzüm asıldı gidişiyle ve yüreğim buruldu acıyla. Allah'tan oradaki hiç kimse fark etmedi bu halimi, elimi sımsıkı tutup beni teskin eden Asel'den başka... Üzerimize sinmişti sanki hasret ya da ayrılık... Hissediyordum, belki konuşmuyorduk ama ben sezinliyordum, aslında hiç de boş değildi bana karşı ama susuyordu işte. Benim bile anlayamadığım kadar çok kızıyordum ona... Neden hâlâ bir adım atmıyordu ki? Her gün bir umudumu daha çekiyordum darağacına, neden izin veriyordu onu bekleyen sabrımın solmasına?

Tuna yüzünde taşıdığı üzgün ifadesiyle yanımıza geldiğinde, Haluk'un geceleri bir barda bodyguardlık yaptığını söyledi. Meğer aceleyle, sırf kardeşinin hediyesini vermek için gelmiş. Sonrasında bir sorun olduğu için beklemeden gitmek zorunda kalmış. Oysa ben de, beni sap gibi ortada bırakıp gitti diye kızıyordum ona, ah ne bencilim. Kardeşi üzülerek açıklamasını yaptığında, gerçeği ancak anlayabildim. Haluk için hayat sandığımdan daha zordu! Belli ki gecesi ve gündüzü yoktu bu adamın, bana nasıl vakit ayırsındı ki.

Her gördüğümde neden biraz daha omuzları çöküyor ve zayıfladıkça öpülesi, okşanası elmacık kemikleri çıkıyordu şimdi daha iyi

5 Allah'ım onu benim yârim yap.

anlıyordum. Onun hayatı benimki gibi değildi, zordu. Belki el bebek gül bebek büyümemiştim ben, ama maddi açıdan hiç sıkıntı çekmemiştim ve onun çabalamasını gördükçe yavaş yavaş uzaklaştım hayallerimden.

Ben umutlarımı yitirdiğimde ise, bunu yüzüme vurur gibi finaller sona ermeye başladı. Artık bir daha nerede göreceğim onu diye düşünürken, geçen hafta yine okula geldi. Bu sefer beni gördüğünde, usulca başını eğip merhaba der gibi bir jestte de bulundu. O deniz mavisi gözlerinde boğulduğumu sandım bu selamı ile... Üstelik dokunuşuyla tek bir selam bile vermeden, onca mesafeden yüreğimi hedef alan bakışları nasıl da özlem kokuyordu. Bunu doğru hissettiğime emindim. Daha önce Tuna ile samimi bir arkadaş olmayı hiç bu kadar çok istememiştim. Çünkü gidemedim yanlarına... Ayrılırken tekrar başıyla bana selam verdi ve kardeşini de yanına alarak aracına bindi. Belli ki yine acelesi vardı, ben daha yanlarına dahi yaklaşamadan uzaklaştılar.

Oysa biraz daha kalsaydı ve ben gitseydim yanına, durdursaydım onu, 'hey bayım, bakın okul bitiyor, ömrümden en güzel sayılı günler sensiz geçiyor, yüzüne hasretim bari sesine kalmayayım, şu telefon numaranızı verinde artık bir orta yol bulalım,' diyebilseydim, ah ne güzel olurdu.

*O kadar cesur olabilir miydim? İlk adımı atacak kadar duygularından emin değildim ki onun. Bıçak sırtında kaldım anne. Bir yanım **'uzak dur'** diyorken, kavrulan yanım **'cesaret'** diye haykırıyordu.*

İşte böyle anne... Şimdi valizimi hazırlamam gerekiyor. Yarın eve döneceğim.

Of be annem, susuyorum ve bir yanımı bu diyarda bırakırken, çaresiz bedenimi baba ocağına götürüyorum.

Özlersin. Tutulur dilin,
"Gel" diyemezsin.

2. BÖLÜM

AŞKA DÜŞME YANARSIN!

"Asmin..." dedi duygusu tavan yapmış Asel.

Ah o Asel! Aklı yemekte olan aç kurtların en başında gelen dört gözlü canavardı sanki. Asosyal hayatında mola verdiği tek eylemi yemek yiyip bolca milleti dikizlemekti. Kendi kendine konuşmaya başladı ama yanında ruh gibi oturan arkadaşından hiç ses gelmeyince, sırf gıcıklık olsun diye kızı koluyla dürttü. Yine tepki alamayınca söylendi.

"Kızım sana diyorum, huuu! Zümrüdüanka! Kulaklarının Zurnacı Sağır Yusuf'tan iyi duyduğunu biliyoruz, sığır numarası yapma öküzlüğün âlemi yok..."

O anda dalgın dalgın etrafı süzen meraklı Asmin, yediği hakaretle ışıldayan gözlerindeki baharını kısarak, kirpiklerini kırpıştırdı. Ve arkadaşının bu edepsizce laf sokmasını üzerine alınmadığını belirterek haince gülümsedi.

"Hah şöyle, dinle beni..." diyen arkadaşına sonunda iç geçirerek kafasını çevirip cevap verdi. "Yine ne var Asel? Şimdi hangi yemekten bahsedeceğiz acaba?"

"Quzilqurt[6]," dedi Asel ona tepki olarak ve çok konuşan dudaklarını büzerek sitemle başını çevirip mırıldandı. "Korkma, sana yaprak dolmasından bahsetmeyeceğim. Yani şimdi şöyle bol zeytinyağlı olsa ne güzel olurdu ama neyse falan da demeyeceğim. Şimdi konu pilav

6 Zıkkımın kökü.

üstü tavuk gibi eşsiz bir yemek de değil... Konu başka!" Derinden iç çekerken, "İçli köftelerden az da olsa kalmış mıdır ki acep?" diye düşündü seslice.

"İçli köfte mi?" dedi Asmin duyduğuna inanamayarak.

"Kalmış mı ki?" diyen obur Asel, hemen tava geldiği için kızdı kendine ve lafı değiştirdi. "Berfin çok güzel oldu değil mi Asmin? Baksana tıpkı beyaz bir melek gibi..."

"Onu da yemeyeceksin değil mi Asel? Hani şimdi onu da tüller içinde pamuk şekerine benzetmenden korkuyorum, o bakımdan sordum."

Asel burnunun üzerine düşen gözlüklerini geriye ittirdiğinde, nezaketten yoksun haliyle kükredi. Etrafa öfkeden kocaman tükürükler saçarak konuşmaya başladığında, Asmin de biraz geriledi.

"Ya... Deli deli konuşma!" dedi sonunda sitem ederek arkadaşına Asmin.

Aslında pamuk şekeri aklına gelince ağzı sulanmıştı ya Asel'in, neyse... Bunu kendine saklaması daha iyiydi. Asel farkında olmadan kurumuş ağzını şapırdatınca, Asmin bu komedyaya daha fazla dayanamayarak, şuh sesindeki neşeli kahkahasını koyuverdi.

Ona sitem eden Asel kızgınca dudaklarını büküp kızı koluyla geriye ittirdi.

"Gıcıksın sen..."

Asmin nazlıca geriye çekilen arkadaşının üzerine giderek, ona sarıldı. Şımararak, "Öyle miyim?" dediğinde, Asel omzunu kırgınca sarstı. Bunun üzerine Asmin, "Tamam... hemen küsme..." derken, Asel iç gererek bakışlarını karşıya çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturarak ciddileştiğinde, "Canım arkadaşımın gözleri gülüyor ve ben buna deliriyorum." dedi buruk bir neşeyle.

Asmin dikkati dağılmış halde gözlerini kısarak Asel'in yüzündeki ifadesini izledi. Bu kız ne ara bu kadar kıskanç olmuştu, hiç de huyu değildi hâlbuki! Asmin onun kederini ilk başta anlayamadı, hâlâ işin gırgırındaydı ama gözlerindeki gerçek hüznü görünce, durakladı. Şimdi de buna mı takmıştı bu şaşkın, ne güzeldi işte mutlu olması... Fakat genç kız burukça konuşmaya devam edince, gerçek korkusunun ve kaygısının kaynağı ortaya çıktı.

"Asmin..." dedi soru dolu gözleri ürkekçe kırpışarak. "Sence biz

de böyle mutlu olabilecek miyiz? Baksana, bugüne gelene kadar ne çektiler, ne acılara göğüs gerdiler, en çok biz şahidiz. Aşk zor zanaat... Sevmek, sahip olunmak, sahip olmak karmaşık... Benim sevdiğim olmadı, onları görünce hem âşık olmak, hem de deli gibi aşktan kaçmak istedim... Sence biz mutluluğu ve seven bir kalbin yarenliğini bulabilecek miyiz?"

İşte bunu Asmin de bilmiyordu! Kaşları kaygıyla çatılırken, gözleri dalgınca süzüldü. Sahi mutluluk neydi? Karnının doyması, nefretle yüzüne bakılmayan, suçlanmayan bir yerde huzurla olunması mıydı? Ya sevgi, peki sevgi neydi?

Emek miydi? Ekmek miydi?

Asmin bu kelimelerin anlamını çok düşündüğü zamanlarda bile çözememişti! O her daim sevginin, ilginin, güzel sözlerin, neşeli kahkahaların anlamını, okuduğu masalsı kitaplarla bağdaştırıyor, aşkı, tutkuyu, şefkati gördüğü filmlerle sınırlandırıyordu. Ne diyebilirdi ki bilmediği bir konu hakkında, ne konuşabilirdi? O da yapacağı en iyi şeyi yaptı. Sustu!

Aşk abisinin ona duyduğu sevgi gibi saf mıydı? Yoksa aşk, Haluk gibi mavi bir umman mıydı? Sadece bakmakla, uzun uzun bakmakla doyulan ya da doyulmaya mecbur olunan... Asmin ne zaman Haluk'a baksa, içinde uçan kelebeklerin haddi hesabı olmazdı. Yüreği daha farklı atardı. Susardı gözlerine de bir damla su olup akmazdı yüreğine mavi ummanları. Mesela hiç el ele tutuşmamışlardı. Nasıl tutuşsunlar ki, konuştukları anlar bile sayılıydı. Haluk üniversiteyi uzaktan eğitimle okumuş, buna rağmen özgüveni kuvvetli bir erkekti. Okul arkadaşı Tuna'nın yakışıklı abisi, okuldaki tüm kızların hayran olduğu bir şahsiyetti. Ne zaman okula gelse ya da Tuna'yla telefonda konuştuğunu duysa, kalbi çok başka çarpıyordu. Tuna'yla samimi değildi ama uzak da değillerdi. Aynı dersleri görür, bazen birbirlerinin notlarından faydalanırlardı. Ve Haluk ne zaman okula gelse, tüm kızlar etrafını sararken, Asmin yanına gitmeye bile cesaret edemez, sadece uzaktan izlerdi.

Ve garipti ki, ne kadar uzak dursa bile, buna rağmen gözleri bir yolunu bulur, onun gözleriyle buluşurdu. Ne kadar kaçsa, o kadar karşısına çıkardı o gözler. O partide de gözlerine bakmıştı mesela, yüreğini boğazında attıracak şekilde bakmıştı hem de. Ürkek bir kuşu tutar gibi parmaklarına dokunmuştu ve bu temasla karnında konfetiler patlatmıştı. O günden sonra o bakışlar hafızasından hiç silinmemişti. Korkmuştu, kaybettiğini sanıp umudunu soldurmuştu.

Aradan günler geçmişti ki, Asmin'in hiç beklemediği bir şey oldu. Haluk sonunda ilk adımı atmıştı. Önce sosyal medyadan onu takibe almış, hemen sonrasında hatırını soran mesajları ile umudunda yer bulmuştu. Usul usul sokulmuştu hayatına. Ve bu mesajları gün geçtikçe sıklaşmış, artık her gün mesajlaşır ve saatlerce havadan sudan sohbetler eder hale gelmişlerdi.

Aşk mutluluk muydu?

Asel dalıp giden arkadaşının yüzüne gülümseyerek baktı. "Ah be Zümrüdüanka, yana yana kül oldun," Asmin her zamanki gibi arkadaşının elini sımsıkı bir sadakatle tuttu. Gerçek desteği, dostluğu, hürmeti keşfetti ve ruhu yürekten gelen sadık bir ısıyla tamamlandı.

Sevgi sahip çıkılmaktı, sevgi var olduğun sürece her daim yanında hissetmekti. Sevgi nakıştı! İlmek ilmek sabır dokumaktı.

Belki başka şekilde hissetmişti bu duyguyu, sevgiyi başka yönden keşfetmişti. Asel uzun zaman cevap alamayınca sorusunu tekrarladı.

"Olacağız değil mi Asmin, biz de mutlu olacağız."

"İnşallah canım... İnşallah mutlu olacağız ve korkma, mutlu olunca kimse seni unutmayacak. Hem mutlu olacağız, hem de hiç ayrılmayacağız. Gör bak, bizi kimse ayıramayacak. Aynı karından doğmadık ama aynı memeden süt içtik ve aynı kaderle yola çıktık. Biz asla ayrılmayacağız! Asla!"

"Asla" Çok büyük bir laftı!

Bunu bilen Asel üzgünce kafasını eğdi. "Haluk Bey belki de çok yakında seni alacak elimizden."

"Yok öyle bir şey, saçmalama..." diye azarladı Asmin.

"Ama son zamanlarda mesajlaşmayı ilerletip, işi telefonlaşmaya döndürdünüz!"

"Sen de biliyorsun Asel, sadece arkadaşız, inan bana hepsi o kadar."

"Arada bir bile olsa yüzün gülüyor, o mesaj yazdığında yere göğe sığamıyorsun."

"İyi olduğunu öğreniyorum, ondan tabii..."

"Hepsi o kadar mı? Yeme beni zümrüt gözler yine parlamış."

"Cidden, tek sohbetimiz nasıl olduğumuz. Kısa ve öz."

"Kıvırma Asmin. Hem ben geçen gün Tuna'yla konuştum."

Asmin birden irkildi. Arkadaşına şaşkınca baktı. "Ne yaptın sen?"

"Kızma tatlım ya, sadece sordum. Abisinin hayatında biri var mı yok mu diye, yani onu öğrenmek için. Sadece merak ettiğimi söyledim."

"O-o ne dedi peki?" diye sordu Asmin ağzı kuruyarak.

"Valla gülersin. Salak kız abisinden hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Bu kadar salak olabilir mi abi kardeş, gerçekten anlamadım." Asmin, konuşmanın devamını öğrenebilmek için can atan gözlerle ona bakmayı sürdürdüğünde, Asel arkadaşının neyi merak ettiğini hemen anladı. "Korkma, senden bahsetmedim. Abisinin hayatında da kimse yokmuş zaten. Annesinin ve babasının hastalığı yüzünden böyle ilişkilere vakit ayıramıyormuş. Biliyorsun ikisi de diyalize bağlı... Ve her geçen gün umutları daha fazla tükeniyor. Daha önce verilen böbrekleri de reddetti bedenleri. Şimdi vericileri de yok..."

"Biliyorum," dedi Asmin üzgünce.

"Tuna, *'ne yazık ki abimin aşka ayıracak vakti yok. O hem evin geçimini, hem de ailenin sorumluğunu üstlendi,'* diye söylenirken, ne kadar üzüldüğünü anlattı."

Asmin durumun ne kadar iç karartıcı olduğunu biliyordu. Üstelik Haluk için her şey daha da zordu. Hem okuyup, hem ailesine bakmıştı. Şimdi de kardeşini okutup hasta ailesinin sorumluluğunu üstleniyordu. Kardeşiyle böbreklerini anne ve babasına vermelerine rağmen, onların bedenleri bunu reddetmiş ve umutlarını iyice söndürmüştü.

"Aman... Şu aşk bir bana uzak. Çünkü kimse bana âşık olmaz. Olsa da, imkânsız zaten." diyen Asel, Asmin'i daldığı girdaptan kurtardı.

Çok küçük yaşta doğunun çetin topraklarında olgunlaşmanın verdiği hüzünlü gözlerini yıktı. Kara saçları, beyaz ve toplu yüzüne dökülmüştü Asel'in. Sanki bunun olmayacağını, içinden gelen garip bir dürtüyle hissediyordu. Ya da yine kaygıları depreşmişti de, o da kendini şimdiden hazin bir sona hazırlıyordu. Kahverengi gözleri hüzünle sislenmiş, dişlemekten çatlayan dudakları elemle büzüşmüştü.

Mutluluk! Aşk! Huzur! Onu hep teğet geçecekti.

Asel, onlar için bir zamanlar matah olan verilmiş sözlerin doğru olmasını çok istiyordu ama yine de ürküyor ve gerçekleşmemesinden de korkuyordu. Dudakları, "Ama bak, Berfin İstanbul'a gidiyor..." diye kabullenemez halde homurdandı. Kafasını çevirip dertlice baktı arkadaşına ve devam etti: "Biz... Ayrıldık galiba! Bundan sonra eskisi gibi

olur muyuz hiç Asmin? Bırakır mı kocası onu bize? Yine sabahlara kadar sarmaş dolaş kahkahalar atarak çene çalar, sonra *'yatın artık'* diye azarlanır mıyız? Ben pek sanmıyorum? Sanırım biz ayrıldık ya da ayrılmaya mecbur kaldık."

Onun gerçeklere dokunan sözleriyle, Asel'in iki elini de avucunun arasına aldı Asmin. Usulca başını eğip, parmak boğumlarını öptü can kardeşinin.

"Canım... Ne yıllar, ne de yollar, ne de eşler bizim kalbimizi birbirinden ayırılabilir. Bazı bağlar kopmaz." Elini Asel'in kalbine götürdü. "Unuttun mu? Biz buradayız! Buradan sevdik birbirimizi, yine buradan kardeş olduk ve öyle kalacağız. Hep birlikte ağladık, birlikte güldük ve yine birlikte yaşlanacağız. Beyazlamış saçlarını ben öreceğim, ağrıyan ayaklarımızı Berfin ovacak..."

Asel yüzündeki kırık tebessümüyle arkadaşına sarıldı. Kopmamacasına, sımsıkı ve yürekten...

"Sağ ol zümrüdüm. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Elimde değil korkuyorum, benim sizden başka kimsem yok ki..." Şirin bir çocuksulukla akan burnunu çekti.

"Sanki bizim çok var. Sümüklü..." dedi Asmin arkadaşına uzattığı mendille burnunu silmesini izlerken. Asel çocukça bir tutumla burnunu sümkürdü. Asmin gülerek, "Yavaş kızım, *ciğerlerini de söktün*," dediğinde ikisi de kıkırdamaya başladı.

Asmin nemlenmiş gözlerini kirpiklerinin kuytusuna saklayarak, "Hadi sulu göz, bak Berfin buraya bakıyor. Eğer bizi böyle ağlarken görürse, o da açar musluklarını unutma! Sonra sütannemden paparayı biz yeriz," diyerek geriye çekilip, "Ben acıktım," diye bu duygusal gerginliği dağıtmak adına ekledi. "Ben gidip bir şeyler atıştırayım, kalk hadi, sen de gel, birlikte yiyelim."

Asel gözlerini Berfin'den ayırmadan, "Sen git ye Asmin, benim canım pek istemiyor, iştahım yok bu öğlen," diye homurdandı.

"Bu öğlen..." dedi Asmin hin hin. Sabahleyin bir kuzuyu devirmişçesine çok yiyen arkadaşına şefkatle bakarak, "Emin misin?" diye kinayeyle sorarken, tavrı alaylıydı. Biliyordu ki onun karnının doyduğu nadir olurdu ve bu, o anlardan biriydi!

"Eminim," Ve kaşları çatıldı Asel'in. "Son kararım. Sen beni obur mu sandın gıcık, sadece biraz fazlam var hepsi bu."

Biraz dediği, yirmi kilonun üzerindeydi de, Asmin kilo mevzusunu uzatmamak için o an ses etmedi ama yemek konusunda da sessiz kalmadı. "Bu son şansın tatlım, birazdan yemekler biter çünkü burası fazla kalabalık. Sonra açım diye mızıldanma. Bu gece çalar saat gibi guruldayan karnının sesiyle yatmak istemem."

Asel ayağındaki babetini eline alıp sallayınca, Asmin kıkırdayarak ona dil çıkardı ve arkasını dönüp kalabalığı yararak aralarına süzüldü.

Burası kocaman görünen medeniyetin birleştiği yerdi ama medeniyet namına tek eylemin olmadığı ender yerlerdendi. Birçok dinin, birçok vatanın bir olması gibiydi ama aslında tek bir dinin hüküm sürüp, ön yargıların devam ettiği gerçeğini hâlâ kabullenmeyen zihinde bir topluma sahipti.

Kürt, Türk, Arap, Süryani, Yezidi, Yahudi, Ermeni olmak üzere 7 din ve 7 dilin mensuplarını bir araya toplamıştı. Asırlardır aynı çatı altında bir arada barındırdığı verimli Mezopotamya ovasının ortasında yükselen, görkemli bir dağın yamacındaki Mardin böyle bir yerdi. Neredeyse Anadolu'dan geçen bütün kültürlerin uğrak yeri olmuştu. Ama hâlâ bağnaz töreleriyle ayakta kalan, kalıtsal yaraları ve geçmişine sımsıkı bağlı, bağnazlığa kök saldığı kör zihniyetleri ve bilgisizlikleriyle çok kişinin de canını yakmıştı!

Aslında Mardin'in, tarih boyunca hiçbir zaman etnik çatışmaya, ırkçılığa, bölücülüğe prim vermediği bilinen bir gerçekti. Ama binlerce yıllık bir tarihe sahip olan Mardin'de yaşamak, hem şans hem de şansızlıktı! Keskin havasının, kurak toprağının, sıcacık insanının şansı, bağnaz geleneklerinin ve kısır bir döngüyle süre gelen göreneklerin şanssızlığıyla kararmıştı.

Etraf çok kalabalıktı, her ağızdan bir ses geliyordu. Asmin bakışlarını etrafta başıboş dolaştırdıktan sonra, geniş avludan geçip iki katlı taş yapının alt katındaki mutfağına yöneldi. Uzun koridorun büyük bir mutfağa açılan kapısını aheste adımlarla geçti. İlerlerken yanından geçenlere selam verip, hoş beş yaparak sonunda kısa sohbetleri bitirdi ve bıkkın bir halde mutfağa ulaştı. Emin oldu ki, lafla karın doyuyordu!

Hande Hanım Asel'in annesi, Asmin'in sütannesi, Berfin'in teyzesiydi. Daha onlar doğmadan öncesinde bile Asmin'in evlerinin başyardımcısıydı.

Onun için dayanması olanaklı ve kuvvetli bir dikilitaş, yüreğine

bir nefes ferahlık, canı sıkıldığında başını göğsüne yaslayıp ağladığı yaren, korktuğunda sımsıkı sarıldığı sığınak ve başı dara düşünce derdini sıkılsa da anlatacağı anaç dostuydu. Zümrüdüanka'sıydı onun, can arkadaşından kalan emanet, acısının küllerinden yeşerttiği mutluluğuydu. Ne zaman zümrüt gözlerine baksa, "Zümrüdüanka'm, ahu yüzlüm," diye severdi.

Gerçi bazen anlatsa da derdini anlamıyordu ya, dinlemesi bile bir şeydi. Annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalışan cefakâr kadın, mutfakta yemek yapan kadınlara ciddi bir otoriteyle ve hükmederek konuşuyordu. Yine ellerini beline koymuş, hilâl kaşlarını çatmış, eşarbını boynundan geriye bağlamış ve koşturmaktan şişmiş ayaklarına o tokası kocaman olan, taşlı ve şıpıdık terliklerini giymişti. Ah nasıl da şekerdi şu hali...

Asmin gerisinde izlediği kadına gülümseyerek, "Sütanne, acaba bir şeyler atıştırabilir miyim, acıktım da?" diye seslenirken çekingendi.

Yaşlı kadın tam da beklediği tepkiyi verdi! Hilâl kaşlarını azarlayarak çattı ve süt kuzusuna dönüp, "Yine yemeği unuttun değil mi seni zafiyet yolcusu? Ah iskeletten hallice kız! Seni besili inek diye nasıl kakalarım millete düşünmekten delirdim. Kuşum diye diye kuş kadar kaldın," diye abartılı bir çıkışmayla haykırdı.

Gören de altınlarını kolundan, pırlantasını dişinden, parasını Göğüs Bank'a sakladığı kesesinden çaldığını sanırdı. Sesindeki sitem, kafasını sallama eşliğinde kendisini ele vermiyor, direk kafasına otuz beşlik çivi gibi kelimeleri çakıyordu.

"Gebereceksin, geberecek... Kimse oğluna almayacak seni verimsiz toprak diye."

Asmin sütannesinden başkasının ona böyle konuşamadığını biliyordu. Onu kızdırdığı için süklüm püklüm olmuş mahcup bir velet gibi kollarını uzattı ve sevgiyle sırnaştı. "Oyy! Kızma Handoşum... Koşuşturmada aklımdan çıkmış, yoksa hiç unutur muyum yemeği?!" deyip sımsıkı sarıldı.

Hiç unutur muydu? Asla!

"Tabii canım... Kıkırdamayı unutmazsın. Süslenmeyi unutmazsın. Kitap okumayı unutmazsın ama..." dedi yaşlı kadın başını iki yana sallayarak ve kızgınca devam etti. "Ben de yedim... Sen yemek yemeyi ne zaman unuttun ki şimdi hatırlayasın, öyle değil mi?"

Bunu fırsat bilen kadının cehennem azabına uğradı zavallı kızcağız.

Asmin sütannesinin bir cellat idamesinde, önüne doldurduğu tabakla karnını iyice doyurdu. Midesinde artık bir lokmaya daha yer kalmamasına rağmen, son lokmasını da ağzına mide burulmaları eşliğinde tepti. Çünkü sütannesi ona eğer tabağını bitirmezse tıpkı bir bebek gibi zorla yedireceğini söyleyerek tehdit etmişti ve Asmin biliyordu ki; o bunu yapardı! Geriye yaslandığında, o çok heveslenerek giydiği ekru elbisesini, bu saatten sonra bir daha giyemeyeceğine emindi. Çünkü abisinden güç bela izin aldığı, biraz göğüs dekoltesi olan elbisesinin fermuarından şimdi garip sesler geliyordu.

Karnını ovuşturarak yerinden kalktığında, içine taş doldurmuşlar gibi bedeni ağırlaşmıştı. Tabakları musluğa tutup kirini akıttıktan sonra, yaşlı kadının ciddi bakışları altında makinaya yerleştirdi.

Handan Hanım ellerini beline koyarak önüne geçti. Önce gözlerini kızgınca yakasına dikerek dekoltesine baktı, sonra anaç bir tavırla dore mini ceketini çekiştirerek sinesini kapattı ve hesap soran bir tonda, "Nergis Hanım seni gözüne kestirmiş..." diye ağzını aradı.

Asmin biraz geriye çekilip ceketini açarak rahatlarken, "Biliyorum!" diye homurdandı.

"Oğlu da çok beğenmiş seni..."

"Bunu da biliyorum..." dediğinde kolundan çekildi ve yumuşacık bir bedene yaslanıp kıçına çimdik yiyince yerinde sıçradı. O huysuzca oflayarak kıçını ovalarken, Handan Hanım kızını azarlayarak "Kız sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diye hesap sordu.

Onların bu hallerini izleyen mutfaktaki çalışanlar kıkırdayarak onlara baktı. Handan Hanım çalışanlara sert bir bakış atınca, herkes önüne döndü ama bıyık altından gülmeyi de bırakmadılar.

Asmin yutkunarak, "Ne karıştıracağım anne, bilmezmişsin gibi... Geldiğimden beri evden çıktığım mı var da bir nane yiyeceğim?" dedi masumca.

"Nereden biliyorsun öyleyse bu haberi?" Asmin suçlu gözlerini kaçırarak parmaklarını çıtlatmaya başlayınca, "Konuş çabuk etlerini koparmayayım..." diyen kadının hırçın sesiyle başını ona çevirdi ve burnunu sinirle havaya dikti.

"O salak geçen gün az daha kafamı yarıyordu!" diye sonunda eli mahkûm konuştu.

"Niye, aşkını kafana çaka çaka mı anlatıyordu hergele?" diyen kadına kaşlarını çattı.

"Öyle sayılır..." dediğinde Asmin, yaşlı kadın keyifle kıkırdadı.

Asmin kıpkırmızı olmuş suratına eş, kırgın dudaklarını bükerek bezgince anlatmaya devam etti. "Salak herif, çocuk gibi odamın önündeki ağaca tünemiş, taşa sardığı mektubu odama fırlattı."

"Yaaa..." dedi önce yaşlı kadın sesini memnun bir ifadeyle yayarak ve heyecanla dinlerken de sordu. "Sen ne yaptın peki?" Sonra da aklını başına devşirerek, otoriter tavrına büründü ve merak ibaresini anaç tavrındaki sertlik kisvesinin ardına sakladı. Hınzır kaşlarını hiddetle çattı. "Yani cevabını verdin mi?"

"Mektubu aldım."

Önce, "Ne?" diye cırladı Handan Hanım, mutfaktaki yardımcıları onlara tekrar bakınca sesini alçalttı. Kızı kolundan tuttuğu gibi kapının girişine çekiştirip, "Eeee... sonra..." diye devam etti merakla.

Asmin sütannesinin meraktan pörtlemiş çaçaron gözlerine çekinikçe bakarak cevap verdi. "Ne e'si sütanne? Meymenetsiz yüzüne iğretiyle bakarak okumadan yırttım ve camdan dışarıya savurdum." Kadının şaşkınlaşan ifadesi hoşuna gidince sinsice sırıttı ve ekledi. "Tabii bir de abime seslendim!" dediğinde, yaşlı kadın dehşet bir ürkeklikle olduğu yerde hopladı. "Ona söyledin mi yoksa? Vah başımıza gelen, Cesur Bey'im delirmiştir. Anam, kan çıkacak... Vurur Yusuf'u tumanından... Anam, ne b*klar yiyeceğim ben... Ben o salağa yoluna çık dediydim, o ahmak ağaca çıkmış ya!" diye sayıklarken dışarıdan görünen hali de çok komikti. Gözleri bir sağı bir solu arşınlıyor, kaygıyla dizlerini döverek hayıflanıyordu.

Asmin önce, "Sütanne..." diye çıkıştı azarlayarak, sonra onun zengin avında olan anne ördek olduğunu hatırlayınca, yarım ağız gülerek elini ağzına kapattı.

"Ah senin münasip damadın işi bitti gördün mü?" dediğinde sütannesi kızgınca ağzına kapadığı eline vurdu. "Edepsiz seni..." Aslında azarlamasında bile korku vardı. Ya Cesur onu vurduysa, ya karıştırdığı işleri öğrenirse, ya *Asel'in aklını Cesur'dan alıp amcaoğluna yapmayı düşündüğünü sezerlerse* diye de içten içe korkuyordu. Asmin önce onun içini ferahlatmak için sarılıp teselli etmek istese de, sonra vazgeçti. Sırf aklını başına alsın diye ağırdan aldı. Gülümseyerek devamını anlattı.

"Yok... Dedim ya anne, sadece abimin adını seslendim, abim geldi demedim yani. Salağa bu bile yetti. Seninki çok cesurmuş, o panikle korkarak ağaçtan düştü, hem de kedi gibi dört ayağının üzerine. Bir daha gözüme görüneceğini hiç sanmıyorum."

Ah bu kadının saçma koca gailesi Asmin'i yiyip bitiriyordu. Kızın evde kaldığını, birkaç yıl daha geçerse iyice kız kurusu olacağını düşünüyor ve kimsenin onu almayacağına inanıyordu. O eski devir düşünceleriyle kim bilir daha neler kuruyordu kafasında! Yakında kör-topal, yaşlı-genç demeden birine kakalanırsa hiç şaşırmazdı Asmin. Ona göre kendisi Asmin ve Berfin'in yaşındayken boyunca kızı vardı.

Az sonra sorgu bitince, sütannesinin nasihatleriyle beyni şişerek mutfaktan çıktı. Sütannesinin çıkarken bir de Güllü adında İstanbullu bir kadının yanına gitmesini ve kadının elini öpmesini tembihlediğine inanamıyordu. Handan Hanım daha birkaç dakika önce korkmasına rağmen yine aynı meşgaleyle üst düzey çöpçatanlığına devam ediyordu. Hayır, bu kadın onca lafı ufacık bedeninin neresinde saklıyordu ve incecik sesiyle beyinlerini nasıl bu kadar derin oyuyordu anlaşılır şey değildi. Üstelik Asmin bunu yapmayacağını söyleyince de, kulak zarlarını okşamıştı yine.

Galiba yemeği değil ama azarı haddinden fazla kaçırmış olacaktı ki, balon gibi şişmişti. Ve midesine kramp girince, hafiften karnı da ağrımaya başladı. Keşke sütannesi görmeden yemeğin bir kısmını çöpe atabilseydi, ya da dolmaların bir kısmını da peçeteye sarıp Asel'e getirseydi. Bir daha Asel'siz sofraya otururbut iki olsundu. Zavallı kız yemeklerini ona da yükleyememişti. Asel yanında olsaydı o koca midesiyle onu kesin bu azaptan kurtarırdı.

Asmin ağrılı midesiyle salınarak hole girdi, oradan misafir odasının kapısının önünden geçti. Oturma odasından televizyon sesi geliyordu. Bu veletler kesin yine evi didikliyordu. Başını sallayarak azarlama formuna büründü. Tam suçüstü yakalamak için kapının önünden kafasını şöyle bir içeri uzatmıştı ki, içeride kimseciklerin olmadığını fark etti. Çocuklar önce ortalığı birbirine katmış, sonra da sıkılıp televizyonu açık bırakarak ortadan toz olmuş olmalıydılar. Önce ortalığı şöyle bir toparladı, sonra televizyonu kapatmak için kumandaya uzandı, oldu olası israftan pek hazzetmezdi. Televizyonu kapatıp kumandayı sehpaya bıraktı ve arkasını döndü. Homurdanarak bir iki adım atmıştı ki, gerisi yıldızları saymak oldu.

Pars, geçmişin sisli büyüsüne sinmiş anı dolu bir nefes soludu içine. Çok uzun zaman olmuştu zihninde sakladığı geçmişine dokunmayalı. Dalgın gözleri taştan örme kadim duvarlarda, binlerce hasrete doymuş, aşka ve vuslata yelken açmış, ayrılığa tanık olmuş mavili yeşilli ahşap eski kapılarda dolaştı.

Mazi hiç bu kadar yakınında gezmemişti. Ve geçmiş şimdi damarlarında akan kanı bile buza çevirecek kadar dondurmuştu. Annesinin ve babasının gençliklerine ve onların tarihine tanıklık eden kent... Gerçi artık bıraktıkları kadar buruk ve eski değildi, hatta çağa ayak uydurmuş, o da birçok şehir gibi gelişmek adına çok değişmişti.

Anne ve babası henüz 15 yaşlarındayken berdel usulüyle evlendirilmişlerdi. Başlarda birbirlerine uzak olsalar da, sonradan sevgiyi keşfetmiş, birbirlerini çok seven iki âşık haline dönüşmüşlerdi. Ve o zamanlarda çektikleri sıkıntıların haddi hesabı olmamıştı. Annesi ne zaman geçmişini ve Mardin'i anlatsa hüzünlenir, gözleri buruk bakar ve yüreği kapanmayan yarasıyla kanardı. Annesinin genç yaşta kaybettiği ilk bebeği, gözünün nuru hasta kızı için sessizce yas tutması hiç bitmedi ve genç yaşta kardeşi kadar sevdiği görümcesinin acısı asla tükenmedi. Tabii babasının, ailesinin bağnaz isteklerine karşı kafa tutması da cabası... Bunlar çocukluğunda yaşadığı ama kavrayamadığı acı gerçeklerdi. Ve her şey geçmişti. Dedesinden sonra ailenin tek kalan erkeği olan babasının ölümüyle, onların bu topraklara küsmesi de kaçınılmaz olmuştu. Pars uzun süre izlediği kapıya arkasını dönüp aracına bindi.

Avuçlarının içinde dönen direksiyonda, parmakları garip bir ritim tutturmuş, bakışları ezgisine eşlik eder gibi kıpırdanıp duruyordu. Aracını girişe çekerek park etti ve yavaşça indi. Büyük taş binanın geniş avlusuna ilk adımını attığı an, kulaklarını bir sürü insandan çıkan eğlenceli sesler ve davulların kulak tırmalayan gümbürtüsü doldurdu.

Donuk bakan gözlerine o bilindik mazi, yüreğine eski şarkılardan yayılan bir name gibi geçmiş dokundu.

Yanından gülüşerek geçen utangaç genç kızlar kızara bozara çapkınlık yaparak onu süzerken, Pars içindeki hainle bir olarak onlara haylazca dudak büktü. O karizmatik yüzündeki eşsiz gözlerinin

koyusu parlayarak, kirpiklerinin arasına saklandı. Derince iç gererek, maziyi düşünmeyi es geçti ve az sonra son nefesini verecek olan merhum arkadaşına bakınmaya başladı(!) Fakat etraf bir hayli kalabalık olduğundan, onu insan kalabalığının arasında görmesi biraz zor oldu.

Çocukken en samimi arkadaşıydı Aral. Pars annesiyle İstanbul'a göçünce kopmuşlardı birbirlerinden ve araya mesafe ve zaman girince bu dostluk unutulmuştu. Ama kader bu ya, onları asker ocağında bir araya getirip çocukluktan temeli atılan kopmaz dostluklarını sağlamlaştırmıştı. Aral okulunu dışarıdan bitirmiş, Pars'ın desteğiyle de alanında güzel işler başarmıştı.

Pars'ın asker arkadaşı ve sağ kolu olan Aral, tüm vazgeçirmelerine, öğütlerine hatta bir keresinde türlü alkoller içirmesine rağmen, bugün evleniyordu! Evlenmek mi? Onun tabiriyle kendi topuğuna sıkıyordu! Ah, bu hangi bekârlık katilinin vicdanına sığardı? Hangi erkek evliliğe bile isteye, hem de sevinerek bağlanırdı ki? Onun son söylediğine güldü yine: "İnsanın kolunda yanına yakıştığı değil, gönlüne yaraştığı olmalı," demişti bir keresinde.

Tam bir şovanist budalası âşığa dönmüştü Aral ve onun bu hali Pars'ı hayli eğlendiriyordu. Buraya da onun için gelmişti zaten, yoksa daha çocukken köklerinden koptuğu Mardin'e bir daha gelmeyi hiç düşünmüyordu. Çok zaman olmuştu buradan göçeli. En masum yılları, en masum yanları, annesinin genç kızlık, çocukluk, gelinlik çağları, babasının delikanlı olmadan büyük bir adam olması hep bu topraklardaydı. Annesinin çektiği maddi değil manevi yokluk, babasının verdiği zorlukla, yobazlık canavarına karşı zor savaşı ve halasıyla birlikte ölen babasının acı kaybı, sonu olmayan bir yola, *'ya bismillah'* diyerek apansız çıkmaları...

Bu avluda çok misket oynamıştı Aral'la. Yan bahçeden elma çalarlardı. Hilmi Bey'in onları sopayla kovalaması, annesinin genç yaşta dul kaldı diye kızarmış piliç gibi görülüp, kapanın elinde kalma savaşı, dün gibi aklının köşesindeydi hâlâ. Bekâr güldü mü mutlu, dul güldü mü arsız olurdu bu toplumda... Tek varlığı olan annesinin onunla var olma savaşını asla unutmayacaktı.

Kimi hüzünlü, kimi sevinçli anılar saklandıkları yerlerden bir bir çıkagelirken, yüreğindeki özlem de ansızın depreşti.

Babasının işten geldiğinde kollarını açıp ona sımsıkı sarılması ve annesine sımsıcak bakması az ilerisinde bir film gibi yeniden

yaşanıyordu sanki. Öyle canlıydı hatıralar. Farkında olmadan yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. Anılarda masumluğa sığınan yürekleri ve büyüyünce kirlenen temiz yanları... hepsi bu avlu gibi soğuk duvarların geçmişine gizlenip, sisler ardında kalmıştı. Düşüncelerini başından dağıtmak isteyerek kafasını salladı, sonra aklına arkadaşı geldi, buraya gelme sebebi!

İşlerin Mardin ayağı Aral'daydı ve o, iş için memleketine geldiği bir dönemde, İstanbul'daki okulunu bitiren ve evine henüz dönen Berfin delisiyle tanışmış -o, her eve lazım cadıyı nasıl ikna etmişti, tabii bu da ayrı konuydu- şimdi de çok gerekliymiş gibi evleniyordu.

Saçmalıktı bu! Ne kadar meraklıydı boynuna evlilik yuları, bileklerine kölelik prangası, diline kadın bariyeri takmaya. O kız kadar dobra ve dediği dedik, ukala, cadı bir kadın daha görmemişti Pars. Bu kız adamın ömrünü bir öğünde yer, boğazına durmasın diye üstüne su bile içmezdi. Asla evlenmem nidaları atan adam bile çapkınlığın kitabını yazarken her şeyi bir kenara bırakmış, lafını dinletemediği, sözünü esirgemeyen cadıyla evlenerek sadece kendine değil, çevresine de zarar vermişti!

Kötü örnek Aral!

İşte tam o anda Aral arkadaşını görünce, tazecik bir kardelene dönmüş karısının kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Sonra duyduğu her neyse sırıtarak yerinden kalkıp, insan kalabalığının arasına keyifle dalış yaptı. Pars kafasını sallayarak sırıtırken de yanına gelip, "Bir an, *arabam bozuldu* yalanına sığınıp, geri döneceğini düşünmeye başlamıştım," dedi hain bir gülüşle.

"Annem buna inansaydı emin ol yapardım dostum, ama artık yemiyor," dedi Pars da aynı alaycı ifadeyle.

Aral arkadaşına dost bir samimiyetle sarılarak "Hoş geldin tertip. Neden geç kaldın?" diye gerçekçi bir merakla sordu.

"Arabam bozuldu desem inanır mısın tertip?" diyen Pars'ın böğrüne gelen yumruk, gerçekten can acıtıcıydı.

Pars damada içten bir sarılışla, "Son anda bir sorun çıktı, ben de annemi önden gönderdim," diye ciddi bir açıklama yaptı. '*Aslında yol boyu annem beynimi yemesin, evlen artık*' sözlerinden kurtulmak için '*önden saldım*' diyemedi. Geri çekilince kaşının birini haylazca kaldırıp, "Sorguya mı çekiliyoruz?" diye uyarıcı bir ses tonuyla çıkıştı.

Aral bu hesap soran tavırla sırıtarak arkadaşını izliyordu. "Bunu hep yapıyorsun."

"Neyi?""

"Düğünlere geç kalmayı. Nasıl başarıyorsun?"

Pars bunu umursamayarak omzunu silkti. Meslek sırrıydı. Onu yalnız Güllü gibi annesi olan adamlar anlardı.

"Demek seni de kaybettik ha tertip." Gerçek bir hüzünle abartılı bir iç çekti. "Yazık oldu, çapkınlığın cenaze namazı bugün burada kılınıyor demek... Ben de salâsını okuttum, ondan geç kaldım. Allah rahmet eylesin, üzüldüm, daha gençti, toprağı bol olsun özgürlüğünün." diye konuyu kendi üzerinden attı.

"Darısı senin başına tertip... İnşallah senin bekârlığının namazını da tez zamanda kılarız. Allah'ın izniyle de, kız babaları kalp krizi geçirerek nalları dikmekten vazgeçerler."

"Allah yazdıysa bozsun oğlum, sen kafayı mı yedin? İnsan düşmanına bile böyle beddua etmez. Duâ saatine falan denk gelir, Allah muhafaza, duân kabul olur. İnsan bu kadar zalim duâlar etmemeli. Benim yaşanacak daha uzun bir ömrüm var. Kim çeker çenesi çalışıp, beyni durmuş kadını. Ne işim var benim geyik muhabbetinde? Ben böyle çok iyiyim, benim kefenimi biçme, keyfimi de bozma."

Aral kaş göz hareketleriyle, birkaç kadınla kafa kafaya vermiş, fısır fısır konuşan Güllü teyzesini gösterip, "Annen kız bakmaya başladı bile... Dün baldızlarımı onunla tanıştırmam için bana ecel terleri döktürdü," dedi gülerek.

"Tanıştırdın mı manyak baldızlarınla?"

"Manyak değiller çok şükür, sadece biraz fazla korumacılar," deyip sert bir bakış attı. "Ve hayır, senden korktuğum için kaçacak delikler icat ettim. Haberin olsun baldızlarım hariç tüm kızların analarını elden geçirdi. Sabah kızları süphaneke boncuğu gibi sıraya dizdi. Onlar elendi şimdi misafir kızlara göz dikti. Oğlum bak, orada gelinlik yaştaki yeni gelen kızları kesiyor. Senin işin bitti. Bu sefer kararlı, buraya bekâr geldin, evli çıkacaksın. Her hâlükârda annen ipleri ele almış. Vah sana! Benim kaderime sürgün olacaksın."

Pars bakışlarını, aç bir kurt edasıyla kızları dikizleyen annesine çevirdi. Kurnaz gözleri kısılırken, derin bir iç çekti. Kızları sanki dikizlemiyor da, kaç parmağı, kaç dişi ve yüzünde beni, göbeğinde deliği,

gözleri şaşı mı diye Check-Up'a alıyordu. Annesi bu işi gerçekten de çok abartıyordu. O da elbette bir gün evlenecekti ama bunu zamanı gelince, mesela kırklı yaşlarındayken yapacaktı.

"Böyle yapacağını adım gibi biliyordum zaten. Muhtar Güllü! Seyyar nikâh memuru gibi iş başında! Bunun sebebi izlediği o saçma evlilik programları. Şu kızların sülalelerine kadar tüm kafa kâğıtlarını öğrenmediyse ve beni ilk gördüğü anda yedi kütüklerini önüme sermezse, bana da Pars demesinler..." Kederli bir iç çekişle kaderine küfretti. "Sen nişanlandığından beri benim kafamın etini yiyor. Yok, hatta artık geleceğimi de tüketiyor. Sen evleneceksin, olan bana oluyor! Bir de kendince bir türkü tutturmuş '*memleketten sana da şöyle eli-yüzü düzgün bir kız alalım*' deyip duruyor. Sanki başka yerin kızlarının eli ayağı yamuk! Mardin kızı dışındakiler çarpılmış."

Pars'ın gözü ay yüzlü geline takıldı. Yanındaki biraz topluca bir kızla, şakalaşarak bir şeyler konuşuyordu. Bu o deli baldızlardan biri olmalıydı. Ve Berfin kısacık bir an onlara baktığında, ta oralardan gözleri mızrak olup işledi vicdanına. Ama bu ufacık serzenişi görmezden gelen Pars, keyifle sırıttı neşeli gelinin kızgınlığına. Yeri geldi mi küstah bir serseri, umarsız bir sadistin ağa babasını oynardı.

Kaşıyla gelini işaret ederek, "Şimdi elinde keskin bir kılıç olsa boynum, ok olsa kalbim, bıçak olsa kulaklarım gitmişti. Senin seri katil Zeyna'lığa başladı tertip. Kesin seni ayartıp, düğünden kaçırma planları içinde olduğumu düşünerek, hakkımda hain planlara imza atıyordur. Günahımı alıyor, hiç yapar mıyım?"

"Yapar mısın?"

"Kafatasın kalın tertip, koca kafalısın malum. Baksana laflarımı almıyor ki kafan yumruklarımı algılasın."

"Abartma abi ya..."

"Ne abartması! Caminin duvarını gördün oğlum. Haçla namaza duran imam gibisin. Karılar gibi Telli Baba'ya adaklar adasan yine bittin sen. Bak şu haline. Diyorum sana, senin cadı bana böyle öfkeyle bakıyor ya, ya büyü yapıyor, ya plan... Hani diyorum, bulsa bir kaşık suda boğmayacak, direk ataşe atıp cayır cayır cehennemden önce yakacak beni. Melek yüzlü şeytan o, kaç kurtar canını!"

Aral arkadaşına kaşlarını çatarak bakıp ciddi bir kızgınlıkla, "Cadı deyip durma karıma! Duâ et, koşarak eve gidip, dedesinden kalma çifteliyle seni kıçından vurmadı. Öfkeli çünkü bekârlığa veda gecesinde

dansöz göndererek, bekârlığa değil evliliğe veda ettiriyordun. Bu da yetmedi bir de dansçı Rus kızlarıyla show yaptırdın. O anda orada olsaydın, ona bırakmaz seni ben boğar, toprağa ellerimle sokardım. Bela mısın be adam, ne işi vardı o kadar çıplak kadının eğlencemde?"

"İlk kez mi görüyorsun arkadaş çıplak kadın, bu kadar tepki gösterecek ne var?"

"Pars... Pes artık! Pes! Seni ben vurur, önce işsiz, sonra dostsuz, en sonra da özgürlüksüz kalırım."

Pars daha fazla kendini tutamayınca, geniş omuzları kalkarak kahkahayı bastı. Gülmek bile sert yüz hatlarını yumuşatmamış, otoriter karizmasından bir şey götürmemişti.

Aral sinirle kafasını salladı. "Sırf Berfin'e gıcıklık olsun diye yapmadıysan, bana da cami duvarına işeyen Aral demesinler. Sen çok adisin! Kaç gündür ne çekiyorum senin haberin var mı? Lan beni kendi evliliğime elimde dinamitle soktun. Onca zaman sonra tam sevdiğime kavuştum dedim, sen az daha geri ayırıyordun. Ne çektim bilmiyorsun. Yok, nereden haberin olacak, telefonlarıma bakmıyordun ki sorumsuzluğundan... Düğün öncesi gönlünü zor aldım diyorum. Ne alıp veremediğin var benim masum karımla bir anlasam."

"Dostum var!" diyen Pars, dürüstçe, tam ağzını açacakken telefonu çaldı. Telefonun reddet tuşuna basıp arkadaşına gülümsedi. "Şimdi senin cadaloz karını çekemem dostum, onunla da hiç derdim yok inan bana... Benim derdim seninle." dediğinde şaşkınca bakan Aral, kaşlarını afallayarak kaldırıp gözlerini devirdi. "Benimle mi? Evlenmek için beni seçtiğini bilmiyordum. Fıtratın mı değişti tertip?"

"Ecdadını dedirtme, şakası bile kötü. Sayende annem beni darağacına iteleyerek gönderiyor. Senin yüzünden yağlı ilmek boynumda asılı duruyor, nefes alamıyorum. Annem ayağımın altındaki tabureye her an nikâh memuruyla birlikte tekmeyi savurarak, bekârlığıma duâ okurken, karşımda keyifle gülebilir. Ve ben bekârlığıma Fatiha okursam, sen de evliliğine okursun, haberin olsun. Ben batarsam, seni de yok ederim, anladın mı?"

Aral onun evlilik korkusuyla ettiği lafları dinlerken, intikam için kurduğu planlarıyla sinsice sırıtıyordu.

Pars annesine telefonu gösterip, arkadaşının omzuna dokundu. "Benim telefonla görüşmem lazım, acil..." deyip kalabalık avlunun içine doğru yöneldi. Tüm kız annelerinin gözü alıcı bir şekilde üstünde,

yüzünde, kaslarında ve boyunun ebadında gezerken, koca meraklısı edepsiz kızların kıkırdamaları da kulağındaydı. Kendini pazarda sergiye çıkarılmış köle gibi hissediyordu. Bir cendereye girmişlerdi ya... Hadi hayırlısıydı! Şeytanın bermuda şeytan üçgenine sıkışmış bocalıyordu. Bir, iki tanıdıkla hoş beş etti, birkaç yaşlı amcanın elini öpüp saygılarını sundu, yolunu kesen kocakarıların torunlarının meziyetini dinleyip, evlen safsatasına kulak tıkadı.

Filinta gibi boyunu görsele sokarak birkaç genç kızın yanından geçerken, kızlar edepsizce gülüşünce, Pars çapkınca göz kırparak başını salladı. Kızlar kızararak yüzlerini sakladılar.

Kızlar keyif verici olsa da, tüm yaşlı kadınların da gözlerinin onun üzerinde olması içini daralttı. Üzerindeki gri ceketinin düğmesini açarak, sıcak hava için değil ama insan ordusu onu bunalttığı için rahatlamaya çalıştı. Büyük bir toplumda, vahşi bir hayatta tek başına kalmış aslan kral kadar bedbahttı. Her kafadan başka ses çıkan, Türkçe'ye karışmış başka diller, şivelerle başlatılan sohbetler içinde neredeyse başı dönecekti.

Tam içeri geçmek için girişe gelmişti ki Aral seslendi. Ona dönüp bakacakken yanında duran amca onu tanıyarak, "Ağa oğlum dinle sen tertipini, düşün bu işi... Bak garta gaçtın artık, sevindir şu garip anamı. Yakında evlensen çocun olmaz, çorak torpağa döndüg bileg olmaz," diyerek şiveli Türkçe'siyle konuşurken, bir yandan da boğazının gerisinden gelen boğuk sesiyle gülümsedi. Onu umursamayan Pars'ın, lafına kulak vermediğine ise hiç mi hiç gocunur bir hali yoktu. Pars başını sallayıp anlayışla iç çekerken, "Yok Hilmi amca, daha erken... Var ona zaman," dedi geçiştirerek.

O sırada yanlarına gelen Aral tebessümle söylenerek, "Seni de bir gün birisi çok fena dize getirecek tertip ve ben o gün geldiğinde, bu anı dört gözle bekliyor olacağım. Pars Bey'i bacaklarının üzerinde inlerken izlemek, çok zevkli olacak inan... Veleddalin, Âmin..." diye dalga geçti.

Pars, Aral'ın söylediğine tepki olarak başını çevirip, "O zaman çok bekleyeceksin tertip, çünkü güneş batıdan doğmaz!" diye yanıtladı.

İzin alıp, uzun adımlarla içeriye girince, telefonu açıp kulağına götürdü. Yüzü ve sesi, eski otoriter haline bürünmüş, duruşu yine ciddileşmişti.

"Alo Çetin, bir sorun mu var?"

Rahatsız olduğu belli olan ses, "Evet, Efendim. Sizi rahatsız etmek istemezdim..." diye kıvrandı.

"Ettin madem sadede gel."

"Gönderdiğiniz banka numaralarına, EFT yapamıyoruz. Galiba numara yanlış ya da başka bir sorun var." Çetin derin bir nefes aldığında, bu tedirgin soluk kilometrelerce uzaktan bile idrak edildi. Numarayı unuttuğunu itiraf edemediğine, Pars evliliğine bahse girerdi. Genç müdür kıvırarak, "Numarayı yeniden gönderebilir misiniz efendim? Ya da şube kodunu..." diye çabuklukla sorduğunda Pars sırıttı. Bingo! Bunu söylemek bile onu yormuştu belli ki. Patronunun iş konusundaki despot titizliğini ve kurumsal disiplinini bilmeyen yoktu ve Çetin de bunu en iyi bilenlerdendi.

Pars anlayışla, "Tamam Çetin, birazdan elinde olur. E-mail atarım şimdi," deyip elinde telefonu ile gözünü telefonun ekranına dikmiş bir halde ilk kapıya doğru sakince geldi. Odaya kısa bir bakış atıp, çocukların oyun oynaklarını görünce ikinci kapıyı yaklaştı.

Biraz ortalardan kaybolsa ne iyi olurdu. Kızına eş arayan akbaba kılıklı analardan, sırf çiftleşmek için günde yirmi tane erkek örümcek yiyen Karadul örümceği gibi kızlardan kurtulmuş olacaktı. Biraz ilerdi. Diğer kapıyı da kapalı bulunca, hayalleri sönmeden evvel bir diğeri için önünden geçti. Üçüncü kapıya gelince durdu. Şükür ki bunun kapısı açıktı ve içeriden hiç ses gelmiyordu. Hâlâ telefonuyla ilgilendiği için önüne bakmadan hızlıca içeri girdi. Henüz birkaç adım attığında ise...

Önce yumuşak bir nesneye tosladı, ki bunun kapı ya da duvar olma olasılığı hayli düşüktü. Vücudu onun insan sıcaklığı olduğunu algılayınca, kafasını kaldırıp özür dilemek için doğruldu. Ve karşısındaki kişinin daha kim olduğunu göremeden, yumuşacık saçların yüzüne savrulmasıyla afalladı. Ve o kişinin bu çarpışma sonucunda, ayağı yerde serili olan el örmesi kilime takıldı. Yere düşerken korkuyla attığı çığlığının yanında, tırnaklarını adamın etine batırarak koluna yapıştı ve kendine çektiği adamı da yanında götürdü.

Pars'ın, kuvvetli fırtınalarda dahi dengesi asla bozulmayacak gibi heybetli duran bedeni, çürük bir dal gibi sallandı. Düşen kızın ince bacaklarına ayağı dolandı ve dengesini sağlayamayınca, o da önündeki kişiye refleks olarak tutundu ve birlikte yere sert bir iniş yaptılar. Yani sadece altındaki kişi için böyle olmuştu bu, keza Pars için sert bir iniş olmamıştı! Aksine o yumuşak ve sıcaktı!

Asmin o an olanların şokunda, üzerine yıkılan -deve- yani insan canlısından çok kaya parçasına benzeyen ağırlıkla, nefesi kesilmiş bir halde yerle adamın ortasında, tostun arasındaki sucuk gibi sıkıştı. Yüzüne ılık bir nefes vurunca, o anki panikle bile sırtından aşağıya soğuk bir ürperti yayıldı. Nefes almakta zorlanırken, sıkıca yumduğu gözlerini ürkekçe araladı. Korkusu biraz hafifleyince inledi. Sırtının üzerine yere düşünce ve üstündeki her kimse aygır kadar ağır olunca, tüm kemikleri kırılmış gibi acımıştı. İncecik bir sızı benliğini kuşatıp iliklerine kadar yayıldı. Gözleri ağırlığın sahibine şaşkın, ürkek, korkak bakarken, karşısındaki koyu gözler şaşkınlığın en büyük etkisiyle afallamıştı. Tıpkı onun gibi...

Korkudan soluğu kesilen kız, nefesini tutarak garip bir ahmaklığa imza attı ve nerede olduğunu unutarak fotosentez yapar gibi cansızlaştı. Dudaklarını gerdi, araladı, kapattı, dalgınca o çekici, içinde bir evrenin varlığının dans ettiği, yağmur sonrası kokan ıslak toprakları andıran sert bakışlı gözlere büyülenmiş gibi baktı. Yani babasının gürleme sesini duyup, dehşete kapılıncaya kadar bakmayı başarabildi.

"Asmin!"

Yaşlı adam bir baba olarak hiç görmek istemediği bir sahneye, koca Midyat'ın ileri gelenleriyle birlikte şahit olunca, kan beynine sıçradı ve bir anda nevri döndü.

Kızı bir adamın altında, eteği bacaklarının üzerine kadar sıyrılmış ve kendinden geçmiş, sarmaş dolaş odanın ortasında ahlaksızca yatıyordu. Üstelik hem de dünyadan bihaber olduğu görülebiliyordu. Bu onur kırıcı müstehcen görüntü karşısında, büyük bir skandala imza atmayı unutarak, olduğu yerden fırladı. Gözü döndüğü anda yanındaki adamların da bu manzarayı gördüğü aklına geldi ve ateşi tepesine çıkarak kasılıp kaldı. Dişlerini sıkarken deprem etkisi veren sesiyle, "Asmin!" diye tekrar gürledi. Kaba sesi odanın içinde duvarlara çarpa çarpa yankılanırken, kulaklarından neredeyse dumanlar çıkacaktı.

Yanındaki adamlardan biri kınayarak, "Vay anam... Vışşş, adamın altına yatmış gördünüz mü?" derken kaba sesiyle, diğeri de ayıplayarak, "Görüyon mu bunlarda hiç edep, namus, hayâ kalmamış... Vah babo... Ne gunlere galdık!" diye hayıflanıyordu.

Onlar her ağızdan başka ses olarak konuştukça, Mahmut Bey daha fazla köpürüyor, yıkılmış şerefine ek erkeklik haysiyeti de yerle bir olurken, sinir kat sayısı tavan yapıyordu.

"Asmin! [7]Kuçike Be Haysiyet!"

Asmin babasından gelen şiddetli gürlemenin etkisini idrak edince, korkuyla irkilerek kendine geldi. Nerede olduğunu ve nasıl bir hataya imza atığını hatırlayınca, üzerindeki adamın omuzlarına titreyen elini götürüp itmeye çalıştı, ama o kadar ağırdı ki bu kas kütlesi, deli kuvvetiyle çırpınmasına karşın başaramadı. Panikledi! Debelendi, hırçınlaştı, vahşileşti, bu da üzerindeki adamı tedirgin etti.

Kız da daha çok korktu! Bu adam ne ağırdı böyle, demir gibi de sertti üstelik. Tüm gücüyle tekrar deniyordu ki, adam bir anda çevik bir hareketle üzerinden kalktı ve hâlâ şaşkın bakan gözlerini kızın kırpıp durduğu korkak gözlerine dikerek, dışardaki adamlara aldırmadan centilmen bir tavırla elini uzattı. Amacı sadece nezaket kuralları-na uyup, kızın kalkması için ona yardımcı olmaya çalışmaktı.

"Affedersin, kazayla oldu," diyebildi bunu yaparken.

Asmin ağzı açık ona elini uzatan adama şaşkın ve korkmuş halde bakarken, adamın kocaman eline vurup, ürkek bakışlarını gözlerinden ayırdı. Ondan beklenmeyecek bir hızla ayağa kalktı. Bacakları titriyor, kalbi dehşet bir hızla kaburgalarını parçalıyordu. Terledi. Yanakları utancından kavrulurken suç işlemiş gibi gözlerini kaçırdı. Yutkunsa, kesik nefesleri genzine düğümleniyor, konuşsa düdük gibi çıkacağına emin olduğu sesi çıkmıyordu. Kısacık bir an üzerine çekidüzen vererek, korkuyla yerinden çıkacak gibi olan kalbini biçare yatıştırmaya çalıştı. Korkakça bakan gözleri öfkeli babasına dikildiğinde, artık onun gözlerinde gördüğü dehşetten bacaklarındaki derman iyice azalmıştı.

O babasına bakarken yanındaki adam da ona yaklaşıp, "Özür dilerim, bir şeyiniz var mı?" deyip duruyordu. Çaresiz kız geriledi. "İyi misiniz?" dedi adam tekrar. Kulakları uğuldayan Asmin onu duymuyor, yaşlarla parlayan gözü bir babasında, bir fısıldaşan adamlarda mekik dokurken, kendisini nasıl ifade edebileceğini düşünüyordu. En sonunda mantık yürütme ritüelini bırakarak, hemen lafa daldı.

"Baba açıklayabilirim."

Babasının gözlerindeki öfke, nefret, ümit kırıklığı, hayal yoksunluğu ona cam gibi batıyor, nefesini, duruşunu ve kelimelerini zayıflatıyordu. Babasının gözlerine bakmaya o kadar odaklamıştı ki kendini, önce olacağı fark etmedi. Babası elini kaldırıp sertçe kızının yüzüne indirdiğinde saçları savrularak silkelendi kız.

7 Haysiyetsiz köpek.

"[8]Ax Serte Bibare,"

Asmin ikinci defa havaya kalkan ele gözleri irileşerek bakarken, kafası sağa doğru savrulmuştu bile. Beyni, sanki odanın duvarlarına ve halıya saçılmış gibi kafası boşaldı. Titrek parmakları yanağındaki acıyla yanan yeri tutarken, arkadan abisi atıldı. O da hâlâ şaşkınca olanları kavramaya çalışan adama doğru giderek, bir hışımla, "Adi şerefsiz, seni öldüreceğim!" diye küfretmeye başladı.

Bir anda mantıklı yanını devralan Pars, genç adam üzerine atılamadan kollarından sımsıkı kavrayarak tuttu. Aralarında bir kol mesafesi kalmış, gözleri birbirine keskin bir biçimde kilitlenmişti.

Kurnazlığa nam salmış iki azgın kurt göz göze kilitlenmişlerken, biri diğerinin zayıf noktasını kolluyordu!

Aslında Pars hâlâ olayın şokunda, olanları izliyor olduğuna kızarak, ellerinin arasındaki genci geriye ittirdi. Hırlayan sesiyle, "Dur aslanım..." derken açıklayacağı gerçekle bir adım öne çıkmıştı ki, durumu anlatamadan Mahmut Bey'in lafıyla olduğu yerde afallayarak kalakaldı.

"Çabuk aşireti topla. Gereken neyse olsun! Yoksa elimden bir kaza çıkacak, evlat katili olacağım!"

Cesur şaşkınca babasına bakarken, yaşlı adam sinirden kızarmış gözlerini irice açmış ağzından tükürükler saçarak bağırıyordu. "Çabuk!"

Cesur soluksuz kaldı. Tamam, kızabilir hatta dövebilirdi ama bu kadarını beklemiyordu. Devran Ağa'ya kafa tutup o anda yaptığının açıklamasını kendine bile yapamıyordu.

"Hadi dedim sana!" diye gürledi yaşlı adam hiddetle.

Daha sözlerini bitirmeden şaşkınca şoka girmiş kızına uzanıp, cansız kolundan yakalayarak onu da yanına aldı ve korkudan put kesen kızı arkasından vicdansızca sürükleyerek odadan çıkardı. Onlar gidince birbirine bir şeyler anlatıp, aralarında ayıplayarak fısıldaşan diğer adamlar da, ona sert sert bakarak odadan çıkmaya başladılar.

Pars kendini savunmak için kapıya bir adım atamadan, kapı suratına büyük bir gürültüyle kapandı ve aceleyle kilitlendi. Genç adam neye uğradığını anlayamadan, her şey bir anda olup bitti ve anahtarın metalin içinde dönen sesi kulaklarına yayıldı. O da esarete layık görülerek kilit altına alınmıştı.

---

8 Toprak yağsın üzerine.

Herkes bu konuyu tartışmak için büyük salona giderken, arkalarından bağıran Pars'ın sinirli gür sesi, evin içini yıkarcasına inletti ve kapıya savurduğu yumruklarına eş tekmeleri, dışarıda yüksek sesle çalan davulla-zurnayı bastırmadığından, sadece bir tıkırtı halinde kaldı. Odanın içinde bağırdıkça tok sesi eğildi, büküldü, duvarlara vurup tiz bir halde kulağında çınladı. Onun haykırışları ve küfürleri, sadece holde kapının önünde duran adamların kulaklarını tırmaladı. Buna kulak tıkayan tembihli akrabalardan onun tehditlerini pek de umursayan olmadı.

"Yüreğine yük olduğum gibi,
üzerine de mi yüküm babam...?"

İçe atılan her dert, ruha yapışan kene gibi...
Umudunu, neşeni çekiyor.

3. BÖLÜM

Nasıl bir girdabın içine sürüklendiğini sezen Asmin, can havliyle babasının karşına dikildi. Ama ağlayarak olanları anlatmaya çalıştıkça, pelteleşen dili daha çok dolanıyor, korktukça lafları ağzında donuyordu. Gözyaşları yüzünü yıkarken, mahşer sancısı çeken bedeni tir tir titriyordu. Korku! O anki çektiği eziyetin yanında cennet esintisi gibi hafif kalırdı. Dehşet! İlk defa bu kadar net hissettiriyordu kendini.

"Ba-baba..."

"[9]Bavete bimre inşallah,"

"Baba... Kazaydı. Yemin ederim ayağım takılınca düşmemek için tutundum ona. Ama ikimiz de dengemizi kaybedince, düştük. Baba yemin ederim, o adamı hayatımda ilk defa görüyorum. Lütfen inan bana!"

İnanmak mı? Kibirli yüzündeki soğuk duruş, içindeki vicdansız, hiddetli, kuşkulu hâl, gözlerindeki suçlayıcı bakış ve aşağılayan küstah sözleri, hiç de ona inanmışa benzemiyordu. Evet, özgürlüğünü yakan, geleceğini yıkan, istikrarsız düşüncelerini tasdikleyen bir baş jesti geldi Mahmut Bey'den. Azgın bir hiddetle atılarak, daha kendini korumaya alamadan, Asmin'in kolunu öfkeyle kıracak gibi kavradı. Hiddetle belermiş gözlerini irice açıp, ağzından tükürükler saçarak, "Demek ilk defa görüyorsun? Demek kazaydı!" diye aynı kelimeleri inanmayarak tekrarlarken, bir yandan da onu aşağılayarak ve hor görerek hırpaladı.

9 Baban ölsün inşallah.

Adam haykırıyor, kızı masum ve çaresizce *'evet'* der gibi kafasını sallayarak tasdiklemekten başka bir şey yapamıyordu. Babası bağırdıkça, Asmin başını sağa sola çeviriyor, yanaklarından süzülen iri damlalar etrafa saçılıyordu. Korkarak babasının elinin altında sindikçe, adamın vahşi sözleri şiddetli bir poyraz gibi etraflarını sarıyor ve ağzındaki tükürükler hakaretleriyle birlikte yüzüne doğru sıçramaya başlıyordu.

"[10]Ar bi te keve. Seni sürtük! Sen ilk gördüğün adamın altına mı yatıyorsun? Adamın eli çıplak bacağındaydı, suratı suratında, gözleri gözlerinde... Ben gördüm sizi! Bir sürü kişiyle birlikte oynaş da tuttum..." İki parmağını kaldırıp, gözlerini işaret ederek, "Gözlerimle gördüm, hem de kaç kişinin huzurunda," diye hırladı. "Ben seni fahişe ol diye mi okuttum? Ta İstanbul'a aşüfte ol diye mi saldım? Şimdi eve gelmeme sebebini anlıyorum! Seni, yosma seni!"

"Baba... Valla kazaydı. Yemin ed...."

Mahmut Bey elini kaldırdı. "Sus sürtük! Seni geberteceğim, beni evlat katili etmeden sus!" diye harlanırken eli aşağıya indi. Bu hamlesine tam zamanında yetişen Cesur, artık isyanla bağırarak buna müdahale etti.

O ana kadar kapının girişinde duran babasının aklını başına devşirip, vicdanının sesini dinlemesini bekledi Cesur, ama olmadı! İçeriden gelen canhıraş seslere karışmış hakaret içerikli sözleri duyunca, daha fazla sessiz kalmaya dayanamadı. Bir hışım içeri girerek kardeşini ne yaparsa yapsın -babasının insafına bırakmama kararı alarak- öne atıldı. Siper etti kendini yine her zamanki gibi. Tam da düşündüğü gibi, kardeşine ne yapacağını anlayınca, hızlı hareket edip babasının elini havada kavradı.

"Baba... Yapma!"

Mahmut Bey oğluna sinirle baktı. "Sende mi bu sürtüğü savunuyorsun yoksa?"

Cesur, Asmin'i kolundan sertçe çekip, acımasızca kenara ittirdiğinde onun panik atak krizinin eşiğinde olduğunu anlamıştı. Asmin nefes alamadığı için elini göğsüne koymuş acı acı öksürüyordu. Babası buna rağmen ona uzanmaya kalkınca Cesur onu daha da uzağa itti. Nefesi kesilen Asmin, köşeye doğru savrulup iki dizinin üzerine küt diye yıkılırken, "Yok, baba... Olur mu öyle şey? Onun dersini ben

10 Ateşlerde yanasan.

veririm! Aşiret üyeleri geldi, aşağıda seni bekliyorlar. Devran Bey de gelmiş ve olanlardan hiç hoşnut değil, aşağıda deli danalar gibi geziyor. Milleti fişeklemeden durdurmalısın. Onu bana bırak, ben hallederim! Sen onları yalnız bırakma, yoksa istenmeyen şekilde konu kötüye gidecek. Devran itinin gözü dönmüş," diye uyardı.

Bu haklı sözleri mantıklı bulan Mahmut Bey, parmağını ağlayan kızına tehditle sallayıp, öldürücü bakışlar atarak arkasını döndü. Kızgın bir boğa gibi burnundan buharlar çıkararak girişe yöneldi, kapıyı kırarcasına çarparak çıktı.

Kriz geçiren Asmin korku dolu gözlerle kapıya bakıyordu. Ürkek bir halde, ayaz vurmuş dal gibi titrerken, dakikalardır derdini babasına anlatmaya çalışıyordu ama o anlamamakta diretiyordu.

Cesur, her an nefessiz kalmaktan bayılacak gibi duran Asmin'e bir süre baktı. Sessizdi, düşünceliydi... Titremeden duran kirpikleri, mermer gibi sureti ve ipsiz kuyulara dönen girdap gibi gözleriyle, çözülmesi zor bir bilmeceydi.

Kendine gelmeye direnen Asmin'in ise titreyen elleri eteğini sıkıca kavramış, ayakta bile duramayacak halde hıçkırıklarından omuzları sarsılıyor ve yüzünü gözyaşları yıkıyordu. Öylesine aciz, öylesine kırılgandı ki... Kendine hayrı bile olmayan cansız kelimeleriyle, derdini anlatamıyordu. Cesur beklemediği bir anda bu haline öfkelenerek, onu kolundan kavrayıp yukarı çekti. Asmin sendeleyerek ayağa kalktı. Abisinin sinirden derin derin aldığı nefesi, öfkeyle yüzüne çarpıyor, korkudan titreyen bacakları bedenini zor taşıyordu. Çaresiz bakışlarını abisine çevirdiğinde, ürkekçe bakan gözlerine yine yaşlarla dolmuş, yanağından aşağı doğru sicim gibi akıyordu. Cesur'sa hâlâ aklında kardeşini gördüğü görüntülerle boğuşurken, "Anlat!" diye sinirle buyurdu.

Bayılmaya meydan okuyan Asmin, olanları korku dolu gözlerle abisine anlattı. Konuşması bittiğinde tedirgince duraklarken, gözleri gözlerinde, vereceği tepkiyi sabırsız bir korkaklıkla bekledi ve titreyen dudaklarını sımsıkı kapattı.

Cesur bir anda hiç beklenmeyecek bir şey yaparak, Asmin'i göğsüne çekip, saçlarını şefkatle okşadı. Ökseyle yakalanmış kuş kadar korkan ve dehşete kapıldığı fikirlerinden ürkerek titreyen çaresiz kardeşini bedenine yasladı. Güvence verirken usulca teselli eden sözleri kulağına fısıldıyor, kızın çaresizlikten deli gibi atan kalbinin hızlı

ritmini kendi vücudunda hissediyordu. Sakinleşmediğini kavrayınca iç çekti. Başını yavaşça aşağı eğdi, saçının dibine, "Oy Asmin'im, [11]Axago Te pelekiriye Qurbanawebim," dedi.

"Abim yemin ederim..."

"Şiitttt! Sakin ol. Tamam geçti. Sana inanıyorum," dedi güven veren sesiyle telkin ederek.

Asmin'in bunu duyduğu an dirayetini koruyan bedeninden güç çekildi ve abisinin kollarına yığılarak, bir müddet kendini o korunaklı kollara bıraktı. İçinden geldiği gibi hıçkırarak ağladı. İşkence gibi geçen dakikaların ardından bir nebze sükûta erince, ağlaması durdu ama hıçkırıklarıyla omuzları sarsılmaya devam etti. Tükenmeyen her hıçkırıkta abisine daha bir sokuluyor, onu babasından koruyan koruyucusuna muhtaç halde, çaresizce sığınıyordu.

Babasının yanında sert davranarak kardeşini onun elinden kurtaran abisine, kötü davranıyormuş gibi görünüp saçının teline kıyamayan abisine sokuluyordu.

Hıçkırarak abisinin kanatları altında sarsılırken, "Benden neden nefret ediyor abi?" diye hıçkırdı. Çaresiz isyan etti. "Ben ne yaptım ki ona? Benim suçum değildi! Annemi ben öldürmedim! Keşke doğmasaydım, keşke o yaşasaydı da ben ölseydim. Anneme benzemem benim suçum mu? Bana hep nefretle bakıyor. Hep yatılı okudum. Hiç rahatsız etmedim onu. Elimden geldiği kadar gururlansın diye okulun en iyisi olmaya çalıştım. Sırf beni sevsin diye, sevmediğim halde, seç dedi diye Uluslararası İlişkiler okudum. Kızı diplomat olacakmış. Çok istediğim Tıp'ı okuyacakken, hayallerimden vazgeçtim. Neden güvenmiyor, neden sevmiyor? Keşke doğmasaydım abi, keşke... Keşke..." derken sitemle, gözlerinden yine yaşlar süzülmeye başladı.

Kardeşinin daha fala üzülmesine dayanamayan Cesur, yüzünü avucunun içine alıp, başını yukarı kaldırdı.

"Sen doğmasaydın, ben ne yapardım Zümrüdüanka?" dedi tıpkı sütannesi gibi. "[12]Tu cegerimini. [13]Rıhexu eze ber diletede bidim. Annemin ölmesi de senin suçun değildi, hasta olduğunu biliyordu. Öleceğini, içimize sönmeyen ateşler koyacağını biliyordu. Bunları göze alarak senden vazgeçmedi, her an, her saniye senin için savaştı. Sen

11 Bastığın toprağa kurban olayım.
12 Sen ciğerimsin.
13 Ruhumu senin canının önünde veririm.

yaşa diye. Küllerinden var olansın sen, yanıp yanıp yeniden doğansın... Şimdi sen ölümden bahsederek, ona böyle mi teşekkür ediyorsun? [14]Neynokete beşe eze bimrim."

"Abi..."

"Abim, ölüm ihanet olur! Bunu düşünmek bile hıyanetlik olur. Onun ölümüyle babam da öldü! Seni suçlamıyor inan... Sadece sana her baktığında, annemizi görüyor. Acısı söndüğü an, seninle yeniden harlanıyor. Sana neden Zümrüdüanka dedi babam hiç düşündün mü? Sütannen neden böyle sesleniyor? Annemin ölüm ateşinde yanmasına engel olmadığı için kendini suçluyor. Aylarca, seni cana kendini ölüme vereceğini bilerek yaşadı, yaşattı annem. Babam bunu kaldıramıyor, annemi andıkça sana saldırıyor. Annemize o kadar çok benziyorsun ki Asmin! [15]Ez be bextim. Sadece yüzün değil. Gözlerin... Bu zümrüt gözlerinde sanki onun hayali can buluyor. Onun gibi gülüyorsun, onun gibi yürüyorsun. Konuşman, huyların bile aynı. Hatta kızınca onun gibi ayağını yere vuruyorsun, tıpkı şimdiki yaptığın gibi... Sanki sen annemin geri dönmüş halisin Asmin, küllerinden var olmuş halisin, babam bunları kaldıramıyor."

Karanfil takılmış gibi bahar kokan saçları, gül suyuyla yıkanmış masum yüzüne savrulmuş halde dururken, eşsiz bir göl gibi pırıldayan yıldız gözleriyle abisine bakan kız, yutkundu. Bugünün seyri dünden olan hicranıyla, abisinin beline daha bir sıkı sardı kollarını. Cesur da ona şefkatini bahşetti. Güzel bir kaderi olmamıştı belki, altın kafeste geçmişti ömrü. Mevsimi hep hazan olmuştu çok kez ama ne zaman abisi yüreğinin acısını sarsa, içindeki karanlığı çatlar, güneşin ta kendisi abisinin şefkati olurdu.

Sustu iki kardeş de... Bir karnı paylaştıkları gibi, yine acıyı, kederi ve derdi paylaşıp, sokuldular birbirinin yarasına merhem olmaya... Her zamanki gibi yine birbirleriyde avunup, yine her zamanki gibi teselliyi sevgilerinde buldular.

Herkes ona Altın Kafesin Zümrüdüanka'sı diyebilirdi ama Cesur için Asmin Güz Çiçeğiydi!

Öylesine masum... Açmaya korkak, acemi bir tomurcuk... Minnacık yüreğiyle, daha büyümemiş bir çocuk ve daha doğarken sille yemeye alışmış kaderi... yine yitik, yine buruktu...

14 Tırnağına zarar gelse ben ölürüm.
15 Bahtsızım.

Hayata kırgınca bakmasını bekleyen feleğe küskün Asmin, burnunu çektiğinde, "Niye daha önce anlatmadın bana bunları?" diye kesik sesiyle abisine hesap sordu.

Cesur dalgınca omzunu sarstı. "Bilmem." Elini sıkkınca çenesinde dolaştırırken, Asmin toparlanmak için geriye çekildi. Kardeşinin saçına öpücük kondurdu. Biricik nazlısının başını okşarken, "Belki de vakti gelmemişti henüz..." diye devam etti.

İki kardeş dertleşirken, aşağıda kan ter içinde kalan Pars... Kocaman salonda, aşiret üyelerinin yanında, annesiyle hizaya dizilmiş yaramaz bir velet gibi yan yana ve sessizce oturuyordu. Öfkesi burnunda, sinirden kas katı kesilmiş vücuduyla kuduruyordu. Hiçbir kuvvetin onu burada bu halde dikemeyeceğini bilirdi herkes ama işte kahpe feleğin işi bu ya, onlar elini ayağını en can alıcı noktasıyla, annesiyle bağlıyorlardı.

Neden kimse onu dinlemiyordu?

Kaza, lanet olası bir kazaydı işte, bunu anlamak bu kadar mı zordu? Saatlerdir anlatmaya çalışıyor, kimse tarafından dikkate alınmıyordu. Bu geri zekâlılar toplumu, akıl fukarası gibi davranıyor, onu dinlemeyi reddediyor, inatla gördüklerinde diretiyorlardı.

Üstelik o Devran denen ağa bozuntusunun onunla derdi neydi, neden milleti kışkırtarak üstüne ittirip öfkeyle gitmişti, bunaysa hiçbir anlam bulamıyordu.

Annesi eline uzandı ve bacağının üzerinde duran parmaklarını sıkıca kavradı. Pars halıdaki düşünceli bakışlarını annesine çevirdi. Güllü Hanım'ın ifadesiz yüzünden hiçbir duygu ibaresi okunmuyor, her zamanki gibi vakur başını dik tutuyordu. Lanet olsun, annesi bile ondan daha sakin ve mantıklı düşünceleriyle sükûnetini koruyabiliyordu!

Aşiretin ağası bu sessizlikten sıkılmış olacaktı ki, hömkürür gibi boğazını temizledi. Gözlerini karşısındaki ikiliye dikip, "Kararın hakganiyetine sen ne diysen Güllü Kadın?" diyerek fikir sormak yerine, soruyu ortaya pat diye attı. Zaten verdiği karara herkes '*evet*' derken, onların '*hayır*' demesi... bu çok saçmaydı.

"Gabul ediysin yani..."

Pars duyduklarıyla yerinden öfkeyle fırladı. "Sen ne saçmalıyorsun be adam, ben kimseyle evlenmem, kafayı mı yediniz siz? Kabul eden

falan yok!" diye hiddetle gürledi. Sinirden kasılmış yüzü, öfkeden kararmış bakışları adamları adeta tehdit ediyordu. Her sözünde, her bakışında dokunmadan boğarcasına duruyordu.

"Hangi çağda sanıyorsunuz kendinizi? Padişahlık kalktı, saltanat yıkıldı. Kaza, lanet olası bir kaza! Aklınız bu kadar da mı çalışmıyor? Bu ne? Saygısızlık etmeyelim dedik sustuk, kendinizi devlet sandınız, mahkeme kurup yargısız infazla hüküm kesiyorsunuz. Siz kimsiniz? Sizin kızınızla evlenmem! Gidin çürük kızınızı kakalayacak başka enayi bulun!"

Her sözü kızgın bir kamçı gibi şakladı kulaklarda... Öfkeden kararan gözleri annesine döndü. Kadının rengi çekilmişti yüzünden ama inatçı yanıyla hâlâ vakurca cesaretini koruyordu.

"Hadi anne, kalk gidiyoruz. Şu tiyatrodan bir an önce kurtulalım. Bunlar adamı zorla katil eder."

Pars annesinin kasılmış elini tutup kaldırınca, tetikte bekleyen iki adam hızla ayağa kalkıp, azgın bir it gibi silahlarına davrandılar. Birisi cesurca Pars'a doğrulturken, diğeri de kalleşçe annesine çevirdi namluyu. Kendisi neyse de, annesine çevrilen silahla, sanki yer ayaklarının altında sallandı ve bu gurur kırıcı olay yutkunmasını sağladı. Kocaman adamın şimdi dili sanki bağlanmıştı.

Bu mertliğe sığar mıydı?

"Ne diy senin bu oğlan Güllü Gadın? Eceline susadı herhal. Ulennn sangi Gurtlar Vadisinde film mi ceviriyoriz. Bizim adatleri buna öğretmiysen. Hıh, evlenmek istemiy! O zaman biz de gerakani yapak, töre böle emrediy... Siz nasıl istiyseniz..."

İpleri eline alan Güllü Hanım oğlunu kolundan çekip, biraz kuvvetle yerine oturttu. Kendisi de bir hışım yanına oturdu. İçinde kopan öfke fırtınalarına inat hâlâ sakinlik kisvesinin arkasında durmaya çalışıyordu. Hâlbuki Pars biraz daha diklenirse, kalp krizi geçirmesi içten bile değildi. Şimdi elini göğsüne koyup, hızla çarpan kalbini bile durduramıyordu. Ah şapşal velet, bu çocuk bunların şaka yapmadığını görmüyor muydu da, ha bire deli cesaretine güvenip kararlarına dikleniyordu?

Öfkesinden kuduran Pars yerine oturunca annesine baktı. Güllü Hanım çenesini kilitledi, hiçbir şey söyleyemeden onu görmezden geldi. Bunun üzerine karşısındaki adam sadece omuz silkti ve bu umarsız hareketi yaşlı kadını konuşmaya itti.

"Halil Bey, oğlum buraların âdetini, töresini bilmez. Kusuruna bakmayın," diye sakinleşmeleri için derdini anlatmaya çalıştı.

Pars annesine şiddet haykıran gözleriyle baktı tekrar ve üzerinde toplanan bunca dikkate rağmen dişlerini sıkarak, geriden gelen sesiyle, "Anne, sen ne saçmalıyorsun?" diye çıkıştı. Üstelik Pars, hiçbir zaman annesine sesini yükselten bir evlat olmamıştı!

Kadın oğluna ürkmüş, buğulu gözlerle bakınca, Pars olayın vahametini geç de olsa anladı. Bir çıkmazın içine çekilmişler, girdabına düşmemek için çabalıyorlardı ama suya kapıldıktan sonra çırpınmak boşunaydı. Hiç istemese de önüne döndü. Onca zaman ona kafa tutarak, annesi onu kurtarmaya mı çabalıyordu? Bu adamlar şaka yapmıyordu ya da bu adamlar gerçekten töre diye kendilerine yalandan bir mahkeme kurmuştu ve Pars yargısız infaz ediliyordu.

Annesi başını dikleştirdi. "Üzerimize düşen neyse yapmaya hazırız, oğlumu mazur görün. Dediğim gibi, o buraların adetlerini bilmez. Onu da anlayın, hâlâ olanlardan dolayı şaşkın."

Pars, inanamayan gözlerle annesine bakarken sabır çekti.

Aşiretin ağası olan adam rahat bir tavır sergileyerek arkasına yaslandı. Kadının soğuk ifadesinden ötürü, kaşları keyifli bir eylemle kalkarken, "Buraların adetleriği unutmamağa sevindik Güllü Kadın," dediğinde, bakışlarını bu defa da yanlarındaki kızın babasına çevirdi.

"Senin için de uygunsa Mahmut Beğ, yarından tezi yok düğün kurula... Bu iş uzatılmaya tez zamanda bite."

Pars duydukları karşısında çıldırarak ayaklandı ve bir zebani idamesinde ağaların karşısına dikildi. Yıkılmaz dağ gibi yüksek, korkusuz kartal gibi hür ve özgüveni tavan yapmış halde mantıklıydı. Sertleşmiş öfkeli yüzündeki gözlerinde ateşten kıvılcımları uçuşurken, burun delikleri kızgınlıkla büyüdü. Annesinin söylediği şeyle, tükürüğünü öyle bir yutkundu ki, konuşmasına gerek kalmadan yanındaki annesi bile derin derin soluduğunu fark ederek, nefesini tuttu.

"Kızınızı usulünce alacağım," dediği sırada Aral girdi içeri. Bir arkadaşına, bir de az önce konuşan kadına şok olmuş bir halde bakarken, orada neler döndüğünden hiç haberi yoktu. Dışarıda coşkuyla gerçekleşen bir düğün halkı hâlâ çalıp söylemeye devam ederken, içeride Pars ve Asmin için kıyamet surları üfleniyordu.

Üflenerek söndürülen mum gibi karanlığa terk edildi hayatı...

Hiçbir ilaç çare olmaz derdime doktor,
ömrüm değil ruhum ölüyor.

4. BÖLÜM

"Aklımı nerede bıraktığımı bilmiyorum Gelincik. Sanki zihnimde yankılanan sesler bana ait değil, yaşadığım hayat bana yabancı. Ete kemiğe bürünmüş gibi çaresiz ve bedbaht bu hayatı uzaktan seyrediyorum. Hani diyorum, şuurumu ve ruhumu yitirmişimdir belki. Ama yok, işte kalbim atıyor bak. Göğsüm elimi titretiyor, tenim tenimi isyanımla yakıyor. Ben Haluk'la ilgili rüyalara dalarken, uzun zamandır sessizce severken... Hem de çok severken, şimdi rüyalarımdan kızgın millerle dürtülerek, acıyla uyandırıldım. Gözlerini bir daha görmemem, resimlerini kendime haram kılmam, haberlerine kulağımı sağır etmem nasıl olacak? Bizim hikâyemiz başlamadan mı bitecek? Ah annem..." dedi yanaklarını yıkayan yaşlarına yenisi eklenirken.

Parmaklarına taktığı incecik teli çekiştirdi elleri. İç gererken, "Özlüyorum be Gelincik, annemi çok özlüyorum," dedi kederle. "Annenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğim halde, hayallerime çizdiğim etten kemikten kadını özlüyorum. Hani olsa diyorum, sonsuz şefkatiyle saçlarımı okşasa, üzerimi örtse ve şakağıma bıraktığı usul bir buseyle, *'Kapat gözlerini meleğim, hepsi geçecek... Şiiittt, uyu hadi, bu kâbus bitecek'* dese, tıpkı masal dinleyen ufacık bir çocuk gibi, hâlâ bin bir umutla bekliyorum o anı.

Hani böyle gözlerimi kapatıp, düşünmeden geçirdiğim gamsız günlerin geri gelmesini istiyorum. 40 kere dürtülmüş gibi bir dehşetle yatağımdan sıçramadan uyanmadığım uykuları, gözümü açar açmaz, aklımı korkutan düşüncelerin geçmediği sabahlarımı istiyorum. Her

sabahımda Haluk'u gördüğüm, yüzümde gülücük, ruhumda özlemin olduğu sabahları... Bir aşın, ders telaşının, kardeşini aylar sonra görmeye geldiğinde, kendimi ona göstermek için göz önünde bulunduğum anları geri istiyorum.

Çok şey mi istediğim? Bir parça aşa katılmış minik bir sevgi ve biraz hayal! Yürek acıyla parçalandığında, kendi kendimi iyileştirmeyi beklemekten sıkılmışım, bir de tüm yaralarımı iyileştirecek, kâbuslarımı bitirecek, tükenmeyen çilemi dindirecek merhem istiyorum. Çaresizliğime çare... Offf be Gelincik... Bak ne çok şey istiyorum! Çaresiz Asmin, yetim Asmin, babasının yüreğine olduğu gibi, hanesine bile sığmayan Asmin olarak, ne çok hayal kırıklığı istiyorum."

Asmin konuştukça tıpkı yüreğindeki feryatları gibi, kuşu da kafesinde çırpınarak uçuştu. Heyecanla, bin bir umutla paraladı telden çevrilmiş mahpusunu da, özgürlüğüne kavuşamadı. Tıpkı kendisi gibi... Altın bir kafese hapsedilmiş Zümrüdüanka kuşu gibiydi, küllerinden yeniden doğuyor ve yeniden o ömür kafesinin içinde yana yana ölmeyi bekliyordu.

Asmin'in sessiz çığlıklarını, kuşundan başka kimse duymadı.

Ağladı, haykırdı, yakardı, umursanmadı. Eğer mutluluk diye bir şey vardıysa bu hayatta, o Asmin'e hiçbir zaman uğramamıştı. Hani bazıları hayata bir sıfır yenik başlardı ya, Asmin golleri hep kendi kalesine atmış, hayata daha doğmadan yenik başlamış, umutlara teğet geçmişti.

Ne Asel'in ne Berfin'in yanına yaklaştırılmadığı bir zaman, sütannesinin bile çok sonra odasına sokulduğu bir kâbus geçirmişti!

Kocaman bir hafta... Hapis kalmasına, dışarıya kafasının uzatılmasına bile izin verilmeyen bir hafta kadar zaman... Ya da, daha mı azdı? Bilmiyordu genç kız. Sadece o günden sonra odaya kapatıldığını, günlerce, delicesine kendi kedine konuşarak, kafayı sıyırıp ağladıktan sonra artık akıtacak tek bir damla gözyaşı kalmayınca gerçeği kabullenmişti. Ne kadar zaman olmuştu? Hatırlamıyordu! Birkaç günde içi çekilmiş, bedeni zayıflamış, ruhu ölmüş, gencecik teni canlı cenazeye dönmüştü. Halsiz, mecalsiz, nefes almaya bile isteksizdi. Korkuyordu biçare yetim. Sonu olmayan, geleceğindeki tanımadığı kişiyle çıkacağı yolculuktan ölesiye korkuyordu.

Susuyordu Asmin... Yine her zaman olduğu gibi itaatle susuyordu. Çaresizliğine, basiretlerinin bağlanmasına susuyor ve kızıp kızıp

hayata küsüyordu. Haluk'a duygularını söyleseydi, belki şimdi onun helali olacak ve bu haysiyetsiz olay gerçekleşmeyecekti. Neden çekinmişti ki? Neden hep ilk adımı ondan beklemişti? Bilmiyor muydu adamın başındaki dumanı, yarasını, çaresizliğini... Neden ilk adım atan, ilk itiraf eden olmamıştı?

Genç kız oturduğu yatağın üzerinde sessizce ağlayarak, kendine veremediği hesabın muhasebesini yapıp duruyordu. Nasıl olur da bu kadar kör bir zihniyete kurban giderdi, hâlâ aklı olanları kavramaya çalışıyordu. Ve tüm düşüncelerini olumsuzluk girdabına savururken, zihnini bir tıkırtı istila etti. Onu dertlerin ummanından çekip çıkaran bir tıkırtı!

Ve bir ses daha, ardından kuvvetli bir gümbürtü duyuldu!

Asmin gözlerindeki yaşları kurulayarak yaklaştı pencerenin önüne. Burnunu çekerek tülleri araladı. Ve önüne uzanan elle, korkuya kapılıp, kısık bir çığlık attığında, geriye doğru sıçradı. O anda camdaki her neyse, yumuşak bir şeyin zemine vurması gibi yere savruldu.

"Lanet merdiveni düzgün tutsana, çanağımı kırdın. Oyyyy anam... Vışşşş... Kopen olam, gitti oturam gitti..." Bu kaba, geriden gelen boğuk Türkçe bir tek kişiye ait olabilirdi!

"Şttttt!" dedi diğer uyarıcı naif ses. "Bet sesinle uzun hava konserine başlama Asel, yeminle çıkar merdivenin tepesinden kendimi atarak, kargalardan evvel intihar ederim."

"Sus, seni zalım..."

"Asıl sen sus çenematik!" dedi Berfin kızarak.

"Ne vuruyorsun deli!" derken kafasına şaplak yiyen Asel kızgınca, Berfin'e ters ters bakarak, "La git gözümün önünden," dedi önce, sonra canı yanınca buyurdu. "Gel beni kaldır öyle git..."

Ve Asmin bu tatlıca didişen seslerin kimlere ait olduğunu anladı. Kızdığında böyle şiveli konuşan, kibarca küfreden tek klişe dostu tabi ki Asel'di ve onu azarlama kabiliyetine sahip yegâne varlık, görgülü Berfin'di!

Heyecanla cama atılıp, nefes nefese ıslak gözlerini aşağıya çevirdi. Asel, o koca kıçına bakmadan merdivenin tepesine tünemiş, Berfin alttan destek verdiği elleriyle ittirerek kan ter içinde onun düşmemesini sağlıyordu. İki kız da üzerlerinde daha önce hiç görmediği şık kıyafetlerleydi. Saçları sanki kuaförde yapılmışçasına özenliydi. Asmin şaşırarak onları izlerken Berfin konuştu.

"Kızım ben çıksaydım. Bu şey sallanıyor lan... Çanağın değil ama olmayan kafatasın birazdan tuzla buz olacak. Pekmezini temizletme kocama..."

Asel onun sesindeki ukalalığa öfkelenmişti. "Tükürttürme kocana! Sen bana kilolu mu diyorsun?"

"Yok, sadece düşüp bir yerini kıracaksın diyorum," dediğinde, Asmin bir an, sadece bir an derdini unutup gülümseyerek, "Berfin haklı... Sana daha kaç kere bu merdiveni yasaklayacağız?" diye çıkıştı.

"Asmin..." dedi Asel, heyecanla yukarı bakarak. Apansız kafasını kaldırınca, dengesi şaştı ve Asmin ellerini gözlerine korkuyla kapatırken, Berfin de ufak çaplı bir çığlık attı ama beklenilen çığlıklar eşliğinde kırılma sesleri gelmedi!

"Bak bir daha seni tutmam. Bu tükürdüğün adam yakında fıtık olacak ve sayende çocuğu olmayacak," dedi sanki bin kiloluk fok balığının altında kalmış kedi yavrusu gibi miyavlayan bariton ses. Hâlbuki kuvvetli kolları, onun gibi bin tanesini havada yakalasa gocunmazdı.

Asmin gözlerini açtığında, Aral'ın genç kızı yere düşmeden tuttuğunu ve Berfin'in korkudan tutulduğunu görünce, gülümsemesine engel olamadı.

Asel ayakları yere basarken, "Sağ ol enişte. Sen olmasan kırılmıştı çanak çömlek... Valla seni vasektomi yapan şahıs ben olmayacağım, üstelik bebeğin olmazsa tüp bebek benden!" dediğinde, Berfin kuzenine çimdiği bassa da, Asel pek oralı olmadı. Zaten Aral da arsızca gülümsüyordu.

Asmin iç gererek, "Ne arıyorsunuz burada? Babam görmesin sizi, kıyameti koparır," diye sordu dertli dertli. Az önceki güzel gözleri, şimdi çamura bulanmış bir kadife gibi sırla sislenmişti.

Berfin ıslanmış kirpiklerini kırpıştırarak, "Seni kaçırmaya geldik kuzum... Beklediğin beyaz atlı prens değiliz ama biz de iş görürüz hani..." diye hemen lafa atıldı.

Asel üzerini düzelterek, "Hadi, atla gidelim bu cehennemden..." diye buyurdu. "Valla seni kendi ellerimle gelin edeceğim ama sevdiğine..."

Aral kızların bu saçmalığına sessiz kaldı. Kimi nereden, hangi cenderenin içinden götüreceklerdi? Namus dediği bermuda şeytan üçgeni, üç ucunda ölüm, tuzak, intikam kokan cahiliyeydi. Buradan iki

beyazı giymeden gayrı çıkılmazdı. Bunu Aral bile biliyordu. Ya gelinlik, ya kefendi onun geleceği... Bunu nasıl es geçerlerdi? Elleri cebinde, geniş omuzları dimdik, güzel gözleri de yüzü gibi ifadesizdi Aral'ın. Ne yapsalar uyacak gibi, ama yapmasalar daha çok memnun olacak gibiydi. Erkek egosu mu, doğu kanı mı, yoksa örf ve adetlerine bağlılık mı bilemedi kimse, suskunluğunu kabullendiler.

Asmin şaşırarak gözlerini kırpıştırdığında, dudaklarından tek bir cümle çıktı. "Yapamam!"

Bu itirazlı söze isyan ederken öfkeden kuduran iki genç kız da, ağızlarını açıp, resmen mantıklarını susturmuşlardı.

Önce edepsiz edepsiz sayıp söven Asel, "Sen delirdin mi?" dedi öfkelenerek. "Atla hadi, Aral tutar seni, işi ne?"

Genç adam boğazını temizledi.

Asel kızgınca, "Tutamaz mısın enişte, o kaslar süs diye mi? Karını tut desem koşarsın ama..." dediğinde, Berfin sonunda mantığını devreye sokarak, "Benim kocam hava yastığı değil kızım, 3. kattan hoplayan kızı Süperman gibi hemen nasıl tutsun?" diye huysuzca homurdandı. Aslında kızgınlığı, arkadaşını kurtaramamalarınaydı.

Asmin olanların onlara nasıl ulaştığını merak ederek, "Siz nereden duydunuz?" diye sordu. Kavuşmaları yarım kalan Aral iç gerdi. "Zifaf gecesinde karısı *'bir kadın'* tarafından don paça kaçırılan ilk erkek benim sanırım. Ve o gün bugündür, Asel'in çılgınca planlarını dinliyoruz. Başımı yediler günlerdir. Bu da planlarının ilki..." Sıkıntılı bir halde gözlerini kaçırdı.

"Ay karı sahibi olmuş..." dedi Asel kıskançça. O yokken Asel vardı ablasının yanında...

Berfin öfkelenerek kuzeninin midesine dirseğini gömerken, Asel boş boğazlık ederek, "Sanki daha önce yapmadığınız şeydi. Laf! Belki de leylekler bacanıza çoktan tünemiştir bile..." diyerek tartışmaya son noktayı, azara virgülünü koymuştu.

"Asel!" dedi Berfin utana sıkıla kıpkırmızı suratıyla. Aral çapkınca karısına baktı. "Sen de sırıtıp şuna çanak tutma Aral! Kemiksiz dili bir gün bileklik olarak kollarımı süsleyecek!" Ateş saçan gözleriyle kocasını hedef alıp, ağzının içinde huysuzca homurdanarak kıpkırmızı olmuş gözlerini cama çevirdi. Asmin konuyu savuşturmak için, "Siz neden böyle giyindiniz?" diye sorduğunda iki kız renk değiştirerek

birbirlerine baktılar. Berfin kekeleyerek konuştu. "A-asmin, merak etme Zümrüt Kuş seni buradan kurtaracağız," dediğinde arkadan bir ses geldi.

"Asmin...!"

Genç kız olduğu yerde titrerken, "Yapamam Berfin! Babama bunu yapamam!" diye kısık selse fısıldadı.

"Baban sana bunu yapıyor ama senelerce altın kafese kapadı şimdi de ayının kafesine kapatıyor..." dedi iki kız bir ağızdan.

"Ben yapmam! Bir kez daha hayal kırıklığına uğratamam," dedi genç kız, yine gözyaşlarına boğulmuştu. Bir anlık keyif anı sona ererek, birden camı kapatıp hemen yatağa yanaştı.

"Asmin..."

Uzaktan gelen ses yine tekrarladı.

Bir zamanlar bu sesi her duyduğunda verdiği ilk tepki, "Efendim sütanne!" olurdu neşeli sesiyle. Ama şimdi yaptığı tek eylem, sadece ürkmek ve olduğu yerde sinerek titremekti. Ufak bir çocuktu ruhu şimdi, düşünceleri ise annesine muhtaç bir bebekle aynı masumlukta ve yüreği... çaresizliği tatmış yüreği yaralıydı.

Handan Hanım içeri girince, genç kız yavaşça düşünceli kafasını kaldırdı. Tutmayan dizleri işe yaramayınca, titrek ellerini sütannesine uzattı. Çare ve güven! Hani güçlüydü, hani dağ olsa yıkılır ama Asmin yıkılmazdı! Ama daha desteğini gördüğü an, çaresizliği kalleş bir kurşun gibi sinesinden vurmuştu onu.

"Anne ben, ben ne yapacağım simdi?" derken artık daha fazla ayakta durmaya gücü yetmediği için bacakları hırpalanmış bedenini taşımadı ve güçsüzce olduğu yere dizleri üzerinde çöktü.

Güçlü görünmek, boyun eğmişi oynamak, o kadar zordu ki artık.

Narin omuzları bu yükün ağırlığını taşıyamıyordu. Kızlar gel derken, içi gitmedi mi hiç? Haluk gelmedi mi aklına, açılamadığı, içinde sır gibi sakladığı sevdiği... Keşke o kadar yürekli olsaydı. Ve bir o kadar vicdansız! Tutsaydı ellerinden, her şeyi geride, arkasında bırakıp çekip gitseydi. Ama yapamadı!

Babasını, abisini, herkesi arkasında bırakıp çekip gitseydi. Soysuz olsaydı. Tükenmez dertlere bulaşmasaydı. Ya sonra... Canı kadar sevdiği abisinin başı belaya girecekti. Eline silah tutuşturacaktı aşiret, diline namus safsatası.

Haluk açık hedef olacak, canı yanacaktı! Kan davası, namus belası, hor görülme, aşağılanma... Tüm kara bulutlar başında dolaşacak ve onun da hayatı mahvolacaktı. Değersiz canı kimin umurundaydı. O, sahip olduğu tek şeyi de kendi yüzünden kaybetmeye dayanamazdı. Çaresiz gözlerinden yağmur gibi yaşlar akarken, kederinden dili dolanıyordu. Dişleri birbirine vurarak, "Ben ne yapacağım annem, hiç görmediğim bir adamla nasıl olacağım? Aklıma geldiğinde bile isyan etmekten kendimi alı koyamıyorum. Bin bir bahaneyle içimi ferahlatıp, mantığımı yokluyorum. Ama olmuyor anne. Her düşüncemden sonra dehşete düşüyor, ölürcesine korkuyorum. Sırf kaza yüzünden yapılan reva mı bana? Lanet olası kazaydı hepsi," derken isyankâr sesi hıçkırıklarla bölündü, daha fazla konuşamadı. Ellerini yere dayayıp başını önüne eğdi.

Handan Hanım da yanına diz çöküp, yanağını yıkayan gözyaşlarıyla, genç kızın başını kaldırdı. Önce yüzünü kuruladı elleriyle, yanaklarından öptü, saçlarını kokladı. Yerdeki titrek ellerini parmaklarının arasına alarak şefkatle sıktı.

"Yapma annem böyle, kıyamam ben sana zümrüt kuşum... Ağlama. Perişan ettin kendini, bunun dönüşü yok, karar verildi bir kere. Kaç gündür yediğim zehir, içtiğim ateş... Sen ağlarken ben nasıl rahat ederim? Kuzum, can özüm harap etme kendini. Bazı cevapların sorusu belli, sorman duyacaklarını hafifletmez. Babanın eli kolu bağlı, bir dal buldu tutundu. Bırak kırma adamın dalını..." derken yüreği yaralı ama oynamasını bilen buruk bir tebessümle, burnunu çekti. Mahmut Bey belki de ilk defa kızı için iyi bir şey yaparak onun hayatını kurtarıyordu, Asmin bilmese bile! Eğer bu kaza olmasaydı kızın hayatı cehennemden farksız olacaktı, yavrucak bilmese bile iyi ya da kötü en azından özgür olacaktı.

Kızı dürterek oyunla, "Bir de iyi yönünden bak olaya! Kocan, dalyan gibi maşallah... Benim yerden bitme Amet gibi deel be... Hakketen. Hem artık altın kafeslere kapatmaz baban seni, hep istediğin gibi özgür olursun." derken şiveli şiveli, buruk gülüşü, kahırla dudaklarında donarak ciddiye döndü. "Ben araştırdım. İyi birisiymiş, kimsenin hakkını yemeyen mert bir patronmuş. Ben gördüm, yakışıklı da... Bu güzelliği, yüzünden çok ruhuna yansımış. Annesine nasıl bakıyor bilsen... İki gözünün çiçeği gibi. Ben gözlemledim, en öfkeli zamanında bile saygılı. Kadına ters tek kelime etmiyor, en kızdığı anlarda bile sabrını koruyor. Bakarsın sana iyi davrandığı için âşık bile olursun! Ayrıca zenginmiş, el üstünde tutar seni."

Onun iyi niyetli sözleri, kızın son nefesini de ciğerlerinden söküp aldı. Asmin hırçınca bakışlarını sütannesine çevirdiğinde, gözlerinin yeşilinde, kızılın en koyu hareleri belirerek alev dansı yapıyordu. Ağlamaktan kan çanağına dönen güzel gözleri orta yaşlı kadının gözleriyle birleşince, yaşlı kadın, paslı bir mıh gibi bir ömür zihninde yer edecek bu kırgınlığın sebebiyle titredi.

"Sütanne... Ben zaten zengin sayılırım. Sen beni anlamıyorsun. Hiç kimse anlamıyor. Bir sürgünden diğerine gitmek bu. Ölüyorum, nefes alamıyorum görmüyorlar, duymuyorlar, hissetmiyorlar. Bana dokunacak, hiç tanımadığım bir adam hayatıma karışacak, kolumu kanadımı kıracak. Benim okulum var, planlarım var, olmaz. Buna nasıl razı gelirim, ya okutmazsa beni? Ya kötü davranırsa! Ya sırf hayatına kazara girdim diye beni hor görür, işkence ederse? Ben ne yaparım?"

Handan Hanım önce onu teselli edecek oldu ama sonra bunu yapmadı! Yerine umursamıyormuş gibi ona güç verircesine, gözlerini devirerek yetiştiği tarzda bir cevapla, "Kızım! Hangimiz severek evlendik ki burada, sen evlenesin? Bin de biri ancak sever. O da bize denk gelmez. Babanı ikiletme, adam ne yapıyorsa senin için yapıyor, üzme. Hadi hazırlan şimdi, baban gelmeden inelim de, kızmasın. Elbiseni şuraya bırakıyorum," diye cevap verdi. Aslında ona gerçekleri anlatsa... Asmin kesin itirazına kulp bulmuşçasına sevinip, her şeyi mahvederdi. Bu yüzden sustu.

Oysa Asmin'in istediği onu yatıştıracak, sabrını denetleyecek cevaptı ve cevap bu değildi biliyordu. Ama destek vermesi kızın hayal kurmasına ek sebepse, desteksiz sağlam kalması daha evlaydı. Desteği bu olmamalıydı biliyordu ama çaresizlik böyle bir şeydi.

İsteksizce uyduğu kör bir zihniyet, cahil bir inanç ve yobaz bir kabullenmeyle ona nasihat verdikten sonra, solmakta olan güzel kızına iç gererek baktı Handan Hanım.

"Zorlama annem, güzel kızım. Ne kendi canını yak, ne sevdiklerinin canı yansın. Sırf sen istemedin diye abinin hayatı kararır, babanın yüzü yere eğilir. Kocaman aşiret birbirine girer. Sizden, onlardan derken ortalık kana bulanır. Geçmiş malum, daha yeni kapandı kavuşmayan acılı yaralarımız bak... Kimsemiz kalmadı baban tarafından... Yapma güzel gelinciğim, aklını başına devşir. Bilmez misin bunlar töre diye tutturduğu saçma zıkkımı, körü körüne uygularlar? Ben sana kıyamam ki. Babanın kanlıları susmuşken, hak diye konuşturma."

Doğru bir noktaya parmak basan yaşlı kadına hak veren Asmin, oturduğu yerden yavaşça kalktı. Neyin kafasını yaşıyordu ki zaten? Ne aşkı? Ne sevgisi? Neydi onun güvencesi? Aciz bedeni, beş para etmez düşünceleri mi? Ama ne olursa olsun, bu düşüncelerin kıskacı içindeki kabaran korkuyu tetiklediğinde, sakinlik hiçbir işe yaramıyordu. Gencecik bedenindeki körpecik kalbi hâlâ masumdu ve hâlâ hayalperestti. Belki diye uman kalbi, sırtına öyle kuvvetli bir baskıyla vuruyordu ki, neredeyse sırtı ağrıdan kırılırken, iki büklüm olarak nefes almak için bedenini zorluyordu.

Gözleri ürkekçe yaşlı kadına çevrilirken, "Vakti geldi mi?" diye sordu geleceğinden çekinerek. Sanki birazdan Şahadet getirip boynunu cellâdının keskin kılıcına teslim edecek müebbet zanlısı, ölüm yolcusuydu.

"Geldi," dedi kadın biraz mahzun, biraz sevinçle! Mahzunluğu evladından ayırmadığı yavrucağı lekelenmeden, o şerefsiz Erdoğdu deyyusuna yem olmadan yuvadan uçmasınaydı, sevinci ise canına helal gelmeden, ortalık daha fazla karışmadan namusuyla gelin olmasıydı. Alıyla, teliyle, ak sütünü verdiği günkü gibi tertemiz girecekti nikâhın hükmüne.

"Aşağıda memuru bekliyorlar kızım, babanı kızdırmadan giyin hadi. İmam Rüstem Efendi de gelir birazdan."

Asmin'in kulakları uğuldayıp bedeni kasılırken, sarsak adımlarla yatağa yanaştı. Bir süre sessizce gözleri yatağa baktı. Çaresiz, bedbaht, kabahatli bir sakinlikle... Cesaret, ne boş şeydi artık. Şu vakit tek hissettiği kara bir boşluk olmalıydı ama korku. Tüm direncini vantuz gibi çekip mantığını durduruyordu. Gözleri gördüğü bez parçasına, bir paçavraya odaklanırken, kalbi atmayı kesti, beyni çalışmayı, damarında dolaşan kan akmayı durdurdu adeta. Cesaretini toplayamadı bir süre... Ufacık bir bebeğin yalınayak camlara uzanmasıydı ona göre cesaret. Kesileceğini bilmeden teninin, canının yanacağını bilmeden hamle yaparak, ilk adımında yaşadığı ürkekliğine sahip olmaktı duyguları.

Uçları buz kesip morarmaya başlayan parmaklarının arasına aldı elbiseyi. Beyazdı. Kara bahtı, kem talihine tezat, bembeyaz, uçuş uçuş etekleri olan şifon elbise, üzerinde ne işleme ne de bir süs taşıyordu. Tıpkı onun sade güzelliği gibi şatafattan uzak, saf ve masumdu. İstemeden gözleri dolmaya başladı yine, canı yandı derinden. Birisi paslı

bir mengeneyle etini sıkıştırıyormuş gibi kalbi acıdı, yavaşça kıyafetlerini çıkardı, ağlayarak üzerini değiştirmeye koyuldu. Peş peşe döküldü yüzünden süzülen yaşlar kumaşın üstüne.

Oysa her genç kız gibi umut dolu, pırıl pırıl hayaller kurardı çok zaman.

Başını yastığa koyduğunda, kalbine sığmayan duyguları kabardığında, masallardan hikâyeler yazardı hayatına.

Kabarık etekleri, uzun kuyruğu ve şahane bir duvağı olan bir gelinlikle ve beyaz orkideden çiçek buketiyle bir kuğu gibi süzülerek inecekti merdivenlerden. Herkesin gözü gıptayla, kıskançlıkla ona bakarken, o, sevdiği adamı taşıyacaktı yüreğinden sonra ilk defa kollarında. Haluk'tan başka yere bakmayacaktı neşeden yanan gözleri. Sımsıkı tutunacaktı ellerine, kenetlenecekti gözleri gözlerine ve nefeslerini hediye ederek iki kaşının arasından öptüğünde, helali olacaktı.

Yanında küçük gelinlikli çocuklar oynayacak, sevdiği erkek tüm karizmasıyla kolunu doldururken, gururdan göğsü kabaracaktı. Gözleri ayın on dördü gibi parlayacak, dudakları huzurla gülümsemekten birbirine kavuşmayacaktı. Masal gibi bir düğün, hayal gibi bir aşk yaşayacaktı.

Ama artık hepsi hayallerde kalmıştı. Ne yakışıklı dalyan gibi kocası olacak olan Haluk, ne de seçtiği gelinlik gerçek olacaktı. Hepsi yitik masalıydı. Hepsi kocaman hayal kırıklığıydı artık.

Elbiseyi giyip aynadaki aksine baktı. Dalgındı bakışları. İsteksiz. Ellerini dağınık saçlarına gömüp şekillendirdi. Tepesinde beceriksizce topuz yaptığı tarak görmemiş saçlarını, son defa yokladı ve ayakkabısını giydi. Artık hazırdı. Kefenini de giymişti! Birazdan yuları da beline değil boynuna yağlı ilmek gibi dolanırdı. Hayatının ölüm fermanını imzalarken, bir ömür yaşarken ölü olmaya, beyaz kefenini giyerek hazırlanmıştı.

Oysa çok güzeldi Asmin. Hem de eşi emsali olmayan bir melek berraklığı kadar çok güzel. Allah vergisi lekesiz bembeyaz teni, masumca açılmış iri yeşilin en koyu haline bürünmüş, zümrüdün eşsiz halini taşıyan gözleri, şahane gözlerini kaplayan siyah upuzun gür kirpikleri yanaklarına gölgeler oluşturarak düşüyor, açık renk teninde pespembe dudakları gül goncaları gibi büzülerek açılıyordu. Uzun, ince telli, gür, küllü kumral saçlarıyla, 1.70 boy ve dolgun vücut hatlarıyla, peri kızları gibi şahaneydi. Ona bakan bir daha bakmak, gözlerini gören bakışlarını çekmeden donup kalmak isterdi.

Çok vakit sadece ortalarda masumca salınarak bile erkeklerin [16]amigdalasına süzülür, bilinçsizce içlerini hoplatırdı, fakat anlamazdı genç kız ne derece çekici olduğunu ve zihinleri bulandıracak kadar eşsiz bir güzelliğe sahip olduğunu.[17]Aurası, herkesten farklı olduğu için sevmezdi canım saçlarını. Yüzünü de annesine benzeyip babasının sevgisini kaybettiği günden beri sevmiyordu zaten. O yüzden de kendiyle normalinden fazla ilgilenmezdi.

Asmin son kez baktığı odasından ayrılırken, yüreğinde hazin bir acı, telaş, korku ve çaresizlik hüküm sürüyordu. Ve sütannesinin açtığı kapıdan çıkarken usul adımlarıyla, iki kez tökezledi. Bir hayat bu kadar mı uzun sürüyordu? Sadece 24 yıl... İçi boş, hepi topu yaşamış haliyle, bir elinin parmakları kadar etmeyecek zaman süresi...

[18]Ah Asmin...

Adı hoyrat dağlara nam salmış hırçın mizaçlı Dağ Çiçeği ama kendi topraklarına hâlâ kök salamamış bir çaresizdi. Cennetle cehennem arasında bir yerde sıkışmış Zümrüdüanka, yargısız infazlarla kirletilmiş bir masumdu. Kolu kanadı doğduğu gün kırılmış, kafesten emirlerle ömrünü bağlamış, arafta katledilmiş, ne cennetin, ne cehennemin kabullenmişliğini görmemiş bir fani... Sağa dönse yanacağı mağma kaplı ateşi, sola dönse buz tutmuş Sırat Köprüsü'nden kalmış geleceğini...

Düşündü Asmin... Yine onu yargılamadan, her anlamda seven ve sorgusuz sualsiz sığınabildiği tek desteğini düşündü!

"Rabbim... Benim ömrüm böyle mi nihayet bulacak? Sevilmeden, hor görülmekle mi geçecek?"

Doğmadan annesine veda eden masum, çocukken geleceği heba edilen düşünür, genç kızken babasının öldürülmüş sevgisine kefen giyen bir güzeldi. Ve şimdi kazayla özgürlüğüne veda eden bir mahkûm olacaktı.

[19]Ah [20]Asmin, nam-ı diğer Zümrüdüanka!

---

16 Amigdala (Latince: corpus amygdaloideum) beynin medial temporal lobunun derinlerinde yerleşen nöronların oluşturduğu badem şeklindeki beyin bölümü. Duygusal hafıza ve duygusal tepkilerin oluşmasındaki primer role sahip bölge. Limbik sistemin bir parçasıdır.

17 Aura Paranormal veya Tinsel anlamda kullanılan bir terim olup, canlıların bedenlerinden yayıldığı varsayılan ışınımla oluşan ve gitgide yayılan tesir kuşakları tarzında kendini gösterdiği iddia edilen elektromanyetik alana verilen addır.

18 Pargalı İbrahim şiirinden esinlenilmiştir.

19 Pargalı İbrahim Şiirinden esinlenerek yazılmıştır.

20 Dağ çiçeği demek.

Cenneti, cehennemi bir kefeye koyup, ölümü ve yaşamı hep son günü gibi içinde taşıyan cahil... Kendi şeytanıyla dost, dostuyla bile uzak olan çaresiz... Kıskançlığı mala mülke değil, sevgiye olan masum yürek... Aklıyla müttefik ama cesaretine hep tetik olan bir düşünür olarak mı kalacaktı?

Ecdadının namus ve şeref kapısına sadık bekçi, istiridye gibi kendi içine sürgün edilmiş inci gibi değerli bir kul... sevdiklerinin yüreğinin sınırında gezinen sevgiye dilenci... babasının yaralarla kaplanmış gönlünün aynasına aksi düşmüş çaresiz gözlerinde, her gün kendi cenazesini yıkayan kefensiz evlattı.

Annesini anımsattığı için *gözden ırak, gönülden ırak* diye başka ellere teslim edilen, değersiz bir emanet mi olacaktı?

Ve kapıdan çıktı. Geride kocaman bir yaşanmışlıkla hüsran, gelecekte ise karanlık bir bilinmezlik vardı.

Beklenen an geldiğinde, onlar da dâhil olmak üzere, o koşuşturmacada zamanı fark edemediler. Gözleri düşünceli, yüzleri düşmüş, geleni gideni hissetmez olmuşlardı. Nikâhları zabıtadan mal kaçırır gibi çabucak olup bitti! İki şahit, bir memur... Alınlarındaki lekeyi temizleyen bağnaz aile üyeleri, dine, örf ve âdete sığınarak kendi bildikleri gibi at koşturan aşiretten birkaç kişiyle, alkışlar eşliğinde atılan sevinç naralarıyla girdiler dünya evine. İşte o andan aklında kalan şey bunlardı. Sevinç zılgıtlarına karışmış mermi sesleri... Yüzüne bile bakamadığı bir kocası, sesinden korktuğu bir erkekle Haluk'lu hayallerine veda ederken, hayatında yer alan bir bilinmezliğe adım attı. Kefareti biçilmiş son için ecelle anlaşmak bu kadar basitti!

Çok kez cesaretini toplamış, düşünceleriyle savaşmış, iradesinin esaretine çentik atarak kurtulmayı denemişti. İsteklerinin arasında debelenmiş, müstakbel kocasından kurtulmayı çok istemiş, konuşmak, derdini anlatmak için zaman kollamıştı.

Ama Asmin utancından hiç bakamamıştı kocasının yüzüne. Zaten yalnız da kalmamışlardı. Ama garipti ki, yapılı vücudunun yanında kasılıp, kızılcık sopası yutmuş gibi sertçe dimdik durduğunu hissedebiliyordu. O zaman boyunca bakışları hep ellerinde kilitli kaldı. Ondan yayılan ürkütücü, erkeksi ve vahşi güçle, ağzına terlik yemiş velet gibi korkuyla olduğu yere sinip kaldı. Onca saat boyunca tebrikler edilip, halaylar çekilip, eğlence tüm hızıyla sürerken, suskunca oturdu yanında. Sanki isteyerek evlenen iki gönüllü gençti onlar. Düzen ve plan

öyle kusursuzdu ki, düğün alayı, misafirler, ikramlar, her şey tamdı. Tek eksik huzur ve sevgiydi.

Yanına gelip gülmesi, eğlenmesi, oynaması için ısrar eden kadınları, kıkırdayarak haklarında konuşan genç kızları, az biraz başını kaldırması için onu sıkı sıkı tembihleyen sütannesini ve aklını çelmelerinden korktukları için, yanına yaklaştırılmayan arkadaşlarını göremedi gözleri. Kendi düşüncelerinin karanlığında kaybolmuştu.

Tek konuştuğu zaman ise, nikâh memurunun sorusuna verdiği cevap; "***Evet***!" olmuştu. *Neye **evet**? Ölmeye... Ölüp ölüp, her gün yeniden doğmaya mı?* Hayatını mahvetmeye, yaşarken bilinmeyen geleceğinde diri diri gömülmeye miydi bu *evet?*"

Bir ara abisi Cesur'la çarpıştı gözleri. Başını yere eğdi ve bir daha hiç ona bakmadı abisi. Asmin kırılan parçaları sayamadı içinde. Asla bırakmaz ellerimi dediği kişi onu terk etmişti!

Evet!

Babasının gözünden durumu kaçmayınca dini nikâhları vekilleri tarafından gerçekleştirildi.

Güllü Hanım, kocasının (Tanımadığı kocasının) annesiydi. Narin bir yapıya, duyarlı bir mantığa sahipti belli ki. İlk kez gördüğü bu kadına kanı ısınır gibi oldu. Kadın Asmin'in korktuğunu gördüğünde, nasıl da candan sarılmıştı ona öyle. İçinden, ta yüreğinden gelen bir şefkatle, "Kızım!" demişti. Ve Asmin bunu art niyetsiz, içinden gelerek söylediğini garip bir duygu karmaşasıyla hissetti. "Sen benim kızım mı oldun şimdi melek yüzlüm?" diye sormuştu içini ısıtan sesiyle. Yaşlı gözleri vardı bu kadının. Gururla parlayan, sımsıcak kucaklayan gözler... Tatlı, öpülmeye, sıkılmaya münasip tombik yanaklarıyla, bir saflığa bürünmüş nur yüzlü bir peri anne gibiydi.

Yumuk, yumuşacıktı elleri... Belki hemen ısınması saçmaydı ama daha ilk bakışmalarında, hemencecik etkilenmişti gözlerindeki saf şefkatten ve sevmişti onu içinden gelen yavan bir dürtüyle. Yüreğinden bir şeyler ona doğru akmış ve bu zıtlık taşıyan kaygılı açlığını, durdurmak istememişti.

"Üzülme kızım..." *'Kızım!'* demişti yine yanaklarını okşarken, sımsıcak bakışlarıyla. "Korkma, kimse sana kötü davranmayacak. Kırmayacak, incitmeyecek, hor görmeyecek, suçlamayacak... Sevecek herkes, söz veriyorum. Bir annenin evladını sevdiği gibi, bir yârin yarenini sevdiği gibi çok sevecek. Koruyacak, kollayacak... Benim

haneme geldiğin gün sana ceza değil bayram olacak. İnan bana ileride anlayacaksın, kimse kılına zeval getirmeyecek, özgürlüğüne ket vurmayacak!"

Kandırıyor muydu bazı kaimvalideler gibi, köprüyü geçinceye kadar mıydı yoksa vaatleri? Gerçek miydi söyledikleri? Cidden öyle olacak mıydı? İnanç! Sorguladığı şeyler artık çok daha başka şeylerdi!

İstediği ise kör bir umut!

Kadın güzel sesiyle ninni gibi konuşmuş, Asmin yine utanmış, mahcuplaşarak cevap verememişti onun suallerine. Genç kızlığı, masumluğu, saygısı, terbiyesi, hüznü ve mutlak korkusu yüzünden okunmuştu güzel gelinin. O da hoşnut halde, anlayışla sarılmıştı gelinine tekrardan. Bu masum melek, dilsiz körpecik yavrucak, onun yavrusu olacaktı. Kaybettiği kızı bir daha doğacak, evinde can bulacaktı. Allah'ın emanetiydi bu varlık! Kaybettiği kızının yerine gelecek bir nefes, yalnızlığına yaren mi olacaktı?

Düğün bitince babası onları gidecekleri yere hemen göndermedi. "Bu tehlikeyi göze alamam, nikâh henüz tamamına ermedi. Gelin-güvey olmadan olmaz." diye buyurmuştu vicdansızca. Zifaf gecesine de mi babası karar verecekti? Utandı, horlandı, içinde bir kez daha boğdu gururunu.

Acele ile Asmin'in zifaf geceleri için odaları hazırlatıldı.

Sessiz bir puta dönen Pars asla hiç konuşmuyor, Aral'a bile ne söylese cevap vermiyor, sadece sert bakışlarını çatılmış kaşlarının altına saklıyordu. Patlamaya hazır bir barutmuş gibi dolaştığının farkında değillerdi. Annesinin günlerce onu ikna etme çabalarına, bir de bu aşiretin onu annesiyle tehdit etmesi eklenince tamam demişti ama ne kadar tamamdı bilen yoktu.

Asel olanları izlerken kaç tencere önünden geçti, sinirinden ne kadar yedi, o da farkında değildi. Berfin arada bir Aral'ın koluna sokuluyor, uzaktan üzüntüyle Asmin'i izliyor ve izinsiz yanaklarından kayan yaşları siliyordu.

Herkes evine dağılıp, gün elini ayağını çektiğinde, genç kız odanın içinde dört dolanıyordu. Handan annesinin zorla içirdiği o hapla midesi hepten ağzına gelmişti. "Cesur olacaksın, güç verecek sana," demişti hapı içirirken, peki neden hâlâ cesur değildi?

Peşinde sürüklenen elbisesinin kuyruğundan yükselen hışırtılar,

kulağında çınlamalara sebebiyet veriyordu. Oysa gitmek ve kurtulmak istemişti bu tiyatrodan ama geç kalmış, hayat oyununda perdeler çoktan kapanmış ve rolü bitmişti. Ona verilen tek kelimeli replikler dile gelmişti.

İçinde dehşet bir korku, kaygı ve düşündüklerinin vahşeti çalkalanırken susuyordu yine. Tüm bu düşünceler hatırına geldikçe, eli ayağı titriyor, mengeneye sıkışmış gibi daralan kalbi, sanki patlayacakmış gibi hızlı atıyordu. Gözü ikide bir yatağa takılıyor, bakışları kapıyla yatak arasında mekik dokurken boğazı kuruyor, yutkunmaktan gırtlağı acıyor ama içindeki dehşeti ne yaparsa yapsın bastıramıyordu. Islak bakışları kaygıyla odayı dolandı yine, sıkıntıyla soludu, sonra yatağın üzerinde durakladı sokranarak. Azap gibiydi o yatak, cehennem çukurlarından ateş gibi, sonu görünmeyen dipsiz bir kuyu gibi ve son nefesini vereceği devasız bir hastalık gibiydi.

'Şimdi burası mı benim mezarım?' diye düşündü. Burada mı ölecekti? Bu yatakta, bu topraklarda, yaşayan ölüye mi dönecekti? Bir ömür hayattan kopacaktı.

Niye kalmıştılar ki burada? Gitseydiler ya... İlk gece yaşayacağı dehşete kimse tanık olmazdı böylece, sadece kocası ve o olurdu en azından. Böylece rezilliği daha fazla ayyuka çıkmazdı!

Damadını tanımak istiyormuş beyefendi! Ne saçmaydı! Sanki çok düşünürdü de kızını... *"Kim bilir yine neyin peşindesin yaşlı adam!" diye* söylendi içsesi. Umurunda mıydı kızı, ölmüş mü ya da kalmış mı?

Ve kapı açıldı.

Asmin korkuyla tuttuğu nefesini dışarı saldı. Sanki zemheride kalmıştı titrek solukları, odanın sıcağında bile ağzından çıkan buharı teni hissediyordu.

İki adımlık oda ise uçsuz bucaksız bir umman oldu gözünde, sonra ise izbe bir kuyu. Daraldı ve daraldı. Ne sıcağı hissetti korkuyla yanan teni, ne buz tuttu kıra düşmüş yüreği... Karanlık bir kuytuya saklanma ihtiyacı hissettiği, o ufacık çocuğun ruhuna büründü çaresiz sureti. Bacakları taşımadı mecalsiz vücudunu.

Uzanıp düşmemek için yandaki komodine tutundu. Belermiş kıpkırmızı gözlerini kocaman açmış, ürkekçe bir tutumla gelene bakıyordu. Dehşetle kanı donarken, korkuyla ve garip bir tasayla düşünceleri çalkalanıyordu. Hem de daha önce hiç korkmadığı kadar çok korkuyordu. Demek o an gelmişti! Ölüm ve yaşam denilen o ince çizgiye sığınmış o an...

Komodindeki uyuşmaya başlayan elini çekti, önünde sımsıkı kenetlediği parmaklarını kırasıya, derisini yüzesiye çekiştirdi. Ama bir umut... Sırtını dikleştirdi. Belki... Belki derdini anlatabilirdi! Ona zaman tanır, korkutmaz, canını yakmazdı!

Belki!

O kadar çok kasıyordu ki kendini bu belkilerle, tırnaklarının etine battığını hissetmedi. Canı yanıyor muydu, nefes alıyor muydu, ya da hâlâ nasıl ayakta duruyordu, farkında değildi ki! Ortalığa savrulan nefesleri ateş olmuş, ilk kelimesiyle konuşanı cayır cayır yakacaktı sanki. Tüm duyguları gibi duyuları da terk etmişti vücudunu; hissiz, ruhsuz, şuursuz ve mantıksız kalmıştı. Tek düşündüğü yüzünü bile hatırlamadığı, aklında kalan tek şey koyu kahve buz gibi bakan gözleri olan adamın, ona nasıl davranacağıydı. Dehşet, vahşet, korku ve beyninde dönen çaresiz sahneler canlanıyor, düşündüklerinin seyrine kapılan korkularıyla vahşi bir yırtıcı gibi olan düşünceleri içini oyuyordu.

Öte yandan Pars bütün gün, bütün gece konakta hapis kaldığından sebep, sinirden çıldırması o an için, içten bile değildi. Nereye gitse, ne yapsa yanında hep birileri vardı. Mantıklı yanı ağır basmış, geçmiş gözlerinde canlanmış ve bir yolunu bulup buradan kurtulamamıştı. Geçmiş hep paslı bir hançer gibi bağrındaki gizli yarasını kanatacaktı. Herkesin çekinerek baktığı nam-ı diğer Kusursuz Pars Bey, şimdi çocuk gibi esaret altına alınmış eğreti bir tutsakmışçasına, her şeye eli mahkûm olarak susuyordu. Korkusundan mı? Çekinmesinden mi? Ya da cesaretsizliğinden, basiretsizliğinden mi?

Hayır, geçmişteki yaşananların acı gerçekliğinden, bir masumun daha canının yanmasından çekindiğinden ve annesine savrulan tehditlerdendi. Aklında annesi olmasa yıkardı burayı da, yine boyun eğmezdi ya bu delibozuklara... Ama annesi ve yaşadığı ıstırap, elini ayağını bağlıyor, düşüncelerinin bozgununa uğratıyordu onu. Halasının ölümü pranga olup dolanıyordu ayaklarına. Babası, geçmişi... Kısacası kanıyordu mazisi yeniden, ummadığı anda.

Karısı olacak kızı da görmemişti henüz, belki görseydi onunla konuşup...

Ne diyordu? Kızı da zorladıklarına emindi. Aral'ın söylediğini yapmasaydı, onun yüzünden hem de bir kaza yüzünden bir masumun canına kıyılacaktı. Ne saçma, ne aymaz törelerdi bunlar! Babasının ölümü de bu gidişata başkaldırışından olmamış mıydı zaten? Hiç

değilse düğün için hazırlanan yemekte az da olsa rahat kalabilmiş, sonunda gelen giden ortadan yok olmuştu. Ama kızın abisi hep yanında, dibinde, kurnaz gözleri üstünde geziyordu. Nikâh kıyılınca onu rahat bırakmışlardı, nasılsa işi bitmişti artık, neden hâlâ ısrar ediyorlardı? İlk fırsatta bu evlilik denilen saçma oyundan kurtulacak bir yol arayacaktı.

Bu adam neden ikide bir eline kadeh tutuşturuyordu. Ne kadar içtiğinin farkında değildi. Sahi kaç olmuştu? Beş değil hayır, en son altı mıydı? Galiba dokuz az önce bitmişti. Elindeki kadehi kaldırıp kısılmış baygın gözleriyle kehribar gibi gördüğü beyaz rakıya baktı, sonra bir yudum daha alıp masaya sertçe bıraktı. Gözlerinin önünde balonlar ve rengârenk ışık topları dolaşıyordu. Bardaklar da iki tane olmuştu. Karşısındaki adamın yanındaki de aynı giymişti. *Ne komik* diye düşündü! Pars içerken, Cesur yanına geldi. İlacın etkisi geçmeden müdahale etmeliydi. Burada sızmamalıydı. Yeni doldurduğu bardağı sertçe elinden aldı, verdiği ilaçla rakı birleştikçe tesiri ölümcül olabilirdi, homurdanarak masaya bıraktı.

"Hadi Pars... Kalk seni odana götüreyim, yoksa burada sızacaksın."

Pars gözünü kısarak karşısındaki adamı seçmeye çalıştı. Tanışıyorlar mıydı? Cesur'a kısa bir süre dikkatle baktı ve tanıyınca garipçe gülümsedi. Bu adam karşısındaki o şapşal adamdı! Bir şey hatırlamaya çalışır gibi parmağını uzatarak, "Az önce senin ikizini gördüm. Şiiimdi nerrrde? Hem bırak uyumayacağım, uuuykum yok." diye kelimeleri yaydı.

Cesur onun huysuzlanmalarını dinlemeyerek, Pars'ı kolundan tutup zorla kaldırdı. Zaten sarhoş olduğu için, çok konuşsa bile çabuk itaat ediyordu.

"Hadi odanda devam edersin. İçmeye ya da uyumaya! Burası yeri değil."

"Ben uyummuycam."

"Uyursun, hadi kalk," dedi Cesur bilmişçe. Milletin içinde uyuyup kalmadan onu odasına çıkarmalıydı.

Pars sivri bir bakışla sözünü kesti ve karmaşa yaşarken başını sallayarak onayladı. "Orada da içki var mı?" Ayağa kalktı. "Ah ayağım takıldı, dilim uulusuyoor galiba! Bir yolunu bulmalıyım... Kurtulmalıyım..." derken dudaklarını yaladı. Kurumuştu. Sadece dili değil, damağı da kurumuştu. "Aral nerede?"

"Annenle konuşuyor."

"Annem burada mı?"

"Burada."

"Sisttt! Ona bir şeyyy olursa... Olursa öldürürrrrm lan onları..."

Sarsak adımlarla birlikte odaya doğru yürürlerken, merdivenleri Cesur'dan destek alarak çıktı. Tanımadığı bir yerde, hiç bilmediği bir odaya sürüklenirken etrafa garip, mayhoş ve zihin bulandırıcı bakışlar atıyordu.

"Aklımı toparlayamıyorum."

"Tamam, az kaldı sabah toparlarsın." Pars kımıldamadı. Kısık gözleriyle etrafa şöyle bir bakınca, Cesur onu yürütmek için ittirerek "Hadi Pars, bana dayan," diye iç çekti.

Pars kafasını yanındaki adama çevirip, "Sen de gelecek misin? Konuşmalıyız o adamlarla..." dedikten sonra yine aklı bulandı ve "Bana ne içirdiler? O isskinin tadı neden acıydı? Ekssşi olmalıydı. Ya, sssahi neydi senin adın?" diye sormaya devam etti.

"Sana ne içirdiler bir bilsem, ama tahmin etmek zor değil!" diye homurdanırken Cesur, Pars beklentiyle gözlerini kısınca, "Yok, enişte sen tek gireceksin içeriye," diye dişlerinin arasından söylendi.

Pars onun kolundan çıkmak istedi. Cesur adamın aklının başına gelmeye başladığını umarken, o, "Bardağımı unuttum, gidip alayım," diye hayıflandı.

Cesur'un öfkeden burnunun kanalları genişlerken, titrek bir nefes saldı dışarı. Eniştesinin kolunun altına girerek, iri cüssesini kendine yasladı. Ve kısacık bir zaman nefesi kesildi. Amma da ağırdı, bu taşıma biraz daha sürerse beli kırılacaktı. Sonun da sürükleyerek getirdiği adamı, kapının yanındaki duvara sabitledi. Alnındaki teri silerken, "Ohhh! Sonunda!" deyiverdi ve bu kelimeyi söylediği an pişmanlıktan kıvrandı!

Önce yarı baygın adamı süzdü, sonra olacaklar ve canı yanacaklar aklına gelince, yapması gerekeni, mecbur olduğu gerçeği keskin bir jilet gibi vuruldu yüzüne. Çaresiz bir nefesle genzini zorlarken, "Sen gir içeri, ben bardağını getiririm içmen için..." diye kıvırdı. Yutkundu. "Tekrar odanda devam edersin."

Adam yüzüne bön bön bakmaya devam edince, birden dişlerini sıkarak dibine kadar yanaştı ve gözlerini onun baygın gözlerine dikerek

"Şimdi içeri girip yatacaksın. Ve sakın! Sakın ona zarar vermeyeceksin! Yemin ederim seni öldürürüm! Uyu sen... Yat uyu... Zaten içtiğin ilaç seni kıyar bu gece," diye tısladığında, kaşlarını çatmış olan Pars adama deli görmüş gibi güldü.

Cesur tahammül sınırları tükenmiş halde kapıyı açtı. Yoksa bu ayyaş adama tekme tokat dalacaktı. Hiç istemese de Pars'ı içeri itti. Ciğerlerine ulaşmayan derin bir nefes almak için kendini zorladı ama kalbi parçalanırken, bu o kadar zordu ki... Keşke elinden bir şey gelseydi. Keşke yapabileceği bir şey olsaydı ama yoktu. Asmin onun da kaçma teklifini kabul etmemiş, hem kendi hayatını karanlığa, hem de abisinin geleceğini vicdan azabına sürüklemişti. Babası kanlılarının elinden kurtarayım derken kızını, başka bir zulmün eşiğine mi atmıştı Cesur?

Ama bu adam, en azından o sapık Devran gibi bir zalime benzemiyordu. Olan olmuştu, doğru ya da yanlış, bu saatten sonra bu işin dönüşü yoktu. Bağnaz adetleri gereği ölmesinden ya da o sapığın eline düşmesinden ise, böyle yaşadığını bilmek daha evlaydı abisi için. Biliyordu. Bir ömür, onu koruyamadığı için hep vicdan azabı çekecekti. Tıpkı, şimdiki gibi! Ama elinden bir şey gelmiyordu.

Merdivenin başına gelince durdu. Şimdi kimseyi çekemezdi, başı uğulduyor, yüreği yerinden sökülecek gibi hastalıkla atıyor, nefesi genzini yakıyordu. Odasının yolunu tuttuğunda, dertli başı önde, kalbi kanayarak, gözleri kınadığı ayaklarını takip ederken bedenini sürükleyerek yolunu buldu. Buna engel olamadığı için kendini asla affetmeyecekti. Kafasını duvardan duvarlara vursa ne faydaydı, bu gece her şey bitmişti.

Öte yandan içeri ittirilen Pars, bir an dengesini kaybedince tutunacak bir yer arandı ve düşmeden evvel son hamleyle duvara yanaştı. Gözleri sisli bir perdenin ardında, beden koordinasyonu neredeyse yarımdı. Bir süre orada, o halde durduktan sonra başını sarsarak kendine gelmeye çalıştı. Sersemlemişti! Sendeleyerek odanın ortasına doğru geldi. Gözlerini açmaya çalışırken aynı anda, loş odayı da incelemeye çalıştı. Ne garip yerdi, ışık bile yanmıyordu. Kocaman bir camdan içeri süzülen loş beyaz yansıma olmasa, önünü göremez düşerdi. Birkaç adım daha atıp durdu. Serap görüyordu, ya da sanrı...

"Vay canına!" kelimeleri dudaklarından kurtulduğunda, bunun anlamını bile keşfedemeyecek haldeydi. İnanılmazı seçen buğulu gözlerini kıstı, imkânsıza bakar gibi kirpiklerini kırpıştırdı.

"Süüüpersin..."

Asmin korkuyla gözlerini kıstı. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu bir kompliman mıydı, ya da üstü kapalı söylenmiş bir iltifat mıydı? Ve biraz başarısız bir aşağılama mıydı?

Pars ise hayran gözlerle karşısındaki karartıya bakarak bir süre öylece kaldı. Kurumuş ağzı oynuyor, mantık çerçevesini terk etmiş düşüncelerini toplamaya çalışıyor, her an dilinden bir kelime kurtulacakmış gibi çenesini kasıyor ama yayık sesini, kendi hizasına sokup konuşamıyordu.

Sonunda aklındaki anlamsız kelimeleri bir araya getirmeyi başardığında, "Sen de kimsin?" sözcükleri dilinden kurtulmuş halde, gördüğü surete hesap sordu.

Karşısındaki karartı ürkek bir ceylan gibi titrek bir adımla gerileyince, camdan içeriye süzülen ışık ilahi bir parlamayla odayı aydınlattı. Ve kızın gül yüzüne sokak lâmbasının parlak ışığı vurdu. Şimdi karşısındaki garip varlık, gökten düşmüş kanatsız bir melek gibi eşsizce dikilirken, başında ışıktan hareler dönercesine parlıyordu. Pars hayal görüyormuşçasına hayretle ona bakıyordu. Kızarmış yüzü her ne kadar süzgün ve sönük bile olsa, güzelliğinden zerre kaybettirmemişti. Rüya görüyor gibiydi, kafası karıştığı için sağa sola çevirdi, seçemiyor olmalıydı. Beyazdı. Bembeyaz... Melekler beyazdı! Ya da öyle duymuştu! Aklı karıştı.

Sonra birden tanımlayamadığı gerçekler aklına geldi, parmağını karşısındaki kadına suçlar gibi uzatıp, hatası ifşa edilen velet gibi göstererek, "Sen benim karımsın!" dedi ortalığa bir bomba gibi düşen kelimeyi idrak edemeden. Sonra aynı sorumsuzlukla devam etti. "Tamam, hatırladım seni! Yüzün varmış," dedi garipçe. Gözlerini irileştirdi. Belli ki benliğini ve fikrini sorguluyordu. "Karımsın değil mi?"

Asmin bu saçma tespitle neredeyse gülecekti. Ve hemen ardından hıçkırırcasına bir kuvvetle zapt ettiği öfkesini koyuvererek içindekileri kusarken ağlayacaktı. Şu durumları çok kişisel ve son derece uygunsuzdu ama yine de elinden bir şey gelmiyordu.

"Karım!" dedi adam kendi kendine homurdanarak.

"Karın mı?"

Bunu sormadan edemedi, hem de o gözlerinin içine böylesine kararlı bakarken sormak son derece düşüncesizlikti! Fakat bu söylenecek

en son şeydi. Bu açıkça görülüyordu. Hisleri gibi çenesi gerilmiş, utancından yanan korkak yüzünü öbür tarafa çevirmişti.

"Evet, karınım artık..."

"Buraya gel!"

Asmin şok üstüne şok yaşarken, bir kez daha şaşırdı. Adam böylesine havadan sudan konuşur gibi küstahça emrettikten sonra, sadece bakmakla yetindi. Kusursuz yüzündeki alaycı bir sorgulama ifadesiyle, bir kaşını da havaya kaldırmıştı. Korktu ve kızdı! Sanki başıbozuk bir sürtükmüş gibi böyle emirler vermeye nasıl cüret ederdi? Ardından aklına gelen şeyle irkildi. Yine de hiçbir şey söylemedi. Biliyordu ki, şu saatten sonra söyleyebileceği bir şey yoktu.

Bir yandan onurunu korumayı muhafaza ederek ne söyleyebileceğini düşünüyor, diğer yandan şeytanın çağrısına ayak uydurup dürtüsüne yenilmemek için kendiyle savaşıyordu. Genç bir kız olduğunu inkâr edip, onun aile şerefine yakışmayan bir yosma havasına bürünebilirdi ya da kabul edip ömrünü bu zorba ya da olmayan adamla çürütebilirdi. Ya da alay ediyormuş gibi görünebilir, kendini dövdürüp seslerini millete duyurarak, odaya apar topar yığılanlar sayesinde kurtulabilirdi. Ama kimi kandırıyordu? Asmin o kadar cesaret sahibi birisi değildi. Kişilik olarak olsa bile, evlat olarak buna cüret edemezdi. Adam küstahça bir daha emretti. Gitmedi tabii!

Pars emrine itaat beklerken, uzunca bir süre kıza baktı. Kızdan hiç ses gelmedi. Bir adım atmıştı ki, dengesi bozuldu ve yere kapaklandı. Olduğu yerden kalkacağına kocaman cüssesine yakışmayan bir dengesizlikle, deli gibi gülmeye başladı. Sinirleri laçka, düşünceleri dolaşıktı. İçkiliydi ama olanları hatırlamak bile ashabını bozmaya yetiyordu.

O sırada ürkekleşen Asmin, nefesini tutmuş, çıldırmış gibi gülen deli adama bakıyordu. Oysa kocaman cüssesiyle daha kapıdan içeriye adımını attığı an yüreğindeki korkularını kapladığı gibi odanın içerisini de iri gövdesiyle tamamladığını gördüğünde dehşete kapılmıştı.

Bacakları titremeye, kalbi deli gibi içinde çırpınmaya başladığında, adam dengesiz adımlarla içeri girmiş, Asmin korkuyla irkilmişti. Şimdi ise kocaman açılmış fal taşı gibi gözlerle karşısındaki *yabancı adama*, bir çocuğun savunmasızlığıyla bakıyor ve feryat figan bağırması gereken dili lal olup susuyordu.

Bir müddet nefes almayı bile unutmuş gibi soluksuz baktı. Nice sonra soluk almadığını kendi algılayamayınca, bedeni bayılma

sinyalleri verdi ve kız işte o vakit, irkilerek hâlâ adamı izlediğini fark edip gözlerini ondan ayırmak istedi. Fakat bu o kadar imkânsız bir eylemdi ki, ne yaparsa yapsın, gözlerini ondan çekemiyor, düşüncelerini ondan ayıramıyordu. Korksa da, ürkse de, tıpkı düşünceleri gibi irice açılmış masum gözlerini ondan çekemedi. Sebebini bilmiyordu!

Garipti!

İçtiği ilacın etkisi miydi yoksa içindeki boş vermişlik, çaresizlik miydi bunu tetikleyen bilemedi.

Çelişkiyle atan kalbi bu adamdan korkmaması gerektiğini haykırıyordu. Tüm duyuları tedirginice ayaklanıp, dehşete kapılması gerektiğinin sinyallerini verirken, kalbi garipçe bir telaşa kapılıp, sakin olmasını tembihler gibi eski, düzensiz ama ürkütmeyen ritmine dönmeye çalışıyordu.

Aklını kaçırmış olmalıydı!

Ya çalışmayan beyni, o da ***kaç git, kurtul*** diyordu da, neden iradesini denetleyemiyordu?

Adam Asmin'den daha da uzun... Babasından ve abisinden, hatta Haluk'tan daha iri... Bir dünyayı sırtına vuracakmış kadar heybetli, geniş omuzlarını gerse, kanatları açılacak bir kartal kadar kuvvetli... Ya da insan korkunca korkusu devleşirdi. Onu garip bir duygu girdabına sürükleyecek kadar hayalsiydi. Üstüne gece vurmuş, kısacık kesilmiş siyah saçları, gölge sinmiş kumral teniyle, film artistleri kadar kusursuz duruşuyla eşsizdi. Onu inceledikçe içinde bir şeyler yer değiştirdi, şimdi korkmuyordu adamdan... Garip olan, yüzünün ona sunduğu güven veren bir yanı vardı. Sert siması, zemheri vurmuşçasına donduran soğuk bakışları bile onu korkutmamıştı. Ya da Asmin kendine bu telkinleri o kadar çok vermişti ki, ***korkma ondan*** diyen benliğine kanan saf duyularına ayak uyduruyordu.

Bu aptallıktı!

Deli cesaretine sığınmış ahmaklıktı!

Korkusuzluk pelerinini üzerine geçirmiş, cesaretsiz bir iradenin vasıfsızlığıydı.

Belki de değildi.

Karmaşa... Kocaman bir girdap olup kuşattı dört bir yanını ve tek bir açıklayıcı eylem sunmadı benliğine.

Kızın imtiyazlı bakışlarını hisseden Pars ayaklandı, öne doğru bir

adım attı ama kocaman adamın ayağı el örmesi kilime takılınca, bir çuval et yığını gibi olduğu yere bir daha çöktü. Asmin ilk önce ürkse de, refleks olarak durduramadığı bir atılımla hızla yanına gitti. Ve tam ayaklarının dibinde duran adama garipçe baktığında aklı başına gelerek, ne yaptığını tam olarak anladı.

Yutkundu. Bir anda oda kelebek etkisiyle sarsıldı, kendisi de kocaman odada bir karınca gibi ufaldı. Fakat garip olan ise daha düşünmeye fırsat bulamadan, korkarak eğilmiş, titrek elleriyle adamın kalın kolundan yardım amaçlı tutmuştu.

Sersemlemiş Pars, kısacık bir an başını kaldırıp, beyaz elbisesi hışırdayarak kendisine yardım eden kıza baktığında, karanlıkta göz göze geldiler. Sanki bilinmeyen bir statik elektrik bedenine yayıldı ve gözleri pırıl pırıl yanan o ıslak gözlerden başka nesne görmedi.

"Bana ne verdiklerini biliyor musun?" dedi dolanan diliyle. "Başımı taşıyamıyorum. Düşünemiyorum."

Başını iki yana sallayan kız sustu! Çığlıklar atarak buradan kaçmak isterdi. Ama beceriksiz bir eş olarak katlanmak zorunda kalmaması gereken konuşmalar vardı ve Asmin bir rezaleti daha göze alamazdı. Adam ayaklandığında önünde direk gibi durdu. Ve kısık gözkapaklarının içinde hararetle dönen gözbebeklerinin üzerindeki kalkık kaşlarıyla onu inceledi.

İkisinin de gözleri hasmını süzer gibi kısılmıştı ama ortam o kadar gölgelenmişti ki, ikisi de birbirinin yüzündeki karmaşık ifadeyi ayırt edemedi. Asmin bakışlarını ürkekçe kaçırıp adama destek olarak güç bela kıpırdatmaya zorladı. Her bir adımda düşmemek için, zorlanarak da olsa olduğu yerde sabitlemeye çalıştı. Dudakları kurumuştu, kalp atışları delirmiş, yüzü yanıyor, bedeni garip bir korkuyla akordeon gibi gerilerek titriyordu. Çünkü yanındaki adamın iri bedeni ona yaslandığında, narin tenine vuran kuvvetli ısı, işte o kızın tüm duyularını, korkularını, aklına sığdıramadığı dehşetlerini kamçılıyordu. Zoru başarıp, adamı sürükleyerek nefes nefese bir halde yatağa yürüttü.

Ona bu gece karısı gibi davranmadığından sebep, sabah kalktığında kötü davranmasını istemiyordu. Onların toplumunda dayak normal algılanır, kadın bir mal gibi görülürdü. Erkekler sanki hakları varmış gibi eften püften sebeplerle karısını dövmeyi kendine güç sayardı.

Yaşadığı toplumun bağnaz huylarını unutmayan kız, istedikleri gibi davranmaya kendini zorladı. Hedefe yaklaşınca adamı yatağa

yaslayıp, ellerini üzerinden çekti. Ve göğsü sıklaşan nefesleri ile inip kalkarken, bir müddet öylece bekledi. Ona destek verdiği adamı biraz ittirerek yatağa oturttu. Oyuncak bir bebekmişçesine ve uyku sersemi bir çocuk gibi ona itaat ediyordu. Asmin kırılmış gibi ağrıyan beline ellerini yaslayıp solurken, gözleri yatakta oturur vaziyette bile sessizce uyuklayan adama kaydı.

Kolları yanına sarkmış, başı öne düşmüş, kuvvetli çenesi sinesine yaslanmıştı. Annesine muhtaç kocaman bir çocuk gibiydi şu hali... Bu halde huzursuzca uyuklamaya başladığını görünce, tereddüt ederek ellerini uzattı. Fakat daha yarı yola gelince cesareti kırıldı. Kalbi korkuyla hızlandı, uyuşan parmakları buz tutarak karıncalandı ve uzanamadı ceketine. Sonra güçlü bir nefes çekip bir cesaretle uzandı.

Genç adam sızmış gibi duruyordu. Önce parmağının ucuyla dürterek ona dokundu. "Şişttt..." Adam tepki olarak sadece homurdanınca ürkerek geri durdu. Bu hamlesiyle cesareti kırılıp geri çekilmişti ama adam hâlâ o halde uyukluyordu.

Genç adamın kafası yana düşünce acıdı haline. Tekrar uzattı titrek ellerini bedenine, ceketini çıkarmasına yardım ederek onu uyandırmadan soymaya çalıştı. Fakat bunu tedirgin bir halde, alnında ince bir ter tabakasıyla, yüreğinde çılgın bir ritimle, ayakta durmak için çaba sarf ederken yapıyordu. Uzaktan yapmaya dikkat ederek geride kalmaya çalışarak çabaladı.

Ceketini kollarından aşırırken, Pars bir anda kıpırdanarak kafasını kaldırdı. Ürperen Asmin korkuyla taş olup donarken, gözleri mıh olup adama çakıldı. Sert bakışlı adam baygın ve koyulaşmış kahverengi gözlerini, karşısındaki kıza kısarak yoğunlaştırıp bakarken, kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirdi. Sanki bir ayma anı içindeydi. Birden kısa bir an ayıkmış gibi sisli benliği çapkınca sırıttı.

Kız ona üşütmüş gibi bakarken, adam, "Benim bildiğim, damatlar gelini soyar," dediğinde ukalaca, Asmin tokatlanmış gibi sersemledi. Duyduklarından dehşete kapılıp, felaket bir korkuyla geri çekildi. Elini, ayağını nereye koyacağını bilemiyor, fıldır fıldır dolanan gözlerini ayaklarına odaklamaya çalışarak, bayılma aşamasını geçirmeye uğraşıyordu. Kesik nefeslerinin arasından, "Sa-sarhoşsunuz diye... ya... yardım etmek istemiştim. Siz... siz düşünce..." derken kulaklarına kadar kıpkırmızı olmuş yüzü kavruluyordu.

"Benim kimsenin yardımına ihtiyacım yok!" diye sözlerini

kestirip attı adam. Derin bir iç çekti ve elini saçlarına götürüp başını kaşıdı. Kız ağzında donan kelimeleriyle mahzunlaşarak bir adım geriledi. Adam ona öfkeli, tiksinen ve hatta suçlayan gözlerle bakıp, "Hele senin yardımına, hiç..." dedi.

Katılaşmış sesi kızın kulaklarını kamçılarken, çaresiz kalan Asmin ellerini tekrar önünde kenetleyip, içinde coşan korkularını bertaraf etmeye çabaladı. Yutkunarak sesini toparlarken, "Ben... ben sadece uyuman için yardım edecektim, özür dilerim." Saçma sapan şeyler söyledi.

Pars gözlerini kıza bilinçli olarak dikerek, oturduğu yataktan ayağa kalktı. Asmin'in gözü ağırlığıyla hafifçe titreyen boş yatağa kaydı. Ve duyulur şekilde nefesini içine çekerken, irice açılmış çaresiz gözleriyle adama yakarır gibi bakmaya başlamıştı.

Salak! Ne hali varsa görsün! Sana ne! Uyuyan ejderhayı dürtmenin ne âlemi vardı, üşütük müsün?

Asmin kendiyle savaşırken, gözleri de adamla çatışıyordu. Bedenini sıcak basmış, alnını ince bir ter tabakası kaplamıştı.

Pars durmadı. Kızın ürktüğünü, korkudan bayılmak üzere olduğunu anlamadı. Tüm azametiyle karşısında Azrail gibi dikildiğinde, kız yine çekinerek geriledi. Az önce korkmadığı adamdan şimdi deli gibi ürküyor, dehşet bir haykırışla, çığlıklar atarak kaçmayı düşünüyordu. Adam ifadesiz yüzüyle ona soğukkanlı katillerin nasıl olduğunu gösterirken, o buz tutmuş çetrefilli bakışlarıyla kızı garip garip titretiyordu. Sözleri gibi gözleri de delici ve dondurucuydu.

"Bana köle mi olacaksın?"

Kızın gözleri yaşlarla parladı.

"Her istediğimi yapacaksın değil mi, karımsın artık. İstersem döverim."

Kız hıçkırmamak için kendini sıktı ama her an bayılacaktı.

Pars uzun ve sıkkın bir iç germeyle başını geriye atınca, iri bedeni daha bir ulaşılmaz oldu. Soğuk, kibirli sesiyle, "Sen mi bana yardım edeceksin... salak! Sen ancak başıma belalar açarsın, hayatımı mahvedersin, geleceğimi kahredersin. Şimdi de uykumu karartmak için mi yardımcı olacağını söylüyorsun bana? O ailen olacak adamlarla hep birlikte hayatımın içine ettiniz. Her ne kadar suçun olmasa bile, sen de buna dâhilsin." Ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi bir anda,

"Yoksa hepsi planlı mıydı? Tuzak mı kurdunuz bana?" diye boğuk sesiyle hoyratça kükredi.

"Yok... Ben..."

Asmin olduğu yere kısacık bir an sindi. Az önceki vakur duruşunun tersine yüz ifadesi güvensizliğe dönüştü. Sözleri için değildi bu, fark ettiği kadarıyla, sadece bunları söyleme üslubundaki aşağılama içindi. Ve burada durup çaresizce bu hakaretleri dinlemek zorunda kaldığı, her ikisini de utandıracak duruma sokmamak için sustuğunda, ondan nefret etmek istediği içindi. Susmalıydı, biliyordu ama gözlerindeki haykırışa karışmış sitemleri, kalbinin yıllardır kilit altında tuttuğu acılı bir köşesini sinsice dürterek uyandırmıştı. Adamın bu suçlamaları korkaklığını değil, cesaretini kamçılamıştı! Birden silkelendi, güçlü görünmek ve ona kendini ezdirmemek için sırtını dümdüz esnetti ve çenesini vakurca havalandırdı. Küstah adam onun ne yapmaya çalıştığını anlayan keskin bir bakışla merhametsiz tek kaşını havalandırınca, yutkunarak, nefeslerini tutarak, geri geri sarsak adımlarıyla yürüdü. O cesareti kırılmış halde çaresiz adımlarla kuyruğunu paçasının arasına sıkıştırmış tırsak bir kedi gibi ilerledikçe, uzun elbisesi titrek bacaklarına dolanarak sendelemesini sağlıyor, bedenini kuşatan kaliteli kumaşı nefes alışverişlerini bozuyordu.

Kız korkuyla yavru bir ceylan gibi geriye sektikçe, adam zalim bir sırtlan gibi kendinden emin cani adımlarla üzerine doğru yürüdü. Kalbinin atışlarını hızlandırmadı. İri adımıyla tamamen durdurdu. Sonunda bir adımlık mesafe bitti ve son gerilişle sırtı duvara çarptı.

Az önce duran kalbi, şimdi yine dehşete kapılmış deli gibi çarpıyor, göğüs kafesini kırarcasına zorluyordu. Düşündüğü felaket senaryosuyla elleri titriyor, ne ara akmaya başladığını kestiremediği gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Sanki nefes alamıyor, bir el gırtlağını sıkar gibi soluğunu boğazında düğümlüyor ve acıtıyordu.

Pars çaresiz kızı ürkek bir tavşan gibi köşeye sıkıştırınca sonunda durdu. Islak cam bilyeler gibi parlayan çaresiz gözleri ona yakarıyor ama titreyen dudaklarından çıkmayan karmaşık cümleleri kulağından yüreğine ulaşmıyordu. Kız sürekli yakararak, "Lütfen!" diyordu tekrar ve tekrar. "Lütfen yapma!"

Karşısındaki adam, dağa kafa tutan kocaman bir dev gibi duruyor, zalim gözlerini gözlerine odaklayıp sadece bakıyordu.

Asmin çaresizdi. Geleneklerini, göreneklerini ve yetiştirilme

şartlarını biliyordu. Hep pasif, ezik, söz hakkı olmayan, ona konuşma hakkı sunulmayan, suç objesi, kadersiz bir kız olarak yetiştirilmişti. Ona hep sorgusuz itaat öğretilmiş, kaderine razı olması emredilmişti. Ve Asmin bir kez daha isteksizce kaderine razı olup, geleceğinin karanlığına gözlerini sımsıkı kapadı. Çaresizlik ne kötüydü! Her yanında birilerinin olmasına rağmen sahipsizlik, çok bilip cahil kalmak, okuyup düşünürken ayaklarının üzerinde duramamak, en iyisi olup, en kötüsüymüş gibi davranmak... En kötüsü de, konuşurken dilsizi oynamaktı.

Ellerini arkasındaki duvara yapıştırıp, tırnaklarını kırasıya bir baskıyla duvara geçirmeye çalıştı. Ne zaman dara düşse, ne zaman zorda kalsa yaptığı gibi, sadece dua etmeye başladı içinden. Saniyeler su olup akarken Asmin yine ve yine sadece Yaradan'a sığınmıştı. Keşke adamı bıraksaydı da, orada öylece sızıp kalsaydı, hem de buz gibi taşların üzerinde. O zaman bunları yaşamazdı. "*Salak! Salak!*" dedi kendine yine.

"Allah'ım bana yardım et! Ne olur çok canımı yakmasın, ne olur tenime ve yüreğime hissizlik ver. Gözlerim kör, yüreğim sağır, ruhum donuk kalsın. Bu işin acısını benden çıkarmasın!"

Yakarışlarına eşlik eden vefasız gözyaşları, tazecik yanaklarından gelinliği olan elbisesine doğru süzülmeye başladı.

Pars karşısındaki melek yüzlü kadını ağlarken görünce, içinde bir şeyler yer değiştirdi. Garip bir sızı hissetti, suçlu bir dürtü. Öylesine kuvvetliydi ki bu sanki yeni doğmuş bir bebeği ağlatan anne gibi sızladı içi... Siniri hafifledi, yüzü yumuşadı, kasılan vücudu gevşedi. Karşısındaki meleğe benzeyen kadına dokunma isteğiyle doldu kabaran göğsü. Ona sarılmak, çaresizliğini avutmak, "Korkma, benden sana zarar gelmez ufaklık," diyerek teselli etmek istedi.

Bilinçsizce elini uzattığında, kız korkarak duvara iyice yapıştı ve duyulur bir şekilde nefesini içine çekerken, gözlerini sımsıkı yumdu. Dudakları garip bir hızla kıpırdanırken, karmaşık şeyler söylüyordu. Galiba dua ediyordu! Neden yalvarmıyordu, çığlık atmıyordu ya da onu suçlamıyordu. Ok ok olmuş ıslak kirpikleri yanaklarını gölgelerken cana batıyor, yaşlar sicim gibi yanaklarından süzülürken yüreğini yakıyordu. Adam gözünden akan iri damlayı yakaladı, parmağının ucuyla tenine hapsederek sildi.

Ve devam etti bu eylemine, "Ağlama!" demedi, ama elinin tersiyle

de yanağını okşayarak şefkatle silmekten geri durmadı.

Elinin altındaki his hoşuna gitmişti. Teni pürüzsüz, yumuşacık, pamuk gibiydi. Ona dokunmak, nefesini hızlandırmış, erkek yanını kamçılamıştı. Bu cennetten kovulmuş âşık bir şeytanın, sevdiği meleğe dokunması gibi yasak bir tutkuydu. Ateş ve buz gibi... Har ve yel gibi... Toz ve meltem gibi... Hem yasağı tatma, hem ateşi göze alırken, pervane misali yanarak ölüme dokunmak gibi hazindi.

Asmin karşısındaki adamdan kötü bir hareket görmeyince, korkarak sıktığı gözlerini yavaşça açtı. Ona yabancı olan kocasına, tanımadığı genç adama çaresizce baktı. Karşısında durmuş, gözlerini kısmış, karmaşık ifadesini çözmek istediğini belli eden bir ayrıcalıkla, öylece ürkek bakan titrek gözlerini ve yüzünü izliyordu. Yanağındaki eli yavaşça hareket ediyordu. Tenini büyü yapar gibi efsunlayarak, yumuşakça okşuyordu. Onun uzun güçlü parmaklarının gezdiği yerler yanıyor, dokunuşunun her hissini fark ediyordu tüm hücresi...

Korkması, kaçması lazım gelirdi ama içinden bir his, ***yüzünü onun dokunuşlarına bırak*** derken, kalbi ***sakın kızım, kendine gel*** diye haykırıyordu.

Aradığı şefkat miydi yoksa biraz cesaret mi?

Karnında tuhaf şeyler oldu! Allah'ım bedenine ne oluyordu? "Cesur olacaksın," demişti sütannesi hapı içirirken ama bu tepkileri garip değil miydi? Bunlar cesaretten farklı tepkiler değil miydi? O dokundukça, parmakları yüzünde gezdikçe, kalp atışları çoğalıyordu. Bu çelişkili his, daha önce duygularının sığınağına sinmediği karmaşa, kuytularında dahi hiç karşılaşmadığı bir eylemdi. Haluk dokunacaktı ona ilk, ona içi eriyerek o bakacaktı, hep öyle hayal etmişti. Dokununca karnı ağrıyacak, gözlerinde erirken tekrar yoğrulacak, soluğunu hissettiğinde nefesini tutup kalbini hızlandıracaktı. Olmadı! Aksine bu adam ona tuhaf bir çelişki yaşattı.

Böyle uçrak bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Sanki karnında kelebekler dans ediyordu. Ve bunun korkudan mı yoksa ona ilk defa dokunan bir erkeğin varlığından mı olduğunu bilemiyordu. Ya da o kadar korkmuştu ki saçmalıyordu. Aptal beyni ona oyun oynuyordu. Sonra yanağındaki büyük el yavaşça saçına gitti. Önce biraz başını okşadı, sakinleştirmek ister gibi gözleriyle ruhunu yatıştırdı. Sanki çocuğunu okşayan baba şefkatindeydi dokunuşları. Parmakları tepesinde hareket etti ve hain bir kıpırdanışla, oradaki tokayı çekip aldı. Hızla

bir köşeye savurdu. Asmin yere atılan tokaya ürkekçe bakarken, başını hafifçe oynatmış olacak ki, yumuşacık saçları ipekten bir şelale gibi omuzlarına döküldü.

Asmin şimdi kesik kesik nefes alıyor, korkudan tırnaklarını duvara daha çok bastırıyordu. Nihayet o büyülü tılsım etrafından kalkmış, aklı başına tekrar gelmeye başlamıştı. Bu adam ona yabancıydı. Belki de kötü birisiydi. Canını yakacaktı, işkence edecekti, hatta daha fena şeyler... Kendi kendini dehşete düşürmekte üstüne yoktu. Ve yine korktuğu zamanlarda yaptığı gibi herkesin aksine çığlık atmak yerine, içine kapanıp, gözlerini kapayıp, dişlerini sıkarak Rabbine yakarıyordu.

Pars gözlerini kızın saçlarından ayıramadan, yavaşça eğilip saçından bir tutamını burnuna götürüp kokladı. Mis gibi taze çiçek kokuyordu bu yumuşacık şeyler... Keskin kokusu burnunu doldurup genzine yayıldı, yavaşça elini çenesine kaydırıp tenini okşadı. Şimdi bakışları sanki daha önce hiçbir kadını görmemiş gibi eşsiz, meraklı, düşüncelice kıpırdanıyordu. Yüzünün her santimini inceliyor, elleri de yavaş hareketlerle yüzünde gezinip tüm sırlarını keşfederken, varlığıyla sarhoşluğu hissediyordu. Yavaşça yanaklarını kocaman elinin içine alıp, çenesini avuçlarının arasına sıkıştırdı kocası. Kafasını hafifçe eğip, burnunu burnuna sürttü.

Fısıltı halinde çıkan bariton sesi kadife bir kumaş gibi kulağını okşadı.

"Sen melek misin?"

Hiç beklemediği tepkiyle şaşıp kalan Asmin, korkudan ayakta durmakta zorlanıyordu artık. Bu adam sapık mıydı, deli mi, zalim mi? Neydi?

Hele adamın içki kokan ılık nefesini yüzünde hissetmek, kalbinin tekrar hızlanıp, hırpalanarak dehşet bir korkuyla patlayacak gibi çarpmasını sağlamıştı. Omuriliğinden aşağıya salınan soğuk esintiyle, şimdi koşarak hiç arkasına bakmadan gidip, hiç düşünmeksizin buralardan kaçması lazımdı ama aptallaşan kalbi aklına galip gelerek, ***durma*** diye diretiyordu. Ama beyni, ***olacakları merak etmesinin iyi olmayacağını*** söylüyordu. Mantıklı düşünceleri hatırına geldiğinde, yine korkuyla nefesi kesildi. Adamın kafası eğildi. Kız konuşmak için dudaklarını araladığında, bunu fırsat bilen Pars dudaklarını hafifçe onun kurumuş dudağına değdirdi. Yavaşça tenini tenine sürttü. Asmin'in aldığı nefes ciğerlerinde dondu kaldı.

Adam leş gibi içki kokuyordu, midesi buruldu ama kusamadı. Donuklaşmış, düşünceleri mantığını terk etmiş, dirayeti tükenmişti. Teni teninde, ılık nefesini yüzünde hissederken, gücü yok olmuştu. Vücudu titreyince bunu hisseden Pars dudaklarını dudaklarına teselli ödülü gibi bastırdı. Islak, sıcak, istekli dudakları, usulca kıpırdanırken, kız daha fazla tiksinmemek için nefes bile almıyordu. Duruyor ve duvara mıhla çakılmış gibi sabitliğini bozmuyordu.

Adamın ateşli dudakları kızın titreyen dudakları üzerinde gezerken, Asmin hem içki kokusundan, aynı anda korkudan dudaklarını kilitleyip büzdü. Adamın bir eli ensesine kayarken, diğer eli belini kavrayınca kızın direnci kırıldı. Bacakları onu daha fazla taşımadı ve güçsüzleşen bedeni kendini kollarının insafına bıraktı. Pars kızın korkusunu hissetti. Fakat bunun nasıl olduğunu da anlayamadı. Sadece onun titrediğini hissedince, belindeki elini aşağı indirdi, kolunu dizlerinin altına sokup kucağına aldı. Dudaklarını dudaklarından zor da olsa ayırdı. Zaten karşılık da vermiyordu ağlamaklı inleyen kız... Titrek ve ürkekçe itaat ediyordu. Ve Pars düşünmeyi çoktan unutmuştu.

Pars, Asmin'i bağrına bastı apansız. Kızın dudaklarından bir çığlık koptu korkuyla karışık, elleri çoktan refleks olarak omuzlarına tutundu. Göz bebekleri ürkerek yaşlarla dolarken, burnu ağlamaya hazırlanarak nemlenmeye başladı. Titreyen alt dudağı korkuyla buruşmuş, elim sonunu bildiği için, yapacağı hiçbir şey olmadığına isyan ediyordu. Daha babası "Bu iş bitti. O adam senin kocan oldu," dediği an her şey bitmiş, kabullenmişti.

Ve şimdi sadece gözlerini yumacak, dişlerini sıkacak ve sesini kesecekti. Çaresiz itaatle gözlerini yumup, bedenini adamın bedenine tam bir teslimiyetle sundu.

Ancak bu kabullenişi, Pars'ın hoşuna gitmemiş, aksine kızgınlığını tetiklemişti. Öfkeyle kafasını genç kıza çevirirken, dudakları kenara doğru kasılarak düz bir çizgi halinde gerildi. Yatağa doğru sakince yürümeye başladı.

Ve kader, bir kez daha senaryosunu onlara sormadan perdeye koymuş, vefasız oyununu başlatıyordu.

Kime kızayım,
hangi hayal kırıklığıma üzüleyim?
Olacaksa olurdu,
nasiple kavga etmek kısmeti zorluyordu.

5. BÖLÜM

Pars, yavaşça yatağa yanaştığında, ürkek bir kedi gibi kucağına sinen kıza ilgisizce baktı. Kollarının arasında nasıl da titriyordu. Ne beddua edebiliyor ne de ah edebiliyordu, sadece çaresizleşiyordu. Korkuyla iri iri açılmış yeşil gözbebekleri yaşlarla irkiliyor, ürkek bir kelebek kanadı gibi kırpışan ıslak kirpikleri dehşete kapılıyor, buna tezat olan sesi ise yine de sükûtunu koruyarak kabullenmeyle duraklıyordu. Tırnakları acımasız bir pençe gibi omuzlarına dadanıyordu.

Genç adamın gözleri tek bir noktaya kilitleniyor, isyanın aynası gibi parlayan o şiirsel gözlerin hüznüne baktıkça, içinde bir şeyler yer değiştiriyor ve bu da kızgınca kaşlarının çatılmasını sağlıyordu. Genç kızı yatağın üzerine biraz sertçe bıraktığında, Asmin hâlâ itaat eden huyunu korumasına karşın, dehşete durmuş düşüncelerine ket vuramayınca yutkunarak geriledi.

Pars ise dalgınca kravatına asıldı.

Asmin, yatağın üzerinde, öylece korkudan açılmış aciz gözlerle Pars'a bakarken, ne düşüneceğini de, ne söyleyeceğini de bilemiyordu.

Genç adam sakince kravatını çözüp kenara attı. Ardından ceketini de aynı uyuşuklukla yatağın üzerine savurdu. Pantolonunun kemerine uzandığında kızın yutkunma sesini duyumsadı. Korkuyla soluk soluğa kaldığını bilmesine rağmen kemerini çıkardı, yutkunmasını izleyerek düğmelerini açtı ama fermuarını indirmedi. Sanki bunu bilerek yapıyor, kızı bilinçli olarak korkutarak tedirgin ediyordu. Onun dehşetiyle tatmin oluyor, karamsarlığa düşürmek, evliliğin acısını suçsuz kızdan çıkarmak için bilhassa böyle davranıyordu. Bunu yaparken gözlerini

bir an olsun ayırmıyordu karısının korkudan ıslanan çaresiz gözlerinden.

Ağır ağır yutkunmasını, her hareketinde nefesini tutmasını, kirpiklerini kırparken bile korkmasını seyrediyordu. Sadistler gibi, psikopatlar gibi ilgisizdi duruşuna. Yavaşça gömleğinin düğmelerini açtığında, tam bu sırada Asmin'in çaresiz dudağından bir hıçkırık koptu. Verem olmuştu duyguları, kanser olmuştu cesareti ve iradesi kangren olan suskunluğunu kesip atmıştı. Korkuyla bakan çaresiz gözlerine elini bir çocuk gibi kapattı, yanaklarına süzülen yaşlar inci misali dudaklarının kıyısına dizildi. Elleri titremeye, kalbi deli gibi çarpmaya başladı.

Artık daha fazla dayanamayacaktı bu azaba. Korktuğunu görmüyor muydu bu adam? Bir insanın kalbi nasıl böyle hızlı atardı patlayacak gibi de, durmazdı? Farkında olmadan sendeleyerek yatakta geri geri gitti, sırtı yatağın başına çarpıncaya kadar ondan kaçtı. Bedeninde tuhaf bir karıncalanma vardı, sanki damarlarına elektrotlar dağılmaya başlamıştı. Biraz daha pustu. Bu neye yarayacaktıysa... Her ne kadar itaatkâr olsa da bedeni, benliği buna isyan ediyordu.

Bu duruma ilgisiz kalan Pars pantolonunun fermuarını açınca, daha fazla bu vahşete dayanamayan Asmin; korkuyla yataktan zıplayıp, kapıya doğru hızla yöneldi. *Allah'ım!* Kasırga patlamıştı duygularında... Dehşet bir fırtına hüküm sürüyordu titremesi dinmeyen ruhunda... İstemiyordu! Bunu yapamayacaktı! Ne olursa olsun, babasını ve abisini ne kadar dinlerse dinlesin, canını hiçe sayacak dahi olsa bunu yapmayacaktı! Lanet olasıca insanların saçma dayatması yüzünden, hayatını mahvetmeyecekti. İstemediği bir adamın gönülsüz odalığı, seks objesi, canı istediğinde alacağı, istemediğinde döveceği oyuncağı da olmayacaktı. O kadar hızlı yürüyordu ki, önündeki adamı görünce ona çarparak durduğunda korkuyla çığlık atıp, dolu dolu olmuş gözlerini yüzüne dikti. Titrek dudaklarını oynattı, çaresiz ellerini kaldırdı ama olmadı. Çıkmayan sesiyle yakaramadı.

Pars bir duvar gibi Asmin'in önüne dikilerek yolunu kestiğinde, gözlerindeki öfke, hayal kırıklığı, sertliğine yaraşan tuhaf bir titreşim duygularının ihtirasıyla birleşip kitap gibi suretinden okunuyordu. Kızgındı. Bunu ona zorla yaptırmışlardı madem, o da gereken neyse yapacaktı. Zorla güzellik mi istiyorlardı, o da yapacaktı! Ellerini yumruk yapmış, dişlerini sıkıyordu. Hiddetinden kararan gözleri alev

alacak gibi bakıyor, karşısındaki genç kızı ise içindeki ateşle boğuyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" dedi tiksinerek. Kız hıçkırınca, "Dışarıdaki korumaları nasıl geçeceksin? Kapıdaki iki kadın, bizden hediye bekliyor," dedi, doğunun çetin şartlarını belirtti.

Soluya soluya kalan Asmin, bu sefer de adamın kararmış bakışlarından korkup, geriye çekildi. Pars da onun üzerine doğru sakince yürüdü. Asmin'in yolu bitti, ayağı yatağa takılıp üzerine düşünce, Pars da yavaşça üzerine eğildi. Asmin dehşet bir korkuyla içini çekerken, içki kokusunu mayhoşluğunu soludu. Pars ise mis gibi çiçek kokusuyla tekrar sarhoş oluyordu.

Asmin dizginleri boşalmış nefesi kesilmiş halde, çaresizce yatakta doğruldu. Titreyen bedenini bir solucan gibi, dirseklerinden güç alarak geriye çekiştirmeye çalıştı. Ama üzerindeki elbise hem uzun, hem de ağır olunca kıpırdanmasına pek imkân vermiyordu.

"Be-ben bunu yapamam. Bu-buna hazır değilim! Be-bekleyelim ne olur... Söz, sonra..."

Sesinin tizleştiğini kestiremeyen Asmin, bunu adeta korkuyla haykırmıştı. Sonra da koca bir hava balonunu yutkunmuştu. Nefes almaya zorlarken kendini, ağlayarak çıkan sesine eş, ağzında boğuklaşan kelimeleriyle devam etti solumaya.

"İ-i-isterse öldürsünler... u-umurumda değil." Yanaklarından sicim gibi gözyaşları akarken çaresizce yakardı. "L-lütfen. N-ne olur bana dokunma! Buna dayanamam. Ölürüm..." Bu kelimeler artık uyuşan dudaklarından neredeyse bir fısıltı gibi, kısık bir şekilde çıkıyordu. Hıçkırarak ağlıyordu.

Ellerini ona doğru uzatıp, tüm gücüyle üzerindeki genç adamı itti ama bu dev adamı kımıldatmak yerine, iyice kendine çekmekten ileri geçmedi.

Israrla tenleri birleştikçe, kızın sesi yükseldi, hıçkırıkları çoğaldı. Küçücük elleri onun kaslı omuzlarında, hiçbir işe yaramıyordu ki, adam taş gibi ağırdı. Çırpındı, debelendi ama kıpırdatamadı. Bağırsa babası duyacak korkusu, sussa bu azaba katlanamayan yapısı arasında kalıp hapsoldu.

Ve o anda adamın kafası önce şakağına çarptı büyük bir sertlikle, acıyı bile hissetmedi. Sonra başını apansız kaldırınca, kızın narin

burnuna denk geldi şakağı ve Asmin acıyla gözlerini yumarken, burnunun kopup yatağın üstüne düştüğünü sandı.

Öyle şiddetli bir acı burnundan geniz boşluğuna, oradan ciğerlerine saplandı ki, sadece adamın kollarında çaresizce inlerken, yanağına doğru ılık bir şeylerin aktığını hayal meyal anımsadı. Çok fazla değil, birkaç damla kan! Debelenmekten toparlanmış beyaz yatağın üzerine yığılmış pikeye ve yüzüne saçıldı. Pars hâlâ ne yaptığının farkında değildi ve açıkçası umurunda gibi de durmuyordu.

Beyaz yanağına süzülen kanla adama korku içinde bakan Asmin, bağırmamak için dişlerini sıkarken koluyla adama vurdu debelenirken. Sağa sola yatırdığı yüzündeki kanlar ve gözyaşları yatağa bulaşırken, ter su içinde çabaladı ama adamı üzerinden ittiremedi. En sonunda gücü tükenmeye yakın, dayanamadığı anda farkında olmaksızın haykırdı.

"B-ben istemedim... Bu evliliği... Seni... Bu hayatı ben istemedim. Ne olur bırak beni kulun olayım. Her dediğini yaparım ama bana dokunma. Lütfen. Sana yalvarıyorum, bunu bana yapma. Yapma! Allah aşkına... Senin Allah'ın yok mu?"

Artık sesi fısıltı gibi çıkıyor, adamın altında ezilen bedeni cansızca çırpınmaktan vazgeçiyordu. Onun insafına sığınıyordu! Çünkü onu duymayan kulaklarını idrak ettiği andan beri, iradesi kırılmış, pes etmeye başlamıştı.

Pars bir nebze üzerinde yükseldi, gözlerini yüzüne garip bir ifadesizlikle dikerek elini kaldırdı. Asmin bu hareketini yanlış anlayıp, dehşet bir korkuyla irkilerek elinin altında küçüldü. İnleyerek kolunu yüzüne siper etti. Islak olmuş gözlerini sımsıkı yumdu. Kocaman bir ormanın içinde annesini kaybetmiş bir çocuğun ürkekliğinde, korkuyla çırpınmaya başladı yüreği. Vuracak sandı. Ya da onu işkenceyle susturup, kötü, edepsiz, kahredici, incitici şeylere zorlayacağını...

Ama onun aksine karşısında beklenmeyen bir incelik gösteren Pars, yavaşça yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. Burnunun kenarından sızan kanı eliyle temizledi. Kızarmış, hıçkırıklar içinde sarsılan yüzüne dikkatle bir, iki saniye baktı. Kız gözkapaklarının içinde yok ettiği kirpikleri titreşirken, ürkek gözlerini açtı. Bakışlarını kocasının yüzüne çevirdi. İlk defa bir erkeğe bu kadar yakından ve inceleyerek baktı. Gözlerinden görülmeyen bir efsun yayıldı, bir köprü kuruldu adamın sinesine. Durdu adam. Gözleri hırçın Karadeniz dalgaları gibi uslanmazca çalkalandığı zamanlarda bile durdu.

Asmin yaralı gözlere hüzünle bakarken, sanki bilinmeyen uzakları saniyelerce seyretti. Öyle klasik bir güzelliği yoktu bu hırçın bakışlı adamın, insanın kalbini çarptıracak kadar şahane bir görünüşe sahipti. Evet, Asmin'in de kalbini çaptırıyordu ama bu kusursuz yakışıklılığından değildi muhakkak, korkusundandı! İçinde ateşlerin dans ettiği büyük kahverengi gözlerinde bilinmeyen bir sıcaklık vardı ama kız o ateşlerde bile donuyordu.

Koyuydu karanlık deniz gibi ve hareleri cehennem gibi ışıl ışıl yanıyordu irisinin etrafında. Son derece bağlayıcı bir şeyler vardı bakışlarındaki karmaşada. Kusursuz görünüşündeki pürüzsüz ve asil teni kumraldı, bu haliyle kısacık kesilmiş siyah saçlarına teninin rengi tezat oluşturuyordu. Bu adam zebani miydi, yoksa melek mi? Kafası karıştı kızın!

Ve adam başını aşağıya eğince, büyü bozuldu. Dengesiz güven kayboldu ve içini yine korkunun serin esintileri kapladı. Nefesini tutarak gözlerini sımsıkı yumdu, olacak olan hazin sona itaatkârdı. Kirpiklerine takılmış büyük damlalar yanağından aşağıya, sonra kulağının içine salındı usulca.

Pars gözlerini aniden saçlarına dikti. Üstelik bu garip şeyler, oldukça da yumuşak görünüyordu. Bu kızın saf yüzünü ilk geçirdikleri kazada, üstüne düştüğünde de görmüştü. Ama kendisinde nasıl bir his bıraktığını nedense hatırlamıyordu.

"Lütfen..."

Bunu ona söylerken sesi gibi bedeni de kesik kesik sarsılıyordu. Ve Pars garip bir kaş çatışla, sadece ona bakıyordu. Ona niçin bakıyordu? Tevazu göstermeyip, böyle önemli bir erdemin yoksulluğunu mu kabulleniyordu? Kız hıçkırınca, bakışları genç kızın gözyaşlarıyla ıslanan dudaklarına kaydı. Şehvet uyandıran küçük bir ağzı vardı. Öpülesi dudakları sabit duramıyordu.

Ve aklı karışmaya başlayınca, yapacağı en iyi centilmenliği yaptı! Ağırlığını üzerinden alıp, sessizce yan tarafına devrildi. Asmin üzerindeki ağırlığın kalktığını hissedince, derin ve uzun bir nefesle gözünü yavaşça açtı. Bitti diye rahat bir nefes alayım derken, daha ne olduğunu anlamadan adam seri bir hamleyle kolunu boynunun altına salıp, kuş gibi hafif olan kafasını aldığı gibi sert göğsüne yasladı.

"Uyu..." dedi yumuşak bir sesle, sanki inanılmaz bir şeyi yeni fark etmiş gibi. Kollarının arasında sıkışan ve bedenini bedenine

yaslayan kız şaşkındı! Gözleri fal taşı gibi büyüyerek açılmış, içinde derin sular oynaşıyordu. Dudakları aralık ve şaşkındı. Sıcacıktı sert göğsü, ateşe düşmüş bir taş gibi ama rahat bir posta bürünmüştü bu sertlik. Adamın kalp atışları ritmikti, sanki her zaman böyle atar gibi, kalın parmakları saçlarının arasında yaramazlığa dalmıştı. Usulca kıpraşıp oynuyordu ipek saçlarıyla.

Dokunmayacak mıydı? Asmin şaşkınca kasılıp kalırken, kulağının altında atan kalbin güçlü ritmini duyuyor, onu işitiyor kendi kalbinin sesini kesiyordu. Nasıl da kuvvetli attığını, ritmin sakin halde kulaklarına vuruşunu hissettikçe, garip bir telaşla korkusundan uzaklaşıyordu. Üzerindeki ağırlık, kasvet, korku, deli fikirler ve dehşet düşünceler, hepsi aklından uçup gidiyordu. Ne garipti ve ne ironiydi. Korktuğu adamın kollarında, hıçkıra hıçkıra ağlayarak sakinleşiyordu. Yabancısı olduğu bir ten, daha önce hiç kimseye yaklaşamadığı kadar özgürce sokulduğu bir bedenle aynı yatakta sınırsız bir yakınlıkla duruyor ve debelenmesi, hıçkırması, hatta çığlık atması gerektiği halde sessizce duraklıyordu. Bir anda vücudu hiç ummadığı kişinin sakin atan kalbinin ritmine, solukları sakince esen yel gibi tenine vuran nefese teslim oldu.

Sadece o ve atan kalp atışları kaldı geride... Sisli bir sonbaharda yağan ılık yağmur gibiydi alkole bulanmış kokusu. Sığındığı kalbin sahibini unuttu! Ağlamaktan yorgun düşmüş bedeni, acıyarak harap olmuş gözleri ağır geldi vücuduna. Gözkapakları ağırlaştı, kirpikleri yavaşça yanaklarının üzerine salınarak kapandı. Karanlığa dalarken mırıltı halinde, sadece minnet ederek, "Teşekkür ederim," diyebildi.

Ve Pars bir an sanki daha çok soru soracakmış gibi baktı kızın yüzüne ama sonra kararını değiştirmiş olmalıydı ki, öfkesinin dizginlerini eline aldı ve yumuşak başlılıkla ona gülümsedi. Onun ne suçu vardı? Bu meselede belki de en masum olanlardan birisi oydu! Kendi gibi.

Asmin bir bebek gibi hâlâ hıçkırıklarının arasından uyurken, Pars, hiç tanımadığı karısının saçlarını yavaşça okşadı. Genç kız onun her hareketiyle uykusunda bile hissederek sıçradı. Durup durup hıçkırıklı nefesler aldı. Adam da onu rahatlatmak için telkin eden sözleri kulağının gerisine fısıldayıp, garip bir rahatlatışın kollarına yolladı. Zalim miydi? Merhametli mi? Bunu ikisi de bilemedi! Pars'ın gözleri koyu saçlarına kaydı. Aslında onların odaya vuran ışığın altında garip bir renkte ışıldadığını görmüş ama hangi renk olduğunu kestirememişti.

Bilinçsizce bir tutamını alıp burnuna götürerek taze çiçek kokusunu içine çekti. Bu kokuyu tanıyordu ama nerden tanıdığını bir türlü çıkaramıyordu. Sanki yıllardır her soluğunda hissediyordu da yeni dokunuyordu. Ona hırçın dağların yamaçlarını, uçsuz bucaksız gökyüzünün sonsuzluğunu ve heybetli bir ağacın gövdesine dayanmış mesut bir çocuğu hatırlatıyordu. Çocukluğundan kalma o ferah kokuyu... Dağ çiçeği kokuyordu bu kız. Özgürlük kokuyordu. Huzur kokuyordu. Bu kokuyu hayatının tümünde varmış gibi yakından tanıyordu! Ya da öyle sanıyordu.

Tuhaftı!

Yanındaki kızın kalbinin sakinleşen ritmini duymak, onu da sakinleştiriyordu. Beyni boşalmış gibiydi neredeyse. Ya da ne yapıyordu hatırlamıyordu. İradesi kırılmış, tüm düşünceleri fethedilmiş bir umursamazlıkla ona akarken, sadece o tanıdık kokuyu, son kez daha burnunda duyumsama umudu içine süzülüyordu. Ve gözlerini bu gece ve daha sonraki gecelerde, sadece bu kokunun esaretinde olacak uykulara kapatmayı istiyordu.

Sabahın keskin ışıkları odayı istila ederken Asmin'in gözünü aldı. Elini gözüne siper ettiğinde, çoktan yatakta doğrulmaya başlamıştı. Kaskatı kesilmiş bedeni, ağlamaktan şişmiş gözleri ve sıkmaktan acımış boğazı canını yaktı. Gözlerini ovalayıp esnedi. Dalgın başını geriye atıp, gözlerini tekrar açınca, bir anda gece olanlar benliğinde yıldırım hızıyla çaktı ve gerçek tokat gibi hatırında belirdi. Korkak bir şekilde kafasını sağına çevirdiğinde, gözleri sımsıkı kapanmış, görecekleriden dehşetle kaçıyordu. Usulca derin bir nefes aldı içine. Cesaretini toparlaması lazımdı. Ve kirpikleri aralandığında, yeni güne hassaslaşan gözleri kamaştı.

Kocası... tanımadığı kocası, yanında sere serpe yatıyordu. Odayı ağır içki kokusu kuşatmıştı ve hafifçe nefes alıyordu. Tüm heybetiyle sarsılmaz bir kütük gibi, neredeyse çıplak olarak onun yatağını kuşatıyordu. Üzeri açıktı, bu şekilde uyuyakalmışlardı. Nefesi nefesine karışmış, kokusu kokusuna ve sıcaklığı tenine bulaşmıştı. Camdan giren parlak ışık beyninde raks ederken, daha heybetli ve korkulası duruyordu. Bedeninden garip bir ürperti geçişti. Kalbi hızlandı, nabız

atışlarını kulağında duyumsamaya başladı. Kulağına sabahı yaran ses vurdu. Bir horoz kuyruğunu titretmiş gibi ötüyordu.

Dumanlı bakışlarını etrafta avarece dolaştırırken, parmaklarını dağılmış saçlarının arasında sıkkınca dolaştırdı ve onların nasıl dağıldığını düşünecek kadar bile aklı yerinde yoktu. Gerçek sert bir jilet darbesi gibi vicdanını yokladı.

Ne yapmıştı gece? Nasıl bir delilikle ona karşı çıkıp, zifaf gecelerini geçirmeyi reddetmişti! Herkes bilecekti. Herkes gece onun karısı olmadığını bilecek, akıllarına çok başka şeyler getirerek, onu namussuzlukla, haysiyetsizlikle suçlayıp ailesinin başını yere eğecekti.

İçinde yeşeren dehşet verici korkuyla, aklında beliren deli fırtınalarla çarpıştı. Yavaşça kocasını uyandırmadan hareketlenip, tedirgince yanından kalktı. Bacakları dermansızdı. Kocasının vücuduna bakmaya utandığından sebep, adımlarını hızlandırarak banyoya girdi. Elleri banyo tezgâhını bulduğunda, nefesleri de tıpkı parmakları gibi güçsüzdü.

Bir süre o şekilde bekleyip şuurunu temizledikten sonra, çakraları açılmış olmalı ki, aklını başına getirip canlanmak için elini, yüzünü yıkadı. Banyoda işi bitince tekrar içeri girdi. Bir süre eli belinde, başparmağının tırnağı dişlerinin arasında üç aşağı, beş yukarı odayı turladı. Son anda aklına gelen şeyle saate baktığında, yediyi geçtiğini gördü. O anda içini bir panik sardı. Gece çok başka korkuları yaşarken, şimdi daha kötü korkuların pençesinde kıvranıyordu.

Yaşadığı bağnaz yerin tutucu adetleri aklına geldi. Kesin bir saate kalmaz birileri gelirdi. Kapı tıklayınca ne yapacaktı? Dün aralarında bir şey geçmemişti ki, dün deyince gözü yatakta uyuyan ürkütesi adama kaydı. Eli bilinçsizce dudaklarına taşındı. Onu öpmüştü. Ne hissetmişti? Haz mı? Tutku mu? İğrenme mi? Sadece dokunuştu hissettiği... Diğerlerinin hiçbirini hissetmemişti.

Uyurken nasıl da masum duruyordu sert yüzü. Sonra ahmak gözleri dudaklarına kaydı. Bu dudaklar ilk öpücüğünü hoyratça almıştı hayallerinden. Ona dokunmuştu. Saçlarını koklamış, bedenine sarılmıştı. Sormadan, zorla ve hoyratça hak talep etmişti.

Elleri saçlarına gitti, o adamın saçını koklamasını hatırladı. Gözlerini usulca kapatmasını, koklarken derin nefeslerini içine çekişini, geniş göğsünün ağırca kıpırdanıp şişişini ve gırtlağına dizilen âdemelmasının ağır çekimde gibi hareket edişini... Teninin sert ve sıcak

rahatlığını, garip kokusunu, erkeksi gücünü, içine solurken soluklarından savrulan tılsımını, yanaklarında, o parmaklarının nasıl gezdiğini ve başparmağının tırnağının tenine sürtünüşünde karnında baş gösteren karıncalanmayı, bedenlerinin ısısıyla yüreklerinin hızlanmasını... hepsini düşündü.

Yanakları yanmaya başlamıştı, karışan kafasını sağa, sola salladı. Kafayı yiyordu!

"Ne yapıyorum ben! Bu adamı hayatımda iki kere gördüm, biri kazayla, biri dün gece ve ben hemen etkileniyor muyum? Salak!"

Yok, bu etkilenme değil korkuydu! İlacın etkisi de geçmişti, kesin korkuydu. *"Kendine gel! İlk defa bir erkekle aynı odada yalnız kaldın, ondan bu saçma telaşın, korkudan, yoksa başka ne olabilir!"*

Kesin başka ne olabilirdi ki! İnsan ilk gördüğü erkekten hoşlanır mıydı? *"Yürü git kızım, aptal olma. Üzerini değiştir, adam kalkmadan önce bu işe bir çare bul... Yoksa sonun kötü, hem de henüz onu tanımıyorsun bile. Bu salak, ergen kız hallerini bırak, yoksa canın cehenneme gidecek!"*

Yavaşça dolaptan giysilerini aldı. Korkak gözleri arada genç adama kayıp, uyuyup uyumadığını kolaçan ediyor, sonra yeniden işine kaldığı yerden devam ediyordu. İşi bitince hızla banyoya geçti. Telaşla düşünmeye, aynı anda dişlerini sıkıp kızgınca sokranmaya başladı. Aynada kendine bakarken, gözü duşa kaydı. Kafasını kapıdan dışarı uzatıp, kısacık bir an kocasına baktı. Uyuyordu.

Kapıyı kilitlediğinden emin olduktan sonra rahat bir soluk saldı. Aklına koyduğu delilikle, yavaşça soyunup, duşun altına girdi. Kokusundan, sıcaklığından arınmalıydı. Önce bedenini rahatlatmalı, saçlarını ıslatmalıydı. İnandırıcı olmalıydı. Saçları ıslak olmalıydı değil mi? Yoksa... Yoksa... Aman Allah'ım! Düşüncelerini toparlamaya çalışırken, üzerine akın eden ılık su iyi geliyordu kasılmış gergin vücuduna.

İşi bitince floral desenli şifon diz altında biten, sıfır kollu mavi elbisesini giydi. Üzerine de mini beyaz merserize hırkasını geçirdi. Saçını ıslak olduğu için tepesinde topuz yapıp banyodan çıktı. Kocasının kıyafetini de koltuktaki kendi elbisesinin yanına koyup, dolaptan beyaz çarşaf aldı. Çekmeceye gidip oradan da makas alıp, hızla banyoya geri döndü. Hırkasını yukarı doğru sıvadı, gözünü kapayıp, dişlerini sıktı.

Bunu bir filmde görmüştü. Türkan Şoray böyle bir şey yapmıştı, galiba Sultan Gelin filmindeydi. Gözlerinden yaşlar akarken, dişlerini

gıcırdatarak, koluna uzun bir kesik attı. Fena halde canı acımıştı, içli içli hıçkırırken, gözkapaklarını açıp, kolundaki kesiğe baktı. Büyük değildi ama belli ki iz kalacaktı. Bu gecenin izini artık ruhundan ziyade bedeninde de taşıyacak, unutmayacaktı. Elindeki çarşafı kana bulayıp, kolunun bakımını yaptı. İşi bitince içeri geçip koltuğa bıraktı. Sonunda bu iş de bitmişti. İnşallah inanırlardı. Yoksa...

Korkuyla büyüyen gözleri koluna takıldı. Ilık kan kolundan aşağı akıyordu. O da banyoya geri dönüp, koluna pansuman yapmaya başlamıştı ki, kapı gürültüyle vuruldu. Genç kızın kalbi atmayı durdurdu. Aceleyle kolunu sarmaya çalıştı ama lanet olası kan... bir türlü durmuyordu! O acele ettikçe de, endişeden eli ayağı birbirine karışıyor, terleyen alnı kırışıyordu.

Pars sabahın köründe, kapının alacaklı gibi vurulmasıyla sarsılarak uyandı.

Başının altındaki yastığı alıp, kazan gibi olmuş ve fena şekilde ağrıyan kafasının üzerine bastırdı. Kapının her çalışında, kafasında davullar çalıyor, kulağında fırtınalar çakıyordu. Kapı yine vurulunca, öfkelendi. Hışımla yerinden kalkmak isteyince, tutulan bedeniyle kasıldı. Yarı çıplak yattığı için, bedeni kaskatı kesilmişti. Hem buna hem de susmayan kapıya öfkelenerek hiddetiyle gürledi.

"Hangi aptal bu sabahın köründe beynimi oyuyor?"

Güneş gözünü alınca, gözlerini kapayıp biraz bekledi. Burnundan solurken, buraya nasıl geldiğini düşünmeye çoktan koyulmuştu. Geceyi düşündü. İçtiğini hatırlıyordu, çok fazla içtiğini! Ama gerisi yoktu! Elini saçlarına götürdü, hatırlamaya çalıştı olanları... yine olmadı. Gözleriyle odayı taradı. İçeri girişini hatırlıyordu. Kızın ona ürkekçe yardım edişini, ona nasıl dokunduğunu, ürküttüğünü ve kızın ağlayarak yalvarışını... Sonra gözü ceketinin yanındaki elbiseye takıldı

Lanet olsun, bunu yapmış olamazdı değil mi?

Yapmış olamazdı!

Hayıflanır halde yerinden doğrulurken, bedeninin altında kalan gölgeye gözü takıldı ve sert bir kurşunun sekerek beyninden girip, ciğerlerinden çıktığını hissetti. Bir an, sadece bir an nefes alamadı. Yatağın üzerinde sağa sola bulaşmış kan kümeleri vardı. Öyle damla halinde değildi, çok azdı ve bulaşırcasına her yere çalınmıştı. Adam dişlerini sıkarken, dudaklarının arasından edepsiz bir küfür firar etti. Sinirle yataktan kalkıp, hızla kırışmış pantolonunun fermuarını çekti.

Dünden kalma gömleğini giyerken, hâlâ edepsizce küfürlerle kendine sövüyordu.

Yatağın dağınık haline takılan gözleri ise öfkeden köpürüyor, üzerindeki belli belirsiz kanı gördükçe, çıldıracak kadar büyük bir hiddete kapılıyordu. Neredeyse beynine oksijen gitmiyordu. Lanet olsun, savaştan çıkmış gibi dağınık duran yatağın derdest edilmiş haline bakılırsa, dün gecesi başarıyla, hayatı ise başarısızlıkla bitmişti.

Genç kız çekinerek banyodan çıktı. Bembeyaz olmuş teniyle, kaçırdığı ürkek gözleriyle yüzüne bile bakmadan, önünden geçip gitti. Duş almıştı belli ki, saçları ıslaktı.

Pars kendine yine lanet okudu, ama olanları -kıza ne yaptığını- bir türlü hatırlayamadı. Her şey parça parçaydı zihninde ve yerli yerine oturmuyordu. Banyo yaptığına göre...

Gözü kızda, eli gömleğindeydi, dikkatle kızın ne yaptığına bakıyordu. Kız komodinin yanına gitti, titreyen eline bir şey aldı. Pars kafasını uzatıp elindekine baktı. O elindeki bir çarşaf olamazdı! Onu görünce...

"[21]Fuck!"

"Lanet olsun bana, lanet olsun," diye ahlaksız küfürler eşliğinde huysuzca homurdandı.

Edepsizce söylenen adam yüzünden kalbi ramazan davuluna dönen Asmin, ona hiç bakmadı. Korkuyla çarşafı katladı. Bohçaya koydu, kapıya yaklaştı. Son defa Allah'a yakarıp, derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Karşısındaki orta boylu, kırmızı yanaklı, minik gözlü kadına bohçayı verip, kıpkırmızı yüzüne gülerek bakan kadının hiç yüzüne bakmadan gerisin geri içeriye kaçtı.

Bunun bu kadar zor olacağını, tahmin etmemişti. Kalbi korkuyla çarpıyordu, *ya anlarlarsa* diye deli gibi endişeleniyordu. Hızla kapıyı kapadı. Arkasına geçip, sırtını kapının sert yapısına dayadı. Kalbindeki endişeli çatışmayı sakinleştirirken, başını da sert tahtaya yasladı. Büyük bir nefes aldı, sanki geri verirse ölecek gibi tuttu. Biraz öyle sakinleşmeyi bekledi. Nefesi düzene girince, yavaşça gözünü aralayıp, kirpikleri titreşirken karşıya baktı.

Karşısındaki genç adam, hesap sorarcasına tek kaşını kaldırmış, sert gözlerle kendisine sorgularcasına bakıyordu.

21 S*ktir.

Asmin, bir çift kararmış kahvenin içine takılıp kaldı. Öyle koyu, öyle kızgındı ki kuzguni saçların sahibi adam, ona bakarken konuşamadı. Sadece acı acı yutkundu.

Allah'ım yardım et! Gözlerine düşürme beni...

Artık tüm dengeler bozulmuş, tüm hayaller karanlığa gömülmüştü!

Keşke senden telefon gelse,
yemin ederim tek kelime dışında konuşmam.
Sadece "Özledim." derim.

6. BÖLÜM

Kalın kollarını geniş göğsünde bağlamış, kendisinden ciddi bir açıklama bekleyen kızgın adama şaşkınca bakıyordu Asmin. O kadar ulaşılmazdı ki duruşu ve ifadesi, kız ne söylerse söylesin, konuşmasının onun mantığına ulaşamayacağını ve anlattıklarının mantıklı içeriğinin onu ırgalamayacağını biliyordu.

Ne diyecekti? Nasıl hesap verecekti?

Utangaçça nasıl açıklama yapacağını düşünürken bir şey oldu.

Utanç veren aynı anda kurtaran bir şeyler... Büyük bir gürültüyle patlayan silah sesleri odayı gümbürdetirken, korkuyla yutkunan kız çatıya düşen mermi sekmesiyle yerinden sıçradı. Sonunda, bu durumdan kurtulmuştu. Ve lanet olsun, artık tek öğrenen kişi kocası değil, koskocaman Mardin halkıydı ama içinde en ufak bir vicdan azabı hissetmiyordu.

Kocaman Vardar Aşireti'nin alınlarına kara çalınmamıştı, tertemiz bir kızı teliyle duvağıyla verdiklerini tüm şehre ilan ederken, gururunu ve haysiyetini kurtardıklarını sanarak egolarıyla şenlenirken, kızın tüm şerefini katlettiklerinden habersiz bunu tüm dünyaya duyurmaya niyetleniyorlardı. Şakaklarına birden fazla kurşun sıkılmış gibi şiddetli bir ağrı saplandığında, utançtan ağırlaşan başını yere eğdi. Gözleri yine sislenmiş, boğazına büyük yumrular düğümlenmişti.

Hem yaptığı edepsizlikten çekindiği için, hem onları kandırdığı kepazeliği için, dudağının sağını dişleri arasına alıp kemirirken, garip bir hisse kapıldı. Ne bildi ağlayacağını ne bildi güleceğini, dengesizleşti ve içindeki bağnaz yanı asileşti. Ne ara tutuğunu bilmediği

nefesini burnundan dışarıya saldı. Sonunda her şey bitmişti. Utançtan ölüyordu ama içinden dışarıya çıkıp, kollarını açıp dönerek delicesine gülmek de geliyordu. ***Sizi kandırdım, intikamımı aldım.*** Onları zorla evlendiren despot aşireti kandırmış, isteksizce olsa dahi beynindeki tek devletli iktidarını kendine kanıtlayarak hükümet kurarken, onlarla dalga geçmişti. Neye itaat ederse etsin, kim neye diretirse diretsin, duygularının tek hükümdarı hâlâ kendisiydi!

Benliği bu düşüncelerin girdabına savrulurken, bir anda üzerine bir gölge düştü. Rahatlık gitti, içine ağır bir korku çöreklendi ve kocasının ondan hesap soracağını sanarak içine çekildi. Güçlü parmaklar nazikçe çenesini kavradı, kafasını yavaşça yukarı kaldırdı.

Korkuyla kalan Asmin duraklasa da, yine de çekinik bakan gözlerini yukarı kaldıramadı. Ateşler içinde kavrulan yüzü, şimdi daha çok kızarıyor, adamın gömlek yakasına sabitlediği ürkek bakışları, bir türlü gözlerini bulmuyordu. Alnında ince bir ter tabakası parlarken, kâkülleri şakaklarına yapışıyor, sırtından aşağıya iri bir ter damlası yuvarlanarak tüm tüylerini havalandırırken, bacakları dik dursun diye iradesiyle savaşıyordu. Ancak ne yaparsa yapsın, cesaret ona uğramıyordu. Dişlerini dudaklarına daha çok bastırdı, eti kanayacak şekilde ezilirken acıyordu artık.

Asmin hâlâ onun parmaklarının naif dokunuşunu çenesinde hissediyordu. Boğazını sıkacağından korktuğu, bacaklarının bağını çözen el ona kibar davranıyordu. İki parmağının arasına sıkışmış narin çenesini elinden kurtaracak kadar bile cesareti yoktu.

Adamın sıcacık güçlü ama nazik parmaklarını yüzünde hissetmek, naif vücudunu yay gibi geriyor, içine tuhaf, tarifi mümkün olmayan hisleri yayıyordu. Bu hissi tanımıyordu Asmin! Korku mu, yoksa farklı bir şey miydi kestiremiyordu.

Öte yandan Pars ise hâlâ geceyi hatırlamaya çalışıyordu. Zihnini yokluyor, düşüncelerini sisli geceye zorluyordu, ama yoktu. Tek bir anı dahi gözlerinde film gibi belirmiyordu! Atılan silahların ne anlama geldiğini o da elbette ki çok iyi biliyordu! Ve artık zaten geceyi anımsamanın da bir önemi kalmamıştı. İş işten çoktan geçmişti! İsteksizce kabullenmişti. Onurlu bir erkeğin yapması gereken ne varsa yapacaktı!

İşte şimdi gerçekten evliydi! İstemediği bir karısı ve sorumlulukları vardı.

Nasıl yaptığını hatırlamıyordu ama belli ki yapmıştı. Hele ki,

erkeklik yanının fazlaca sağlıklı olduğunu bildiği için, bunu uyurken dahi yaptığı düşünülürse... Off! İstemediği küçük kız, istenmeyen karısı olmuştu.

Hatırlamıyordu ama olmuştu!

Kaşları düşünceleriyle çatıldı. Bari kızı korkutup zarar vermiş olmasaydı. Zorla evlenmişti, bir de üstüne hiç tanımadığı bu kızdan kurtulmaya çalışırken, gerçekten karısı yapmıştı. Kimseye isteği dışında, zorla ve haysiyetsizce sahip olmazdı. Hayır, en sarhoş olduğu, iradesinin yok olduğu anda bile bir kadına bu kadar haysiyetsiz, aşağılık bir tutumda bulunmazdı. İnsan kendini tanırdı ama olmuştu, zorla olmasa bile isteyerek ya da ikna ederek bir şekilde başarmıştı. Kahretsin! Bu küçük kız, artık onun sorumluluğundaydı ve bunu istese de, istemese de böyle kalacaktı.

"[22]Aral, Alikariya Te Kutim," dedi ağzının içinde sitemle homurdanarak ve kız bu küfürle iyice gerildi.

"Ben geceyi hatırlamıyorum!" Boğazını temizleyip sesini toparladı. "Kimseye zorla el sürmem ama... Sana zarar verdim mi? Zorlamadım, değil mi?" diye tok sesiyle hesap sorar gibi sordu.

Ürkekleşen genç kız, kaplumbağa gibi ağırlaşan bedenine tezat oluşturan ceylan gibi seken kalbiyle saflaşırken, gözüne bakmadan kafasını salladı *"hayır" der* gibi.

"Ben böyle yapmak istemezdim. Hayallerini elinden almak istemezdim, üzgünüm. Özür dilerim ben... ben sarhoştum ve..." Sarhoş olsa bile istediğinde ne kadar ikna edici olduğunu bildiğinden, omuzlarını düşürerek içini çekti. "Özür dilerim."

Onun böyle çaresizce üzgün oluşuyla kız suçu ağır bastığından vicdan azabı içinde kıvrandı. İşte şimdi Asmin adamın gözlerine belli bir pişmanlıkla bakıyordu. O kocaman iri kahve güzeli gözlerine bakıyor ve "Yanlış anladın," diye haykıramıyordu. Neden bahsediyordu bu adam? İnsan hiç dokunmadığı kızla, bunu yaptığını düşür müydü? Şaşkın bakışlarını adama çevirdi. Adam ona şefkatli mi bakıyordu, yüzünün her zerresini süzen bakışlarında sadece ıstırap mı vardı? Gözlerini yumarken, bir anda aklına dün gece söyledikleri gelince irkildi.

"Aman Allah'ım, ona zorla sahip olduğunu... Yattıklarını mı sanıyordu yoksa?"

22 Aral edeceğin yardımı s*keyim.

Bu düşünce içini ürperirken, vücudunun bir anda buz kesildiğini hissetti. Ne yapmıştı? Olanlardan sadece kendisini nasıl sorumlu tutardı? Ama tutuyordu işte, ancak erkeklerin genlerinde vardı bu gerçek, onlar sevmeden de yapıyordu bu işi ve o da sadece bu fikre dayanarak kullanmıştı aklını. Erkek anatomisini bilmemesi, onları tanımadığı anlamına gelmiyordu! Erkek kısmı bu işi, midesizce, sevsin ya da sevmesin, her zaman isterdi zaten sütannesi bir keresinde öyle demişti.

"Hayır, yapmadık!" dememekle suç kendisindeydi. Ve eğer *olmadı* demiş olsaydı, genç adam bu itirazı rahatça kabul ederdi. Fakat artık çok geç kalmıştı. Yine de bir umut mantıksızca atılarak, "Ben..." dedi kısık sesiyle. Boğazını temizledi. "Ben sadece gereken..."

Sözlerini ağzına patates gibi tıkayan kapı hızla çalınca, ikisi de irkildi. "Şişttt!" dedi adam. Yüzleri birbirine yaklaşırken, nefesleri tenlerini okşadı. Kız adamın nefesindeki az da olsa içki kokusunu algılıyordu hâlâ yüzünde. Yutkundu.

"Ama... Ko..."

"Şimdi konuşacak zaman değil..." dediğinde adam sözlerini kestirip atarak, onun aklından geçenleri nasıl anladığına hayret etti Asmin. Şaşkın hallere bürünen yüzüyle, alık balık gibi ağzını birkaç defa açıp kapadı. Ve kızın afallamış iri yeşil gözleri adamın kahvelerinde ay misali doğduğunda, Pars, bir an... Sadece bir an ne diyeceğini unutarak kızın yosun yeşili gözlerine baktı. Aynı gece hissettiği o garip büyü ikisini birden yeniden etkisi altına almaya başlıyordu ve kız nefes almak için kendiyle savaşırken, kollarını kavradı ve kenara çekti. Asmin irkilerek gözlerini sımsıkı yumdu. Yoksa... Yoksa hatırlamış mıydı? Asmin tenine değen elle, nefesini yine kesik kesik soludu. Ona dokunduğu yerlerde, kemiklerinin adeta eridiğini hissediyordu.

Pars kızın gözlerini kapattığı gül yüzüne baktı. Gözlerinin altı çökmüştü ve ağlamaktan sildiği gözkapakları kızararak tahriş olmuştu. İç gererken bunların bir sanrı anı olduğunu düşünerek, gözleri kapıya dikildi ve aklına şoförüyle olan konuşması geldi!

Sabah erken saatte buradan onu almasını iyice tembihlemişti.

Asmin'i bırakıp kapıya yöneldi, gözleri sertleşirken tekrar kapıyı yavaşça açtı. Biraz kenara kayan Asmin de arkasından kafasını uzatıp, geleni görmeye çalıştı. Korkuyordu. *Ya anladıysalar... Ya hesap sormaya geldiyseler?* Ama öyle olsaydı, böyle usturuplu vurulmazdı. Kapıyı adeta kırıp içeri dalarlardı.

Allah muhafaza!

Pars kapıyı açınca, orta yaşlı tombik kadınla karşılaştı. Kaşları çatılıp yüzü duvar gibi ifadesiz olunca, girişteki kadın utangaççа yüzünü eğerek "Beğim... Şüför gelmiş bekliy, haber verem dedim ama siz öyle isteysigiz herhal," diye ağzının içinde söylendi.

"Anneme haber verin, hazırlansın! Yarım saat sonra gidiyoruz."

Bu sert sözler genç kızın nefesini keserken, orta yaşlı kadın kısacık bir an gözleri korkuyla açılan masum kıza bakmış ve kızaran suratını yere çevirmişti. Gülümseyerek, "Tamam, beğim," deyip kapının önünden uzaklaştı.

Pars kapıyı kapatmadan arkasını döndü, şaşkınca kendini izleyen bembeyaz olmuş karısına bakıp, "Yanına sadece önemli eşyalarını al, yarım saat sonra buradan ayrılıyoruz!" diye emredip, hiç açıklama yapmadan arkasını döndü. Asmin hemen arkasından koşup elini kaldırdı. "Ama..." Ve kapı sertçe çekildi. Genç kız odadan çıkan kocasının ardından bakakaldı.

Pars dışarı çıkınca derin bir soluk alıp, dalgın bakışları taş duvarla çevrili avluda gezindi. Aşağıya, salona inmeden evvel Aral'ı bulmalıydı. Son işleri o hallederken, tek sorun, Asmin'in suratsız babasıyla konuşmak olacaktı. Hızlı adımlarla merdivenleri inip, yemek salonuna doğru yürüdü, onu görmeyi zerre kadar istemese de yapacak bir şey *yoktu*. İş işten geçmişti!

Kız artık kabulüydü! Bu veballe mimlenecekti. Buna kılıf uyduramazdı. O artık sorumluluğundaydı. Oyun bitmişti.

Asmin duyduklarını algılamaya çalışırken, bedeninden güç çekilince dizlerinin üzerine çöktü. Elleri yeri bulunca kirpiklerine tırmanmış birkaç iri damla, yanağından süzülüp güneş vuran parkeye damladı. Durmadı, ufacık bir gölet oluşturana kadar hıçkırarak ağladı. Şimdi bu adamla bir ömür boyu beraber mi yaşayacaktı? Zorba, despot, psikopat ve belki de aşağılık bir katildi. Sapık bile olabilirdi, hatta şeref yoksunu birisi! Nereden bilecek, ne yapacak, kendisini ona karşı nasıl koruyacaktı? Ona sorma zahmetine bile katlanmamıştı, sadece emretmiş ve çekip gitmişti.

"Allah'ım..." dedi kederden titreyen sesiyle, "Ben nasıl dayanacağım? Bana sabır ver," derken sadece Rabbine yakarıyordu. Elleri yumruk olup sert zemini döverken, iki büklüm halde yere yığıldı ve çaresizce isyanını fısıldadı.

"Ah annem, beni niye doğurdun ki! Benim beş para etmez hayatım için neden kendi hayatından geçtin! Bak, gör kızının halini! Onu sevmeyen babadan sonra, şimdide kocası oldu. Hiç seven olmadı abimden başka, şimdi ondan da kopuyorum. Annem ben ne yapacağım? Af! Allah'ım, ne yaptım ki bu kadar ağır ezayla cezalandırıldım? Sevgisizlikle..."

Ağlaya ağlaya harap olan Asmin'in valizleri yarım saate kalmadan cipe taşındı. Acele edip ihtiyacı olan her şeyi almıştı yanına, ama asıl alması gerekenleri tıkıştıramamıştı çantasına, hayallerini ve geleceğini geride bırakmıştı.

Genç kızlık aklıyla kurduğu bir sürü umut, pembe rüyalar ve destan yazan düşünceler... Hepsi saysan ummanlara sığmazdı ama ufacık, tek bir bavula sığmış ve karanlığa hapsedilirken, artık düşüncelerinden geriye itelenmişti.

Onca karamsarlığa inat, içine bir nebze nefesin huzuru gibi doğan Pars'ın annesi çıka geldi odasına. Sevgi dolu yumuşacık gözlerle bakıp, ağladığını anlayınca saçlarını şefkatle okşadı. Azarlayan gözleri ne güzel bakıyordu öyle. Nasihat veren dili ne tatlı şakıyordu yüreğine.

Kadın kızın gözyaşlarını kurulayıp, onu telkin eden güzel şeyler söyledi. Yaşlı kadının merhametli gözlerine bakınca, rahatlamak istedi genç kız. Daha önce kimseye kalbini bu kadar çabuk açmadığı kadar hemen açmak istedi yüreğini. Gözleri maziyi arayarak etrafı dolaşınca, birden iki kaburgasının arasında bir sıkışma hissetti. Ve gözlerini, çocukluğunu çaldığı taş avludan, babasının sevgisini çaldığı annesinin odasından, tek sığınağı olan abisinin odasının kapısından çekti. Neden yoktu abisi ortalarda? Niye sarılmamış, ***'vermem ben meleğimi kimseye'*** diye haykırmamıştı? Neydi onu durduran? Canı mı? Değersiz canı kimin umurundaydı! Ölüm bile esaretten daha evlaydı.

Yüzü yaşlı parmakların hapsine bulaştı. Islak gözleri ona kırılacak gibi bakan bir çift naif göze ulaştı. Kızın boğazına yumrular dizilirken, hıçkırıkları dudaklarına iğne olup battı. Birden kaybetti kendini ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kucağında sımsıkı sarıldığı bir kuş kafesi, ayağının dibinde çok sevdiği ve geride bırakacağı kedisi, yüreğinde sonuca ulaşamayacak, bu karamsarlık ummanında batmaya mahkûm olacak ağır umutları... Ve yaşlı kadın kollarını sımsıkı doladı genç kızın boynuna.

Bir anne şefkatinde, bir yarayı saran doktor hissiyatında kulağına

güzel şeyler fısıldadı. Dağılmıştı Asmin. Ufacık bir bebek gibi kucağına pusası, başını kadının sinesine gömesi geldi içinden. Garip olan ise hiç çıkarsız sevmişti bu kadını ve sorgulamadan güvenmişti yüreği ona.

Neden?

Sonrası daha hızlı geçti. Sanki Asmin düşünmüyordu ve zaman bile ona karşı durup su olup akmıyor, o dururken etrafındakiler hareket ediyordu. Babası girişte durduğunda, son defa başını kaldırıp bakmadı ona... Islak gözlerini yaralı gözlerine dikip, kızgın bir mızrak gibi işlemedi yüreğine. Küstü Asmin. *'İnsan babaya küser mi?'* derdi abisi hep, ama küsüyordu işte. Ufacık yüreği küstü. Çocukluk hayalleri küstü, genç kızlık masalları küstü.

Babası onun kolunu kanadını bir kez daha kırmıştı. Hem de köklerinden koparıp savurarak bir köşeye fırlatmıştı. Gitmedi Asmin yanına, öpmedi ellerinden, yanaklarından, "Allah'a ısmarladık babam," demedi diğer gelin giden kızlar gibi huzurla. Karaları bağladı yüreğine, yasları çekti sinesine ve herkesle, tek tek vedalaşarak -sütannesiyle ağlaşarak- gözlerindeki son damlaları da akıtmadan evvel, kocasının açtığı kapıdan arabanın arka koltuğuna oturdu. Kaimvalidesi de hemen yanına geçti.

Geçmişini yakmış mıydı Asmin?

Geleceğini yıkarken, geçmişinde ölmüş müydü? Bilemedi!

Kucağına koyduğu kafesine sımsıkı sarıldı. Kafesin içinde rengârenk kanatlarını açarak debelenen kuşu, ürkek kalbine ne kadar benziyordu. Tıpkı iki kaburgasının arasına sıkışmış gibi çırpınan canhıraş kalbi, kanatlarını açıp umutlarına uçamayan kuşu gibi çaresizdi. Bir el kafesine uzandı ve hafifçe çekiştirdi. Asmin refleks olarak kafese sıkıca asılıp canını koparıyorlar gibi ani tepki verince, kadın konuştu. "Korktu yavrucak kızım, bırak arkaya koyayım, üzerini kapatayım da rahatlasın. Yazık canına, ufacık yüreğine zararlı..." dediğinde şefkatle, bunları kuşa mı, yoksa kendisine mi demişti, Asmin anlayamadı!

Yutkunarak ellerinden alınan kafese baktı. Yaşlı kadın o kafesi kırılacak bir biblo gibi özenle arkaya yerleştirip, başındaki ipek eşarbını çıkarıp üzerine örttü. Gülümseyerek yeniden araca geçip bindi. İçini rahatlatan o güzel yüzüyle ve huzurla tebessüm etti.

Kız derince iç gerdiğinde, almakta güçlük çektiği solukları genzine tıkandı.

Ona zerre iltimas göstermeyen Pars da öne geçip şoförün yanına oturunca, donuk bir suratla şoföre işaret verdi ve araba usulca hareket etti. Asmin; arka camdan son defa baktı evine, geçmişine, hayallerine, geleceğine... Sütannesi elinde sürahi, gözyaşları eşliğinde ona bakıyordu ve yaşlı elini havada sallarken, kadın da gittikçe küçülüyordu koca konakla birlikte.

Küçüldü... Küçüldü ve görüş alanından tamamen çıktı. Aslında çok sevmezdi evini ama eviydi orası, soğuk da olsa yuvasıydı. Annesinin sımsıcak hatıraları vardı bu evde.

Resimleri, dantelleri, kızı için yaptığı çocuk odası, dokunduğu duvarlar, soluduğu hava, düşlediği masallar, yalnızlığını paylaştığı dam başı, abisine ninni söyleyen sesinin sindiği ıssız duvarları, hepsi oradaydı. Asmin hiç tanımadığı annesine ait eşyaları hâlâ saklıyordu o küçücük odada. Orası annesinin elişi odasıydı ve artık onun hatıra sandığı gibi bir yeriydi fakat artık onun da değildi.

Çünkü dengeler bozulmuş, tüm hayaller karanlığa gömülmüştü.

Kızlar yoktu etrafta, bir vedayı bile çok görmüşlerdi onlara... Keşke son defa görseydi ya yüzlerini... Ağladığının farkında değildi onca zamandır. Narin elinin üzerinde, sıcak elleri hissedince, irkilerek önüne döndü. Korktu, ağladığı için kızacağını sandı bir an ama kaimvalidesinin elleri ellerini sevgiyle sıkınca, o ellerin sahibine baktı umut arayan sulu gözleriyle.

Güllü Hanım da ondan farklı değildi, buruktu. Onca zaman hayal edip her bir duvak teline hayaller astığı gelinine bakıyordu mahzunca ve güç verir gibi sıkıyordu genç kızın elini şefkatle. Tüm korkularını ve kaygılarını kalbinden çekerek uzaklaştırmaya çalışır gibi bakıyordu gözbebeklerine ve akıyordu şefkati yüreğine.

Asmin merhametle bakan kadına gözyaşlarının arasından yarım ağız gülümsemeye çalıştı. Aslında ona bükülen dudakları isteksiz ve çaresizdi. Onlar garip bir kaynaşmayla bakışırken, araba aniden sert bir frenle durdu. Arabadakiler sarsılarak öne doğru savruldular ve Pars homurdanarak lanet okudu. Arkadan inlemesini duyduğu annesine dönerek "İyi misin anne?" diye sertçe sordu.

"İyiyim oğlum, yok bir şey..."

Yaşlı kadın iç gererken, Asmin kafasını camdan dışarı çevirip, durma sebeplerine baktı ve gördüğü kişi karşısında şaşkınca mırıldandı.

"Asel!"

Öfkelenmiş olan Pars tam kapıyı açıyordu ki, Asmin ondan önce davranıp kapıyı açtı ve garip bir heyecanla kendini dışarı attı. Arkasına bakmadan koşarak arabanın önünde, nefes nefese duran arkadaşının boynuna sardı kollarını. Öyle sıkı sarılmışlardı ki birbirlerinin boynuna, canlarını yakıyorlardı da, yine de gık demeden durup ayrılmıyorlardı.

Durmak bilmeyen gözyaşları şimdi de arkadaşından ayrılacağı için akıyordu. Asel geri çekilip arkadaşının gözlerini sildi elleriyle, yüzüne sevgiyle bakarken "Kızım, ağlak olan, sulu göz olan benim. Ağlama bak ben ağlarsam tüm Mardin'i su basar," dediğinde, Asmin puslu gözlerle arkadaşına baktı ve yalan bir kıkırdayışla, "Ya, şebek! Bu durumda bile güldürdün beni," derken dudaklarından firar eden hıçkırıklarını önleyemedi.

Asel yalandan gülmeye çalışarak Asmin'in gözlerindeki yaşları kuruladı. "Asıl benim gülmem lazım akıllım, iki arkadaşımı da İstanbul'a gelin verdim, okulumuz da orada... Düşünsene, özgürüz. Üçümüz yine beraberiz. Bak ayrılmadık!"

Asmin alayla, "Ha, tabii bakalım tanımadığım kocam izin verecek mi?" diye gaf yapınca, kurumuş yanakları yeni yaşlarla ıslandı.

"Kızım kafamı bozarsa kaçırırım lan seni, üzülme!"

"Geçen geceki gibi mi?"

"Yok, bu sefer eter kullanacağım. İşim garantili," diyen Asel göz kırpıp arabadaki eniştesine baktı. Sert benizli Pars'ın kızgın bakışlarını görünce, "Zümrüt Kuş... Senin kocan bana pis pis bakıyor, galiba o da anladı seni kaçıracağımı." dediğinde ciddi mi şaka mı yaptığı belli olmayan bir halde gözlerini irileştirdi. İşte bu Asmin'i gerçekten güldürmüştü.

Bu sefer de ortamı ısıtmak isteyen Asmin göz kırpıp, "Korkma tatlım, sen beni kaçırsan en çok o sevinir galiba. Hem ben seni kimseye bırakmam, kıymetlimsin sen benim," dediğinde çoktan kollarını Asel'in boynuna bir daha sarmıştı. "İstanbul'a gelince ara beni Asel. Kendini özletme bana..."

"Sen de özletme Asmin. Berfin'e iyi bak. Sakın ayrılmayın birbirinizden. Kopmayın ben gelinceye kadar. Çok da kanka olmayın ama kıskanırım."

Zor olsa bile Asmin ondan ayrılıp arkasında bırakarak, yavaş adımlarla arabaya yaklaştığında, arkasını dönüp Asel'e el salladı. Son kez buruk bir tebessümle baktı yüzüne. Ağlayan gözleri buluştu yine bir solukta. Sonra usulca arabanın açık kapısından içeri girip camı indirdi. Asel araca yaklaşınca "Gelince ara, unutma!" işareti yaptı.

Asel de durgunca gülerek "Kimse bizi ayıramaz unutma! Canını sıkarlarsa, canlarını yakarım..." deyip Pars'a saçma bir gönderme yaptı. Fakat şeytanca bakışlarının muhatabı aldırmadı o iğnelere. Eliyle şoföre hareket emrini verdi ve araba yavaşça hareket etti. Asel arkasını döndü, omuzları çökmüş, başı öne düşmüş halde yürüdü. Dönmedi bir daha arkasını. Asmin beklese bile, son bir defa bakmadı. Çünkü hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve Asmin'in bunu görüp üzülmesini istemiyordu. Daha geçen gün birisini kaybettiği için üzülürken, şimdi ikisini birden kaybetmişti Asel ve bunu kaldıramıyordu.

Asmin cama kafasını dayadı ve bir köşeye büzüldü. Sıkılgan hali ufacık bir çocuk suretine bürünmüştü. Gözündeki çaresizlik sessiz yaşlara bulanıp isyanla dökülürken, kalbinden gizli feryatlar yükseliyordu. Durmuyordu lanet gözyaşları, bir türlü durmuyordu. Omuzlarının hıçkırıklarından sarsıldığının ve kahvaltı yapmak için durduklarının bile farkına varamadı. Onca zaman ağladığını ise hiç fark edememişti.

Pars sıkkın bir halde arabadan inmiş, dişlerini sıkarak dışarıda onları bekliyordu. Belli ki ağlamasından rahatsız olmuştu.

Elini hiç bırakmayan eller hafifçe ve şefkatle sıktı ellerini yine. Onca yol boyunca Güllü Hanım'ın elini tuttuğunu bile unutmuştu oysa genç kız. Yaşlı kadın bir an olsun bırakmamıştı gelininin elini. Küçük bir bebek gibi elinin tersiyle ıslak gözlerini kuruladı, burnunu çekerken, kurumuş dudaklarını yaladı. Ve yanındaki kadına mahcupça baktı. Kızarmış gözleri çekinikti.

Güllü Hanım genç kızın kâkülünü kenara çekip saçını okşadı. Ağlamaktan gözleri kızarmış güzel gelinine kalbinin tüm kapılarını açarak sevgisini sundu. Bir anne olarak kızın içini rahatlatmak istedi.

"Korkma güzel kızım, sana zarar vermeyiz, için rahat olsun artık. Bizi kötü insanlar belleme," dediğinde gelinim dememişti, kızım demişti! *Kızım!* İşte bu kızın içinde cılız umudun ateşini harladı. "Pars'ım sert durur, öfkeli bakışları insanı korkutur ama pamuk gibi kalbi vardır. Nemrut birisi hiç olmadı. İnsana, insan olduğu için değer verir. Hor görmez, kibirlenmez, kimseyi dışlamaz, aşağılamaz. Ben de böyle

olsun istemezdim ama kader işte. Oldu olan." Hafifçe tebessüm etti, sanki kadere teşekkür eder gibiydi sakin hali. "Güzel gelinim..." Elini yanağına koyup, gözyaşlarını kuruladı yine. "Sana bakınca Rabbime bana böyle güzel bir gelin verdiği için şükrediyorum. Belli ki kalbin de, yüzün gibi güzel. Koca şehir senden minnetle bahsediyor. Zümrüdüanka diyorlar sana. Zümrüt Kuş! Buraların insanları öyle çabuk bir yerlere koymazlar kızları ama sen kendini sevdirmişsin onlara. Bizim Zümrüt kuş mu diyorlar? Herkes senden sevgiyle bahsedince, merhametini anlatınca, bu da benim seni sevmemi kolaylaştırıyor. Korkma anneciğim. Ben sana zarar vermem. Verilmesine de izin vermem. Bu kişi oğlum bile olsa, dururum önünde. Korkma tamam mı?"

Demek Altın Kafes'e kapatılan Zümrüt Kuş'un hikayesini o da duymuştu. Kim bilir ne aciz, ne aptal bir kız olduğunu düşünmüştür! Asmin şaşkınca bakıyordu yaşlı kadına. Islanmış iri gözleri zümrüt gibi ışıldıyordu yine. O içini açıyor, genç kız nefesini tutup, onun söylediklerinin gerçek olması için Allah'a yakarıyordu.

"[23]Bûk li ser hespê ye, kes nizane nasîbê kê ye. Jiyana rojekîye bi rûmet, ji jiyana salaye bi koletî çêtire," dedi yaşı kadın. "[24]Birindar bi birina xwe zane,"

Yanaklarındaki yaşa uzandı. "... oldu olan artık dönüşü yok. Madem böyle bir şey başımıza geldi, biz de bunu değerlendiririz. Öğrendim ki senin annen yokmuş!" Asmin istemeden suratını düşürdü. Üzgündü. Pişman ve yorgun... Şimdi de çaresiz. Narin çenesine dokundu yaşlı kadın. "Asma bakıyım o güzel yüzünü. Bunu seni üzmek için söylemedim. Benim de kızım yok. Rabbim onu ellerimden aldı. Ama bak seni verdi. Pars tek çocuktur. Eğer sen de istersen, ben sana anne olurum, sen de bana bir ömür sahibi olamadığım kız evladım olursun. Seni asla zorlamam, yargılamam, horlamam... İstersen arkadaşın da olurum kızım, yeter ki sen rahat ol. Üzülme artık." Kırışmış ellerini yanaklarına götürüp, akan gözyaşlarını kurulamaya başladı. "Şimdi şu yaşları silelim. Heh! Saçını da düzeltelim. Çok güzelsin meleğim ve artık benim kızımsın, anlaştık."

Gülümsedi. Bu öyle memnun bir gülümsemeydi ki, genç kızın yüreği birden ısındı ve tüm kaygıları içinden silinir gibi ruhu hafifledi.

23 Gelin atın üzerinde gelir. Ancak kime kısmet olacağını kimse bilmez. Bir günlük onurlu yaşam, yıllarca boyun eğip kölece yaşamaktan iyidir.

24 Yaralı yarasını bilir.

Asmin bu tatlı kadına ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilemedi! Sıcacık bakan gözlerindeki şefkatle birlikte, söylediklerinde ciddi miydi? Yoksa onu rahatlatmak için mi söylemişti, düşündü! Galiba bir zaman daha bilemeyecekti! Ama kalbini ferahlattığı için minnet etti. Sadece dilinden fısıltı gibi, "Sağ olun," kelimesi çıktı.

Onlar bakışırken Pars arabaya yaklaşıp, annesinin camına tıklattı. Yaşlı kadın camı indirince de "Kahvaltı hazır anne, hadi yiyip yola çıkalım," derken sabırsızca, bakışları karısına kaydı. Araca bindiğinden beri ağlıyordu, belli ki yine ağlamıştı, gözleri ıslak, burnu kızarmıştı. Onların töresinde erkeğe itaat esastı, belli ki bu kız da örfüne sımsıkı bağlılıkla yetiştirilmişti. Kızsa susacak, dövse susacak, ne dese ağlayacak, bir kukladan öteye gitmeyecekti. Ne güzel tam istediği kadın tipiydi! Buna canı sıkıldı. Ağlayan kadınları sevmezdi. Annesinin sözleri kulağında çınladı. [25]*Çira ji koran re def ji keran re bêfêde ye.* Bu saatten sonra onlara hiçbir mucizenin yararı yoktu, olan olmuştu, belayı başına satın almıştı, hem de kazayla.

Güllü Hanım oğluna kafasıyla gitmesini işaret edip, Asmin'e döndü. "Hadi kızım, daha çok yolumuz var, biraz yemek yiyelim."

Asmin kaimvalidesinin arkasından arabadan indi, yol üzerindeki restorana girdi. Pars sert simasını omuzunun üzerine devirmiş, sandalyesine yayılmış kös kös camdan dışarıyı seyrediyordu. İfadesiz suratından neler düşündüğü anlaşılmıyordu, onların geldiğini idrak edip kafasını çevirince, Asmin'le göz göze geldiler. O anda genç kız utanıp kafasını yere çevirdi, bakışlarını ayaklarına sabitleyerek masaya doğru yürüdü. Kaimvalidesiyle yan yana oturdular. Hem tedirgin, hem de tuhaf hissediyordu kendini.

Garsonlar ordövr tabaklarını masaya koyduğunda herkes sessizdi. Ardından sıcak çaylar da geldi. Asmin karnının aç olduğunu biliyordu, üç gündür ağzına lokma koymamıştı. Ama yine de canı yemek istemiyordu. Zaten olmayan iştahı tamamen yok olmuştu, şimdi herkes biraz olsun iştahla kahvaltısını yaparken, o sadece çayını içmeye çalıştı. Onca zaman sonra midesine giren ilk sıcak şey olunca, aniden karnı kasıldı ve ağrımaya başladı. Eli karnına kaydı, yavaşça okşadı ağrı geçsin diye ama kasılmaları arttı. Kaimvalidesi de bunu fark etmişti ancak ilk günden kızı sıkmak istemediği için, bir şey demedi.

Pars'sa arada kafasını çevirip, hiç tanımadığı karısına ilgiyle

25 Çıranın köre, davulun sağıra yararı yoktur.

bakıyordu. Gözleri her ne kadar düşünceleriyle koyulaşsa da, ne düşündüğünü kimse sezemiyordu. Kız ise o ne zaman baksa, hissettiğini belirterek irkiliyordu. Kafasını deve kuşu gibi aşağıya eğmiş, öylece duruyordu. Belli ki onun da canı bir şey yemek istemiyordu. Pars kafasını yine cama çevirdi, çayından son yudumu da alınca zengin kalkışıyla ayaklandı. Belki de ondan utanıyor, kahvaltı etmeye çekiniyordu. Bu düşünceyle hareketlendi.

"Ben sizi dışarıda bekliyorum dayê. Yola çıkacağız, yan tarafta market var. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bunu söylerken karısına bakıyordu gözleri. Annesi anladı ne demek istediğini. "Su al yeter oğlum. Zaten yol kenarlarında arada duruyoruz, bir de kuşların suyunu yenile, dökülmüş, yazık." Pars'ın hâlâ konuşmayı reddeden karısına baktığını görünce, daha fazla kızı tedirgin etmesin diye, "Kızım, sen bir şey ister misin?" diye nazikçe sordu.

Asmin kafasını kaldırmadan, *yok* anlamında başını sağa sola salladı.

Pars annesine baktı. "İyi o zaman... Aklına bir şey gelirse haber ver!" Ancak bunun üstüne bastırarak söylerken, Asmin'i ima ettiği açıktı.

"Tamam, oğlum. Veririm."

Pars yanlarından ayrılınca Güllü Hanım gelinine döndü.

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin kızım? Çekinmene gerek yok," Asmin yine kafasını salladı. "O zaman kalkalım hadi, bir de lavaboya uğrayalım abdest için, malum yolumuz uzun."

Kahvaltının ardından yola çıkalı çok olmamıştı. Seyrek trafikte ilerleyen aracın içinde sessizlik hâkimdi. Uzun yol boyunca kimseden çıt çıkmadı, belli ki kimse konuşmak istemiyor ya da gerçeklerden kaçıyordu.

Asmin yine dertli kafasını cama dayadı, sessizce akıp giden araçlara baktı. Bitmek bilmeyen yollar, görmeyen gözlerinde tükenmiyordu. O yola bakarken kafası belirsiz geleceğiyle meşguldü. Ne de olsa artık evli bir kadındı. Belki dün hiçbir şey olmamıştı ama bugün kesin karısı olacaktı.

Düşündükçe kasıldı. Kasıldıkça beyni uğuldadı, rengi soldu. Karnına şiddetli bir ağrı saplandı. Bu düşünceler midesini bulandırıyordu. Onu öpmüştü, saçlarını koklamıştı. Belki ona istemediği bir şey yapmazdı.

Salaksın sen Asmin; adam süs diye mi aldı yanına seni, kendine gel!

Allah'ım, karnındaki bu ağrı da neydi böyle? Asmin yüzünü buruşturdu, ellerini karnına sardı iyice ve daha fazla bastırdı. Ağrı bir türlü kesilmiyor, işkencesi tükenmiyordu. Şimdi buna bir de mide bulantısı eklenmişti, içtiği bir yudum çay ağzına geliyordu.

"*Ne oluyor beni araba tutmaz ki!*" diyordu içinden. Ağrı daha da şiddetlendi artık, gözlerinden yaşlar akıyor, kasılmalar arttıkça ellerini daha da sıkı bastırıyordu karnına. Alnından boncuk boncuk terler akmaya başladı. Güllü Hanım da kızın bu işkence çeken halini fark etmişti. Usulca terden ıslanmış saçlarını geriye çekti.

"Yavrum iyi misin? Neyin var?"

Asmin'den ses gelmedi. Uyur gibi sıktığı gözlerini yummuş, başını aşağı eğmiş, dişlerinin arasından hırlar gibi inleyerek duruyordu. Söylemeye utanıyor ve tepkilerinden çekiniyordu.

"[26]Tiştek çêbû Pars!"

Telaşlanan yaşlı kadın bu sefer endişeyle sordu bu soruyu. Ön taraftan bunu işiten Pars da arka koltuğa çevirdi bakışlarını. En sonunda da yönünü döndü. Neler olduğunu anlamadı, endişeli gözlerle karısına bakıp, ardından bakışlarını soru sorar gibi annesine çevirdi.

Asmin en sonunda dişlerinin arasından zorlanarak, "Ben..." dediğinde, derince soludu. "Ben... Ben galiba kusacağım." Bu sefer elinin birini ağzına götürdü ve sıkıca dudaklarına bastırdı.

Şoför de durumun vahametini anlayınca arabayı sağa çekti. Daha araba durur durmaz Asmin arabadan atlar gibi indi. Kimseye aldırmadan koşarak yolun kenarındaki ağaçlık alana seğirdi. Zaten daha kendini toparlayamadan, iki büklüm olmuş öğürüyordu ama bir şey çıkmıyordu midesinden, sadece acı vardı. Su bile gelmez olmuştu boğazından, bu canını daha çok yakıyordu. Ve kuru kuru her öğürmesi, artık boğazından kan gelmesini sağlıyordu.

O koşarak arabadan inince, Güllü Hanım'la, Pars da endişelenerek peşinden inmişti. Pars eline bir pet şişe su alıp, Asmin'e doğru yürüdü. Annesi de endişeyle arkasından geliyordu. Kocasının geldiğini gören Asmin, gelmesin diye elini kaldırıp, *git* işareti yapmıştı. Sesi çıkmıyordu ve onun tiksinmesini istemiyordu. Ama Pars onu dinlemedi, yanına

26 Bir şey oluyor Pars

yaklaştı ve şişenin kapağını açıp, bir miktar suyu eline döktü. Sonra elindeki ıslaklığı Asmin'in alnına dokundurdu. Buz gibi parmakları alnında ve saç diplerinde şefkatle dolaştı. Saçlarını geri itip, ona destek oluyordu. Asmin bundan utansa da, ne konuşa biliyor, ne de adamın elini tenin-den geri itebiliyordu. Canı o kadar acıyordu ki, sanki boğazı yırtılacak gibi geriliyor, iki büklüm olduğu beli kırılacak gibi yerinden sökülüyor ve karnı dehşet bir kasılmayla acımaya devam ediyordu.

Pars sinirli gözlerini kızarak kızın yüzüne dikti. "Neden seni araba tuttuğunu söylemedin? Sana ilaç alırdım, bu hale de gelmezdin."

Utanan Asmin kocasının azarlamasıyla, sonunda doğrulabilmişti yerinden. Ağzını cebinden çıkardığı mendille sildi, ellerini de silip biraz rahatlamış olarak ayakta dikildi. Ne konuşmaya mecali, ne de açıklama yapmaya takati yoktu. Bacakları ve elleri dermansızdı ve bedenine bir uyuşukluk, bir halsizlik salınıyordu. Şu anda kocasının dikte ettiği sertliğinden korkacak hali bile yoktu. Ayakta durmaya da mecali kalmamıştı zaten. Mide bulantısı geçmişti ama şimdi de başı mı dönüyordu ne? Yuvalarında, fırıldak gibi dönen gözlerini kırpıştırdı birkaç defa.

Pars, Asmin'in bu halini sinirden fark edemedi, annesine kızgınca seslenip "Dayê bir şişe su ve peçete daha getirir misin? Bir..."

O annesiyle konuşurken Asmin tutunacak yer arıyordu. Her yer fırıldak gibi dönüyordu etrafında. Bacaklarındaki güç çekiliyor, ellerinin titremesini, başına giren ağrıları engelleyemiyordu. Beyni yağ olup yere akıyor ve düşüncelerinin silsilesini toparlayamıyordu. Pars'ı seçiyordu sisli gözleri. Tüm azametiyle önünde dikilmiş kızgınca elini kolunu sallayarak annesine bir şeyler anlatıyordu ama bulanık görünüyordu ya, odaklanamıyordu. Ne çok kıpırdanıyordu kolları öyle, sinek kanadı gibiydi. Gözlerini ovuşturdu, düzelmedi görüş alanı, daha da kötüleşti. Şimdi de dizlerinin bağı çözülmeye başlamış, zorlukla ayakta dikiliyordu. Son çare, ağzından kocasının adı çıktı. Zaten adını ilk telaffuzu bu olmuştu!

"[27]Alîkariya min bikin Pa-Pars!"

Konuşmasını yarıda kesen Pars, geriden gelen titrek sese tepki vererek arkasını dönene kadar, Asmin yere sert bir iniş yapmıştı bile. Karanlığa dalmadan önce, tek duyduğu şey, Pars'ın kulağının dibinde kızgınca ettiği, homurtusu yüksek edepsiz küfürleriydi.

"Ha siktir!"

27 Yardım et Pars.

Susmak, gece gibi karanlık olur bazen,
en kırgın sözleri bile örter.

7. BÖLÜM

Pars, Asmin'i yere düşmeden yakalayamamıştı.

Nasıl da paniklemişti. Öylesine ani olmuştu ki bu düşüş, tuhaf bir dehşet her yerini sarmış halde ve karısı kucağında hızlı adımlarla -hatta uçar gibi- arabaya doğru yürüdü. Asmin'in başı geriye düşmüş, kolları cansızca yanlarında sarkmış, her uzun adımında saçları bacaklarına sürtünüyordu. Kalbi deli gibi çarparken, bakışları annesine kaydı.

"Dayê çabuk kapıyı aç."

Onun daha lafı tamamlanmadan şoför öne atılıp kapıya uzanırken, Pars açık kapıdan arka koltuğa yaklaşmış Asmin'i yatırmaya çalışıyordu. Güllü Hanım da diğer taraftan oturup, gelininin başını dizlerine koydu usulca. Pars, karısını koltuğa dikkatle yerleştirince, kapıyı sertçe kapadı.

"Hadi Salih, sen yan koltuğa geç, arabayı ben kullanacağım."

"Ama Pars Bey..."

Salih Bey, Pars'ın sertleşmiş yüzündeki kararmış gözlerini görünce, lafını ikiletmedi. Ama şaşkınca yerinden kıpırdamadı da. Patronu böyle pek soğukkanlılığını kaybetmez, dirayetli yanını elden bırakmazdı ama şimdi... Şu hali, karısı için çırpınan tavırları ona garip gelmişti.

"Hadi dedim!" diye gürleyince patronu, adam hızla arabaya bindi. Güllü Hanım gelininin saçlarını okşuyordu sakinleşmek için ama endişesinden elleri titriyor, kalbi deli gibi korkuya kapılıp dehşetle çarpıyordu.

"Ah yavrum benim. Kaldıramadı olanları tabii. Nasıl da sessiz sessiz duruyordu. Anlamalıydım rengi soluklaşınca, anlamalıydım."

Bir bebek bakıcılığı eksikti! Çoktan aracı kullanmaya başlayan Pars, gözlerini yoldan çekmeden, elinden geldiği hızla arabayı kullanamaya çalışıyordu. Bir müddet sonra uyanmayan gelininden endişelenen yaşlı kadın telaşa kapılarak, "Pars, daha var mı oğlum?" diye korkakça sordu. Gözleri dolmaya başlamış, çenesi de hafifçe kıpırdıyordu.

Genç adam navigasyona baktı. "Az kaldı anne, köşedeki sapağı dönünce geldiğimizi gösteriyor. Uyanmadı mı hâlâ?" direksiyonu öyle sıkıyordu ki, elinin parmak sokumları beyazlıyordu. Bir bu eksikti, kızı İstanbul'a götürmeden hastanelik etmişlerdi.

Allah'ım... Kafayı yiyeceğim. Bir düğüne geldim, olanlara bak! Hayatımın şirazesi kaydı, kaygıya döndü geleceğim... Bir bu kız çocuğuyla uğraşmam kalmıştı.

Pars; içinde kopan fırtınaları yüzüne yansıtmadan arabayı hızla acil servisin önüne çekti. Aracın kapısını aceleyle açıp, arka kapıya yöneldi. Annesinin şaşkın ve üzgün bakışları altında, Asmin'in kafasını çarpmadan yavaşça kucağına alıp arabadan çıkardı. Elektronik açılabilir kapıdan içeri girdiğinde, sertleşmiş bakışları etrafı yokladı. Bu sırada panik olmuş Güllü Hanım da gelininin çantasını almış, arkasından koşturarak geliyordu.

Herkes kendi derdinde olunca, öfkesini yenemeyen Pars telaşla bağırdı. "Doktor yok mu? Sedye!"

O ana kadar umursamayan personel, adamın gürlemesiyle hemen işlerini yarıda bırakıp hareketlendi ve iki tane sağlık görevlisi, sedyeyi getirdi. O da kucağındaki karısını yavaşça sedyeye bıraktı. Onlar acil odasına girerlerken konuşuyor, Pars ise garip bir şekilde ona Allah'ın emaneti olan kızın canına zeval gelmemesi için dua ederken, endişeli gözlerle onlara bakıyordu. Ve bir taraftan da olanları düşünmeden edemiyordu. Bir anda, kısacık bir haftada hayatının tüm dengesi alt üst olmuştu.

Pars dalgınca dikilirken kapının girişinde, ardından koşuşturarak doktor da geldi içeri. Kimsenin suratına bakmadan, profesyonel bir seyirde acil müşahede odasının kapısını kapattılar. Pars ellerini sıkkınca saçlarının arasında gezindirdi, gözlerinde kızın o son bakışlarındaki kurşun izleri kalmış, yüreği telaşa neden kapıldığını bilemeden vesveselere düşmüştü. Elini yüzünde dolaştırırken, bakışları korkudan

rengi solmuş annesine takıldı. Garip ama o anda bile ona şefkatle bakan gözleri kısıldı ve dudakları burukça kıvrıldı. Elini uzatıp, yaşlı kadının buz gibi olmuş endişeli parmaklarını yakaladı, ters çevirip avucunun ortasını usulca öptü.

"Merak etme anam, bir şeyi yoktur. Sadece bayıldı. Endişelenme. Strestendir."

Annesinin elini hiç bırakmadan, çekiştirerek banklardan birine doğru yürümeye başladı. Önce annesini oturttu, sonra da kendisi geçip yanına oturdu. Yaşlı kadın suskundu. Oğlunun sessiz bocalamasını gördüğünden, bir de kendisi konuşarak ortamı germiyordu. Zaten görünen köy de kılavuz istemiyordu. Birbirine omuz veren ikili, öylece beklemeye koyuldu çaresizce.

Oysa zaman geçmek bilmiyordu sanki. Pars, her ne kadar sert görünse bile, yaratılanı severdi yaratandan ötürü... O yüzdendi ki ona emanet edilen cana zeval gelmesindendi çekincesi. Yetime ayrı değer verir, öksüzün yüzüne hüzün bile düşürmezdi. Karısı da öksüzdü ve ona emanetti. Öyle sıkıntılıydı ki içi, bir müddet sonra düşüncelerinde boğulunca, ayağının ritmik olarak yere vurduğunun farkına bile varamadı. Bunu endişelenince hep yapardı.

Yaşlı kadın iç çekişi gibi bir inlemeyle elini oğlunun salladığı bacağının üzerine koyup, cesaret verir gibi usulca sıktı. Pars o ana kadar nasıl panik yaptığını anlamamıştı. Bacağının üzerindeki annesinin elinin üzerine iri elini koyup, onun yumuşak elini tuttu. *Endişe etme* der gibi de, hafifçe sıktı. Kaygılı duruşu yüzünden silinmiş, anında duruşu eski eğilmez bükülmez haline bürünmüştü. Diğer elini de yine sıkıntıyla saçlarının arasından geçirdi, derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. Kafasını geri atıp, içindeki olumsuzlukları boşaltmak ister gibi duvara dayadı. Gözünün önünde düşerken ki o masum yüzü, hüzünlü yeşil gözlerindeki kurşun gibi çaresiz yakarışı kalmıştı.

Nedendir bilinmez, ona bir şey olacak diye nasıl da korkmuştu çaresiz yanı. Ve bunu yeni fark ediyordu. Hâlbuki henüz birkaç gün önce tanıştığı bu yabancıya neden böyle esirgeyici davranıyordu, bunu çözemiyordu. Çünkü annesi tarafından öyle yetiştirilmişti. Annesi, küçük gelin olan annesi kendine yapılan zulüm konusunda bağrı yaralı olunca, evladını da bu incelik doğrultusunda büyütmüştü. Oysa Pars zaten olgun ve merhametli bir adam olarak, bu genç kıza bundan sonra -ona elini sürdükten sonra- bir ömür istese de, istemese de Allah'ın

mukaddes emaneti gibi bakacaktı. Sonuçta onun da suçu yoktu. Bu olayları da dışa vuramadığı için kendisi gibi, belli ki olanları içine atmış ve daha fazla taşıyamayınca hastalanmıştı.

Anlayışla başını sarsan Pars ona da üzülüyordu. Hayatının baharında gencecik kız, bütün hayalleri yıkılmıştı muhakkak ve hepsi lanet olası basit bir kaza yüzünden olmuştu. Belki sevdiği vardı, belki hayalleri vardı, belki de çok başka umutları ve şimdi tüm bunlar lanet olası bir çaresiz çıkmaz yüzünden bitmişti. Bu da yetmemiş hiç tanımadığı kocası ona gece, iradesi dışında belki de hayvanca sahip olmuştu! Pars dişlerini sıktı.

Lanet olası erkek yanı ve sarhoşluğa sığınan kızgınlığı... İşin garip yanı ise pişmanlığının asıl sebebi hâlâ hatırlayamamasıydı. Gerçi bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama erkeklerin bu işi yapması için ayık olmasının bir ifade taşımadığını bilecek kadar da, çok kadınla birlikte olmuştu. Bu işi uyurken bile yaptığına göre... Yine zihnini yokladı ama hatırlayamıyordu geceyi, aklını ne kadar zorlasa da olmuyordu. Ne hissetmişti, ne saçmalamıştı kim bilir.

Pars ne kadardır böyle derin düşüncelere daldığını bilmiyordu. Annesinin elini sıkmasıyla, uyarıya itaat eden gözkapakları açıldı.

Düşünceli kafasını çevirip, annesinin üzgün koyu gözlerine baktı. Kadın titrek bakışlarını şimdi de çaresizce gelininin alındığı odaya çevirmiş, sessizce ona yakarıyordu. Korkuyordu gelinine bir şey olmasından, hem de çok korkuyordu. Ne annesi konuşuyordu kapıya bakarken, ne de Pars'ın ağzından tek kelime çıkıyordu. Birlikte hem hüznü, hem şefkati, hem merhameti ve aynı anda karmaşayı paylaşıyorlardı.

Pars kolunu kaldırdığında, annesi başını göğsüne yasladı. Ne zaman yalnız kalasalar hep olduğu gibi, yine sevgilerini paylaşarak birbirlerine olan bağlılıklarını yaralarına merhem gibi sürmüşlerdi. Oğlu şefkatle kafasına öpücük kondurdu annesinin, iri elleri yanaklarını turlarken, kokusunu içine çekerek bedenini rahatlattı. Güllü Hanım da yanağında dolanan eli yakalayıp dudaklarını avucunun içine bastırdı. Pars, türbanının üzerinden başını okşadı.

Ana-oğul, böyle beklediler doktorun çıkmasını dakikalarca. Sonunda kapı açıldı, doktor dışarı çıktı. Pars yerinden hışımla kalkınca, göğsünde unuttuğu annesinin başı ansızın sarsıldı. Kadın da hemen toparlanıp, endişeyle oğlunun peşinden doktorun yanına geçti.

Genç doktor karşısındaki adama ürkekçe baktı. Pars'ın heybetli yapısı ve kararmış sert yüzü belli ki onu da caydırmıştı. Aslında nasıl da merhametli, ipekten koza gibi yumuşacık bir yüreği vardı, kimse bu sert kabuğunu aşıp onu göremiyordu. Sadece annesi... Bir tek ona verirdi her duygusunun gerçek ibaresini.

"Hastanın yakını kim?"

Pars boğazını temizledi. Kabalaşmış sesini endişeden ayırdı. "Ben eşiyim Doktor Bey. Neyi var?"

"Yakınlarda sinir krizi geçirdi mi?"

Kimseden cevap gelmeyince, anlayışlı genç doktor konuşmasına devam etti.

"Hastamız birkaç gündür hiçbir şey yememiş. Vücut direnci zaten düşükmüş, birkaç gün de susuz kalınca, tepki vermiş..." Doktor bakışlarını yaşlı kadına çevirdi. Burnunun üzerinden kayan gözlüğünü işaret parmağıyla geriye ittirdi. "Az daha geç kalsaymışsınız, böbrekleri susuzluktan iflas edecekmiş. Bir haftadan fazladır su içmemiş olmalı. Sanırım pek su tüketmiyor. Bir de sinirleri çok yıpranmış. Sanki hayatla ilişkisini kesmiş gibi, ya da büyük bir üzüntü yaşamış."

Doktor merakına yenik düşüp "Ne oldu bu kadar da, kendini yıpratti?" diye sorduğunda, genç adamın uyarıcı mahiyette boğazını temizlemesiyle, hemen kendini toparladı.

Pars otoriter sesiyle "Başka bir şey var mı Doktor Bey?" deyip konuyu kestirip atmasını kısaca ikaz etti.

"Karınızın iyi bir bakıma ihtiyacı var ve sakin bir zamana. Bol su tüketsin. Zaten sakinleştirici yapıldı. Ama benim size tavsiyem, bir de psikoloğun görmesi. Çok uzun zamandır bedeni gıdasız ve susuz kalıyormuş belli, bunun bir sebebi olmalı. Başka bir şey yok, serumu bitince çıkarabilirsiniz."

Bu kadar çabuk konunun kapanmasını düşünmeyen Güllü Hanım, doktorun koluna dokunup "Oğlumla gelinimi görebilir miyiz Doktor Bey?" diye sormasıyla, Pars annesine baktı.

Doktor, oğlunun sert bakışlarına aldırmayan tatlı ihtiyara tebessüm etti. "Tabii teyzeciğim. Serumu bitince haber verin ilaçlarını yazayım, sonra çıkarsınız. Geçmiş olsun."

O vakitler bir bilinmezliğin içinde çırpınan Asmin, geleceği belli olmayan hayatının devamına gözünü zorlukla açtığında, karşısında

beyazın hâkim olduğu bir bulut gibi duran tavanla karşılaştı. Başı çatlayacak gibi ağrıyor, gözlerinin içi ateşler içinde yanıyordu. Uyuşmuş ve kemikleri kırılmış gibi etine batan vücudundaki rahatlamaya ise anlam veremiyordu! Sanki biri tüm sinir sistemini bedeninden çekip almıştı, duyularını neredeyse hissetmiyordu. Kendini yorgun ama yine de iyi hissediyordu.

Tuhaf diye düşündü!

Ağrıyan alnını ovuşturup, gözlerini birkaç defa açıp kapadı. Nerede olduğunu anlamak ister gibi, sorgulayıcı bakışlarını kıstı. Bir şeyler hatırlıyordu ama tam net değildi, rüya mı kâbus mu seçemediği garip hayallerin sersem girdabına çekiliyordu. Bin tondan daha ağır çeken kafasını yana çevirdi. Kaimvalidesi koltuğa oturmuş dalgınca sehpaya bakıyordu. Burada olduklarını hissetmemişti. O kaimvalidesini dalgınca izlerken, yandan gelen tok sesle irkildi.

"İyi misin?"

Asmin birden ürperdi. Tüylerinin havaya dikildiğini, ıslanmış bir kedi gibi şiltenin değil ama pikenin altına çekildiğini sezemedi. Yutkundu. Zaten ağzı kurumuştu, şimdi ise dili damağına yapışmıştı. Sesin kime ait olduğunu idrak etmesi zor değildi. Hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığı, ama sabah ona şefkatle kızgınlık arasında bakan despot adamdı yani kocası.

Korkuyla kalbi hızlanırken, usulca kafasını cama çevirdi. Pars omzunu pencerenin pervazına yaslamış, içeri giren gün ışığını sabote ederek elleri ceplerinde, tüm üstünlüğünü çelik bir zırh gibi üstüne kuşanarak yüzünü izliyordu. Günün son demlerinin vurduğu kahverengi gözleri yorgunluktan kıpkırmızı olmuş, onun da gözaltları günlerdir uyumadığı için çökmüştü. Belli ki o da bu saçma olaydan dolayı bitkin düşmüştü.

Asmin onun yorgun düştüğünü yeni anlamıştı. Malum utangaç yapısından sebep, hiç yüzüne irdeleyici bir etkiyle bakamıyordu ki. Her genç kız gibi ona sahip olacak yabancı adamdan utanıyordu. Aslında koyulaşmış gözleriyle, sert çehresiyle, heybetli yapısıyla, garip bir masaldan fırlamış hikâye prensleri gibi eşsizdi şu hali.

Tüm dünyayı sırtına yüklense bile yıkılmayacak gibi geniş ve heybetli omuzlarıyla, ritmik olarak şişen kuvvetli geniş bir duvar gibi sert görünen göğsüyle, kalın bir çınar gibi kaslı kollarıyla... Ona bilinmez tahtından bakan hayali bir kral üstünlüğü sunuyordu.

Önce ağzını açtı. "Ban..." dediğinde sesi ilk denemesiyle çıkmadı. O kadar uzun zaman olmuştu ki susalı... Kalbini ve beynini dış dünyanın düşüncelerine kapatıp iç savaşlarının seyrine bırakalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi mantığı konuşsa, dili lal oluyordu da, tek bir mantıklı cevap veremiyordu. Konuşmaya zorladıkça kendini dili peltekleşiyor, heceleri sesinden çalınıyordu. Çatallaşmış ve kartlaşmış boğazını yumuşatmak için birkaç defa yutkunmaya zorladı kendini ve boğazını temizledi. Sonra derin bir nefes çekerek içine, çekinikçe, "Ne oldu, niye buradayız?" diye merakla sordu.

Bu, onunla ilk defa edilecek bir konuşmanın başlangıcıydı. Ve lanet olsun, kız buna içerledi. Kocasıyla, onun tanımadığı bu garip adamla, bırak karşılaşmayı, henüz hiç sohbet etme şansları olmamıştı. Ve ilk sohbetleri bir hastanede oluyordu. Bunu düşününce göğsüne kuvvetli bir cisimle vurmuşlar gibi kaburgaları ağrıdı, kendi düşündüklerine kendisi fay hattı çizdi ve içinde oluşan depremlerle dehşete kapıldı. İçi çekildi amansız. Yüreği sızladı.

Bir yabancı! Onun kocası bir yabancıdan farklı değildi.

Pars yerinden hiç kıpırdamadı. Asmin'in gözlerinin içine sert sert bakarak cevap verdi.

"Bayıldın, biz de seni hastaneye getirdik."

Üzerinde kusursuz bir üstünlükle hâkimiyet kuran duruşu hem soğuk, hem de mesafeliydi. O geceki adamla uzaktan yakından bağ kurmuyordu. Ona dokunan, sokulan ve sımsıkı sarılıp, saçlarını koklayarak yatan adamla bu adam bambaşkaydı.

Asmin birden düşüncelerinin sürükleyici ve kapılası derin dehlizlerinde kayboldu. Gözlerindeki girdapta boğulmadan evvel, çekinik bakışlarını adamdan kaçırdı. Keskin ve bir kral kadar mağrur bakışları sanki içini deliyor, onu sonu belirsiz kapkara çukurlara itiyordu. Kalın, otoritesinin sindiği bariton bir tınıyı taşıyordu sesi. Kelimeleri vurgulu, sözleri taş gibi ağırdı. Dalgınlıkla yerinden doğrulmaya çalışınca, serumunun iğnesi kolunu acıttı, ardından damarı yırtarak dışarı çıktı.

"Ahhh!" dedi bilinçsizce acı içinde inleyerek. Güçsüz feryadıyla yanında baş gösteren hareketlenme hızlandı.

"Dikkatli ol kızım, serum..." demişti o zamana kadar sessizce ikiliyi gözlemleyen yaşlı kadın. Bakışlarıyla oğluna kısacık bir uyarı atmayı da ihmal etmemişti. Azarlayan şefkatli bakışlarını gelininin beyaz koluna çevirdi. Asmin koluna baktığında, serumun kestiği

koluna takıldığını görünce panikledi. Üstelik hemşireler o kesiği güzelce bantlamışlardı. Yutkundu. Bakışlarını yaşlı kadına çevirmeye utandı. Ama anladığını tüm tüylerinin dikelmesinden hisseden genç kız, bakışlarını sonunda Güllü Hanım'a çevirdi.

Güllü Hanım genç kızın tedirginliğini anlamıştı. Ve kolundaki kesiğin ne amaca hizmet ettiğini de kavramıştı. Nasıl kızardı ki ona? Hele oğlunun ve kendi adının lekelenmesini önlemişken... Gülümsedi. Asmin dudağının kıyısını dişlerken de, hiçbir şey olmamış gibi başını sallayarak, "Hay aksi, çıkmış yerinden kanıyor kolun," diye iç gerdi.

Kaimvalidesi hızla yerinden fırlayıp, o hafifçe toparlak bedenine bakmadan sehpaya koştu. Asmin onun kendisine kızmayacağını anlayınca, o ana kadar tuttuğu nefesini usulca dışarı saldı. Güllü Hanım yanına geldiğinde, elindeki peçeteyi damarın üzerine bastırarak, akan kanı etrafa bulaşmadan sildi.

Ondan çekinen Asmin titrek elini koluna uzattı. "B-ben yaparım. Hem iyiyim gerçekten, canım acımıyor," diye yalan söyledi. Ama yüzündeki renk gitmiş, kurumuş dudakları büzülmüştü.

Pars durduğu yerden doğrulup, uyuşuk bir halde hareketlendi. "Ben gideyim, hemşireyi çağırıyım," demişti kapıya doğru yürürken.

Onu dinlemeyip hem hayıflanıp, hem de ona itinayla bakan kadına şaşkınca bakan Asmin, çekinik gözlerini kaimvalidesinden hızla hareket eden eline çevirip, dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı mahcupça. Sonra ıslattığı dudaklarını aralayarak, "Doktor ne dedi efendim? Neden olmuş bu bayılma?" diye kısık sesiyle fısıltı gibi sordu.

Kadın dudaklarını gererek yerinden doğruldu. Çatık kaşlarıyla onu dövecek gibi bakarak, "Efendim?" diye soran sesiyle sert bir tepki verince, çaresiz kız irkildi. Onun ne demek istediğini anlayınca da, utanarak "Şey, yani ben..." diye kıvrandı.

"Tamam, kızım kendini zorlama. Nasıl rahat edersen öyle hitap et. Doktora gelince, dört günden fazla bir süredir tek lokma yememişsin ve susuzluktan böbreklerin iflas edecekmiş. Doktorun dediğine göre yemekle ve içmekle pek aran yokmuş. Bunu bir daha yapma! Ne olursa olsun, bu can bize emanet. Emaneti, günü gelince sahibine sağlam vermeliyiz, bunu bir daha kendine ve ailene yapma e mi benim güzel gelinim? Bu yaptığın Rabbimi de gücendirir, bizi de üzer."

Asmin iyice kabuğuna çekildi bu nasihatten sonra. Elinde

değildi ki bu. Ne zaman baba ocağına dönse, bilinçsiz olarak yemeden içmeden kesilirdi iştahı. Yoksa okuldayken yemesi de, iştahı da gayet iyi durumdaydı. Hastaneden çıkmadan önce lavaboya gitti, son defa kendine çekidüzen vererek elini-yüzünü yıkadı. Kolundaki zifaf hatırası yaranın bandajına baktı. Kaimvalidesi ne düşünmüştü hakkında acaba, belki de bakire olmadığı için böyle bir şey yaptığını sanmıştı. Pars ne düşünmüştü? Onu kandırdığını anlamış mıydı? O zaman neden hesap sormamıştı?

Bir süre tezgâha dayanarak durakladı. Dalgın gözleri musluktan akan buz gibi suya odaklanınca, sadece dondu kaldı ve birden beyni boşalarak duraklarken, dakikalar akıp gitti. O benliğini boşaltan, içindeki kaygılar boyut değiştirdi. Elini suyun altına tutup, parmaklarının arasından salınışını seyretti. Tıpkı kendi hayatının ellerinden kayıp gitmesi gibiydi bu durum. Sonra avucunu soğuk suyla doldurup, yüzüne çarptı tekrar ve tekrar.

Hiçbir şey içindeki yangını rahatlatmıyor, beynindeki o zalim düşüncelere ket vuramadığı gibi hislerini kilit altında da tutamıyordu. Bir süre sonra ıslak parmakları saçlarını yokladı. Perişan haldeki saçlarını düzenlemeye çalıştı. Haliyle tarak olmadığı için eliyle düzeltti. Uzun uzun aynadaki aksine baktı. Gözlerinin feri sönmüş, göz kıyıları çökmüş, şu haliyle elli yaşındaki kadınlara dönmüştü. Parmakları elmacık kemiklerini turladı.

Zaten ne zaman içi daralsa, aynanın karşısına geçer, kendine bakarak annesiyle konuşur gibi sohbet ederdi aksiyle. Çünkü yüzü fotoğraflarda gördüğü annesine benziyordu ya, sesi onu andırıyordu ya, o da böyle yapınca onunla oluyormuş gibi hissedip içini rahatlatıyordu. Parmakları buz gibi olmuş aynayı yoklarken, kaygılı dudakları feryadına eşlik ediyordu.

"Ah annem... Neredesin? Beni görüyor musun? Bak, kızın hasta düştü... Hani benim için savaşmıştın? Hani benim için çabalamıştın? Beni yaşattın ama sensiz bıraktın. Sensiz, kimsesiz bıraktın. Anne sana muhtacım görmüyor musun? Beni de yanına alsaydın, neden bu koca dünyada yalnız bırakmak için, kendinden geçtin ki? Beni bu merhametsiz dünyada sensiz ettin. Sen acımazsan kimse acımıyor, sen saçlarımı okşamazsan kimse sevmiyor, sen yaramı üflemezsen acım dinmiyor. Ben sensizlikte seni yaşıyorum annem... Kimse görmüyor. Sana bakıyor hep gözlerim aksimde. Seni duyuyor kulaklarım her daim ama sen yoksun

yanımda. Yaram acıyor, üfleyen yanım yok, kalbim sızlıyor ilaç olacak merhemim yok. Kızım, değersiz bir mal gibi başka ellere teslim edildi, bu olay ödül gibi görüldü, ardına düşülmeyecek, hesabı sorulmayacak değersiz bir eşyayım artık. Namus dediler baştan savmanın adına. Çok namusluymuşlar, iki kuru lafa, evlatlarını sattılar!"

Asmin bunları söylerken, gözyaşları yine genzini zorluyordu ama ağlamaya ne hali, ne de mecali kalmıştı artık, acılı sesinden çıkan feryadından başka hiçbir azası ağlamıyordu. Gözyaşları kurumuş, gücü tükenmişti. Kendini öyle kaptırmıştı ki, çaresizliğini düşünmeye ve sızlanmaya, kapının tıklamasıyla irkildi.

"Asmin... Kızım iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Yaşlı kadının tedirgin sesinin boğuk tınısını hissedince, kapıyı usulca açtı. Karşısındaki endişeli kadına kısacık bir an baktı. Nasıl da içi yanarak bakıyordu gözlerine. Hâlbuki henüz Asmin'i tanımıyordu bile. İyi miydi, kötü müydü? Zorla da olsa tebessüm etti bu iyilik abidesi anneye.

"İyiyim efendim."

Bakışlarını ileri çevirip yatağa doğru giderken, sürüklediği ayaklarıyla sanki bedenini değil bin kiloluk taşı çekiştiriyordu. Adımları bir an sendeleyince, yer ayaklarının altından kaydı. Deprem mi oluyordu? Ya da yine mi bayılıyordu? Benliğini toplayıp bedenini kasarak, sarsakça ve güç bela yatağa yürüdü. Bir un çuvalı gibi yatağın üzerine kendini bıraktığında, vücudu resmen onu taşımıyordu ya da iradesi çoktan iflas etmiş bedenini boykot ediyordu.

"Bana ne verdiler böyle? Sersemlemiş gibiyim. Kendimi taşıyamıyorum, başım uğulduyor, bedenim uyuşuyor, halsizleşiyorum."

Yaşlı kadın onun saçlarını okşarken, odanın kapısı tıklatıldı, ardından usulca açılan kapıdan içeri Pars girdi. Araştırmacı gözleri önce karısına, sonra annesine kaydı. Yaşlı kadının tedirgin halini görünce endişelendiğini belli etmeyerek buz gibi sesiyle, "İyi misiniz?" diye sordu ama bu sualinin sahibine bakan sert gözleri kızı ürkütmüştü.

Asmin bakışlarını kucağında bağladığı ellerine sabitleyerek, ürkekçe cevap verdi.

"İyiyim... Sadece başım döndü."

Niye onu hissettiği an ürkekleşerek, bu garip adamın yüzüne bakamıyordu ki? Hâlbuki Uluslararası İlişkiler okuyordu Asmin, geleceği

parlak bir iş kadını olacaktı. Yeri geldiğinde dili taramalı tüfek gibi çalışırdı ama şimdi çok garipti. Bu adam ne zaman yanına gelse, kalbinden hariç her yeri susuyor, tıpkı düşünceleri gibi dili de pelteleşiyor, konuşurken hep babasıyla konuşur gibi susuyordu.

Aslında... Sessizliğini sert bir duvar gibi önüne çekmişti çok zamandır. Gözleriyle haykırmayı bile unutmuş, itaatkâr bir evlat olmuştu. Ezik değildi Asmin, pısırık ya da sülük... Sadece sevgisizlikle durgunlaşmış, küçük bir kuştu. Zümrüt Kuş!

Çok zamandır susmayı kendine erdem edinmiş gencecik bir kızdı.

Bu adam da tıpkı babası gibi çelikten zırhlarla çevrelemişti ifadesizliğini, onun gibi ömrünü kafesler ardına mı saklayacaktı? Gözlerine ne zaman baksa, sanki içini delip geçiyordu keskin bakışları. Kahvelikleri öyle bir koyuluyordu ki suçlarcasına, boğuluyor gibi nefes alamıyordu.

Onu ne zaman görse veya sesini duysa, içinden tuhaf bir şeyler geçiyordu. Kelebek gibi hafif ya da gecenin karanlığında çakan ürkütesi şimşek kadar dehşet vericiydi. Mesela karnını gıdıklayan, ufacık uçaklar gibi hisler havalanıyordu yüreğine. Tuhaf hissediyordu onu gördüğü zaman kendini ve düşüncelerini.

Ufacık bir çocuk gibi ürktüğü vakit, korkması, kaçması gerekirken, neden özellikle o boğulduğu gözlerine bakmak istiyordu ki? Merhamet mi diliyordu? Peki ya ne? Niçin onu merak ederken buluyordu kendini? Kocası olduğu için mi? Yoksa ona kötü davranmayacağından emin olmak için mi? Kestiremiyordu.

Başında dikilen nemrut duruşlu Pars, sessizlikten sıkılmış olacak ki, soran gözlerle annesine baktı. "Ben çıkış işlemlerini hallettim! Hazırsanız çıkalım."

Güllü Hanım yerinden doğrulurken, "Hazırız oğlum," deyip gelinine destek olmak için, Asmin'in koluna girdi. Kız aldığı destekle yavaşça kalktı. Pars elini uzatınca da irkildi. Adamın eli hiç bozuntuya vermeden, gerisin geri hemencecik yanına salındı.

Ürkekleşen Asmin utandı. Bir adım daha geri çekilerek aradaki o uygunsuz mesafeyi aştı. "İyiyim ben, yürürüm."

Nazlı değildi. Yük olmaktan korkuyordu. Her ne kadar kendi başına yürümekte ısrar etse de, onu dinlemedi yaşlı kadın ve koluna girdi. Tam kapıdan çıkmalarına bir iki adım kalmıştı ki, genç kızın

bedeninden ılık bir şeyler aktı, gücü elektrik kesintisine uğrayan viran bir şehir gibi kesildi ve sislenmiş gözleri bulandı. Daha kendisini toparlayamadan dengesi şaştı ve çalkalanan yüreği nefesini kesti. Yaşlı kadın ona destek verip, sertçe tutmasaydı düşerdi. Düşmemek için diğer elini de duvara yasladı, biraz duraksadı. Gözlerini kapayıp, kendine gelmek için zaman kolladı.

Yaşlı kadın endişeyle ona bakıp "İyi değilsin kızım sen, gel yaslan bana," diye şefkatle mırıldandı. Doktor nasıl izin vermişti ki? Bakışları önden giden oğluna kaydı. Buna neden müsaade ettiğini anlayamadığı için oğluna kızdı. Kız bugün kalıp kendine gelse daha iyi olmaz mıydı sanki? Niye hemen ateş almış gibi çıkıyorlardı ki?

Asmin hâlâ görüş alanı düzelmeyen bakışlarını ona çevirdi. Çekiniyordu belli ki. Ama hiç de iyi değildi. Hâlâ başı dönüyordu. "İyiyim efendim, sadece başım döndü yine... İlaçlardan galiba, kendime gelirim şimdi." Bahanesi hazırdı ama olmadı.

Pars, annesiyle eşinin durduğunu anlayınca, düşünceli gözlerle arkasına döndü. Asmin'i duvara tutunmuş, gözlerini sıkıca kapamış ve yüzündeki rengi çekilmiş görünce dişlerini sıktı. Kendi başına hâlâ ayakta durmaya çalışarak dengesini korumaya çalışıyordu. Oflayarak hızla yanlarına geldi. Elindekileri annesine verip, kız daha gözlerini açmadan, ona konuşma fırsatı vermeden tek hamlede kucağına aldı.

Asmin'in ayakları yerden kesilince, dudaklarından küçük bir çığlık kaçtı. Düşmemek için yine kollarını Pars'ın yağız boynuna doladı. Gözlerini açmaya çekinirken, '*Tıpkı geceki gibi*' diye geçirdi içinden.

Sanki birinin duymasından korkuyormuş gibi fısıltıyla, "B-b-ben yürürüm... Bırak beni yere..." diye homurdandı kekeleyerek. Yanakları kızarıyor, adamın sert bedeni kendi titrek bedenine sürtündükçe ürkekleşerek titriyordu. O kadar sıcaktı ki teni yakıyordu. Başını kaldırıp yüzüne bakamadığı gibi onun kendi yüzüne bakmasına da mâni oluyordu. Dudağının kıyısını kanatasıya dişlerken, kedi gibi adamın sinesine pusmuş, başını aşağıya eğmiş, gözlerini kucağında bağladığı titrek ellerine dikmişti.

"S-sana diyorum... Ke-kendim de yü-yürüyebilirim."

Pars, Asmin'i indirmeyince, o da cansızca debelendi durdu kucağında. Onun tutuşu ne kadar rahat da olsa, kocası olacak adamın kuvvetli kollarında olmaktan rahatsız olmuştu. Utanmakla, çekinmek arasında gitti geldi ama asıl kötü olanı bedeninin ona sürtündükçe içine

ektiği garip duygusal telaşıydı. Hiç tanımadığı bu adamın kollarında olmak istemiyordu ama aynı zamanda bunu istediğini de hissedince, korkarak bu düşünceden kaçınıyordu. Hele kolları bedenine dolanırken, sıcaklığı, teninin kokusu genzini kuşatırken, böyle edepsizce düşüncelerin kapanına kısılınca, şu anın yaşanmasını hiç istemiyordu. Onun kokusunu içine her soluduğunda, garip bir korku peydahlanıyordu düşüncelerine.

"Bırak beni... Be-ben kendim yürürüm. Sana diyorum sağır mısın?"

Pars hızla dış kapıyı aşıp, ona aldırmadan sessizliğini koruyarak birkaç basamak indi. Bir diğerini daha iniyordu ki, kız ona cevap vermesine bile tenezzül etmediğini görünce kızdı ve kollarında huysuzca debelenerek vahşi bir kısrak gibi hırçınlaştı. Bu huzursuzluğuyla dengesi bozulan Pars sendeledi ve kucağındaki karısına fark ettirmeden derhal kendini topladı. Asmin'in kulağına eğilip iyice sokuldu. Kız bunu hissettiği an debelenmeyi bırakıp, garip bir telaşla kasıldı. Adam bunu anlayıp dudaklarını gerdi.

Derin bir nefes aldı ve çapkın dudakları ona yabancı olan bir haylazlıkla kenara doğru kıvrıldı. Karısının saçları yüzünü yalarken, kız başını iyice aşağıya eğince, o da misilleme olarak boynunu biraz eğdi. Şimdi o tanıdık gelen dağ çiçeği kokusu burnunu dolduruyor, içini ezerek genzine yayılıyordu. Kız bu yakınlaşmadan rahatsız olunca adamın göğsüne dirseğini hızlıca geçirmeye kaktı ama adam o kadar sertti ki, sinesi yerine kolu acıyınca dudaklarını büzerek hayıflandı.

"Şşiiit... Debelenmeyi bırak ufaklık, yoksa ikimiz de düşeceğiz," diyen kocasının sesiyle tüm tüyleri havalandı ve sırtından aşağıya soğuk bir ter damlası yuvarlandı. Bu adam ne garipti! Kız korkuyla titrerken bile ona olan garip merakını yenemiyordu.

"Ben ufaklık değilim..." dedi kısık sesiyle huysuzca.

"Ufaklıksın..." dedi adam garip bir keyifle inatlaşarak sözünü kestiğinde. Gözlerinde yanıp sönen bal rengi pırıltılar hiç de göründüğü gibi soğukkanlı olmadığını gösteriyordu. "Bir parçasın..."

Asmin kulağının dibindeki tüy gibi sesi her duyduğunda, durmasını söylemesine rağmen, inadına durmadan huysuzlanıyordu adam. Bir kez daha adamı dirseğiyle güçsüzce geriye itince, Pars, Asmin'i kızgınca kendine çekip, uyarırcasına bedenine hapsetti. Kızgınlığını belirterek kollarını bedeninde kuvvetli bir mengene gibi sararak, daha çok bastırdı.

Artık vücutları birbirlerine tamamen yapışıktı.

Asmin nefes alamadığını hissetti. Garip bir ürpertiyle sarsıldı. Pars'ın güçlü sıcaklığını, teninde, ruhunda, yüreğinin ritmik sesini coşkuyla atan kendi kalbinde hissediyor, baharatlı egzotik ten kokusu burnunu dolduruyordu. Ve bu onu daha da kızartıp kaplumbağa gibi kabuğuna çekiyordu.

Aynı şeyler Pars için de geçerliydi. Kucağındaki ağırlığı olmayan kızın, burnunun dibindeki saçlarının müthiş kokusuyla ve narin yapısının rahatlatıcı etkisiyle içi açılıyordu.

Asmin yorgundu, bitkindi ve mahcup... Bu sebepten daha fazla debelenemedi, uysalca kendini kocasının kollarına teslim etti. Adam onu uyarırcasına sıktıkça, o da direnmeye bir son vermek nihayetinde kaldı. Sonunda alışacaktı bu adama! Kafasını yatırıp genç adamın boyun köküne dayadı. Ritmi bozuk sıcak nefesi adamın boynunu yokladı ve her titrek soluğunda Pars'ın teni karıncalanarak gerildi. Kocaman adamın bedeni taş gibi kaskatı kesilerek sırtındaki tüyleri dikelirken, ensesindeki soğuk ürperti tekrar yerine yerleşmişti.

Lanet olsun! Bitmiyordu şu kısa hastane bahçesinin yolu, sanki ona eziyet ederek, Sırat Köprüsü gibi uzadıkça uzuyordu. Oysa yorgun düşen Asmin her şeyi unutmuş, garip bir salınmanın etkisine kapılarak bu rahatlamanın bedenini gevşetmesine karşı koyamamıştı. Huysuzlanan gözleri yorgunlukla ve ilacın etkisiyle ışıldayarak yanarken, çoktan kapanmaya başladı. Karanlığa dalarken son hamleyle dudakları fısıltı gibi kıpırdandı ve sesinden şu kelimeler döküldü.

"Haluk... neredesin?"

Ve adamın ayakları durdu.

Asmin saçlarında yumuşacık dokunuşlar, kulağında sevgi dolu mırıldanışlarla gözünü açtı. Başı kaimvalidesinin yumuşacık omuzunda, pamuk gibi şefkatli elleri ise yanaklarındaydı. Annesi gelmiş gibi hissetti bir an. Özlemini duyduğu annesinin, rüyasından gerçeğe dönmüş hali gibi benimsemişti. Kokusu, dokusu, sıcaklığı ve şefkati... Çok başka işlemişti o anda içine. Yüreğinde bir kuş kanat çırptı, hisleri buruldu. Ne çok özlem duyuyordu annesine.

"Asmin! Güzel kızım, geldik."

Yaşlı kadın yine seslendi sevgi dolu haliyle. Ama inat etti Asmin bu büyü bozulmasın diye. Gözlerini açmıştı açmasına ya, ancak bu merhametli omuzdan kafasını kaldırmak da, ne olacağını bilmediği bir hayata yelken açmak da istemiyordu. Yaşlı kadın bunu anlamış olacak ki, onlara sabırsızca camdan bakan oğluna eliyle git işareti yaptı.

Öylece durmuş, araçtan onların çıkmasını bekliyordu dakikalardır. Güllü Hanım gelininin saçlarını okşuyor, Asmin ise bu an bozulmasın diye bir nebze olsun kıpırdamıyordu. Çünkü çok açtı. Sevgiye, ilgiye, hele şu anda her şeyden çok şefkate nasıl da kuvvetle ihtiyacı vardı. Dünyayı çeker gibi bir nefes aldı. Sanki ciğerleri vuslata ermiş gibi kafasını yasladığı omuzdan kaldırmadan, huzuru kokladı.

"Ne kadardır uyuyorum?"

Yaşlı kadın tebessüm etti. Sıcacık bakmıştı gözleri de -tam bir anne gibi- tepkisi iyi hissettirmişti.

"Hastaneden çıktığımızdan beri..."

Asmin kafasını yasladığı omuzdan kaldırıp, yaşlı kadının yüzüne kırpışan kirpikleri eşliğinde şaşkınca baktı.

"Ama ben bu kadar zaman nasıl uyudum? Bu yedi ya da sekiz saat demek." Şaşkındı.

Güllü Hanım saçlarını okşayarak devam etti konuşmasına.

"Sakinleştiricinin etkisi kızım. Ancak etki verdi demek ki... Bir de yaşadıklarının stresi var tabii. İyi oldu bu ilaç, vücudun da biraz dinlenmiş oldu."

Yaşlı kadın daha konuşacaktı ama aracın içinde afet alarmı gibi çalan sesle sözleri dudaklarında işkence aleti gibi dondu kaldı. Genç kız mahçuplaşarak ellerini derhal karnına bastırdı. Ama inatçı bedeni ona itaat etmiyordu. Asmin'in karnından yükselen desibeli yüksek ses, yerinde durmayan pinpon topu gibi daha da arttı ve bu yaşlı kadını güldürdü.

Ses bir daha duyuldu.

"Gurrr!"

Asmin utançtan kızarmış yanaklarıyla kaşlarını kaldırdı. Küçük bir çocuğun mutfaktan çaldığı kurabiyeyle yakalanması gibi sinik gözlerle mahcupça baktı. Dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı.

Kaşlarının altına sığınmış parlak gözlerini kaçırdı. Eli karnında, kafasını aşağı eğip bir, iki saniye huzursuzca kıpırdandı. O böyle yapınca, kaimvalidesi onu kendine çekip saçlarına öpücük kondurdu. Yaşlı kadının yüreği ısınmıştı ansızın. Sinesine basmak gelmişti içinden ve bunu ertelememişti. Anlayışla, gelininin elini tutup açmış olduğu arabanın kapısına yönlendirdi.

"Sanırım birileri sana fena kızmış, homurdanıyor baksana. Onu daha fazla kızdırmayalım kızım."

Asmin bu söylediğini anlayamadı. Başını yaşlı kadına bakacak şekilde kaldırdı, oğlu mu kızmıştı acaba? Bakışlarını soru sorar gibi gözbebeklerine dikti. Yaşlı kadın gözüyle karnını gösterip, "Bir daha onu bu kadar ihmal etme ki, sana kızmasın!" diye muzipçe göz kırptı. Bu hareketi ne kadar tatlı olursa olsun, kız mahcup olduğu için utandı.

"Utanma bak benim misafir de homurdanıyor," derken kendi karnı guruldamıştı kadının.

İşte bu Asmin'in günler sonra da olsa, gerçekten de kırıkça tebessüm etmesini sağlamıştı. Asmin bagaja konan kuş kafesini özenle aldığında, Gelincik gün yüzüne çıktığı için kanatlarını açarak kafesin içinde çırpındı. Gülümseyerek kafese bakan genç kız, "Korktun mu sen?" diye onunla sevgiyle konuşmaya başladı. Tek varlığı, sessizliğinin yareniydi o. Onu sağlıklı görünce içi bir nebze olsa da rahatlamıştı. Güllü Hanım kuşuyla konuşan gelinine yaklaşıp, hırkasının önünü kapattı.

Boşta kalan elinden tutarak, girişe yönlendirdi. Asmin evin önüne gelince durdu, yutkunarak telaşlı bakışlarını etrafa çevirdi. Tanımadığı, yabancısı olduğu bir yerdi ve kendini buraya gelin olarak gelmiş gibi değil, daha çok misafirliğe gelmiş gibi hissediyordu. Gözlerini her bir köşeye mıhlayarak odakladı. Bunu öyle bir yapmıştı ki, merakla evi seyretmeye koyulduğunu yanındaki kadının iç germesiyle anladı. Onlar da kocaman bir evde oturuyorlardı ama bu ev onların buz gibi taş yığınından çok daha sıcaktı. Onların taştan, sessiz, soğuk ve milatlık kubbeler gibi duran binalarının yanında, cennetten bir vaha gibi kalıyordu burası.

İki katlı villanın kocaman bahçesi, yemyeşil bitki örtüsü, rengârenk çiçek ve yer yer gül fidanlarıyla çevriliydi. Duvarın birini sarmaşık gülleri sarmıştı. Dış cephesinin sakinlik sunan pembe ve mor karışımı rengiyle ise sıcak bir görünüm elde etmişti. Bu göz okşayan yapıya gerçekten kadın eli değmişti. O hayranlıkla evi seyrederken,

yanındaki yaşlı kadın bakışlarını evden ayırıp, yeni evini karmaşık yüz ifadesiyle izleyen gelinine çevirdi.

"Evine hoş geldin kızım."

Asmin bu sözle irkilince, bakışlarını garip bir ürkeklikle hemen çeviremedi gözlerine. Şaşkınlaşınca donup kaldı bir an. Evi! Şimdi bundan sonra burası onun evi miydi artık? Onun, yabancısı olduğu evi.

"Arkada da havuz var, her mevsim daha bir güzel oluyor buralar. Gerçi şimdi de güzel, ilkbaharın en güzel günlerindeyiz."

Bakışlarını bahçeden ayırıp, hafifçe çekiştirdi genç kızı. Pars ortalarda yoktu. Belli ki o önden eve gitmişti. Ne yapacaktı, başını mı bekleyecekti? Zaten başına yeteri kadar iş açmıştı. Kalbine sinen korkularla kocaman meşeden yapılı büyük kapıdan içeri birlikte girdiler. Onları girişte, orta yaşlı zayıf ama güzelce bir kadın karşıladı. Tebessümü bulaşıcıydı.

"Hoş geldiniz hanımım."

Meraklı gözleri hanımından ziyade dikkatle Asmin'in üzerine kaydı. Genç kızı biraz inceledikten sonra, memnun olmuş bakışlarını tekrar hanımına çevirdi.

"Hoş bulduk Elif, biz yokken neler yaptınız?"

Güllü Hanım üzerindeki hırkasını ve eşarbını çıkarıp Elif'in eline tutuşturdu. Genç kadın onları portmantoya asarken, Asmin sımsıkı tuttuğu kafesini önüne getirdi ve onların sohbetlerine tanıklık etti. Kaimvalidesi bu kadına gayet sıradan davranmıştı, sanki yardımcıları değil de uzun zamandır görmediği ahbaplarıymışçasına hâl hatır sormuştu. Ve ince yanı Asmin'in gözünden kaçmamış, aksine bir de çok hoşuna gitmişti.

"Sıkıntıdan patladık hanımım, buralar sensiz sessiz kalıyor."

Güllü Hanım iç gererken, "Biz de özledik valla, yalan değil..." dedi ve yanında ürkekçe durmuş yeni evini izleyen gelininin elini tutup, gururla kendine yaklaştırdı. Asmin hemen yüzünü kaimvalidesine çevirdi. Oysa Güllü Hanım gözlerini belli bir beğeniyle üzerinde gezdirip, değerli misafirini takdim ederek nasıl da şad olduğunu yüzündeki hoşnutluğundan belirtmişti. "Elif bak, bu güzel kız Asmin," Sevgiyle baktı gözlerine ve devam etti, "Benim gelin kızım!" dedi.

Sesindeki gurur öyle büyüktü ki, genç kız bu övgüyle bir an

dehşete kapıldı. Hâlbuki henüz tanımıyordu Asmin'i! Ya kötü birisiyse, ya ona zarar verecek kadar kalbi kötülüklerle doluysa, nasıl olur da böyle körü körüne tanımadığı gelinini severdi! Kız bir kez daha şaşırdı bu tavrına...

Elif Hanım ona şaşkınca bakan Asmin'i kendine çekip, kollarını boynuna doladıktan sonra yanağından içtenlikle öptü. Öyle heyecanlıydı ki sanki kardeşini evlendirmiş kadar mesuttu. Bu kadın da tıpkı kaimvalidesi gibi garipti! Ne içiyorlardı bu evde? Yemeklerine ne katılıyordu? Acı yerine huzur, tuz yerine mutluluk mu?

"Hoş geldiniz efendim."

Güllü Hanım, "Asmin bak kızım, Elif emektar yardımcımız Güldane Hanım'ın kızıdır. Pars'ımın ablası gibidir. Üzerinde çok emeği var. Elif de bizim ellerimizde büyüdü sayılır," dediğinde kadın Asmin'e, beğeni dolu bakışlar atarken, dudakları kavuşmayarak gülümsedi.

"Duyduk hanımın, Pars Bey'imiz çok şükür sonunda evlenmiş. Zümrüt Kuş'u kafesledi dediler, anlayamadık." Elif kıkırdadı. "Hayırlısı olsun. Allah tamamına erdirsin. Kadere bak! Sen buradan giderken şaka yaparak gittin, belki dönüşte Pars'ı evlendiririm he Elif, gelinle gelirim diye... Nasip işte. Ne yalan söyleyeyim düğüne katılamadık diye üzülmüştüm ama bu güzel kızımızı görünce sevincim daha da katlandı. Güzel seçim olmuş. Kazayla bile olsa... Pars işte bu, kime çarpacağını biliyormuş..." derken elini dudağının üzerine kamufle etmiş, ışıl ışıl gözleriyle keyifle kıkırdamıştı. Güllü Hanım da dudaklarını büzerek gülmesini gizlerken, yanlarındaki Asmin onların neşesine pek de ortak olamıyor, üzgün bakışlarını elindeki kuş kafesine çeviriyordu. Elif öne atılarak "Anammmm. Bu güzel şey... senin kuşun mu var?" diye sordu. Kafese atılıp izin almaksızın eline çekiştirip sevgiyle şakıyarak, "Bu ne değişik kuş böyle..." dedi garip seslerle kuşu severken.

Asmin geri almak için nazikçe kafese atıldı. "Aslında normal bir kuş. Biraz korktu sanırım, alabilir miyim?"

Elif kafesi genç kıza geri verirken, Güllü Hanım ciddileşti. "Elif dediklerimi hallettin mi kızım?"

"Yaptım hanımım, her şey hazır, odalar da hazırlandı."

"Peki, sofra hazır mı? Yol çok acıktırdı bizi."

"Hazır hanımım, ister sofraya şimdi geçin, isterseniz biraz dinlenince."

"Şimdi geçelim kızım, sen de valizlerimizi odalara gönder."

Yaşlı kadın Asmin'i geniş kapılı odaya doğru yönlendirirken, Asmin bakışlarını geniş merdivenlere çevirdi. Kaimvalidesi boğazını temizleyince, sessizce ona itaat etti.

"Gel kızım, sofra şimdi hazır olur. O zamana kadar sana salonu göstereyim."

Asmin içeriye geçtiğinde, kocaman, aydınlık bir salon onları karşıladı. Çok ferah döşenmişti. Beyaz ağırlıklıydı ve bir kısmını konforlu oturma grubu, televizyon, diğer kısmı yemek odası olarak dizayn etmişlerdi. Her şey beyazdı, aksesuarlar ve objeler dışında renkli hiçbir şey yoktu neredeyse! Adeta insanın içine cennet, bir nebze yalancı bir bahar çalan huzuru doğduruyordu. Garipti ama kendini hiç de yabancı hissetmiyordu.

Kocaman Fransız sürgülü camları beyaz şifon tüllerle süslenmiş, bahçeye açılan kapının geniş camından görünen manzara muhteşem bir seyirlik sunuyordu. Bir de daha önce bu kadar büyük bir televizyon hiç görmemişti Asmin, duvarı boydan boya kaplıyor, sinema havası veriyordu.

Kaimvalidesi elindeki kafesi alarak, "Korktu cancağızım iyice, bırak biraz rahatlasın, sakinleşsin," dedi kenardaki sehpanın üzerine bırakıp, elini tuttuğu gelinini kanepelere yönlendirirken. Asmin gözlerini kafesine dikmiş, ayaklarını kadının peşinden isteksizce sürüklüyordu.

Yaşlı kadın oturunca, kendisi de geçip yanına oturdu. Bakışlarını ise merakla evin her yanında dolaştırmaktan alıkoyamıyordu. Onlar kanepede otururken, Pars kapıdan içeri girdi. O kısacık zaman da ne ara yaptıysa duş almıştı. Bu saçlarının nemliliğinden belliydi. Yorgun yüzüyle kol saatini takmaya çalışıyordu. Üzerinde sweatshirt, altında spor pantolon, alabildiğine siyahtı. Sadece sweatshirtün omuz kısmında beyaz kumaş geçişi vardı. Siyah kuzgunu saçlarının arasından kurtulmuş bir perçemi, sert duruşlu alnına düşmüş, güneşin vurduğu çehresinde parlıyordu. Bu adam hep mi böyle devdi, yoksa Asmin korktuğu insanları gözünde büyütmeye bayılıyor muydu?

Pars parmaklarını geçirdiği saçlarını geriye ittirdi, geniş omuzlarıyla ve uzun boyuyla ne kadar heybetli duruyorsa vücudu, o perçem de kusursuz yüzünü bir o kadar sempatik ve daha sakin hale sokuyordu. Çekiciydi! İç çektirici, ama tabi ki Asmin iç çekecek halde değildi.

Ama lanet olsun, filmlerde gördüğü o garip, entelektüel, eşsiz, benzersiz adamlar kadar kusursuz görünüyordu.

Ve sert, kaba saba biri gibi...

Asmin beyninde tepişen düşünceleriyle, kocasını izlediğini fark edince, utanıp bakışlarını kucağındaki ellerine sabitledi. Bir bu eksikti. Zorla evlendirildiği adamdan etkilenmek, dahası onun çekim alanına girmek. Kendi kendine savaşa girdi oturduğu yerde. Aklıyla kalbi, duygularıyla düşünceleri çatıştı.

'Ama etkilendin hem de en başından beri, Haluk kadar hem de.'

Gençlik etkileşimi, geçer.

'Yalan mı? Etkilendin ondan, gözlerinden bakışlarını ayırmak istemiyorsun!"

Sus içim, sus!

'Ama korkuyorsun değil mi? Kırmasından, üzmesinden, hor görmesinden hatta seni bu evlilikle suçlayıp bir ömür nefretine mahkûm etmesinden deli gibi korkuyorsun.

Sus şimdi ağlayacağım.

'Yoksa ona baktığında, Haluk'u mu görmek istiyorsun? İçine salkım salkım yıldızlar mı dökülsün istiyorsun? Yoksa Haluk sende takıntı mıydı? Kurtulma umudu, sevilmek için bir bahane miydi? Neden onu bu kadar çok düşünmüyorsun?'

Saçmalama, ben onu tanımaya çalışıyorum. Sonuçta aynı evi paylaşacağız, zorla da olsa karısı oldum. Kaçarım yok.

'Ah seni masum güzel, sen kimi kandırıyorsun? Ben senim, içini biliyorum!'

Asmin kendisiyle çetrefilli bir savaşa kapılırken, Pars konuşarak annesine baktı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, "Dayê, sofra hazır mı? Eğer değilse biraz işim var," diye belirtti.

"Evet oğlum hazır, biz de seni bekliyorduk. Sen de geldiğine göre hadi geçelim."

Az sonra herkes masadaki yerini aldığında, Asmin önünde duran çorbaya isteksizce bakıyordu. Yanında kaimvalidesi, karşısında kocası, önünde tanımadığı evindeki ilk yemeği...

Karnı açtı hatta açlıktan gurulduyordu ama canı yemek istemiyordu. Tabii, bir de şu ağzındaki demir tadı vardı. Hâlâ geçmemişti.

Dimağında tuhaf bir keçelenme sağlıyor, konuşmasını, yutkunmasını bile etkiliyordu.

Kaşığıyla kâsedeki çorbasını oyalanarak karıştırırken, farkında olmadan yüzünü ekşitti. Çünkü midesi yine isyan bayrağını göklere değil ama beynine çekmeye başlamıştı. Hâlbuki mercimek çorbasını her daim çok sevmişti ama şimdi kâsedeki hali, bir garip hâl alıyor ve vesveselerle büyüttüğü iştahsızlığıyla içini kaldırıyordu.

"Çorba hoşuna gitmediyse, söyleyelim başka bir şey getirsin Elif abla? Kendini zorlama."

Asmin kulağına gelen dik sese kafasını dalgınca çevirdi. Gözleri genç adamın keskin bakışlarıyla karşılaştı. Durdu. Dondu kaldı sanki kısacık bir an. Dudakları aralandı, kirpikleri titredi ama ses vermedi. O gözlere bakınca, içinden bir elektriklenme geçişti ve sanki bir an, sadece bir an koyuluğunda kayboldu. Sık sık solumaya başladı.

Kendini konuşmaya zorladı ama dilini yutmuştu ya da birisi uyuşmuş sesini dimağından çalmış gibi konuşamıyordu. Suspus olunca kelimeler yerine, istemsizce kafasını ***hayır*** anlamında salladı. İstemeye istemeye kaşığını çorbasına daldırdı, zorla da olsa bir yudum aldı. Ardından bir yudum daha ancak daha fazla devam edemeden, midesi ilk sinyalleri vererek kasıldı. Ekşimiş midesi yüzünden yüzü huzursuzca buruştu. O ana kadar kocasının sabırla onu izlediğini fark edememişti. Elini ağzına götürüp, midesini yatıştırmaya çabalayınca, midesinin bıraktığı etki sayesinde bir irkilme oldu.

Pars seri bir hamleyle hemen yerinden kalktı. Anında anlamıştı. Asmin kendine gelmeye çalışırken daha ne olduğunu anlayamadan, kucağındaki elinden tutup, çekiştirilmeye başladı. Yaşlı kadın durumu anladığı için, yerinden kalkıp gitmedi. Çok anlayışlı bir kadındı, gelininin utanmasını istemiyordu.

Asmin eli ağzında, midesi çıktı çıkacak adamın peşinden sorgusuz sualsiz gitti. Pars bir kapının önüne durdu. Asmin'in elini bıraktı ve nazikçe kapıyı açtı. Asmin açılan kapıdan, oranın lavabo olduğunu görünce, kendini hışımla içeri attı ve kapıyı hızla çarpar gibi kapatıp lavaboya yaklaştı. Kısa süre içinde midesinde olmayanı çıkarmaya çalıştı. İçinde bir şey yoktu ki, içtiği bir kaşık çorbadan başka hiçbir şey...

Boş öğürme sesleri, acıyan boğazı, yaşaran gözleri... Midesi sakinleşince yerinden doğruldu, musluktan akan bol suyu yüzüne çarptı. Derince nefes aldı aynadaki aksine bakarken yüzünü kuruladı.

Gözlerinin altındaki morluk iyice belirginleşmiş, gözleriyse baygın bakıyordu. Gücü çekilen parmakları yüzünü dolaşırken yanağına salınan bir damlayı hemencecik kuruladı. Havluyu yerine asıp saçlarını tepesinde atkuyruğu şeklinde bağlayarak kendisine son defa çekidüzen verdi. Derin bir nefes daha aldı tekrar ve kapıyı usulca açtı.

Bunu tahmin etmiyordu. Gitmiş olduğunu düşünüyordu. Ama kocası karşısında duruyordu. Omzunun birini duvara yaslanmış, ellerini cebine sokmuş, ayağıyla dalgınca yaptığı hareketleri izliyordu. Asmin onu kapının önünde görünce şaşırdı. Demek gitmemiş, merhametle onu beklemişti. Acaba *banyodaki öğürme seslerini duymuş muydu?*

Pars kapıdaki hareketlenmeyi fark edince, dalgınca kafasını çevirdi, donuk bakışlarını karısının üzerinde gezdirdi bir süre. Sorgulayıcı tek kaşı kalkarken, iyi olduğundan emin olmak için kısacık bir an durakladı.

"Şimdi daha iyi misin?"

Asmin yutkunurken, bu sefer de '***evet***' der gibi kafasını salladı, ancak bu seferki konuşmamasının sebebi, acıyan boğazıydı.

"Doktor bir iki gün boyunca bunun olacağını söyledi. Miden tepki veriyormuş."

Genç kız kafasını kaldırmadan, öylece önünde duruyordu. Kızarmış suratını, incinmiş gözlerindeki ürkekliği saçları gizliyordu. Daha ilk günden hastalanıp onların sabrını sınamış, bir de hasarlıymış gibi bir izlenim sunuyordu. Ve bu düşünceyi irdeledikçe, hiç istemese de çekiniyordu onlardan. Karşısında bir hareketlenme olunca irkildi Asmin.

Gözle görülür derecede heyecanlı duruşu ve bunu zifaf gecesine bağlayan Pars, dişlerini sıkarak içinden kendine saydırdı. Kim bilir kıza nasıl kötü davranmıştı! Nasıl korkutmuştu ki karşısında sinip dut yemiş bülbüle dönüyordu.

"Seninle konuşamadık... Her şey o kadar ani ve hızlı gelişti ki, biz bile buna sadece seyirci kalabildik. Şu andan sonra konuşulacak pek bir şey kalmadı zaten, biliyorsun. Hayat istediği gibi yönetti kaderimizi. Sadece sana tek bir şey söyleyeceğim Asmin..." Kız adını onun dudaklarında bıçak keskinliğinde duyunca yutkundu. Adı onun sesinden ne kadar garip dökülmüştü. Adam otoritesini ayarladı. "Bunu kulağına küpe yapmanı istiyorum, bir daha tekrarlamak da istemem."

Kız yutkundu ama başını kaldırmadı. Niye kızmış gibi azarlayarak konuşuyordu ki?

"Yüzüme bak..." Asmin ne yapacağını şaşırdı. Adam ikazını tekrarladı. "Ben konuşurken yüzüme bak."

Asmin bu katı emre itaat ederek başını kaldırdı ama gözlerini adamın sert gözlerine çeviremedi. Boğazına çevirdi. Âdemelmasının usulca kalkıp inmesiyle yutkundu. Pars iç çeker gibi dişlerini gıcırdattı.

"Benim için annem çok değerlidir. Her şeyden, herkesten üstündür. Yüzüne vuran ufacık keder, gözlerine vuran minik bir hüzün için bile dünyayı yerinden oynatırım. Kalbi iyilikle doludur. Sıkıntısını dile vurmaz, kırılır ama belli etmez, acır ama kanatmaz. Fakat onun suskun olması, onun duygularını yüzünden kitap gibi okuyamayacağım anlamına gelmez. Kırılırsa parçalarım, üzülürse kahrederim, o ağlarsa ben her damlanın hesabını feryat ettirerek sorarım. Akıllı kızsın. Yoksa iki meslek birden okumazdın. Ne demek istediğimi anladın. Annem üzülmemeli Asmin. Üzene de, vesile olana da asla müsamaha göstermem. ***Çünkü benim tek servetim... Annem!***"

İşte şimdi Asmin başını kaldırıp adamın sertleşmiş yüzüne çekinerek baktı. Ne demek istediğini anlamıştı. Gözleri dolu dolu olmuş, dudakları titremesin diye çenesini kasıyordu. Bu adam... Bu adam kaplumbağa gibi kendini kalın zırhlarla kuşatıp, içinde yumuşacık bir yürek bırakmış olamazdı değil mi?

Şaştı kaldı kız. Karnına bir ağrı saplandı ama acıdan değil mutluluktandı. Ne diyeceğini, ne düşüneceğini kestiremedi bir an. Sadece yüzüne baktı ve burukça gülümsedi. İlk gülümsemesiydi bu adama, bilemedi. İçinde bıçak ağzı bir sızı vardı. Annesini böylesine seven ve sağlığından ziyade, ruh sağlığını önemseyen, koruyup kollayan hassas bir evlattı o. Başka bir kadına bilinçli olarak asla zarar vermezdi. Sadece bu düşüncenin pamuk ipliğine benzeyen zayıf umuduna kapıldı. Ya da artık yorulmuştu besbelli, kendisi de dinlenmek için bir koy arıyordu. Çaresiz olanların halinden, fırtınaya kapılan yaprak gibi sürüklenenlerin halinden yine aynı duyguları yaşayan diğeri anlardı. Bir tek yaralı acı çekenin halinden anlardı.

Ama konuşunca tüm düşüncelerinden silkinmesi ve korkması bir oldu.

"Ve... O izlediğin aşk filmlerindeki gibi romantik bir evlilik bekleme benden. Sana koşulsuz şartsız teslim olmuş bir erkek, eski

zamanlardaki bir yemeğe ve bir yatağa tamah eden birisi olamam ben. Bazı şeyler ne kadar bizden çıkmış bile olsa, her ne kadar büyükşehir erkeği olsam da, ben hâlâ o doğulu Pars'ım. Damarında kanı gelenekle akan, örfünü adetlerini yok saymayan, ataya saygıyı huy edinen çocuk... Kalıplarım ve sınırlarım var. Sonra..." derken bakışlarını bilinçli olarak karısının üzerinde edepsiz bir şekilde dolaştırdı. "Sonra sen benim karımsın. Bunun anlamını biliyorsun değil mi?"

"Ben..."

Kızın sözünü kesen adam, "Asmin..." dedi dişlerini sıkarak kızgınca. "Nasıl yaptım, ne ara yaptım bilmiyorum ama bunu yaptıysam, arada sorun kalmadığını da bilmeni istiyorum. Eğer olmasaydı, bir süre zaman tanırdık birbirimize... Sen bunu da görücü usulü evlilik say, annem seni görmüş, beğenmiş ve oğluna almış. Tıpkı bizim adetlerimizde olduğu gibi. Yani sözün kısası, sen artık genç bir kız değilsin! Her şey için ve hayal kurmak için çok geç..." dediğinde kızın ala dönen yüzüne baktı. Anlatmak istediğini anladığından emin olunca, konuşmasına devam etti. "Birbirimizi elbette zamanla tanıyacağız, zaman tanıyacağız ama farklı hayallere kapılma. Ne olursa olsun, Allah katında, milletin huzurunda karım oldun. O zaman, öyle de kalacaksın."

Asmin boğazına dizilen yumrukları bertaraf etmeye çalışırken, "Ben... Ben senden korkuyorum," dedi birden. Hiç düşünmediği şekilde ve dürüstçe...

"Neden?" dedi adam önce dalgınca, sonra anladığı gerçekle genç kıza uzandı ve omuzlarından sıkıca kavradı. Dokunuşlarında teselli ve teslimiyet vardı. Ne kaba, ne de hükmediciydi. Aksine şimdi kibardı. Asmin onun dokunuşuyla ürperirken, aynı anda dehşet bir korkudan sebep de deliriyordu. Pars başını aşağıya eğip, çatılmış kaşlarının altında kısılan gözlerini yüzüne dikerek, "Sana zarar vermediğimi söylemiştin," diye sordu.

Asmin ne diyeceğini bilemedi. Önce "Vermedin!" demeyi düşünüyordu ama son anda aklında çakan şimşeklerle "Verdin," deyiverdi büyük bir soğukkanlılıkla. Belki cinsel anlamda vermemişti doğru ama hayatını mahvetmişti. Onu istememişti, kabullenmemişti, zorla hayat yolculuğuna dâhil etmişti. Tüm hayallerini ve geleceğini elinden almıştı. Tüm bunlar olmuşken, vücuduna dokunmasına dayanamazdı. Hem zaman kazanırsa belki bu evlilik bir müddet sonra biterdi.

Bitmese de adam ondan sıkılır, bir köşeye atar gibi hayatından uzaklaşır giderdi. Belki canını yaktığını düşünürse uzak bile dururdu. Yani bir süre... Ona alışacak kadar bir süre...

"Canını yaktım mı?" diye sordu Pars. Dişlerinin arasından hırsla salınan solukları savruktu.

Kız onun sesindeki sertlikle, tehdit ediliyormuş gibi hissetti ama direndi bu korkuya, cesurca başını salladı. Hayatında ilk defa kendisi için yalan söyleyerek, "Evet!" dedi. "Korkuyorum senden!"

Titriyordu adamın ellerinin altında, yalan söylemek çok zordu ama belki böylece insafa gelir, hemen kadınlık talep etmez, uzak durur diye düşündü. Bu sırada Asmin de başka bir çare bulurdu nasılsa.

Belki Haluk onu kurtarırdı. Belki tek başına ortalardan kaybolur, bunu da yapamazsa bu yabancı adamı kendisinden soğuturdu.

Pars ne yapacağını şaşırdı. "Affedersin. Ben... ben hatırlamıyorum."

Asmin, mantıklı olacak değildi ama şuursuzca işlere girişip, mantıksız davranacak kadar da delirmemişti. Zihnini yokladı, en uygun hesabı yaptı. Ve akabinde tüm dirayetini kuşanarak, "Ba... bana dokunmanı istemiyorum," dedi tek solukta. "Lütfen!" Tek seferde titrek bir sesle yakardı. Vurmasından ya da hırpalamasından korkarak gözlerini kapatıp, kasılarak sindi ellerinin altında. Ama beklediği olmadı. Adam ona vurmadı, aksine bedenindeki ellerini apansız çekti.

"Bir süre..." dedi adam yutkunarak. "Birbirimize zaman vereceğiz."

Ne demek istediğini ya da ne anlatmak istediğini zihninde toparlayamadı Pars. Masum bir kıza, hem de ona karşı savunmasız bir kıza zarar vermişti ve hatırlamıyordu! Vicdanı kuvvetli olanların, azabı büyük olurdu. Öfkelendi. Hırslandı. Kızdı kendi kendine. Ama bu kızgınlığını, Asmin kendi üzerine alındı.

"...dediklerimi anladın mı?"

Çaresizce itaat eden kız masumca başını sallarken, artık söyleyeceğini söylemiş ve adamın vicdanına sığınmıştı. Eğer bu gece ondan kadınlık haklarını isterse, koşulsuz şartsız teslim olacaktı ama istemezse, her seferinde onu kendinden uzak tutmak için bir yol arayacaktı.

Pars doğruldu. Ellerini geri çekip cebine soktu. "Anlaşıldığıma sevindim. Şimdi, içeri geç ve dinlen."

Asmin genç adamın sesindeki kesin emiri ve uyarıyı almıştı. İtaat esastı belli ki... Çocuk gibi azarlamak değil de, nasihat etmek için zaman kolladığını kavradı. Ayrıca sıkkın duruşuyla anladığıysa bir de onun hastalığıyla uğraşmak istemiyor oluşuydu. *Haklılar* diye düşünüp, sessizce peşinden içeri girdi ve sakince yerine oturdu. Artık gerisini kocasının insafına ve vicdanına bırakacaktı.

İnşallah ondan kadınlık haklarını istemezdi. İçinden binlerce kez dua etti.

"İyi misin yavrum?"

Bu soruyu bugün kaçıncı kez duyuşuydu hatırlayamadı. Yaşlı kadına tebessümle baktı. Ellerini kucağında kenetleyip, parmaklarını çekiştirirken, "İy..." dediğinde sesi apansız kesildi. Boğazını temizledi ve çatallaşmış sesiyle, "İyiyim efendim," deyip bakışlarını masaya döndürdü. Masadaki yemeği görünce sevinse mi, üzülse mi karar veremedi.

Öteki yemek midesini kaldırmıştı ama bunun da pek fark edeceğini sanmıyordu. İstemese de kendini zorladı, eline çatalını aldı, birkaç parça zorla ağzına attı. Midesi yine kızgınca homurdanırken, aynı anda iradesi zorlanıyordu. Karşısında oturan, kocası olacak despot adamın kendini izlediğini biliyordu. Nerden bildiğini o da bilmiyordu ama keskin bakışlarının, her saniye inceleyici bir tezatla üzerinde olduğunu hissediyordu ve bu onu fazlasıyla geriyordu. Zaten Pars da bunu anlamış olacaktı ki, tabağındaki yemeğini bitirince, izin isteyip masadan ayrıldı. Kıza daha fazla işkence etmek istemedi. Bir süre alışması ve gerçeği kabullenmesi için zaman vermek en iyisiydi.

Pars'ın masanın yanından geçerken bedeninden yayılan kokusuyla, kız korkuyla ürperdi ve iliklerine kadar bu kokuyu hissedip garip bir üşümeye çekildi. Resmen her hücresi karıncalanarak donmuştu.

Yemek bitince Güllü Hanım'la yapılan sohbette, herkes yorgunluğunu duruşuna yansıttı ve Asmin kalkmak istediğini huysuz hareketleriyle belli ederken, kaimvalidesinin yüzünden kendisini onaylayıp onaylamadığını anlayamıyordu. Yüz ifadesi hiç anlaşılabilecek gibi değildi ama yine de onun bir şeyler söylemesini arzu ediyordu.

'Kalk kızım, git yat veya da konuşmaya devam et ama herhangi bir şey yap...' demesi gibi.

Gerçekten çok gergindi. Görmediği bir evde, tanımadığı insanların arasında olmak çokça sıkıntılıydı. Bu sessiz bakışma ritüelini

bozacak bir şey söylemeliydi ama kimse seslenmedi yine. Tek istediği saatin hayli geç olduğunu ve bu sefil günün bitmesi için yarım saat daha beklememesi gerektiğini belli edecek bir konu açmaktı. Yaşlı kadın o kadar anlayışlıydı ki, ona daha fazla eziyet etmeyerek, istirahat etmesi için gelinini odasına çıkardı sonunda. İyice dinlenmesini tembihledikten sonra, ellerinden tutarak yatağın kenarına getirdi ve gözlerinin içine bakarak, "Yabancı bir kadının, hiç bilmediğin bir evin ve seni tanımayan insanların arasına düştün," dedi gülümseyerek. Yanına oturup ellerini ellerinin arasına aldı. "Bunlar sana nasihat değil, tecrübeyle edilen sözlerdir kızım. İnsanız, fıtratımız çiğ sütle başlamış, yapmam dediğimizi yapar, demem dediğimizi deriz. Dilimizin kemiği, kibrimizin hedefi yoktur."

Asmin ürkek bir şekilde, çekinerek ve utanarak eğdi başını. Bir hata ya da bir kusur mu işlemişti ki ona öğüt vermek için gelmişti? Bu utancı anlayan kadın yanağına şefkatle dokunarak yüzünü kaldırıp gözlerine baktı. "Annen yok diye üzülme, sen istersen ben sana ana olurum, el olurum, dal olurum, yol olurum. İstersen arkadaş, istersen kardeş, istersen yaren olurum. Ama sen istemezsen, uzatılan eli kırar ille de gelin olursan, ben de sana kaynana olurum. Sen bana uzak olursan, ben sana el olurum, sen bana düşman olursan, ben bu düşmanlığa silah olurum kızım. Tatlı aşımızı acıtma, ahir ömrümüzü düşmana laf, sevdiklerimize kahır yapma. Sen bana evlat ol, ben sana ana... Biliyorum, eğer annen yanında olsaydı, şu anda ellerinden tutar gülümserdi ve derdi ki, *'Doğup büyüdüğün, senelerce yaşadığın kafesinden çıkarak, gurbet ellere uçtun. Huyunu, suyunu bilmediğin bir insanla yaşayacak, ondan olan herkese katlanacaksın. Sen sen ol, kibrine yenilme kızım! Eğer kocana yer olursan, o sana gök olur. Sen ona ev ol ki, o da evin direği olsun. Sen ona cariye ol ki, o senin kölen olsun. Sudan sebeplerle sıkıntı verme ki, sevgisini azaltmasın. Ondan uzak kalma ki, seni unutmasın! Onun gözünü, burnunu ve kulağını koruyasın ki, gözü senden başkasını görmesin, senden başkasının kokusunu almasın ve senden hep güzel şeyler işiten dilinin hasretinde kalsın. Erkekler düz mantıktır, senin gibi ince düşünmez, düşüncesizliklerini alay konusu yapmak yerine, tatlı uyarılarla çaktırmadan belirt.*

Erkeğin görevidir koruyup kollamak, kadının en tatlı meşguliyetidir evinin işleriyle meşgul olmak. Çok şükür aç değiliz açıkta değiliz ama bir gün olur da dara düşersen, sıkıntı içinde yüzersen, yiyecek, içecek hususunda o ne getirirse, onunla kanaat et ve şunu bunu alamıyoruz

diye asla şikâyette bulunma. Bir el o olursa, diğer el sen ol, evin için çalışmaktan gocunma, üzüntü duyma. Hakkını yedirme kocana, ama onun hakkını da yeme. Kendi akrabalarına nasıl candan isen, onunkilere de o kadar içten ol. Arkadaşlarını iyi seç, kimse arasında lâf getirip götürme! Dedikodudan kaçın! İbadetlerini ifa et. Namazlarını vakit girer girmez kıl, dinini, ahlakını, atalarını unutma!'

Yavrum, tecrübelerime dayanarak bazı nasihatlerde bulundum, bana gönül koyma, gücenip vesvese etme. Bu nasihatlerimi bir kaynana kulağıyla değil, bir anne sözüyle dinlersen, sen kırılmaz, ben üzülmez olurum. Eşinin ayıbını gözetme, kaynanaya diş bileyip iki kadın arasında kalan adamın huzursuzluğunu yatağına taşıma. Olur da cahillik eder, senin hatanı kapamama düşüncesizliğine düşerse, sesini yükseltme, gücüne gidecek sözlerle erkekliğini yaralama, kırmadan ikaz et. Üzüntüsünü ve neşesini paylaş. Ona her yönüyle iyi bir hayat arkadaşı ol. Yalan yuvayı içten içe yıkan bir kurttur. Aranızdaki problemleri kendiniz halledin. Sakın bunları bize veya başkasına taşıma. Kimseden medet umma! Kocandan başkasına sığınma, derdini açma. Ondan almakta zorlanacağı, gücünün yetmeyeceği kararları vermesini isteme. Kadının güzel huylusu, eşine cennet nimetidir. Erkeğin güzel huylusu, eşine dünya servetidir. Sen kocana cennet nimeti ol, o sana bu dünya da cennet. Kibrinize kapılıp, gururunuza kulak asıp, birbirinize azap çektirmeyin. Oğlumu benim üzerimden yaralama, eğer bir kusurum hatam olursa bana gel, bir sıkıntın olursa eşinden çekinirsen yine bana gel, ele muhtaç olup ardından söz ettirme. Kol kırılır, yen içinde kalır sözünü asla unutma..."

Güllü Hanım sessizce onu dinleyen güzel gelinine *iyi geceler* dileyerek odadan ayrılırken, saçlarını okşayan kadına afallayarak bakakalmıştı Asmin. O gidince de şaşkınca kalakaldı odanın ortasında. Yani Pars'ın odasına!

İkisine ait odada!

Asmin, kaimvalidesinin güzel nasihatlerini düşünüyordu. Onun kocası ya kızar, sürekli üzerse onu ne yapacaktı? Eli ağrıdan çatlayan şakaklarına taşındığı anda, gözleri duvardaki saate kaydı. Yaşlı kadın ilaçlarını içmesi için yanındaki komodine bırakmıştı. Kuş kafesini cam önündeki sehpaya bırakıp, üzerine de ince bir eşarp örterek sessiz kalmasını sağlamıştı. Odaya şöyle bir baktı. Ne de olsa artık bu oda... onun da odasıydı. Ortada battal boydan biraz daha genişçe bir yatak,

yanlarında geniş komodinler, camın önünde iki tane berjer, ortada sehpa, köşede televizyon ünitesi vardı.

Oda beyaz ve gri ağırlıklıydı. Karşı duvarda yan yana iki kapı vardı fakat onun gözleri valizlerini aradı. Her köşede gezindi bakışları, göremedi. Bu odada neden gardırop yoktu? Önce kapılardan birine yönelip tedirgince açtı. Burası geniş bir banyoydu, ferah ve beyaz ağırlıklı, köşede jakuzi, diğer köşede duş kabini vardı. İçeriyi aydınlatan kocaman bir camı olması da hayli ilginçti. Bu kadar cesur biri ancak bir erkek olurdu zaten.

Gülümsedi. Aslında banyoda niye bu kadar büyük bir cama ihtiyaç duyulduğunu anlamadı. İnsan duş alırken bile tedirgin olurdu; ya birisi kazara görürse diye... Mahremiyete aykırıydı. Banyo kapısını kapatıp diğerini açtı.

Burası da giysi odasıydı. Baba evinde giyinmek için ayrı odalar yoktu. Herkesin kendine ait bir dolabı olurdu. Televizyonda izlediği garip adetler diye iç gerdi. Bakışları içeriyi turladı. Cam kapaklardan yerlere kadar sürgü kapılı gardıroplar vardı; büyük rafları olan... Mağaza vitrini gibi duvardan duvara dizilmişti hepsi de... Valizlerini sonunda fark edebildi.

Köşede, boşaltılmış olarak usluca duruyorlardı. Dolaba asılmış ve yerleştirilmişlerdi belli ki çünkü kapakları açıktı. Dolaba yaklaştı, çekinerek çekmecelere baktı. Acaba eşyalarını nereye koymuşlardı ve hangi ara düzeltmişlerdi ki? Biraz kurcaladı! Sonunda aradıklarını buldu. Üst çekmecede iç çamaşırları, sağdaki dolapta da giysileri duruyordu. Çekmeceden iç giysisini aldı, gözleri dolapta gezindi. Köşedeki eşofmanlarını fark edince üzerine de spor kıyafetlerini alıp, az önceki gördüğü banyoya yöneldi.

Birkaç saat sonra Asmin banyosunu yapmış, yatağın üzerinde endişeyle kocasını bekliyordu. İçindeki korku, dehşet düşünceler, her dakika daha çok artıyordu. Daha önce defalarca duymuştu cinsel tecrübeyi hatta arkadaşlarından yaşayanlar bile olmuştu. Gerçi hiç o tarz filmlerden izlememişti, onları iğrenç olarak görürdü.

Başkalarının özel anlarını izlemek, ona göre değildi. Evlenen arkadaşlarından biri canının nasıl yandığını anlatmıştı bir keresinde. İşte o günden beri de soğuk bakar olmuştu bu meseleye. Ya onun da canı yanarsa, ya anlattığı kadar acılı geçiyorsa! Berfin'le de konuşamamıştı bu konuyu, belki o olsaydı rahatlatırdı içini.

Oysa ilk tecrübesini garip bir merakla hep Haluk'la düşünmüştü. Biliyordu o, tecrübeliydi, canının yanmasına izin vermezdi. Hem onu düşündüğünde bu iş keyifli gelirken, kocasını düşünce işkenceye dönüşüyordu. Derin bir iç çekti. Bir de diğer mesele vardı. Kocası onunla olduğunu sanıyordu. Nasıl anlatacaktı yatmadıklarını? Onu kandırdığını sanarak kötü davranabilirdi. Hakaret edip, hor görerek eziyet edebilirdi. Ama o kadar kötü birine benzemiyordu. Yoksa neden annesini üzmemesi için o kadar tembihlerdi?

Bu düşünceler de nerden gelmişti ki aklına, zaten korkan kalbi şimdi daha da beter bir şekilde coşarak hızlıca atıyordu. Ellerini acıtacak gibi ovalıyor, dudaklarını dişlemekten kanatıyordu. Bakışları köşeye kaydı. Üzeri örtülen kuşu da sessizleşmişti. Kısacık bir süre yanına gidip, kuşuyla konuşarak zamanın geçmesini bekledi ama zaman sanki donmuş gibi bir türlü geçmek bilmiyordu. Yatağa tekrar geldiğinde içindeki daralma da hayli yükselmişti.

Böyle beklemek, yapmaktan daha çok işkence ediyordu ona. En azından bir kere olup bitecekti ama korkuyla beklerken dakikalar bile geçmiyor, aksine bin kere olacak bir eziyete tekabül ediyordu. Sanki beklemek daha çok canını yakıyordu. O fark etmedi ama zaman geçti, hatta epeyce ilerledi ancak kocası gelmedi. Zamanla Asmin'in vücudu daha fazla dayanamadı bu gergin bekleyişe, zaten yorgun olan gözkapakları ağırlaştı ve ardından yavaşça kapandı.

Ah Asmin. Özgürlüğü keskin bir bıçakla budanan yaralı kuş, şimdi hangi dala konacaktı? İşte asıl şimdi yetimdi, öksüzdü, kimsesizdi... Ve kapatıldığı bu dünyada yine yapayalnızdı!

Annesinin güzel öğütlerinden nasibini alan ve karısına karşı sorumlulukları konusunda dikkatle uyarılan Pars, bütün gece odaya gidemedi. Bir ara odaya çıkmaya yeltendiğinde, onun kuşuyla olan konuşmasını işitince kapıyı açamamış, eli kapının tokmağında donarak öylece kalakalmıştı. Genç kız kuşuna çaresizce hissettiği kaygılarından bahsediyordu.

"Gelincik, sence bana kötü davranır mı? Kızdığı zaman canımı çok yakar mı? O gece... Lanet gece nasıl da deli deli bakmıştı. Kollarımdan sarstığı an, hayallerimi çalarak..." dediğinde sustu kısa bir an. Bir hıçkırık sesi duydu Pars ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti kız. "Şu halime bak, ufacık bir çocuk gibi korkuyorum. Kim ne düşünür diye kendi düşüncemin sesini duyamaz oldum. Kızma bana... Ben de

biliyorum çekip gitmesini ama olmaz. Bunu yapamam, biliyorsun. Aileme bunu yapmam. Gidemem. Babam umurumda olmasa bile abim geliyor gözümün önüne, susuyorum. O zalim adama, onun geleceği için mecburum."

Pars'ın içine acı bir burulma salındı. Çaresizlik ne kötüydü! Ona Zümrüdüanka diyenler ne kadar haklıydı. Zümrüt Kuş bir kafesten çıkıp başka bir kafesin esaretine mahkûm edilmişti. Hayır, ona ürkek bir kuşun çaresizliğini, korkusunu yaşatamazdı. Ona zorla sahip olmak istememişti. Tamam, karısı olarak, kocalık hakları vardı ama istediği bu kadar iğrenç olmak değildi. Pişman şekilde tekrar alt kata indiğinde, beyni şimdi daha faklı kaygılarla çalkalanıyordu. Olgun muydu çocuk mu bilemediği kadının, bir yanı hep çocuk kalmıştı belli ki ve Pars onu hunharca katletmişti. Korkutmuş, örselemişti.

Oysa annesi hep derdi ki, 'kadınlar erkeğe Allah'ın emanetidir.' Kendisinden güçsüzce of bile demeyen bir yapıya sahip olan Pars, onu bilmeden incitmişti. Oysa babası yanık sesiyle ne çok okurdu bu şiiri, bir gün o da böyle hisseder miydi cidden, o kızı sevebilir miydi?

Kimi der ki kadın;
Uzun kış gecelerinde yatmak içindir.
Kimi der ki kadın;
Yeşil bir harman yerinde,
dokuz zilli köçek gibi oynatmak içindir.
Kimi der ki hayalimdir.
Boynumda taşıdığım vebalimdir.
Kimi der ki hamur yoğuran,
Kimi der ki çocuk doğuran.
Ne o, ne bu, ne döşek, ne köçek, ne hayal, ne vebal.
O benim kollarım, bacaklarım, başımdır.
Yavrum, annem, karım, kız kardeşim,
[28]Hayat arkadaşımdır.

Sıkıntılı saatler akıp giderken, zamanını çalışma odasında ve kendini oyalayacak işler icat ederek geçirdi. Yalnız kalmış bahtı kara dalgın gözleri saate kaydı. Bayağı geç olmuştu.

28 Nazım Hikmet

Sabaha karşı dördü on geçiyordu. Ellerini saçında gezdirip, iyice geriye yaslandı, bir müddet daha böyle sessiz ve düşüncelice bekledi. Vücudu yorgundu ve iyi bir uyku çekmeliydi. Üstelik kendi yatağında yatmaya ihtiyacı vardı fakat orası artık sadece kendi yatağı değildi, başkası da vardı. Tanımadığı, gözleri masum ve ürkek bakan, gül yüzü hüzünlü ama eşsiz bir kadın... Suskunluğu bile içlere işleyecek kadar feryat eden bir dilber.

Sıkkınca yerinden kalktı, gerçekten de yatma zamanı gelmişti artık. Ne kadar ertelerse ertelesin, kaçışı yoktu. Bir kere yapmıştı. O gece her şey önemini zaten yitirmiş, ne varsa olması gerektiği gibi yaşanmıştı. Ve buna ikisi de alışacaktı. Bu işin artık dönüşü yoktu. O karısı olmuş ve Pars sarhoş bir halde ona bedeniyle ölümüne ve dönüşü mümkünsüz bir söz vermişti. Bekâret denen o incecik zar, hayatlarına kalın duvarlar örmüştü.

Ağır adımlarla merdiveni çıktı, odanın kapısına gelince durakladı. Eli kapının kolunda donup kaldı yine. Uyumuyorsa korkutmak, tedirgin etmek istemedi. Zaten ürkekti, sesini az yükseltse kalp krizi geçirecek bir hasta gibi apansız rengi atıyordu. Kırılgan ve dilsiz gibi sessizdi. Kapının altından ışık sızıyordu dışarı, belli ki uyumamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes aldı, elini kaldırdı. Önce hafifçe kapıyı tıklattı, ses gelmeyince yavaşça tokmağı çevirip içeri girdi.

"[29]Dinya li dinyê, çavê gur li mîhê. Pars! Piştî vê deme... Berxê xelkê ji meriv re nabin beran."

Gözleri yatağın üzerine kayınca, cenin pozisyonunu alıp, büzülerek yatmış olan kadına -karısına takıldı. Nasıl da masum, korunmaya muhtaç, ufacık bir çocuk gibi büzülüp uyumuştu. Bir müddet dalgınca onu izledi. Bu kadın onun karısı mıydı şimdi? Hiç tanımadığı ve zorla evlendirildiği karısı! Evet, karısıydı. Orada tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi duruyordu ve yatağın üzerinde uyurken çok korumasızdı. Onun hoş görüsüne sığınan, korunmaya muhtaç, kırılgan küçük kız çocuğu... Üzerini örtmemişti, ıslak saçlarını fark etti, hasta olacak iyice diye geçirdi içinden.

Merhametliydi Pars. Kimseye göstermediği, dikenli tellerle çevirdiği yumuşacık bir kalbi, uçsuz bucaksız şefkati vardı. Ama aynı anda, körleşmeyen bir bağnazlığı da vardı. Her Türk erkeği gibi sahiplenici

29 Dünya dünya oldukça kurdun gözü kuzudadır. Başkasının kuzusu bize koç olmaz.

ve kollayıcıydı. Bedenen verilmiş ufacık bir sözü namus sayardı. Bu kız ona hem ailesinin, hem de Allah'ın emanetiydi.

Ağır adımlarla giysi odasına gitti, dönüşünde elinde bir battaniye vardı. Uyanmamasına dikkat ederek usulca karısının üzerine örttü, saçlarını kenara çekip, melek yüzünü seyre açtı. Yumuşacıktı saçları. Geçen gece onlara nasıl dokunup kokladığı geldi aklına. Aklı yine oyun oynuyordu ona, bu kadar çabuk bir kadından etkilenmezdi o, hele böyle ufak genç kızlardan asla!

Yine de yavaşça yanına uzandı, elini başının altına koyup, yeni karısının- melek gibi masum uyuyan dünya güzeli- yüzünü izledi. Ritmik nefesleri sakindi, dudakları büzük... Bakışları yanağına kaydı. Gözyaşlarının kurumuş olduğu yanakları... Kirpikleri hâlâ ıslaktı ve iri bir damla orada asılı kalmış, içli hıçkırıklar nefesine dadanmıştı. İçine bir poyraz yeli tebelleş oldu ve esti deli deli... Ona zarar vermezdi.

Bakışları yüzünde donup kaldı, bakıyor ama düşünceli gözleri görmüyordu. Zaman nasıl akıp geçti anlayamadı, zaten bir süre sonra görmeyen gözlerle onu izlerken, gözkapakları yavaşça karanlığa teslim oldu. Onun huzur veren ritmik nefes sesleriyle, keyifli bir uykuya daldı.

Gözleriyle sevmeyi öğrenmek dedikleri, bu olsa gerekti.

Pars gözlerini yeni güne mis gibi yasemin kokuları içinde açtı.

Asmin'in ipek bir koza gibi hayalini kuşattığı saçları, mis kokulu kumaş gibi yastığına dağılmıştı. Yüzü genç adamın yüzüne o kadar yakındı ki, kızın ritmik olarak aldığı ılık nefesini tenine yaslıyordu.

Durdu Pars... Şu andaki gün telaşını öne alan düşüncelerini geri plana iterken, birkaç dakika öylece durgun karısına baktı. Karısı! Varlığını bir kez daha hatırlattı kendine. Bu uysal, ufacık, çipil gözlü saf şey onun karısı oluyordu. Masum bir bebek gibi tertemiz ve düşünceli haliyle, dünyadaki kötülüklerden habersiz şirin bir ceylan gibi korunmaya muhtaç halde, kendini tamamen ona sunuyordu. Sorgulamıyordu kaderini, hayata karşı itaatkâr yapısı uysaldı.

İnsanların içlerinde fırtınalar kopan fıtratı bir bakışta anlardı Pars, yılların getirisinden sebep çözerdi hemen kişilikleri. Ve bu kızın yüzü

gibi yüreğinden de kötülük okunmuyordu. Uyurken nasıl da böyle masum göründüğüne inanamadı.

Üniversiteye gitmiş bir kız, kocaman konaklarda yaşayan, öylesine şaşalı zenginliğin içine doğmuş bir kız... Nasıl bu kadar sessiz, olanlara itaatkâr, yeri geldiğinde hayatına edilen müdahalelere ilgisiz olabiliyordu? Mesela iradeli bir genç kadın gibi kimsenin onu bu evliliğe itemeyeceğini söylemezdi. Ayaklarının üzerinde duracağını belirtip, ailesine ve aşirete rest çekmezdi.

Sonra bu komik düşüncesine güldü. Doğunun sert otoritesine boyun bükmüş topraklarında büyümüş, her ne kadar dış dünyaya barışık gibi dursa da aslında iç dünyasının çetin yanını her zaman hissettiren insanlarıyla yaşamış bir toplumda, bu kadar masum olup da nasıl özgürlüğünü savunabilir ki? Pars nasıl hâlâ o doğulu adamı içinde hiç değiştirmeden taşıyorsa, kadını olmuş ufacık bir kızı, savunmasız bir canı kendine Allah'ın emaneti olarak görüyorsa, o da ailesinin onun için biçtiği kefeni öylece kabulleniyordu... Oysa gerçekten garipti. Ne çabuk kabulleniyordu insan fıtratı bu gerçeği... Ne kadar müsaitti genlerinde dolaşan örf ve adetlerin baskın kabullenişi... Bir sevdiği var mıydı? Varsa onu nasıl kabullenecekti? Kendi kadınının başka adamı düşünmesini istemezdi. Peki ya hayalleri! Ne düşlüyordu başlarına bu iş gelmeden evvel, hayali neydi? Mutsuzdu belli ki, yüzü huzursuz, kirpikleri ıslaktı. Ondan korktuğunu belirtmişti. Nefret edip hayatlarını çekilmez hale getirir miydi? Ona olan sabrını, tahammülünü bitirir miydi? Ya annesinin hisleri doğruysa, düşündüğü gibi, yüzü gibi güzelse kalbi de...

Görücü usulü evlilik böyleydi demek ki. Görmeden, tanımadan, aynı nefesi, aynı yatağı paylaşmak, yaşarken keşfetmekti. Atalarından süre gelen bir gelenekti. Bu iş öyle sandığı gibi kolay olmayacaktı, bir geceliğine ayarttığı kadınlardan değildi, güneş doğunca, kafası atınca, vazgeçince arkasına bakmadan gidemeyecekti.

Bakışları yine masum kızın melek yüzüne çekildi. Her nefes alıp verişinde yüzüne düşmüş bir tutam kumral saçı yanağına süzülüp, tenine sürterek yavaşça inip kalkıyordu. Onları oradan çekmek gibi bir his oluştu içinde ve engelleyemedi kendini. Ona doğru usulca uzandı. İpek gibi saçını alıp kulağından geriye ittirdi, elinin tersiyle hafifçe yanağını okşadı. Kadifemsi teni bir bebeğinki gibiydi. Dokundukça dokunulası, okşandıkça okşanası bir etkiyle içine süzülüyordu. Elinin altındaki rahatlatıcı his çok güzeldi, tenini hep burada tutabilirdi.

"Ona Zümrüt Kuş ya da Zümrüdüanka demelerinin sebebi yeşil

gözleri, güzel yüzü ya da babasının onu mahkûm ettiği altın kafesinden değil, onun yüreğinin büyüklüğünden gelir. Yana yana savaşır her zorlukla, tam bitti, tükendi dedikleri zaman yeniden doğrulur. Asmin güçlü kızdır, eğer onun elinden tutarsan her zorlukla savaşır fakat her kadın gibi tek bir şeyde çaresiz kalır! Sevgisizlik; onun etrafına bir altın kafeste sen çekme tertip, özgürlüğüne pranga olma." demişti Aral. Yılların dostu, ilk defa onun karşısına geçmiş onu tatlılıkla tehdit edip, abi gibi karısını kollamıştı.

Uzun uzun yüzüne baktı, her ayrıntıyı ezberine kazıdı. Karısının dolgun hatlara sahip ince bedeninin cansız sıcaklığını kendi teninde hissettikçe, içinden geçen gerçekler gün yüzüne vurdu. Sahiplenme ve garip bir dürtüyle keşfetme isteği... Uyuyan kafasını alıp göğsüne yaslamak ve ipek gibi saçlarına burnunu gömerek okşamak istedi.

Ne garip dedi içsesi, sanki senelerdir böyle uyanıyordu güne. Yabancı değil gibiydi bu hisler içine. Oysa ne kadar da hazırmış, kaçtığı şeylere! Bu saçmaydı! Evet, bu hisler hoşuna gitmişti. Daha önce hiçbir kadını böyle uyurken seyretmemişti, ya da sadece saçlarını okşamak bile onu memnun etmemişti.

Cinselliği bir beslenme, beden ve nefis için gereksinim, kadınları vakit geçirecek nesne gibi gördüğünü henüz idrak ediyordu. Sorumluluk! Evliliğin üzerine bindirdiği manevi değer bu muydu? Peki ya erlik bilinci, annesinin her zaman belirttiği *evin direği sensin, sen korur, sen gözetirsin* öğüdü! Oysa Pars bunu yük olarak algılayacağını, kızı suçlayacağını, hatta suçu yokken öfkeleneceğini, hor görüp bilinçsiz olarak canını yakacağını ve nefret edeceğini sanıyordu, ya da tam tersini bunları kızdan göreceğini... Kısacası ikisinin de hiçbir şekilde bu evliliği kabullenemeyeceğini düşünüyordu. Hiçbir zaman evliliğin ona göre olacağını düşünmezdi. Şikâyet eden arkadaşlarını gördükçe de, bu düşüncesinde ne kadar haklı olduğunu benimserdi.

Tartıp durduğu şirazesi şaşmış, bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmak için usulca yataktan kalkmıştı. Odayı kuş sesi doldurmuştu. Bakışları sehpanın üzerindeki kafese kaydı. *"Bir kuşumuz eksikti,"* dedi. Gözleri kuşun sahibinin kötülüğe müsait bedenine kaydı ve hemen kendine çekidüzen verdi. Biraz daha böyle kukumav kuşları gibi kurarak durursa, erkek yanı şahlanacak, arsız duyguları kabaracak ve şeytana uymamak için savaşacaktı. Nefsine yenilmedi.

Ağır adımlarla banyoya geçti, lavaboya yaklaşıp elini yüzünü

yıkadı. Elini çenesinde gezdirip, çıkmakta olan sakallarını okşarken gülümsedi. Dakikalarca aynadaki kendi aksine şaşkınca bakıp, içinde yeşeren huzurun ve mutluluğun sebebini sorguladı.

Sanki şu ana kadar hayat onun için içi boş bir zaman kavramıymış ve şimdi dünyası apansız bir belirginlikle dolmuş gibiydi. Ne tuhaftı, yüzünden ziyade içinde baş gösteren değişimleri inceledi. Ve bu garip değişimler hiç hoşuna gitmeyince, birden yüzü eski somurtuk haline büründü. Şımarmış yanını ökseyle yakalanan kuş gibi tecrit etti. Hızla traş olup ılık bir duş almasının iyi olacağını düşünerek, bu edepsiz düşüncelerin silsilesine bir son verdi. Tabii bir de, zihni gibi bedeninde yükselen ateşi de söndürmeliydi.

Öte yandan Asmin gözüne vuran keskin ışıklardan rahatsız olunca, kafasını diğer tarafa çevirdi. Burnuna gelen yabancısı ama aynı anda aşinalık hissettiği sandal ağacı, odunsu erkek kokusuyla ilk önce sersemlese de, burnunu yastığa gömüp bu rahatlatıcı kokuyu içine çekmeden edemedi. Gözlerini yavaşça ve korkarak araladı, nerede olduğunu hatırlayınca başını tekrar yastığa gömüp homurdandı. Biraz aklını toparlayınca başını yastıktan hafifçe kaldırıp, komodindeki saate baktı. Sabah yedi sularıydı. Ve kocası olacak adam ortalarda yoktu. Belli ki burada yatmamış diye düşündü. Kendisi de onu beklerken uyuya kalmıştı. Tam kafasını yastığa geri koyup rahatlayarak uyumayı düşünecekti ki, banyodan gelen su sesiyle irkilerek kendine geldi.

Anlaşılan o ki, o da buradaydı ama yanında yattığını hiç hissetmemişti. İçinden sadece elini yüzünü yıkıyordur diye geçirdi. Yatakta doğruldu, üzerindeki battaniyeyi kenara itip iki dizinin üzerine oturdu. Elleri dağınık saçlarını yoklarken, beyni karanlık girdaplara sürükleniyordu. Kafasına milyonlarca soru yağıyordu adeta.

Ne yapacaktı şimdi? Ne olacaktı? Nasıl davranacaktı? Bundan sonra nasıl olacaktı hayatları? Acaba okula gitmesine izin verecek miydi? Ya da kadınlık haklarını isterken canını çok yakacak mıydı?

Beyni bu düşüncelerle boğuşurken, banyonun kapısı açıldı ve kocası içeri girdi. Dalgınca kafasını refleks olarak banyonun kapısına çevirdi. Ve nefesiyle kendini katletmeye niyetlendi. Öyle bir yutkundu ki, sanki kuşu bile bu sesten ürkerek kafesinin içinde çırpınmaya başladı. Pars kaşlarını kaldırarak karısına baktı. Uyku mahmuru gözleri irice açılmış, dudakları bir şey diyecek ya da suçlayacak gibi büzülmüş ve rengi beyazlayarak mermerden bir taşa dönmüştü. Onun şu haliyle

nefes alıp verdiğinden bile şüpheliydi genç adam.

Belinden aşağısını havluyla sarmış, henüz aldığı duş sebebiyle üzerinden buharlarıyla süzülüyor, elindeki küçük havluyla da saçlarını kurulamaya çalışıyordu.

Asmin edepsizce duraklayan gözlerini genç adamın teninden kayan iri damlacıklara çevirince, nefes almadığını sonunda hatırladı. Kocasını öyle yarı çıplak, o halde görünce gözleri yerinden çıkacakmış gibi daha da büyüdü, ağzından istem dışı küçük bir çığlık kaçıyordu ki... Tam zamanında elini ağzına kapayıp hepsi olmasa da, yarısını engellemişti.

Olamaz, tüm uzuvlarını görüyordu. Geniş omuzlarının kaslarla titreşmesini, taş gibi parlayan belinin tüm kıvrımlarını ve baklava dilimine cidden benzeyen karın kaslarını, o dar üçgenimsi kısmını, kaslı bacaklarını...

Lanet olsun o bir erkeği ilk defa böyle anadan üryan halde yakından ve apaçık süzüyordu. Edepsiz gözlerini farkında olmadan vücudunda gezinince, gördükleri karşısında dehşete kapılarak yutkundu. Kalbi korkuyla çarparken, irileşmiş yeşil bakışlarını adamın keskin bakan ifadesiz gözlerine çıkardı. Aylakça vücudunda gezen gözler, şimdi ona garipçe hesap sorar gibi bakan koyu kahvelere odaklandı. Ve karnına yumruk yemiş gibi hissederek kızardı. O uyarıcı bakışlar karşısında, aklını toparlayamıyordu.

Bu adam ne kadar rahattı böyle, tam karşısında anadan üryan ona baklava şöleni sunuyordu.

Pars elindeki havluyu indirip, karısının eli ağzında, kocaman gözlerle kendisine bakarken, aklına gelen ilk şeyi sordu.

"Yoksa yine miden mi bulandı?"

Bu seste kinaye mi vardı yoksa ciddi bir şefkat mi kız anlayamadı. Çünkü hâlâ çapkınca kocasının çıplak bedenine bakıyordu. Dalgın, nutku tutulmuş düşünceleri firardaydı. Gözleri ondan ayrı hareket ediyor, mantıklı beyninden gelen emirlerine uymuyordu. Vücudunun her karesini inceliyordu lanet bakışları! Eli ağzında öylece dururken, önce ***hayır*** der gibi sağa sola çevirdi başını. Sonra ne yaptığını anlayıp ***evet,*** der gibi aşağı- yukarı sallayarak saçmaladı.

Ne yapıyordu ya böyle kukla gibi, kafasını oynatıp duruyordu. Elini ağzından çekti, yataktan fırlayıp koşar adımlarla az önce Pars'ın

çıktığı kapıdan içeri hızla girdi ve daha attığı ikinci adımında ıslak zeminde kayarak, yerdeki fayansı öpmesi bir oldu. Kıçının üstüne öyle sert düşmüştü ki, onun gümbürtüsüne kocası telaşla kapıyı tıklatarak "İyi misin?" diye sordu.

Asmin sendeleyerek yerden kalkarken, "İ... iyiyim..." demişti ama aslında hiç iyi değildi. Beli kırılacak gibi ağrıyordu ve galiba poposunu bir süre kullanamayacaktı. Biraz toparlandıktan sonra belini tutarak, ovunur halde lavaboya yaklaşıp musluğu açtı. Kırılan beline inat, avucuna doldurduğu suyu ateş gibi yanan yüzüne çarptı. Yanakları adeta deri değiştiriyordu. Kız resmen evrim geçiriyordu.

Aklımı kaçıracağım, adamı arsızca inceledim diye düşündü. Gözünün önüne Pars'ın yarı çıplak olan heybetli hali geldi, ağzı kurudu, gözleri tıpkı o an gibi irildi. Abisinden sonra ilk defa bu kadar yakından yarı çıplak bir erkek görüyordu. Abisini bile en fazla atletsiz görmüştü, gördüğü filmleri saymazsa ve abisini saymazsa... Bu gördüğü ilk çıplak erkekti ve yakınındaki adam tam bir taş yapıt gibi emsalsizdi. Yakışıklıydı! Hem de en erdemli rahibenin fikrini bozarak, günaha sokacak kadar yakışıklı!

Lanet olsun! Üç kere lanet olsun! ***Of kıçım!***

Poposunu ovalarken dudaklarını büzdü.

Hakkını yememeliydi, muhteşem vücudu vardı adamın. Edepsizliği ele aldığını anlayınca, derin bir iç çekti, elini yanaklarına götürüp mırıldandı.

"Ne diyorum ben? Sapık mı oldum ne?"

Gözünün önünden gitmiyordu gördüğü ıslak vücudu. Bir de muhteşem kaslarla kaplı kolunu oynattıkça teni seğirterek nasıl da oynuyordu. Asmin'in yanakları yine telaşlı bir kızılla yanmaya başladı, bu da bugün fazla mesai yapıyordu zaten. Banyonun bir sağına, bir soluna hızlı adımlarla yürüdü. Arada da durup kapıyı dinlerken, gittiğinden emin olmak istiyordu.

Bu suratla ve iki büklüm olmuş bedenle adamın yanına çıkmaya utanıyordu. Hâlâ inanamıyordu, kocası yarı çıplaktı ve Asmin önceki geceden beri onunla yatıyordu. Daha doğrusu uyuyordu.

'Uf Asmin, besmele çek, çarpılacaksın!'

Belki bu doğaldı ama bu kurallar normal çiftler için geçerliydi, onlar için değil. Belli oluyordu ki, o kadınların karşısına öyle anadan

üryan çıkmaya alışkındı ama unuttuğu şey Asmin'in alışık olmadığıydı.

Ya kalp krizi geçirseydi! Ya çığlık çığlığa kaçarak evden don, gömlek kendini sokaklara atsaydı! Bütün bedeni yanıyordu. Yakasını sımsıkı tuttuğu penyesini çekiştirdi.

Tabii adam nerden bilecekti, tanımıyordu ki onu. Kapıyı son kez dinleyip ses gelmediğini anlayınca aralayarak açtı. Arsız hırsız gibi kafasını uzatıp içeriyi kolaçan etti. Nihayet, yoktu! Belki giysi odasındadır diye düşünüp diğer kapıya yaklaşınca, kafasını uzatıp oraya da çekinerek baktı ama yine yoktu.

Rahatlayınca ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı saldı. Giysi odasına geçip altına boru paça kot pantolonunu, üzerine de beyaz spor atletini giyindi. Saçlarını tepesinde atkuyruğu yaptı ve yine her zamanki gibi aynadaki aksine baktı. Duru ve bakımsız haliyle bile ışıltılar saçacak kadar muhteşemdi ve şu haliyle yaşından daha küçük gösteriyordu.

Yatağı toparlayıp, odada dolandı ama aşağıya inmeye cesaret edemedi, üstelik karnı da çok acıkmaya başlamıştı.

"Beni neden uyandırmıyorsun kızım? İnsan biraz öter, kanat çırpar, senin bana kastın mı var?" dedi kuşuna kızgınca bakarak. Parlak tüylü kuş ona cevap verir gibi kafesin içinde uçarak kanatlarını açtı.

Sabır çekerek cama doğru yürüdü ve bıkkın gibi dışarıyı seyretmeye başladı. Gökyüzünde uçan kuşları, ağaçların dallarının savruluşunu izledi bir müddet. Sıkıcıydı! Burada durup, saf saf dışarıya bakmak sahiden çok sıkıcıydı! Oysa bazı filmlerde kadınlar saatlerce dışarıyı izlerlerdi sözde, ama insan aynı yerde bu kadar nasıl uzun dururdu? Zaten beli hâlâ ağrıyordu. İyice sıkıldı.

"Gördün mü Gelincik nasıl da arsızca, yanımda çıplak dolaşıyor utanmaz adam!" Dudaklarını büzdü. Kuş hiç kıpırtısız gözlerine bakınca, "Ya tamam, yüzüme vurma, anladık burası onun da odası ama artık benim de odam. Hani en azından banyoda giyinebilirdi." Kuş ona güler gibi kanatlarını çırpıp, arkasını döndü. "Gıcıksın, böyle yaptığın zamanlarda daha da gıcık oluyorsun biliyorsun değil mi? Benim tarafımda olman gerek, onun değil. Sen, benim arkadaşımsın. Hem bir daha ona bakma. Yani bakmanı istemiyorum," derken omuzlarını sarsarak iç gerdi. Lanet olsun, neler diyordu!

Kuşu ona güler gibi durdu. Yok, kesin kafayı yiyordu. Kaşlarını

hiddetle çatarak, "Sakın Gelincik, sakın gülme küçük hanım. Yoksa üzerini hep örterim, sütannem gibi *'sende bir haller var'* diye alaya almaya başlama. Ne zaman telefon açsam kinayeli kinayeli konuşuyor, sen de sinsi sinsi kanat çırpıyorsun." diye tehdit etti. Kuş birden kanatlarını çırpmayı bırakınca, üzgünce "Tamam ya şaka yaptım. Bunu yapmayacağımı ikimiz de biliyoruz," dedi ve ekledi. "Ama sen yine de ona çıplakken bakma. Bu kalbe zararlı, tecrübeyle sabit..."

Zaman geçtikçe ciddi anlamda içi daraldı. İçi feryat figan bağıracak kadar çok sıkılınca ve karnı acayip acıkınca, zaman daha çekilmez bir hal almaya başladı. Ve o içinden hayıflanırken, kapı tıkladı. Asmin çekinik kafasını camdan çevirip, bakışlarını kapıya döndürdü. Birden kalp atışları hızlandı. Kocası olsa kapıya vurmaz, direk dalardı. *'Yok ya, adam kendi odasının kapısına neden vursun? Salak mı? Gülünç olma Asmin' dedi içsesi.*

Kapı bir kez daha tıklanınca, "Gelebilirsiniz," diye seslendi nazikçe.

Dün akşam tanıştığı Elif Hanım, elinde yeni yıkanmış nevresimle içeri girdiğinde, mahcup bir hal vardı yüzünde ve Asmin bunun sebebini anlayınca bakışlarını utangaçça kaçırıp, hemen başka yere odakladı. Kadın da sıkılganca bakıyordu yüzüne. Dün kocasıyla evlerindeki ilk geceleriydi. Bakışları kadının elindeki nevresime kayınca yüzü kızarmaya başladı. Hararetli bir gece beklendiği açıktı ve bunun izlerini temizlemeye geldiği de aşikârdı. *'Of Asmin, bir yatak muhabbetinin sırdan çıkıp dışarı taşmadığı kalmıştı.'*

"Günaydın Asmin Hanım. Pars Bey sizin kahvaltıya inmenizi bekliyor. Haber vermemi istedi."

Kadının kısık çıkan sesine Asmin'in verdiği tek tepki, dudaklarını açıp tekrar sımsıkı kapamak oldu. Önce ne diyeceğini bilemedi, sonra düşünüp ertelemeye bir çare bulamayınca ve açlıktan ölen midesini de hatırlayınca, "Birazdan geleceğimi söyler misiniz Elif abla?" diye kibarca rica etti.

Genç kadın gülümseyerek gelinlerini süzdü. Ona *abla* demesi gözünden kaçmadığında, memnunca kıvrılmış dudaklarında şerbet gibi gülümsemesi asılı kaldı. Elif arkasını döndü, tam odadan çıkıyordu ki, "Hem... Bir de bana sadece Asmin diye hitap edersen çok sevinirim Elif abla. Ben de artık bu evde yaşıyorum nasılsa," dediğinde kadının tebessüm eden yüzündeki kocaman gülümseme genişledi. Elinde

unuttuğu nevresimi giysi odasına bırakıp, önüne bakarak odadan çıktı. Hoşnut bakışlarından, aradaki mesafenin kalkmasına sevindiği anlaşılıyordu.

Asmin aynada son kez kendine baktı, üzerinin düzgün olduğuna karar verince telefonunu da yanına alıp odadan ayrıldı. Merdivenleri yavaşça inip, oyalanacağı kadar oyalandığına kanat getirerek, salonun kapısına gelince durdu. Derin bir nefes alıp, çekinik halini kusursuz yüzünün gerisine iterek içeri girdi. Titreyen bedenini saklamanın yöntemini farklı bir şekilde bulup, sakince kaimvalidesinin yanına oturdu. Tebessüm eden dudaklarına eğreti duran titrek sesiyle çekinerek, "Günaydın," dedi.

Kaimvalidesi gözlerini diktiği gelinini süzerek, o da kocaman gülümsemesiyle baktı ve cevap verdi. "Sana da günaydın yavrum. Bugün iyi görünüyorsun."

"İyiyim efendim. Dinlenmek iyi geldi."

"Nasıl, rahat edebildin mi kızım? Odandan memnun musun, bir eksiğin varsa çekinmeden söyle halledelim."

Dudaklarını mahcuplukla ısırıp, "Evet," derken çekinik gözlerinin kıyısı Pars'ın üzerindeydi. "Yani eksiğim yok gibi..." Kocası elindeki gazeteye öyle dalmıştı ki, Asmin varlığını dahi fark etmediğini düşündü. Bakışlarını tekrar eve çevirdi. Akşam telaştan ve panikten dikkatli inceleyemediği her bir köşesini hevesle ve bir de gündüz gözüyle taradı. Gözleri bazen bir resimde, bazen camdan dışarıya salınarak bahçede oyalanan tülde gezinirken, onu izleyen gözlerden habersizdi. Kahvaltıya ineli on dakika olmasına rağmen, Asmin hâlâ yemeye başlamamıştı. Ellerini kucağında bağlamış, sırtını vakur bir duruşla sandalyesine yaslayarak dikleştirmiş, çenesini hafifçe havalandırmıştı.

Pars gazeteyi katlayıp masanın köşesine koydu. Çay fincanını dudaklarına götürürken, gözlerini düz bir ihtirasla karısına dikti.

Kızın şu hali, istiridyenin içinde gizlenen bir inci kadar saf, güneş katmanları kadar sıcaktı.

"Kahvaltıya başlamayı düşünmüyor musun?"

Asmin onun sesini duyduğu an sıçrar gibi olup, tabağına çevirdiği bakışlarını adama yöneltti. Parmaklarını biraz daha baskıyla çekiştirirken boğazını temizledi. Biliyordu ki eğer konuşsaydı, düdük gibi çıkan sesi bile çıkmaz olurdu.

"Ben... Pek aç değilim."

Kızın yorgun başı yine eğilmiş, çekingen gözleri masaya sabitlenmişti. Pars sert gözlerini yüzünde inanmaz bir biçimde gezdirip, otoriter sesiyle kızgınca konuştu. "Saçma, daha sabah boşalttın mideni. Kendini zorla, yoksa daha kötü hasta olacaksın!"

Pars sabah deyince, olanları hatırladı genç kız ve dudaklarını gerrerken, yüzü yanmaya başladı. Banyoya koşarak gittiğinde, bu saçma hareketinin bulantı yüzünden olduğunu sanması işine geldi. Kalbi istem dışı hızlandı, elini nereye koyacağını bilemedi. Kocası ona tepeden hükmedici bakışlarını diktikçe, ağzı kurudu ve cevap veremedi. Bu da neydi şimdi, durup dururken neden konuşamıyordu? Niye heyecanlanıyordu ki onun gözlerine bakınca? Bakışlarını Pars'tan ayıramadan kıpırdandı. Gözleri çekinikti ve yüzü elma şekeri yemiş çocuk kadar kırmızıydı.

Adam içini kıyan çapkın kaşını kaldırınca, soluksuz kaldı. Belli ki o da hatırlamıştı sabahki bocalamasını. Fincanı ağzına götürürken çarpıkça güldüğünü hayal meyal görmüştü Asmin. Evet, ona dalga geçercesine gülmüştü kalleş herif! Gözlerini korkaklar gibi adamın yüzünden ayırdı, dudaklarını dişlemeye devam etti. Çaresiz bakışlarını tabağına sabitledi. Şimdi fena halde elleriyle yüzünü saklamak, herkes buradan gidinceye kadar oradan çekmemek istiyordu. *Deve kuşu Asmin!* Kesin yine edepsiz işler çevirirken yakalanan ergen gibi kızarıyordu, hatta teninde hissettiği ısıyla, morardığına bile neredeyse emindi!

Güllü Hanım gelininin kızardığını görünce endişeyle elini uzatıp, tersiyle yanağına dokundu. "Kızım... İyi misin rengin değişti? Keşke dinlenseydin! Tabii hâlâ hastasın istersen yukarı çık." Sesi nasıl da endişeli, gözleri nasıl da telaşlıydı.

Asmin, bu kadar ilgiye alışık değildi. Hem değişik bir hisle sevindi, hem de telaşlanarak dehşete kapıldı. Ağlamak bile istedi. Pars'ın ona gülerek baktığını görünce de, elinde olmaksızın daha fazla kızardı. *Domuz!* Dudakları sitemle büküldü. Sinirlendi. Besbelli inadına yapıyordu anlayışsız kazma! İnadına dikiyordu o ateş saçan sert gözlerini yüzüne... Kızardığını, çekindiğini, utancından bayılacağını nasıl olur da görmezdi! Kör şeytan diyordu, git şunun çarpık suratını dağıt, ışıltılar saçan gülen gözlerini oy, o kocaman gülümsemesini karizmatik yüzünden sil.

Pars karısının iyice kızardığını, yüzüne bakamadığını görünce daha fazla dayanamadı ve ehli keyif kahkahasını ortaya salıverdi. O gülünce Asmin iyice bocaladı. Ve daha fazla dayanamayarak isyan etti. Öfkelendi. Yerin dibine zaten girmişti, daha fazla bu saçmalığı çekmeyecekti. *Pis adam!* Sitem eden asık yüzüyle, hızla yerinden kalktı. O kalkınca endişelenen kaimvalidesi de gözlerini ona çevirdi. Kız kıvrandı. Bir açıklama ihtiyacı hissederek bocaladı.

"Ben su... Yani şeyi, onu..."

Ne diyordu böyle saçma sapan? Daha fazla yerin dibine girmeden arkasını dönüp, Pars'ın onu götürdüğü lavaboya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arkasından kocasının keyifli kahkahası yankılanıyordu. Kaimvalidesi endişeyle arkasından bakıp, "Kızım masada su vardı, hay Allah," diye seslendiğinde, kaşlarının altındaki gözleri parlamayla irileşmişti.

Keyfi yerinde olan Pars'ın ise garip ama gülmekten sarsılan geniş omuzları sandalyesine dokunup duruyordu. Onun bu vurdumduymazlığına sitem eden yaşlı kadın, kızgınca oğluna dönüp, azarlayan bakışlarını üzerine öfkeyle yöneltti. Sonra da birden duruldu sitemi. Çok uzun zamandır oğlunu ilk kez böyle içten gülerken gördüğünü hatırlayınca, kıyamadı gülen yüzünü soldurmaya. Bir anda patlak veren kasırgalar gibi, tekrar dinen siniri de yüzünden bir anda silindi. Dudaklarını muzırca büküp, oğluna keyifle baktı.

"Kes şunu Pars... Onu utandırıyorsun!"

Pars hiç ses etmeden ellerini pes eder gibi yukarı kaldırıp, omuzlarını sarstı. Hâlâ gözleri gülerken, ağzına fermuar çeker gibi bir jest yaptı. "Ağzımı açmadım dayê..." hareketiydi bu. Sandalyeden taşan iri bedeniyle yerinden doğruldu. Annesine göz kırparak yaklaşıp, yanağına içten bir öpücük kondurdu.

Güllü Hanım oğlunun yeni tıraş olmuş yanağını okşarken, Pars da annesinin elini çevirip, avuç içine dudaklarını bastırdıktan sonra, yanağını okşayarak tebessüm etti.

Yaşlı kadın bu sefer mutluca, gülümsedi. Oğlunun gelinine ısınmaya başladığını, hatta tam da ondan beklediği gibi alışmaya başladığını fark edince, içinin nasıl da salıverildiğini bilemedi. O ana kadar rahatladığını idrak edememişti. Kimseye fark ettirmiyordu ama ***ya anlaşamazlarsa*** diye içi içini yiyor, kuruntulu fikirlerle evde dört dönüp duruyordu. Bilmiyorlardı ama bu olaydan beri kaç gecedir

uyuyamıyordu. Ondan sebepti başındaki bu çılgın ağrı, tansiyonundaki dengesizlik ve gözlerinin altındaki hafifçe çıkan mor halkalar.

Pars annesinin asıl endişesinin sebebini anlayınca, "Artık dursun sultanım... Bak her şey yolunda." diyerek onun içini ferahlattı.

"Şükür!" dedi annesi.

"Duanı eksik etme anam..." dedi her zamanki gibi. "Ben çıkıyorum, bir şeye ihtiyacınız olursa ya da bir şey olursa ararsın."

"Hayırlı işler, helal kazançlar oğlum. Rabbime, en güzele emanetsin."

Annesinin hayır dualarını da yanına alan Pars, kapıdan çıkarken garip düşündüklerine kafasını salladı. Bakışları etrafı talan etti. Afacan karısı ortalarda yoktu. Bu kız bu kadar masum görünmek için ya numara yapıyordu, ya da gerçekten çok saftı ve bunu saklamakta zorlanıyordu. İstanbul'da okumuş, birçok ortam görmüş ve saf kalmış bir kız... Bu biraz şaibeliydi.

Pars'ın evden ayrılmasıyla rahatlayan Asmin, tam biraz ferahlığa ereceğim derken, öğleden sonrası için yapılan planları duyunca hayalleri suya düştü.

Asmin isteksizce hazırlandığında, kaimvalidesinin çekiştirmelerine itiraz edemeyerek alışverişe çıktı. Yaşlı kadın söylediklerinde haklıydı, istemese bile bazı gerçeklere razı geldi. O kadar hızlı olmuştu ki yola çıkışı ve bu olay, onca zaman geçse de eli bir türlü eşyalarını toplamaya varmayınca, yola birkaç parça kıyafet dışında hiçbir şeyi olmadan çıktığını kavrayan kadının isteğine boyun eğdi. Eksikleri fazlasıyla karşılanınca, mahcup olarak kendini tam bir ezik gibi hissetti. Tanımadığı bir adamın parasını harcarken ne kadar çok şeye itiraz ettiyse, o kadar çok azarlanarak bir fazlasıyla cezalandırıldı. Aslında hiç istememişti böyle çok şey almak ama yaşlı kadının çatık kaşları ve azarlayan sözleri itirazlarına galip gelince, o da eli mahkûm kabul etmekte buldu çıkış yolunu.

Son poşetler de yeni ihtiyaç fazlalıklarıyla dolarken, yüzü sitemle asılmıştı. O kadar itiraz etmesine rağmen kaimvalidesi onu dinlemiyordu. Bir sürü yeni giysi, çeşit çeşit gecelik takımları, ki Asmin bunları alırken bile dehşet derecede utanmış, geride durup beklemişti, ama kaimvalidesini ikna edememişti.

Akşama doğru alışveriş bitince, gelin kaynana kafeye çıkıp bir

şeyler atıştırdılar. Asmin yemeğini yerken gözü sinema billboardlarına takılınca ve onlara ilgiyle bakınca, kaimvalidesi, "Çok uzun zaman oldu sinemada film izlemeyeli, ben pek dışarı çıkamam. Pars çıkarmadığı sürece yani," derken iç çekerek. "Acaba girsek mi? Merak ettim," diye yalandan bir sitemde bulundu.

Asmin mahçuplaşarak kabuğuna çekilirken, önce reddetti ama teklife de gözleri gülünce, kaimvalidesi poşetleri şoföre verip onu eve gönderdi. Ve akabinde iki filmi arka arkaya izlemişler, keyifli zaman geçirmişlerdi. İzledikleri ilk film komedi türünde olmuştu.

Asmin filmi izlerken kendini kaptırıyor, tüm dertlerinden soyutlanıyor, gamı kederi unutuyordu. Yaşına yaraşan tüm saflığıyla yaşadığı kötü zamanları o kapının ardında bırakıp, gülme krizlerine giriyordu. O kadar doğal duruyordu ki hareketleri, Kaimvalidesinin hayran gözlerle sürekli onu izlediğini dahi fark edemiyordu. Sırf gelinini gülerken görmek için iki film birden izlemişti Güllü Hanım ve genç kız bunu anlayamamıştı.

Eve çok geç saatte taksiyle geldiler. Karınları tok olduğu için Asmin odasına çıkmak istediğini söyleyip mahcupça izin istedi. Odasına çıkmadan önce Güllü Hanım'ın güzel gözlerinde, onu çağıran bir bakış gördüğünde hiç yapmam dediği şeyi yaptı. Kaimvalidesinin yanına giderek yanağına içten bir öpücük kondurup, teşekkür etti. Şükran dolmuş yüzü yorgunca süzülürken, ayaklarını sürükler gibi odasına çıktı.

Onunla o gün geçirdiği zaman paha biçilemezdi. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiş, böyle özgürce alışveriş yapmamıştı. Çok yorulduğu için vakit kaybetmeden duş alıp hemen yatacaktı. Aldıklarını da artık yarın sabah düzeltirdi. Nasılsa bu evde başka işi yoktu. Ve şu vakit kocasını düşünmek ve keyfini kaçırmak istemiyordu, zaten adam her hâlükârda sabah keyfinin içine edecekti.

Güllü Hanım yorgun adımlarla içeriye girdiğinde, her zaman yaptığı gibi gözleri evini turladı. Pars koltuğa oturmuş, elinde kumanda ile televizyonun karşısında borsa endeksini izliyordu. Geldiklerini duyduğu halde umursamıyormuş gibiydi. Güllü Hanım kaşlarını kaldırdı. Bir süre gelinini sormasını bekledi ama sonra ***bu kadar çok üzerine gitmemek en iyisi*** diye düşünerek onun huzurunu bozmadı.

Annesinin odaya girdiğini görünce gözlerini televizyondan ayıran Pars, kadının meraklı bakışlarıyla karşılaşınca *ne oluyor* der gibi başını salladı. Yaşlı kadın omuzlarını masumca havalandırınca, televizyonu

kapayıp kumandayı sehpanın üzerine bıraktı. Şimdi tamamen ilgili gözlerle annesine bakıyordu.

"Gününüz nasıl geçti anne?"

"Anam ya da dayê..." yerine tam bir İstanbul beyefendisi gibi *'anne'* dediyse, kesin kabuğuna çekilmişti bu çocuk yine, ağzından tek bir kelime alamazdı. İç gerdi ve mantıklı yanından lojistik destek alarak hemen aklında yepyeni stratejiler geliştirmeye başladı.

Yaşlı kadın abartılı bir inlemeyle dizlerini tutarak oğlunun karşısındaki koltuğa oturup, ayaklarını apalakça pufa uzattı.

"Çok yorucu bir gündü ama değerdi doğrusu."

Oğlunun sorgulayarak kalkan kaşlarının altındaki soru soran gözlerini görünce, umursamazmışçasına devam etti.

"Önce alışveriş yaptık, hiçbir eksiğimiz kalmadı. Bir kere bile şikâyet etmedi, çok hareketli maşallah. Onun hareketliliğine ayak uydurmak zor. Allah nazardan saklasın. Öyle yüzsüz değil, kendini bilen birisi, pek ağırbaşlı, saygılı, erdemli... Kibirli değil, gözü yükseklerde olanlardan ya da kalbi kötülük için çalışanlardan olduğunu sanmıyorum."

"Tam sana uygun gelin yani..." dedi alaylı sesiyle Pars.

"Tam bana uygun evlat, istesem böylesini bulamam."

"Çok erken karar vermiyor musun anam? Sonra üzülme!"

"[30]Hetta min xwe naskir emrê xwe xelas kir," diye sızlandı yaşlı kadın. Oğlunun ifadesi serin yüzüne bakarken kaşlarını çattı. "Aman, deli deli konuşma, niye üzsün şuncaz beni? Kuş kadar canı var." Kaşlarını kaldıran Pars geriye yaslanırken, annesi konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Hah ne diyordum. Konuşurken çekinik ve utangaç, bazen de hüzünlü oluyor. Bu kız yaralı büyümüş belli, yaşına göre değil halleri, hareketleri, olgun ve düşünceli. Dedikleri gibi kafeste falan da büyümemiş, maşallah çok bilgili. Alışveriş bitince hamburger yedik, hani şu gençlerin yediğinden, o garip kahvelerden de içtik. Ne çok şey biliyor böyle... Aklım şaştı valla, her şeye bir cevabı var."

"Bu süre zarfında oturup onu mu gözlemledin anne?"

"Elbette. Bunu elbette yapacaktım. O benim gelinim," derken ellerini salladı kızgın kızgın. "Sonra da iki kere film izledik." Hilal kaşlarının altındaki gözlerini devirmişti.

30 Kendimi tanıyıncaya kadar ömrüm tükendi.

Pars kaşının birini sorarcasına yukarı kaldırdı. "İki?"

"Evet. İki! Niye izleyemez miyim? Ama film nasıldı diye sorma, hatırlamıyorum valla."

"İki kere film izledin ve hatırlamıyorsun. Sen filmi içine girmiş gibi izlersin anne! Nasıl hatırlamazsın?"

"Hatırlamıyorum işte, üsteleme!"

"Neden, film çok mu kötüydü? Yoksa müstehcen yerleri var diye gözlerini mi kapattın? Sonra da açmayı mı unuttun ana yine?"

Onu sürekli film izlerken yakalayan oğlunun alayına kızan kadın, "Edepsiz edepsiz konuşup kızdırma beni," diyerek dudaklarını muzırca büktü. "Hayır! Asmin öyle canlı, öyle hayat dolu ki, onu izlemekten film izlemeyi unutmuş olabilirim," Kaşlarının altından oğlunu dikizledi. "Yavrum, nasıl da masum... Gülmek ona nasıl yakışıyor bir bilsen. Gülerken gözlerinin içi gülüyor adeta, baktığı her yere ışık saçıyor, ışıl ışıl bir kız. Yanında kendimi genç gibi hissettim ve bunu bana hissettirirken çok doğaldı." Güllü Hanım birden kaçırdığı gözlerini devirdi. Kirpiklerini kırpıştırarak bocaladı. Bu hareketi oğlunu kızdırmıştı. Bir işler karıştırdığı belliydi ve ne zaman onaylamayacağını bildiği bir şey olsa, gözlerini işte böyle devirirdi.

Güllü Hanım bunu yapmaktan niçin bu kadar hoşlandığını bilmiyordu ama elinde değildi. Oğlunu bazen merakla kıvrandırmayı seviyordu. Öne doğru eğildi, sanki boş evde onlardan başkasının duymasından çekinir gibi sesini alçalttı. Bunu yapınca konuya daha çok odaklanıldığını biliyordu.

"Bir de şey var tabii..."

Kaşlarını çatan oğlu, "Ne var ana, bir şey mi oldu?" dediğinde yine o otoriter sesine bürünmüş, ifadesiz yüzü taş kesmişti. Ve gelecek olanı beklerken annesine tavizsiz bakıyordu.

"Şey... Yani herkes ona bakıyordu. Sinemada, kafede, alışverişte, tüm adamların gözü ondaydı. İçine düşecek gibi bakıyorlardı kıza..." Birden kaçırdığı gözleri ışıldadı. "Gençlerin bile ağızlarının suyu akarken heyecanla ona baktıklarını gördüm."

Pars kaşının birini kaldırıp, dişlerini sıkarak kasılan elini dizine koydu. Başını saat yönünde hafifçe çevirip, "Yoksa?" dediğinde dişleri gıcırdamıştı. Bu düşünce hiç hoşuna gitmemişti. Ne olursa olsun o artık karısıydı, namusu ve şerefiydi.

Kadın oğlunun erkeklik guruna ve onuruna ne kadar düşkün olduğunu hatırlayınca, derhal geri vites yaptı. İş ederken çiş etmek istemedi.

"Yok oğlum... Olur mu? Onların baktığından bile bihaberdi yavrucak. Kimseye gözünün ucuyla bile bakmadı, emin ol. Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değil belki de. Hem de anladığım kadarıyla çok da terbiyeli ve düzgün bir kız. İffetli. Yiğidi öldür, hakkını yeme."

Pars'ın çatılmış kaşları gevşerken, bacak bacak üstüne attığı oturuşunu bozdu.

"Hem evli gibi durmamasının sebebi sadece gençliği ve güzelliği değil..." Oğlunun dikkati yeniden konuya toplanınca, "Neyi eksik sence?" diye sordu. Pars kaşlarını çatınca, "Yüzük mü taktın kıza, bekârdan farkı yok," diye homurdandı. Oğlunun yüzünü okşarken bir yandan da ayaklandı, her zamanki gibi, şakağına bir buse koydu. Pars gülümsediğinde, "Her neyse... Ben yatmaya çıkıyorum. Bu yaşlı kadını fazla zorlamaya gelmez," diye gülümsedi.

"Demek sonunda yaşlı olduğunu hatırladın! Az önce gençlikten dem vuruyordun Sultanım," diyen oğluna cilveli bir bakış atıp, nazlıca omzunu sarstı. "Elli tane seni cebimden çıkarırım ben EvelAllah..." derken başındaki eşarbını çıkarıp eline aldı. "İyi geceler oğlum."

"Sana da anam... Sana da."

Pars annesinin salondan ayrılmasıyla yerinden kalkıp bir müddet camdan dışarıyı seyretti. Dalgın düşüncelerin girdabında, elleri ceplerinde, bakışları koyu halde dakikalarca suskunca dikildi. Evli gibi durmuyor muydu cidden? Hem neden yüzük takmıyordu ki? Annesi ona bir tane almamış mıydı?

Şu ana kadar bu konuyu hiç düşünmemişti, esasen umurunda da değildi. Ama bekâr gibi durması hiç hoşuna gitmemişti. Anası ona bir an önce yüzük almalıydı.

Biraz zaman geçirmek için laptopunun başına oturdu. Yeni bir ihaleye hazırlanıyorlardı, bu sessizliği fırsat bilip işine yoğunlaştı. Bu ihalede yeni ortakları vardı. Ortağını seviyordu. Hayri amca rahmetli babasının arkadaşıydı. Daha önce de birlikte çok iş yapmışlardı. Tabii, kendini beğenmiş oğlu Alp olmasa, daha iyi olurdular ya... O da başlarına Allah'ın cezasıydı, mecburen kabullenilmişti. Gerçi bu ahmak adamın uçkurundan ve salak düşüncelerinden başka zararı olmamıştı şirkete henüz. O da Pars'tan çekinince, en azından şirket sınırları

içerisinde uslu duruyordu. Alp gibi kişiliksiz bir ukalanın, Hayri amca gibi iyi bir adamdan olduğuna inanamıyordu Pars! Vurdumduymaz, kibirli, kendini beğenmişin, kraldan çok kralcının tekiydi. Ama Allah'tan Aral vardı.

"Umarım sinirlerimi taşırmaz!"

Bir zaman sonra saate baktı, vakit çok geç olmuştu. Odaya çıkmak için yerinden kalktı. Ağır bedenini sürükleyerek merdivenleri çıkıp odasının kapısına gelince kapıya baktı. Işık yanmıyordu. İçeri girince hemen lambayı yakmadı.

Madem uyumuştu ufaklık, uyanmasını istemedi. Odanın içi bahçenin aydınlatmasından sebep loştu. Kuşu da susmuştu bugün, sanki gezmeye gizlice onu da götürmüştü. Bakışları içeride dolaştı dalgınca. Abajurları bile kapattığına göre, cidden çok yorgun olmalı diye düşündü. Sessizce giysi odasına geçti. Üzerini değiştirdi, tam çıkacakken gözü yerde duran poşetlere takıldı. Birisi ters dönmüş, içindekiler yere dökülmüştü. Gülümseyerek eğilip yerden alırken, poşetin içindekiler yere saçıldı. Ve genç adam bir an donup kaldı.

Beyaz ve kırmızı renklerin ağırlıkta olduğu şeffaf ve ipek kumaşlardan birini eline aldı, kaşlarını kaldırarak çapkınca baktı. Askılı ince ipekten mini gecelikler, elini bile doldurmayacak kadar edepsizceydi. "Ah anam!" derken kafasını sallıyordu. Aklınca oğlunun aklını böyle çelmeye çalışıyordu belli ki, bilmiyordu ki oğlu bu paçavraların içinde nice kadınları görmüştü de kalbini kimseye vermemişti.

Bu şeffaf şeyleri giydiğinde karısının yüzünde beliren ifadeyi düşündü, muhtemelen kumaşla aynı kızıllıkta olurdu. Farkında olmaksızın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıp, kendi arsız düşüncelerine gülümsedi. Çok mu ahlaksız olmuştu, ama o karısıydı. Her anlamda karısı! Dönüşü yoktu. Pars bir kere evlenenlerden ve kendi düşüncelerine göre evliliklerini ne olursa olsun sürdürmesi beklenenlerden birisiydi. Garipti ama her düşüncesi değişse bile, bu maço düşüncesiyle hâlâ doğulu ve hâlâ eski kafalıydı.

Çünkü o yurdum erkeği, Anadolu çocuğuydu.

Nedense, en çok kendimi dinlemek beni yoruyor.
Malum, benim benden başka dostum olmuyor.

8. BÖLÜM

"Merhaba Asmin."

Şaşkınlık ve korku... Ensesinden aşağıya yayılan ürperti ve çaresizlik!

Bu sesi, bu kadar yakından duymak için uzun zaman bekleyen Asmin, onca hayalden ve her şey bittikten sonra duyunca, yere çakılmış mıh gibi donakaldı. Kulağında telefon, yüzünde kireç gibi bir görüntü içinde kopan fırtınalar... Nefesini tuttuğunu bile kavrayamadı. Oysa iki tırnak arasında saklıydı kelimeler ama bir yolunu bulup dile vurulamadı.

"Asmin... Orada mısın?"

Burada mıydı cidden? Ondan uzakta ve imkânsızda! Allah'ım sesi ne güzel dile geliyor da, adını şekerden ırmaklar gibi içine akıtıyordu. Yüreğinin sesi kulağını tırmalıyordu.

"Bu-buradayım..." dedi dudağından apar topar dökülen sözlere üç nokta koyarken. Kekeleyen titrek sesini kontrolü altına almaya çalışmak çok zordu. Kalbi gibi bakışları da çaresizdi, bedeni de. Bacakları boşalır gibi oldu kısa bir an. Arkasındaki masada fasulye ayıklayan kaimvalidesi, çalışma odasında oturan kocası ve telefonda aylarca bir kere selamını duymak için beklediği adam. Binlerce soru altında eziliyordu cevapları. Acılarıyla eğitiyordu kendini ama her ne kadar da olsa, *tecrübelerimle ayaklarımı yere kenetledim* dese de, şu anda ayaklarının altındaki yer çekiliyordu sanki. Yeni bir cümleye başlamak için sol yanını felç bıraktı. Dili bir urgana atılmış gemici düğümü gibi bağlandı, konuşamadı.

"Sesimi alamadın sanırım. Ben Haluk!"

"Ta-tanıdım..."

"Sevindim... Ben çıkaramazsın sanmıştım. Malum, öyle pek konuşmadık. Bir de uzun zaman oldu. Unutmuşsundur diye korktum açıkçası."

"..."

"Müsait misin?"

"Sa-sayılır..." Tedirgin gözleri önünde dikildiği camdan bahçeye odaklandı. Terlemeye, ensesinden bacaklarına doğru garip bir titremeyle bocalamaya başladı.

"Yeni numaramı verdiğimi hatırlamıyorum."

Kalbi neden bu kadar hızlanmıştı ki? Yakalanma korkusu mu? Yoksa onca zaman sonra beklediği mucizenin gerçekleşmesinin heyecanı mıydı?

"Ben, sesini duymak istedim." Bir duraksama daha oldu. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir mesele vardı. Önemli!"

"Hangi konuda?"

Artık kalbi hızlanmamış, resmen boyut atlayarak bir hiçliğe ışınlanmıştı. Yeni numarasını nereden bulduğunu söylememişti ama kız da zaten sormayı unuttu dalgınlıkla. Saç dipleri dikelmiş, kanı hızlanmış, yanakları suç işlemişçesine yanıyordu. Gözleri tedirginlikten irileşmişti. Aslında onunla konuşması bir nevi suçtu! Uygun değildi.

"Ben yurtdışındayım. Kısa bir süre için iş almıştım ama uzun sürdü işte, bayadır burayım. 3 ay sonra işim bitiyor. Şimdi bunu niye söylediğimi soracaksın. Aslında zamanı gelince söylemem gerekiyordu biliyorum ama zamanı geldiğinde, aradığımı bulamamaktan korktuğum için, ben de hemen aradım. Asmin, eğer sen de istersen... İstersen döndüğümde seninle görüşmek isterim."

Asmin yutkundu. Ne diyeceğini bilemedi. Kalbi ve mantığı çaresizlikle çatıştı.

"..."

Sustu. Yine her zamanki gibi çaresizliğine sustu. Sonunda tüm cesaretini topladığında, sesine eşlik edecek kelimelerini zihninde güçlükle toparladı.

"Haluk..."

"Sus Asmin... Lütfen, ben gelene kadar yine sus ve geldiğimde yüz yüze konuşalım. Lütfen... Bana bu kadarcık da olsa umut ver."

"Tamam," dedi kız çaresizce ve bir an hiç düşünmeden.

Nasıl derdi bunu? Artık evli bir kadındı. Hayır, bunu dememesi gerekirdi. Ona yakışmazdı. Derhal durumunu anlatmalı, hayal kurmasına izin vermemeliydi. Neden şimdiydi? Neden her şey çıkmaza battığı zaman, umut söndüğü, gelecek olmadığı zamandı dönüşü.

Mutlu bir kuş sevincinde cıvıldadı adam. "Görüşürüz o zaman Asmin. O günü iple çekeceğim. Kendine iyi bak. Benim için..."

Aklı başına gelip, "Haluk," deyip hemen panikle atıldı, "Haluk lütfen arama ben..."

Ama telefonun kapanma sesiyle kalakaldı.

"Haluk..." dedi çaresizce.

İçinde depremler oluyordu. Avuçlarında sımsıkı tuttuğu telefonu göğsüne bastırdı. Sırtından yuvarlanan terler, içinde depreşen korkular arttıkça artıyordu. Asmin onun neden böyle yangından mal kaçırır gibi konuştuğunu anlamıştı. Anlamış da çaresiz kalmıştı. Olumsuz bir cevap duymaktan korkmuştu belli ki, tıpkı onca zaman bekleyen kendisi gibi...

"Kimdi o?"

Ve Asmin duyduğu sesle sıçrayarak ve korkuyla arkasını dönünce, elindeki telefon panikle yere düştü. Korkusundan bakamadı bile. Suçluluk duygusu ne kadar da ağır bir yüktü. Yutkunsa karnı acıyor, konuşsa soluk alamıyordu. Ayağının dibine düşen telefona bakan kocasının yüzüne bakamayınca eğilip titrek parmaklarıyla telefonu kavradı.

Pars kapının girişinde durmuş, sır gözleri kuşkulu, mermer gibi sert yüzü ifadesizdi. Ne düşündüğünü ya da konuşmaya tanık olup olmadığını bile bilmiyordu. Panikledi. Dürüstlük önemliydi ve tek bir yalanla yıkılan güvenler, ölüp de dirilemeyen insan gibiydi. Telafisizdi. Kuruyan dudaklarını önce ıslattı hızla, sonra dişledi.

"A... aramaması gereken biriydi," dedi sonunda açık sözlülükle. Cesaret ve dürüstlük güzel bir meziyetti. Gözlerini kaçırdı, kulaklarında uğuldayan kalbi, titreyen bacaklarıyla kalakaldı. Elinde sımsıkı kavradığı telefonu neredeyse kırılacaktı. Gelecek olan tepkiden korkuyordu. Kızabilirdi ya da öfkelenip dövebilir miydi? Vursa gücü ona yetmezdi, bağırsa kendini savunamazdı.

Pars başını kaldırdı, Asmin gururla gözlerine baktı. Hata yapmamıştı, günaha düşmemişti, bunu o istememişti.

"Yemeğe yardım etsem iyi olacak."

"Telefon numaranı değiştirmen de iyi olacak..." dedi Pars sert bir tonda ve Asmin yanından geçerken başını usulca sallayarak, "Olur," dedi. Sadece bunu dedi ve yanından uzaklaşarak, kendini garip bir suçluluğun girdabına attı. Şimdi ne yapacaktı? Hangisine akıl yoracaktı?

Korktuğu başına gelmedi, hesap sorup azarlayan hatta canını yakan olmadı. Pars bir daha konuyu açmadı, kızmadı, emirler yağdırmadı. Hatta tuhaftı ama unutmuş gibi davranmaya başladı. Ya çok anlayışlı bir adamdı, insanlara güvendiğini düşündürüp vicdan azabı çektiriyordu ya da cidden güvenmeyi seçip olacakları izliyordu.

Sadece ertesi gün kaimvalidesi elinde bir yüzük kutusuyla çıkagelip, "Bunu taksan daha iyi olur kızım, bekâr gibi gezme," dediğinde kendini garip hissetmişti. Biraz da suçlu... Sanki her an hata yapacakmış da, buna bu sade metal engel olacakmış gibi düşünülmesine üzülmüştü. Nedense bu fikrin kaimvalidesinin değil de, kocasının düşüncesi olduğunu düşünmek hiç hoşuna gitmemişti. Durduk yere güvenini sarsmak istememişti. Suçlu konumuna düşmek onu derinden üzmüştü.

Asmin çaresizce kurala uydu, sade metali parmağına taktı ve kazara bile çıkarmamaya dikkat etti.

Bu olayın akabininde, konuşmayı sindirmeye çalışırken vicdanına çok yüklendi kız. Zaman geçti, haftalar nasıl da su gibi akıp gitti bilemedi. İki ay... Kocaman iki ay... Her anı sayılan, her anı garip bir kaygıyla geçen günler...

Asmin için buraya alışmak sandığı kadar zor olmamıştı. Zaten aile kavramı nedir, sevgi neyin ilacıdır, bir yuva neye yarar pek de bilmediği bir olgu olduğundan, ha okul, ha burası diye düşünmüştü. Hani şu değişim pek bir şey fark etmiyordu başlarda. Başını sokacağı korunaklı bir dam, karnının doyduğu huzurlu bir sofra, başını yastığa koyduğunda korkmadan uyuduğu bir yastık olsun yeter diyordu kimi zaman.

Ama artık bunun öyle olmadığını biliyordu. Sabah kahvaltı saatini kaçırmamak için kalktığı bir saati, gün içinde evde kendi ayak seslerinden başka patırtılar, gürültüler, kös kös oturduğu koltuğundan

çekiştirilerek kaldırılıp, "Hadi biraz gezelim, sıkılmadın mı? Aç bir film izleyelim, çay mı içsek?" diye soran anlayışlı bir dost... Canı sıkılıp yüzü somurtukça asıldığında, saçlarını okşayarak başını sinesine çeken şefkatli bir yaren... Akşam ders başında uyukladığında, kitabını kapatıp, yanakları okşanarak uyandırılıp *"Hadi kızım yatağa"* diyen bir annesi vardı.

Asmin ilk defa kendini bir yere bu kadar yakın, bu kadar yakıştığını hissediyordu.

Korkuyordu Asmin!

Önceden çok başka korkuları olan toy kız, şimdi daha kötü, can acıtıcı, daha başka korkuyordu. Aile kavramını da, bir yuva sıcaklığını da öğrendiğinden beri, şimdi yuvasını korumak için kendini feda eden sevgi timsallerini anlayarak korkuyordu.

Zaman annesiyle başka güzel geçiyordu. Kimi vakit de odasında Asel ve Berfin'le kısa telefon görüşmeleri yapıyor, sözü çok uzatmadan kapatıyordu. Ne olursa olsun onlara ne sütannesini, ne babasını, ne de abisini katiyetle sormuyordu.

Pars, bir ihale için yurtdışına çıktığından beri, çekineceği, korkacağı kimse olmadığından, evin içinde de özgürce dolaşıyor, akşamları rahatça yatıyor, sabahları huzurla kalkıyordu. Gidişi epey olmuştu kocasının, beklenmeyen sorunlar yüzünden işleri uzanmış ve gelemeyeceğini annesine münasip bir dille anlatırken, isterlerse onları götürmeyi de teklif etmişti. Ama Güllü Hanım buna katiyetle karşı çıkarak, kızın okulunu bahane gösterip ve bahçesini de öne sürerek bunu reddetmişti.

Asmin nihayet Berfin ve Asel'e kavuşmuş, en azından okulun köşelerinde kuytularında bazen kederle, bazen kıkırdayarak sohbet edip rahatlayabiliyordu. Bazen de hiçbir şey söylemeden ve anlatmadan sadece susuyordu. Sustuğu zamanlarda hiçbiri üzerine gitmiyor sadece yanında durarak bile ona ilaç olmaya çalışıyorlardı.

Okulun bahçesinden çıkıp yürüdükleri bir gün Tuna'yla karşılaştı Asmin. Birkaç kelimelik ayaküstü sohbetinde ne evlendiğini söyleyebildi, ne abisini sorabildi. Başı önde, kalbi büzük ilerledi. Ondaki tuhaflığı fark eden Tuna üzerine gitmedi ama bu durgun halinin sebebini de merak etmeden edemedi.

Pars'sa her ne kadar onları sahipsiz bırakmamak için arada bir geliyor olsa da, işlerin yoğunluğundan ve onsuz yürümediğini bildiği

için en fazla bir gün kalıp tekrar gidiyordu. Zaten geldiği zamanlarda ise Asmin'in okulu olduğu için pek görüşemiyorlardı. Aslında Pars ona alışması için zaman veriyordu, anlıyordu. Bunu anlamamak için salak olması lazımdı. O konuşmadan sonra, biraz daha mesafeli ve dikkatli davranmıştı. Onu kandırmak istemezdi ama böylesi bir süre idare etmesi ve kafasını toplaması için daha iyiydi.

Genellikle o geldiğinde ya Asmin okulda oluyor ya da eve geç geldiği için o uyuyordu. Ama sabahları, ondan bir iz gibi, yatağında onun varlığını unutmamasına imkân veren bir mühür kalıyor, kokusunu bırakıp gittiğinde huzurla doluyor, kocasının her seferinde onun yanında uyuduğunu anlıyordu. O olmadığı zamanlarda kocasının tarafı bozulmadan dururken, onun geldiği gecelerde varlığından bir iz bırakarak onu teselli ediyordu. Sadece o zaman onun varlığını, yanında sessizce yattığını anlıyordu.

Bazen de Asmin onun yastığında yatıyor, o rahatlatıcı ve düşlere daldıran kokusunu içine çekerek, derin derin soluyordu. Bu koku kendini rahat hissetmesini, güvende olduğunu bilmesini sağlıyordu. Sebebini bilmiyordu ama onun kokusunu hissetmek bile içini tarifi zor bir halde rahatlatıyordu.

Haluk o günden sonra bir daha aramamıştı. Aslında mesaj çekmişti ama belki de Asmin mesajlarına cevap vermediği için geri durmayı seçmişti. Pars'sa annesini her gün arıyordu.

Belki hiç tanımıyordu kocasını fakat her geçen gün bilinçsizce bağlanıyordu duyduklarına. Körü körüne inanmaktı onunki. İyi biri, beni azat eder belki diyordu. Sonra bu düşüncenin imkânsızlığına gülüp hayaller kurmaktan vazgeçiyordu.

Kaimvalidesiyse Pars'ı sürekli ballayarak, göze sokarak, fikir sorarak anlatıyordu ona. Haluk'la ne çok kıyaslar olmuştu son zamanlarda kocasını. Gözlerinin derin mavisi silikleşiyordu artık Haluk'un ve yerini koyu kahve, kuyu gibi zindan gözler alıyordu. Sert, haşin, öfkeli ama annesine şefkatli bakan gözler... Ya hayatına alışıp gerçeği kabulleniyordu isyankâr yanı, ya da cidden mantıklı davranıp, yüreğini ikinci plana sokarak, kocasına alışmayı kendine görev biliyordu. Onu sevmeye kendini şartlandırıyor gibiydi son zamanlarda. İyi yanları neyse onlara odaklanıyor, kötü yanlarını zihninden silip atmaya çabalıyordu. Ama Güllü Hanım o kadar çok anlatıyordu ki oğlunu, o da her seferinde bir sonraki konuşmayı merak eder hale geliyordu.

Muhtemelen bu strateji eğitimi almış pazarlamacılarda bile olmayan yetenek, yaşlı kadına sonradan olma değil anadan doğma olarak verilmişti. Kaimvalidesi anlatıyor, Asmin neredeyse her gün muntazam olarak onun hakkında yeni bilgiler ediniyor, yeni keşifler yapan bilim insanları gibi kocasının bilinmedik sırlarını çözüyordu. Başlarda bu konuların tekrar gündeme gelmesinden sıkılsa da, zamanla anlatılanlar ilgisini çekmiş ve dahasını merakla bekler olmuştu.

Artık kaimvalidesi anlatmasa da, Asmin onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için ilginç sebepler üretiyor, bir yolunu bulup konuyu Pars'a getirmeyi başarıyordu. Ve bunu keşfeden cingöz Güllü Hanım çaktırmadan safa yatarak, ballandıra ballandıra oğlunu anlatmaya devam ediyordu. O ne kurttu, o! Geçmiş yılların hayat sınavından başarı diplomasını turnaklarıyla almıştı. Asmin ise artık kafasını çok başka sorularla yastığa koyar olmuştu.

Aslında tanıdığı hiç kimseye benzetemiyordu bu farklı adamı. Sanki doğası gereği doğu topraklarında doğmuş, kurak bir beldesinde yeşermiş heybetli bir ağaçtı ve kök saldığı geleneklerinin arasına sıkışarak fakat değişime de açık olarak yetişmiş insan ırkındandı. Kaba Türkçesi, nazik lehçesi, bazen köyün bağrından kopmuş bir çocuk gibi Kürtçe terimleri, bazen İstanbul beyefendisi kadar naif sözleriyle kafa karıştırıcıydı. Ona anlatılanlara inanarak bu fikre kapılmış, bu eşsiz şahsı gözünde mucize gibi büyütmüştü. Çok zaman onun sert ve otoriter duruşuna yakıştıramadığı merhameti çelişkiye girmesine neden olsa dahi, ona dokunmayan o anlayışlı yanını düşündükçe içi rahatlıyordu. Üzgün olduğunda kızdırarak kızartmasını hatırlayınca, ön yargıları yıkılarak empati yapmasını sağlıyordu.

Bazı geceler onu daha net hatırlamaya çalışıyordu. Aklında kalan son görüntü, kapı girişinde annesine bakarken, vakarlı çehresine yaraşan bir heykel gibi dimdik ve hareketsiz duran yapılı gövdesiydi. O anda, ilk kez üzerine düştüğü anki haline o kadar benziyordu ki! Yanık tenli yüzü kendinden alabildiğine emin, buyurgan çenesi keskin bir kıpırdanmayla kilitlenmiş, eşsiz duruşu çok yakışıklı ve can yakıcıydı. Pars Doğanay'ın hayatına doğmasından önce, böylesi adamların ancak entrikası bol, ucuz aşk romanlarının sayfalarında ya da dev ekrana yansıyan kusursuzluk sinmiş yapay sinema perdelerinde yaşadığını sanırdı.

Kusursuz fiziğine eş değer cesaretine, güçlü olmanın verdiği rahatlık da eklendiğinde, neredeyse bir düş kahramanı olup çıkıyordu hayallerinden.

Yine farkında olmaksızın iç gerdi. Peki, Haluk nasıldı zihninde? Düşüncelerini kendine yasakladığı adam, mavi gözlü devi nasıldı? Tutkulu muydu masum bakışları severken? Yakın olsaydılar dili nasıl konuşurdu aşk sözlerini? Tıkandı yine genzine düğümler ve kesik kesik soludu nefesini.

İşinden ayırdığı duru bakışlarını yanındaki yaşlı kadına çevirdi. "Şey... bunu dikmeden önce, birkaç gün toprağı havalandırmamız gerekmez mi?"

Ellerini toprağın içine daldıran Güllü Hanım, "Yok, kızım, o ev bitkileri içindir, bahçedeki toprak zaten belli zamanlarda havalanıyor, merak etme sen," diye gelinini bilgilendirdi.

Asmin menekşe fidanını kazdığı çukura koyup üzerini toprakla örttü.

"Peki, can suyu ne? İlla vermek gerekir mi? Toprak zaten yaş. Suya gerek yok ki."

Güllü Hanım tatlıca tebessüm etti. "Çiçek, köklerine inen suyu olmazsa tutunamaz. Sen içmeden durabilir misin? Ah pardon konu sen olunca, yemekleri değil kitapları yedirmek gerektiğini unutuyorum."

Asmin yaşlı kadının ince sitemiyle mahçuplaşarak gözlerini kaçırınca, Güllü Hanım dudaklarını büktü.

"O olmazsa toprağa kök salıp tutunamazlar. Al bunu dök de, zavallıcıklar solmasın. Bu arada, kendini de arada sırada sulamayı unutma."

Tembihlerine gülümseyen Asmin, Güllü Hanım'ın elinden su dolu sürahiyi alıp çiçeğin dibine yavaşça döktü. Toprağa bulanmış elleriyle önüne düşmüş bir tutam saçını geriye çekti ve gözlerine vuran güneşten sebep kirpiklerini kıstı. Eli yüzü çamurlu halde dururken, bu hareketiyle öylesine kusursuzdu ki, vaktiyle büyümemiş yaramaz çocukları andırıyordu duruşundaki masumluk.

Kaimvalidesi mendilin ucunu suya batırdı, gülerek gelininin yüzünü sildi. "Böyle de çok tatlısın ama silince daha iyi oldu." Göz kırpıp elindeki sürahiyi aldı. Kızının ellerine döküp çamurunu yıkatarak bütün kiri akıttı. Toprak elinden akınca pamuk gibi beyaz ve yumuşak parmakları adeta ışıldadı.

Asmin mahcupça tebessüm ederken, "Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı.

Yaşlı kadın mahsus kırılmış gibi yapıp, gücenerek kaşlarını

çatarken, "Bana ne zaman anne diyeceksin? Bunun duymak beni çok sevindirir!" diye nazlıca çıkıştı. Gözlerindeki içtenlik genç kızın içine dokundu. Aslında Asmin de bunu gerçekten çok istiyordu ama dilinin ucuna geleni bir türlü söyleyemiyordu. Hayatında sütannesinin dışında kimseye anne dememişti. Ona da arada sırada derdi zaten, bu yüzden yadırgıyordu. Üstelik geleceği olmayan bir evde ve gelecek düşünmediği bir evlilikte, bu meleksi kadına daha fazla bağlanarak heba olmak istemiyordu.

"Ben gerçekten bunu..." Asmin'in benzi attı. Konuşmasını yarıda keserek kelimelerini toparlayamayınca, sözlerini tamamlayacak gücü bulamadığına kanaat getirip utandı. Mahcupça başını aşağıya eğdi. Yanaklarının yine alı mor halde olduğuna bahse vardı Güllü Hanım. Bunu ipek bir perde gibi yüzünü kuşatan saçlarının arasına saklanmış parlak gözlerinden bile görebiliyordu.

"Tamam kızım... Seni sıkmak değildi amacım, sadece bunu duymayı çok istiyorum." Uzanıp gelininin nemli elini avucunun içine aldı. Sevgiyle tuttu. Şefkatli gözlerini gözlerine dikip gülümsedi.

"Annem... Ben de senin gibi gönülsüz gelin oldum. Ama bizim şartlarımız çok başkaydı. Eşim de benim yaşlarımdaydı daha, 15 yaşında evlendik biz. Sevmeyi saygıyla, evliliği oyunla karıştırtırdık çok zaman. Üstelik ben eşimin ailesi tarafından pek sevilmezdim. Kabullenmemeleri için gerekçeleri vardı belki, ama ben daha ufacıktım, bunları anlayacak yapıya henüz sahip değildim," dedi geçmişi anlatarak iç çekerken. Asmin onun ufak yaşta kan davasının bitmesi için evlendiğini bir keresinde duymuştu. O yüzden anlatımına konuşarak müdahale etmedi.

"Benim evladımın biri ufacık yaşta öldü. Ona sahip çıkamadım. Pars benim değerlim. Her şeyden önce yaşama sebebim oldu. Biri Allah'ın yanında olsa da, iki evladım vardı, şimdi şu ahir ömrümde Allah bir evlat daha nasip etti bana. Dünya fani, ölüm bizim için hak... Benim acelem sizin mutluluğunuzu görmek. Seni çok sevdim Asmin, evladımdan ayrımın yok. Sadece isteyerek *anne* dediğini duymak istiyorum zümrüt gözlü gelinim. Sen benim gibi olmayacaksın, yanında hep ben olacağım. İstemezsen deme tabii, dayê bile deme, ben seni zorlamak istemem ama dersen beni mutlu edersin, bunu bil istedim."

Asmin duyduklarına kayıtsız kalamayarak, nemli gözleriyle başını eğip onun eline uzandı. Avucundaki yaşlı kadının eline, tıpkı oğlu gibi

sevgi dolu kocaman bir öpücük kondurdu. Sonra kafasını kaldırıp sulanmış gözlerine gerçek bir merhametle baktı.

"İnanın bunu ben de çok istiyorum, hem de çok! Ama zamana ihtiyacım var, her şey o kadar ani oldu ki... Bazen rüyada gibi bocalıyorum. Kocamı tanımıyorum, sürekli kendi içimde çelişkideyim. Üstelik ben daha önce hiç sütannem dışında birini anne olarak düşünmedim ve evden dışarısına yuva diye bakmadım. Ama şimdi doğru bildiğim her şey yanlış oldu. Zorlanıyorum. Sizi çok seviyorum. Her şeyim oldunuz kısacık bir zamanda. Bazen hep yanımdaymışsınız ve siz olmasanız ben yarım kalacakmışım gibi hissederek dehşete kapılıyorum. Öyle başka seviyorum sizi işte. Ama bunu dile getirmek o kadar zor ki..."

Kadının gözleri sislenirken, gelininin hüzünlü yüzüne baktı. Onun da gözleri tomurcuklanmış gözyaşlarıyla dolmuştu ama bu konuyu artık üstelemeyecekti. Sevdiğini biliyordu ya, o da yeterdi.

"Hadi içeri girelim de, soğumadan çayımızı içelim. Elif çoktan hazırlamıştır keki de..."

Asmin kaimvalidesine minnetle baktı, ardından koluna girip eve doğru birlikte sohbet ederek yürüdüler. Dediği gibi Elif Hanım onlara lezzetli keklerini ve tavşankanı çaylarını hazırlamıştı. Çaylarını içerken, Asmin huzursuz halde bir şey diyecekmiş de çekindiğinden konuyu açıp söylemiyormuş gibi kıvranıp duruyordu. Konuya nerden başlayacağını gerçekten bilmiyordu. İçinden, *acaba nasıl anlatsam? Allah'ım kabul ederler mi? Nasıl girsem konuya?* gibi düşüncelerle boğuşurken, dışından sessizce duruyordu.

Güllü Hanım dudaklarına götürdüğü bardağın üstünden bakarak, "Bir şey mi diyecektin kızım?" diye sakince sordu.

Asmin kafasını kaldırdı, beyazlamış yüzüyle çekinerek baktı.

"Yoo-yok bir şey..."

"Var bir şey. Çekinme söyle hadi." Kız dudaklarını kemirince kadın da, "Az sonra söyleyeceğin için değil ama söylemediğin için geliyor terlik bak..." diye şakayla tehdit ettiğinde, genç kız bu tatlı haline kıkırdadı.

"Kıyabilecek misiniz?"

"Elbette... Ben yeri geldiğinde Eli Maşalı Hürmüz olurum."

"Bana kıyamazsınız." dedi genç kız ciddi bir manada.

"Kıyamam, söyle o zaman..." dedi yaşlı kadın çayından yudumlarken.

"Nasıl anladınız?"

Bu soruyla yaşlı kadın gülümsedi. "Kızım sabahtan beri kabız olmuş tavuk gibi kıvranıp duruyorsun karşımda, bunda anlamayacak ne var. Hadi söyle, merak ettim şimdi diyeceğini."

Asmin kafasını yere eğdi yine. Ona yük olmak da, zor durumda bırakmak da istemiyordu. Aklında toparladığı konuyu zihninde zikrederken, dili çok başka şekilde pat diye ortaya döküverdi.

"Biliyorum, çok oluyorum ama ben, şey... Yani benim çalışarak öğrenmem lazım. Daha önce öğreniyordum ama evlenince kaldı. Okul yeni bir yer ayarlamış, izniniz olursa bunun için sizden izin isteyecektim."

Yaşlı kadın iç gererek başını salladı. Elindeki bardağı yanındaki sehpaya bıraktı. "Öyle desene güzel kızım, ben de bir şey mi oldu diye endişelendim. Hay Allah!" Biraz düşündü. Aklına gelen hin şeyle gözleri ayın on dördü gibi parladı. Mantığını yorduğu gerçekleri sinsice seyre sokarak, film karesi gibi beynine üşüştürdü. Ve hissettiği gerçeklerle, bunun işe yarayacağına kanaat getirdi. Dudaklarını sağa sola kıvırıp durdu.

Asmin heyecanla ona ne diyecek diye bakıp beklerken, o sanki önemsiz bir mevzudan bahseder gibi konuya girdi. "Sen okulun ayarladığını boş ver şimdi, Hilmi Bey'e söyleyeyim de sana bizim şirkette bir yer ayarlasın. Bizim işimiz varken başkasının yanında ne yapacaksın? Bu bir aile şirketi olacak kızım, başka şekilde olmasına müsaade etmem. Sonra seni uygun bir yere de yerleştirir, çalışırsın. İş falan arama," diye tepkisiyle birlikte önerisini ortaya koydu.

Asmin zihninde bahaneler sıralamayı boş verip, içinden geldiği gibi sevinirken, yerinden neşeyle kalkıp, kaimvalidesinin boynuna çocukça bir neşeyle atıldı.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz. Sizi asla mahcup etmeyeceğim."

Asmin o gün ilk kez şirkete adım atarken çok heyecanlıydı. Onu güler yüzü ve tatlı ilgisi ile karşılayan Hilmi Bey önce gelinini uzaktan bir izledi, gördüğü güzelliğe ve zarafete memnun bakışlar atarak çalışacağı yeri gösterdi. Heyecanla kendisine gösterilen masaya oturan Asmin, her şeyi unutmuş ve çalışmak isteği ile coşmuştu. O gün boyunca sürekli Hilmi Bey'i didiklemiş, bilmediği her şeyi sormuş, o meşgul olduğu zamanlarda da Aral'ı esir alarak şirketle ilgili öğrenebileceği şeyleri taramış ve ezber etmeye çalışmıştı. Bir sonraki gittiğinde, yaşlı adamı biraz daha zorlamış ve bilmesi gerekenlerden fazlasını alabilmek için yerinde durdurmamıştı. Okula gittiği günler artık daha coşkuluydu ve şirkete gideceği vakit her zaman hazırlıklıydı. Evde her ne kadar durgunluğu sürse de çalışırken başka biri haline dönüşüyor ve çocuk Asmin gittikçe büyüyerek küllerinden güçlü bir kadın olarak doğmaya hazırlanıyordu.

O gün de her zamanki gibi hazırlandı. Bu akşam yemekleri sonrasında yapılan sohbetler ve ders çalışma seansları artık rutin bir hale gelmişti. Ellerini merdivenin tırabzanında sürüyerek etrafa bakınırken, içinden söylediği şarkısıyla basamaktan zıpladı. Dalgın adımlarla akşam yemeği için salona girdiğinde, sofrada oturan Pars'ı karşısında görünce, kıpırdatıp durduğu dudaklarını öne doğru büzerek uzattı ve öylece şaşakaldı.

Uzun zamandır karşılaşmıyorlardı. Hemen kendine çekidüzen vererek boğazını temizledi ve Pars'ın dikkatini üzerine çekti. Tek kaşını kaldırmış halde ona bakan adamın garip bakışlarıyla bir an bocaladı. Neden öyle soyarmışçasına inceleyerek bakıyordu ki? Hâlbuki üzerindeki kıyafeti her zaman giydiği şeylerdendi. Altında diz üstünde biten şifon eteği, üzerinde kısa kollu penyesi, boynunda uzun kolyesiyle ve tepesinde atkuyruğu yaptığı hırçın saçlarıyla normaldi işte. Adam onu tepeden tırnağa titreten bir bakışla izledi ve bakışlarını nihayetinde gözlerine eriştirdi.

Pazara çıkmış meyve gibi süzüldüğünü gören Asmin, nutku tutulmuş halde duraklarken, içeriye girip de onu karşısında görmekle, onunla karşılaşmaya hâlâ hazır olmadığını anladı.

Onunla aynı ortamda durmaya tam anlamıyla kayıtsız kalamıyordu. Elleri buz kesiyor, soğuk soğuk terlemeye başlıyor, apansız ürkekleşiyordu. Onun alelade bakışıyla resmen vücudunun kontrolünü kaybediyordu.

Daha fazla ayakta duramayacağını anlayınca, hemen yerine ilerleyip oturdu. Gözlerini kocasından ayırmak istemiyordu ama ne diyeceğini de bilemiyordu. Utanıyordu fakat kendini bakmaktan da alıkoyamıyordu. Pars'a bakmaya neden bu kadar utanıyordu onu da anlamıyordu. O kocasıydı. Kendini zorladı bakmamak için, ellerini kucağında bağlayıp kafasını masaya eğdi. Gözlerini tabağa sabitledi.

"Geldiğime sevinmedin sanırım. Baksana *hoş geldin* bile demiyorsun," dedi adam kinayeli bir bakışla.

Asmin boğazını sıkan kısık sesiyle, "Hoş geldin!" dedi mahcuplaşarak.

Onun geleceğinden haberi yoktu ki, şoka girmesi doğaldı. Üstelik bu kadar rahat *ben geldim sen de bekledin* dercesine selamlaşması da komik değil miydi?

Acaba üzeri düzgün müydü? Ya da saçı başı nasıl duruyordu onun gözünde? Kesin paspal ergenlere benziyordu. Birden duraksadı beyni. İyi de bunları neden umursuyordu şimdi? Deli gibi çarpan kalbiyse onu daha da çok zorluyordu. Panik. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Korkulu kâbusu geri gelmişti.

Pars ona baktıkça teni kızardı, vücudu terledi ve kalbinin sesini kulaklarında duyumsadı.

Bu korkuydu değil miydi?

"Dur kalbim dur, bu kadarı bana eziyet. Atma bu kadar güçlü, yoksa patlayacaksın! Korkuyorsun biliyorum... Sus yüreğimdeki ses sus, bütün susmaların karşılığı her şeyin hayırlısı olacağına inanarak sus ki, her susuşun bir cevap olsun. Sus ki, susmaların duan olsun."

Asmin kalbinin vuruşuna eşlik eden duasıyla o kadar meşguldü ki, Pars seslenineceye kadar ona dikkatle baktığını anlamadı.

"Okul nasıl gidiyor Asmin? Her şey yolunda mı?"

Asmin o zaman kafasını kaldırdı. Uzun kirpiklerinin arasından ışıltılar saçarak bakan yeşil gözleri, kocasının koyu gözlerine odaklandı. Ve onun anlık bakışlarının parmağındaki alyansa kaydığını gördü. Garip bir şekilde bedeni ürperdi, parmakları alyansını çekiştirirken adamın gözlerinin kısılarak kısa bir an düşünürcesine gözlerinin koyulaştığını ardından merakla irileştiğini gözlemledi.

Derin bir girdap gibi nasıl da keskin bakıyordu koyu kahveleri... İçinde kaybolacağı koyu bir umman gibi, ya da geceleri açılan sonsuz

bir kara delik gibiydi. Sırlıydı duruşu. Elini çenesinde dolaştırırken bile ifadesiz yüzünden tek bir düşünce geçişi okunamıyordu.

Bakışları gözlerinde, saçlarında, yüzünün her ayrıntısında ayrı bir telaşla geziniyordu. Garip bir hâl vardı onda. Çözemediği ama hissettiği bir hâl! Başkası böyle ateşli bir top gibi baksa, nasıl da korkardı. O kendisine böyle meddücezir bakışlar atınca içi ısınıyor, kahve koyuluklarında sarhoş oluyor, yolunu bulamıyordu.

Gitti gideli fotoğraflarını evin her yerinde defalarca görmüştü. Hayallerinde ve düşlerinde yer alıyordu artık gözleri. Hep soğuk, hep donuk bakışları vardı oysa. Ama annesine bakarken ışıldayan, ısınan gözleri hep yumuşak, hep şefkatli oluyordu.

Sanki bu sefer o da başka bakıyordu gözlerine. Kızgın değildi hiç değilse. Değişmişti bakışları. Kendine bir şey kanıtlamış, güvenini tazelemiş gibiydi. Özlemiş miydi gözlerini? Asmin'in içi birden buz gibi olarak tüyleri ürperdi. Yok canım neden özlesindi ki elin adamının gözlerini? Güllü Hanım için üzülüyordu, yoksa başka bir gailesi yoktu.

"Saçmalama Asmin, yine kuruyorsun kızım. Adamın seni gördüğü mü var da başka baksın gözlerine? Aklını başına al, kendine gel, hayale kapılma. İşte aynı bakıyor yine; buz gibi, nemrut ve soğuk... Pembe bulutlardan düş... Hayale kapılma."

"Okul dedim Asmin, bekârlık nasıl gidiyor demedim! İyi misin?"

Bu bir ima mıydı?

"Asmin..."

Asmin güçlükle gözlerini ayırdı özlem duyduğu koyu kahverelerden. Kafasını eğip, gözkapaklarını hafifçe aşağı indirdi. O güzelim yeşillerini gür kirpilerinin ardına saklayıp çekingenlikle başını salladı *iyiyim* der gibi. Gerçekten iyi değildi. Hasta falan oluyordu kesin. Çünkü uyanıkken sanrı görmesinin başka bir açıklaması yoktu. Bir an şirkette çalışmaya başladığından haberi olup olmadığını düşündü. Güllü Hanım, Hilmi Bey ile iletişime geçmiş ve onun çalışması için gereken bilgileri vermişti. Acaba annesi bunu Pars bilmesin diye tembihlemiş olabilir miydi? Ama bu imkânsız olurdu, eninde sonunda onunla karşılaşırdı. Aklı karıştı ama muhtemelen kocasının bundan hâlâ haberi yoktu. Üstelik Aral da ağzını sıkı tutmuştu.

Pars yine dayanamayıp gülerek karısının bu şaşkın, düşünceli ve sevimli haline bakıyordu. Çocuklaşmasına, utanmasına ve

dalgınlığına... Genç kızın yanağındaki pembeleri koyuldukça, bu hali onu daha da heyecanlandırıyor, içindeki erkek yanı depreşiyordu. Şeytan dürtüyordu işte!

"Bana gelince senin dilini kedi mi yiyor Zümrüt Kuş?" Kız ağzı açık baktı. "[31]Şaşwaz!"

Asmin dudaklarını alık balık gibi araladı ama ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemedi. Yine farkında olmadan kafasını *yok* anlamında salladı. Bunu anlayınca da dudaklarını dişlerinin arasına alıp iyice kızarmaya başladı.

Pars'tan öyle kuvvetli bir kahkaha çıktı ki, bu ses yüreğini hoplattığı gibi evi de resmen temelinden sarstı. Bu adam mahsus mu yapıyordu bunu? Geniş omuzları sarsıla sarsıla gülmenin âlemi neydi? O gülüyordu, Asmin utançtan ve sinirden renkten renge giriyordu. Bu adam onu utandırmaktan kesinlikle sadistçe bir zevk alıyordu. Şeytan diyordu git yanına, o gülüşü yüzünden sil!

Mutfaktaki annesi bile elleri ıslak halde, nefes nefese bir panikle yanlarına gelip, endişeli gözlerini telaşla onlara çevirmişti. Oğlunun elini dudaklarına kamufle ettiğini ve kendini susturmaya çalıştığını görünce de, "Ne oldu oğlum, bir şey mi var?" diye ikiliye kuşkuyla bakarak sordu.

"Yok anam, yemek ne zaman gelecek onu soruyordum." '***ve gelinin yine dilini yuttuğundan cevap alamıyordum,***' der gibi baktığında, dudakları yine küstahça kıvrılmıştı.

Oğlunu gülerken, hem de omuzları sarsılarak gülerken görünce anladı Güllü Hanım. Yine gelinine edepsizce bir şeyler demişti besbelli, çünkü kızın yüzü kızarmış, utançtan başı eğilerek deve kuşu gibi sinesine yaslanmıştı. Gülerek kafasını salladı. Bu çocuk, bu kızla uğraşmayı bırakmayacaktı. Nedense(!)

"Hay Allah... Ben de bir şey oldu sandım oğlum."

"Yok bir şey anam... Hadi gel de artık yüzünü göreyim. Hem çok acıktım, yemek yok mu?" derken bakışları yemek masasında değil, gelinin üzerinde arsızca geziniyordu.

Yaşlı kadın bir edepsiz oğluna, bir de çekingen gelinine baktı ve usulca geçip yerine oturdu. Bu iyi bir şey miydi? Oğlunun karısını daha ilk günden fark etmesi, gelinin içindeki fırtınalara rağmen

31 Şaşkın

oğluna alışma çabası... Güllü Hanım her şeyin farkındaydı. Gelinindeki durgunluğun, kendini kocasına sevmeye şartlamasının ve buna sebep olacak gerçeklerin, oğlundaki anlayışın ve karısına alışması için zaman tanımasının...

Başka bir adam olsa, tek bırakıp gittiği karısının aylar içinde başını önüne eğeceğinden korkardı.

"Oğlum yeni gelin tek bırakılır mı, bari birbirinizi tanıyıp alışsaydınız biraz," dediğinde, "Eğer yapacağı varsa ben buradayken de yapar ana, rahat bırak kızı. Bakalım ne yapacak? Üstelik erdem zorla sahip olunan bir duygu değil, sadakatini kendi göstersin. Kabullenecekse bunu isteyerek gerçekleştirsin. Bu onun seçimi olmalı," demişti giderken.

Çok şükür gelini onu utandıracak, üzecek, kıracak ya da yüz kızartacak tek bir harekette bulunmamıştı, aksine can olmuştu gün geçtikçe ona, umut olmuştu. Ve bunu oğlunun da bir şekilde bildiğine emindi.

İç çekerken yine dua etti Rabbine, o en güzelini bilendi!

Pars ne zaman dikkatle karısına baksa, Asmin yağ olup utancından erirken, yemekler mi onu yedi, o mu yemekleri yedi bilemedi.

Bu adam ne zaman eve gelse heyecandan ya da korkudan iştahı kaçıyordu. Bir de tuhaf hisler, saçma sapan haller, dengesiz adetler ediniyordu. Kendini yeni yanmış soba kadar sıcak, beceriksiz, sakar, hatta dilsiz gibi hissediyordu.

Yemekler yendi, çaylar içildi. Meyveler geldiğinde, her akşam olduğu gibi, Asmin masada derslerini yapmaya oturdu, kaimvalidesi de eline bir kitap alıp koltuğa yerleşti. Yaşlı kadın ehlikeyif bir halde köpüklü kahvesini içerken, ayaklarını da pufa uzatmış, okuduğu kitabın sayfalarını çeviriyordu.

Pars televizyonun karşısına oturmuştu yine, gözleri siyaset haberlerinde, aklı işindeki yeni gelişmelerdeydi. Görmeyen gözlerini ekrana öyle bir dikmişti ki, Asmin merakına yenilerek kısacık bir an televizyona bakmış ve siyaset olduğunu görünce, gözü ister istemez kocasına kaymıştı. Adam ne buluyordu bu tartışmaları, münazaraları izlemekten hiç anlamıyordu. Ama onun dalgın haline iç gerdi bilinçsizce. Kaleminin arkasını ağzını alıp dişlemeye devam etti.

Masum bir hareketle, bir elini başına yaslayıp, dirseğini masaya dayadı. Kusursuz görüntüsüyle bir film yıldızı kadar çekici ve büyüleyici

bir erkekti bu adam ve yüzünü ne kadar izlese doyamıyordu kız. Haluk kadar uzundu. Hatta ondan daha uzun... Ve en az onun kadar olgundu. Yıllanmış bir çınar gibi heybetliydi. Zamanının tümünü büroda oturarak harcamadığını gösteren atletik bir vücuda sahipti. Belli ki işteyken hep içeride çalışmamıştı. Güneşten yanarak bronzlaşmış bir yüzü, koyu renkli uzun kuzguni saçları ve çözülmemiş bir bilmece gibi engin duran çokbilmiş bakışları vardı. Haluk masum bakıyordu hep, ya da çekingen, engin denizler gibi koyu mavi gözleri, iç ferahlatırdı. Ama Pars, yırtıcı bir kurt kadar kendinden emin, kurnaz ve bilgili, istediğini elde edecek kadar da cesur bakıyordu. Hangisi daha iyiydi?

Duygularını sert bir duvar gibi teninin gerisine ittirmiş siması, ona karşı ne hissettiğini belirtmeyen hareketleriyle ölçülü bir centilmendi. Ne olursa olsun kocası merhametli bir erkekti ama sadece o kadardı.

Ona bir erkeğin hissettiği arzulu şeyleri hissetmediği ve hiçbir zaman hissetmeyeceği aşikârdı. Karısıydı onun, bedenini tatmin ederek tek bir tene sadık kalacağı yatak arkadaşı, isteksizce hayatına dâhil olan zoraki yol arkadaşıydı.

Aynı evde iki yabancı olarak kalacaklardı besbelli ve ona hiçbir zaman yüz vermeyeceği de kesindi. Üstelik onun kusursuz güzelliğinin yanında, kendisinin çok harika bir kadın olmadığını biliyordu, ama fena da sayılmazdı hani. Aralarda kızıllaşan küllü kumral kahverengi saçları, uzun ve bir ok gibi ayrık duran yelpaze şeklindeki koyu kirpiklerle çevrili derin, efsunlu bir göl gibi koyulaşan yeşil gözleri... minnacık, hokka gibi kalkık burnu, her daim gülümsemeye hazır kedi gibi bükülmüş şehvetli dudakları ve zarif, ince vücuduyla çelişkiye sokacak bir tezatla çekici, hatta dolgun, kadınsı hatlara sahip bir genç kızdı.

Tüm bu meziyetlerine rağmen Pars Doğanay, henüz onun bir dişi olduğunu bile fark edememişti. Evine sığınan bir düşkün, annesine yarenlik eden bir refakatçı, zorla karısı olmuş bir baş belası, hatta hayatını karartmış bir ucube olarak bile görüyor olabilirdi! Oysa aynı yatağı paylaşıyorlar, aynı sofrada oturuyorlar, aynı havayı soluyorlardı uzun süredir. Böylesi yakışıklı ve çekici erkeklerin kadınlara karşı kayıtsız kalamayacağını bilecek kadar kadınlık hissiyatına ve görsel tecrübeye sahipti. Belki de yurtdışında birçok kadınla bedenini tatmin etmişti. Bu olasılıktı!

Çıktığı iş gezilerinde ya da herhangi bir zamanda, canı istediği zaman, sayısız güzel kadınla birçok kere beraber olduğu da aşikârdı.

Keza ondan kadınlık haklarını hâlâ talep etmemişti. Beden orucu tutacak hali de yoktu. Yakışıklı ve sağlıklıydı!

Bu düşünce genç kızın yüreğine kızgın bir mızrak gibi battı ve içini dağlayarak kurduğu hayallerini yıktı. Her ne kadar kadını olmasa da, karısı olarak aldatılmak haysiyet kırıcıydı.

Ayrıca karizmasına eş taşıdığı mağrur hava, bu kadınların ona karşı gelip geçici bir şey hissetmeyeceğine ve hiçbir zaman platonik âşıklar olmayacağını da belli ediyordu. Yatağını paylaştığı kadınların hepsini, her anlamda mutlu ettiği de aşikârdı.

Asmin ilk defa bir erkek için, o tanımadığı kadınları öldürmek istedi. Hepsini gaz döküp canice, hatta psikopatça yakmak istedi. Çünkü o adamı sevmese bile kocasıydı!

Kendiyle çatışıyor, bir dediği diğerinin tam tersi olarak vesveselere dalıyordu. Dalgınca kendini kuruyor, kukumav kuşu gibi düşünceleriyle içini zehirlerken, kalbine verdiği vesveseyle işkence çekiyordu. Üzgün bakışları sahipsiz bir hareketle, adamın yüzünün her santimini inceliyordu. Özlemiş miydi onu?

Dürüst olmak gerekirse o kadınları nasıl delicesine kıskandıysa, kocasını da biraz özlemişti galiba. Belki de üzerinde nikâhı var diye bu kadar saçma hissediyordu. Kendini evli gibi değil de, erkek arkadaşı olan biri gibi panikli, meraklı, araştırmacı ve heyecanlı hissediyordu. Gerçi hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Haluk vardı. O da okul arkadaşının arada sırada okula gelen yakışıklı abisi olarak kalmıştı. Yüreği yine bir suçlulukla sarsıldı. Bu garip duygu... İhanet duygusu hangisine karşıydı: Kocasına mı, sevdiği adama mı aitti?

İç geçirdi yine.

Karmaşık düşüncelerden yorgun düşen kafasını bir türlü dersine veremiyordu. Ona bakmak, sürekli hiç sıkılmadan izlemek, Haluk'la kıyaslarken kendine kızmak istiyordu. Ona hem kızıyordu, hem de birden içi kaynayıveriyordu.

Onun duygulu izleyişini sezmiş olan Pars, usulca kafasını çevirince göz göze geldiler.

Asmin bu sefer, davetkâr bir gülüş yerine sinirli bir bakış ve kızgın gözlerle karşılaşınca, utanıp bakışlarını kitabına çevirdi. Ders çalışıyormuş gibi dengesiz bir oyun yaptı. Pars'ın küstah dudaklarının çarpıkça yukarı kıvrıldığını görmedi. Ona nasıl özlemle baktığını da göremedi.

Kendine kızdı, yine küstü içindeki Pars'a... İçinden milyonlarca kez küfretti vaktiyle onu sahipsiz koyan Haluk'a. Pars'ın kendisine baktığında, adamın içine işleyen tatlı ürpertiyi yüreğinde hissedemedi. Gerçi o da henüz bunu kabul etmiyordu ama genç adam da çok zamandır aynı hislerin girdabına sürükleniyordu. Her ne kadar kabul etmese bile özlüyordu bu ufak, tatlı cadıyı...

Süt annesiyle konuşalı bir saat olmuştu, kızlarla bile yazışmıştı ama Asmin bir türlü aklını veremediği kitaplarını toplayıp, kaimvalidesinin yanına gitti. Yanağına öpücük kondurup "İyi geceler," diyerek somurttu. Sonra yana döndü, çekinik gözlerle kocasına baktı. İzlediği programa o kadar dalmıştı ki, onun farkında bile değildi. Omzunu silkeleyip kapıya doğru yürüdü, rahatsız etmek istemedi. Birkaç adım attığında, arkasından onun gür sesini duyunca, öylece donup kaldı.

"İyi geceler. Asmin."

Asmin!

İsminin dudaklarından pürüzsüz bir bal gibi aktığını duymayı ne çok istiyormuş meğer! Daha tanışalı ne kadarcık zaman olmuştu, ama onun adının anılması bile içinin tuhaflaşmasını sağlamaya yetiyordu. Ne güzel söylemişti öyle Asmin diye! Adı bir dudakta ilk defa bu kadar yüce bir anlam buluyordu sanki. En eşsiz bir şarkı gibi çalınmıştı kulaklarına, etkisi dehşet bir büyü gibi kalbinde yankılanmıştı hece hece. Yine heyecan sardı içini farkında olmaksızın, bu yüzden arkasını dönemedi. Sadece kafasını yana çevirip usulca salladı.

Odasına çıkarken, hâlâ bacakları titriyor, kalbi kaburgalarını delercesine gümbürdüyordu. Hâlbuki onun farkında olmadığını düşünüyordu. Zaten onu pek umursamıyordu ki, yüzüne baktığı anlar bile çok nadirdi. Bu içini mi acıtıyordu? Onunla ilgilenmemesi, annesine günde bir telefon açıp halini hatırını sorduğu gibi, kendisiyle konuşmaması üzüyor muydu genç yüreğini? Kaimvalidesi demişti ki, o şekerleme yaparken gelmemişti ve birazdan yatmak için yatağına geleceği kesindi. Nasıl yatacaktı onunla şimdi? Yani aslında yatıyorlardı aylardır ama Asmin uyuyunca geldiğinden, hep bunu dert edecek vakti olmuyordu. O yüzden Asmin hiç sorun yapmazdı yatak meselesini ama şimdi uykusu yoktu ki!

Kız odasına çıktı. Sabah için çantasını hazırladı ve sonra kuşunun kafesini temizledi. Biraz onunla sohbet edip içeriyi düzenledi. Geceliğini alıp banyoya geçti, beş dakikaya kalmadan hızla duşun altına

girdi. Su rahatlatıyordu bedenini. Vücudundan akan ılık su stresini yok ediyordu ama kalbindeki kaygılarını giderecek hiçbir çare bulamıyordu. Duşu bitince üzerini giyip saçlarını kuruladı. Geceleri toka takmayı sevmezdi pek, sadece tarardı. Saçları uzun olduğu için, tokalar her zaman sabah kalktığında baş ağrısı yapardı.

Sonunda yatağa girdiğinde içi soğuktu. Bir müddet yorganla savaşarak ısınmaya çalıştı. Bir sağa döndü, bir sola... Kalktı yer değiştirdi olmadı, yastık değiştirdi olmadı, bir türlü uyuyamadı. O da eline şu meşhur romantik komedi türündeki kitabı olan 'Rüyalar Gerçek Olsa'yı aldı! Ne zamandır okulda kızlar övgüyle bahsedip duruyordu zaten, biraz komedi okumak iyi olacak, onu bu kaygılardan soyutlayacaktı ama olmadı.

Kendini ne kadar zorlasa da okumayı başaramadı. Laz Meşesi dediği Şahin bile onu kitaba çekemedi. Sonra zaman aktı, düşünceleri ve kaygısı bedeninden yavaşça çekildi. Kitabın değişik konusu hayli ilgisini çekti. Bir süre sonra kendini kitaba kaptırdı. Tüm o endişeli düşünceleri uçup gitti aklından, kâh kıkırdayarak, kâh tırnaklarını yiyerek ve telaşlanarak garip sesler çıkardı. Hatta bir süre sonra Pars'ın geleceğini bile unuttu. Gözleri ağırlaştı, çok geçmeden kitap okurken gözkapakları yavaşça kapandı. Zihin yorgunluğuna ek bir de beden kasılmasından canhıraş olunca, uyuya kalmıştı.

Pars Asmin gittikten sonra annesiyle biraz muhabbet etti. Özlemişti sultanını. Telefonda konuşmak yetmiyordu ona, en değerli varlığını görmeden yapamıyordu. Onunla hiç bu kadar ayrı kalmazlardı. Aslında nadir olurdu böyle uzun ayrılıkları ve hepsinde annesi de yanında giderdi seyahatlerine. Annesini dinleyip onu yanında neden götürmediğinin ise mantığı aklı almıyordu. Nasıl izin verebilmişti ki buna?

Bir zaman annesi kitabını, Pars televizyonu unutarak oturdular. Normal zamanlarda bir, iki günlük seyahatlerinde bile annesi onun kendini yormasına kızar, işten güçten dert yanar, *neden uzaktasın* diye azarlardı fakat şimdi nurlu ve huzurlu halde, sürekli Asmin'den övgüyle bahsediyordu. Bunu öyle bir hevesle yapıyordu ki, bir duyan olsa sanardı ki dünyanın dördüncü harikasını o keşfediyordu.

Neşeli sesi her ayrıntıyı anlatırken, oyuncağına kavuşmuş bir çocuk kadar coşkuluydu.

Bugün şunu yaptı. Şurada şunla şöyle oldu. Benim için ne aldı! Gelen misafirlerin yanında gururdan göğsümü kabarttı. Vs.Vs.Vs...

Belli ki annesi Asmin'i yalnızlığına dost tutmuş, hem de yüreğine kocaman bir övgüyle oturtarak çok sevmişti. Bir gelin namzediyle hanesine giren genç kız misafir değildi, artık evladıydı yüreğinde. Gözlemlediği kadarıyla, hem iyi geçinmeyi kusursuzca başarmış, hem de ikisi de birbirine iyice alışmışlardı. Anladı ki bu ayrılık en çok onların işine yaramıştı. İşini bahane ederek iyi yapmıştı Pars, hem eşine zaman tanımış, hem annesine yaren bulmuştu.

Annesinin kalbinde kocaman bir yer ayırmıştı küçük karısı kendine. 'Karısı!' Bu kelimeyi bu sıra ne kadar çok söyler olmuştu benliğine. Ne zaman boş vakti olsa, billur gibi saf duruşu, görkemli yeşil gözlerindeki hüzünlü bakışları, uyurken ki masum ve meleksi halleri aklını meşgul eder olmuştu.

Şimdi okulda ne yapıyor, alyansını takıyor mu, ona takılan var mı, annesiyle iyi geçiniyorlar mı?

Pars nedendir bilinmez ama annesiyle karısının iyi geçinmesinden çok fazla hoşnut olmuştu. Zamanında başka kadınlara dokunmuştu elbet, bedenini başka tenlerde rahatlatmıştı ama evlendiği günden beri garip bir sadakat yapışmıştı zihnine. Bir karısı olduğu gerçeği aklından hiç çıkmamıştı. Ona nasıl sahip olduğunu bir türlü hatırlamasa da, canını yakıp korkuttuysa bir süre daha uzak duracaktı.

Annesinin yalnız olmadığını bilmek içini rahatlatıyordu bu ayrı ama sanki onların iyi anlaştığını bilmek daha başka bir huzurla doldurmuştu kaygılı yüreğini. Yoksa o kadar zaman nasıl kalırdı uzak diyarlarda, annesinden ırakta? Normalde onu tek başına bırakamazdı. Pars farkında olmadan güvenmişti Asmin'e. Hem de annesini emanet edecek kadar çok güvenmişti masum karısına.

Annesi de uykusu olduğunu söyleyip yanağından öperek salondan ayrılınca, sonsuz düşüncelerinin karanlığında ıssız kaldı. Kaygıları hafiflemişti ama şimdi daha başka kaygılara kapılmıştı. Aslında her zaman yaptığı gibi çalışma odasında oyalanarak zaman geçirmek istedi. Yukarı gitmeye niyeti yoktu ama üzerindeki yol yorgunluğu hayli fazlaydı. Önceki gün de işlerini halletmek için uyumamıştı. Üstelik uykusu da gelmişti şimdi, televizyonu kapadı. Ağır adımlarla odasına çıktı, kapısına gelince durdu. Hiç âdeti olmamasına rağmen, kendi odasının kapısını tıklatmayı huy haline getirmişti. Bir daha tıklattı. Ses gelmeyince de içeri girdi.

Pars onca zaman bu odada yanında kalmıştı bu kızın, bir metre ötesinde yatan genç kıza bakıp saçmaladığını düşündü. Küçük bir kız onu yatağından, uykusundan, daha önemlisi evinden edemezdi. Onu, hayatı gibi odasına da kabul ettiğinden beri, birkaç saatten fazla uyumamıştı ve bu tepkisi çok can sıkıcıydı. Ona zarar verdiği düşüncesi vicdanına çok ağır geliyordu. Asmin ne zamandır odasını, yatağını, düşüncelerini ve hedeflerini işgal eder olmuştu? Ve bu loş odayı, neden her zaman taze çiçek kokuları sarar olmuştu?

Her yana bir yaşanmışlık sinmişti sanki. Neden burası birkaç günlük mazisinde değer kazanmış gibi gelmişti? Bu oda artık onun gibi kokuyor, canlanıyor ve göze güzel görünüyordu. Çünkü adam nereye baksa onu görüyor, ne zaman işten soyutlansa aklına bir tek o geliyordu.

Bakışları köşedeki kuş kafesine kaydı. Yine onunla isyanlarını dile vurup, çaresiz sohbetlerini ediyor muydu? Başka arkadaşları da olmuş muydu? Annesi sürekli iki kız arkadaşından başka kimseyle görüşmediğini anlatıyordu ama ya özeli? Dişlerini sıktı. O Haluk denen adam aramış mıydı bir daha? Kimdi o adam? Arkadaşı mı, tanıdığımı mı, yoksa daha fazlası mı? Bir şeyler sezinliyordu. Adını koyamadığı uzak ve yasak bir şeyler, onu kendinden geri çeken bir şeyler...

Ama ürkekti, ondandı bu çaresiz kaçışları... Asmin onunla tenini paylaşmasa bile kadınıydı. Nikâhı altındaydı. Bu zehirli düşüncelerine kızıp, '*umarım böyle bir şey yoktur, hata yapmaz*' diyerek hareketlendi. Bu konuda bir güzel azarlayarak, gözünü korkutmadan tembihlemeyi de aklına yazdı.

Giysi odasına gitti dalgınca. Üzerini değiştirip odaya döndüğünde yatağın yanına oturdu. Kolundaki saati çıkarıp komodine bıraktı. Geçen geldiğinde geç yatmak için yeterince bahane bulmuştu kendine ama bu sefer tüm bahaneler tükenmişti. Belki de bahane üretmekten sıkılmıştı. Bakışları karısına kaydığında, Asmin'in uyurken üzerini açmış olduğunu gördü. Sırt üstü yatıp kolunu başının altına almış halde gerinmişti.

İncecik vücudunun nasıl da güzel, dolgun göğüslerinin dik ve davetkâr olduğunu, o vakit fark etti. Erkek yanı o zaman tam bir kadın gibi gözlemlemeye başladı kadının bedenini. Tamam, güzel bir genç kızdı ama iştah açacak kadar kadınsı olduğunu düşünmek... Şu ana kadar bu şekilde ateşli bir tezatla hatırına gelmemişti. Kızın bu hali onun erkek yanını kamçıladı.

Gözleri penyesini geren dik göğüslerine kaydı. Kaburgalarını hızla döven hırpani kalbine de... Bu görüntü tıpkı erkekliği gibi şahlandırarak aklını da karıştırmıştı. Ağzı kurudu. Onlara dokunma isteğiyle yanıp tutuştu benliği. Elleri karıncalandı, yumruk oldu. Daha önce de kalçalarını kasıklarına bilinçsiz olarak yasladığında aynı şeyi hissetmişti ve bütün gece bu görüntülerle uğraşmış, uyuduğu iki saatlik uyku yüzünden de sabah baş ağrısıyla kalkmıştı ama şimdi... Şimdi lanet güneşin bile doğmasına daha çok vardı. Üstelik kendini başka tenlerde rahatlatmak istemiyordu. O karısıydı! Dokunamadığı ama arzuladığı karısı... Çok zamandır aklını kimseye veremiyordu, evlendiği gün silmişti geçmişte kim varsa. Çıkarmıştı hepsini bir bir hayatından çünkü gözlerinin seyrindeki suret başkalaşmıştı.

Şehvete dair ne varsa aklından silmek istedi.

Ama bu gece öyle uykusuz olmayacaktı. Asmin'in üzerini iyice örttü, boynuna kadar her yerini kapattığından emin olunca, pikeyi yavaşça kaldırıp usulca yanına uzandı. Kımıldamamaya ve kızı rahatsız etmemeye özen gösterdi. Ne düşünmüştü ki? Bu kıza karşı koyamayacağını falan mı? Bu düşünce çok saçmaydı. Gözlerini kapadı, farkında olmadan bir rahatlama bedenine yayılırken, benliğini edepsiz düşüncelerinden sıyırdı ve ne zamandır ilk defa rahatça uykuya daldı.

Sabah odayı kuş sesine eşlik eden kanat çırpınışları kuşatmıştı. İçeri giren keskin gün ışığı gözlerine dokunduğunda, rahatsız olarak gözlerini iyice yumdu Pars, yine de uyanmak istemedi. Yeri öylesine rahattı ki, içinden sadece bu rahatlığı bozmamak geçiyordu. Pikeyi üzerine çekip bacaklarına doladı. Yastığındaki çiçek kokusunu uzun uzun içine çekti. Muhteşem koku genzini doldurduğunda, bedeninde bir gevşeme baş gösterdi.

Sonra aniden gözlerini açtı. Yastığında taze kır çiçekleri yoktu, kollarının arasındaki sıcaklık pike değil, yumuşacık naif bir bedendi. Çiçek kokusu da, Asmin'in yastığına dağılmış ipek saçlarından geliyordu. Kolunun birini oynattığında, hafif bir ağırlık olduğunu hissetti. Uyuşmuştu. Asmin'in dolgun yumuşacık göğüslerinin altında ezilmişti kolu. Uyku halinde bile sertleşmiş kasıklarını Asmin'in davetkâr poposuna sıkıca bastırmış, hatta patlayacak derecede uyarılmıştı. Göğüslerinin kolunun üstündeki iç geçirten hissi ve ağırlığı çok fazlaydı. Hatta elinin biri göğsünü arsızca avuçlamıştı.

Yumuşacık ama aynı anda zayıf bedenine göre hayli dolgun olan

göğüslerini avuçlayınca, istem dışı inledi. Sutyen giymemişti. Kahretsin, sıcaklığını ve sertliğini hissetmek soluk kesiciydi. Dayanılmaz hissediyordu içinde kabaran şehveti. Avucundaki göğüs ucu sertleşmeye başlayınca nefesini tuttu. Parmaklarının arasında ezilen ufacık tomurcuğu ve elinde şekil alan küçük kabartısı, kanının damarlarında delicesine akmasını sağlıyordu. Aklı edepsiz, kötü yerlere gitmeye başlayınca, dişlerini sıktı ve dudaklarının arasından derin bir nefes aldığında kulağını kendi soluğunun ıslık sesi doldurdu.

Lanet olsun!

Pişman olacağı bir şey yapmadan hemen kendini toplayıp, Asmin'in sıcaklığından ayrıldı. Bu küçük kız çok tehlikeliydi. Kasıkları demirden bir hal alırken, bedeni her an birleşmeye hazır halde kasılıyordu. Biraz daha burada durursa, uyuyan karısına aklına gelmeyen edepsiz şeyler yapabilirdi.

Asmin güne gözlerini yatağında yalnız olarak açtı. Yanında Pars'ı göremeyince, sebebini bilmediği bir şekilde yalnızlık hissine kapıldı.

Sonraki günler ilk birkaç gece bekledi yatağa gelmesini ama olmuyordu. Hem ders, hem iş yorgunluğu sinince narin bedenine, uykusu ağır basıyor ve daha onu düşünürken uyuya kalıyordu. Nedendir bilinmez Pars yine gecenin bir yarısı geliyor, uyandığındaysa çoktan gitmiş oluyordu. Yine ondan kaçıyordu belli ki, yüzünü görmeye tahammül edemeyecek kadar mı istemiyordu?

Bu sabah kalktığında ise yanında uyuduğundan bile emin değildi. Ama bu sabaha karşı bir başlangıçla başlamıştı güne. Üşümüştü, varlığının rahatlatıcı korumasını özlemiş gibi tuhaf bir his vardı içinde. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yanında yattığını hissetmiş gibiydi benliği... Ve garip olansa, sanki onunla sarmaş dolaş olarak tıpkı rüyalarındaki gibi sarılıp yatmışçasına rahat hissediyordu kendini.

Üzerindeki geceliğinde bile onun kokusunu algılıyor gibiydi, sonra bu saçma düşünceye kızarak üzerindeki pikeyi ayaklarıyla tepikledi. Ve başını yana çevirdiğinde bir şey oldu. Yanındaki beden izleri taşıyan çukur gözlerine yansıdı. Burada yattığı ve belki de gece bilinçsizce ona sokulduğu bunun reddedilemez bir göstergesiydi. Asmin'in içi farkında olmadan rahatladı, sonra da düşündüklerinin acı gerçeğiyle derhal karamsar haline döndü. Belli ki Asmin'le karısı olarak birlikte olmak istemiyordu ama yanında uyuyordu.

Asmin onun ilgisizliğine üzülse mi, yoksa sevinse mi bilemiyordu

artık. Bu garip hislerin sebebi belki de ikisinden de biraz olmasıydı. Ona kusursuz bir nezaketle yaklaşıyor, bazen amacına uyarak utandırıp kızartıyor ama daha ileriye gidip ümit vermiyordu. Gerçi onun karşısında tüm saflığıyla durup da kızarmamak elinde değildi ki.

Adam mahsus yapıyordu. Gözleri her yüzüne baktığında, bakışları resmen beynini delip geçiyordu. Aslında onu kaygılandıran, böylesine güzel baktıktan sonra kadın yanına kayıtsız kalmasıydı. Kadın gibi görmediğini biliyordu ama arkadaş olabilirlerdi. Sohbet edip, biraz olsa da aynı evde yaşayan yabancı olmamak için biraz zaman geçirebilirlerdi. Ellere göre "evli" onlara göre sadece "ev" ileydiler. Neden bu kadar garip davranıyordu ona? Önce yüreğini hoplatıp aklını karıştırıyor, sonra kalbini hızlandırıp yüzünü kızartıyor ve apansız bir suretle kadın yanına ilgisiz kalıyordu.

Aslında tanıdıkça ve gözlemledikçe, şimdiye kadar tanıdığı tüm erkeklerden farklı geliyordu hareketleri. Bu soğuk haliyle bile eksantrik kocasından elinde olmadan etkilenmişti. Ona hayrandı ama onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Bu Asmin'i hem sevindiriyor, hem de garip bir tutumla içini acıtıyordu. Pars, Asmin'den sadece gün içerisinde değil tüm gün ve gece kaçıyordu.

Sanki ***hayatımda senin yerin yok*** der gibi, ***bulaşıcı bir vebasın, uzak dur*** der gibi davranıyordu.

"[32]Êzing!"

Gerçi şirkette çalıştığını hâlâ söyleyememişti ona. Nasıl söyleyecekti ki? Onu göremiyordu bile. Belki Güllü anne ya da Aral söylemiştir diye düşündü ama söyleseler Pars laf arasında kesin sorardı. Bu da daha kötü hissetmesini sağladı. Nerede çalıştığını önemsemeyecek kadar umurunda olmadığını bilmek can sıkıcıydı. Asmin şimdi kendini bir eşten daha çok, gereksiz bir misafir gibi hissediyordu. Yani kaimvalidesi hariç... Ve bunu istemiyordu. Onun yanında yabancı olmayı istemiyordu. Eğer bir başarı umudu olmasını istiyorsa, bunu değiştirmesi gerekiyordu. Bu sefer denemeden pes etmeyecekti. Aklına koyduğu şeyle yavaşça yerinden kalktı, kuşuyla şakalaşarak üstünü açıp giysi odasına geçti.

Pars Bey'in hoşuna gitsin ya da gitmesin, Asmin onun hayatının bir parçası, karısıydı. Bu değiştirilemeyecek bir gerçekti. Onlarda evlilik imzayla, çıkışı kefenle olurdu, bunu bilmeyen olmazdı. Bunu ona

32 Odun

göstermesi lazımdı. Ya varlığına alışacak, ya da onunla yaşamayı başaracaktı.

İşe önce saçlarına dalgalı fön çekmekle başladı. Saçlarına pek özen göstermezdi ve bu sabah ilk değişikliğe maruz kalan şeyler sadece duyguları olmayacaktı. İşi bittiğinde küllü kumral saçları ışıl ışıl parlarken, omuzlarına doğru akıyordu. Hafif makyajı ise yeşil gözlerinin güzelliğini ve zarif yüzündeki hatları öne çıkarmıştı. Tırnaklarının bakımını da bitirdikten sonra sıra kıyafet seçmeye geldi.

Üzerini tamamen saran siyah vazo eteği, diz altında bitiyor, küçük bir yırtmaçla uzun ve davetkâr bacaklarına seksi bir hava veriyordu. Beyaz ipek saten gömleği üzerini ikinci bir deri gibi sarıyordu. Üzerine eteğinin kombini olan hâkim yaka, fakir kol ceketini de giydi. Ayağına yüksek olmayan siyah deri şık ama sade ayakkabılarını geçirdi. Ne de olsa tüm gün ayağının üzerinde olacaktı. Güzellik uğruna topal tavşan gibi sekmeyi göze alamazdı.

İşi bittiğinde soluğu boy aynasının önünde aldı ve memnun bir halde kendisini iyice inceledi. Bugün rutin ve sıkıcı hayatı değişmişti. Önlerindeki iki hafta boyunca da dersler boştu. Bu da Pars Bey'e fazlaca zaman ayırmasına yeterdi. Karısı gibi olmasa bile, arkadaşı gibi olmayı becermeliydi. Bilgisayar çantasını da alıp kahvaltıya inerken kuşunu da unutmamış ve yanına almıştı.

Asmin apansız içeri girince, elindeki çay bardağı ile donan Güllü Hanım gelinine ağzı açık bakakaldı. Asmin ise bu farkındalıktan hoşnut olarak kuşunun kafesini sehpaya bırakıp, usulca kedi sırnaşıklığına bürünen bedenini bir sağa bir sola sallayarak, yanına yaklaştırdı. Her zaman yaptığı gibi yaşlı kadını yanağından öperken eşsiz gözleriyle yüzüne baktı. Ama bir farkla! Bugün içinden ona *anne* demek geldiğinden ertelememeye karar vererek, sıkıca sarılmayı hep arzuladığı kadına sarılıp göz kırptı. Haince parlayan gözleriyle, "Günaydın dayê!" diye şaşırtırken keyfi yerindeydi.

Güllü Hanım duyduğu kelimeyle şoka girerken, Asmin yerine geçmek için yanından hareketlendi ve kolundan apansız yakalanınca durmak zorunda kaldı. Yaşlı kadının inanılmaz derecede hüzünlü bakan koyu gözleri nemlenmiş, sanki gözbebeklerindeki duru suları salmamak adına savaş verir halde duraklamıştı. Duyduklarına inanamayarak kirpiklerini kırpıyor, sormaya çekinerek yüzüne bakıyordu. Gözlerini gelininin o güzel yosun yeşili gözlerine mıhlayıp, titrek sesle,

"Sen az önce ne dedin bakayım?" diye sorarken kaba halde, daha çok hesap sorar gibi göründüğünü idrak edemiyordu.

Asmin kaimvalidesinin yanağına tekrar içten bir öpücük daha kondurarak kollarını boynuna dayayıp, çenesini omzuna yasladı. Bu hareket, sevgi gösterisine alışık olmayan kadını afallatmasına yetmişti.

"Annem değil misin yoksa? Vaz mı geçtin olmaktan?"

Yaşlı kadın biraz gerileyip, gelinine sevgiyle kollarını açtı. Asmin de o sineye doğru tekrar memnuniyetle eğildi ve bir daha kollarını istekle boynuna doladı.

"Öyleyim yavrum... Ama bunu duymak, dünyadaki en güzel hediyeydi. Bir an umudumu kesmiştim, sana demiyordum ama cidden çok üzülüyordum. Bugün beni çok memnun ettin kızım. Dünyaları verdin bana. Rabbim de senin gül yüzünü soldurmasın, her daim mutlu etsin."

Yaşlı kadın gelinine sıkıca sarıldı içtenlikle. Bu, bir annenin evladına hasretle sokulup, özlemle koklamasının göstergesiydi. Gözlerinden birkaç damla yaş yanaklarına dökülürken "Sağ ol kuzum... Sağ ol benim Zümrüt Kuşum," diye hıçkırarak tekrarladı teşekkürlerini. Kızından sonra ilk defa böylesine sıcacık olmuştu göğsündeki boş kalan yeri. İlk defa böyle yanmıştı içi ve yine ilk defa huzurlu bir nefes almıştı yarım kalan sinesi. Elleriyle ufacık bir çocuk gibi gözlerini kurularken, bakışlarını kızının üzerinde memnuniyetle gezdirip, tatlıca kıkırdadı.

"Bugün çok şıksın, bir yere mi gidiyorsun?"

Asmin merakla sorulan bu soruya uygun bir cevap aradı, zihnini yokladı, yalanlarını benliğine sıraladı ama hiçbiri ona tesir edecek gerçeği söyleyecek kadar ikisini de mutlu edemeyecek kıvamdaydı. Sakince yerine geçtiğinde, neden süslendiğini anlatmaya çekindi ona.

"Oğlun için anne... Olur da departmanda karşılaşırsak beni hâlâ o sümsük kız gibi görmesin, güvensin ve çalışmama izin versin diye..." diyemediğinden, sadece utandı ve sustu.

"Özel bir gün mü?"

"Yok aslında. Biliyorsun orada asistanım ve işim gereği böyle ciddi giyinmem gerek, bunu anladım. Ve diğer değişime gelince, bu sabah artık bunun ertelenmemesi gereken bir duygu olduğuna karar verdim. Annemsin sen benim, bunu söylemekten neden çekineyim diye düşündüm."

"Çok iyi düşünmüşün, ertelenmemeli elbette..."

Asmin biraz utangaçça kıyafetine bakıp, "Yakışmamış mı? Güzel olmamış mı bana? Kötüyse değiştireyim?" diye endişeyle soru yağmuruna başladı.

Güllü Hanım o anda onun telaşını idrak edemeyerek, sadece dilinden şeker mi şerbet mi olduğuna karar veremediği *anne* sözcüğüne takılıp kalmıştı. Öylece derin derin duygularla bakıyordu konuşup duran kıza. Gözlerini üzerinde tekrar gezdirip, memnun ifadesini bozmadan süzdü. Hüznü yok saydı. "Yok kuzum, güzel olmuşsun. Aksine hem de çok güzel. Seni ilk defa böyle görüyorum, benim şaşkınlığıma ver ondan baktım öyle."

Ve gerçekler sert bir poyraz gibi çarptı yüzüne.

Yılların hayat kazığını yemiş yaşlı kadın, bu düşünceleri sezince, içinden kıs kıs gülmeye başladı. *Oğlu karısını bu haliyle apansız karşısında görünce kim bilir nasıl tepki verecek* diye merak ederken, *kesin dilini yutacak*, diye keyiflendi. Bu kadar güzel bir karısı olduğu için çok şanslıydı Pars ama aynı zamanda şanssızdı da. Yazık, gözü sürekli üzerinde olacak diye iç gerdi. Böylesine huyu gibi yüzü güzel kısmetler herkese nasip olmazken, onun oğlunun kucağına düşmüştü. Hem de "Boşa heveslenme, evlenmem ben ana kız mız seçme!" demesinin üstünden bir gün geçmeden. Ah oğlunda kedi şansı vardı da bilmiyordu. Kuşu yakalamıştı.

İki ayaklı hergele!

Yaşlı kadın memnunca gelinini izledi. Çok güzeldi ve masum bir melek gibi saftı. En yakın zamanda oğlunun bunu görmesi gerekliydi.

"Yavrularım... umarım mutlu olursunuz," diye geçirdi içinden.

Asmin'in kuş olup şakıdığı ender sofralardandı bu kahvaltı. Güzel gözleri ışıldayarak, keyifle sohbet ederek yaptığı kahvaltısını bitirince izin istedi. Yerinden kalkarken çantasına uzandı.

"Bugün öğlen yemeğini birlikte yiyelim mi kızım?"

Asmin şaşkınca kaimvalidesine döndü, gülümseyerek "Olur, yeriz," dediğinde yaşlı kadın yine suratını asınca göz kırparak, "Nerede buluşalım anne?" diye gönlünü alırcasına sordu.

Güllü Hanım hemen yelkenleri suya indirerek gülümsedi. "Sen bekle, ben gelir alırım seni annem... Hadi iyi çalışmalar sana. Rabbim işinizi gücünüzü rast götürsün."

Asmin annesinin yanağından öptü, çantasını alıp çağırdığı taksiye yöneldi.

Taksiyle gidiyordu çünkü şirketteki, tırnağı uzun atmaca kuşu gibi gezen rakiplerinin torpil gördüğünü sanmalarını istemiyordu. İş yerindeki kimse de henüz onun patronun karısı olduğunu bilmiyordu. Tabii henüz! Bunu özellikle rica etmişti annesinden. O da saygı duymuştu bu düşüncesine ve bu konuyu bilen herkesi sıkıca tembihlemişti.

Asmin taksinin parasını ödeyip girişteki döner kapıya yaklaştığında, telaşlı bedeni hayli seriydi. Tam içeri girecekken, biri ona öyle bir çarptı ki, dünyası neredeyse tepetaklak olurken, elindeki çantası yere düştüğü gibi acıyla uyunması da bir oldu.

Sızlayan eli kırılmış gibi uyuşan koluna taşınırken, sancıyla inlediğinde kolunu tutarak yere eğildi. Oflayarak çantasını eline alacaktı ki, içinden "Bari laptopa bir şey olmasa..." diye hayıflanmaya başladı. Yani içinden hayıflandığını sanıyordu. Uzandığı el boş kaldığında bir an afalladı. Çünkü çarpan kişi çantasını ondan evvel almış, bir de seslenmeden doğrulmuştu. Asmin yüzünü kapatan saçını geri ittirdiğinde çoktan doğrulmuştu. Bakışlarını önünde hareketlenen adama çevirdi. Çantasını uzatıyordu ama hâlâ tek bir üzgün ifade girişimi taşımıyordu yüzünde.

"Bir özrü hak etmiş olmalıyım. Malum kolum bugün iş görmez artık."

Adam ondan beklenmeyen bir tepkiyle tebessüm etti. "Özür dilemem," dedi küstahça sesini yayarak. "Borcum olsun ki, ödemek için uğraşayım."

Asmin saçlarını savurarak bakışlarını genç adama çevirdi. Kaşlarını kaldırmış, ona hükmeden bir kibirle bakarken içinde tuhaf bir ürperti hissetti. Bir anda yüreğine gelen ve nefesini boğan bu sıkıntının sebebini bilemedi. Bu adam, onun felaketi olacaktı ama kızın haberi yoktu.

"Çok güzelsin..." dedi arsızca gözlerini bedeninde gezdirerek. Uzun boylu, sarışın, siyah gözlü bir adamdı bunu diyen küstah sesin sahibi. Onu ateş saçan gözleriyle edepsizce incelemişti ve kız o ana kadar, sadece huysuzca homurdandığından bunu görememişti. Bakışlarını kızgınca bu arsız adama çevirdiğinde, tam kızacaktı ki, içeri giren işçiler onlara şaşkınca bakınca bunu idrak ederek hemen toparlandı.

Gözlerini adamın havada donmuş eline çevirdi. Ayağının birini hafifçe yere vururken, "Alabilir miyim çanta mı?" diye dişlerinin arasından tısladı. Tek kaşını kaldırıp adamın elindeki çantayı gösterdiğinde, önüne gelen saçlarını hırçınca omzundan geriye savurmuştu. Öküz adama bak! Yüzsüzce, çantayı kendisi bile vermeyi teklif etmiyordu.

Genç adam ağzını yuvarlayarak "Ah affedersiniz güzelliğiniz aklımı başından alınca konuşma ve düşünme yetimi kaybetmiş olmalıyım," dedi.

"Ucuz flörtünüz de benim sabrımı aldı, verin rica ederim çantamı."

"Böyle bir güzellik karşısında flört etmeyecek kalp gösterin," dediğinde kızın şaşkınca irileşen yeşil gözlerine çapkınca göz kırptı. "Buyurun... Ayrıca kabalığım için özür dilemem gerek ama nedense dileyesim yok. Bunu çok sonra yapmak gibi bir dürtüye kapıldım. Bu da borcum olsun."

"Her zaman bu kadar küstah mısınız?" dedi hırçınlaşan Asmin çantasına atılırken.

"Her zaman bu kadar tatlıyım evet..." dedi kibirli serseri çantayı ondan uzaklaştırırken.

"Bence çok iticisiniz. Şimdi çantamı alabilir miyim?"

Asmin çantayı almak için tekrar elini uzattı, ama adam oralı olmadı. Üstelik kız adamın kibirli yüzüne inatla bakmadıkça, adam bundan sadistçe keyif alarak kedinin fareyle oynadığı gibi kızla oynuyordu. Genç kız öfkelenerek çantaya tekrar atılınca, eli adamın eline değdi. O kazayla oldu diye düşünürken, adam Asmin'in elini hızlı bir manevrayla yakalayarak, edepsizliğin kitabını yazıp utanmadan kızın parmaklarını sımsıkı kavradı.

Asmin birden elektrik çarpmış gibi irkildi. Şaşkın gözbebeklerini öfkeyle adama çevirdi. Yeşil gözlerinin içinde ateşler adeta volkan dansı ediyordu.

Afallayan adam bir meleğe bakıp gözü alınmışçasına, "Çok ateşli bakıyorsun güzellik... Hep böyle misin, yoksa bu bana özel bir durum mu oldu?" diye edepsizce sordu.

"O ateşlerde seni boğmadan defol!"

"Hay hay... Buna hayır demem," dediğinde edepsiz adamın mahrem imasıyla, Asmin tokat yemiş gibi irkildi.

"Sen... Sen hangi dünyadansın salak! Her gördüğün dişiyi sana kuyruk sallarken mi hayal ediyorsun?"

"Yoo, tazıları sevmem."

"Ben de itleri sevmem!"

"Kürt müsün, Arap mı? Gırtlaktan gelen konuşma şekline bayıldım. Türkçe ile birleşince çok seksi oluyor." Adam kaşının tekini kaldırarak, "Benimle olan konuşmanı uzatmak istiyorsan, bunu daha sakin bir yerde yapabiliriz, ben telaffuz şekline bayıldım," dediğinde kız ellerini yumruk yaptı. Yüzünün ortasına çakmadı ama tam bacak arasına diz kapağını geçirmek için hamle yaparak öne atılmıştı ki, adam ondan çevik davranıp bu hamlesinin önünü kapadı.

"Tatlım, dokunmak için savaşma. İstemen yeterli, ben itaat ederim ama utanırsan, sadece bana böyle ateşli gözlerinle cilveli bakman yeter, anlarım."

Tokat yemiş gibi kasılan Asmin, bedenini adamın bedeninden geriye çekerken, "Kör müsün dengesiz, seninle cilveleşmiyorum. Sen hangi akıl hastanesinden kaçtın be? İlk gördüğün kadına çufçufluyorsun. Sülalene sövüyorum, hem de büyük bir zevkle," diye ağız dolusu tısladı.

Adam bir adım geriye çekilerek onu daha fazla kırmamak için araya mesafe koydu. "Tanışmadık bile, neden bu kadar sinirlisin?"

"Gerek yok, tanışsaydın inan bana sinirli değil cinnet geçirmiş olduğumu bilirdin. Şimdi çantamı ver!"

"İşte tanışırsak bilirim Arap kızı," diyen adam tek kaşını ahlaksızca kaldırınca, Asmin adamın fikrini kavradı. Onunla oyun oynayarak konuşturmaya çalışıyordu. Gözlerini kısarak adamın dikkatini dağıttı ve elindeki çantasını yırtıcı bir hırçınlıkla kendine çekti. Ne sanıyordu bu adam onu, sapıklarla, pis fırsatçılarla işi olacak ucuz bir kadın mı?

En soğuk ses tonuyla, "Ver şunu!" diyerek adamın hâlâ elini çekmediği çantayı kendine çekiştirdi. Parmaklarını da koparınca, hızla arkasını dönmüştü ki, adam bu kez de kolundan tutup, "Yanlış anlaşıldıysam özür dilerim Arap Kızı, amacım sadece isminizi öğrenmekti," diye derhal fikir değiştirip, centilmen olmaya meyletti.

Tabii Asmin bunu yemedi. Rezil olmadan evvel bir an önce buradan gitmek istiyordu. Buz gibi bakan gözlerini adamın iğrenç yüzüne dikip, kızgınca kaşlarını çattı.

"Adın ne... Melek mi?"

"Niye söyleyeyim?"

"Tanışmak için."

"Siz nüfus memuru musunuz? Adımı öğrenince ne değişecek?"

Kolunu silkeleyerek, adamın itici pençelerinden kurtardı. Kendini ne sanıyordu bu geri zekâlı hergele? Üzerinde dokunmak serbest yazısıyla dolaştığını mı? Yakışıklı diye, her gördüğü kızın boynuna atlamasını mı bekliyordu gün görmemiş ahmak? Gözlerini kapadı, en güzel gününe böyle bir fiyaskoyla başladığı için derin derin solurken, söylenerek içeri yürüdü.

"Allah'ım iyisi beni bulmaz, delisi peşimden ayrılmaz."

"Deli değilim."

"Hasbin Allah!"

Adam arkasından yaklaşıp, kıkırdayarak ona yetişti. Hâlâ anlamıyordu ondan kurtulmak istediğini, yüzsüzce, "Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sorabiliyordu.

"Yok geçerken uğradım. Havası cezp etti."

Asmin bu arsız adamın kafasına çantasını geçirmemek için elindeki çantanın kulpuna iyice asıldı. Kıpkırmızı olmuş öfkeli gözleriyle, bu sefer gerçekten sinirlenerek arkasını döndü. "Allah aşkına... Sizin işiniz yok mu? Çattık ya sabah sabah, git nereye geç kaldıysan oraya yetiş dengesiz herif. Varlığınla mekânımı daraltma."

Adamın bir anda aklı başına gelmiş olacak ki, koyu gözleri kısıldı ve düşünceli bir halde ağzının içinden küfretti. Eli çenesini turlarken, gözleri yerdeki karolara sabitlendi. Bugün o meymenetsiz, kibirli, küçük dağları ben yarattım diyen buz dağı adamla randevusu vardı ve galiba geç kalmıştı! *Şimdi işin yoksa suratsız Pars'ın imalı bakışlarını çek, iğneli sözlerine katlan* diye iç gerdi. Bakışlarını asansörün gelmesini bekleyen melek kılıklı öfkeli periye çevirdi. Bu parça kaçar mıydı ya? Hem de o nemrut herif yüzünden! Ama babası yüzünden kaçardı. Bu sefer de işi bok ederse babası her şeye veto koyar, parasına sınır çekerdi. Gitmekle kalmak arasında bocalarken, bu afetten de ayrılmak istemediğine karar getirdi. Böylesi bin de bir ele düşerdi ve bu şansı Pars gibi kasıntılar için heba etmeyecekti. Kadının kendine özgü havası vardı ve o gözleri... Vahşi derecede afet gözleri nasıl da güzel yanıyordu. Ve çok güzel yüzü aşırı çekiciydi.

"Siz isminizi söylemediniz ama benin adım Alp." Kendi dilinde küfreden kız dişlerini sıkarak derin bir nefes alınca, adam onun sıkkın

yüzünü ekşittiğini gördü. "Arap oluğunuzu biliyordum. Demek bir adınız yok. Oh durun söylemeyin ya da, ben tahmin edeyim. Ceylan? Ya da Peri? Yok... yok kesinlikle Melek."

"Hayır Cin... Birazdan size beş kardeşiyle çarpacak olan..."

"Enteresan, daha öncesinde adını böyle güzel taşıyan bir varlıkla tanışmamıştım. Hakkını yememek lazım, bak çarpıldım bile!"

Genç kıza başını yaklaştırınca, Asmin irkilerek, "Ne oluyor be?" diye cırladı korkuyla. Kaşları ifritle çatılmıştı.

Adam omuzlarını ilgisizce sarsarak "Sadece adınızı en kısa zamanda öğreneceğimi söylemek istemiştim. Cin Hanım," dediğinde saçlarına yaklaşıp derin bir solumayla, "Ne kokuyorsun, bahar mı?" deyip kıza konuşma fırsatı vermeden, afallamış yüzüne edepsizce göz kırparak yanından hızla ayrıldı.

Küstah!

Sinirden titreyen Asmin şaşkınca merdivenlere yönelen arsız adama bakakaldı. Bu Bakırköy kaçkını da kimdi böyle? Onu neden daha önce hiç görmemişti ki? Ve lanet olsun, tüm sabahının için etmişti salak! Heyheyleri tepesinde olarak departmanına ulaşıp ofise girdiğinde, bütün kızların hummalı bir koşuşturma halinde olduğunu gördü. Kaşlarını kaldırıp ilgiyle onları incelerken, bir taraftan da ceketini çıkararak yerine ilerledi. Kimisi özenle saçını tarıyor, kimisi titizlikle bir ressam idamesinde makyajını düzenliyordu.

Asmin dudaklarını bükerek, sessizce masasına oturup çantasını yere bıraktı. Yan masadaki kıza başını yanaştırarak, "Ne oluyor? Teftiş mi var?" diye merakla sordu.

İlgisiz kız omzunu sarsarak makyajını yapmaya devam etti. Anlaşılan burada herkes bir diğer kişiyi kendine rakip olarak görüyordu. En güzel olmak, en iyi işi kapmak, en iyisini yapmak, göze girmek ve sürekli yükselmek için yarışıyorlardı. Dolayısıyla birbirlerini pek takmıyorlardı.

Asmin omzunu sarsarken, masanın üzerindeki dosyaları bir tarafa toplayarak iç çekti. "Bugün ne oluyor bunlara anlamadım, başbakan falan mı geliyor ziyarete?"

Cevap vermeye tenezzül etmeyen kız rujunu yeniledi.

Ve sonunda işi biten kız, ilgiyle bakmakta olduğu aynadan başını kaldırma şerefine nail etti onu. Asmin'e yarısı boyanmış yüzünü

çevirip, "Senin haberin yok mu cicim?" diye iri iri açtığı gözleriyle salağa bakar gibi alayla baktı.

Neden haberi yoktu ki? Hem haberi olsa ne diye soracaktı, deli miydi ne! Asmin dalga geçildiğini anlayınca, kaşlarını hırçınca çattı.

"Neyden haberim yok bir bilsem... Ben de ona göre yorum yaparım sana."

"Kızım sen bu ofiste çalıştığına emin misin? Hayat dosyaların arasında kaybolarak ilerlemiyor. Burada bir yaşam var. Ve bugün Pars Bey ve ortağının oğluyla büyük bir toplantıya katılacağız. Karşı firmayla anlaşamadıkları yönlerde yardımcı olunacak. Biz de bulunarak hem ilerleme kaydedeceğiz, hem beyin fırtınası yapacağız. Avukatlar ve tüm departmandaki her yönlü personel, hatta sekreterler bile bulunacak bu toplantıda."

"İyi de bundan bize ne? Biz sadece yardımcılarız. Baş avukat ve müdürler dururken bizi niye alsınlar böyle büyük bir toplantıya?"

Kız gözlerini büyüterek şaşkınca baktı. "Sen cidden nasıl bir yerde çalıştığını kestiremedin sanırım. Kızım uyuma! Pars Bey diğer patronlara benzemez, yılanın başını küçükken ezer, demedi deme! Böyle büyük toplantılara sadece büyükler katılır ama bazen bize de izlememiz ve bir şeyler keşfetmemiz için izin verilir. Tecrübeli olmamız ve çuvallamamız onun işine yarar." Sonra da iç çekerek yan gözlerinin kıyısından yaramazca Asmin'e baktı ve kıkırdayarak sordu.

"Sen Pars Bey'i hiç gördün mü?"

O nasıl bir soruş şekliydi öyle? Yağlarının erime sesini Asmin bile oturduğu yerden duymuştu. Kaşar kadın, yoksa onun kocasına mı sulanıyordu?

"Ah sen patronunun adını da bilmiyorsundur kesin. Adı Pars!"

Asmin şaşkınca kıza baksa da, bunu derhal bertaraf etti. Gülünecek bir soruydu. "*Her gece koynundan kalktığım adamı nasıl tanımam*" diye düşünüp içinden gülse de, tanımıyoruz oynamak şu an itibariyle cazip geldi.

"Henüz kendilerini tanımıyorum tatlım. Malum tanışmak mümkün olmadı. Ben işe başladığımda biliyorsun, o şehir dışındaydı."

"Ha... evet... Sen gökten zembille düştün buraya malum, o da ayrı konu değil mi? Pars Bey'in torpil yapmadığını bildiğimiz için, buraya apar topar atanmanı kurcalamasak da, senin böylesine büyük bir

şirkete sorgusuz sualsiz girmen de gözümüzden kaçtı sanma. Lakin bunu sonra tartışırız kuzum," dediğinde aklına bir şey gelmiş olacak ki, birkaç saniye duraksayıp sordu. "Sahi bizim gıcık müdür senin neyin oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şeyim olmuyor. Burada tanıştık."

Asmin bakışlarını, süslenirken kendilerini kaybeden kızlara çevirdi. "Çok mu sinirli de bu Pars Bey, herkes kendine çekidüzen veriyor anlamadım," dedi saf saf. Bu masum soruyla kız şuh bir kahkaha bahşetti ona. Alaylı gözleri derin ve keyifle parlıyordu. Dolgun dudaklarını küstahça kıvırarak, "Evet, çok despottur ama aynı zamanda çok da yakışıklıdır," derken derin derin hayali yüksek bir iç çekti. Sonra da kızlara bakarak, "Bunlar *Pars'ın* gözüne girmeye uğraşıyorlar, sorma kardeş. Ama havalarını alırlar," diye hayıflandı.

Asmin kıza sevecen bir sesle dudak bükerek sordu. "Niye? Pars Bey'inizin sevgilisi mi var? Yoksa evli mi?"

"Allah korusun, ne evlenmesi!" dedi kız dehşetle.

Pis herif, demek evlendiğini kimseye söylememişti.

"Sevgilisi vardır belki. Hatta gayet de ciddidir ilişkileri, ne biliyorsun?"

"Bilmiyorum ama beni gördükten sonra olmayacağı kesin," dedi kendinden emin bir kaş kaldırışla. "Eninde sonunda onunla olacağım." Genç kız yine iç çekerek tamamlamıştı sözlerini. "Ah! O gözleri bir görsen nasıl da haşin, vahşi ve buz gibi soğuk. Sen buzda yanmayı bilir misin?"

Bunu bir zamandır en iyi Asmin bilirdi.

"Of!" diye iç geren kadına kaşlarını çattı.

Asmin'in yüzüne mal mal bakarken, adını hatırlayamadığına bire on bahse vardı. Ama bunu umursamadı. "İnsanın içine işliyor derin bakışları. Bakınca eriyesim, eridikçe kollarına yığılasım geliyor. İnsan o gözlere baktıkça kayboluyor da bulunmak istemiyor."

Bu sohbet biraz sesli ilerlemeye başlamış olmalıydı ki, diğer kızlardan biri destursuzca lafa otostop çekerek, hemen fikrini belirtti.

"Hele o Yunan Tanrılarına bile beş çeken atletik vücudu yok mu? Ahhhh! İnan bana her gece rüyalarıma giriyor. Günaha giriyorum ve gördüklerim şu ana kadar gördüğüm hiçbir insanoğluna denk gelmiyor."

"Bence her gün spor yapıyor, bir gram fazlası yok." dedi yanındaki ayran budalası da.

Başını bir ona, bir diğerine çevirip gözleri ve ağzı bir karış açık onları dinleyen Asmin, şaşkınlıkla öyle bir yutkundu ki, yanındaki kız alayla kıkırdayarak elini yüzünün önünde salladı. "Ağzını kapa şekerim, arzun dudağının kenarından akıyor. Sen görmeden böyle iç gerersen, görünce gözlerini oyarım ona göre," dediğinde gözleri ciddi bir şekilde kararmıştı. Asmin ise gözlerini iri iri açmış, nefesi boğazına yumru gibi dizilmişti. Nefes almak için kasılan bedenine hükmetmeye çalışırken, bu sefer diğer kadın arsızca devreye girdi ve iç çekerek hülyalı hülyalı söylendi.

Yanındaki kız öfkelendi bu düşüncelere ve hemen, "Kızım, adamın altına almadığı manken kalmamış. Senin gibi çalı süpürgesini ne yapsın? Sen ancak rüyanda görürsün onu zaten, ya da odasında paspas olarak tur atarsın. Ama ben..." derken saçlarını geriye doğru şuhça savurup, omuzlarını gururla dikleştirdi.

Onun bu kendini beğenmiş haline Asmin kudurdu ve hırsından dişlerini sıkarken, ellerini yumruk yaparak dizlerine koydu. Gidip o omuzlara tırnaklarını geçirip, kalktığı gibi çökertmek ve tırnaklarıyla yüzündeki o baygın ifadeli, arzulu bakışlarını parçalamak istiyordu. Dişlerini kırasıya sıkarak konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Bugün onunla asansörde karşılaştım ve o bana gülümsedi. Bana! Bu ne demek biliyor musun? O beni beğeniyor."

Yanındaki kız kıskançça bir kahkaha atarak, önce elini dudaklarına sonra kaşlarını çatarken de horozlanır gibi beline koydu. Gözleri sinsice parlarken, "Saçma... o işyerindeki kızlara bakmaz bir kere... Prensibi değil. Ama ben dışarıda, nerelere takıldığını öğrendim. Orada çıkacağım karşısına. Aklını başından aldığımda, işçi patron ilişkisi olmayacak üzerimizde. Özgür olacağız. Kollarıyla beni sarmasını size sonra anlatırım."

"Rüyanda mı? Ah kuzum masal dinleme yaşımı çoktan geçtim," dediğinde Asmin'in yanındaki kız, diğer sarı saçlı üçüncü kız hava atarak saçlarını savurup yerine oturdu. Tam karşılarında hayallerini anlatan kız ise bu alaya içerleyerek, yanındaki kızın masasına yaklaşıp, ellerini üzerine yasladı. Tırnaklarını etine geçirir gibi gıcırdatarak sert zemine geçirdi, eğilerek kısık sesiyle merakla sordu.

"Nereye takılıyormuş kız Rana? Söz kimseye söylemem sadece bana söyle."

Asmin onun kızmak yerine bunu sormasına afallasa da, yerinden cinnet geçirerek fırlamamasına şaşırmıştı. Kadınlar arsızca kocasını paylaşmaya çalışırken, o yarası dürtülmüş bir panter gibi vahşice yerinden sıçrayıp, tüm bu kuş beyinli kızların saçını başını yolmak istiyordu. Hayır hayır, pençelerini etlerine takıp, yüzlerindeki o arsız, yosma, yılışık, edepsiz gülüşü silmek istiyordu. Bu kaniş kadınlar ne sanıyorlardı onun kocasını, kapanın elinde kalan ucuz et parçası mı, yoksa paylaştıkları değersiz bir oyuncak mı?

Şimdi ayağa kalkıp herkese üstünlük taslayarak, "O benim kocam sizi sırtlanlar, avcunuzu yalarsınız!" diye haykırmak geliyordu da, içinden bunu yapıp dışından susması gerektiğini biliyordu.

Şu kızları parçaladığını düşünmek, yapmasına cesaret vermiyordu tabii bu ayrı. Allah'ım, Pars şimdiden peşine bu kadar rakip takıyorsa, onun için başlattığı savaşta cidden işi zordu ve kazanıp kazanmayacağı da meçhuldü. Adam ete doymadıysa da, avucunu yalayacağı kesindi ama ya onu istemezse. Suratı asıldı. Yine de kendini sıktı, sinirden ellerini yumruk yapmış, derin derin nefes alıyor olsa bile, duygularına yenilip kendini koyuvermedi. Bu üzgün hallerini kimseye belli etmedi, millete sezdirmeden sakinleşmeye çalıştı.

Bu sürtükler evli barklı erkekle neden ilgileniyorlar ki? Gerçi baksana, Pars Bey de henüz evlendiğini kimseye söylememiş olsa gerek.

Sakin ol Asmin! Kızım şaşırtma. O senin kocan, onların patronu, yapmaz öyle öyle bir şey, bak onlar da diyor. Prensip sahibi Pars çalışanlarına karşı mesafeliymiş. Ya dışarıdakiler? Of Asmin, aklını başına al, sen kim böylesi bir adamla savaşarak kazanmak kim? Zaten sana elini sürmüyor ya, o eller başka bedenlerde çoktan can bulmuştur!

Asmin şaşkınca kendi duygularını irdeledi ve gözlerinin önüne gelen gerçeklerle apansız dehşete kapıldı. Kıskançlık yapmaya mı başlamıştı şimdi de? Hem de kendisini görmeyen, umurunda olmadığı, hatta ondan kaçtığını bildiği bir adam için savaş başlatarak yapmıştı bunu. Yüzüne bile bakmayan, sabahları koynundan kaçıp vebalı bir hastadan korkarak uzak duran isteksiz bir adam için.

Kızım sen tımarhanelik vakasın! Adam senin farkında bile değil. Kaldı ki gerçekte sana dokunmaya tahammül bile edemiyor baksana. Geceleri geliyor, sabahları kaçıyor. Yüzünü bile görmek istemiyor, akıllı ol!

Kendi vesveselerine kızan Asmin'in çaresiz omuzları düştü. Nazlı suratı asıldı, kırgın düşünceleriyle kalbi adeta dağıldı. Belli ki Pars onu kendine layık bulmuyordu. O kendine acırken, sessizce departmanda gezen Hilmi Bey içeri girdi. Ellerini birbirine vurup tempoyla şaklatarak, dikkatleri kendi üzerine topladı.

"Herkes hazırsa toplantı salonuna geçsin, hadi çabuk olun patronunuz geldi."

İsteksizleşen hisleri sebebiyle ağırlaşan bedenini zorla hareket ettiren Asmin, kemikleri ağrıyor gibi yerinden kalktı. Uyuşuk halde dosyalarını döşüne basıp, üzgünce yürümeye başladı. Kızlara katılacaktı ama Hilmi Bey sert bir uyarıyla onu yolundan ederek önünde belirdi ve sözleriyle durdurdu.

"Asmin, seninle ben bir iş yemeğine katılacağız kızım. Sen toplantıya girme."

Asmin kafasını kaldırdı, Hilmi Bey'e şaşkınlıkla baktı.

"Ama..."

"Aması yok, sen benimle geleceksin."

Adam ciddiydi zaten, Asmin'e de torpil geçmiyordu ama toplantı işi yatmıştı ve bu kızı sevindirdi mi üzüldü mü seçemedi. Kızlar kıkırdayarak yanından yürürlerken, onun şaşkın suratına kıçlarıyla güllüyorlardı. Ve Asmin ona keyifle bakan kızları boğmak istiyordu. Az önceki konuştuğu kız sinsice yanına sırnaşıp, omzunda titreşen saçını geriye ittirirken kulağının dibine sokuldu.

"Şansına küs tatlım..." dedi bir nebze gerileyip göz kırparak, "Hem zaten patron sana bakmazdı inan bana, üzülmene gerek yok. Gitmen daha iyidir," diyerek arsızca söylendiğinde onu kendine rakip gördüğünü anlamayan Asmin, sadece tepkisel olarak kaşlarını çattı. Ve üzgünce göğsüne bastırdığı dosyasını sımsıkı tutarken, tırnaklarını da kırasıya sert kabına geçirdi. Dişlerini sıkarak derin derin solurken, giden kızların arkasından ateş saçan gözlerle orada öylece kalakaldığında, konuşmadan bile gözleriyle haykırarak ortalığı ateşe vermişti.

Çok vakit geçirmeden ofisten ayrıldıklarında, Asmin'in aklı hâlâ toplantıdaydı. Hilmi Bey'le diğer toplantıyı yapacakları otele geldiklerinde ise yüzü asıktı. Düşüncelerle boğuşurken, hatırladığı bir diğer gerçeği anımsayarak derhal telefona sarıldı. Karşı taraf onu çok bekletmeden, hemen "Alo!" demişti.

"Dayê... Ben Asmin..." diye lafa atıldı genç kız

"Tanıdım kızım." dedi sakin ses. "Bir şey mi oldu?"

"Yok, dayê... Endişelenme sen. Sadece öğle yemeğini iptal edip, akşam yemeğine çevirebilir miyiz diye soracaktım? Bugün hiç hesapta olmayan bir iş yemeğine katılıyorum. Haberim yoktu, yoksa seni bekletmek istemezdim."

Hilmi Bey arkadan seslendi. "Asmin sonra konuş kızım, misafirlerimiz geldiler. Görüşme başlıyor."

Asmin yaşlı adama tedirgince baktı. Ona dikkatle bakarken, gözlüğünü burnunun üzerinden geriye ittiriyordu sabırsızca.

"Tamam efendim," dediğinde telefonu tekrar kulağına götürüp, "Özür dilerim anne. Ne diyorsun, olur mu? Söz akşam çıkacağız, atlatmak yok," diye yakardı.

O *anne* derdi de tatlı diliyle, o hayır der miydi yufka yüreğiyle? "Tamam kızım sorun yok, sen üzme tatlı canını. Nasıl istersen öyle olsun. Hadi kolay gelsin sana. Kızdırma patronunu git hadi, çıkınca ara konuşalım."

"Seni kocaman öpüyorum tombiğim. Evet sonra konuşuruz," dedi ve iç gererek, "Teşekkürler anne, iyi ki varsın," deyip telefonu kapattı.

Hilmi Bey'in sabırsızca beklediği girişe yöneldiğinde şimdi daha koyu kaygılara sahip olmaya başlamıştı. Zor bir gün olacağı belliydi. Ya çuvallarsa... Normalde iş yemeğine illaki çıkmıştı ama bu başkaydı. Bu Pars'ın işi içindi. Derin derin soludu ve tüm iradesini ele alarak ilk toplantısına katılmanın endişesini ve haklı heyecanını yaşayarak, yaşlı adamın yanında durdu.

"Benden daha deneyimli çalışanlarınızın olduğuna eminim efendim."

"Sen de dedin, onlar çalışan. Senin işe hâkim olman gerek, çünkü sen işi öğrendiğinde çalışan olmayacaksın Asmin, bu ayrımı aklından asla çıkarma, tecrübe ayrı ama yerini bilmen ayrıdır."

"Ama..." dedi mahcupça.

"Endişelenme kızım. Bu işin altından kalkacağız," diyen adama tedirgince gülümsemekle yetindi.

İnşallah!

Yuvarlak masada herkes yerini aldığında, ayakta kalan tek kişi Asmin değildi.

Bir de mavi gözlü bir dev, ayakta durmuş, dudağında kıvranan mağrur gülümsemesiyle onun gözlerinin içine bakarak şaşkınlığına eşlik ediyordu. Hiç konuşmadan, tutulmuşçasına gözlerini karşısındaki erkeğe diktiğinde, uzun zamandır hayalinde beslediği suretin gözlerine dalıyordu. Birkaç yıl önce ilk karşılaştıklarında kalbinin deli gibi çarpmaya başladığını, başının döndüğünü, avuçlarının ter içinde kaldığını hissetmişti. Bacakları gözleri kısıldıkça dermansız kalmıştı. Kuru bir selam için saniyeleri bırakıp, saliselere sığındığı o zamanları hatırladı. Şu anda da durum hiç farklı değildi; kalbi tekliyor, nefesleri genzini yakıyordu. Şahane mavilerindeki derin anlam öylesine sığdı ki, Asmin bir an nefes alamadığını hissedip boğulduğunu sandı.

Aral boğazını temizleyince Asmin utandı. Enişteşinin yanında böyle ilgili bakışlara maruz kalmak utandırmıştı. Suç işlemiş gibi elleri titredi, hırsızlık yaparken yakalanan katil gibi duruşu kusursuzlaştı. Sahte bir profesyonelliğe büründü. Dışarıdan bakan kimse ondaki çatışmayı bilemezdi. Adamın bedenindeki yolculuğu profesyonellikten uzak olsa bile, kimse anlamadı kızın aylara yayılan özlemini.

"Nasılsınız Asmin Hanım?" dedi Aral keyifli bakışlarla.

"İyiyim eniş..." dediğinde derhal kendini topladı. "Teşekkür ederim Aral Bey, siz nasılsınız?"

Genç adam şaşkın baldızına gülümsedi ve yüzündeki mahcupluğu iş heyecanına vererek es geçti. Oysa kızın yüzünün kızarmasının sebebi çok başkaydı. Ona dikkatle bakan mavi gözlü genç adam otuzlu yaşlarının başındaydı. Gür koyu kahverengi saçlarının kendine has bir havası vardı. Köşeli, sert çizgili çenesi, düzgün burnu ve biçimli dudaklarıyla, bir kadının hayal edebileceği en yakışıklı erkekler listesinin başında yer alabilirdi. Ona bir kere bakan, tekrar bakmak için Allah'a gece gündüz dua ederdi hiç şüphesiz. Karizmatik yüzünün en çarpıcı kısmı yine o engin suları andıran gözleriydi. Böylesine güçlü bir erkek için çok fazla kırılgan, naif ve inceydi. Kederli ve mahzun...

Keyfi yerindeyken uçsuz bucaksız gökyüzü rengi olan bu gözler, ciddileştiği zaman birden koyulaşır, karanlık denizlere dönerek üzerine yakamoz yansımışçasına parlardı. İşte yine lacivert bir takım elbise giymiş, kar beyaz şık bir gömlek ile kıyafetini tamamlamıştı. İlk gördüğü günkü gibi kusursuzdu. Her zamanki gibi kendinden emin, başarılı, güçlü, herkese kafa tutan, hükmedici erkek havasını yayıyordu etrafına. İnsan onun yanında durunca, kendini güçsüz ve bir tek ona

muhtaç hissettiriyordu. Güven duvarları olan adamdı o. Dış görünüşü her ne kadar zihin bulandırıcı olsa da, onun kişiliği hakkında daha fazla bir şey bildiğini sanmıyordu Asmin, her zamanki gibi sadece tahmin yürütüyordu.

Aral telefonu çalınca oturmak için hazırlandığı masadan izin isteyerek uzaklaştı.

Ve o, derin mavileriyle genç kızı çekinmeden inceledikçe, Asmin yutkunuyor, kasları geriliyor ama aklına söyleyebileceği mantık içeren tek bir söz getiremiyordu. İşte tam o anda, bu sessizlikten rahatsız olan yanındaki yaşlı adam, uyarırcasına boğazını temizledi. Gizli bakışmadan dikkatleri kendi üzerine alarak, "Sanırım, Haluk Bey'le tanışıyorsunuz Asmin Hanım?" diye sordu.

"Evet, ortak tanıdıklarımız var," dedi ciddi durmaya çalışarak. Yaşlı adam da devam etti.

"Haluk Bey ortak firmanın genel müdür adayı? Kendisi henüz yeni," deyip genç adama döndü. "Bu arada hayırlı olsun Haluk. Doğru tercih yapıldı." Elini Haluk'a uzatıp tokalaşarak tebrik etti.

"Teşekkürler Hilmi Bey..." dediğinde, bakışları usulca Asmin'e döndü. Özlem mi oynaşıyordu koyuluklarında? Ve kahretsin, bunu kimseden çekinmeden belli ediyordu.

Asmin kızarmış yanaklarıyla o gözlere dalgınca baktı ve birden silkelendi, o anda kendini nasıl bir çıkmaz duruma düşürdüğünü anladı. Pişman oldu suskunluğuna. Bakışları masada bulunan diğer kişilere dönünce, onlardan hariç, 4 kişinin daha yanlarında olduğunu gördü ve derhal aklını başına aldı. Ama geç kalmış, çoktan herkesin merakını üzerine çekmişti.

Haluk da onu daha fazla zor durumda bırakmamak için kibarca elini uzatarak, "Uzun zaman oldu Asmin," diye yarı sitemli, yarı özlemli manidar bir tebessüm etti.

Yutkunarak genç adamın ona uzanan eline baktı kız. Onca zaman, o tene dokunmak için hayal kudurduğu ele... Önce bir türlü kendi elini de ona uzatıp, tenine temas etmeye cesaret edemedi. Neden korkuyordu? O eski karıncalanma hissinin geri gelmesinden, tüm bedenini hazla titremesinden mi? Yoksa bir kere tutarsa, bir daha bırakamamaktan mı?

Ve sonunda Asmin tedirgince elini uzatarak karşılık verdi. Cesareti

kırgın, duyguları kaos çıkarmıştı. Kızın ufacık beyaz elleri, adamın iri ve kumral zarif ellerinin arasında yok olurken nefesi kesildi. Çok kısa bir an bekledi. Ve gözleri genç adamın gözlerine döndüğünde, "Nasılsın Haluk?" dedi hafif titrek sesiyle. Sahi konuş muydu?

"Teşekkür ederim, iyiyim. Seni de iyi gördüm," dedi genç adam çapkınca Asmin'i süzerken. Özlemiş miydi?

"Tuna nasıl?"

"O da iyiydi son gördüğümde," dedi adam. Asmin yalnız olmadıklarını tedirgin bir gülümsemeyle, genç adama anlatarak, diğerlerine döndü ve hepsiyle kibarca tanıştı. Zaten zaman geçip kendini işe kaptırdığında aklında ne kocası, ne de Haluk kalacaktı.

Aral, "Tanıştığımıza göre başlayalım mı? Benim yetişmem gereken bir toplantım daha var," dedi mahcupça gülümseyerek.

Herkes yerini aldığında kızın aklı pek de yerinde değil gibiydi. Sonunda kendini işe verdiğinde ise tüm konulardan soyutlandı. Hilmi Bey ona hayran hayran bakarken arada söze giriyor, sonra cesurca attığı ataklarla işleri çıkmazdan müspet bir sonuca çektiğini gördükçe, keyiften dört köşe oluyordu. Kıza olan hayranlığı her saniye geçtiğinde bir kat daha artıyordu. Ve bu iş için onu seçerek ne kadar doğru bir karar verdiğini görebiliyordu. Aral söylediği gibi toplantıdan erken ayrılmak zorunda kaldı.

Az sonra iş konuşması bitince, herkes izin isteyerek kalkmaya başladı. Hilmi Bey de ayaklanırken, soru yüklü gözlerini genç kıza çevirdi. Telefonunu ceketin iç cebine koyarken, "Kızım, biz de kalkalım mı?" diye sordu.

Asmin bileğindeki saate baktı. "Siz gidin Hilmi Bey, ben eve döneceğim. Mesai saati bitmek üzere nasılsa," deyince, Hilmi Bey kaşlarını garip bir düşünceyle kaldırdı. İki gence tartan bir bakış attı. Kurnaz yanı bir şeylerin peşindeydi. Sonra bakışları Haluk'un üzerinde asılı kaldığında, bilinçli olarak, "Güllü Hanım'ı fazla merakta bırakma kızım, sonra akşam, yemeğimi burnumdan getirir. Pars'ı ise düşünmek dahi istemem," dediğinde uyararak, Haluk kaşlarını çatmakla kaldırmak arasında bocaladı.

Asmin buruk bir gülümsemeyle "Merak etmeyin, geç kalmam," diye cevapladı. Yaşlı adam isteksizce giderken, aklı ikilinin arasında takılı kalmıştı. Ama Asmin genç ve mantıklı bir kadındı. Haluk saygın bir beydi. Her ne kadar aralarında geçmişten kalan bir yara olduğu

belli olsa da, onların kararına saygı duydu. Herkes kendisi için doğru olanı bilirdi.

Hilmi Bey masadan ayrıldığından beri arada asılı kalan bir suskunluk vardı.

"Ee, yurtdışında işler nasıl gitti? İlginç bir şeyler oldu mu?" diye sordu Asmin hafif çekingenlikle. Birinin bir yerden konuya ya da sohbet dedikleri işkenceye başlaması gerekiyordu.

Haluk'sa onu düşünmeden geçirdiği tek bir saniye olmadığı gibi, onsuz geçen bomboş ayları düşünmek dahi istemedi. Ama sonra kabullenerek, "Hayır," dedi bariton sesindeki kasveti saklamadan.

Asmin hayretle kaşlarını kaldırdı. "Yani onca zaman boyunca ilginç hiçbir şey olmadı mı?"

Olmamıştı. Çünkü Haluk'un hayatı, o okulun bahçesinde kardeşiyle konuşan kızı gördüğü andan sonra değişikliğe uğramıştı ve eski haline nasıl getireceğini bilmiyordu. Asıl ilginç olan şeyse buydu işte! Tek bir şeyden emindi Haluk, ailesinden biriyle ilgilenmek işleri daha fazla karıştırırdı, bu yüzden ertelemişti. Ama şimdi işleri yolundaydı ve ailesi iyiydi. Onları sorunsuz tedavi ettirebilecek güce sahipti şükür.

"Değişik bir şey yapmadım," dedi dalgınca tekrar. "Seni aradım ama telefonlarımı açmadın. Ne söyleyeceğimi merak etmedin mi hiç?" diye sitem kokan sesiyle direk söze girdi. Kaçmanın ya da lafı eveleyip gevelemenin anlamı yoktu.

Asmin heyecanlandığını belli etmemeye çalıştı. Suçluluk hissiyle yüreği hızlandı, yanakları kızardı. Gözleri yan taraftaki masaya döndü. "Kusura bakma."

Haluk başını salladı. "Neden bakayım?"

"Telefonlarına bakmadığım için," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm."

"Üzgün olduğunu sanmıyorum. Olsan dönerdin. Bilinçli yapılan eylemler hata değildir."

Asmin gözlerini kaçırıp bakışlarını masaya çevirdiğinde, Haluk da hareketlendi. Ondaki durgunluğu ve uzak duran halleri canını sıkıyordu. Bu kızın o gece kardeşinin partisinde gördüğü kızla, uzaktan yakından alakası yoktu. Telefonda mesajlaştığı, arada merhaba dediği kızla bu kız çok ayrıydı. Morali bozuldu. "Kalkalım mı?" dedi kibarca.

Genç adamın usulca ayaklandığını hisseden Asmin, "Ben evlendim!" dedi apansız.

Adam olduğu yerde, yarı donmuş halde durdu. Kaşları çatılmış, yüzündeki renk çekilmiş, az önce öfkeden kararan yüzü şimdi şaşkın bir ifadeyle sarsılmıştı. Kasılan elleri masanın yüzüyle buluştu. Sanki bir yerden destek almazsa yıkılacak gibi eğretiydi duruşu.

Adamdaki gerginliği izlerken kendisi de gerilen Asmin başını kaldırdı. Buğulanmış gözleri genç adamla birleştiğinde derin bir nefes aldı.

"Nasıl?" dedi Haluk. Yüzündeki şaşkınlık bu defa sesine de yansımıştı. Kibarlıktan yoksun halde sertçe yerine otururken başını iki yana anlayamaz bir halde salladı. Sonra ne dediğini kendisi bile fark edemeyince "Yani ne zaman?" diye sordu daha açıkça.

"Sen son aradığında... Ben evliydim."

İşte şimdi şok geçirdi Haluk, iyice gerildi. Eli sıkıntıyla şakaklarında dolaşırken, "Yani, ben bilmiyordum. Özür dilerim. Yoksa..." Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Hâlâ şaşkın ve gergindi. "Ben, ben hayatında birisi olduğunu... Yani Tuna bana böyle bir şey söylememişti. Bana hayatında birinin olmadığını söylemişti, ben de bundan cesaret almıştım." Yan taraftaki masaya bakarken ağzının içinde homurdanarak küfretti genç adam.

"Yoktu," dedi Asmin gerçekçi olarak.

"Ne yoktu?" dedi Haluk çatık kaşlarıyla genç kıza hesap sorar gibi bakarak. Kızmıştı. Onu öfkeli görmek kızı hem ürküttü hem üzdü.

"Sevgilim yoktu."

Adam başını hafifçe saat yönünde çevirerek, "Gö-görücü usulü mü evlendin?" Sonra ne sorduğunu anlayıp, "Özür dilerim. Özeline saygısızlık ettim, affedersin," diye af diledi. Ani çıkışı hâlâ üzerinden atamadığı şaşkınlığından sebepti.

"Hayır, bizimki bir kazaydı!"

"Asmin..." dedi Haluk iç gererek. Sonra cesurca, "Kocanı seviyor musun?" diye sordu. Bu onun için o kadar önemliydi ki!

Asmin yüzünü eğdiği masadan apansız kaldırdı. Ne diyeceğini bilemedi. Sonra, sonra yüreğinden bağımsız olan dili sese büründü. "Onu tanımıyorum bile..."

"Zorla mı evlendirildin? Eğer öyleyse..."

Asmin burukça gülümsediğinde gözlerindeki hüzün sislendi. "Sevmek zorundayım onu, o benim kocam."

"Zorunda değilsin," dedi adam dişlerini sıkarak.

"Haluk... Bana yardım edemezsin. Bizim törelerimizden, bağnaz inançlarımızdan, namus kavramlarından daha büyük değilsin. Onlar için sadece bir engelsin. Belki o telefonla beni daha erken arasaydın hayatımız çok daha başka olacaktı. Belki ben cesaret edip açsaydım, daha başka... Bilemeyiz, her yaşananın vardır bir sebebi."

"Ben..."

Asmin genç adamın daha fazla konuşmasına müsaade etmeden ayaklandı. "Tuna'ya selam söyle," dediğinde masaya uzandı. Ona şaşkınca bakan genç adama elini uzattı. "Bu konuyu burada kapatalım artık. Geç kaldım."

Kız sustu. Nasipten öte köy mü vardı? Belki de sevgili olsaydılar bu daha büyük yıkım olacaktı, onun sevgilisiyken başkasının karısı olmak daha çok acı verecekti. İlk defa üzüldüğü bu gerçeğe sevindi, kimse daha kötü yaralanmadan olup bitmişti.

"Senin adına sevindim Haluk. Yeni işin ve mevkiin hayırlı olsun. Umarım hayatında her şey istediğin gibi güzel olur."

Haluk da yerinden usulca kalktı. Bir, kızın uzattığı titrek ele baktı, bir de hüzünlü gözlerine... Asmin uzattığı eli havada aslı kalınca, masadan çantasını alarak, "Kendine iyi bak Haluk," dedi ve arkasını döndü. O anda, koluna uzanan nazik dokunuşla olduğu yerde kalakaldı.

Yanağına süzülen yaşlar nedendi? Sesindeki tutukluk, kalbindeki burkulma, midesindeki hazin acı, bedenindeki güçsüzlük, ruhundaki kaybolmuşluk, kanının çekilmesine sebep neydi?

Haluk'un bu kendinden emin cana yakın davranışlarıyla, onun yıllardır oluşturmaya çalıştığı duvarları yıkmaya çalıştığını anladı. Böylesi bir yakınlığı kaldıramadı bedeni ve titredi. Eski hayatından eser yoktu artık. Yerine yalnızlık ve sessizlik hüküm sürüyordu. Ve usulca genç adama döndü, istekli gözlerine nazlıca baktı. Ne diyecek, ne karar verecekti? Kalbi ne hissediyordu? Ruhu ona ne diyor, aklı ne diyor, duyguları nasıl bir yol izlemesini tembihliyordu?

İkisi de sustu ve öylece kaldılar. Belki de karanlığa ışık tutan aşk, hangi tarafa doğacağını kendi seçmeliydi.

Öte yanda sabırsız bir adam ofisin içinde öfkeyle dosyaları karıştırıyordu. Pars sabahki büyük görüşmenin ardından, öğleden sonra yapılacak toplantıya da geç kalan Alp yüzünden, kontrol edemediği kadar sinirlenmeye başlamıştı.

Bu dengesiz adam bir gün ona o çok gereksiz gırtlağını sıktırtacaktı. Hâlbuki bugünkü toplantıyı ve çok önemli olduğunu özellikle ilettirmişti. Arada babası olmasaydı bu işe yaramaz hergeleyi hallaç pamuğu gibi silkeleyip, hayat dersini ilk elden keyifle verirdi. Elindeki dosyayı kenara bıraktığı anda kapı tıklatıldı. Başını diğer dosyadan kaldırmadan otoriter sesiyle "Gel!" diye buyurdu.

Açılan kapıda görülen sekreteri Hülya, usturuplu bir saygıyla, "Efendim... Alp Bey geldiler," diye bilgilendirdi.

"İçeri al Hülya..." demesine gerek kalmadan, ayarsız adam saygısız bir cıvıklıkla içeri daldı zaten.

Pars profesyonellik gereği ayağa kalktı, buz gibi bir duruşla ortağına elini uzattı. "Hoş geldin." Aslında bunu içten söylememişti, gözlerindeki keskinlik de bunu anlatıyordu zaten.

Alp kendisinden hazzetmediğini bakışlarıyla belli eden adamı tiye almayarak, arsızca elini sıktıktan sonra, yer bile göstermesine gerek görmeden koltuğa kuruldu. Ağzını yaya yaya, "Nasılsın Pars? Beni gördüğüne çok sevindin yine," diye de alay etti.

"Baban hastalanmış, geçmiş olsun..." dedi genç adam dişlerini sıkıp yerine otururken.

Alp sanki ofisi ilk defa görüyormuş gibi incelerken, "Ha evet... Anjiyo oldu çok da önemli değil yani. Sanırım şu sıralar tahlil için hastanededir şimdi..."

Pars bu salağın aile kavramını bile umursamadığına bir kez daha şahit olarak, babasına çok feci acıdı. Öylesi yüce gönüllü bir adamdan, böylesi bir asalak...

Acınacak durumdu.

"Sabahki görüşme nasıl geçti? Söğüşledik mi kerizleri? Gerçi sen bunu yapacak kapasitede olduğundan sormam bile hata ya..."

"Sen geç kalmasaydın toplantıda neler konuşulduğunu kaçırmaz, şimdiki görüşmeye de hazırlıklı olurdun! Üstelik ortaklarımız keriz değil biz de dolandırıcı değiliz. Terbiyeni bozma!"

Pars bunları imayla söylemişti ama adam öylesine vurdumduymaz bir et beyinliydi ki, arsızca gözlerini devirerek üstüne bile alınmadığını belirtti.

"Valla benim suçum değildi. Tam geliyordum ki kapıda bir afetle çarpıştık ve yıldırımları sayarken zamanı unutmuşum. Sonra geldiğimde siz bensiz başlayınca ben de bir yemek yiyeyim diye dışarı çıktım. Sen zaten gayet güzel götürüyordun, gelip düzenini bozmak bana uymaz. İşin ehli olan sensin. O sebepten yani yoksa beni bilirsin, erken gelmiştim, zaman konusunda hassasım."

Hiç bilmez miydi Pars bu gereksiz haşereyi? Kaytarmaya bile bahane bulan, profesyonellikten nasibini almamış bu gereksiz oksijen yoksuluna bakarken, ona inanmamış olan kaşının birini de dalga geçercesine havaya kaldırdı.

"Çalışanlarımdan uzak durmanı söylediğimi hatırlıyorum Alp. Ben laf ebeliğini sevmem ama saklambaç oynatmasını çok iyi becerirem. Ellerim güzel yumruk olur, sözlerim kırbaç gibi adamın kıçında şaklar da, yiyen bir daha yerine oturamaz. Unuttuysan diye söylüyorum, hâşâ tehdit değil sözlerim ama ben bazı şeylere müsamaha göstermesini bilmiyorum; sen de beni bilirsin."

Masaya elinin birini koyup parmaklarını oynatırken hafifçe öne eğildi. Sözleri otoritesinden ödün vermiyor, gözleri cehennem çukuru gibi öfkeyle kaynıyordu.

"Benim mıntıkamda balık tutamazsın Alp. Bir daha tekrar etmem bilirsin." Baskın sesindeki caydırıcı güçlü tını adamı yerinde kıpırdatacak kadar uyarıcıydı. Ama yobazlığı huy değil erdem yapmış kişiliksiz Alp'in, kısa bir süre içinde bu tehdit bir kulağından girip diğerinden çıkınca, hâlâ beyinsiz düşüncelerine sığ bir gereksinimle devam etti.

"Ama kızı görsen böyle konuşmazdın hacı. Ya da görme sen, benim onu sana kaptırmaya hiç niyetim yok. Şimdi şu soğuk halinle bile onu etkilersin metkilersin, ağzın iyi laf yapıyor malum."

Pars başını sallayarak geriye yaslandı, elini çenesine dayadı. "Benim çalışanıma mı sarkıyorsun?"

"Sanmam... Senin soğuk nevalelere ya da sıcak kaşarlara benzemiyordu, bu binada başka şirketler de var."

"Başıma iş açmayacaksın değil mi?"

"Yok yok, kız masum duruyor. Tost makinasına henüz hiç sıkışmamıştı belli... Arap kızlarının evleninceye kadar el değmemiş olduğunu duymuştum doğru mu?"

Pars elini sertçe masaya koyunca, Alp oturduğu yerde ürkekçe sıçradı. "Kendine gel Alp! Yoksa rot balans ayarını ben yaparım, başımı şirket çalışanları ile belaya sokma."

"Senin şirketinden değil bu sefer korkma dedik ya, Arap kızı çöl gibi sıcacık." Alp saçma bir ürkeklikle gülümsemeye çalışarak kendine gelmeye çalışırken, Pars gözlerini kısarak, "Sen benim çalışanıma mı asıldın, ya da misafirime, bundan bunu mu çıkarmalıyım?" diye hiddetle tısladı.

"Nerede abi ya? Yok asılma falan. Bu kız yabancı belli. Lafları sert bir kaya gibi yüzüme çakarken, ulaşılmaz bir dağa tosladım galiba. Benim gibi eşsiz bir yakışıklıya bile öylesine kızgın baktı ki, teninde değil de, buzdan gözlerinde yanarken kendimi ilk defa böcek gibi hissettim. Öyle iğneleyici cevaplar verdi ki, başkası olsaydı arkamı döner giderdim. Gitmeden önce de her ne iş yapıyorsa, işine son verilmesini sağlardım. Ama o gözler... Ah yeşil yosunlar gibi içime işleyen gözler... Yeşilin sinirden alev aldığında, kahverengi olduğunu hiç görmemiştim abi ya. Onun gözleri sinirliyken böyle oluyorsa, kim bilir zevk alırken nasıl renk değiştirir."

"Terbiyesizleşme Alp! Görüldüğü gibi her kadın sana kul olmuyor, rahat bırak kadınları! Onları seninle cezalandırma. Üstelik Arap erkekleri namusuna bağlıdır, canından da olma."

Onun mızraklarına aldırmayan Alp, hâlâ gözlerinin önünde canlandırdığı eşsiz varlıktan bahsederken ağzının suyunun akması ve kızın bedeninden ziyade ilk defa gözlerinden bahsetmesi ise Pars'ın dikkatinden kaçmamıştı.

Adam öylesine bir masal anlatır gibi hayran hayran yeşil gözleri anlatınca, Pars'ın aklına çok başka yeşillikler geliyordu.

Öyle öfkeli değildi onun yeşilleri... Utangaç, mahzun, temiz, burukça bile gülümsediğinde pırıl pırıl yanan bir yüzün üzerinde bulunan, zümrüt yeşili misketler... Cenneti ve cehennemi aynı ummanda seyrettiren bir doğa harikası... Bu düşüncelerin böyle durup dururken aklına tebelleş olmasına kızan Pars, kaşlarını sertçe çattı. Alp bu kaş çatışı yanlış anlayıp üzerine alınarak konuyu kapatmaya çalıştı ama

iç gererek hâlâ, "Yeşillim," demeyi de eksik etmedi. Sonunda aklına iş ve olduğu an gelince, zihninden o büyülü gözlerin buğusunu derhal kovdu Pars. Sonra da hâlâ arsızca iç çekerek konuşmaya devam eden Alp'e bakıp ciddiyetle devam etti tehditlerine.

"Alp, çalışanlarım senin oyuncağın değil. Git kendi çöplüğünde öt. Burası benim mıntıkam. Dediğim gibi, bir daha uyarmam. Çalışanlarımdan bir tane, tek bir tane şikâyet gelsin, babanın hatırına bakmam, seni sadece kovmaz, bir temiz de sopa atarım."

Ona hükmeden bakışlarını dikerek, heybetli bir dağ gibi yerinden kalkınca, koltuğu üzerindeki ağırlığın salıvermesinden sebep gıcırdayarak geriledi.

Alp ise bu adamın babasından sonra, böyle kurumsal bir üstünlük taslamasından sıkılmıştı. Yüzünü buruşturdu. Ona da sıra gelecekti. Bir gün büyük dağları ben yarattım havasındaki egosunu balon gibi söndürecekti ve o gün geldiğinde, Alp'i hafife almanın ne demek olduğunu Pars Efendi de dâhil herkes öğrenecekti!

"Hadi... Oturmaya gelmedin ya, bizi toplantıya bekliyorlar."

Yorucu geçen bir beyin fırtınasından, ağrıyan bir beyinle dönen Pars, toplantı sonrasında odasına çıktı. Yorgun gözlerini ovalarken telefonu eline alıp, "Hülya bana bir ağrı kesici getir, bir de Hilmi Bey'i çağır," diye emretti.

"Tabii efendim, hemen bildiriyorum."

Birkaç dakika sonra koltuğunda ağrı içinde oturan adamın başı ellerinin arasına düştü. Kapı tıklatıldı. Pars dirseklerini masadan kaldırarak geriye yaslandı. Hilmi Bey yüzünde memnun ifadeyle odaya giriyordu. Bu iyiye mi, yoksa kötü haberi vermeden önce yumuşatma harekâtına mı delaletti çözemedi. Pars adamın gülen yüzünü görünce, dudaklarını keyifle kıvırmadan edemedi.

"Hani bu müşterilerden umudumuz yoktu. Adamlar ölseler, bu kadar düşük fiyata iş anlaşması yapmazdı. Maliyede gedik mi var abi, nereden yakaladın paçalarını da müdürlerini yolladılar? Hani seni tanımasam, kaybedilmiş anlaşma için fazla mutlusun derdim."

Hilmi Bey elindeki dosyayı masanın önündeki cam sehpaya bırakıp, keyifle yerine otururken, "Kaybettiğimizi kim söyledi evlat, henüz o kadar yaşlanmadım ben?" diye gülerek konuya kaynak yaptı.

Pars soru soran bakışlarını adama yönelttiğinde, sorgulayıcı

kaşları havalanmıştı. "Departmandaki yeni yardımcımızın zehir gibi fikirleriyle adamları etkileyen konuşması olmasaydı o müdürle yemek yiyemezdik, çoktan dilek pilavına mum yakmıştık oğul ama dua edelim, çenesi kemiksiz, gözleri korkusuz bir çalışanımız olmuş," dedi. Aslında Asmin'in bu şirkete ilk geldiği günden beri nasıl başını tırtıklayarak her şeyi öğrenmeye çalıştığını biliyordu adam. Gece gündüz notlar alıp, bilmediği her şeyi adamı bunaltıncaya kadar soruyordu. Demek ki akıllı kız, söylenen her şeyi iyi hatta fazlasıyla iyi anlıyordu.

Pars yaşlı adama imayla dudak bükerken, "Sen onun yeni mezun olduğunu söylemiştin. Benden habersiz ne işler karıştırıyorsun abi, pantolonsuz Alp'le takıla takıla seni de mi kaybettik ne? Allah muhafaza, yengeme ben ne derim?" dedi edepsizce takılarak. Hilmi Bey ellerini karnının üzerinde birleştirerek geriye yaslandı.

"Şu salak Alp senin de ayarlarını bozmuş belli ki evlat, yine ne zırvaladı cahil adam? Kraker deyince bacak, armut deyince beden, portakal deyince meme diye bağırmadı değil mi?" derken sonunda o gün içinde Pars'a tebessüm ettirebilmişti.

"Demedi, daha kötüsünü yaptı ama sen boş ver şimdi onu. Nasıl geçti?"

"Valla ben de anlamadım, geçen yemekte tam her şey bitti derken, kız birden pantere bağladı işi ve tırnaklarını etlerine geçirir gibi, adamların konuşmalarında bir gedik buldu, tam yerine de zokayı oturttu! Küçük Hanım dişli çıktı. Kızı görsen, ondan böyle bir tepki beklemezsin. Yüzüne bakan masumluğuna kanar, ondan faydalanacağını düşünerek hayale dalarsın. Mülayim, bir şeyden anlamaz gibi saf duruyor ama iş anlaşmasına oturunca ve konu şirketin geleceği olunca, o masum ve pısırık kedicik gidiyor, yerine vahşileşmiş dişi kaplana dönüşen dişli bir kadın ortaya çıkıyor."

Pars muzırlıkla gülümseyerek, "Demek ki kedi sandığın, aslanmış. Bence sen yaşlanıyorsun Hilmi Abi... Baksana o eski kurdu kuzulara kaptırdık demekten bile gocunmuyorsun. Vah sana, ne zaman yiyeceğiz helvanı?" derken, adam ona sitemkâr bir bakış atınca, Pars hemen takıldığını belirterek "O zaman Küçük Hanım'a benden bir ikramiye. Bunu hak etmiş olmalı," diye sözlerini tamamladı. İç gererek yerinde kıpırdandı. "Başka bir şey yoksa ben çıkıyorum abi. Zorlu ve çetin bir iş daha aldık ve beni işten daha çok geri zekâlı Alp'in potları yordu."

"Yaşlanıyorsun Pars... Önceden o gereksizlere alay edecek zaman bile vermezdin evlat."

"Öyle abi... Sanırım yaşlanıyorum," dediğinde daha önce bu kelimeyi asla kabullenmeyen adama Hilmi Bey şaşkınca bakakaldı. "Cidden yaşlanıyorsun evlat," diye bu sefer şakayla değil, ciddiyetle takıldı. "Baksana, sen yoruluyorsun. Eror veriyorsun," diye de intikam almayı unutmadı.

"Uykusuz kalıyorum. Sürekli yeşil gözleri düşünüyorum ve garip bir kokunun hasretiyle uyurgezer gibi ortalarda dolaşıyorum abi. Sanırım ben ya cidden üşütüyorum, ya da yaşlanıyorum," diyemedi. Onun yerine, "Bunun sonu kötü olmaya başladı, sanırım ben garip bir varlığa dönüşüyorum abi ve bu yeni adamı hiç sevmiyorum," dedi huzursuzca.

"Bence sen artık gerçek bir insan oluyorsun ve eskide kalan son aymazlıklarını da geriye atıyorsun. Bu güzel bir şey evlat. Hiç genç olmamış ve hiçbir zaman bekârlığını tam anlamıyla yaşamamış birisi olarak, senin geldiğin noktada adına seviyorum," diyen yaşlı adam babasının oğlunun bu olgun hallerini gördüğündeki mutluluğunu düşünmeden edemedi.

"Gel buraya!" dedi yerinden kalkan Hilmi Bey coşkuyla. Babaç bir tavırla kollarını açarak, genç adama yöneldi. Onun şaşkın bakışları altında omuzlarına sarıldı ve sırtına vurarak, "Baban seninle gurur duyardı evlat. Verdiğin kararların arkasında olduğun için ve gerçekten dürüst bir erkek olduğun için... Tıpkı şimdi benim duyduğum gibi, emin ol o da seninle övünerek gururlanırdı. Sen her zaman iyi bir adam, ailesine ve özüne sahip çıkan tam bir erkek oldun oğlum. Her daim göğsümü kabarttın, gözlerimi geceye düşünmeden teslim verdirdin," derken nemli gözlerini saklıyordu.

Aslında Pars bile böylesi duygusal bir konuşmadan etkilenince, bunu muzırlığa vurarak kamufle etmeye yeltendi. Aymaz dudaklarını kıvırarak, "Abi, bana diyorsun ama asıl sen harbiden yaşlandın bak, karı gibi ağlamaya da başlayacaksın az sonra," diye sataştı. Masasına uzanıp çantasını alınca boğazını temizleyerek, "İstersen sen de çık, bugün hayli yoruldun," diye öneride bulundu.

Hilmi abisinin artık sahiden yorulduğunu ve gerçek bir tatilden ziyade emekliliğe ihtiyacı olduğunu sezince içi burkuldu. Onun sonsuz desteğini aldığı sadakat timsali varlığının yanından ayrılması zor olacaktı. Aral ile ikisine el kol olan adamın köşesine çekilmesi gerekecekti.

Yaşlı adam itiraz ederek, "Ben hâlâ senin gibi elli tanesini cebimde gezdiririm hergele, bana bunak muamelesi yapma, büyüdün demem, evlendin demem, valla ayaklarımın altına alıveririm!" diye çocukça tehdit ederken, Pars babacan adamın omzuna kolunu atarak, "Anladım efendim, kızmayın. Bir daha olmaz," diye takıldı. Babasızlığını bir an olsun hissettirmeyen bu vefakâr dost adamın, manevi desteğine hâlâ o ufacık çocuk gibi muhtaçtı. "Bu arada Aral çıktı mı?" Adam gülümsedi. "Çıktı evlat."

Eve geldiğinde kimse ortalıkta yoktu. Merdivenleri yorgunca arşınlarken, Elif Hanım elinde menekşe saksılarıyla karşısında belirdi.

"Nasılsın abla?"

"İyiyim oğlum, sen iyi misin?"

"İyiyim, bugün biraz erken geleyim dedim," derken bakışlarını merdivenden aşağıya çevirip, kaşıyla salonu gösterdi. "*Bizimkiler* nerede?"

Garip bir sahiplenmeydi, o fark etmese bile Elif Hanım bu sahipliği fark etmişti.

"Annen bahçede çiçeklerin topaklarını değiştiriyor, Zümrüt Kuş da çalışma odasında yareninin kafesini temizliyor."

Pars kaşlarını kaldırdı. "Neden orada temizliyor?"

"Gelincik Hanım garip bir şekilde orayı seviyor," dedi ve kıkırdadı. "Zümrüt Kuş da sana yakalanmadan sık sık oraya götürüp vitraylı camın önüne kafesini koyarak, onun memnun olmasını sağlıyor."

Kızın ondan ne kadar çekindiğini gözüne sokan Elif Hanım merdivenleri inerken, Pars aşağıya yönelip çalışma odasının yolunu tuttu. Girişe geldiğinde mırıl mırıl sesler duymaya başladı. Ne söylediğini bilmiyordu ama onun yine kuşuyla dertleştiğini sezebiliyordu. Ve buna fena halde canı sıkılarak içeriye adımını attı. Bakışları karısına ulaştığında kızın sohbetini dinlemeyerek lafa daldı.

"Ne yapıyorsun burada Asmin, yine kuşunla mı konuşuyorsun?"

Bunu öyle bir sormuştu ki, sıkılmış sesindeki abartılı ton genç kızı olduğu yerde önce irkiltip sonra mıhlamıştı. Elini hızla atan kalbine koydu. Asmin bir an onun dertlerini dinlediğini düşündü ve odasına izinsiz girdiği için kızdığını sandı. Ne dese bilemedi, çaresiz bir mahcuplukla arkasını dönerek kocasına baktı. Yutkunarak neye kızgın olduğunu anlamaya çalıştı. Haluk kelimesini ağzına almadan özenle

konuşuyordu. Yoksa kuşuna kızların edepsizliğini anlatırken, ona mı yakalanmıştı? Biraz korkak, biraz ürkekçe omzunu sarstı. Gözleri kitaplıkları turlarken, nefesleri genzini yokluyordu.

"Başka kimse yok ki evde."

"Annem var ya evde."

"Yok... O komşuya geçti. Çiçek fidesi alacakmış. Elif ablanın işi var."

Yanakları al al ve gözleri yine kirpikleri tarafından utangaçça saklanmıştı. Suskunluğunun bile masum yüzünde ayrı bir coşkusu vardı. Güzel zümrüt gözlerine vitraydan süzülen rengârenk güneşin en can alıcı renkleri vuruyor, küllü kumral saçlarında ateş gibi yanan günün kızılımsı hareleri raks ediyordu. Kısacık bir an ilahi bir patlama gibi camın önünde duran kıza baktı Pars ve iç gererek kollarını geniş göğsünde bağlayıp, omzunu kapının pervazına yasladı. İçindeki şeytan yine zalim yanını dürttü ve canı bu masum kızla oynamak istedi.

Onun konuşmaya ya da yine bakarak kendisini rahatsız etmeye karar verdiğini anlayan Asmin, huzursuzca nereye gidebileceğini hesapladı ve ufacık odada kaçacak delik bulamayınca, yerinde kıpırdandı ama konuşmadı.

"Senin hayatında bu şapşal kuştan başka kimse yok Asmin. Böyle giderse kafayı yersin. Unuttuysan hatırlatayım, burası senin altın kafesin değil fethettiğin kalen olmalı. Özgürlüğünün tadını çıkar, arada dışarı çıkıp dolaşmalısın, hatta yeni arkadaşlar edinebilirsin. Kediler, kuşlar ve çiçekler dışında arkadaşlar. Ne zaman baksam evdesin. Bu can sıkıcı değil mi?" Kız karnına sert bir yumruk yemiş gibi irkildi. Çünkü bunu öyle bir söylemişti ki, sesindeki suçlama beyninden geçip kaburgalarında son bulmuştu.

"Var, Asel ve Berfin var. Ayrıca okula da gidiyorum," dedi fısıltı gibi sesiyle.

Onun evde olmasından bu kadar çok mu rahatsız oluyordu? Gözlerinin önünden çekilmesini istediği gibi varlığını da yakınında istemiyor muydu? Az önce mahcuplaşarak canlanan yüreği, şimdi kırgınca atıyor, bedenini saran o ince ürperti ise dehşetle tüylerini diken diken ediyordu. Demek gözüne bu kadar çok batıyordu adamın. Keşke odasından ilelebet çıkmasaydı ya da okulda yatılı mı kalsaydı, gittiği yerden hiç dönmese miydi? Duman doldu tüm duygularının sınırı, içine dert oldu sözleri. Gül yüzü asıldı hüzünle, yeşil gözlerinin eşsiz

rengi süzüldü kırgınca. Masanın üzerindeki kuş kafesini kucağına alıp, sımsıkı döşüne basarak ona aldırmadığını belirten bir hareketle sımsıkı sarıldı tek dostuna.

Bedenindeki o garip titreme, istenmemenin verdiği kahredici hazin dürtüsüyle ağlamaklı olmuştu yine gözleri. Lanet olsun, duyguları iyice laçka olmuştu! Ne düşündüğüne akıl erdirebiliyor, ne saçma duygularına yön çizebiliyordu. Usulca hareketlendi. Bacakları yeni doğmuş bir tay kadar basiretsizdi. Her adımda düşmemek için zorluyordu kendini. Ne beklemişti, ne istemişti bugün Yaradan'dan ve ne bulmuştu? Tam adamın yanından geçecekti ki, Pars başını eğdi ve gözleri aynı hizaya gelene kadar yüzüne yaklaştı. Kız sesli bir şekilde yutkununca da, kollarını göğsünden çözüp, nefesini yüzüne vererek fısıldadı.

"Bence o kuş yerinden memnundu Dağ Çiçeği. Kendini eve hapsettiğin gibi, onu da odana hapsediyorsun. Özgürlük güzel şey Asmin, Zümrüt Kuş olmak da, Dağ çiçeği olmakta senin elinde... Ve görüldüğü üzere sen bunun kıymetini bilmiyorsun. Anla artık, sen bu kocaman dört duvarlı kafeste tutuklu değilsin, buranın anahtarı senin de elinde. İstediğin zaman dışarı çıkar, dolaşır ve arkadaşlarını eve getirebilirsin. Hatta o çatlak arkadaşını bile getirebilirsin." Asmin kaşlarını çattı. "Aral'ın delisinden bahsettiğimi biliyorsun. Unutma, sen benim karımsın, kölem değilsin!"

Ve bunları söyler söylemez, o eğilmez, bükülmez, hırçın dağların geçilmez kayaları gibi yerinden edilmez egosuyla sarsılmaz bedenini de yanına alıp, ona hükmedici bir bakışla yanından uzaklaştı. Kokusunu yanından aldı, kısacık bir an ödünç verdiği nefesinin sıcaklığını teninden çaldı.

Bu adam şimdi ona bu evde fazlalık mısın demek istemişti? Yoksa bu evin bir ferdisin anlamına gelen, o kafa ütüleyici sohbetlerden mi açmıştı?

Kız ciddi bir kafa yorgunluğuyla kapı girişinde duraklarken, yanında biten kaimvalidesi gözlerini devirerek, "Kızım yine mi odana hapsedeceksin kendin gibi şuncağızı? Bırak annem zavallıyı, tebdili mekânda ferahlık vardır. Biraz hava alsın kuşun, değişim iyi gelir," diye azarlarken tıpkı oğlu gibi, elindeki kafesi donmuş parmaklarının arasından alarak kıza sertçe baktı.

"Kızım, ayakta mı uyuyorsun sen?" Başını salladı hayıflanırcasına. "Ah çocuk, ben sana demedim mi kendini bu kadar paralama diye?

Söz dinlemezsen ayakta değil, helâda bile uyursun işte böyle. Zaten eve geldiğinden beri bir tuhafsın," diyerek yanından uzaklaştı.

Bu neydi şimdi, Asmin iki kere üst üste felç geçirmiş gibi şaşakaldı. Ve hâlâ kulağında uğuldayan sözcüklerin avında, kelimeleri birbirine tamamlama telaşında evde dolanarak beyin jimnastiği yapıyordu. Şimdi, az önce kocası ona belli bir sahiplenmeyle ***'karımsın'*** mı demişti? Ve kare jetonu biraz geç de olsa düşen genç kız, apansız irkildi. Lanet olsun, bu ne anlama geliyordu? Ona karımsın derken ne demek istemişti?

Yoksa korktuğu haklarına talepte mi bulunacaktı?

Kaimvalidesi akşam dışarı çıkmak istediğini belirttiğinde, biraz olsun içini ferahlatmıştı. Akşamın nemli havası tenlerini yalayıp geçerken, "Anne burası muhteşem bir yermiş, daha önce bu kadar şahane bir görüntüyle karşılaşamamıştım," diyen Asmin, boğaz manzarasına heyecanla bakarken gözleri ışıl ışıl yansa bile yüzü buruk duruyordu.

Kafası karışmıştı. Haluk'la karşılaşmaları iyi mi olmuştu yoksa kötü mü bilmiyordu.

Kocaman bir şehre âşık olmuş, dili tutulmuştu. Hani bir şeyi gözleriyle sevmek dedikleri tabiri buydu demek. Kocaman bir şehri, yaslı bir yüreği sever gibi, dokunmadan sadece bakarak seviyordu. Ne zamandır keyifle gezememişti bu sokakları, ilk işi boş zamanında bu büyülü şehri gezmek olacaktı. Bilmediği, sokaklarını tanımadığı bir yerde yaşamak istemiyordu. Evet, burada okuyordu ama öncelerde sadece okul ve yurt arasında gidip gelirken, şimdi de ev ve okul arasında mekik dokuyordu. Gördüğü şeyler hep aynı ve sınırlıydı. Zaten o da etrafına çok bakmıyordu. İstese ailesinden gizli de gezebilirdi ama Asmin, çekingen bir ruha sahipti. En ufak bir yere gitse hep abisinin karşısına çıkacağını ve onu izlediğini zannettiğinden korkusundan okul dışına kolay kolay adım atmazdı. Buradaysa manzara süper, restoran ise elit takımının bulunduğu statüye aitti. Daha önce bu kadar lüks bir yere hiç gelmemişti.

Yaşlı kadın gelininin elini sıkarak gülümsedi. "Beğenmene sevindim kızım. Keşke Pars da burada olsaydı."

Asmin üzgünce başını masaya çevirdi. Onun gelmemesine üzülmüştü. Ne ilginçti. İnsan olmayan kocasını özler miydi? Asmin onu özlemişti. Hem de burnunu sızlatacak kadar çok derin bir muhabbetle. Haylaz gözlerinin şeytanlık düşünürken kısılışını, kızdığında

alevlerin içinde raks ettiğini, durgunken koyulup siyah bir kadife gibi koyulaştığını ve gülümsediğinde, güneşin en harika renklerini çalarak koyunun içinde yakamoz gibi doğduğunu unutamıyordu.

Buraya gelirken, onun da geleceğini sanarak kalbi yerinden çıkıyordu, fakat olmamıştı. Pars Bey onunla yemek yemeye bile tenezzül etmemişti. Onun uzak duruşu, kendisini geri çekişi Asmin'in tüm planlarını sekteye uğratıp düşüncelerinin önüne ket vuruyor, cesaretini sabote ederek ümitlerini kırıyordu.

[33]Êzing!

Yaşlı kadın gelinin üzüldüğünü, hatta kırıldığını anlamıştı. Gücenmiş gözleri yine ışık kesintisine uğramış gibi boğulmuş ve denize bakan boş bakışları dalgındı. Masada duran elini sevgiyle sıkarak tekrar, "Başı tutmuş kızım... Nemrut bir migreni var, bu aralar da kendini fena yordu. Biraz evde dinlensin, hasta olacak diye korkuyorum," dedi açıklama yaparak. Genç kız inanmak ister gibi gözlerine baktı. "Valla," dedi yaşlı kadın üstüne bastırarak. Sonra da gülümseyerek ekledi, "Siz başka bir gün, baş başa gelirsiniz yine."

Asmin hayallere dalma yaşını çoktan geçmişti. Gelmeyecekti, yanında hiçbir zaman kocası gibi durup, yeni evli çiftlerin mesutluğuyla bulunmayacaktı ve onu hiçbir zaman bir kadın gibi istemeyecekti. Üstelik şirkette ve her yerde etrafını saran güzel bir kadın ordusu vardı. Neden onu istesindi ki?

Dertli başını muhteşem manzaraya çevirdi ah eder gibi. Baktı... Az önce hayran olarak baktığı tüm güzellik, âşık olduğu görüntü bir anda yok olmuştu. Gördüğü tek şey, kapkaranlık boğaz manzarasında yoğrulan yorgun düşüncelerinin yansımasıydı.

Kafasında vesveseli düşünceler kuruyordu, kalbine hastalıklı bir inatla kızıyor, yorgun beynini onu düşünmekle suçluyordu.

İçinden kalbine... Aşk senin neyine? Herkes o kadar masum, herkes o kadar iyi, sanırsın ki cehennemde bir ben yanacağım. Âşıkmış, kime? Yüzünü görmeye tahammülü bile olmayan birine.

Kaimvalidesinin sorusuyla dumanlı başını ona çevirdi. Kadın gelininin üzüldüğünü biliyordu. Buğulu gözleri şefkatle bakarken sordu.

"Eeee? Anlatmayacak mısın, iş yemeğiniz nasıl geçti Asistan Hanım?"

33 Odun

Hâlbuki Hilmi Bey'in aradığına ve hatta gururlanarak abarttığına kendisi de tanık olmuştu. Yaşlı kadın hiç duymamış gibi ilgiyle sorusunu tekrarlayınca, Asmin'in gözleri tekrar ışıldadı. Çalışmayı ve mesleğini sandığından daha çok seviyordu kızı. O anlattı, kaimvalidesi hiç ses etmeden merakla ve hevesle dinledi. Kadın onun küçük gelininin kocaman işleri yırtıcı bir kuş gibi kazanmasına şaşkındı. Nasıl çaba harcadığını bilmesine rağmen bu kadarını beklemiyordu. Ve gururluydu da aynı anda, Pars'ına böylesine muhteşem bir eş nasip ettiği için de Allah'a duacıydı. Konuşmaya başlayan kız, bir an kocasından sebep düştüğü kederini unutmuş, elini kollunu sallayarak ve gülerek tüm konuşmaları detayıyla anlatırken çocukça bir coşkuyla doluyordu. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatırken keyifle de kıkırdıyordu.

Asmin ve Güllü Hanım uzun geçen bir sohbetten sonra sahile gidip çay içtiler. Asmin bu tatlı ve anlayışlı kadınla muhabbet etmeye bayılıyordu. Nasıl da keyifliydi sohbeti, sürekli onu güldürmeye, neşesini geri kazanmasına yardımcı oluyor ve bunu başarıyordu. Sohbet sohbeti açtı, konu konuyu... Gece iyice serinliğe hâkim olduğunda biraz da üşüdüklerini ancak fark edebildiler. Geç saatlere kadar oturduklarını hiç anlamadılar. Çok sonra Güllü Hanım saatine batığında gözleri müthiş bir şaşkınlıkla ayrıldı.

"Ooo... Vakit nasıl geçmiş, çok geç olmuş kızım, kalkalım mı?"

Yerinden ayaklanan kadının hareketi, Asmin'in keskin bir, "Hapşu!" sesi ile kesildi. Yüzüne dökülen saçlarını kenara çekerek, masanın üzerindeki peçeteye uzandı. "Olur kalkalım anne, sabah iş var zaten," dediğinde sesi boğuk gelmişti genzinden. Burnu da tıkanmaya başlamıştı. Rüzgâr meltemini sertleştirdiğinde burnu da akacak gibiydi.

Bunu anlayan yaşlı kadın gelinine sevgiyle baktı. "İyi misin kızım? Hasta mı oluyorsun yoksa?"

Onun sorusuna gereken cevabı verir gibi hapşıran Asmin, burnunu silerken, "Yok anneciğim, galiba deniz havası çarptı alışık değilim ya ondan. Şimdi geçer merak etme sen," diye önemsemeyerek geçiştirdi bu olayı.

Güllü Hanım gelinini hemen eve götürse iyi olacaktı, zaten hassas bir yapıya sahipti, bir de kendi yüzünden hasta olsun istemezdi. Gün boyu yorulmuş, üzerine de burada rüzgârda oturmuştu. Üstelik duş alıp evden çıktığında saçları da ıslaktı.

Çabucak hesabı ödedi, arabaya doğru yan yana sohbete ederek

yürüdüler. Asmin annesinin koluna girerek sıkıca sarıldı. Sonra da şoförün açtığı kapıdan içeri girip yanına oturdu. Başı da fena halde ağrımaya başlamıştı. Deniz havası cidden çarpmış olmalıydı. Keşke saçlarını kurutsaydı! Ya da salgın vardı kavrayamadı. Kafasını annesinin omuzuna dayadı, elini şakağında dolaştırdı. Bu omuz ilaç gibi geliyordu ona ve Asmin, bir ömür burada durabilirdi. Eve gidene kadar başını ona destek veren omuzdan hiç kaldırmadı.

Yaşlı kadın arada kızın alnına elini koyup ateşine bakıyordu ilgiyle ama ateşi yoktu çok şükür. Belki de Asmin haklıydı, sadece deniz havası çarpmıştı narin bedenini. Eve geldiklerinde Asmin iyice uyuşmuş bedenini sürükleyerek, sarsakça çıktı arabadan. Annesiyle birlikte eve girdilerinde kaimvalidesine yaklaşıp, her akşam olduğu gibi yanağından öptü. "İyi geceler anneciğim." Hapşırarak arkasını döndü, tam burnunu çekerek merdivenlere yönelmişken, kaimvalidesi koluna dokunarak seslendi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen küçük hanım?"

"Ha... ha... hapşuuu! Efendim anne?"

Güllü Hanım kaşlarını çatarak, "Doğru mutfağa, önce ıhlamur içilecek sonra yatılacak," diye buyurdu. Duruşu emirlerinden asla taviz vermiyordu.

"İyiyim ben dayê, dinleneyim geçer. Gerçekten."

İtirazları Güllü Hanım'ı ikna edemedi. Aksine mahsustan kaşlarını çatarak, "Anne sözü dinle. Hadi bakayım doğru mutfak," diye ciddiyetle azarladı.

Asmin ayağını sürterek mutfağa girdiğinde, huysuzca homurdanarak sandalyeye oturdu. Bedeni gerçekten de ağırlaşmıştı. Birkaç dakika sonra da annesinin yaptığı ıhlamuru yavaşça içti. Bu sıcak sahiplik timsali kadını Allah ona cennetten mi göndermişti? Gözleri masumca tavana döndü, ellerini nazlıca çenesinin altında kenetledi.

Allah'ım, bu kadar annesiz kalmak yeter, sana annelerin kraliçesini gönderdim mi diyorsun?

Az sonra zorla önüne konan kupa azaldı. Son yudumu da içince karşısında onu izleyen annesine, çocuk gibi bardağı gösterip, "Bak bitti, şimdi yatabilir miyim?" diye dudaklarındaki ballı tadı yalayarak söylendi. Yeşil gözleri çipil çipil olmuş, izin vermesini bekliyordu.

Yaşlı kadın kızının saçını okşayıp şefkatle dudaklarını bastırdı.

"Tamam, hadi çıkalım odamıza. Gece bir şey olursa haber ve ama olur mu?" diye tembihlemeyi de ihmal etmedi.

"Tamam anne, veririm. Ama bir şey olmaz, merak etme."

Güllü Hanım ışığı kapatıp üst kata çıktıklarında, birbirine iyi geceler dileyip herkes odasına geçti. Asmin kapıya yanaştığında biraz tedirgindi. Kapının koluna uzandığında yine hapşırdı. Biraz kendini toparlayıp, yavaşça içeri girdi. Ürkek bakışlarını özlediği kocasına çevirdiğinde, onun uyuması için içinden dua ediyordu. Kocasının gerçekten de başı mı ağrıyordu? Bu saatte onu odasında görmeye alışık değildi ve adam uyuyordu!

Pars yatakta yan yatmış, elini başının altına almış uyuyordu. O sertlikten ödün vermeyen karizmatik suratı şimdi yumuşamış, dudaklarının kıyılarındaki pembemsi kırmızı keskin kıvrımlar, kaşlarının arasındaki çatıklık dağılarak hatlarını sakinleştirmişti. Asmin'in içinde bir haylazlık tebelleş oldu, cesaretinde bir aymazlık. Yoksa uyanık annesi ıhlamur yerine şarap mı içirmişti kendisine? Yaramaz âşıkların sevdiklerini uyandırdığı gibi o da şimdi, yanağını, dudağını, alnının her bir santimini öperek ve onu şaşkına uğratarak uyandırmak ve o güzel gözleri irice açılıp afallayarak gözlerinde dikildiğinde ise tatlıca kıkırdamak istiyordu.

Adam uyurken bile aklını çeliyor, kız onun korunaklı kollarında uyumayı, bedeninin onun varlığıyla sarsılmasını istiyordu. Bu ara ne yiyip içiyorsa Asmin, pek bir edepsiz düşüncelerin barınağı olmaya başlıyordu. Hormonları gibi duyguları da dengesiz, hadsiz hatta salakça fikirlerin girdabına sürükleniyordu.

Kocasına *"adam"* sıfatından çıkıp sadece *"koca"* sıfatıyla bakmaya başladığından beridir, içinde peydahlanan bu başkalaşımla savaş haline girip, yüreğinde filizlenen duygu harplerini tek tek kaybediyordu.

İçi titredi yine. Ne içi, vücudu titriyordu galiba zira ensesine doğru soğuk bir ürperme salınmış, tüm tüyleri havalanırken de bedeni durdurulamaz bir şekilde hareketlenmeye başlamıştı. Eve giren hırsızlar gibi hızla parmaklarının ucunda giysi odasına doğru ilerledi. Pijama takımını durduramadığı titreme nöbetleriyle ayarladı. Saten pijama takımını giyindiğinde, bedenine değen soğuk dokuyla dudaklarından kaçan inlemeye yenildi ve hapşırdı. Biraz toparlanınca tekrar parmaklarının ucuna basarak yavaşça yatağa yaklaştı.

Komodinin üzerine saatini çıkarıp sessizce koyarken, buzlu bir

odada bikiniyle kalmış gibi titriyordu. İçini yine o garip ürperme alıyordu ama bunun kocasıyla bir ilgisi yoktu. Hapşırdı yine. Tam işler yoluna girmişken hasta olmasaydı bari. Yatağa yaklaşırken, dalgınca salladığı koluyla, eli komodindeki boş su bardağına çarptı ve büyük bir gürültüyle bardak devrildi. Genç kız tedirgince dudağının kıyısını dişleyerek, bardağı düzeltirken bir kez daha hapşırdı.

Pars kafasını yastıktan hafifçe kaldırıp, uyku mahmuru gözlerini kısarak üzerine abajurdan sızan ışığı gölgeleyerek düşüren kıza baktı.

"Gelmişsin!"

Saate bakan kocasının sesini duyunca bir kez daha irkildi. Artık soğuktan mı, yoksa kocasının varlığından mı irkiliyor kestiremiyordu.

"Yeni mi geldiniz?"

Kız *evet* anlamında kafasını salladı ama konuşamadı. Onu uyandırmıştı. Olduğu yerde taş kesip donarken çok istemesine rağmen kımıldamadı.

Üşüyordu. Şimdi yatağa uzanıp pikesine sımsıkı sarılmak istiyordu ama kocası uyandığı için, yatağa girmeye çekiniyordu. Pars uyurken neyse de, uyanıkken bu hayli zordu. Allah'ım! Adamı uyandırmıştı ve üşüyordu. Tüyleri havalanana kadar yine ürperdi vücudu, öyle bir titredi ki, titreyen elleriyle kolunu sıvazladı.

Pars uykulu gözlerini kısarken, "Üşüyor musun?" diye sordu kabalaşmış sesiyle. Kaşları nedensiz çatılmıştı. Kız kafasını salladı mahzunca. Saçlarıyla gölgede kalan yüzünü gizledi ve bakışlarını ayaklarına çevirdi.

Ve beklenemeyen oldu. Pars koluyla pikeyi kaldırıp, "Gel hadi!" diye yumuşacık bir emirle onu sinesine davet etti.

Asmin şaşkınca açılmış gözlerini, utançtan kırpışan kirpiklerinin arasına saklayarak adamın yüzüne değil ama açtığı sımsıcak sineye çevirdi. Nefes aldı. Bedenin üşümesine rağmen garip bir şekilde buz gibi terlemeye başladı bu kez. Başta tereddüt etse de, gerçekten üşüyordu ve biraz daha burada dikilirse yerlere kapaklanması an meselesi gibiydi. Gözleri kocasının açtığı sıcak yatakta kısa bir an düşünerek kaldı.

"Korkma, çaresiz kuşları ısırmıyorum," dedi Pars alayla. Gözleri karanlığın ortasında ateşler içinde, yine aynı haylaz alaylarla yanıyordu. Şaşwaz!

"K-korkmuyorum," diye fısıldadı Asmin kekeleyen sesiyle.

Az da olsa cesaretini topladı ve itaat eden bir boyun bükûşle yavaşça Pars'ın açtığı kanatlarının içine sindi. Fırtınaya kafa tutan bir kuşun titrek bedeniyle, çekinik yanını kamçılayan utangaçlığıyla yatağa girince, Pars'a yaklaşmaktan dehşetle kaçındı.

Nasıl da utanıyor, az önce kafasında edepsiz düşüncelerin teftişini yaşayan kız o değilmiş gibi huzursuzlukla, ezilip büzülerek kıyılara kısılıyordu. Vakarına yakıştırmadı bu hallerini. Ayakta sanki daha iyiydi, yatağa girdiği an, bedenini saran sıcaklığın dehşet etkisine karışmış ürkmeyle, titremesi de daha belirgin bir hal almıştı. Ve kocası bunu anlayıp güçlü kollarıyla, onu incecik belinden yakalayıp kendine çekti. Kızın doldun göğüsleri bedenine nazikçe yaslandı, sonra başı hâlâ geride ve şaşkınca duraklarken, ağzından kaçan inlemesiyle ürkek bir çocuk gibi utangaçça yüzünü eğdi.

"Ben de üşüyorum," dedi Pars nazik bir erkeğin kurnazlığında. Kızın ona bakan iri gözlerine bakıp, edepsiz olmadan, korkutmadan şefkatle göz kırptı. Asmin dudağının kıyısını dişleyerek, ikisinin bedeninin kuvvetli bir ısıyla birleştiği yerdeki ellerini göğsünün üstüne çekti ve kenetleyerek çenesinin altına yasladı.

Pars kızın sinesine sakladığı başının üstüne çenesini yasladığında, hasret çektiğinden bile habersiz olduğu taze çiçek kokusu genzine dağıldı. Kollarını bedenine daha sıkı sardı. Parmakları kolunda telkin eden ufak kıpırdanışlarla sahipliğini ve bedenindeki özgür hükmünü sergilerken, yatıştırıcı nefesleri saçlarını yokladı. Bunu yapmayı ne zamandır istiyordu doğrusu ama narin karısını ürkütmemek için, kendini kasıp hep erteliyordu. Kız kollarında titremeye devam edince, "Rahatla..." dedi adam usulca ve kız sanki "panikle" demiş gibi gözle görülür şekilde irkildi, ardından tekrar titremeye başladı.

"Sana zarar vermem Asmin. Korkmana gerek yok." Bu hareketi nedensiz adamı üzmüştü. Korkmasını değil, sadece isteyerek sokulmasını istemişti.

Kız da sanki onun bu kaygısını anlamış gibi fersiz sesiyle, "Korkmuyorum," diye fısıldadı kendine bile yabancı olan bir gerçekçilikle.

"Geri duruyorsun," dedi suçlarcasına adam. Kalbi daha yavaş, nefesleri durgundu.

"Ben... sadece... alışkın değilim. Özür dilerim."

Asmin içinde dolan bir birikinti ile birden kocasına sımsıkı sarılıp ağlamak istedi. Neden ağlamak istediğini bilmiyordu ama bedeninde

korunaklı sıcaklığını ve sert yapısını hissedince, sahip olunmanın varlığına kapılarak duygusallaşıyor ve sadece onun kollarında olarak geçmişin acısını unuturken, yaşadığı kaygıları gözyaşlarıyla yıkamak istiyordu. Evsiz kuşlar gibiydi ve ne kadar dirayetli dursa da, o asıl evinden, yurdundan ayrılmış bir sahipsiz kadar bedbaht hissediyordu kendini.

"Neden özür diliyorsun benden?"

Asmin nazlıca omzunu sarstı. Ama sebebini söylemedi. Sonra af diler gibi adama sokulup, başını onun sert göğsüne gömdü mecburen, çünkü yüzüne bakmaya utanıyor olması, varlığını teninde hissetme duyusunu geçiştirmiyordu. Kocası elini kolundan sırtına kaydırınca, vücudu yine gergince titredi. Başka zaman olsa utancından ölürdü ama şimdi vücudu sarsılarak titriyordu ve utanması da gerilerde kalıyordu.

Pars onu kendine daha çok çekip, çelik gibi sert olan kollarını iyice tenine sararak naif bedenini kendine hapsetti. Sıcaklığını onunla paylaştı. Elinin birini sırtında yavaşça hareket ettirirken "Şiştt!" dedi kulağının dibince kadife gibi sesiyle. "Sıkma kendini Dağ Çiçeği, rahat bırak. O zaman titremezsin."

Asmin yutkundu. *Dağ Çiçeği...* Yine böyle söylemişti. Onun adının manasını nereden biliyordu? Neden alay ederken Zümrüt Kuş, ciddi olduğunda Dağ Çiçeği diyordu? Ama hoşuna gitmişti. Abisinden sonra kocasının da kendisine böyle hitap etmesini sevmişti. Bedeni onun dokunuşlarıyla hamur gibi yoğurulup rahatlarken, kocasının eli şifalı bir ilaç gibi yavaşça sırtında gezinmeye devam ediyordu. Parmaklarının teninde bıraktığı etki öyle fazlaydı ki, içine işliyor, vücudunu gevşettiği kadar apansız kasıyordu da.

Oysa adam ona sarılırken nelerle savaşıyordu. Pars'ın eli onun vücudunda gezerken, o anda tek hissettiği sahiplenildiğiydi. Onu sahiplenmesi hoşuna gitmişti ve bu anı doyasıya yaşamak istiyordu.

Asmin gözlerini huzurun ritmik atışlarına yumdu. Kulağının dibindeki kalbin hızlanmış ritmi sakinleşmiş, kızın bedeni de tıpkı kocasının kalbi gibi durulmuştu. Bu ikisi için de cinsel olarak hissettikleri bir şey değildi. Sadece sığınma dürtüsü... Birbirlerinin teninden ziyade hayatlarında olduğu gibi yüreklerinde, yataklarında, beyinlerinde var olma hissiydi. Birkaç dakika sonra kızın vücudu rahatladı ve gevşedi.

"Sevenlerin, bütün hareketlerinden, dokunuşlarından, konuşmalarından, hatta susuşlarından bile tarifi mümkünsüz keyifli bir mutluluk fışkırır," derdi eskiden sütannesi.

Onun ne demek istediğini ise hiçbir zaman anlayamazdı. *"Susmanın, neresinden anlaşılırdı sevgi?"* diye sorardı hep kendine. Ama şimdi onun ne demek istediğini yeni yeni anlıyordu. Şu anda adamın nefesleri saçlarını okşarken, hiç düşünülmeden mırıldanılan saf bir melodi gibi gürültüsü yüksek bir desibelle yüreğini bateri çubuğu gibi hürce dövüyordu.

Hoşlanmadığı şeyler üzerinde hiçbir zaman açık seçik düşünmemiş olan Asmin, şimdi kafesteki mutlu bir kanarya gibi hayatında ve havasında meydana gelen derin sarsıntılar üzerinde düşünceye varmıştı. Bu öyle derinden gelen hasretti ki, ona karşı beslediği bu duyguları kaybederse, birtakım değerlerin bir daha geri gelmemek üzere hayatından nasıl kaybolup gittiğini üzüntüyle görecekti.

Zihninin en olmayacak ufak bir şeye takıldığını fark etti; usulca atan kalp atışlarının ritmik seyrine. Nefes alması yavaşladı, sakince dinledi. Şimdi yüreğindeki sıcak atışlarda bir değişiklik olmuştu. Göğsünün sol tarafında yoğun şiddetli bir sancı duydu. Ona sarılan bu ellerin yarın uyandığında onun yanında olmayacağı hissi, bir daha kim bilir ona böyle sarılmayacağını ve hatta bugünden sonra onun tam bir sırnaşık sülük olduğunu düşüneceği fikri. Bunlar kızı dehşetle korkuturken duygularının sarsıcı yorgunluğu başına şiddetli ağrı gibi vurdu.

Bir kitapta okumuştu Asmin; hayat üç destekli bir bütündü. Bunlardan biri yok olunca, ötekiler de çözülüyordu ve Asmin o desteklerin daha doğduğu anda bozulduğunu biliyordu.

Ne zamandır onun sıcaklığına hasret, dokunuşlarına vuslat hisseder olmuştu hatırlamıyordu ama kocasını yüreğinde hissettiği gibi bedeninde de hissetmek isteğini artık kendinden bile gizlemiyordu. Yalnızlık lavlarda ısıtılmış ağır bir kaya gibi yüreğine otururken, şu an hissettiğinin ufak tefek bir duygu geçişi olmadığını, yüreğinde yakın bir felâketin ilk alaylı belirtilerinin doğduğunu düşündükçe yıkıldı.

Düşüncelerin girdabına sürüklenmiş vefasız benliğiyle uyuması biraz zaman aldı. Üzgün ama mesut bir bedenle gözleri karanlığa kayarken, vücudunda başka tenin ısısı, burnunda o çok sevdiği baharatlı odunsu tenin kokusu vardı. Aylar sonra ilk defa ona bu kadar yakındı ve bu içine işleyen, bedenini her hücresiyle tesiri altına alıp, kalbini kördüğüm eden duyguyla usulca sızdı.

Uykunun kollarında değil, yeni yeni âşık olmaya başladığı kocasının kollarında huzurun yolculuğuna burnunu çekerek çıkarken, kulağına değen Pars'ın uyku mahmuru ılık nefesini ve kısık sesini bile duyamadı.

"Sen hasta mı oluyorsun Dağ Çiçeği?"

Adamın nefesinden ürperen Asmin, masum bir süzülüşle kendini kocasının bedenine daha bir yaklaştırdı, uykulu uykulu homurdandı burnunu çekerek. Artık onun sesini duymuyordu çünkü o çok özlediği kollarda uykuya dalmıştı bile. Narin kolları genç adamla kendi göğsünün arasında sıkışıp kalmış, bir kedi gibi göğsüne pusmuştu.

Pars'ın dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı, kollarındaki sıcak vücudu kavrayıp bu anı hissetmeye çalıştı. Başını aşağı indirdi, çenesini saçlarına dayayıp kısık sesle konuştu.

"Şaka gibisin, ne kadar çabuk uyudun."

Asmin'den ses gelmeyince, burnunu özlediği taze çiçek kokularına gömüp doyasıya kokladı. Onun kollarında bıraktığı var olma hazzı muazzamdı. Bir süre bu şekilde bekledi ve ardından onun da yorgun bedeni, derin bir uykuya daldı. Huzurla... Aylar sonra ilk defa huzurla uyumanın tadına vardı iki beden; kasmadan, yormadan ve sessizce isyan etmeden.

Neden günler zor,
yıllar çabuk çalıyor umudu yüreğimden.

9. BÖLÜM

Sabahları güne hayal kırıklığıyla başlayan, hüzün yüklü bir yeşil ummandı gözleri...

Asmin gözlerini yine boşluğa açtı. Her zaman böyle olmuyor muydu zaten? Hep sabahları onu görme umuduyla uyanıyor, neşesini ve huzurunu buna endeksliyor ama ne görüyor ne varlığını hissediyordu.

"Ha... h... hapşu!"

Peçete almak için yanındaki komodine uzandığında fark etti; Pars yatakta yoktu. Acaba ateşi çıktığı için sanrı falan mı görmüştü dün? Gece kocasına sarıldığını, hatta onunla sohbet ettiğini bile hatırlıyordu. Rüya görmüş olma ihtimali ne kadardı? Bakışları yanındaki yastığa kaydığında, kocasının koca kafasının bıraktığı çukuru görünce gülümsedi. Bir an artık kafayı bozduğunu falan düşünmeye başlamıştı. Sonra yüzü birden geri asıldı. Kocası dün gece sadece merhamet göstermişti yoksa bunu isteyerek yapmamıştı.

Başka ne olabilirdi ki zaten?

Kendini yine yalnız hissetti. İyi de niye böyle hissediyordu ki şimdi? Adam sadece ona acıyıp hasta olmasın diye şefkat göstermişti. Ondan etkilenmemiş, bir kadını arzuladığı gibi şehvet belirten hiçbir duygu ibaresi göstermemiş, hatta bir babanın çocuğunu sevdiği gibi merhamet göstermişti. Asmin babasından böyle merhamet gösterileri görmediği için bunu bile bilmiyordu aslında.

Ama neden kendini yalnız hissediyordu? Önceden o mu vardı sanki? İçinde büyüyen boşluk hissi her geçen gün daha da büyüyerek

artıyordu. Geceleri onunla yatıp, sabahları onsuz uyanmak, kendini ucube, istenmeyen, hor görülen biri gibi hissetmesini sağlıyordu. Ondan bu kadar mı nefret edip, tiksiniyordu da, yüzüne tahammül edemeyecek kadar uzak duruyordu?

Avucuna sıkıştırdığı mendilli eline, Pars'ın yastığını aldı, yanaklarından sebepsiz yaşlar süzülürken, başını ona koyup yattı. Kocasının gece boyunca burnunda kalan mis kokusu yastığını da sarmıştı ve bu koku içindeki ağlama isteğini daha da çoğaltıyordu. Doya doya içine çektiği kokuyla, biraz sakinleşmeye çalıştı. O, zihninde savaşlar başlatıp, vesveseli fikirlerin kanını zehirlemesine izin verirken, gözü saate kaydı.

"Allah kahretsin!"

11.49 olmuştu ve o hâlâ saf âşıklar gibi kurduğu hayallerin yıkılmasına ağlıyordu.

Asmin hışımla yataktan fırladı, aniden kalkınca yorganı unuttu ve ayağı takıldığı gibi bir adım daha atamadan yüz üstü yere kapaklandı. Yeri öpme seanslarını tamamladıktan sonra, hırçın çırpınışlarla ayağını kurtarıp banyoya doğru koştu. Bu sefer de yerlerin ıslak olduğunu fark etmedi ve yine fayanslardan kayıp banyoda kıçı üstüne düştü. Pars'ın duş aldığını duymamıştı. O zaten neyi duymuştu ki, ölü gibi uyumuştu.

Koynundaki adam hırsız gibi yatağına giriyor ve bir âşık gibi kaçıyordu fakat o kıçındaki pireleriyle mutlu mesut uyurken pamuk şekeri kıvamındaki pembe rüyalarına dalıyordu.

Eliyle acıyan poposunu okşarken, bir yandan da dudaklarını büzmüş kendi kendine söyleniyordu.

Of! Yine hüzün yüklü bir yüreğin içine çekilen sen ve bu girdaba sürüklenmene engel olan bir bariyer; Pars...

Fakat sadece korunaklı bir bariyer, ötesi yok.

Aklını başına al!

Ah Asmin, senin yatacak yerin yok.

Silkelen!

Hızla yerinden kalkıp topallayarak lavaboya tutundu. Az sonra hazırlanmış halde çantasını kaptığı gibi odasından çıktı. Taksi çağırmayı ihmal etmezken, bir taraftan da merdivenleri inmeye çalışarak hasta bedenini yürümeye zorluyordu. Telefonu kapatıp salona geçtiğinde,

kaimvalidesi camın önünde oturmuş keyif kahvesini içiyordu. Yaşlı kadın Asmin'i görünce gözlerini üzerinde merakla gezdirip, "Kalktın mı kızım?" diye sordu usulca.

"Dayê, beni niye uyandırmadın, işe geç kaldım," dedi sitem eden bir tonda. "Sanırım gece saati kurmayı unutmuşum. Aslında kurduğumu sanıyordum ama... Hay Allah!"

Bir taraftan çantasını kontrol ediyor, bir taraftan homur homur ağzının içinden kendine kızarak konuşuyordu.

"Kızım bugün işe gitme, yat dinlen. Hem alarmı da Pars kapatmış. Bugün okula falan gitmesin diye de sıkıca tembihledi. O da geç kalmıştı zaten, hemen çıktı. Ben de siz dinlenin diye rahatsız etmek istemedim, bu ara çok yoruldunuz. Ama Pars gittikten sonra seni arada kontrol ettim, uyuyordun, ben de kıyamadım kaldırmaya. Bir de dün gece bile hasta gibiydin. Pars da gece üşüdüğünü söyleyince..."

Asmin'in geceyi hatırlayınca yüzü kızardı. "Ben çok iyiyim, keşke bana da sorsaymış. İş yerine de haber veremedim zaten. Hilmi Bey kızacak!"

"Sen merak etme kızım, ben arayıp rahatsız olduğunu söyledim."

Asmin başını kaldırdığında yaşlı kadın keyifle kahvesini yudumladı. Neden bu kadar keyifli olduğunu bilmiyordu ama onun için yaptığı iyiliğe çocuklar gibi sevinerek, annesinin yanına gidip boynuna sarıldı. Yanağına öpücükler kondurarak, "Anne, sen bana gönderilmiş melek misin? Hayatımın iyilik perisi oldun resmen," derken içine kokusunu çekerek öptü. "Seni seviyorum tombiğim." Duvardaki saate bakarken kaşları çatıldı. "ve ben, sanırım öğle sonundaki toplantıya geç kalıyorum, sonra görüşürüz."

Asmin paldır küldür girişe yönelirken, yaşlı kadın ardından bağırdı. "Bari kahvaltı yapsaydın, aç aç gidilir mi? Asmin..."

Asmin ona cevap veriyim diye arkasını dönünce, ufak bir şaşkınlıkla kafasını kapıya çarptı. Hay aksi, bugün her şey mi ona karşıydı? Eli acıyan alnına giderken, yaşlı kadın endişeyle yerinden kalmış kapının girişindeki Elif, onun o şaşkın ördek haline keyifle kıkırdamıştı. Taksiye binerken, "Seni seviyorum anne," dediğinde yaşlı kadın elini kaldırıp kapının girişinden ona veda etti. Bu ne kadar güzel bir sözcüktü böyle! Asmin dilinden hiç düşmesin istiyordu. "Anne... Anne..." diye gezesi geliyordu evde.

Taksi hareket ettiğinde başı dörde bölünmüş gibi ağrıyan alnına götürdü parmaklarını. Kan yoktu ama galiba şişmişti. Sabah kolu da morarmıştı, totosu da acıyordu ve kıyafet giyerken fark etmişti ki, bacağının bir yanı mordu ama onu ne zaman vurduğunu hatırlayamadı. Hâlbuki çürüklüğü birkaç gün öncesine ait olduğu belli olan yer hiç acımamıştı.

Taksinin parasını ödeyip aceleyle cüzdanını çantasına koyarken, dosyalar yere döküldü.

"Allah'ım, beni mi sınıyorsun? Bugün başıma daha ne gelebilir ki?"

Asmin söylene söylene dosyaları toplarken, bir el ona yardımla uzandı. Adamın elinden dosyaları alıp, teşekkür gülüşüyle başını kaldırdığında ise gülüşü yüzünde solup kaldı.

Adam arsızca kaşlarını kaldırmış, küstah yüzüne odakladığı çapkın gözleriyle dikkatle süzüyordu bedenini.

"Vay canına, ben bu işi çok sevdim. Biz hep burada mı buluşacağız böyle? Ve lanet olsun, daha önce böyle güzel gülen birini hayatımda hiç görmedim. Sen cidden hurisin Melek!"

"Adım Melek değil beyefendi..." derken adamın elindeki dosyaları çekerek aldı. Geçen seferki gibi bu küstah kazuletle laf yarıştırmayacaktı. Koşar adımla kapıdan içeri girdiğinde ona gülümseyen güvenlikçilere selam verdi.

Asansöre doğru yürüdüğünde kapının girişinin boş olmasına ayrı sevindi. O düşünceli kafasıyla dünyadan bihaber yürüdü, genç adam da peşinden aynı tempoda onu takip etti. Asansörün kapısı açıldığında aceleyle içine atılmak istedi ama içindeki insanlar ininceye kadar beklemek zorunda kaldı. Asmin kendini asansöre atıp düğmeye uzandığında, bir el de onunla uzandı ve kız ikinci şokla afalladı. Adamın eli eline dokunduğu an, o garip elektrik çarpmış hissi bedenine salındı ve derhal elini geri çekti. Bu kalleş adam neden peşinde koşan çakallar gibi kuyruğunda dolaşıyordu ki? İçinden şansına söylendi. Hiçbir anı kaçırmıyordu fırsatçı şerefsiz! Arkasını adama dönüp, öylece departmana çıkmayı da beceremeyeceğine göre, küstah yüzünü çekmek durumunda kalıyordu.

"Hangi departmanda çalışıyorsun?"

"Uzay boşluğu..."

"Hımmm... Sanırım çok fazla uçuyorsun."

"Sanırım senin kadar değil," dedi adama itici bir ses tonuyla ama bu ters hali adamı hayli eğlendiriyordu, göremedi. Hayranlıkla ayran budalası gibi yüzüne bakarken, asansörün çelik duvarına yaslanmış, ellerini cebine sokmuştu. "Gerçek mesleğiniz ne Astronot Hanım?" Bu soruyu umursamayan Asmin, ağzını açıp cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

"Beni duyduğunu biliyorum."

Hayata kafa tuttuğunu büyük puntolarla yazan kız, "Ben çok güzel sağır olurum," diye adamla dalga geçti.

"Görüyorum."

"Bence görsen uzatmazdın. Ben de senin bakan kör olduğunu görüyorum. Bence bir göz doktoruna git, ücretini ben öderim."

"Hım, anladım sen asabiye departmanındansın."

Asmin iç çekerek sabrı taşmış halde kaşlarını çattı ve sabırsız bir halde, "İyi de sana ne bundan, sen departman sorumlusu musun?" diye kafasını çevirmeden tıslad.

"Değilim," dedi adam kibirli yüzünde bir ışıltı parlarken ve ekledi: "Buranın iş ortaklarından biri oluyorum," diye ego yaptı.

Müdürlerden biri olsa mutlaka karşılaşırdı. Kimdi o zaman bu adam? Asmin başını kaldırdı ve göğsünü gururla şişirmiş babadan zengin, zekâ da fakir adama sinirli bir bakış attı.

"Eeee n'apalım yani?"

"Hiç... bil diye söyledim. Hani ben senin patronun sayılırım, o sebepten."

Asmin bu adamı tekmelemek ve yüzüne tükürerek asansörden atmamak için, çantasını nasıl kavradıysa sert deri kayışı gıcırdadı ve bunu fark eden bakışlarını eline çevirdiğinde, ağzının içinde homurdandı. Zaten bugün tüm acayiplikler onu buluyordu. Dişlerini sıkarak başını kaldırdı ve ateş saçan gözlerini adama dikerek öldürücü bakışlar attı. Bugünkü terslikler yetmezmiş gibi, bir de bu yılışık adamın sümsük sesiyle kendine işkence ediyordu. Ne yapışkan şeydi bu böyle! Salyangoz kılıklı herif!

"Patronun olduğumu söylüyorum, Personel Hanım!" dediği sırada asansör küt diye durdu. Paniğe kapılan Asmin düğmelere hızlı hızlı basarken Alp gayet sakin bir şekilde, "Birkaç dakika içinde tekrar çalışır, merak etme. Ara sıra oluyor böyle. Evren sanırım bana bir iyilik

yapmak istedi," diye gevrek gevrek güldü. "Nerede kalmıştık, evet, senin patronunum," deyip sırıttı.

Asmin bir yandan asansörün düğmelerine basarken, bir yandan da bakışlarını bir savaş narası atan gülle gibi adamın üzerine fırlatarak, "Ne yani, patronumsun diye kollarına mı atlayayım? Yanlış yere park ettin çek arabanı, burada park yasağı var görmüyor musun?" derken parmağındaki alyansı adamın gözüne sokarak sallıyordu. Sinirleri zaten oynamaya müsaitti, bu da üzerine tuz biber olmuştu. Tabii kime söylüyorduysa...

Alp yılışık bir gülüşle kaşlarını çatarak öne eğildi. Kız ürkekçe bir refleksle geriye kayınca, buz gibi parmaklarını alnına değdirdi. Asmin şaşkınca tenine dokunan münasebetsiz adama bakarak donarken, o kaşlarını çatarak ciddi bir sesle, "Ne oldu burana, şişmiş?" diye sordu.

Birden ona karşı şefkatli bir adama dönüşmesine şaşakalan kız, üzerindeki afallamayı çabuk atarak silkelendi. Adamın kolunu sert bir dirsek hareketiyle ittirip, yüzündeki elini asansörün duvarına çarpıtmak suretiyle düşürdü. Öfkeli gözleri kızgınlıkla parlarken, dişlerinin arasından tıslayarak "Dokunma bana!" diye çemkirdi. Ufacık asansörün içindeki hiddetli sesi öyle baskın çıkmıştı ki, adam bile bu sesin o narin varlıktan çıktığına şaşırdı.

Alp umursamaz bir merakla elini şakağına uzatıyor, Asmin kuduz görmüş avcı gibi öfkeyle soluyordu. "Senin işitme sorunun mu var? Çek ellerini üzerimden, kocam duyarsa hiç hoş olmaz. Uzak dur, kırmasın kemiklerini!"

Adam ellerini yanına indirip yumruk yaparken, sıkılı dişlerine tezat bir kahkahayı patlattı.

"Ne yapar güzelim, benimle içmeye mi gelir?"

Alp tekrar aymaz bir tutumla uzandı ve Asmin genç adamın gözlerinin içine nefretle bakıp elini uzattı. Alp dikkatle ne yaptığına bakarken, kız usulca elini tuttu, adamın parmaklarını sımsıkı kavradı. Adam çapkınca sevinirken de, dişlerinin arasından tükürür gibi, "İşte bunun gibi şeyler," deyip adamın parmaklarını tek tek kıvırarak ters çevirdi.

Adam bu kuvvet gösterisini şaka sanırken, acıyan elini Asmin'den kurtarmaya çalışarak çekiştirdi. Asmin adamın parmağını biraz daha çevirip canını inletinceye kadar yakarak "Bana dokunursan ben kocam kadar merhametli olmam, koparırım," dediğinde adamın elini bıraktı.

Alp acıyan elini ovalayıp küfrederek, "Kızım sen nasıl yaratıksın ya? Melek yüzlü şeytan!" diye ağzından tükürükler çıkararak inledi. Aşağılaması ve hırçınlaşması hoştu ama bu hali, adamı biraz germişti. *Kaşara bak sen* diyordu içinden. Bu gibi sürtükleri iyi bilirdi. Cüzdanını gösterip birkaç hediye göndermedi diye miydi bu sitemi? Kaşar! Altına aldığında, ona sertçe sahip olup, bu yaptıklarının acısını çıkardığında, bakalım bu kadar hırçın olabilecek miydi?

Sonra sinsice kısılan yılan gözleri parladı. Yatakta da bu kadar hırçındıysa... Birden sertleşti. Kıza karşı durdurulamaz bir istekle yandı kasıkları. Hiçbir kadın için bu kadar arzu duyduğunu hatırlamıyordu. Hem de dokunmadan, sadece düşleyerek... düşünerek! O anda bile ellerini arkasından kravatıyla bağlayıp, diz çöktürdükten sonra ona sertçe sahip olmayı çok istemişti.

Kadınların üzerinde hadsiz bir hâkimiyet kurmayı seven adamın bu gibi deli düşüncelerinden habersiz olan Asmin, asansörün düğmesine bastı. Nihayet çalışan lanet şeyin kapısı açılınca yüzündeki tebessümüyle, "Adamına göre muamele," diyerek tükürür gibi tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Uzak dur, yoksa durdururum!" diye eklemeyi de ihmal etmedi.

Az sonra siniri dinmiş, kızgınlığı şehvete dönmüş halde asansördeki adını bile bilmediği kızı yatakta düşünen Alp, parmaklarını ovalayarak Pars'ın ofisine girdi. Sekreter daha yerinden kalkamadan, bakışlarını kadına çevirip, "Bana buz torbası getir Hülya?" diye kabaca emretti. Kız ona yüzünü buruşturarak baktı. Kaba şey, meme arayan bebekler gibiydi pislik. "Hadi tatlım, bakma bana öyle ağzını burnunu yayarak..." dedi ve sertçe "İkile!" diye tamamladı sözlerini. Bunu söylerken bile sekretere sulanıyordu bakışlarıyla.

Kapı apansız açılınca, Pars koltuğunda geriye yaslanarak, bakışlarını kapıya çevirdi.

"Kapının kolu, bir de önünde yardımcısı var, hiç gördün mü Alp?"

"Ona kapı kulu deniyor, biliyorum. Neyse sen bu sekreteri değiştir, kadın buz gibi bir şey, neyini tutuyorsun yanında?"

"İş yapma şevkini ve saygısını tutuyorum yanımda. Hani bazılarında doğuştan olan ama bazılarına para versen bile koyduramadığın şey..."

"Yine bana laf mı vuruyorsun sen?"

"Hiç yapar mıyım? Vurmaya gerek yok, sen bu laflara doğuştan sahipsin," dediğinde dişlerini sıkarak, "Bir daha odama kapıyı vurmadan girme Alp! Sana olan sabrımı sınama!" diye sertçe uyardı.

Alp önce onun kati bakışlarından biraz ürperse de, babası olduğu sürece kimsenin ona ses çıkaramayacağını bildiğinden umursamaz rolüne tekrar adapte oldu.

"Geç kaldım diye mi bu sinirin dostum, ama bak çok da geç kalmış sayılmam."

Pars iç gererek "İki saat kadar bir zaman senin için değersiz olabilir ama benim gibi planlı çalışanlar için paha biçilemez Alp. Daha dikkatli ol, yoksa bu gidişat hiç iyi olamayacak," diye usulünce uyardı.

Alp bu tehdit kokan sözlerle gözlerini süzdürerek, azar yiyen ufacık çocuk gibi kaşlarıyla elini gösterdi.

"Ne olduğunu sormadan hemen azarlama abi ya."

Pars dikkatle önünde tuttuğu elini kaşlarıyla işaret ederek, "Parmaklarını kapıya mı kıstırdın? Köpek mi ısırdı?" diye alayla sordu.

Alp koltuğa otururken sızlandı. "Havlaması köpek kadar sayılmasa da, dişi kapıya kıstırdım sayılır."

Pars anlamadığı için kaşının birini sorgularcasına kaldırdı. Eliyle çenesini ovarak dinlemeye koyuldu. Eğer çalışanlarına sulanıyorsa ona boyunun ölçüsünü aldıracaktı.

"Abi bi kızma ya... Bu sefer masumum. Hani şu geçen günkü afet var ya kapıda çarpıştığım, yine onunla karşılaştım." Pars kaşlarını çatınca, "Kızma hemen sulanmadım, sarkmadım, ağzımı açıp edepsiz tek bir kelime etmedim," diye yalan söyledi. "Amacım yardım etmekti. Yere dosyalarını düşürmüş, güzel ağzıyla söylenerek topluyordu. Ben de insanlık namına yardım ettim."

Pars kaşlarını kaldırarak, "Eee, ne var bunda? Kız yardım ettin diye minnet ederek elini mi ısırdı?" dediğinde Alp iç çekerek, "Keşke ısırsa abi ya. Kız kız değil ki buzdolabı mübarek. Yani bana karşı. Dikkatimi çekmeye çalıştığı kesin. Ama bu oyunlara gerek yok. Aslında bana bir kere baksa, zaten dikkatimi çektiğini anlar. Ah bir kere gülse bana... İlk defa onu gülümserken gördüm. Gülüşünü bir görsen abi, meleğe benzetirsin ama ben o yanını bir türlü göremeyeceğim sanırım. Bana buzlar prensesini oynuyor hâlâ."

Pars bu saçma konunun nereye bağlanacağını merak etmiyordu

ama adamın da bu konuyu anlatmadan iş konuşmalarına geçmeyeceğini çok iyi biliyordu. İşten çok uçkuru konuşulur olmuştu zaten şerefsizin!

"Sadede gel Alp. Hadi işimiz var!"

"Abi dur anlatacağım. Sonra asansöre bindik, hangi departmanda çalıştığını sordum." Pars dişlerini sıkınca, "Abi valla asılmadım ya. Sadece merak ettim. Kızma. Ters cevap verdi zaten. Diyorum sana amacı dikkatimi çekmek ve inan bana başarıyor. Ben de buranın ortağıyım dedim, sanki bunu bilmiyormuş gibi."

Pars dayanamayıp sıkıntıyla ofladı, bir taraftan da gerçekten zeki bir kızın bu salaktaki et beyni görmesini idrak ederek merakını cezbeden gerçekle bekledi. Ünlü Playboy'a yüz vermeyen kadını merak etti.

"Benim çalışanım mıymış?" dedi kinayeli kinayeli.

"*Evet,*" dese kafa göz dalacağını bildiği için Alp konuyu geçiştirerek "Abi sen asıl cevabı kaçırdın. *Patronsun diye kollarına mı atlamam lazım* dedi. Kız resmen kollarına atlamak için zaman kolluyorum dedi. Sonra da parmağındaki alyansı gözüme gözüme soktu. Belli ucuza gelmek istemiyor. Abi kız evliymiş ya... Gerçi bu iyi bir şey değil mi? Başıma bela almam."

"Sen ne midesizsin oğlum! Evli barklı kadınlardan uzak dursana! Üstelik çalışanım olmasa bile benim mıntıkamda ötme."

"Abi siz anlaştınız mı?"

"Ne?"

"Kızla diyorum. O da *"burada park yasağı var, yanlış yere çektin arabanı"* falan gibilerinden bir şeyler saçmaladı."

"Alp, düzgün konuş, saçmalamak falan... Ne oluyor?"

"Pardon abi öyle demek istemedim."

"Konuya gel."

"Hah tam da oraya geldim. Kadının yüzüne dokunayım dedim."

"Lan, evli kadının yüzüne niye dokunuyorsun?"

"Niyetim tamamen masumdu!" derken çekinik gözlerine eş, hain dudaklarının kıyısı küstahça yukarı kıvrılmıştı. "Deli ya... Haşin bir şey... Daha dokunamadan parmaklarımı ters çevirdi. Bildiğin kırıyordu manyak karı. Sonra da beni tehdit etti." İşaret parmağıyla kendi göğsüne dürttü. "Beni, patronunu! Bence işten uzaklaştırmalıyım onu.

Ya da o öyle sanmalı," dediğinde pot kırarak, Pars dişlerini sıkıp elindeki kalemi masaya sertçe vurunca, sesini kısarak bocaladı.

"Alp, canını yaktırma bana!"

"Yani patronu sayılırım sonuçta. Boş ver sen bunu bir de kocasını öne sürdü. Bir görürse ona sarktığımı, parmaklarımı böyle tek tek kırarmış, onu göstermiş."

"Akıllı kızmış! Kocası değil ama ben memnuniyetle kırabilirim," dediğinde yerinden doğruldu Pars ve Alp de korkuyla irkilerek dikleşti. Bir an Pars'ın cidden boynunu kıracağını sandı.

Pars bu kızı bayağı bir merak etti. İçinden de, '***Çürük maldan anlıyor***' diye geçirdi.

"Eee Alp... Önce nereden başlayayım?"

Alp yerinden sekerek, kapıya sıçradı. "Neye abi?"

"Parmaklarını kırmaya."

"Sen niye kırıyorsun, kocası değilsin ki."

"Sana çalışanlarıma sulanma demiştim."

"Unutmuşum."

"Ben de seni dövdüğümde çabuk unutacağım, söz. Tekrar yapmak zevkli olacak."

Pars öne doğru sert bir adım atınca, kapı tıklatıldı ve Hilmi Bey bozuk bir asapla içeriye girdi. "Pars oğlum..."

Ve Alp aralık kapıdan tüydü. İç geren Pars ise bu sıçanı bir temiz dövemeyeceği için içinden küfrederken, bakışlarını endişeli adama çevirdi. "Bir şey mi oldu abi?"

"Bir sorun var. Bakarsan iyi olur," diyen yaşlı adam elindeki dosyayla masaya yaklaştı.

Asmin kızların yanına girdiğinde, sinirleri laçkalaşmış ve turşu satan güzel suratı beş karıştı. Ona bakan departmandaki kızlar ne olduğunu anlayamadan, sessizce yerine oturdu. Dosyalarını önüne koyup, homurdanarak çalışmaya başladı. Kızlardan biri kıskançça diğerine yaklaşıp dirseğiyle dürttü.

"Biz de dava kazanıyoruz ama bu asistan bozması gibi ne ikramiye ne de yarım gün izin alıyoruz. Üstelik o avukat bile değil bizim kadar değeri yok. Altı üstü bir asistan." Öteki elini ağzına kamufle ederek duymayacağını sandığı sesiyle, "Kızım bilmiyor musun o Hilmi Bey'den torpilli! Nasıl yapıyorsa bilemem. Hani adam yaşlı olmasa bamyasını hoplatıyor diyeceğim ama o da yok. Değil bu, Adriana Lima gelse o adamda tık olmaz. Biz yarım saat ortadan kayıp olsak, kızılca kıyamet kopar. Ama Asmin Hanım yarım gün yok olur, pıs... Var bunda bir iş ama çözemedim." Onları dinleyen diğer meraklı taze, fısıldaşan kızlara kafasını uzatarak bir şeyler sordu ve üçü birden kıkırdadılar.

Asmin'in yanındaki kadın hazmedemediği gerçeğe daha fazla dayanamayarak, "Ne yaptın da torpillendin bize de anlat, biz de yapalım," diye sordu.

Asmin geldiğinden beri duyduklarını kendine saklayarak sinirlerinin hopladığını belli etmedi. Onları isyanlara sevk eden bir sakinlikle bakıp, muzipçe gülerek gözlerini devirdi.

"Sizin bir türlü yapamadığınızı yaptım kızlar ve siz bunu asla yapamazsınız. İmkânsız."

Öndeki kız merakla ama burnunu kıvırarak sordu. "Neymiş o bizim yapamayacağımız?"

Asmin kıza göz kırparak, "Patronla yattım! Ha... hapşu!" dediğinde sözleri sert bir hapşırıkla kesildi.

"Ha ha, gülüyorum ama ağzımla değil," diyen diğer kız bunu öyle bir alayla söylemişti ki, tuhaf şekilde büzülen dudakları hoşnutsuzlukla kıpırdanıyordu.

Karşı masadaki kız omuzunu silkeleyip yerine otururken, "Ben de bir şey diyecek sandım da dinliyorum. Kızım bizim yıllardır başaramadığımızı sen bir gecede mi başaracaksın? Güldürme beni," derken onlar Asmin'e, Asmin de onların düşüncelerine gülüyordu.

Hiç anlamıyorum bu sözün özünü...
Nedense bende ters tepiyor.
Sabrımın sonu selamet değil felaket oluyor.

10. BÖLÜM

"Kızım bence adam deli..."

"Ne biçim konuşuyorsun sen Asel? O Asmin'in kocası, bizim eniştemiz ve Aral'ın da en iyi arkadaşı, ayrıca patronu."

"Ama baksana işte..." dedi Asel kaşıyla, ileride Aral'la hararetli bir şekilde sohbet eden Pars'ı göstererek. "Bu adam ya gey, ya herkesten gizlediği bir yavuklusu var. Metres demeyeceğim öyle bir bok yerse onu Asmin'e bırakmadan vururum. Ya da cidden makinayı bozmuş. Yoksa bu heybetli bedene bakmamak mı lazım dersin?" dediğinde ayağına yediği tekmeyle irkildi. "Ne vuruyorsun be! Kıza elini sürmemiş ama iyi davranıyor, ne düşünmemi bekliyorsun? Tıp okuyorum ben, adamda sıkıntı var işte. Üstelik aynı yatakta yatıyorlar ve Asmin bir ceylan kadar ayartıcı. Şeytanı geçtim bu kıza Melek olsa uçkur çözer."

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi Berfin kıpkırmızı olmuş suratından sinir hareketi geçişirken, "Karı koca arasında olan onlarındır."

Asel, Berfin'e çapkınca baktı. "Kızım sen cidden kör mü oldun, yoksa algıların mı bozuldu?"

Berfin dudağını büzerek dişlerini sıktı. "Benim bir yerim bozulmadı ama İstanbul'a kaydını aldırıp zengin kolejlilerle gezeli senin edep yerin bozulmuş Asel, istersen bir tamire sok."

Asel yüzünü astı. "Kötü bir şey demiyorum. Sadece Asmin'in üzülmesinden korkuyorum. Baksana kocasına nasıl bakıyor? Ağzından çıkacak kelimeyi dünyanın sırrını bekler gibi sabırla bekliyor. Berfin bu kız sırılsıklam âşık olmuş ama kocası bunu görmeyecek kadar kör.

Kuzum. Acı çekecek. Onun artık mutlu olmasını, huzurlu bir yuvada yaşamasını istiyorum."

"İnan bana mutlu zaten, endişelenmeyi bırak. Kafanda saçma şeyler üretme, sen de bizim gibi bir an evvel okulunu bitirip işini eline almaya bak. Henüz birbirlerini tanıma aşamasındalar, üstelik hiç iyi bir başlangıç yapmadılar. Güllü Hanım gelininin üzerine titriyor. Nasıl bakıyor gözlerinin içine görmedin mi? Hem ne kadar Pars'la anlaşamasak da, onun özünde iyi bir adam ve merhamet timsali bir genç olduğunu biliyorum. Merttir, hakkaniyetlidir, üzmez bilinçli olarak Asmin'i, kırmaz isteyerek. Hem..." dedi bakışlarını yan tarafa çevirip ikiliye bakarak.

Asel bu durur mu? Bir tepsi baklava tarifi alacakmış gibi gözleri ışıldarken, "Hem, ne Berfin?" dedi heyecanla. Ve düşündüğü şeyle suratını asıp kaşlarını çatarak, "Benim bilmediğim ne biliyorsun sen? Asmin ne anlattı?" diye sordu kırgın kırgın.

"Asmin anlatmadı kuzum. Bilirsin bu konuları onunla konuşamazsın ama hissettim. Onlar iyi olacak. Hem de çok iyi."

"Ama nas..."

"Bu tarafa gelsenize kızlar, çaylar hazır," dedi Güllü Hanım muhabbetlerini yarıda keserek. Köşedeki takımda, erkeklerden uzak oturan kızlara baktı. Ve elindeki tepsiyle Aral'ın yanına yöneldi. Berfin, Asel'e sus işareti yaparak yerinden kalktı. O sırada Asmin de elinde kurabiye tabağı ve Elif kek servisleriyle yanlarına yaklaştılar.

"Asmin geldiğimizden beri oturmadın. Ben seni özledim yemek yemeyi değil," dedi Berfin gülümseyerek.

"Ben her ikisini de çok özledim valla, kendi adına konuş," diyen Asel koluna çimdiği yiyince umursamazca omzunu sarstı. Ve ellerindeki nefis tabakları görünce hızla yerinden fırlayarak, "Dur sana yardım edeyim Elif abla, sen şimdi bu ağır şeyleri taşıyamazsın falan, maazallah fıtık falan olursun," dediğinde servisleri elinden almış ve koltuğa çekilmişti.

Herkes ona kıkırdayarak bakarken de, gözlerini çoktan kucağına dikmişti. Ama unuttuğu, iki servisi de kendi önüne koyduğuydu. Asmin gülümserken, "Afiyet olsun kuzum, ama fesat demezsen sanki miden birazdan patlayacak gibi," diye uyardığında, Berfin de keyifle kocasının yanına oturdu.

"Ona bir şey olmaz, sanırsın karnında kara delik var. Dünyayı yese doymaz."

"Yediğim iki dilim ekmek mi gözüne battı Berfin? Bir daha senin yanına otururum iki olsun."

"İki dilim mi? Sen fark etmedim sanıyorsun ama en son Asmin'i çimdirip, önündeki ekmekleri el altı yaptığını görmedim sanma. Mide fesadı geçireceksin obur fare."

"Kıskanç..." dediğinde Güllü Hanım keyifle tebessüm etti. Elif Hanım da gülerek "Ben yeni servis açayım," dedi ve yanlarından ayrıldı.

Aral kıydıl kıydıl kıpırdanan parmaklarını sehpaya uzattı ve Asel'in önündeki servisi kendine doğru çekiverdi. Ama alamadan, Asel tek gözünü açarak öne atıldı ve ağzındaki dolu dolu lokmasıyla hemen diklendi. Ateş gibi parlayan gözleriyle, "O benim enişte!" dedi ağzının içindeki sesi boğuk ve homur homurdu.

"Ağzın doluyken konuşma Asel, duyamıyorum," dedi Aral sırf kılığına ve usulca servisi kendi önüne çekiştirdi.

Asel ağzındaki kocaman lokmasını yutmaya çalışarak ölüme çelme takarken, "Benim diyorum enişte, gitsene ya..." diye sahiplenerek cırladı. Ama erkek kuvveti bu, çoktan çekiştirilen parmaklarının arasından yedek servis tabağını almıştı. Asel'in sanki kekler, börekler değil de, canı ellerinden koparılmış gibi rengi uçunca herkes dudaklarını sıktı gülmemek için.

Asel lokmasını bitirince yutkunarak, "Eğer onu bana vermezsen, tüm kirli çamaşırlarını ortalığa dökerim Aral Ballı ve inan bana bizim köyün topal imamı bile seni yıkasa, karının gözünde temizleyemez," dediğinde Aral arkasına yaslandı. Kendinden emin duruşuyla kekinden iri bir lokma koparıp, bakışlarını servis yapan Asmin'e çevirdi.

"Cesur nasıl Asmin, sağlığı yerinde mi?"

Ve Asel öyle bir yutkundu ki, bu sesi duyan herkes dikkatle ona döndü. Aral gözlerini kısarak, "Su iç Asel, iyi gelir hem de soğuk su, için soğur," dediğinde o dakikaya kadar onları izleyen Pars da dikkatle gözlerini kıstı. "Yok artık!" dedi kendi kendine. Bu cadı mı? Yazık Cesur'a diye düşündü. Mezarını şu vakitten sonra kazsa ancak yol alırdı.

Asmin servisi bitirince doğruldu. Aral'ın dilindeki kinayeyi anlamıştı ama millete çaktırmamak adına, "İyi Aral, bir iş için yurtdışına çıktı," diye kıvırdı. Arkadaşının kızarmaktan infilak edeceğini herkes

gibi o da görüyordu. Platonik âşık Asel ise bu kızarmayı kızgınlığa vermeye çalışıyordu.

"Ya..." dedi Aral ağzını yaya yaya. "Nereye gitti. Yoksa Rusya'ya mı?"

Asel ağzındaki suyu şiddetle sehpaya fışkırttığında, Asmin arkadaşına peçete vererek öksürmesini gidermek için sırtını okşadı. Aral sinsice güldü. Bakışları Asel'in yüzü beyazlamış ve iştahı kaçmış sulu gözlerine kaydı. Genç kız birden servis tabağını masaya bıraktı. "Aaa... Doydun mu Asel, yesene sen ıspanaklı keki çok seversin."

"İştahım kaçtı."

"Haklısın, çıtır çıtır Rus kızlarını duyunca... kaçar tabii. Anladım kilo meselesi," dediğinde Aral, koluna yediği çimdikle irkildi.

Berfin kaşlarını çatarak kocasına, "Çıtırlar değil mi kocacığım? Uzun bacaklı, güzel çıtırlar," diye küs küs söylendi.

"Yok karıcığım, o bakımdan senin eline kimse su dökemez. Ben Cesur adına söyledim. Hani bekâr ya..."

"Dikkat et, sen de yakında bekâr kalmayasın," diye hırladı.

"Cesur ne alaka?" diyen Güllü Hanım'dı. "Anam... Yoksa Rus gelin mi geliyor? Amanın Mahmut Bey yandı! Millet tefe koyacak!" dedi şaşkınca. Herkes ona bağnazmış gibi bakınca, "Milliyetçilikle alakası yok. Hep büyük konuşuyordu *Rus'u Ecnebi'si yok, benim gelinim Mardinli olacak* diye... Büyük konuşmuş manasında dedim."

Pars hariç hepsi birden gülerken, Asel yerinden kalktı. Ağzının içinde konuşuyordu. Sonra birden durdu ve Aral'a döndü. "Sen de Rusya'ya gidecekmişsin duyduğuma göre Aral. Yazık Berfin'e. Uykusu kaçacak," diye gözlerini gözlerine dikti. "Uzun bacaklı, güzel beyazlarla iş yemekleri genelde gece yapılıyordu sanırım."

Anında dipçik gibi doğrulan Berfin, "Öyle mi Aral? Benim niye haberim yok!" diye hesap sordu.

Aral hemen toparlandı. Nasıl kıvırırsa kıvırsın batmıştı. Durumun vahim olduğu karısının kırgın bakışlarından belliydi. Şimdi uzun bacaklı, güzel Rus kızlarına takıp, gecesini kanepede perişan ettirecekti.

"Yok sevgilim ne Rusya'sı! Ben İran'a gideceğim," dediğinde Berfin rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Hani biliyorsun oradaki kadınların yüzleri bile tülle kapalı, peçeliler. Ne kadını, orada öyle bir varlık olduğu bile meçhul," dediğinde rahatça, Asel son golünü atarken vurucu

sözüyle, adama da kök söktürüyordu.

"Ama orada Muta Nikâhı var Berfin! Bir gecelik âlem için Dini nikâh kıydıran erkek çok ve keseyi açan erkeğe giden kadın da gırla. Kızım bu daha tehlikeli bir adet. Kuma zor iş olmalı," dediğinde Aral ecel terleri döküyor, Berfin yüzünü asıyor, Güllü Hanım eğleniyor, Pars bıyık altından son gölü atan tarafa değil, oturduğu yerde homurdanarak kıvranan arkadaşına gülüyordu.

Sohbet tatlı çekişmelerle ve Aral'la Asel'in zıtlaşmalarıyla keyifle geçiyordu. Asmin arkadaşlarını yanında bulduğu için, Güllü Hanım gelinini mutlu gördüğü için çok neşeliydiler. Herkes izin isteyip ayaklandığında, Asmin de kızlar kapı eşiğinde üzerlerini giyerlerken onlara daha doyamadığından dem vuruyordu.

Berfin çantasını da alınca, "Bir hafta sonu Ağva'ya kaçsak ne güzel olur. Ben biraz değişiklik istiyorum ama bunu tek geçirmek de istemiyorum. Sevdiklerim yanımda olsun istiyorum," dediğinde Asel üzerine olmayan hırkasını giyiyordu. İnat işte zayıflayacak ya, illa küçük beden alıyor ve her seferinde öyle patlatarak eskitiyordu.

"Tek derken... Beni istemiyorsun sanırım Berfin. Güllü teyzemle ben kaldık yine bekâr olarak..." dediğinde Aral makas atarak "Hiç olur mu baldız? Bak Cesur da hâlâ bekâr, hiç şikâyet ediyor mu Rusya'larda?" diye takıldı. Asel dişlerini sıkarak, "Bana ne bundan be!" diye hırçınca söylendi. Sonra da Güllü Hanım'ın elini öperek kaçtı. Hâlâ kabullenemiyordu âşık olduğunu ama yakında anlayacaktı!

Berfin önce Güllü Hanım'a, sonra Asmin'e sarılarak gece için teşekkür ederken, Aral arkadaşıyla yine fısır fısır iş konuşuyordu. Berfin kocasının eline yapışarak kapıya çekiştirirken, "Sözde bu gece iş yoktu," diye hayıflandı ve tam kapıdan çıkarken "Hayırlı geceler," dedi. Yürürken kocasına dudak büküp azarlamaya çoktan başlamıştı bile.

Güllü Hanım iki lafın ve sohbetin arasında oğlundan gezme sözü alınca, bunu unutturmaya niyeti olmayarak "Pars, yarın beni dışarı çıkaracaksın oğlum söz verdin, iş miş anlamam," diye çıkıştı.

"Tamam sultanım, dedim ya *söz*... Sen iste, ben seni her yere götürürüm," dedi abartılı bir sevgi gösterisiyle.

Asmin anne oğulun sevgi seline bakarken, yaşlı kadın yorgun bir sesle, "Ben mutfağı toparlayayım, Elif yatmıştır," dediğinde Asmin de hemen atılıp, "Ben de salonu toparlayayım," dedi kocasının yanından kaçarak.

Pars kaşlarını kaldırarak baktı.

Kızgın mıydı duruşu?

"Yarın Elif toparlar!"

Bu emirle ensesinden soğuk sular akan Asmin kısacık bir süre şaşıp kaldı. Gözlerini belerterek kocasına baktığında, Güllü Hanım hemen imdadına yetişerek, "Kızım git dinlen, yarın Elif de yapar zaten. Hem ben yatmıyorum, ben de yaparım, sen merak etme. Hasta gibiydin bugün, dinlen," dedi.

Pars inatla cevap bekleyerek karısına bakıyordu. Asmin yutkunarak, "Yok ben iyiyim, toplasam daha iyi olacak, evi karınca sarmasın," deyip hemen salona kapak attı.

Kalbi deli gibi çarpıyor, yüzü kızarıyordu. Asmin sehpalardaki tatlı tabaklarını toplarken, Pars salona girdi ve bakışlarını karısının üzerine dikti. Asmin onun arkasında olan varlığını hissettikçe tedirgin oldu. Neden gitmiyordu odaya sanki? Arkasını döndüğünde onun üzerine diktiğini bildiği sivri gözlerinden kaçmak için yol düşünüyordu. Tabakları eline aldı ve önüne bakarak hızla mutfağa geçti. Annesi tezgâhı toplamıştı.

"Lavaboya bırak kızım, ben hallederim, bitti zaten. Sen git yat. Hem yarın gezmeye gideceğiz, dinlen işte..." Elindeki tabakları makinaya dizdi özenle. Gözleri hâlâ işle ilgilenirken, "Sabah kahvaltıya erken kalkarız, erkenden de çıkarız evden," dedi anlayışla.

"Yok, ben yaparım sorun olmaz ki... Kalkarım erkenden zaten."

Güllü Hanım kaşlarını çatarak gelinine döndü. Azarlayan bir tutumla, "Kocanı bekletme kızım, erkek adam yatakta bekletilmez. Git yat işte. Aaaa!" dediğinde Asmin utancından kızarıyor, kalbi kulağında uğulduyordu. Daha fazla konuşmadan salona yöneldiğinde, kocası bıraktığı kapının girişinde kaşlarını kaldırmış halde dikiliyordu. Onun bedenindeki ısıyı yanından geçerken yok sayıp, salona süzüldü. Yapacak başka bir şey var mı diye baktı etrafa ama ortalık derli topluydu. Kırlentleri kanepeye yerleştirdi, sehpanın üzerindeki düzgün örtüyü bir daha düzenledi.

"Halıları da silmeden yat artık. Hasta olacaksın. Korkma yukarıda kapanın elinde kalmayacaksın!"

Kocasının ince imasıyla Asmin olduğu yerde yutkundu. *Anlamış mıydı? Allah'ım!*

Asmin arkasını döndüğünde Pars tepesinde dikilmiş, hükmedici bakışlar atarak ona bakıyordu. Asmin bakışlarını ayaklarına çevirince, kocası kıpırdandı. Genç kız ürkekleşerek yanına geldi. Adam uzandı ve elini tuttu. Asmin daha kendine gelemeden çekiştirilerek kapıya yönlendirildi.

Buz tutan elleri kocaman ellerinin arasında karıncalanarak terliyor, bedeni ısınıyor, karnı ağrıyor, düşünceleri dizgini koparmış tay gibi dehşet bir senaryoya doğru dörtnala yol alıyordu. Savsaklayan bacaklarıyla düşmemeye çalışan Asmin, kocasının eline bakarken "İyi geceler," sesini duyunca, irkildi ve sanki yasak bir aşk yaşayan kaçakların yakalanması gibi, ellerini kocasının elinden kopardı.

Hâlâ teninde onun kuvvetli ısısını duyumsayan parmaklarını çekiştirerek, ellerini önünde mahzunca bağladı. Pars karısına kızgınca bakarken, Asmin bu ani tepkisinin kocasının hoşuna gitmediğini hissediyordu ama elinde değildi ki bu, utanıyordu. Üstelik eli eline ilk defa bu kadar ne istediğini belirterek ve sahiplenerek dokunuyordu.

Daha fazla mahcup olmadan kaimvalidesinin yanına gitti ve yanağına dudaklarını dokundurarak "İyi geceler anne," diyerek kızarmış yüzüyle merdivenlere yöneldi. Pars kaşlarını kaldırarak omuzlarını gerdi ve tıpkı karısı gibi o da annesinin yanağından öperek, "İyi geceler ana... Tam zamanında geldin(!)" diye homurdandı.

Güllü Hanım keyifle kıkırdarken, onlar çoktan merdivenleri çıkmışlardı.

Asmin odaya girdiğinde ne yapacağını yine şaşırmıştı ama bu sefer eskiye oranla daha tedirgindi. Kalbi boğazında atıyor, kulağında şah damarının ritmik hızını duyuyordu. Banyoya yöneldiği sırada kocası odaya girdi. Asmin panik olduğu ama duyduğu şeyle biraz olsun rahatladı.

"Tamam ben birazdan dosyaları sana mail atarım. Bir saate kalmaz halletmiş oluruz Aral. Zaten Dilek Hanım bu gece mesaide olacaktı, sen ondan aldıklarına da bir göz atıp, sabah Hilmi abiye verirsin, o işi bitirir."

Bu demek oluyordu ki, kocası yatağa geç gelecek ve Asmin bugünü de rahat bir uykuya dalarak geçirebilecekti.

Çocuk gibi sevindi ama sonra içi doldu ve sebepsiz hüzünlendi.

Tıpkı, kaplumbağa misali kabuğunu kırmış kadar ürkek ve aynı

anda savunmasız kalacak kadar dehşet içinde... Yine ve yine ona bu panik olmuş halde yakalandığı için üzgün, ama onunla bir şeyleri aşmaya başladığı için de sevinçliydi. Bu adama bu kadar savunmasız yakalanmaktan nefret ediyordu. Usulca arkasını döndü ve onu telefonuyla tek başına bırakarak banyodan giyinme odasına geçti.

Geniş odayı günün ilk demleri döverken, Asmin güne rahat bir yerde uyandı. Kafasını hafifçe oynatıp, uyku sersemi algılayamayarak mırıldandı. Esneyerek gerindi ve kafasının altındaki yastığa biraz daha gömüldü. Ama bu yastık, nedense sert, rahat, biraz da sıcaktı. Ardından vücudundaki o sıcak vücudu hissettiği an, ah işte tam da o an aklı başına çekiçle vurulmuş gibi oturdu. Gözünü açmadan, elini hafifçe kımıldattı. Teninin altındaki sert kaslarla bezenmiş göğüste parmaklarını şöyle bir gezdirdi ve kavradığı gerçekle yutkundu.

"Bismillah!" dedi donarak.

Bunun yastık değil, sert bir insan vücudu olduğu testleri ile netleşince algıları açıldı ve bedeni kızgın bir iğneyle dürtülmüş gibi kasıldı.

Ürkekçe önce gözünün birini açtı, ardından diğerini. Yüzünü örten saçlardan bir şey göremeyince onları üfledi. Saçları alnından havalandı ve hızla aynı yere geri düştü. Bir daha üfledi, yine aynısı oldu. Ardından uzun ve güçlü parmaklar saçlarını kenara çekince, patlayarak bakan gözleri bir çift koyu kahveyle çarpıştı.

"Bismillah!" dedi yine tepkisel olarak.

"Fatiha'yı da okuyacak mısın, yoksa camide sadece bu kadarını mı öğrendin?" diyen muzip adama kirpiklerini kıpırdatarak salak salak baktı.

Öğrenmişti, öğrenmez miydi hiç? Ve şu anda hatim indiriyordu içinden, hatta katledilmiş ruhuna da Yasin okuyordu.

Uyku mahmuru yumuşacık sesiyle, "Günaydın Dağ Çiçeği!" dedi kocası gülümseyerek.

"Gü-günaydın..." dedi boğuk sesiyle Asmin. Gece deprem falan mı olmuştu? Ya da bir ayma, ışınlanma, ya da koma halinde birkaç yıl uyuklama. Anlayamadı!

Beyni çalışmaya başlayınca, nerede ve ne halde olduğunu fark

ederek gözlerini kocaman belertti. Önce dirseği üzerinde doğruldu ve yattığı yere şaşkınca bakmaya başladı. Yatış pozisyonunu gördükçe gözleri büyüdü, kaşları havalandı. Kendini o sıcacık bedenden öyle bir koparışı vardı ki, sanki adam vebalıydı ve Asmin bulaşıcı bir hastalıktan kaçan ürkek bir tavşan. Bacağı adamın sert baldırları arasında -hatta üzerinde yatıyormuş gibi- kollarıyla ahtapot gibi bedenini iyice sarmıştı, bir de utanamadan elleriyle baklavalarını ve göğüslerini yokluyordu.

Evet şimdi, cidden yüksek sesle *Bismillah* demesi gerekiyordu.

Asmin'in yüzü kızardı. Yok sadece yüzü değil, tüm bedeni tatlı bir kızıla boyanıp yandı. Kendini yataktan nasıl attığını hatırlamıyordu çünkü en son havalandığını ve yine "*Bismillah*" *der*ken savaşa çıkan asker gibi yere atıldığını hatırlıyordu.

Adamın yüzüne bakamıyordu. *Arsız kız,* tüm gece adamın üzerinde mi yatmıştı? Hiç de fark etmemişti üstelik öyle yumuşak yumuşak yatarken. Suçlu gözlerini Pars'tan hariç her yerde gezdirdi. Bir ona bakamıyordu zaten neden baksın ki, adam kesin çapkınca gülüyordu şaşkınlığına.

Eğer baksaydı genç adamın çatık kaşlarla ona sert sert baktığını görürdü zaten. Kollarından kaçtığı için ona kızıyordu bakışları, bu çatılan kaşlarından gün gibi açıktı ve başka sebepleri bahane edip, geri çekilmesine de ayrı kızıyordu. O karısıydı! Lanet olsun her ne kadar bu evlilik normal olmasa bile karısıydı.

Ama Asmin bakmadığı için, kızgınlığını ve hüsranını göremedi. Yatağın yanında suç işlemiş çocuk gibi ellerini birbirine bağlamış, kendini ifade etmeye çalışıyordu. Pars bu kez kollarını göğsünde bağlamış onun bu utançtan kıvranan halinin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Gözleri ayın on beşi gibi ışıldıyor, karizmatik dudakları tatlı bir rehavetle parlıyordu.

"Ben, şey olmuş..." dedi Asmin kıvranarak. Elini amaçsızca sağa sola savurdu. "Yani şey yapınca, bilemedim. Onun şeyini şapınca..." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gülümsedi adam. Kızın masum yüzünden şaşkınlık üzüntü ve biraz da kızgınlık okunuyordu. Ellerini saçlarına gömdü, dalgınca karıştırdı ve bakışlarını kuşunun öttüğü odada dolaştırdı. Sabah olmuştu. Lanet olsun sabah olmuştu ve yüzünü saklayacak bir karanlığı dahi yoktu.

"Allah'ım! Daha fazla batmadan kaç kızım."

Asmin içsesini dinledi, nasıl dinlemesindi ki! Hızla adımlarla banyo kapısına yöneldiğinde kendini oraya nasıl attığını anımsayamadı. O kapıyı gümbürtüyle kapatırken, arkasından kocasının güçlü kahkahası duyuluyordu. Asmin şimdi daha fazla utanıyordu. Bir de alay konusu olmuştu. Zaten bu adamın yanında dilsiz, pısırıktı, bu da yetmezmiş gibi bir de budala olup yediği alay işleri iyice çıkmaza sokmuştu.

Salak... Salak! Adama ahtapot misali sarılmışsın, yün görmüş tembel tabiatlı bir kedi gibi üstünde mışıl mışıl uyumuşsun! Al sana rahat yatak, şimdi bak bakabilirsen yüzüne.

Aynanın karşısına geçtiğinde kızarmış yüzüne baktı ama garip olan ise hâlâ gülüyor olmasıydı. Hele ona o kadar yakın olduğunu düşündüğü zaman, içinde bir şeyler hareketleniyor, yüreğinde pembesi bol fırtınalar baş gösteriyordu. Aslında kötü hissetmesi lazımdı ama o kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Sanki karnında uçurtmalar vardı ve hepsi birden havalanmış gibi garip bir telaşla ayakları yerden kesilirken uçmamayı diliyordu. Elini, yüzünü yıkadı, jakuzinin kenarına oturup biraz sakinleşmeyi bekledi. Belki Pars gider de, o zaman odadan çıkar ve hazırlanabilirdi.

Salak salak gülerken önce bir melodi mırıldandı sonra farkında olmadan şarkı söylemeye başladı.

Öyle uzak ki yerim uzakları aşıyor
Bütün özlediklerim benden ayrı yaşıyor
Ya her şeyim ya hiçim sorma dünyam ne biçim
[34]Bir kördüğüm ki içim çözdükçe dolaşıyor
Ya her şeyim ya hiçim sorma dünyam ne biçim
Bir kördüğüm ki içim çözdükçe dolaşıyor
Öyle uzak ki yerim uzakları aşıyor
Bütün özlediklerim benden ayrı yaşıyor
Ya her şeyim ya hiçim sorma dünyam ne biçim
Bir kördüğüm ki içim çözdükçe dolaşıyor
Ya her şeyim ya hiçim sorma dünyam ne biçim
Bir kördüğüm ki içim çözdükçe dolaşıyor
Ya her şeyim ya hiçim sorma dünyam ne biçim
Bir kördüğüm ki içim çözdükçe dolaşıyor

34 Hümeyra: Kördüğüm

Duyduğu hafif tıklama sesiyle, gözleri kapıya kilitlenirken sustu.

"Anladık, sesin güzel değil."

Ağzı bir karış açık kalan Asmin kapıya saf saf bakarken, "Daha ne kadar orada saklanacaksın? Artık çıksan da ben de içeri girsem!" diyordu dışarıdan söylenen kocası.

Asmin, Pars'ın gitmeyeceğini hatta banyodan çıkana kadar bekleyeceğini anlayınca, omuzlarını düşürdü ve bu inatçı adamla savaşmayı bırakarak yerinden kalktı. Ayağını sürükleyerek ulaştığı kapıyı açıp, dışarı çıktı ve gördüğü manzarayla olduğu yere çakıldı. Kocası omzunu kapının pervazına yaslamış, kollarını da göğsünde bağlamış, sessizce kendisini bekliyordu. Kafasını yerden kaldıramadı. Az önce utanıyordu ya, şimdi duble utançla kıvranıyordu. Bir de onun gözlerini üzerinde hissettikçe, Allah'ım yağ olup erimek istiyordu.

Öte yandan Pars ise dudaklarını bükmese gülümsediği anlaşılacaktı.

"Bir dahakinde giysi odasına saklan şaşwaz! Seni beklerken altıma yapmak istemem. İnan bu karizmayı çizecek kadar sabırlı değilim," derken karısının ona şaşkınca bakan kırmızı yüzüne göz kırptı.

Asmin dalga geçen adamı kızgın bakışlarıyla dövdü ama kocası hiç aldırmadı. Üstelik ukalaca sırıtarak banyoya girdi ve kapıyı usulca kapattı.

Öküz ne olacak! Êzing!

Asmin sinirle giysi odasına yöneldiğinde, ağzının içinde yine söyleniyordu. Az önce bu adamdan etkilenmiş miydi? Evet! Ama şimdi o etkilenen kızla birlikte bu hergeleyi boğmak istiyordu.

"Gıcık herif, beni utandırmaktan zevk alıyorsun ama sen görürsün," diye söylendi.

Pars banyodan çıkmadan giyinmesi lazımdı. Bir de çıplak yakalanarak rezil olmak istemiyordu. Elini beline koydu, dalgınca dolaba bakınmaya başladı. Aklını toparlasa ne giyeceğini bilirdi ama aklı kocasındayken nasıl toplanacaktı ki? Bir türlü ne giyeceğine karar veremedi. Kıyafetleri mıncıkladı, taciz etti, yerlerini değiştirdi ama istediğinin ne olduğunu çözemedi.

Huysuzlandı. Hırçınlaştı ve söylendiğinin farkında bile varmadan, "Acaba ne giyinsem!" diye iç gerdi. Kafasını kaşıyarak "Nereye gidebiliriz? Uf, daha önce niye sormadım ki?" diye hayıflandı.

"Bence spor bir şeyler giy! Ne de olsa gezeceğiz, değil mi?"

Yerinde sıçrayan Asmin kafasını sese çevirdiğinde, kocası kapının girişinde ona bakarken belirdi. Aklında kalan tek sözse 'gezeceğiz' olmuştu. Ah kalbi, öyle bir organın varlığından artık şüpheliydi. Birlikte bir gün geçirme fikri içinde havai fişekler patlattı ve baloncuğu bol bir gazoz da midesinde patlayınca bedeni kasıldı. Kocasıyla geçireceği bir gün...

O bu düşüncelerle boğuşurken, Pars dolaba yaklaşıp kendi kıyafetlerini seçip almıştı bile. Asmin onun rahat hareketleriyle ne yaptığına bakınca donup kaldı. Ağzını açıp tekrar kapadı, kocaman olmuş gözlerle onu izliyordu. Pars üzerini çıkarıyordu. Kocası yanında tüm karizmasıyla soyunuyordu.

Hem de izin almaksızın!

Ah Asmin, ne diyecekti? Dur bir dakikada banyoda değişip geleyim mi? Kızım sen çok fazla kitap okuyorsun. Bu klişe odun... Kocan Pars! Salon erkeği, İngiliz Lord'u falan değil. Doğunun bağrından kopmuş bir odun! Bak, hem de beşe on, kalas cinsinden!

Kız kendi nefsiyle cebelleşirken kocası pijamasını da çıkarttı ve Asmin utanıp arkasını döndü.

Hey Allah'ım, bu adamın hiç mi acıması yoktu?

Farkında olmadan ellerini göğsünde bağladı, ayağını ritmik olarak yere vurmaya başladı.

Pars'ın gözleri ışıltıyla parladı. Yumuşak, etkileyici ve bir insanı içinde boğacak kadar derin, çamurlu sular gibi kahverengiydi güzel gözleri. Asmin'in şaşkın ve bocalayan halini görünce, dudakları şeytanca yukarı kıvrılmış halde bilerek pijamasını gözünün önünde çıkarmıştı. Onun o afallamış hali seyirlikti ama kısa sürmüştü. Cadı, hemen aklını toplayıp arkasını dönmüştü. Pars kendini sıkmasa, kahkahayı basardı. Bu kız gerçekten çok tatlıydı ve onunla uğraşmak güzel olacaktı.

Az sonra Asmin huysuz bir halde üzerini değiştirmiş olarak merdivenlerden inerken, Pars girişte hararetli halde telefonla konuşuyordu. Gözlerinde hâlâ o çekici hallerini kullanırkenki eğleniyor olmanın ışıltısı vardı. Merdivende hareketlenme olunca, kafasını o tarafa çevirdi ve gördüğü dehşet manzarayla yutkundu. İri kahveleri şaşkınlıkla açılarak kalakaldı. İşte bunu hiç beklemiyordu.

Asmin'in vücudunu saran dar kesim beyaz dockers pantolonu, üzerinde göz rengini vurgulayan yeşil şifon sıfır kollu gömleğiyle, melek gibi salınıyordu. Ayağındaki Convers'i, omuzundaki çapraz takılmış küçük spor çantasıyla, tam bir genç kız havasındaydı. Açık bıraktığı küllü kumral saçıları dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, kafasına koyduğu gözlüğü ve hafif makyajıyla enfes bir hal almıştı. Elinde de spor beyaz deri bir ceketi dışarıda giyinmek için tutuyordu. O merdivenlerden inerken, Pars içinden kahrederek kendi kıyafetine baktı.

Kumaş pantolon, beyaz gömlek, ceket, deri ayakkabılar...

Spor kıyafetten kastı bu muydu? Kendini Asmin'in yanında hayal edince kocası gibi değil, abisi gibi hissetti. Yanında eğreti olacak, yaşlı gibi kalacaktı. O en soğuk ve aristokrat tavrıyla şöyle bir baktı kıza ve derhal mantığını kullanarak hareketlendi.

Asmin kocaman gülümsemesiyle "Annem hazır mı?" diye sorarak salona geçince, "Hayır," diyen Pars çoktan merdivenlere yönelmişti. Hemen gidip spor bir şeyler giymesi lazımdı, yoksa düşünerek kafayı sıyırırdı.

"Ben seni sonra arar bilgilendiririm Hülya. Telefonum gün boyu kapalı olacak ama mesaj kutusu açık. Not tutmayı unutma. Ve gerekmedikçe beni rahatsız etme."

Asmin aşağı, yukarı yarım saat boyunca, salondaki camın önünde bekledi ama ne gelen ne de giden vardı. Oysa erken kalkıp kahvaltıyı dışarıda yapacaklardı. Acaba yanlış mı anlamıştı?

O sıkılganca dururken, önce Pars girdi salona.

Bu sefer de Asmin sıkıntıyla oflayarak arkasını döndüğünde donup kaldı. İrice açtığı gözlerini kocasının üzerinde şöyle bir gezdirdi. Birkaç saniyede tepeden tırnağa inceleyerek adamın fotokopisini çekti. Sonra da kaşının birini kaldırıp, Pars'ın yüzünü süzdü. Bunu yaparken dudaklarını dişlediğini bilmiyordu.

"Eee... Ne aradığını bulabildin mi bari?"

Asmin'in dalgın gözleri hâlâ üzerinde aylakça gezerken, safça cevap verdi. "Hı?"

"Hı denmez Asmin, efendim denir. Cık, cık, cık! Senin gibi bir genç kıza hiç yakıştıramadım bu tepkileri."

Pars, Asmin'le uğraşırken, nihayet annesi de kapıda görüldü. Elini başına koymuş, üzerinde hâlâ sabahlığı, oturma grubunun olduğu

tarafa doğru yürüyordu. Pars gözlemci olarak, her zamanki bulunduğu noktada bulunmaktan hoşnut bir halde bir süre onu izledi. Sonra göz ucuyla annesinin üzerine dik bakışlarını sabitleyerek, "Anne böyle mi geleceksin? Hadi acıktım üzerini değiştir de çıkalım," diye söylendi.

Yaşlı kadın kafasını tutarak tek gözünü kıstı, tekli koltuğa oturup bacağını pufa uzatırken, gözlerini çocuklarına dikti. "Ah oğlum... ben gelmeyeceğim sanırım." Elini şakaklarında yavaşça gezdirdi. "Kafam tuttu yine, sanki çatlayacak gibi ağrıyor."

Bunu duyan Asmin hemen annesinin yanına gidip, önüne diz çöktü. Ellerini avucuna alıp, "Anne kötüysen hastaneye götürelim seni. Boş ver sen şimdi gezmeyi, başka zaman yaparız zaten. Hadi kalk hatta şimdi hemen gidelim," diye endişeyle sordu.

Annesinin acı çeken yüzünü süzen Pars da arkadan hareketlendi. "Söyleyeyim de hemen arabayı hazırlasınlar."

Bunu duyan yaşlı kadın yerinden kalktı. Bu ilgili şefkat gösterisi onu hayli duygulandırmıştı. Oğlu ve gelini onun için endişeleniyordu.

"Ben hasta değilim çocuklar, sadece başım tuttu. Oğlum biliyorsun! O da dinlenince geçer zaten, bu kadar abartmayın."

Asmin diz çöktüğü yerden kalktı. Bakışları kaimvalidesinde ama inanmıyormuşçasına, "Anne sen otur, ben Elif ablaya yardım ederim şimdi bir şeyler hazırlarız. Yemek yiyince daha iyi olursun belki," dediğinde Asmin daha kapıya yaklaşmadan, Güllü Hanım seslendi. "Kızım ben bir şey yemeyeceğim, şimdi yatmaya gidiyorum, gece boyunca da uyuyamadım uykusuzum." Pars'ın yanına gelince durdu, bakışlarını oğluna çevirdi. "Hem siz de çıkın artık, kahvaltıyı da dışarıda yaparsınız. Bugün evde tek kalsam daha iyi, sizin endişeli hallerinizi çekemem şimdi..."

"Ben bir yere gitmem. Yanında kalacağım. Seni böyle bırakmam." Pars'a bakıp, "İstersen sen gidebilirsin. Ben annemle kalırım," dedi durgunca.

Güllü Hanım kaşlarını çatarak, ikisine de baktı. "İkinizi de istemiyorum, gidiyorsunuz. Pars, Asmin'i nereye istiyorsa oraya götür olur mu oğlum? Kız geldiğinden beri adam gibi dışarıya çıkmadı. Biraz dolaştırmadan da eve getirirsen senin beynini yerim. Hadi sonra görüşürüz, iyi eğlenceler."

Onlar başını tutarak giden yaşlı kadının arkasından bakarken, o

gülerek odasına çıkıyordu. Kurduğu plan başarıyla işlemişti. Bu iş de tamamdı. *Koca günü baş başa geçirin biraz da, alışın birbirinize.*

Asmin olduğu yerde öylece duruyor, gözleri ayaklarına takılmış kıpırdamıyordu. Dalgındı. Ne yapacağını bilemiyordu.

"Hadi gelmiyor musun?"

Kafasını az önce kaimvalidesinin çıktığı merdivenlerden alıp, Pars'a çevirdi. Omuzlarını düşürdü, iç gererek peşinden yürümeye başladı.

Yola çıkalı beş dakika olmuştu. Hâlâ tedirgin ve hâlâ garip bir heyecanla gerilen Asmin, Pars'ın yanında, süklüm büklüm haliyle sessizliğini koruyarak oturuyordu. Pars arabayı kullanmaya odaklanmış, öylece yolu seyrediyordu. Asmin'in gözleri bir anlığına Pars'ın ellerine kaydı, direksiyonu kavramış parmakları üzerinde ritim tutuyordu. Gözlerini yüzüne çevirdi, simsiyah kaşlarını, nerdeyse gözlerini kapatacak kadar gür simsiyah uzun kirpiklerini izledi. İçinden *"Ama bu haksızlık! Ne kadarda gür ve güzel" diye* geçirdi. Hâlbuki o rimel sürmesine rağmen, bu kadar gür ve kıvrık olmuyordu kirpikleri. Tamam, onunki de uzundu ama bu kadar şahane değildi. Gözleri daha aşağılara kaydı, düz kemerli burnuna ve köşeli sert çenesine baktı. En son küstah olmayan çapkın dudaklarına döndü. Hele o dudakları... Garip bir şekilde sarsıldı. İçinde yine uçaklar havalanıyordu. Farkında olmadan iç çeker gibi seslice nefes alıp verdi.

Pars kafasını ansızın çevirince gözleri karşılaştı. Ona bakmaya utanıyordu ama gözlerini de gözlerinden bir türlü çekemiyordu.

"İlk nereye gitmek istediğine karar verdin mi?" Asmin başını hayır anlamında salladı. Adam önüne dönerek, "Tamam, o zaman önce Tarabya'da kahvaltı yapalım. Sonra bildiğim çok güzel, nezih bir restoran var, aynalı konak diye bir yer. Kahvelerimizi de orada içeriz. Oradan da Çamlıca'ya geçeriz, eğer istersen. Hani şu ismini filmlerden alan yer... Altınuzade'ye de Capitole'de sinemaya gireriz. Sonrasına bakarız zaten...

Pars konuşuyor Asmin gözünü ayırmadan onu izliyordu. Ne cevap veriyor, ne soru soruyor, put olmuş, suskunluğuna düşüncelerini kurban ediyordu. Pars tekrar kafasını çevirip, Asmin'e kaşlarını kaldırarak baktı. Sımsıcak gülümsedi, Öyle ki, dişlerinin beyazlığından neredeyse kızın gözleri kamaşıyordu.

Gülerken ne kadar güzel oluyordu bu adam böyle, bakanın yüreğini yerinden söktüğünü bilmiyor muydu?

"İzlemen bittiyse, inelim diyorum!"

Asmin neredeyse utancından ölecekti. İki kere felç, bir kere kalp krizi geçirmiş kadar beter oldu. Boğazında henüz başlayan düğümlenmeyi göz ardı etmeye çalıştı. Nefes alabilmek için de hafifçe başını salladı. Pars onun rahat görünmek için büyük bir çaba harcadığını görebiliyordu. Yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Onu izlediğinin farkında olmadığını sansın istiyordu.

Tekrar gülümsedi. Tamam, belki Asmin onu seyrederken rahat değildi ama kahretsin, kendi de ona bakarken artık hiç rahat değildi. Acaba bunun kendisi için kolay olduğunu falan mı düşünüyordu? Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Pars onun kalbine girmek istemiyordu. Bu sorumluluğu almak istemiyordu. Bir kez kazayla evlenmiş olmaları, onu âşık ederek bedbaht edeceği anlamına gelmiyordu. Ya sevemezse onu?

Kendi gururunu bir kez ezdirmiş ve onunla evlenmişti. Ama onun kalbini ayaklar altında çiğneyerek alev yanan ateşin içine atmaya gönlü asla razı gelmezdi. Daha gencecik, masum ve hayatının başında bahar çiçeği kadar tazeydi. Dağ Çiçeğiydi o! En son isteyeceği şey, başka birinin, özellikle de masum karısının gönlünde tutuklu olmaktı.

Oysa Asmin çok başka çetrefilli düşüncelerin girdabında boğuşuyordu.

"Lanet olsun, bu adamın yanındayken niye böyle aptal âşıklar gibi budala oluyorum ki?

Beni salak sanacak, bir bu eksikti. Dilimde kekeme gibi tutuluyor zaten."

Sabah kahvaltıları çok güzel geçti.

Asmin Aynalı Konak'ı izlemekten pek kahvaltı yapamasa da, kahvesini keyifle içerken, geldikleri yerin muhteşemliğini seyretmeyi akıl edebildi.

Kahveden sonra fazla zaman harcamadan yola düştüler. Çamlıca'ya çıkmak için olan ince patika yolda yan yana yürüdüler. Asmin'in gözü istemese de gelip geçen genç kızların, Pars'ı nasıl iştahla süzdüğünü görüyordu.

Pars olanların farkında olmasa da, kızların kocasına nasıl ayran budalası gibi baktığını görüp, kendisinin yanında kardeşi gibi göründüğünü düşündükçe de, suratı asılıyordu. Pars Bey yanında sadece

yürüyordu, arkadaş gibi, kardeş gibi... Hâlbuki Çamlıca'da bir sürü sevgili vardı el ele yürüyen... Asmin onlara özenerek ve gıptayla baktı. Yanındaki adamın eli hemen yanında sarkıyordu. Parmakları kıpırdandığı an birbirine dolanacak kadar yakındı. Kokusu bedenini kuşatacak kadar burnunda ama hiçbir azası bir diğerine temas etmiyordu. Sanki dokunsalar ateş baruta değecek, büyük bir fırtına kopacak gibi gerginçe yürüyorlardı. Ama dokunmak ve sımsıkı kollarına sarılmak... Galiba bu sadece hayalden öteye geçmeyecekti. Yine de bu koca şehri onunla gezmekten, onun yanında bulunmaktan bile mutluydu. Her ne kadar karısı gibi davranmasa bile!

Çaylarını içip onca yolu geri teperek araçlarına ulaştıklarında, Asmin mutluydu. Yola çıktıklarında ise Pars mutluydu. Arabanın camını açmış, profesyonel bir biçimde ona rehberlik yapıyordu. Nerede bir tarihi bina görse, ya da değişik yapılar, sabırla Asmin'e gösteriyor, tarihlerini büyük bir ilgiyle anlatıyordu. O Asmin'e yaklaşıp, işaret parmağıyla yapıları gösteriyordu ya... Oysa o her yaklaştığında, Asmin ondan başka bir şeye bakmıyordu. Asmin, Pars'ı izlemekten hiçbir şeyi görmediği halde, sanki her anlattığının farkındaymış gibi kafasını sallayarak "Çok güzel..." deyip geçiyordu.

Tâ ki Pars arabayı durdurup, eli yüzü boyanmış çöp kutusunu gösterene ve hafif alaylı sesiyle bilmiş şekilde konuşana kadar:

"Bu da güzel ülkeme ait belediyenin en değerli tarihi eserlerinden sadece birisi... Böyle mazbut durduğuna bakma, gün içerisinde pek çok ziyaretçisi vardır. Her gün milyonlarca insan, özellikle onu görmeye gelir. Üstelik üzerindeki resim de, bazı tarihi emanetlere gönderme yapmaktadır. Yani anlayacağın, bunu başka yerde göremezsin. Sadece İstanbul'da var. Ona olan saygımızdan dolayı, içine değil de, kenarına koyarız eşyalarımızı. Görüyorsun ya, çok saygılı bir milletiz, kıyamıyoruz şaheseri doldurmaya," deyince Asmin yine gülümseyerek, "Çok güzelmiş." dedi saf.

Pars gözlerini karısının gözlerine çevirip, bir iki saniye baktı ve daha fazla kendini tutamayıp kahkahayı bastı. Öyle ki, omuzları sarsılarak güldüğünde neredeyse araç da sallanıyordu.

Asmin şaşkınca kirpiklerini kıpıştırırken, aynı anda Pars'ın gösterdiği şu meşhur olan tarihi esere baktı. Ve gördüğü görüntü ile dudakları aralanarak şaşa kaldı. Onun çöp kutusunu böyle süsleyerek anlattığını bilmek, dehşet bir kaçma isteğini içine pompaladı. Elleriyle

yüzünü kapamak ve kendini arabadan atarak bir ömür ondan uzaklaşmak istedi. Ama sonra... Düşündü. Tamam önce utanmıştı ama sonra...

Yerle bir olmuş gururunu kurtarmak için her şeyi söylemeye hazırdı ama söyleyecek tek bir mantıklı kelime bile aklına gelmiyordu. Üzgünce başını aşağı eğdi. Ardından dudakları yukarı kıvrıldı ve garipçe tebessümü büyüdü. Yaptığı şaşkınlık aklına geldikçe de, omuzları sarsılarak gözünden yaş gelene kadar gülmeye başladı.

Asmin gülerken, Pars çoktan susmuştu. Çünkü Asmin'i izlemeye öyle dalmıştı ki, tıpkı karısının az önceki yaptığı şaşkınlığı şimdi kendisi tekrarlıyordu ve Asmin bu fırsatı kahkahalar atarak kaçırıyordu. Adamın parlayan bakışlarında neredeyse gündüz yıldızları çakıyordu. Usulca yaklaştı. Belki bunun için cehenneme gidecekti ama önce cenneti görmekten de geri durmayacaktı. Allah'ım, ne kadar da güzel gülüyordu bu fıstık... Farkında olmadan başparmağı, Asmin'in gülmekten akan gözyaşına dokundu.

Asmin yüzündeki hareketli parmakları hissedince gülmeyi bırakıp, yüzünü Pars'a çevirdi. Adam gözlerinin içine baktı. Öylesine duru ve garip bakıyordu ki, kız kalbinin bu baskıyla acıdığını hissetti. Eli yanağında gezerken, dokunduğu yerler karıncalanıyordu. Gözleri gözlerine kilitlendi, sanki yıllardır oraya aitmiş gibi baktı. Önce yanağını okşadı, sonra yavaşça, tenini teninde hissederek, parmakları çizgi halinde kasılmış dudaklarını turladı.

"Seni istiyorum Zümrüt Kuş!" diye düşündü. *"Hem de bunu fark etmesem de, uzun zamandır istiyorum."*

Gerçekten istiyordu karısını. Onu, kendisinin bile anlayamayacağı kadar güçlü, arzulu, yoğun ve karmaşık bir duygu girdabına kapılarak ilkelce istiyordu. Arzunun da ötesinde, farklı bir istekle yer bulmuştu içinde... Çok başkaydı!

İhtiyacın ötesindeydi.

Çok düşünmüştü bunun ne olduğunu. Çok defa bahaneler üretmişti ama açıklanabilir bir gerekçe bulamamıştı. Yok, kesinlikle hiç mantıklı değildi şu durumu, ancak gerçekler inkâr edilemez kadar kuvvetli bir hızla bedenine yayılmıştı. Kızın davetkâr dudakları, parmağının alt dudağına hafif bir baskıyla değdiği anda ayrıldı, ılık nefesi parmak uçlarına dokunarak iğnelerin batmasını sağladı. Soluk sayısı kesilerek, kalbi ezilerek atıyordu.

"Ne... Ne yapacaksın?" diye fısıldamak istedi kız ama o kadar cesaretsiz ve güçsüzdü ki, ne yapacağını hissettiği halde soramadı. Oysa şimdiye kadar anlamış olması gerekirdi ancak anlayamamıştı. Onu istemediğini, etkilemediğini sanıyordu!

Pars'ın başparmağı, Asmin'in alt dudağını istekle okşuyordu. Ateşli gözleriyle, parmağı nereye dokunsa oraya bakıyordu. O dudağına öyle ateşli ve kararmış gözlerle bakınca, Asmin derin derin nefes almaya başladı. Kıpırdamadı, ona karşı mücadele etmedi. Kocasının, aracın içini dolduran vücut ısısı sarhoş edecek kadar etkileyiciydi. Duyuları tüm hücresiyle uyuşmuştu. İçine işliyor, iliklerine kadar süzülüp, kemiklerini eritiyordu.

Şehveti öğrenen ruhunu haz ve haylazlık duygusuyla dolduruyordu ya, buna alışık olmayan bedeni düzensiz sesler çıkararak inliyordu. Dudaklarından kayan eli nefesiyle nemlenerek yanağına, oradan da ensesine doğru giderken, Asmin nefes almayı çoktan kesmişti. O kadar gerilmiş görünüyordu ki, Pars mırıltı halinde bir özür dilemek zorunda kaldı.

Ama geriye çekilmedi. Çünkü mıknatıs gibi bir gücün tesirinde ona çekiliyordu! Kendisinin bile hiç hoşlanmadığı biri haline dönüşüyordu. Sadist ve baskıcı... Onu incitmek, kızdırmak, ya da umutlandırmak istemiyordu. Tek istediği, kahretsin ne istediğini bilmiyordu.

Şu andan sonrasının bir saniyesini dahi düşünemiyordu. Sadece o an... Ona dokunmak, öpmek ve hatta sahip olmak... Kasıklarına salınan ateş bedenini ele geçirdi. O an ellerine hâkim olması gerektiği dışında bir şey düşünemiyordu ve elleri, hain elleri ona itaat etmiyordu.

İkisinin de solukları daraldı ve kız, farkında olmadan derin derin aldığı nefesten dolayı kuruyan dudaklarını yaladı. Zaten o dudaklara kapanmamak için kendiyle mücadele eden Pars'ın aç bakışları parladı, içi daha da ateşlendi. Koyu gözlerinde adeta tehlikeli bir şimşek çakarken, kafasını hafifçe yaklaştırıp eğdi.

"Biri..." demişti Asmin ama ne diyecekse adamın deruni bakışları yüzünden sözcüklerin gerisi aklından uçup gitmişti.

Bu söz üzerine Pars ona bakıp gülümsedi. Asmin geveleyerek bir şeyler söylemeye çalıştığında ise, "Şitttt!" dedi adam ve kız heyecanlandığı için kendini biraz aptalmış gibi hissetti.

Pars bu küçük kızı, yüzünde aşırı ağırbaşlı bir ifadeyle boyun eğmez duruşuyla gördüğünde, sanki kalbini bir şeyler çekiştiriyordu. Neden?

Komik görünümlü küçük bir yaratıktı o ve hep kuşuyla konuşan, ona gelince susup tek kelime edemeyen şaşkın bir cahil. Üzerinde hâlâ bakire üniforması gibi masumluğunu taşıyan utangaçlığı vardı dudaklarında. Ama duygu yüklü kocaman gözlerinin içinde, en şehvetli hatunların bile yakamayacağı ateş, en arzulu meleklerin bile kuramayacağı tutku vardı. Eşsizlik kuşanmış çok sevecen bir yanı, tutkulu bir albenisi vardı.

Adam durmaksızın baktı.

"Ben..."

"*Ben...*" demişti ama gerisini söylemeyi unuttuğu asıl şey bu değildi.

Pars eğer ona yaklaşıp, melek yüzünü ellerinin arasına alsa ve "Söyle bana Dağ Çiçeğim, sen?" diye fısıldasaydı, acaba ona ne söylerdi?

Düşerken bile dizlerinin bağı çözülüyordu.

Pars o anda her yerinde -ki bu özel yerleri bile oluyor- ona ne kadar çok dokunmak istediğini düşünmekle öylesine meşguldü ki, nefeslerinin birbirini yaladığını keşfedemiyordu. Ama Asmin kocasının ne yapmak istediğini hissedince geriliyor ve titriyordu. Usulca gözlerini kapadı. Elleri kucağında, tırnakları etine geçmiş bir şekilde kenetledi ve heyecanla bekleyişe koyuldu. Pars, ilk Asmin'in yüzüne vuran ılık nefesini hissetti. İçtiği nefesiyle dudaklarını dudaklarına değdiriyordu ki, cam tıklatıldı.

Asmin kafasını ne oynatabiliyor, ne de Pars'a bir şey diyebiliyordu. Nefesini tutmuş, gözlerini yummuş, öylece bekliyordu. Kocası bedeniyle onun bedenini örtmeden önce, gözlerini kıpırdattı ama açamadı. Yüreği hızla çarpıyordu ve o kadar çok ses çıkartıyordu ki göğsündeki bozuk organ, kocasının bu gümbürtülerin şiddetini fark etmemesine hayret ediyordu. Dudakları istekle kıpırdanarak, derin bir iç çektiğinde, nefessizlikle şişen göğsü gerildi. Bu hareketiyle kocasının daha da sertleşmiş olduğunu düşünemedi. O kadar masumdu ki, erkeklerin üzerindeki etkisini hâlâ çözememişti.

Ama kocası onu ilk gördüğü andan bu yana istiyordu ve hep bu anın gelmesini çok beklediğinden heyecanlıydı.

Oysa Asmin henüz dokunmamış, yüreğinden geçen hiçbir şeyi açmamış, aralarında hep sessiz bir sohbet süregelmişti ama şimdi dokunuşların sessizliği ve aşkı konuşacağını, ikisi de gayet iyi biliyordu. Kız titriyordu. Kocası ona belki yüreğini göklere uçuracak şahane sözler

söylememişti ama şu an bunun pek bir önemi yok gibi görünüyordu. Sadece sarsın, dokunsun, tatsın istiyordu. Aslında farkında değildi ama her şey onunla güzelleştikçe, onunla paylaştığı tek bir gün yeter olmuştu farkında olmadan. O yanında olduğunda, aldığı nefesin ya da yüzündeki gözyaşının izlerinin bile anlamı oluyordu. Solukları öylesine kesik ve tutuk tenine vuruyordu ki, Asmin onun heyecanlanacak kadar etki sağladığını keşfedemiyordu.

Cam bir kez daha öfkeyle tıklatıldı ve büyü bozuldu.

Kocasının nefesinin sıcaklığı üzerinden kalkınca, dudaklarının arasından kaçıp gelen memnuniyet dolu iç germe sesi, aracın içinde süzülüp adamın midesine bir yumruk gibi indi. Ve kız her şeyden habersiz gözlerini yavaşça açtı. Yeşil gözleri, çekinik ama garip parlıyordu. Adamın içini delecek kadar güzeldi.

Pars dişlerini sıkarak camı açmak için düğmeye basıyordu ama dudakları kızgınlıkla sanki bükülüyor ve hâlâ edepsizce ağzının içinde söyleniyordu.

Asmin ona dönmedi, yüzüne bakacak cesareti yoktu ama heyecanlandığı, sık aldığı nefesinden dahi belli oluyordu.

"Tam sırasında!" dedi Pars dişlerini gıcırdatarak. Kızmıştı.

En az, on defa kendi kendini ahmaklıkla suçlayıp küfrettikten sonra, isteksizce camı açtı. İkisi de kafalarını cama çevirdi. Asmin onun edepsiz küfürleriyle irkilirken, başını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Pars aldırmadı.

"Abla al abla... Son 2 tane kaldı abla. Valla abla, bunlar özel yapım organik. Alan bir pişman, almayan on bin pişman..."

Asmin 9/10 yaşlarındaki çocuğa baktı. Elindeki iki mendili, hem de bildiği markayı allayıp pullayıp satma telaşındaydı. Gözleri yakarıyor, sözleri hayat savaşına bir nebze ışık saçıyordu. Arka koltuktaki çantasına uzandı, içinden cüzdanın çıkarıp, ön bölümünden bozuk kâğıt para çıkardı. Çocuğa uzatarak, "Bak bunlar organik falan değil (!) Sen ufacık bacağınla beni mi kekliyorsun? Yalan söylemek illa büyük şeylerle olmaz. Bunları alırım ama bir şartla!" diye koşul sunuldu. Kaşları kalkmış, gözleri emin bir parlamayla durulmuştu.

Eli yüzü kirli çocuğun, uyanık gözleri çipil çipil parladı. Elinin kenarını burnunda gezdirerek, "Ne şartı abla, al işte... Sanki tarihi eser satıyorum, alacağın altı üstü mendil," diye hayıflandı yüzünü yıkarak.

Asmin gözlerini kızgınca devirdi. "Hayır, satmıyorsun küçüğüm ama en fazla beş yıl sonra, yapacağın meslek belki de bu olacak. Sen küçük bey, o kadar temiz bir kalbi kirletmeye utanmayacak mısın? Ben senin yerinde olsam, en yakın yurda gidip teslim olurdum. Okulumu okur, başkalarına kul olmak yerine, kendi işimin padişahı olur, kimseye minnet etmeden geleceğimi kurardım. Hani bu yaşlarda akıllılar çalışıyordur malum. Bak sana abla tavsiyem... Başında bela varsa, en yakın polis karakoluna git, orada sana yardımcı olacaklardır emin ol." Kafasıyla köşedeki ağacı göstererek, "Hem o adamdan da kurtulmuş olursun! Bak sen çalışıyorsun, o elini bile kıpırdatmadan senin gün boyu kazandığını keyifle yiyor. Yazık değil mi sana? Kendine bunu yapma küçüğüm, hiç kimseye boyun eğme tamam mı?"

Çocuk elindeki mendil paketlerini Asmin'e uzatırken, şaşkınca gözlerini iyice açtı. Bir an, cevap vermemeyi düşündü. Gözlerini kırpmak dışında, bütünüyle kımıltısız duruyordu. Sonra sanki nihayet bir karara varmışçasına şöyle dedi, "Abla sen polis misin? Çocuk şubeden falan mısın?"

Asmin parayı göz kırparak tatlı ufaklığa verirken, "Polis değilim, ajanım. Görevim bu benim; kötü adamlardan çocukları korumak. Aramızda, sır! Tamam mı?" dediğinde oğlan alnını kırıştırdı. Ve Asmin kıkırdayarak, "Şaka yaptım, kapa ağzını," dediği gibi tatlıca gülümsedi. Çocuk elini saçlarında nazlıca gezdirerek şımardı.

"Bir an gerçek sandım abla ya..."

Asmin çocuğun yüzünde iyileşmiş ama izi kalmış yara izlerine baktı. Kaşının üzerinde daha önce yarılmış gibi bir ince çizgi vardı. Çenesini bir yere vurmuştu da acısı gitmiş, izi kazınmış gibi bir işaret de orda vardı. İçi burkuldu.

"Bak, Alo 183 Şiddet Hattını arayarak yardım iste ve sakın utanma! Başın ne zaman sıkışırsa ulaş. Sana mutlaka yardım ederler. Olmadı 155 polisi ara. Ama önce bi' yurda git ablacığım. Unutma! Bu dünyayı siz kurtaracaksınız. Sen kötü değilsin, iyi bir vatandaş olmak için çabalarsan, yarın büyüdüğünde saygı duyduğun değil, saygı duyulan olursun."

Çocuk parayı aldı, aklı başına gelmiş gibi öğütlerine cevaben Asmin'e göz kırptı.

"Sağ ol abla." Asmin sorgular bir şekilde bakınca oğlan gülümseyerek, "Gidip şu hattı bir araştırayım bakalım neler olacak!" diyerek kızın içini rahatlattı.

Asmin camı kapadığında, içinde çocuğun onu dinleyip dinlemeyeceği gerçeği vardı. Sıkkınca koltuğuna yerleşip, bakışlarını ön yola çevirdi. Araba hareket etmeyince Pars'a baktı. Kocası kaşlarını çatmış ama ifadesiz yüzüne tezat olan şaşkın gözlerle kendisine bakıyordu. Ne demişti ki? Kızmış mıydı?

"Nasıl anladın?"

Asmin neden bahsettiğini anlayamayınca, dudaklarını araladı sorgulamak için ama sonra vazgeçti çünkü Pars yüzünde oluşan kocaman bir gülücükle önüne dönmüştü.

"Şimdi nereye?" dedi lafı geçiştirmek için.

Pars arabayı yerinden kaldırıp yola koyulurken, aklında az önce gördüğü görüntü dönüyordu. Bu kız bir tek onunla konuşmuyordu anlaşılan. Ya da bilmiyordu ama aralarındaki o garip, statik elektriği ikisi de fark ediyordu, bunu biliyordu fakat kızın neden hâlâ onunla özgürce konuşmadığını bilemiyordu. Asmin'i tanımaya başladıkça, kendini tuhaf hissediyordu. Bu küçücük kız, nasıl bir insandı böyle?

Ne genç kıza benziyordu, ne de olgun bir kadına. Zaten onu yanına çeken de bu değil miydi? Mahzunlukla, masumluğun arasında gidip gelen yanı... İçinde saklı kalmış uyanık ve şeytani yanı yeni görüyordu ama şeytanken bile melek kadar masum duruyordu. Geri zekâlı olduğunu hiç düşünmemişti, belki bazen pısırık olduğunu düşündüğü anlar oluyordu ama az önceki olaydan sonra artık bunu düşüneceğini hiç sanmıyordu. Bu kız sırdı. Evet, çözmesi eğlenceli olacak bir bulmacaydı.

Yol boyunca kimse konuşmadı. Pars aracı büyük alışveriş merkezinin otoparkına çekip, sinema salonuna yöneldiğinde, Asmin merakla ve heyecanla etrafı inceliyordu. Az sonra önlerindeki film seçen birkaç kişi de gidince sıra onlara geldi. Pars etrafı seyreden karısına dönerek, "Hangi filmi izlemek istersin?" diye sordu sakince.

Asmin bakışlarını önce kocasına, sonra hostesin arkasındaki büyük ekranlara çevirerek film fragmanlarına baktı. Köşedeki film afişlerini ve tanıtımları okudu.

"Hangisi karar verdin mi?"

Asmin kafa kaşıklığıyla afişlerden aldığı bakışlarını kocasına yönelttiğinde, "Kod Adı Venüs," dedi biraz tereddütle. Ah olamaz, kocasının bu filmi isteyip istemediğini sormayı unutmuştu.

Pars yüzünde şaşkınlıkla kalkan kaşlarıyla satış görevlisine bakarak, "İki tane Kod Adı Venüs," dediğinde genç adam bilgisayar ekranına bakarak, "Üzgünüm efendim, film başlamış. Başka bir seçeneğiniz var mı? Yoksa yarısından izlemek ister misiniz? Bu son seanstı çünkü!" dediğinde Pars elindeki kartı masaya koyarak, karısına düşünmek için zaman verdi.

Asmin tekrar ekrana bakıp hem seans saatlerine hem de hangi filmlerin daha çekici geldiğine bakarken, kararını birkaç dakika geç de olsa verdi. Bakışları geri Pars'a döndüğünde çekinik sesiyle, "Evim Sensin olur mu?" diye sordu.

Pars görevliye soran gözlerle baktı. Genç adam gülümseyerek, "Evet, efendim onda yer var ve film henüz başlamadı. Ama beş dakikaya kadar başlayacak. Hem de arka ve orta sıralarda yer var, şanslısınız. Hangi koltuk olsun?"

Müşteriler için masaya konmuş tableti uzatıp koltukları gösterdi. Asmin'le birlikte ekrana bakarak, orta koltuklardan bir yer seçtiler.

Genç adam fişleri ve kartı verirken, "İyi seyirler efendim," dediğinde Pars mısır satıcısını gözüne kestirdi. Belki de en son lisedeyken gitmişti sinemaya ve o zamandan beri film izlemeye özel olarak gitmediğini fark ederek şaşırdı. Ne çok şeyden vazgeçmişti çalışma temposuyla. Tek eğlencesi hafta sonu kaçtığı çiftlik yaşamıydı.

Karısıyla usulca yürürken, "Film hakkında bilgin var mı?" diye sordu.

Asmin boynuna çapraz yaptığı çantanın askısıyla uğraşırken kafasını sallayarak, "Yok, daha önce duymadım. Ama güzel bir şeye benziyor, beğenmezsek çıkarız," dediğinde soran gözlerini kocasına dikti. "Romantik Dram, senin için sorun olur mu?"

"Neden olsun?"

"Hani aksiyon falan izlemek istersen ben onları da severim, sorun değil. Bir tek korku filmini kızlar olmadan izleyemiyorum."

"Neden?"

Asmin gülümsedi ve sonra gözleri sanki az sonra hayalet görecekmiş gibi irileşti. "Saçma belki ama ne zaman tek izlesem evde birinin gezdiği gibi saçma bir fikre kapılıp, ufacık bebekler gibi korkuyorum. Yani beynim bu ütopik konularda biraz kusurlu işliyor sanırım."

"Saçma değil... Annem de ne zaman izlese, *Pars kapılar kitli mi? Pars bir ses mi duydun* diye sorar."

"Annem çok seviyor film izlemeyi, ben de onunla izlemeyi seviyorum."

Pars durdu ve gülümseyerek karısına baktı. Annesini benimsemesi ve hiç tereddütsüz *anne* demesi, erkeksi yanının hoşuna gitmiş, garip ama göğsünü kasıntı bir egoyla şişirmişti.

"Evet, bir ara fizyolojik bir açık bulup ekranın içine ışınlanarak sevmediği hangi sahne varsa değiştirmesinden korkuyorum," diyen Pars'a Asmin yine o en güzel gülüşlerinden birini sunarak adamı olduğu yere, gözlerini yüzüne mıhladı. Pars şu halini gördükten sonra, sırf o gülsün diye tüm gün saçmalayabilirdi.

Güzel bir sohbetle, birbirlerini tanımaya çalışarak -ve en çok ne kaçırdıklarına hayıflanarak- mısırlarını, sularını, kolalarını alıp yerlerine geçtiler. Oturalı henüz birkaç dakika olmuştu ki, Asmin'in yanına gençlerden bir grup oturdu.

Yaşları henüz 17 ya var ya yoktu, belli ki erkeklik yanları çoktan ergenliklerini atlatmıştı. Gençlerden ikisi gözlerini arsızca Asmin'e kilitlemişti. Yaşlarına bakmadan çapkınca sözler edip, öylece gözlerini bile kırpmadan edepsiz edepsiz kıza bakıyorlardı.

Onlar da onun güzelliğinden etkilenmişlerdi ama yaptıkları terbiyesizliğin farkında bile değillerdi. Asmin içlerinden biriyle göz göze geldi. Karşısındaki ona göre daha çocuktu ama çocuk saydığı densiz kişi arsızca gözlerini üzerinde gezdiriyor, bedenini büyük bir ilgiyle aç aç inceleyerek süzüyordu. Diğeri de gözünü kırpmadan aynı arkadaşı gibi bakmaya devam ediyordu.

Önce azarlayan ifadeleriyle önlerine dönmeleri için uyardı ama gençler bunu ciddiye alacaklarına, bir de fütursuzca göz kırparak kaygısızca sırıttılar. Asmin kocasına çaktırmadan onlardan rahatsız olduğunu belirtmeye çalıştı ama olmadı. Bakışlarının yanında bir de fısıldaşmalarından rahatsız olunca, Pars'a doğru bilinçsizce yaklaştı. Koluna doğru iyice sokularak omuzları birbirine çarpıncaya kadar korunaklı yapısına sindi.

Pars bedenine yaslanan sıcaklıkla garip bir hisse kapılırken, bakışlarını elindeki telefonun mesaj kutusundan çekerek, kafasını karısına çevirdi. Asmin'in ne yapmaya çalıştığına bakıyordu ama onun rahatsızca bakıp, huzursuz olduğunu görünce sebebini anlamak için kafasını öne uzatıp yanına baktı. Karısını huzursuz eden gençleri görünce sinirli gözlerini onlara dikerek yerinden kalktı. Kezzap gibi uyarıcı

duruşundaki bakışları buz gibi soğuk ve öldürücü derecede keskindi. Karısının önünden geçip, Asmin'in kucağındaki elini yakaladığı gibi izin almaksızın tek hamlede kaldırdı. Asmin önce kocasının ne yaptığını kavrayamadığından korkuyla inledi, sonra onun omuzlarını esnetmesini görünce, ona itaat edip yerinden yönlendirmesine uydu. Pars, Asmin'i kendi yerine oturtup, kendisi de onun yerine geçti. Aslında bu sıpaların kulaklarını çekip azarlamak çok iyi olurdu ama kızı ilk günden korkutup, gözlerinde kötü düşüncelerin seyrini izlemek istemedi.

Asmin üzerindeki şaşkınlığını atınca, garip bir gururla içi ısındı. Centilmen kocasının bu anlayışlı hareketi hoşuna gidince, dudakları memnuniyetle yukarı doğru kıvrıldı.

Demek tamamen ilgisiz değilmiş!

Hâlbuki onu öyle omuzlarını gererken görünce, gençleri ensesinden kavradığı gibi, kedi yavrusu hafifliğinde kapıya fırlatacağını düşünmüştü ama o anlayışlı bir erkek olduğunu göstererek, centilmence gençleri sessiz bir uyarıyla sindirip, ona huzurlu bir ortam sunmuştu. Filmi izleme hakkını elinden almamıştı.

Pars'ın yanlarına oturmasıyla korkudan gerilen gençler, filmi ürkekçe ve sadece ekrana bakarak izlemeye koyuldular. Pars elini Asmin'in saçlarında gezdirmek için kolunu kaldırdığında, gençlerden hemen yanında olanı yerinden fırlayarak, "Abi valla yanlış anladın," deyip sıçradı.

Pars gence sessizce oturmasını emrederek gülmesini gizlemeye çalıştı.

Film ilk başladığında, ne Pars ne de Asmin konusundan pek bir şey anlayamadılar. Ama biraz ilerleyip film ikinci yarıya geldiğinde -ve ikinci yarıda gençler tüymüştü- senaryo yerine oturdu. Film adeta kendine geldi ve izlenmeye değer olduğunu gösterdi. Sonlara doğru ise Asmin duygusallığın dozajını izlediği her sahnede artırdı. Hisli kızdı zaten, üzerine bir de duygusal yorgunluk eklenince buna daha fazla dayanamadı. Filmi izlemiyor sanki yaşıyordu. Öyle ki, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığının farkında değil gibiydi.

Pars annesinden alışık olduğu bu görüntüyü yadırgamıyordu ama onun gözyaşları eşliğinde hıçkırmasına da dayanamıyordu. Dişlerini sıkarken, karısının üzgün bedenini koltuğunun altına alıp, başını göğsüne yasladı. Kendine lanet etti; getire getire dram filmine mi getirmişti kızı?

Asmin'i çıkmaya ikna edemeyince, filmin kalanını karısını sinesine çekerek izledi. Bir süre sonra film bitmesine ve ışıklar yanmasına rağmen, Asmin Pars'ın göğsünde hâlâ hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Herkes çıktığı için görevli tuhaf gözlerle ikiliye bakıyor, ama Asmin bunu görmüyor, Pars'sa aldırmıyordu. Asmin bu konuda yaralı bir kuzucuktu, içinde ölüm olunca çok başka duygu girdaplarına kapılıyordu yetim yanı. Sinema görevlisi adam, bir sonraki seans için salonu hazırlamalıydı. Çekinerek yanlarına gelip, "Efendim, film yeniden başlamadan önce salonda temizlik yapmamız gerekiyor," dediğinde, Pars anlayışla başını salladı. Asmin'in yüzünü avucunun arasına alıp, burnunu burnuna değdirdi.

"Gerçek değil şaşwaz, hadi kendine gel. Hem film bitti bak."

Asmin bu kelimeye gözyaşlarının arasından gülüp, sonra da dudaklarını büzerek, "Ama kız öldü, bu haksızlık," diye hayıflandı.

Pars onun bu sevimli haline gülümseyip, dudağına eğildi ve küçük bir öpücük kondurdu. Asmin şoka girerek konuşan adama bakarken, hiçbir şey duymuyor ve hayal âleminde gibi dünyanın adeta ikiye bölündüğünü hissediyordu. Sanki kendi küçük dünyalarındaymış gibiydiler, sadece ikisi... Ve şu hallerine Asmin sadece bir seyirciydi.

"Ama o sadece bir filmdi."

Kız şaşkınlıkla donakaldı. Nefesi genzine öyle büyüklükte kaçtı ki, hıçkırdığına yemin edebilirdi. Birkaç dakika öylece bakışmaya devam ettiler. Yüz ifadelerindeki şaşkınlık okunabilecek gibi değildi, tarafsız ve durgundu. Hatta ikisi de o anda kendi düşüncelerinin karmaşıklığı yüzünden biraz da sinir bozucu görünüyor olabilirlerdi. Pars'ın kendisini arzu etmediğini sanıyordu hep, içine işlemediğini, dikkatini çekmediğini düşünüyordu. Öyleyse şimdi niçin onu öpmüştü? Amacı neydi?

Dudağını dişlerken, "Beni neden öptün?" diye utanarak sordu apansız.

Bunu söyleyiş şekli öylesine masumdu ki, hiçbir suçlama ya da art niyet taşımıyordu. Adamın yüreği bu tepkiyle sanki gıdıklandı. Çapkın bir dudak büküş ile hınzırca gülümsedi. Asmin boğazına bir şeyin kaçtığını sandı ve yüzü gittikçe daha çok kızarmaya başladı.

Dudaklarına masum bir öpücük daha koyarak, onu tekrar aptala çevirmesini hiç beklemiyordu Asmin. Şimdi ense kökünden başlayarak iyice alev almıştı aklı.

"Neden yapmayacakmışım bunu?" Onun bu beklenmedik söyleyişiyle iyice şaşkınlaşan kıza eğildi ve Asmin nefesini yutarken yüzüne fısıldayarak, "Karımı öpmek için senden izin mi alacağım?" dedi gibi, küstahça dudaklarına bir buse daha kondurdu. Ve bir nebze bile geriye çekilmeden tenleri birbirine sürtünürken dudaklarına sokuldu. "Kalkalım..."

Karım demişti.

Geriye çekildiğinde kız hâlâ ateş topu gibi duruyordu ve yüzü al güllerle yarışa girecek kadar al al olmuştu.

"İyi misin?"

İyi mi?

Hayatta mıydı acaba? Kendini yoklaması lazımdı!

Asmin sesinin nasıl çıkacağından emin olamadığı için başını salladı ve onun da huzursuzlandığını gördü. Adamın sorusuna uygun bir cevap bulamayınca susmaya karar verdi. O sırada onun tatlı şaşkınlığına aldırmayan kocası, daha da ileri giderek elini tutup, onu sinema salonundan kaçırır gibi çıkarmak için ayaklandı.

"Temizliğe yardım etmeyeceksen kalkalım, yoksa kovulacağız" demişti alayla ama onun bu alayını duyacak halde olmayan Asmin, nefesini tutmuş ayakları yerden kesilmiş ve kanatları çıkmış gibi uçarcasına kocasının peşinde süzülüyordu.

"İyi misin?" dedi adam tekrar, karısına bakarak.

Asmin tepkisizce omuz silkti. Böylesine kısa bir süre içerisinde ona kendini nasıl da böyle kaygısız ve mutlu hissettirmeyi başarabiliyordu? Daha dün odundan bir sertlikle hayatında yer bulurken, bugün kanlı canlı kocası sıfatına bürünmesine hayret ediyordu. Lanet olsun, sinemada ağlarken uyumuş olabilir miydi? Ve kocası parmaklarını biraz daha kavradığında titredi. Elini kavrayan güçlü ve kocaman elin, kendi küçük elini nasıl da güzel sahiplendiğinde baktı.

Kalbi tekliyor, karnı ağrıyordu. Bu duygu çok güzeldi ama aynı zamanda kalp krizini tetikleyici bir etkisi de vardı. Sevgililerin neden yapışık ikizler gibi dip dibe ve sürekli el ele gezdiklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Biri düşerse diğeri tutabilirdi.

Ve kocası az önce onu, hem de kaç kez nazikçe öpmüştü. Ufacık, kısacık bile olsa, dudakları tenini keşfetmiş ve onu bulutlara tırmandıracak şekilde öpmüştü. Kendi dudaklarında onun dudağını hissetmişti.

nefesinde nefesini. Hiç ummadığı bir anda ayaklarını yerden kesmişti.

Pars yan gözle karısını dikizledi. Onun düşünceli halde irice açtığı gözlerine bakarak, dudağını küstahça kıvırdı. Gülümsüyordu. Öyle ki, bu çapkın ve arsız gülüş, binlerce saf kızın hiç kuşkusuz kalbini kırabilecek kadar etkileyici olurdu. Adamın dudağındaki kıvrımlar, kızın paramparça ettiği kalbiyle oyuncak gibi oynuyordu. Tek bir gülüşüyle, bacaklarını titreterek tüm dirayetini kırıyordu. O kadar şaheserdi.

Pars başını yana eğdi ve genç kızı incelemiyormuş gibi yaparak kızarmış yüzünü süzdü. Gülümsediğini fark etti. Çocuksu bir saflıkla gülümsüyordu. Asmin geçinmesi kolay biriydi, şimdi bile izin almaksızın yaptıklarıyla onun bu isteğine karşı koymuyordu.

Asmin yanlarından geçenlerin onlara baktığını sanıyordu. Elini tuttuktan sonra o kadar rahat yürüyordu ki kocası, bu hareketinin tedirginliğini dahi görmüyordu. Asmin'in bir erkekle ilk kez el ele tutuşmuş olduğunu tahmin ediyor ve nasıl heyecanlandığını fark ettiği halde etmemezliğe vuruyordu.

Bir grup kız yanlarından kıkırdayarak geçince Asmin ancak kendine geldi. Gözü birbirine kenetlenmiş ellerinde, diğer eli dudaklarında bugün ilkleri yaşayarak rezil oluyordu. Ve kocasının bu vurdumduymazlığına artık alışık olması gerektiğini biliyor, yine de şaşırmadan edemiyordu. Oysa artık tanıdığı ve keşfettiği Pars'ı bilmesi gerekiyordu.

Onun kocası yeri geldiğinde ustaları bile alt edecek sertliğe erişerek yumruklaşabiliyor, mantık sporlarını gözleri kapalı yapabiliyor ve hatta bunları yaparken de üstün zekâsını gizleyip sanki doğal bir eylem yapar gibi sakin durabiliyordu. Kısacası onun odun kocasında kütük yanını alt eden eşsiz bir beyefendinin bilmesi gereken her şey saklıydı ve her alanda, her yönüyle kusursuzluğa erişmiş olmasına karşın hâlâ topraklarına bağlı saf kalmış yanını canlı tutan bir erkek vardı. Yakışıklılığıyla yanında sakince salınırken bile yanından geçen kadınların onlara gıptayla baktığını fark edebiliyordu. Ve Asmin bu kadınları kıskanmaması gerektiğini bildiği halde feci derecede kıskanıyordu. Çünkü onun şu anda elini tutması bir şey ifade etmiyordu. Hâlâ tam manasıyla karısı olmadığından ona olan sahipliğini içinde hissedemiyordu. Verilmemiş sözlerin şeceresini döküyor, kafasında hayaller kuruyordu ama ne işe yarıyordu ki? Kocası birkaç kez öptü ve bir kez elini tuttu diye, onun yanında olduğunun teyidini mi veriyordu sanki?

Asmin kendine biraz çekidüzen verdiğinde çoktan çıkışa yönelmişlerdi. Oto parktan inen yürüyen merdivene geçtiklerinde ise, onu dikkatle izleyen gözlerin üzerinde yarattığı ağırlığı fark edebiliyordu. Onun olmayan bir koca...

Araca sessizce bindiler. Pars gözlerini yola odaklamış, Asmin ellerini kucağına koymuş, sessizce tırnaklarıyla oynuyordu. Sonra aklına gelen şeyle çantasına sarıldı ve Pars'ın dikkatli bakışları altında evi aradı. Genç adam aracını benzinliğe çekerken, karısına bakıp iniyorum manasında bir hareket yaptı. Kocası kapısını kapattığında, aradığı telefonun çok çalmasını bekliyordu. Sanki yaşlı kadın telefonun başında oturuyormuş gibi hemencecik açarak, "Alo!" demişti.

"Anne, nasıl oldun? Merak ettim."

"İyiyim kızım... Dinleniyorum. Asıl sen ne yapıyorsun, eğleniyor musun?"

"Ben çok iyiyim anne... Eğleniyorum. Pars beni bir sürü yere götürdü. Az önce sinemadan çıktık. Ayrıca..." dediğinde birden yanındaki gölgeyi hissedip sustu.

"Ayrıca ne?" dedi yaşlı kadın şaibeli ama keyifli bir sesle.

"Hi-hiç dayê... Keşke sen de olsaydın diyecektim."

"Kıvırma Asmin... Mutlu musun?"

Asmin dudağının kıyısını dişledi. "Mutluyum." Çekinikti.

"Rahat konuşamıyorsun, Pars nerede?"

"Şimdi benzin alıyor, ben de seni merak ettim. Geçti mi başının ağrısı?"

Telefonun ucundan anlayışlı bir iç çekiş duyuldu ve lafı değiştirdiğini anlayan bir sesle, "Geçti kızım, ağrı kesici aldım yatıyorum," dediğinde Pars benzini alıp arabaya geçmişti.

Asmin kısacık bir an yerine oturan kocasına baktıktan sonra, sesini ayarladı ve azarlayan bir tınıyla, "Anne doğruyu söyle, geçmediyse gelelim yanına doktora gidelim," diye diretti. Sonra da Pars'ın soran bakışlarını görünce, "Annem iyiymiş..." diye bilgilendirdi. Kadın kısacık bir an sustu. Bu duraksaması zaman kazanmak için değildi, fakat gerçekten de ne diyeceğini bilmiyordu.

"Kızım ben iyiyim, Pars'ı verir misin bana?"

Asmin kocasına bakarken genç adam annesinin ne dediğini

anlamış gibi elini uzattı ve genç kız telefonu verdiğinde, bir yandan da arabanın kontağını çalıştırdı.

"Nasıl oldun anam, iyi misin?"

"İyiyim oğlum, dinleniyorum. Siz ne yaptınız, eğleniyor musunuz?"

"İyiyiz... Eve döneceğiz, bir isteğin var mı?"

Karşı taraftaki kadının panikli bir sesle, "Bu kadar çabuk mu?" narası yükselince, genç adam kaşlarını çattı. Parmaklarının arasında dolanan direksiyonu sıkıca kavrayarak, "Niye, gelmeyelim mi?" diye kinayeyle sordu.

"Yok, oğlum dönmeyin, eğlenin siz diye dedim. Ben iyiyim turp gibiyim maşallah," dediğinde pot üstüne pot, çam üstüne çam devirdiğini nice sonra keşfetti ama iş işten geçmişti.

Pars kaşlarını kaldırıp, sesini biraz alay, biraz kızgınca bir tınıyla yayarak, "Ana?" diye sordu ciddiyetle.

Onun ciddiyetini anlayan yaşlı kadın, "Ih ıh!" dediğinde, Pars boğazından fışkıran bir gülme krizini temkinli bir öksürükle örtbas etti.

"Ne yapıyım oğlum, baktım sen de tık yok, ben de öyle işte. Kızdın mı?"

"Kızdım. İşlerime burun sokulmasından hoşlanmam."

"Bu iş değil. Üstelik ben sokarım. Senin annenim."

"Maalesef," dediğinde yaşlı kadın dargın bir homurdanmayla "Ne?" diye alınganlıkla yükseldi. Pars muzırca, "Burnunu diyorum anam, yerim."

Yaşlı kadın keyifle kıkırdadı ama sesinin çekinik gelmesiyle genç adam da daha fazla üstelemedi.

"Araba kullanıyorum. Gelince görüşeceğiz bu konuyu. Unutmayacağımdan emin olabilirsin," dediğinde alttan alta tatlı tatlı tehdit etti.

"Asmin'i üzme oğlum. Haberi yok kuzumun."

"Fark ettim," dedi Pars. Kız masumca ona bakıyor ne konuştuğunu belki de keşfetmiş olmalı ki, kızaran yüzünü saçlarıyla gizliyordu.

"Kızımı gezdirmeden, eğlendirmeden getirme. Hak etti kuzum bunu. Kaç aydır evde hapis kaldı! Nedense?"

Son vurucu sözlerini tamamlamış annesine gülümseyen Pars, telefonu kapatıp karısına verdiğinde, aracın içine bir sessizlik çöktü.

Öylece yol boyu ilerlediler, arabada çalan hafif slow müzik de olmasa, kulakları sessizlikten sağır olacaktı. Biraz gitmişlerdi ki, Asmin'in gözü yol kenarındaki lunaparka masum bir istekle kaydı ve orada takılı kaldı. Çocukluğu boyunca hep gitme isteğiyle dolduğu ve genç kız olduğunda utandığından gidemediği yere içi eriyerek bakmaya doyamadı.

Araba ilerledikçe, o kafasını çevirip özlem dolu gözlerle izledi büyük oyuncakların ışıltılarını.

Pars nereye baktığını anlayınca, ilk sapaktan direksiyonu o yöne çevirdi.

Lunaparkın garajına arabasını park ettiğinde, Asmin ilk önce nerede olduklarını fark etmedi. Çok sonra kafasını kaldırıp, ışıltılar saçan yazıyı görünce nefesi kesildi. Kocasına bile bakmadan, hızla arabadan indi. İçinde kabaran o istek, saf coşku çok fazlaydı. Çocukça bir sevinçle başını kaldırıp büyük dönme dolabı seyretti. Bir an Pars'ı unutup, parkın içine doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığında, arkasında unuttuğu kocası kafasını sallayarak yanına geldi.

Asmin sevinçle, "Nereden anladın? Yani nasıl? Aman uff, boş ver! Bilmiyorum hep hayalimdi bir gün Lunaparka gitmek ama..." dediğinde *sevgilimle hayal ettim kocamla geldim* diyemediği için, "Neyse çok güzel burası," diye bir konudan diğer konuya geçiş yaptı. Sonra da çocukça bir sevinçle Pars'ı elinden tutarak ve o anda ne yaptığını idrak edemeyerek çekiştirdi. Genç adam koca bedeniyle resmen kızın peşinden sürükleniyordu.

"Tamam, yavaş ol... Kaçmıyor ya park, burada bak."

"Çocuksun..." dedi içinden de. *"Kadın siluetine girmiş çocuk. Benim kadınım!"*

Göğsüne sıcacık bir şeyler akmış, dudakları huzurla kıvrılmıştı. Az sonra bir avuç jeton satın alan Pars, elindeki renkli plastiklere bakarak, "Neye binmek istersin?" diye sordu

Asmin tırnağını ağzına alarak düşündü sonra heyecanla işaret ederek gösterdi. "Şuna... Sonra diğerine... Ah, şuna da..."

Pars en son gösterdiği oyuncağı görünce kaşlarını çatarak, "Olmaz... O olmaz, bunu unut!" diye azarladı.

Asmin dudaklarını muzırca büktüğünde adamın bakışları oraya kayarken, kız elinden tutup gişeye götürmüştü bile.

"Ama bu çok yüksek, korkarsın."

"Sen yanımda olursan hiçbir şeyden korkmam ki!" diye şaşkınca konuştuğunda, kendi ağzıyla düştüğü ifşasına, gözleri ayrılıp kocaman oldu. Dudağının kıyısını dişleyerek bakışlarını yüzünden çekti. Resmen bedenindeki kanı teninden çekilmişti. Nefesleri sıklaşmış, kalbi hızlanmıştı.

Pars ise onun bu söylediklerine öylesine odaklanmıştı ki, kız onun üzerine düşürdüğü gölgesiyle nefes alamıyordu.

Genç adam usulca sokuldu ve yüzünü ellerinin arasına alarak, "Korkma zaten," dedi nefesini yüzüne verirken. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

"Neden?" diyemedi Asmin! Ya da "Kendinden ne kadar eminsin?" diye de soramadı. Sadece sebepsizce kabullendi. İnandı.

O yanında olunca; ne düşünmek, ne sorgulamak, ne uyuduğu bu mutluluk rüyasından uyanmak, ne de gerçekten korkmak istiyordu.

Asmin oyuncağın önüne geldiğinde, Pars kulağının dibine sokuldu. Kız nefesini tutarak onun konuşmasını beklerken, ensesinden bedenine yayılan elektriklenmeyle titredi. Nefesleri sıklaştı, kalbi dururken karnında bir kasılma baş gösterdi.

"Korkmaz mısın bundan? Sonuçta Ranger ters dönüyor. Bak, gördün mü?"

Asmin bir adımla onun büyüsünden sıyrılmaya çalışırken, muzipçe kıkırdadı. Gözlerini devirip hainice, "Neden bu kadar ısrar ediyorsun? Yoksa sen mi korkuyorsun?" dediğinde Pars kaşlarını sertçe çattı. Arsızca, "Kalbinin bir tek benim için bu kadar hızlandığını sanıyordum şaşkın ördek. Bunun için değil..." dediğinde kızın yüzüne tokat atsa, ancak bu kadar afallatan bir etki sağlardı.

Kalbinin onun için hızlandığını nereden biliyordu ki?

İşte şimdi felç geçirdiği kesindi. Konuşmak için ağzını oynattı, şaşkın kirpiklerini kıpırdattı ama yoktu kelimeler. Kocası bir de kalbini yerinden sökercesine göz kırpıp, arsızca dudaklarını bükünce, öyle bir yutkundu ki, bunu hisseden Pars'ın keyifli kahkahası, onca kalabalığın içinde bile kızın kulağında çınladı. Asmin hırsla soludu. Yüzünü astı.

Salaksın Asmin, sen su katılmamış bir salaksın!

Kocası karısının elini tuttuğu gibi oyuncağın önünde durdu. Asmin daha toparlanamadan sıraya girdiler birlikte. İlk tecrübesi sahiden kalp çarpıntısıyla olmuştu. Artarda bir sürü oyuncağa bindiler.

Asmin korkunca Pars'a sarıldı, bazen de ne yaptığını fark edip hemen kendini kollarından kopardı. Bazı zamanlarda çığlık çığlığa bağırdı, bazı anlarında kahkaha atarak güldü. O bağırdıkça Pars gülme krizlerine giriyordu, o güldükçe de yüzünden gözlerini ayıramıyordu.

En sona dönme dolabı bıraktılar. Son jetonla da ona bindiler. Oyuncak hareket ettiğinde genç kızın karnında garip kelebekler sarhoşça dans ediyordu. Manzara öylesine göz alıcı ve güzeldi ki, yukarı çıktıkça şehir ayaklarının altında nokta gibi kalıyor, her yer ışıl ışıl oyuncakların canlılığıyla aydınlığa kavuşmuş gibi sönük duruyordu. Galiba bu şey, şehrin en büyük dönme dolabıydı keza kızın bile başını döndürüyordu.

Pars oyuncağa binmeden önce yanında duran jetoncu çocukla, kondüktöre ufacık bir hediye yolladı ve tam da beklediği gibi oyuncak yukarı gelince apansız durdu.

Asmin hafif bir salınmayla havada asılı kalan koltukta korkunca, panikle kocasına döndü. "Ne oluyor? Niye durduk? Çalışmayacak mı?" diye endişeli sesiyle sorarken, etrafına da kaygıyla bakınıyordu. Burası çok yüksekti ve kız ciddi derecede tırsıyordu.

"Hani sen, ben yanındayken korkmazdın!" dedi Pars sinir bozucu bir gülüşle.

Asmin kaşlarını kaldırarak kocasına döndü. "Korkmuyorum. Ama merak ettim. Sen de çok sakinsin..." dedi kaşlarını kızgınca çatarak. *Bir de alay ediyordu ukala!*

"Bir sorun var herhalde, şimdi ne hallerdeler merak etme." Kaşlarının altından yapmacık bir kızgınlıkla bakarak, "Korktun mu yoksa?" dediğinde ciddiyetle, kız dudağının kıyısını dişleyerek olumlu anlamında başını salladı. Yalan söylemeye ne gerek vardı, korkuyordu işte!

"Pinokyo!" dedi Pars karısının burnuna şirince dokunarak. "Demek korkuyorsun."

"Bunu bir ömür boyu bana kullanacak mısın?"

"Düşünmedim değil hani," dediğinde Pars, Asmin sorduğu soruya bu kadar çabuk cevap vermesine, üstelik çok uzun vadeli bir hesap cetveli tutmasına şaşırdı.

Ve kızın gözlerindeki soru işaretlerini andıran kıvılcımları görünce, "Sen, bir ömür yanımda olacaksın mısın Asmin?" dedi onu şaşırtan bir ciddiyetle.

"Olacak mıyım?"

"Olacaksın."

Bir ömür mü? Ondan ailesi bile sıkılmışken, kocası bir ömür yanında istiyordu öyle mi? Bu inanılması en saçma sözdü. Huysuzca "Sıkılırsın..." dedi Asmin buğulu gözlerle.

"Eğlenecek bir şeyler buluruz şaşwaz, üzülme..." dedi Pars arsızca göz kırparak.

Kız onun edepsiz imasıyla yanaklarının yandığını hissederken, ürkek gözlerini kaçırdı. "Çok hızlısın."

"Bence ağırdan bile alıyorum... başın dönmesin diye. Bu kadar yavaş gitmek bana ters. Sen sevgilim değil karımsın."

Pars onun ağzının içinde homurdanarak, "Ukala!" dediğini duyumsadı.

Asmin ürkek bakışlarını aşağıya çevirdi. Aslında yüksekten korkmuyordu ama o da her insan gibi burada oyuncağın içinde, hem de bir hayli yüksekte mahsur kalmaktan tırsıyordu. Aşağıya bakan kızın yüzünün renginin attığını gören Pars, uzandı ve karısının narin bedenini kolunun altına aldı. Elini de sıkıca koluna sardı, vücutları birbirine iyice yaslanmıştı. Çenesini başına yaslayıp, tepesine ufacık bir buse kondurdu.

"Korkuyorsun."

"Sen varsın," dedi kız ve sustu.

"Susuyorsun."

Susmuyordu, sadece durum tespiti ya da bir tepki istiyordu. Asmin içini deler gibi, "Sustuğum hiçbir cümleden konuştuğum kadar pişman olmadım ben..." dediğinde adamın içi acıdı birden. Hep sandığı gibi bu itaatkârlığın ezikliğinden değil de erdeminden olmasınaysa sevindi.

"Benden kaçma! Susma da..."

"Çok hızlı gidiyorsun. Yüksekten değil ama bundan korkuyorum işte."

"Biz evliyiz."

"Daha önce de evliydik," dedi kız kırgınca. Pars genç kızı biraz geriye çekip, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Asmin... Bu bir başlangıç..."

"Başlangıçların bitişi de olur."

"Olmayacak!"

"Bilemezsin."

"Olmasına izin vermeyeceğim," dedi adam kendine güvenir bir şekilde.

"Çok eminsin."

"Sen de çok şüphecisin," dediği gibi karısını kendi bedenine tekrar çekiştirdi ve bu konuyu kapatırken biraz kızgınca sarıldı. Cezalandırıyor muydu onu?

Asmin bu ısıya alışmaya başlamıştı. Onun sıcaklığını, kokusunun uyuşturucu etkisini, teninin efsunlu yapısını hissetmek çok hoşuna gidiyordu. Hele varlığının ve sahiplenici gücünün tarifi yoktu. Bir de nihayet artık konuşmaya başlamışlardı ve bu adam sandığının üzerinde bir cüretle açık sözlüydü.

Bu hali kızı korkutsa bile, bu kadar açık sözlü olması, oynamadan direk konuya dalması hoşuna da gitmiyor değildi. Sevdiği adam yanındaydı ve aşağıda dünyanın en güzel manzarası duruyordu. Sevdiği adam! Sahi, Asmin bu karmaşık adamı seviyor muydu? Kafası karıştı ve buna verecek cevabı bulamadı.

İç gerdi sıkıntıyla. Sonra boş vererek, bu romantik anların keyfini çıkarmaya karar verdi. Düşünmeden, yargılamadan, sorgulamadan ve bozmadan kendini onun kollarına sundu. Dakikalarca milletin huysuz homurdanmalarına kulak tıkayarak, bu büyülü anda geceyi seyrettiler. Fakat ne kadar şu anın keyfini çıkarmaya çalışsa da, heyecanlanan kalbi gümbürdüyor, bacakları dehşet bir ürpermeyle titriyordu. Ve artık bunun korkudan olmadığını da gayet iyi biliyordu. İyi ki oturuyorlardı. Yoksa bacakları onu taşımazdı. Ne kadar çekinse de, hislerine kulak vererek bunu fırsat bilip Pars'a iyice sokuldu. Erkeksi kokusu burnuna doluyor, odunsu ve baharatlı ten kokusu içine süzüldüğünde karnını ağrıtıyordu. Tiksinmeli miydi? Asla! Bu koku çok hoşuna gidiyordu. Başını göğsüne koyarken, heyecandan elleri titriyordu.

Dur kalbim, dur ne olursun! Bu kadar hızlı çarparsan sonum olursun!

Pars bunu anladı. Çünkü bedenine vuran şiddetli kalp atışlarının narin çırpınışlarını kendi bedeninde hissetmişti. Elini Asmin'in çenesinin altına koyup, yüzünü yavaşça kendine çevirdi. Parmakları narin çenesini usulca kavradı.

Asmin'in yüzü nazik dokunuşlara uyum sağlayarak, kocasının avucuna doğru hafifçe büküldü. Utancından kaçırdığı gözleri hâlâ gömleğinin yakasındaydı. Nasıl şeyler konuşmuş, ne kadar uzun yol almışlardı kısacık bir zamanda? Onca zaman yapamadıklarını birkaç güne mi sığdırmışlardı? Hele bugünkü verdiği küçük öpücüğün yakıcı etkisi hâlâ dudaklarındayken, fazlasına nasıl dayansındı? Yavaşça gözlerini yukarı kaldırdı. Pars'ın koyulaşmış gözleri ateşler içinde yanarken, bir damla su olup onun ısısıyla buhar olarak ruhuna süzüldüğünü hissetti.

Ürkek gözleri kirpiklerini kırpıştırarak kocasının gözleriyle buluşunca, kesik kesik nefes almaya başladı. Pars'ın kafası yavaşça aşağı inerken, Asmin'in gözleri huzursuzca kapandı. Beklenti, ufacık bir yol bulup yerleşti yüreğine. Bu çok tuhaftı. Yakıcı dudaklarının tenine dokunmasını deli gibi istiyor ama aynı anda ürkerek buna cesaret edemiyordu.

Dudakları dudaklarına değince içi titredi. Önce sert dudakları dans etti dudağının üzerinde; ıslak, istekli, aç ve talepkârdı. Sonra yavaşça dili de bu oyuna karıştı, arzuyla dudağını açmaya zorladı. Nefesleri tenini, yüreğini, bedenini zangır zangır sarsıyordu. Asmin öpüşmeyi bilmiyordu sadece dudaklarını uzatıp büzerek, o anın tadını çıkarıyordu.

Öpüşmenin bundan ibaret olduğunu düşündü! *O kadar da övülecek bir şey değilmiş diye de,* içinden geçirdi. Tamam, ilk romantik tecrübesi olarak kötü değildi ama *olmasa da, olurmuş* diye düşündü. Asmin kollarının altında heyecanla kuş gibi ürkekçe titrerken, Pars dudaklarını aralamasını bekledi. Tecrübesiz olduğunu zaten tahmin ediyordu ama hiç öpüşmediğini bilmek, işte bu paha biçilemez bir hediyeydi. Tadı muhteşemdi ve onun ilki olduğunu bilmek çok daha güzeldi. Zor da olsa biraz geri çekilip fısıldarken tüy gibi sesi tatlıca emretti.

"Asmin... Dağ Çiçeğim... Dudaklarını aç..."

Şeker miydi, şerbet mi bu buyruğu? Ama Asmin önce şaşkınca bocaladı ve sonra umursamadan itaat etti kocasının emrine. Titreyen dolgun dudaklarını araladı usulca. Pars ürkütmedi onu. Anlayışla, dudaklarının üzerinde önce tüy gibi gezindi teni, bunun tadını çıkararak keşfetti tüm tatlı kıvrımlarını. Sonra ıslak öpücükleri alevlendi, elinde olmadan biraz vahşileşti dokunuşları. Onun dudaklarını sömürürken kız yutkundu. Ama ona karşılık vermeye de cesaret edemedi. Adam

istekle tüketti ürkekliğini ve Asmin kocasına titrekçe karşılık vermeye çalıştı. Acemi hareketleri, Pars'ı daha çok tetikliyordu.

Asmin kocasına verdiği karşılıkla ürperdi ve tüm bedeni boşalırcasına titredi. Öpüşmek böyle bir şey miydi? Kalbi atmayı kesmişti sanki. Kulağındaki sesler silindi, dudaklarındaki uyuşturucu his dışında, geriye hiçbir şey bırakmadı. Pars'ın etkileyici baskısıyla her şeyi unuttu. Öpüşmeyi bilmiyordu ama yine de ona ayak uydurmaya çalışıyordu.

Pars'ın dili Asmin'in dudaklarını sevip, ıstırap veren bir yolculuğa çıkarırken, dili ıslak ağzının kuytularına süzüldü. Ve Asmin onun bu cesur hamlesiyle irkildi. Sanki hata yapıyormuş gibi panik oldu. Elleri adamın omzuna tırmandı ve hırçınca ittirdi.

Pars onun bu irkilmesiyle korktuğunu anladı ve kaçmasını istemedi.

Sımsıkı sarıldığı Asmin'in narin bedenini kendine daha çok çekip, dilini ustaca hareket ettirip, tadına varırken kızın titrekçe hareket ettirdiği dilini yakaladı ve ateşlice emdi. Asmin o anda yıldızları saydı. Bedeni havasızlıktan patlayacak gibi şişerken, tüm tüyleri halaya durmuş tek tek sayılıyordu. Adamın öpüşleriyle yumuşadı ve yağ gibi eriyip pelteleşen bedenini kocasına yasladı. O anda tenleri de birleşince bedenine yayılan ateşle, ağzından ufacık iniltiler koptu ve bunlar genç adamın kulağına ateş gibi bir ısıyla süzüldü.

Daha çok sarıldı. Doymuyor, doyamıyordu. Tadını almanın bu kadar güzel olacağını bilmiyordu ve şimdi bildiği için nasıl onca zaman geri durmuştu şaşıyordu. İçi yanmaya başladı. Belli ki o da aynısını hissediyordu. Kanı kaynamaya başlamış, vücudunun kontrolünü kaybediyordu. O sırada dönme dolap hain bir ritimle çalıştı. Pars kendini zorla da olsa Asmin'in ateşli dudaklarının yumuşacık yapısından ayırdı. İkisi de ihtirasın ateşine savrulduklarından, nefes nefese soluyorlardı. Adam kararmış gözleri ve çeşitli surat ifadeleri ile ona bakarken, hülyalı bakışlarını gıptayla diktiği gözünden çekemiyordu. Yosun yeşili gözleri koyulaşmış, arzuyla yanarak pırıl pırıl parlıyordu.

Bir ilkini yaşamanın şaşkınlığı parlıyordu gözlerinde.

Pars dayanamadı ayrı kalmaya. Dudağına küçük bir öpücük daha koyup onu göğsüne bastırdı. Az önceki öpüşmenin tadı dillerinde, geride bıraktığı his dudaklarındayken, boğuk bir sesle fısıldadı.

"Senin tadın nasıl bir şey? Sen nasıl birisin Asmin?"

Ah yüreğim biraz sakinleş.
Yoksa olmayacak şeylere olacak umudu
bağlıyorum.

11. BÖLÜM

Pars için umulmaz ve karşı koyulmaz gerçek buydu ve bu çok kötüydü. Karısını karşı konulamaz bir arzuyla istiyordu. Hayır, sadece yatağında istemiyordu. Hayatında da olsun istiyordu. Sabahları güzel yüzünü görerek kalkıp, geceleri saçlarına yüz sürerek uyumak istiyordu. Âşık değildi ama garip bir çekimle ona çekiliyordu. Manevi bir sadakatle yanında olma hissiyatıydı belki de bu.

İçinde büyüyen bir şeyler vardı. Bazen bu kızın ona verdiği kışkırtıcı etkileri kafasından söküp atmaya yardımcı olabilecek tek şeyin, ondan uzak durmak olduğunu düşünüyordu. Ama sonra ona doğru çekilmesini sağlayan bir girdap oluyordu. Şimdi onu öptüğü için ne düşüyordu bunu çok merak ediyordu. Tiksinmiş miydi acaba? Ya da kızmış olabilir miydi? Kabullenmiş olamazdı değil mi?

Sadece kocası olduğu için ona karşılık verdiği düşüncesi içini zehirledi, tüm sinirleri kasıldı. Bunu istemiyordu. Onun da tıpkı kendisi gibi hissetmesini istiyordu. Belki zaman var deyip onunla yakınlaşmayı ertelemişti, belki ürkütmemek adına uzak durmuştu ama artık duramayacak sapaktaydı ve yolu çıkmaz olsa bile tünel kazıp yine de onunla olmak istiyordu. Kız hiçbir şey söylememişti.

Sinirlendi apansız. Belki de biraz duygu sarhoşuydu ama böylesine zayıf bir davranış için bunların hiçbiri mazeret olarak gösterilemezdi. İçinde tanımsız bir çatışma başlarken, geri durmasını tembihleyen birçok şeyi öldürmüştü ve kıza dokunmuştu. Allah biliyordu ya, Pars hâlâ ona karşı her anlamda bir centilmenlik yaklaşımı sergiliyordu. Zorlamıyordu. İstemediğini söylese bir daha asla yaklaşmazdı ona ama o... Allah'ım hissediyordu işte, o da tıpkı kendisi gibi hissediyordu.

Onu arzulamamıştı öperken ya da bugün için bu kadar yakınlaşmayı planlamamıştı. Bu öylesine spontane gelişen bir durumdu ki, kendisi bile olacakları kaderin çizelgesine bırakmıştı. Gerçek anlamda arzulamamıştı. Hayır... Arzunun ne demek olduğunu bilirdi. Tenini gece gündüz yakan, kasıklarını demir gibi sertleştirip rahatlatmayan, o insanın içini burkan, elde etme ve sahiplenme duygusunun ne demek olduğunu bilirdi. Yok. Karısına karşı hissettiği bu ihtiraslı, kışkırtıcı ve yakıcı duygu arzu değildi.

Kabullenmedi.

Ne olduğunu bilmiyordu ama sadece arzu olmadığından emindi. Belki sahiplenme olabilirdi, ya da kabullenme... O karısıydı en nihayetinde ve öyle kalacaktı. Bir tek onun olarak, bir ömür onun yanında kalacaktı.

Bu düşüncelerin girdabına sürüklenen zihnine inat bedeni hareketlendi ve dönme dolaptan inmesi için Asmin'e kibarca elini uzattı. Genç kız önce çekinerek eline baktı, ardından uzandı ve narin parmaklarını elinin kuşatmasına bıraktı. Usulca insan kalabalığından süzülürken sessizdiler. Pars karısının elini sımsıkı tutmuş, Asmin önüne bakıyor, yüzüne düşen saçlarını geriye çekerek oyalanıyor ama olanlar hakkında ikisi de tek bir kelime konuşmuyordu.

Artık eğlenebilecekleri başka oyuncak da kalmamıştı. Yemek yemek için nezih bir restorana geçtiler. Pars menüye bakarken, Asmin hâlâ ne yiyeceğine karar vermeye çalışıyordu. Aslında aklı karışık, duyguları kördüğüm gibi karmaşıktı. Ne yaşamışlardı bugün? Gecenin kalanı nasıl gelişecekti? Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı, biliyordu. Bugün bir şeyler değişmiş, taşlar yerinden oynamıştı. Kocası sessizdi. Arada menünün üzerinden kaçamak şekilde Pars'a bakarak ne seçtiğini anlamaya çalışıyordu. Burası lüks ve farklı bir yer olduğu için -ve Asmin böyle elit yerlere alışık olmadığı için- nasıl yemek seçmesi gerektiğini bilmiyordu. Pars yemeğini seçince menüyü indirip, masanın köşesine bıraktı. Bakışlarını karısına yöneltti.

"Seçtin mi? Ne yiyeceksin?"

Kırmızı yelek giymiş uzun boylu garson, kâğıdı kalemi hazır bir şekilde başlarında dururken, o Asmin'e bakıyor, Asmin ise sessiz kalarak bocalıyordu. Neyin neyle piştiğini bilmediği için, omuzları düşmüş, gözleri süzülmüştü. İçini çekerek menüyü masaya bıraktı. Sosyal medyada aktif olmadığı ya da gündüz kuşaklarında izlemediği için gündemden ve bu garip adetlerden bihaberdi.

Üzgün gözlerini kocasına çevirip, "Ben bu yemeklerin tadını bilmiyorum. Zaten isimleri de alengirli..." dedi sıkkınca.

"Babanlarla dışarı çıkmıyor muydunuz?"

Asmin üzgünce dudaklarını kıvırdı. Babası mı? Babasıyla doğru düzgün aynı sofrada oturduğu anları bile hatırlamıyordu ki. "Yani abimle bir yerlere giderdik arada ama... Böyle yerlere hiç gelmedim."

"Üniversitedeyken de mi?"

"Ben yurtta kalıyordum." Bu hatırlatma gözlerinde öfkeli bir kıvılcım belirmesine neden oldu. "Ve babam dışarı çıkmamı pek tasvip etmezdi, çocukken hep Lunaparka gitmeyi hayal ederdim."

"Hiç gitmedin mi?"

Kız başını olumsuz anlamında salladı.

"Bugün ilk defa gittim."

"Uluslararası İlişkiler okudun. Yabancı dil için staj yapmadığını söyleme bana."

Uluslararası ilişkiler okumuştu ama halkla ilişkiler departmanında masası olup, avukat stajyerliği yapıyordu. Babası siyaset okusun, diplomat olsun derken o çok uluslu şirketlerde dış ticarete yönelmişti. Garip değil miydi; hangi mesleğin ucundan tutsa yasaklanıyordu. Ne okuduğu mesleği icra edebiliyordu ne de hayali olan mesleği okuyabilmişti. Kendini geliştirmek için finans, muhasebe ve pazarlama alanında bile takılıyordu.

Kız başını yine olumsuz anlamında salladı. Daha fazla konuşmadan ağzını kilitlemeye karar verdi. "Seçim yapamadım."

Pars, "Asma suratını," dediğinde, anlayışlı gözlerle karısının elindeki menüyü aldı. Garipti duruşu. Tebessüm etti. Bu kız cidden yaşamamıştı! Ne yiyeceklerine karar verince bakışlarını garsona yöneltip "Başlangıç olarak [35]Le petit déjeuner. Ara sıcaklardan, [36]Foie Gıras, ana yemek olarak [37]Boeuf Bourguignon." Gözlerini kısacık kısarken elini çenesinde dolaştırdı. "Tatlı olarak da Profiterol," dediğinde Pars, kaşlarını kaldırarak Asmin'e baktı. "İçecek ne alırsın?"

35 Le petit déjeuner: Genellikle croissant denilen ay şeklindeki açmalar, pain au chocolat denilen çikolatayla doldurulmuş pastalar, üzerine tereyağ sürülmüş baguette (Fransız ekmeği) gibi yiyeceklerden oluşur.

36 Fransa sofralarının en pahalı yemeği; FOIE GRAS (Kaz ve Ördek ciğeri.)

37 Boeuf Bourguignon. Fransız usulü et sote.

Asmin bu soruya mahcupça omuzunu silkeledi, çünkü Pars'ın sipariş verdiği yemekleri bile ilk defa duyuyordu.

Pars tekrardan garsona döndü. "Korsika 1990 Beyaz şarabınız var mı?"

Garson tebessümle atıldı, bu zamanlarda iyi şaraptan pek anlayan yoktu.

"Elbette, var efendim. Her zaman mahzenimizde kaliteli şaraplarımız bulunmaktadır. Başka bir arzunuz?

"Yok. Teşekkürler."

Garson yanlarından ayrıldı, çok zaman geçmeden başlangıç olarak getirdiği ordövr tabaklarını masaya bıraktı ve hızla geri döndü. Asmin önüne konan tabağa bakıp, "Bunu biliyorum. Bu bizim ayçöreği gibi, yanındaki de tereyağı peynir. Ben de o kadar afili ismi olunca, başka bir şey sanmıştım. Neyse bunu sevdim," dediğinde çatal bıçağına çoktan sarılmıştı. Şu alengirli şeylerin kendileri de berbat olacak diye korkmuştu ne yalan söylesin.

Pars kendini toparlayıp döndüğünde onun mahzun gözündeki neşeyi fark etti. Muzipçe gülüp, "Evet ona benziyor," deyip geriye yaslanmış ve elini çenesine koymuştu. "Fransızlar yemeklerine peynir ve birayla başlarlar, adet..."

"Bizim orada da kahvaltı çorbayla başlar, adet, ama bunu pek bilen yok," dedi kız garipçe omzunu sarsarak. Bu güzeldi.

"Yaparsan neden içmeyelim, sonuçta ben de sizin oralardanım değil mi?"

Asmin dudağının kıyısını dişledi ve çatalı-bıçağı kısacık bir an elinde dondu. "Zehirlenirsin."

"Neden? Beni öldürmeye mi niyetin var?"

Asmin bu sefer suratını asarak, "En son yemek yaptığımda abim mide ve bağırsak fesadı geçiriyordu. Hastanelik oldu. Sanırım tuzla müshil ilacını karıştırmışım," derken garipçe kıkırdıyordu.

Pars keyifle gülerken kız huzursuzca yerine siniyordu. Bu sırada yanlarına gelen garson sohbetlerini böldü. Ara sıcak masaya yerleştirildi. Asmin bıçağının ucuyla, sanki içinden inci bulacağı istiridye kabuğuna saldırmış sünger avcısı gibi dürterken, Pars dudaklarını gererek, "Maden için Zonguldak iyi diyorlar..." dediğinde kız başını kaldırarak "Ne?" dedi.

"Hani, içinden çıkaracağın değerli şey neyse, senden önce aşçı bulmuş olmalı diyorum. Daha fazla kazmana gerek kalmadı."

Yine onunla dalga geçiyordu. Bozuldu Asmin. Ufacık bir bebek gibi suratını sallandırıp, dudaklarını büzdü ve Pars, bedenine yayılan ısıdan rahatsız oldu. O büzülen dudakları kendi ağzıyla açmayı fena halde istiyordu.

"Armut sosuyla pişen, ıspanak yatağında kaz ciğeri. Beyaz şarapla mükemmel gider. Nar taneli Akdeniz salatasıyla tadından yenmez. Buradan daha iyi yapan yer ancak kendi memleketi Fransa'dır herhalde."

Asmin kaz ciğeri olduğunu öğrenince, bu garip görünen ve yuvarlak köfte kadar duran şeye istem dışı yüzünü buruşturdu.

"Ben başka bir şey alsam olmaz mı, bu çok..."

"Farklı gibi ama tadı güzeldir," dedi bıçağıyla servisi göstererek. "Bir dene, beğenmezsen değiştiririz."

Asmin isteksizce kocasının önerisine uydu. Onlar yemeğe başlarken şarapları servise sunulmuştu. Çatalını küçücük şekilde tabağın kenarında duran yuvarlak köfte gibi şeye batırıp, ağzına yavaşça attığında yüzü turşu satıyordu. Başkası olsa Asmin'e bu garip şeyi hayatta yediremezdi ama işte konu bu adam olunca, nedense itaat edesi tutuyordu. Önce tereddütle çiğneyip yutkunsa da, sonra memnuniyetle tüm lokmasını yuttu.

"Denemeden karar verme. Burası Fransız mutfağıyla ünlü bir restorandır ve yemekleri gerçekten de güzeldir."

"Ben Türk mutfağını da pek bilmiyorum ama sana Doğu mutfağını anlatabilirim."

"Ama önce yemek yapmayı öğrenmelisin."

"Beceremem. Ama çok güzel temizlik yaparım," dediğinde masumca, kocası kaşlarını kaldırdı. Asmin "Valla," dedi meziyetin kanıtlamak istercesine atılarak. Adam gülümseyince, yine mahcupça bakışlarını yemeğine çevirdi. Onun gözünde beceriksiz olmak istemediğine karar verdi. Sanki ona kendini övmek istiyor da bir nedene ihtiyacı varmış gibi her lafa atılıyordu. İyi ama becerikli olduğunu bilse ne olurdu, bilmese ne! Hem neden yemek yapmayı öğrenmesi gerekiyordu ki?

En son gelen yemek de hoşuna gitmişti. Bizim Türklerin meşhur et sotesine benziyordu. Sadece içindeki tadı biraz mayhoştu.

"Bu da buranın baş aşçısı olan, Julia'nın özel tarifli et sotesi, şarapla marina edilmiştir."

"Ben de diyecektim bu et kokmuş, tadı ekşi diye..."

"Sevmedin mi?"

Kız başını salladı. "Çok değil ama yenilmeyecek kadar kötü de değil."

Asmin yemeğini yedi, şarabı da biraz fazla kaçırmıştı galiba. Sahi, her yemekle iki kadeh içtiyse, bu kaçıncı kadehiydi? Aslında başlarda tadı acı gelmişti ama zamanla damağında farklı bir tat ve dimağında hissettirdiği baloncuk hissini sevmişti. İçtikçe içesi geliyordu. Kola gibi bağımlılık yapıyordu.

Garson bir kadeh daha doldurunca ve genç kız hemen kadehine sarılıp onu da höpürdetince, kocası uyarırcasına, "Yavaş iç, çarpacak!" diye uyardı. "Hem bu son kadeh, başka yok."

"Ben ilk defa içiyorum," dedi Asmin ve dudaklarından kaçan hıçkırığını, parmaklarıyla kamufle etmeye çalıştı.

"Ben de yıllardır içtiğini düşünmüştüm!" dedi Pars ciddi bir sesle alay ederek. Yüzü de ifadesizdi. Kız kocasının onu ayyaş sanmasından çekinerek, "Valla ilk defa içtim. Hem başlarda sevmedim bile ama sonra alıştım bak," derken bir yudum daha aldı. "Bir kere de abimin sigarasını içmiştim," diye kıkırdadı bu sefer.

Pars kaşlarını çattı. "Cesur nasıl izin verdi?"

Asmin bir yudum daha alırken omzunu sarstı nazlıca. "Vermedi ki, çaldım. Yani Asel çaldı. Berfin'le ben az daha boğuluyorduk, sütannem bizi yakaladı ve bir güzel de azarladı."

Yüzü düşmüştü birden. Gözleri sislenmiş, bakışlarına hüzün yüklenmişti. Onları çok özlemişti besbelli. Özellikle süt annesini düşününce burnunun direği sızlamıştı.

"İstersen onu bize davet edebilirsin. Özlemedin mi?"

Asmin heyecanla, "Çok özledim, telefonla konuşmak yetmiyor." dedikten sonra, "Kızmaz mısın?" diye sordu. Gözleri nasıl da ışıldayarak bakıyordu. Sıcacık sevgisi parlıyordu suskun gözlerinde.

Adam başını salladı. "Neden kızayım? O senin sütannen..."

"Ama şey..." dedi dudağının kıyısını dişleyerek. Dilinin ucuna gelen sözleri yutmak çok zordu.

"İstediğin kişiyle görüşebilirsin Asmin, tutuklum değilsin bunu anlaman gerekir. Karımsın."

Asmin yutkundu. Öylesine vaat dolu ve yumuşacık söylemişti ki bunu, genç kızın içi titrerken yüreği boğazına zıplamıştı. Onun mağrur bakışlarına aynısı ile karşılık verdi adam ve Asmin müteşekkir oldu bu duyarlı yanına.

"Yeter içme artık. Sarhoş oldun."

Asmin kadehi masaya geri bıraktı, fazla içtiğini fark edemiyordu. Gözlerini İstanbul manzarasına çevirdi. Kocaman şehir içindeki karanlıkların tersine ışıl ışıldı. Öyle dalmıştı ki söylendiğinin farkında bile değildi.

"Kim bilir ne hayatlar saklı sende? Ne hüzünler, ne sevinçler... Biz içinde minnacık bir nokta, ufacık bir pırıltı mıyız üzerinden gelip geçen?"

Pars geriye yaslanmış şekilde ve dikkatle Asmin'i izliyordu. Baygın bakan gözleriyle masum yanını, kafasını dik tutmak için verdiği gururlu savaşını, dalgınca söylediği sözlerle kırdığı çamları... Bütün bunlar onun duygusal olduğunu gösteriyordu. Onun bu kadar güzel olduğunu neden önceden fark etmemişti ki? Saçlarının güneşte kızıla dönen rengini, gözlerinin neşeyle ışıldadığında bir göl kadar sakinleştirici etkisini, uzun kirpiklerini ve tadına baktığı gül goncası gibi büzülen bal dudaklarını. Boyu da kısa değildi, mesela bugün daha iyi anlamıştı. Pars'ın boyu uzundu ama Asmin'inki de pek kısa sayılmazdı. *1.75 var herhalde* diye geçirdi içinden. Sonra gözleri vücuduna kaydı. İnsanın aklını başından alacak kadar kadınsı ve kıvrımlarıyla dolgun hatlara sahipti.

Bu kadın yani karısı gerçekten muhteşemdi. Koyulaşan sır gözlerini üzerinden bir an olsun ayıramıyordu. Şimdi hiç istemese de içinde ateşler yanmaya başlamıştı. Bu küçücük kızın nasıl olup da, vücudunun iradesini kırdığını hâlâ anlayamıyordu. Ona baktıkça sabahki yumuşacık vücut aklına geliyor, geceki taze çiçeksi kokular, gözlerinden gitmeyen yeşil gözlerinin buğusu ve dudakları aklını bulandırıyordu. Bugünkü öpücükle alevleniyordu içindeki ateşi. Zaten haftalardır hiç unutamıyordu ki bu ufak kızın ona yaşattığı kışkırtıcı gerilimi. Pars kabullenecek kadar mert bir erkekti. Geçici olarak uzaklaştırılmış olabilirdi ama fıtratının sürekli uzak kalacak bir adama ait olmayacağının da artık farkındaydı. Yaşadıklarıyla kaynaşmış kızı baştan ayağı süzdükten sonra başını yana eğdi.

Asmin kocasının ağzının içinde mırıldanışını duymuştu ama ne dediğini anlamamıştı. Küfredecek hali yoktu ya!

"Kalkalım mı Asmin, geç oldu."

Asmin, *evet* anlamında başını salladı yine. Ve baygınlaşmaya kalkan gözlerini açık tutmak için savaş verdi.

"Gidelim mi?"

Kız yine konuşmadan başını salladı. "Yine sessiz sinemaya mı başladık Dağ Çiçeği?" diyerek onunla eğlendi. Bu sefer ciddiydi. Onun bir an olsun susmadan konuşmasını ve neşeli halini gördükten sonra susmasını hiç istemiyordu. Pars ona gülümsedi ama bu kez çapkınca değildi. Tutku ve arzu dolu da değildi. En azından yeni bir şeydi. Sinsi ve anlaşılmaz bir yanı vardı kocasının, kız çözemedi. Ne düşünüyordu bu adam? Ne kuruyordu zihninde? Gözlerinde hangi cevapların ya da soruların sisli sözleri yankılanıyordu? Mermer gibi ifadesiz duran yüzünden fikirlerini okuyamadı. Zaten başı da dönüyordu. Hayır, her anlamda dönüyordu başı. Hızlı bir trene binmiş gibi, son hız giden bir aracın camından dışarı sarkmış gibi, bulutlara tırmanıp aşağıya düşmüş gibi dönüyordu.

Adam ona öyle bir bakıyordu ki, kızıl alevlerin ısısını yüzünde, dokunmamış ellerinin yangınını teninde, nefesinin serin esintisini saçlarında hissediyor, sadece bakışlarıyla soyuyor, dokunmadan sevişiyordu.

"Yardım ister misin?"

Asmin utanıp başını yere eğdi, *hayır* der gibi sarstı yüzünü. Usulca ayaklandı. Sıkıntıdan dudaklarını dişliyordu. Bu adamla konuşurken neden dili tutuluyordu ki sanki? Pars'ın bakışları Asmin'in ıslanmış dudaklarına kilitlendi. Zalim dişleriyle durmaksızın berelediği, zedelediği dudaklarına... Kızıyordu ona. Tatmaya doyamadığı masum varlıkların zarar görmesini istemiyordu. Teninde can bulmasını, tadıyla dünyasını sarsmasını istiyordu. Asmin dalgınca dudaklarını her emişinde, Pars'ın içinden bir şeyler kopuyor, karısını azarlayarak yapmamasını tembihlemek istiyordu.

"Eve gitsek iyi olur, yoksa ben cidden dayanamayacağım," diye homurdanınca, kız başını yukarı kaldırdı. Pars mutluluk ifadesiyle onu izliyordu. Kızın masum ifadesindeyse biraz sabırsızlık vardı. Pars onun bu halini eğlenceli buldu, biraz ergence bir ifade ile ona bakmasını sevmişti.

Asmin birden saçma bir dürtüyle ve her ne düşündüyse tek omzunu silkti. Adam başını sarsarak gülümsedi. Gözlerinin köşelerindeki

kırışıklıklar olması gerekenden daha etkileyici bir hal almıştı ve kızın bakışları onlara takılmıştı. Bu adam neden bu kadar kahredici derecede yakışıklıydı?

Bir an için duygu yüklerinden kurtulmuş gibi rahat, içindeki fırtınaları bastırmış gibi memnun göründü. Asmin onun beklenti içinde kendisine baktığını fark ettiği anda ise, yüzünden boynuna doğru bir kızıllık yürüdü. Boğazını temizleyerek vakit doldurdu.

Hesabı ödemek için garsona verdiği kartın gelmesini sabırsızca bekleyen Pars'ın, neden huysuzlandığını anlamamıştı. Düşünmeyi bir kenara bırakmalıydı, zaten dünyası dönmeye başlamıştı. Galiba içki gerçekten çarpmıştı ya da kocasının ateşli bakışlarıydı başını döndüren. Kendi düşündüğüne kendisi seslice kıkırdadı. Pars neye kıkırdadığını merak ederek garsonun verdiği kartı aldı ve yanına geldi.

"İyi misin?"

"Sen tutarsan iyi olurum."

Adam ilk defa onu böyle cesur görüyordu. Kız adım atmak isteyince tökezledi ve kocası onu tam zamanında tutarak düşmesini engelledi.

"Sana tutunursam, iyi olurum demiştim," dedi önce azarlayarak, sonra kıkırdayarak devam etti. "Sıkı tut olur mu? Uçuyorum yoksa."

Pars karısına destek olarak onu kapıya doğru yönlendirirken, onun bu kadar içmesine izin verdiği için kendine lanet ediyor ama aynı adam onun masum itirazlarıyla da çapkınca gülümsüyordu. Dışarı çıktılarında, kızın bedenini yalayan akşamın serinliği içini ürpertti. Bunu anlayan kocası "Şimdi arabaya geçeceğiz, sabret..." diye kulağının dibine fısıldadı.

Asmin gülümsedi ama aslında serin hava az da olsa algılarını açmış gibiydi.

Az sonra yola çıktıklarında, yine kimse konuşmuyordu. Asmin'in konuşacak hali de yoktu zaten. Hafif çakır keyfi olmuş, başını cama dayamış, sessizce şehri ve yolları izliyordu. Bir müddet sonra da, ağırlaşan gözkapakları usulca kapandı. Pars arabayı durdurdu ve yanında sessizce uyuyan karısına baktı.

"Hadi Asmin, geldik," dedi usulca omzuna dokunarak. Asmin kocasının elini bir omuz hareketiyle silkeledi. "Ya bırak. Uykum var."

"Tamam, evde uyursun işte. Ben de sana sarılırım. Hadi kalk."

"Ya git. Burada uyuyacağım. Sarılma," dedi kız huysuzca.

"Niye sarılmıyor muşum?" dedi Pars hak iddia ettiği bedenine bakıp kaşlarını çatarak.

Asmin gülümsedi, uyurken bile kızardı. Çatılı kaşları çözülen Pars, sanki kocaman bir toplumun içinde çıplak kalmış gibi mahcupça gülümsedi ona bu sefer. Garipti, kızdaki masumluk bulaşıcıydı.

"..."

"Ama burada sana sarılamam," dedi sırıtarak.

Kız üzgünce dudaklarını büzdü. "Zaten sarılmıyorsun ki..."

Pars tek kaşını gerdi çapkınca. "Bunu istiyor musun?"

"Deli misin sen?" dedi azarlayan Asmin burnunu çekerek ama cevabını yanıtlamadı. "Ses çıkarma, uyuyacağım. Başım çatlıyor." Ve kız gözlerini yumduktan sonra, bir daha ses gelmedi.

Bu kız sarhoşken ne şirin oluyordu. Pars'ın içinden geçen hain yanı, onu konuşturmak için sık sık sarhoş etmesini tembihliyordu. Bu zalim düşüncelere kafasını sallarken arabadan inip, Asmin'in kapısına yöneldi. Kapıyı açınca Asmin'in cama yaslı olan başı düştü. "Hop!" derken bedenini düşmeden yakaladı. Karısının narin bedenini yavaşça kucağına alıp, kapıyı ayağıyla kapadı. Arabanın anahtar düğmesine basıp, girişe yöneldiğinde Asmin gözlerini açtı.

"Kapıyı aç."

"Ne kapısı?"

Asmin etrafına bakındı. "Kapı yok. Geldik mi?"

"Günaydın."

"Akşam olmuş, sen delirdin mi? Ne günaydını? İndir beni," diye huysuzlandı ve kollarında çırpınarak inmek için onu zorladı. "Ben... Ben sana küstüm."

Asmin huysuzca söylenip debelenmeye başlayınca, Pars mecburen bu şımarık çocuk ruhaniyetine bürünen koca bebeği indirdi. Ayakları üstünde durmaya çalışan karısını düşmemesi için kolundan tutarken "Neden?" diye sordu.

"Benimle eğleniyorsun. Bir de neden diye soruyorsun."

"Seninle neden dalga geçeyim?"

"Kızdırıyorsun!"

"Bak bunu yapıyorum doğru ama dalga geçmek için değil," dedi kızı girişe yönlendirirken, "Sadece tepkilerini izlemeyi sevdiğim için," diye ağzının içinde homurdanarak itiraf etti. Asmin hem uyku ve sarhoşluğun sersemliğiyle kollarını Pars'ın koluna dolayıp, kafasını da omzuna yasladı. Kapıya geldiklerinde daha zile basmadan, kapı çat diye açıldı.

"Oğlum nerede kaldınız, merak ettim."

"Bizzzzz geldik dayêêêê..." diyen Asmin, annesinin boynuna kollarını dolayıp, yanağından öpmeye başladı. "Özledim seni tombişim." Yaşlı kadın gelininden yayılan aşırı içki kokusuyla elini önünde salladı. Asmin tökezledi. Yaşlı kadın dengesini korumaya çalışırken, "Sarhoş mu oldun sen?" diye azarlarcasına sordu. Ama bir yandan da kaşları çatılmış halde oğluna bakıyordu. Pars omuzlarını masum bir hareketle silkti.

"Kızım sen ne içtin bu kadar?" dedi yaşlı kadın boynunu gelininin sıkı tutuşundan kurtarmak için debelenirken.

Asmin biraz geriye çekilip tırnağını dişlerken, "O içirdi, adını bilmiyorum. Kos... Kar... her neyse Kos'lu bir şeydi," dedi şaşkınca.

Pars bu suçlamayla gülse mi, kızsa mı bilemedi. Karısını usulca içeri çekerken, yaşlı kadın onu azarladı ama aldırmadı. "Dur ben ona kahve yapayım," dediğinde Asmin elini ağzına götürerek, "Lavabo..." dediği gibi öne atıldı. Fakat dengesi bozulunca, Pars ona yardım etti. Asmin huysuzlanarak, ellerini kocasının geniş göğsüne yasladı ve cansızca ittirerek, "Sen git..." diye buyurdu.

Güllü Hanım oğluna başıyla geri çekilmesini emrederken, "Ben hallederim, geri dur sen. Onu da kendine benzetmeye kalkma, bir daha da sakın içirme!" dedi kızgınca. Bu kıza ne yapmıştı bu deli çocuk? Ona geceleri takıldığı edepsiz kızlar gibi nasıl içirirdi? Hem de içki! Allah affetsin! Al işte Yaratandan önce çarpmıştı yavrucağı. Asmin kaimvalidesinin kızgın sözlerini onaylayarak başını salladı. İçeriye girdiklerinde bulantısı az da olsa geçmişti. Yaşlı kadın gelininin elini yüzünü yıkarken "Eğlendi mi?" diye sordu kurnazca.

Yüzündeki şefkatli elleri ittiren Asmin, "Çoook..." dedi çocukça bir sevinçle. Kaimvalidesi kızın yüzüne çarptığı soğuk suyu irkilerek silerken, o ağzına birikmiş olanları sağa sola saçarak tükürüyordu.

"Eee, anlaştınız mı bari benim hödük oğlumla?"

Asmin biraz düşündü, sonra sanki sır verecekmiş gibi kaimvalidesine yaklaşarak, elini dudaklarının üzerine siper etti. Gözlerini irice açmaya çalışmak gibi nafile bir tutuma girip, "Biliyor musun?" dedi dudaklarını büzüp lafları yayarak. "O... O beni öptü. Çok terbiyesiz bu oğlun anne!" deyip mahcupça kıkırdadı.

"Ya!" dedi yaşlı kadın hınzırca gözleri ışıldarken. "Bunu ilk defa mı yaptı?"

Asmin başını aşağı yukarı onaylayarak sallarken, ufacık çocuklar gibi çenesi sinesine çarptı.

"Salak!" dedi dişlerini sıkarak hayıflanan Güllü Hanım. Yüzünü buruşturdu sinirle.

Kız kaşlarını kaldırıp masumca bakarken, onun kendisine kızdığını sandı. Suçluluk duydu. "Ama... Ama anne valla o öptü. Ben bilmiyorum ki öpmeyi." Masumdu. Hem de çok masum.

Ah Zümrüt Kuş! Kadın bu sefer sinirinden kıkırdadı. Asmin kirpiklerini kırpıştırıp saf saf hayıflanarak, "Bana kızmış mıdır? Valla bilmediğim için öpmedim. Yoksa öperdim," dediğinde yaşlı kadının kahkahasının sesi lavaboyu inletti.

Asmin onun yine inanmadığını sanarak, "Valla..." dedi sesini yaya yaya. İnandırmak için ciddiyetle bakıyordu. Elini kaldırıp garip bir işaret yaptı, sonra yaptığı işaretin ne olduğunu kendisi bile anlayamayınca tekrar indirdi. Kaimvalidesi yüzüne tekrar serin suyu çarparken, eliyle ensesine biraz bastırıp başını eğdi.

"Eee... başka ne yaptınız? Öpüşmekten başka!"

Bu kadın cindi! Ve çok tatlıydı!

Asmin doğrulduğunda yüzünü havluyla silen kadına birden elini uzattı. "Elimi tuttu. Sımsıkı. Çok sıcaktı. Çok güzeldi. Erkekler el tutunca kızların kalbi çarpıyor biliyor musun? Ben nefes alamadım," dediğinde sonra düşünür gibi gözlerini kıstı ve birden heyecanlanarak kıkırdamaya başladı. "Bir de sinema da beni kıskandı. Çok kıskanç bu oğlun anne!" dedi bu kez de şikâyet ederek sitemle.

"Yaaa... Salak oğlum bunu karanlıkta nasıl becerdi?" derken havluyla gelinin yüzünü kurulayıp saçlarını geriye çekti.

Asmin garip bir rüyayı hatırlamaya çalışır gibi düşünüyor, baygın gözlerini kısıyordu. "Onlara ters ters baktı, onlar da korkup kaçtılar. Orada da öptü beni anne! Hem de kaç kere." Sonra ona kızmasından

korkarak savunmaya geçerek parmağının ucunu gösterdi. "Ama ufacık öptü. Küçüktü, küçücük."

Yaşlı kadın gelinini lavabodan çıkardığında, Pars onları girişte sıkıntıyla bekliyordu ve Allah biliyordu ya, kapalı kapıların ardında kız her ne saçmalıyorduysa, annesinin pek bir hoşuna gitmiş olmalıydı ki bu durum, ehlikeyif kahkahaları evi inletiyordu.

Asmin kaimvalidesine yaklaşarak, "Şişttt. Sır. Ona söyleme!" dedi tembihleyerek. Başını sarsarak da tasdikliyordu söylediğini.

"Asmin, ne yapıyorsun?" dedi Pars kaşlarını şüpheyle çatarak.

Asmin arkasını dönmeye çalışınca, sendeledi ama düşmeden kendini kocasının kollarında buldu. "Şişt!" dedi işaret parmağını ıslakça büzülmüş dudaklarının üzerine koyarak. Genç adamın ateşli bakışları o dudaklara kayarken, kız masum bir tutumla ve azarlayan bir tonda başladı konuşmaya.

"Sırrımızı anlatıyorum."

Güllü Hanım kaşlarını çatarak, karısını kucaklayan oğluna yaklaştı ve "Sen salaksın oğlum. Hani bilmesem, seni ben mi doğurmuşum derdim, valla bazen şüpheleniyorum," dediğinde azarlayarak, Pars Asmin'in ne anlattığını bilmiyordu ama anasının kızma sebebini az da olsa tahmin edebiliyordu.

"Yok ana, cidden beni sen doğurdun. Ben biliyorum, ebe kadından sonra malum tek tanığın benim," dedi muzırca.

"Büyükbaş! Yok o Êzing!"

"Ne?" dedi Pars yayık sesinden anlamayarak.

"Êzing dedim, tam oldu. Bir de eğleniyor. Senin yerinde olmak için kocaman bir Mardin halay başına duruyordu ama sen, yanındaki kızın... Tövbe tövbe..." dedi kızarak.

"Çok edepsizsin ana... Neler düşünüyorsun! Ayıp valla," diyen Pars arsızca sırıtarak bakışlarını karısına çevirdi ve uyuklamak üzereyken kucaklayarak merdivene yöneldi. Asmin kısacık bir an şaşkınlık çığlığı atmış ama hemen sonra kocasına bakarak keyifle kıkırdamıştı. Yaşlı kadın hayıflanarak mutfağa giderken, Pars çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Azarlayan gözlerini karısına çevirip "Ne anlattın anneme?" diye hesap sordu merakla.

Asmin dudaklarını kıpırdattı, kaşlarını garip bir hale sokarak, "Hatırlamıyorum," dediğinde Pars keyifle güldü.

"Peki, ne hatırlıyorsun Dağ Çiçeği?"

"Beni öptün!"

Hain bir huzurla gözleri parlayan Pars "Başka?" diye sordu.

Asmin adamın gözüne sokacak kadar elini kaldırdı ve "Elimi tuttun!" dediğinde çocukça, Pars yaramaz çocuk gibi gülümsedi. "Tamam, gözlerimi oyma bunun için, bundan sonra sana bakması için yerinde olması lazım," diye takıldı. Başını aşağıya eğdi ve gözlerinin içine bakarak fısıldadı. "Ne hissettin?"

"Uyumak."

Bu sefer hakaret yemiş gibi irkilen Pars, kaşlarını çattı. "Uyumak mı?" O kadar kötü mü öpüyordu? Hem de uykusunu getirecek kadar! Bozuldu.

"Uykum gelmiş, kaçmasın," derken başını kocasının boyun köküne yasladı Asmin'in ılık nefesinin tenine her çarpmasında, Pars'ın içi tuhaflaştı.

Pars merdiveni çıkmayı bitirmeden annesi yetişti. Bakışlarını Pars'ın kucağında uyuyan gelinine çevirdi.

"Uyudu mu?"

Pars gülerek "Sanırım... Sızdı," dediğinde Asmin huysuzca, "Uyumadım..." diye homurdandı ve ikili birbirine bakıp gülümsedi. "Kestiriyorum, şişttt!"

Yaşlı kadın onlardan evvel odaya kahveyi ve yanında bol limonlu soda olan tepsiyi bıraktı. Kendi odasına geçerken, Pars da kısa holü geçti. Bakışları karısının yüzündeydi ve dudaklarında garip bir gülüş vardı, annesi o edepsiz gülüşü çok iyi tanıyordu.

Eh, artık ellerini ovuşturup gelecek torunlarının hayalini görmeye başlayabilirdi!

Güllü Hanım odasının kapısını kapatırken gururlandı.

"Bunun işe yarayacağını biliyordum. Ben de iş bitmemiş."

Ah onları bir ömür mutlu ve yakın görürdü inşallah.

Pars annesinin açık bıraktığı kapıdan içeri girdi, sırtıyla ittirerek de kapattı. Yavaşça yatağa doğru yürüdü. Usulca Asmin'i yatağa yatırdı. Genç kız gözlerini açınca, "Annem kahve yaptı, içersen biraz açılırsın," diye öneride bulundu.

Kız umursamazca gözlerine bakınca da iş başa düştü. Eğildi ve karısına uzandı. Komodinin üzerindeki kahveyi alırken, diğer eliyle de ensesini kavrayıp başına destek verdi. Asmin huysuzca dudaklarını büküp, kocasının dudağına dayadığı fincanı eliyle ittirdi.

"Bırak..." dedi sesini yaya yaya bağırırken.

Pars kaşlarını çatarak, "İçmezsen daha kötü olacaksın. Biraz açılman gerek," diye buyurdu.

"Hayır açılmasın uykum."

"Açılsın, işimiz var."

Onunla verdiği savaşı sonunda kazanan Pars, önce kahveyi, sonra sodayı içirdi ve içirdiği gibi de lavabonun yolunu tutturdu. Asmin kocası tam içeri girecekken kapıyı suratına çarpıp, kendini güç bela klozete attı. Pars anahtarı ne ara çevirdiğini bilemediği kapının tokmağını zorlarken, "Asmin aç kapıyı..." diye kızgınca bağırıyordu. Asmin birkaç öğürmeden sonra kendini toparladı. Kocasının kapıyı yumruklamasına, azarlayarak hırlamasına aldırmayarak elini yüzünü yıkadı ve biraz olsun kendine gelebildi. Rahatlayınca da derin bir nefes alarak kapıya yöneldi. Biraz ayılmış, duyuları açılmıştı ama hâlâ başı dönüyor, bedeni halsiz duruyordu.

Pars açılan kapıya kızgın bir bakış atarak, "İyi misin?" diye tosladığında, Asmin şu ana kadar ne kadar saçmaladığını bilmeyerek, "İyiyim... Sanırım sarhoş oldum," diye hayıflandı.

"Sanırım," dedi kocası da alayla.

Asmin dudağının kıyısını çiğneyerek, "Daha iyiyim ama uykum var gibi. Biraz dinlenirsem bir şeyim kalmaz," deyip köşedeki berjere doğru ilerledi. Pars kaşlarını kaldırarak, "Yatmayacak mısın?" diye sorunca, kız bakışlarını önce odanın içinde gezdirip bir çıkar yol aradı, sonra gözleri kuş kafesine ilişince, "Kafesi örtmeliyim. Gece ötebilir ve ben, sesinin seni rahatsız etmesini istemem," diye kıvırdı.

Pars komodinin üzerindeki tepsiyi alarak kapıya yöneldiğinde, Asmin de çekingen bakışlarını onun üzerinde gezdiriyordu. Pars önce tepsiyi mutfağa bıraktı, sonra biraz telefonunu kurcaladı. Önemli bir şey olup olmadığını kontrol ettikten sonra tekrar odasına çıktı. İçeri girdiğinde Asmin'i kıyafetleriyle yatağın kıyısına kıvrılmış halde buldu. Üstelik kuşun kafesini örtmeyi de unutmuştu.

Genç adam gülümseyerek önce kafesi giysi odasına götürüp

kapısını kapattı. Bu geveze kuş gece boyunca susmazdı, biliyordu ve bu gece onu değil sadece karısının soluklarını dinlemeyi arzu ediyordu.

Kuşu bıraktıktan sonra karısına yaklaşarak, dikkatle ayaklarındaki ayakkabılarını çıkardı. Ardından derin bir nefes alıp, sorunlu yatışını düzelterek pantolonuna uzandı. Daha önce milyonlarca kez yaptığı bu eylem, şimdi garip bir suçlulukla içini çürütüyordu. Neden onun izni olmadan ona dokumak istemiyordu? Ya da karşılık almayacağı bir eylemle baş başa kalmaktan çekiniyordu. Kocaman adam, hayatında ilk defa bir kadının fikrini, kendini sorgulayacak kadar önemsiyordu. Oysa o, karısıydı ama Pars, onun karısından daha çok, istekli kadını olmasını istiyordu. Pantolonu çok dardı, üstelik lunaparkta da bir hayli tozlanmıştı. Kaşlarını kaldırırken düğmelerine uzandı. Kız huysuzca kıpırdandı ama sesi çıkmadı. Pars onu rahatsız etmeden düğmelerin hepsini tek tek açtı. Bunu yaparken garip bir şekilde terliyor, tam bir ergen gibi eli titriyordu.

Ama çıkarmazsa Asmin rahat yatamazdı. Pantolonu yavaşça sıyırıp, biraz zor da olsa bacaklarından çıkardı. Ve elinde asılı kalan kumaşla, gördüğü manzara karşısında dişlerini sıkarak donakaldı. Onun uzun, ince ve beyaz bacakları göz alacak kadar muhteşemdi. Teni, rengi, pürüzsüzlüğü... Yatağında yatan kız bir huri kadar kusursuzdu.

Üzerine giyindiği kışkırtıcı dantelli iç çamaşırı, onu arsızca aşka davet ediyordu. Kendini kasarak Asmin'i koltuk altlarından kucaklayıp, yastığına doğru çekti. Tam geri çekiliyordu ki, gözleri Asmin'in içine işleyen hüzün kaplanmış yeşil gözleriyle buluştu. Sıcacık bakıyor ve istekle parlıyordu.

Bu kız onu aşka davet ettiğinin farkında değil miydi? Arzusunu kamçılayıp, şehvetini dürttüğünün...

"Uyandın mı uyuyan güzel?" Dudakları alayla yukarı kıvrılsa da, çapkın gözleri saf arzuyla yanıyordu.

Asmin başını salladı. Pars'ın ne yaptığını anlayınca da, yanaklarındaki pembelik kırmızıya döndü. Yüzünün yandığını hissediyordu fakat bunu engelleyemiyordu. En önemlisi ise aldığı alkolün cesaretini kamçılamasıydı.

Aslında Pars'a da cesaret veren alkol değil, kendisine sığınan Asmin'in kuvvetli içgüdüleriydi. Pars'ın güçlü kollarının bedenini bir koca gibi sardığını anlayınca, kalp atışları hızlandı. Ufacık kalbinin bedenine bu kadar cesurca kafa tutması da ayrıca çok fazlaydı.

Nihayetinde ufacık dediği kalp, kocaman bir evrendi ama anlayamadı.

Heyecanlanınca kesik kesik nefes almaya başladı. Kocasının nefesi hızlanınca ise kalbi apansız bir hızla durdu. Normalde bu durum çok utanç vericiydi ama bundan utanmasına rağmen, üzerinde güçlü bir cesaret de vardı. Bu alkolün eseri olmasa bile içinde yeşeren esaretin hükmetmesiydi. Masum ama ne istediğini bilen kendinden emin gözleri, Pars'ın gözlerinden kayıp yanaklarına takıldı. Nasıl bir şeydi ona dokunmak? Bir erkeğin bedenini, kaslarını, girintilerini ve çıkıntılarını hiç merak etmemişti ama bu adamın... Bu adamın her şeyini istiyordu. Güçsüz elini korkusuzlukla uzattığında, ne yapmak istediğini düşünecek kadar zaman tanımadı kendine. Cesurca gözlerine bakarken, yavaşça yanağına dokunan avcu uyuşmuş gibiydi. Buz gibi parmakları nereye değerse gözleri de onu takip ediyordu. Kocasının yeni çıkmaya başlayan sakalları tenini gıdıklıyor, bu tepkiyle de dudakları keyifle bükülüyordu. Ona hep böyle dokunmak istemiş olamazdı değil mi? Ama istiyordu.

Ve sonunda o da tıpkı kocasının kendisine yaptığı gibi ona dokunmuştu. Parmakları şakağını, yanaklarını gezerken sanki bir körün tutkuyu hissetmek istemesi gibi keşfe çıkmıştı. Onun eli Pars'ın yüzünde gezdikçe, adamın tutuk nefesleri savruluyor, ciğerlerine giren soluk alışverişleri değişiyordu.

Asmin'in gözleri bir anda Pars'ın dudaklarına takıldı. O çapkın dudaklar bugün onu nasıl da öpmüş, nasıl esir etmişti tüm varlığına. Dudaklarına dokunan, kanını kaynatan ve içinden havalanan kelebekleri, yüreğinde horon tepen titreşimleri oluşturan, onu kendinden geçiren o büyülü hissi hatırladı.

Filmlerde görürdü böylesine ateşli, şehvetli, iç kıyan öpüşleri ama öpüşmenin bu kadar güzel olduğunu bilmezdi. Bir tenin diğer tene vereceği lezzeti hiç düşünememişti ve iğreneceğini sandığı o ıslak dil... Lanet olsun, aklını başından almıştı. Ağzında hâlâ tadı vardı sanki. Farkında olmadan kurumuş dudaklarını yaladı, bakışlarını dudaklarından çekip, Pars'ın ateşlenen gözlerine çevirdiğinde adamın bakışlarıyla nefesini tuttu.

Yanıyordu!

Adamın gözlerinde gördüğü o tutkulu bakışlar yüreğine etki edip, bedenini de aynı anda yakıyordu. Soluk alamadığını, vücudunda baş gösteren yangını söndüremediğini anladı.

Pars'ın sessizce ve bu büyülü anı bozmadan kendisine şehvetli gözlerle baktığını gördükçe, içinden uçaklar havalanır oldu yine. Karnında kelebekler dans ediyordu tepişerek. Hele bir de Pars kafasını yavaşça aşağı indirirken...

Of Allah'ım!

Gelecek olanı biliyordu. Kollarında bile değildi henüz. Sadece Asmin dokunmuştu ona, ama sarılmamışlar, koklamamışlardı fakat adamın ne yapmak istediğini de kavrayabiliyordu. Karnında bir ağırlık oluştu. Nefesini tutup, keyifle gözlerini kapattı. Pars'ın istekle aralanmış dudakları hoyrat bir sahiplenmeyle dudaklarına değerken, içindeki beklenti hissi tüm vücudunu ele geçirdi.

Pars, yavaşça kızın dudaklarını öperken çok talepkârdı. Asmin bu keyifli emre itaatsizlik edemedi. Ürkekçe ama bir o kadar da istekle karşılık verdi.

Pars onun ürkek kıpırtılarını ve masum uğraşlarını şehvetle karşıladı. Hafiften ağırlığını temkinle üzerine verirken, bir kolu incecik beline pratikçe dolandı. Kızın içinden kaçan kuvvetli inlemeler ağzında donunca, adamın bedeni kasılıp taş keserek bir an durakladı. Lanet olsun, bu ses tüm iradesini delik teşik ederek ona sahip olma isteğini iyice kamçıladı.

O durunca arzuyla kıvranan Asmin'in elinin biri, sinsi bir yavaşlıkla ensesine doğru yol aldı. Saçlarına dalan parmaklarının arasındaki keyifli his muazzamdı. Parmakları da öpüşmenin şiddetine göre hırçınlaşarak saçlarında dolaşmaya devam etti. Diğer elini de kaslı omzuna koyup, tırnaklarını etine vahşice geçirerek sıkıca kavradı.

Pars bu hareketle biraz daha kasılırken, Asmin'in ağzını keşfeden dudaklarını tatlılıkla sömürdü. Dilini kızın bal tadındaki o sıcak ağzının içine sokunca, kızın ağzından boğuk bir homurtu koptu. Dudaklarını yavaşça açınca da homurdandı. Pars karısının sabırsızlığına gülümserken, bunu yapmasını istediğini belli eden kıza istekli bir bakış attı.

Bu kadar ateşli olacağını hiç düşünmemişti. Öptükçe öpmek isteyeceğini, hiç durmadan onunla sabaha kadar sevişme arzusuyla dolacağını bilememişti.

Adam karısını kısacık bir an bırakıp, huzursuzca yerinde doğrulurken, kızın yaptığı huysuz homurtuyla, çapkın dudakları küstahça yukarı kıvrıldı. Bu memnun bir egonun hoşnut haliydi.

Hiçbir zaman evlenmeyi düşünmeyen bir adam olarak, bugünkü yaptıklarına bakıldığında pek de mantığıyla hareket ettiği söylenemezdi. Ama şimdi evli olduğuna göre mantık bakımından yolun yarısı zaten aşılmıştı.

O karısıydı ve bunu yapmak hem yasal, hem beden, hem de gönül hakkıydı.

Yatakta oturur vaziyete gelip, gözlerinin içine bakarak sessizce istediğini dile vurdu. Genç kızdan tepki olarak cevap gelmeyince, gömleğinin düğmelerini yavaşça açmaya başladı. Asmin bu hareketle hayli heyecanlandı. Gözlerini adamın eline dikmiş, her düğmesini açmasında dudaklarından salınan nefesleriyle göğüsleri usulca kalkıp iniyordu. Ama ses etmiyor aksine heyecanlı gözlerini kırpmadan devam etmesini belirten bir kabullenişle kocasına boyun eğiyordu.

Pars onun bu itaatkâr, masum, yeni keşfettiği cesur ve şaşkın hallerini öyle beğeniyordu ki, kendine mâni olması artık neredeyse imkânsızdı. Bir de sakar hallerini tabii. Çok başkaydı onun güzel karısı, tanıdığı diğer bütün kadınlardan bambaşka.

Onunla hiç sohbet etmese bile bir bakışıyla kızardığını görmek, eskiden tanıdığı tüm kadınlardan daha ilginç ve daha eğlenceli yapıyordu onu. Eğer zamanı geldiğinde Allah'tan böyle saygılı bir eşi olsun isteseydi, bu pekâlâ sadece Asmin olabilirdi.

Bu duruma son derece romantik bir beklenti içinde yaklaşmadığını biliyordu ama onların evlilikleri zaten kötü bir başlangıçla başlamamış mıydı? En azından bundan sonrasını iyileştirebilirdi.

Karısının ona âşık olmasa bile onu arzulaması ve saygısı yerinde durduğu sürece yanında olması, adamın bir ömür boyu isteyebileceği bir şeydi.

Sonunda tüm düğmelerini açtı. Düşünmek için çok zamana ihtiyacı olacaktı ama şimdi bunu daha fazla yapmayacaktı. Aklından geçen ihtirası yüksek arzulu fikirler, bedenini yoklayan isteği yüksek, ateşli kasılmalar ve kasıklarında beliren sertleşme. Lanet olsun! Buna hazır olmayabilirdi! Hatta yine daha sonra onu suçlayabilirdi.

Belki de yatmalı ve sabaha kadar zihninin berraklaşacağını ümit etmeliydi. Derin bir iç çekti, sonra tekrar düşündü. Onu arzuluyordu ve düşünmeden acele etme duygusundan nefret ediyordu. Bu kargaşaya

bütünüyle kendisinin sebep olması ise asla durumu hafifletmiyordu. Pars ona sahip olmakla, yanına yatıp uyumak arasında savaşa giriyor ve şeytan düşüncelerine sızınca aklı çok farklı yerlere kayıyordu.

Her şeyi sadece kendisi istediği için değil kızın fikrini de alarak öne koymalıydı. Ve ikisinin de isteklerini tatmin edecek şekilde sıraya koyduğunu bilmeliydi. Onu istediğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Kızgınca gömleğinin kanatlarını iki yana ayırdı ve parmakları gerginlikle manşetlerine uzandı. Bu sırada gözlerini kaslarına, ışığın altında parlayan koyu tüylerine ve tomur tomur olmuş meme uçlarına diken Asmin, ağzı kuruyunca dudaklarını yaladı ve nefesini öyle sesli bir şekilde içine çekti ki, bu ses kocasını daldığı savaştan kurtarıp gerçek hayata çıkardı.

Pars'ın bakışları yüzü kızarmış karısına kayınca, kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

"Asmin... Bizim için ne düşünüyorsun?" diye sordu merakla.

Kız şaşkınca kirpiklerini kırpıştırdı. Kollarının üzerinde yataktan doğrulup, gözlerini kocasına dikti.

"Ha-hangi konuda?"

"Bizim evliliğimiz konusunda. Artık eskisi gibi olmayacak biliyorsun değil mi?"

Kız mahcupça yatağa oturup başını aşağıya eğdi. Elbette ki biliyordu. Ellerini kucağında kenetledi. Ve o anda bacaklarının çıplak olduğunu idrak ederek ürperdi. Kocasının ne demek istediğini işte şimdi daha iyi kavradı. Usulca yanındaki yastığı alıp kucağına koyarak, bacaklarının çıplaklığını örtmeye çalıştı.

"Hâlâ anlayamadın değil mi Dağ Çiçeği?"

Asmin başını hafifçe kaldırdı, dikkatli bakışlarıyla kocasının ifadesi sertleşmiş yüzünü araştırdı. Evet... Hiçbir şey anlayamıyordu.

"Neyi anlayamadım?" Sesindeki ürkek titreşimlere engel olmaya çalıştı ama bu o kadar zordu ki, başaramadı.

"Seni ne kadar çok istediğimi..."

Kız yutkundu. "Be-belki hevestir. Ge-geçecek..."

"Asmin... Geçmeyecek!" dedi Pars itaat bekleyen bir sesle. Kendinden hayli emindi. "Beni kocan olarak istiyor musun?"

Asmin'in karnına bir ağrı saplandı. Alnında boncuk boncuk terler

birikmeye başladı. Aynı anda hem buz gibi bir ürperti, hem de garip bir sıcaklık duydu içinde. Saçları da yüzünü kapatınca, nefes alamadığını hissetti. Ve yüzü birden uzun ve kuvvetli ellerin esaretine yakalandı. Çenesini kavrayan parmakları başını usulca yukarı kaldırıp, utancından kirpiklerinin altına sığınmış gözlerini gözlerine çevirdi.

"Beni istiyor musun?"

Kız utancından ölebilirdi. Nasıl konuşacaktı? Cesaretini toplaması zaman aldı. Adam bunu yanlış anlayarak ağzının içinde küfredip elini çektiği anda, kızın parmakları elini kavradı ve yanağını kocasının avucunun içine bastırdı. Pars az önce bozulmuştu ama şimdi... Şimdi nefes alamıyordu. Diğer elini de genç kızın yüzüne koyarak, başını kendine kaldırdı. Alnını alnına yaslayarak, tenleri gibi terlerinin de birbirine karışmasını sağladı.

"Dağ Çiçeğim... Seni zorlayamam. Eğer istemezsen sana yaklaşmam. İstemezsen odaları bile ayı..." dediğinde Asmin kocasının yüzünü ellerinin arasına alarak, dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Öpmüyordu. Çünkü öpüşmenin nasıl başlatılacağını bilmiyordu. Sadece büzük dudaklarıyla kocasının alt dudağını yakalamış ve kendi dudağının arasına sıkıştırmıştı.

Adam dudağına usul bir buse koyarak, nefes alamadan hafifçe geriye çekildi ama tenleri ayrılmadan alınlarını bileştirdi.

"Asmin..." diye fısıldadı kızın yüzüne ya da kulağına değil, ta yüreğine süzülüp ruhuna sızarken.

"Pars..." dedi aynı kocası gibi kız da ruhuna fısıldayarak. "Konuşmayalım. Sorarsan cevap veremem, susarım. Dokunursan karşılık veremem, sinerim. O kadar cesur değilim. Senin kadar cüretli olamam." Sanki on katlı bir binayı koşarak çıkmışçasına nefes nefese, titrek soluklarını kocasının dudağına emanet etmişti.

"Duymalıyım," dedi Pars inatla. Kızın narin yanakları parmaklarının arasında eziliyor, başparmağı ıslak dudağının üzerinde arzuyla geziniyordu.

"İs-istiyorum," dedi kız soluk soluğa. "Ne istediğimi bilmiyorum, hata mı yapıyorum bunu bile bilmiyorum ama istiyorum."

"Ben de seni istiyorum meleğim. Hem de çok... İlk gördüğüm o geceden beri..."

Ve dudaklarını genç kızın şaşkınca aralanmış dudaklarına

mühürledi. Asmin titrek kollarını cansızca kocasının boynuna sardı. Ağzının üzerinde, baştan çıkarıcı dokunuşlarla hareket eden dudaklarına ve öpüşlerine karşılık vermiyordu ama ona karşı direnmiyordu da. Pars öperken o kadar şefkatli, o kadar minnettardı ki, kız onun bu üstüne titreyen haliyle ağlamak ister gibi duygusallaştı.

Pars başını geri çektiğinde derinden gelen kesik nefesler soluyordu. Gözlerinde anlaşılması zor bir şaşkınlık, neredeyse bir şimşek ifadesi vardı. "Evli kaldığımız sürece sana saygıda kusur etmeyeceğim."

Asmin sessizce ona bakarken sanki zaman durmuştu.

"Evli olduğumuz sürece sana her anlamda yarenlik edeceğim."

"Kırdığım zamanlar olacak," dedi adam.

"Üzdüğüm zamanlar olacak," dedi kız.

"Biz normal evliler gibi olmayacağız. Sana tutamayacağım aşk sözleri veremem, vaatlerde bulunamam, yeminler edip aynısı bekleyemem. Asmin, ama hep yanında olacağıma ve sana saygı duyacağıma, sadık olacağıma, bedenime senden sonra başka ten değmeyeceğine söz verebilirim."

"Sen yanımda olduğun sürece ve sonrasında, her anlamda bir tek senin olacağım Pars. İlk ve sonum olacaksın."

"Söz mü?" dedi adam burnunu burnuna sürterek.

"Söz," dedi kız burukça gülümseyerek.

Pars geriye çekilince, Asmin bozuldu. Heyecanını ve kırgınlığını gizlemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Bir tek kendisi söz vermişti ve buna içten içe bozulmuştu. Kocasının tamamen geriye çekileceğini sanırken, o burnunun üzerine içten bir buse koyarak, "Söz Dağ Çiçeğim. Kadınımdan başkasına asla bakmayacağım," diye sessiz bekleyişini yanıtladı.

Kız memnunca gülümserken, yanaklarını ısıran kızıllara inat, kocasına cesurca hülyalı bakışlar atıyordu.

Pars ayaklandı ve hızla gömleğini üzerinden çıkarıp bir köşeye savurdu. Pantolonunun kemerine yöneldiğinde, Asmin'in ona kocaman olmuş gözlerle baktığını görünce, düğün geceleri aklına geldi. Zaten o geceye dair tek hatırladığı, kızın dolgun dudaklarının içinde bıraktığı tadıydı. Ona zor kullansa, bu kız bu kadar cesur olamazdı. Aklı karıştı ve birkaç saniyede o geceyi zihninden geçirmeye çabaladı.

Eğer o gece yatmış olsaydılar, Asmin'in gözleri böyle dehşetle irileşerek pantolonunun kabartısına bakmazdı. Moraracak kadar sıktığı ellerini, titreyen kirpiklerini izledi. Ellerini kemerinden çekip, karısına doğru yaklaştı. Asmin'in yanına yanaşıp, fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Artık evli olduğumuza göre ve bu konuyu konuştuğumuza göre bunu yapabiliriz değil mi?" diye nazikçe sordu.

"İlk ve sonum olarak..."

Ve Asmin nefes alamadığını anladığında, beynine oksijen gitmediği için bir an düşünemedi. Anlamış mıydı? Utana sıkıla, "Özür dilerim, ben..." dediğinde, Pars dudaklarının üzerine elini koydu. Sonra gözlerine arzuyla bakarak, "Senin yerinde kim olsa aynısını yapardı inan. Beni tanımıyordun bile..."

Dudaklarını ısıran kız, aklındaki düşüncelerle kendi kalbine indi. Ne kadar anlayışlı diye içinden geçirdi. Yanaklarının hatta vücudunun yandığını hissediyordu. Sadece evet der gibi kafasını sallayabildi. Yüzünü yana çevirerek, tepesindeki ışıltısı bol avizeye çekinerek baktı. Avizenin kristallerindeki renk cümbüşü zümrüt yeşili gözlerinde raks ederken dalgınlaştı. Çünkü fısıltıdan farksız sesiyle konuşamayacağını biliyordu. Yumru oturmuş boğazını temizleyip, kekelediğinden habersiz, "Lam-lambayı kapatabilir miyiz?" diye çekinikçe sordu.

Pars gülerek lambayı kapatıp tekrar yanına dönerken, karısının baktığı yeri görünce çapkınca gülümsedi. Asmin'in huzursuz gözü abajurdayken, bakışlarını kocasına çevirip mahcupça kaşıyla işaret etti. Pars kafasını hayır anlamında sallayarak yanına yaklaştı.

"O kalacak. Seni görmek istiyorum."

Asmin kaşlarını kaldırıp burnunu tedirginlikle kaşıdı. Kocasının loş ışığın altında bronz bir heykel gibi parlayan kaslı bedenine bakarken, kalbi kuş olmuş çırpınıyordu bedeninde ve ruhu ona bir Fatiha bile okutmadan çekip giderken, iş pişirdiği aklıyla kaçarak veda ediyordu.

Pars Asmin'i yatıştırmak için konuşarak yanına yaklaştı. Bu onun ilkiydi ve korkmasını asla istemiyordu. İlk gecelerini hatırlamıyor olması, ilk defa birlikte olacak bir kızı tanımayacak kadar tecrübesiz olduğu anlamına gelmiyordu. Yatağa yaklaşıncaya kadar iç çamaşırını çıkarmadı. Üzerinde sadece o kalmıştı. Onu yatıştırmak, korkutmadan sakinleştirmek istiyordu.

"Şarabı bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Asmin gözlerini genç adamın bedeninden ayırmadan dudaklarını yaladı, "Ben ilk defa içtim, biliyorsun."

Pars, Asmin'e sokulurken, "Hımmm..." dedi içten gelen samimi bir hırıltıyla.

Ellerini Asmin'in omuzlarına koyup, yavaşça ovarken kızın tüyleri ayaklandı ve nefes alamayarak taş kesilip kasıldı. Kirpiklerinden ayak tırnaklarına kadar her hücresi korkudan gerildi.

Pars'ın masaj yapan işinin ehli parmakları, genç kızın boynuna kayarken, içinin kalktığını biliyordu. "Titriyorsun Asmin." Kafasını aşağı eğip, dudaklarını kulağına çarpacak kadar yaklaştırdı. Kızın karnındaki o kabız olacağı zamandaki gibi kasılmalı ağrı şiddetlenince, ellerini karnına bastırmak istedi ama kucağındaki yastık bir anda havalanıp elleri bacaklarına düşünce, birden korkuyla sıçradı. Kocasına karşı şimdi tamamen savunmasızdı. Adamın ılık nefesi tüm hücrelerinin uyarılmasını sağlarken, sakinleştirici etkisi olan yumuşak sesi, içini gıdıklayarak kulağından omuriliğine aktı.

"Korkuyor musun?"

Asmin titriyordu ama korkudan mı, meraktan mı, yoksa heyecandan mı kendisi de bilmiyordu! Pars Asmin'in kulağının dibine fısıldayarak tekrar eğildi. "Sakın korkma!" dediğinde, dudakları kulak memesine yoklama çekmiş, nefesleri teniyle yasak bir ilişkiye girerek ruhuna süzülmüştü.

Pars'ın kafası aşağılara kayıp, nefesini kızın boynuna emanet verirken, o da istekle başını geriye atmakla, mum olup erimek arasında gidip geldi. Ilık nefesi tenini döverken, dudakları öpmediği halde tenini taciz edince bu hareketle huylandı. Dudakları yavaşça gerdanına değince, ürpermeyle birlikte kıkırdadı. Elini dudaklarına kapatmak istedi ama kocası iri eliyle yanağını avuçlayarak, başparmağıyla dudağını okşarken, diğer yandan da dudaklarıyla boynunun tadına varıyordu. Kokusunu derin derin içine soluyor, dilini lezzetli bir dondurmayı yalar gibi teninde gezdirerek ıslak bir tat bırakıyor, öptüğü yerleri yakarken, bıraktığı yerlerle kızı ürpertilerin silsilesine itiyordu. Dudakları haylazca yanaklarında, gerdanında, çenesinde gezerken, Asmin kendini bu dokunuşlara alıştırmaya çabalıyordu. Genç kadını kendine doğru çekti. İncecik kumaşın üstündeki diğer elinin dokunuşu yumuşak ama kararlıydı.

Kocasının başını kavrayan eli kulağına, oradan da saçlarına

dadanınca, parmaklarının arasında süzülen saçlarının verdiği etkiyi hissetti Asmin ve aynı anda kocasının sarhoş eden sıcacık sesini duyumsadı teninde.

"Rahatla Asmin, yoksa bunu hiç yapamayız."

O böyle söyledikçe kız korkarak ondan uzaklaşmaya çalışıyor ama genç adamın gövdesinden yayılan sıcaklık adaleli göğsünün ve kollarının dokunuşu, eski anılarını yeniden canlandırıyor, tüm kaçma dürtüsünü zihninden alıp götürüyordu.

"Sakin ol ve rahatla."

Onu telkin eden genç adam sesi dışarıdan duyulan soluğunu bırakırken, sanki kendisi çok rahatmış gibi konuşuyordu. Tedirgindi işte, her halinden besbelliydi. Neden olduğunu anlayamadı Asmin. Çünkü o tecrübeliydi. Yol göstericiydi.

"Beni heyecanlandırıyorsun," dediğinde kız şaşırdı.

Onu heyecanlandırıyor muydu?

Daha önce hiç masum biriyle birlikte olmamıştı Pars ve bu onun için de bir ilkti, her şeyin ilki gibi bunu da yine karısıyla yaşıyordu. Yatıştırıcı dudakları tekrar dudaklarına kapanınca, Asmin kendiliğinden rahatladı. Sersemletici öpüşlerine ürkekçe karşılık vermeye başladı. Pars'ın eli gömleğinden içeri dalıp, diri göğsüne hafifçe dokundu. Asmin ürperince göğsünü sıkıca kavradı. Maharetli parmakları sutyenini kenara çekip, göğsünün ucuyla yavaşça oynamaya başladı. O oynadıkça Asmin kendini Pars'a daha fazla bıraktı. Garip bir kabullenmeyle duygularına çizilen yöne uydu ve ona doğru akma içgüdüsüne izin verdi. Yüreğinde tuhaf bir ateş yanıyordu. Dokunuşlarının rahatlatıcı etkisi, teninin alevler alarak yanmasını sağlıyor ve nefesleriyle bu harlı ateşi söndürerek tüylerini kaldırıyordu.

Adamın gömleğine uzanan parmakları, kızın düğmelerini ne zaman açtı, ne zaman kumaşı omuzlarına doğru sürükleyerek aşırdı anlayamadı. Gömlek kollarına kadar sıvanmış, Pars'ın eli sutyeninin klipsine kapanmıştı.

"Titremeyi bırak Asmin. Rahatla. İnan bana kötü olmayacak."

"Ba... bana böyle bakmazsan," dedi kaşlarını çatarak. Gözlerini kapatıp, başını aşağıya eğerek dudağını ıslattı ve birbirine bastırıp derin derin soludu. O soludukça hızlanan nefeslerinden sebep, göğüsleri de hızla kalkıp inerek adamın dikkatini dağıttı.

"Nasıl bakıyorum sana?"

Asmin'in nefesi kesilir gibi oldu. Kocasının eli ipek kumaşın altından süzüldü ve hain parmakları tenine sürtünerek aşağılara kaydı. Ürpermesiyle birlikte dikleşerek, bir gül tomurcuğu gibi ona başkaldıran göğüs ucunu tekrar yakaladı. Usulca, yaramaz hareketlerle sataşarak, daireler çizmeye ve tenine sürten tırnağıyla işkence etmeye başladı. Kız hızlanan nefesiyle, adamın edepsizce oynayarak dolaştırdığı işaret parmağına çevirdi şaşkın bakışlarını. Kirpiklerini kırpmadan bakarken, nefes almadığı için o parmaklara yoğunlaşmamaya çalışıyordu. Bunu tanımlamak için tek düşünebildiği sözcüğü söyledi.

"Çok ateşli!"

"Yani..."

"Dokunamayacak kadar ateşli bakıyorsun. Yanıyorum."

"Bundan daha iyi bir anlatım olamazdı Asmin, bunu bana sen yapıyorsun. Yakıyorsun..." derken gırtlağını yırtan sesiyle, dişlerini sıktığı ağzındaki gıcırdamadan belli oluyordu. Sutyen açılıp, rahatlayan dolgunlukları o paçavranın esaretinden kurtardı. Asmin kasıldı ve utanınca hemen göğüslerini saklamak için hamle yaptı. Kocası havalanan elini bileğinden yakalayarak, "Hayır! Seni keşfetmeme izin ver," derken kulağına sokuldu. "Peki, sana dokunduğumda nasıl hissediyorsun? Sıcak mı? İtici mi?"

Bu mahrem soruları yanıtlamak Asmin için çok zordu. Nefessiz dururken, tek yapabildiği başını sallamak oldu. Kocası çok zalimdi! Neden ona bu soruları sorarak utandırıyordu ki? Bedeninin her yerinde onun yakıcı sıcaklığı dolaşıyordu, anlamıyor muydu tenine vuran kızıllıktan? Öylesine sağlam ve ağır bir erkekti ki o, onun bu kadar konuşmasını, yatıştırıcı hareketlerini kavrayamadı. Oysa Pars, onu gevşetmek için gevezeliğe vuruyordu işi, konuşturarak aklındaki sorgulayıcı duyguları arındırmayı planlıyordu mantığı. Eli ensesine kaydı kocasının ve parmakları sımsıkı kavradı boynunu. Nazikçe çekiştirdi arkaya doğru. Kızı yatağa yatırırken, Asmin soluk soluğa titriyordu. Ateşler içinde kavrulan bedeni yatağın serin kumaşına temas edince içi kalktı. Tüm tüyleri gözle görülür şekilde havalandı. Asmin onun ağırlığının altında nefessiz kalıp ölmekten çekindi. Kocası iri bedeniye üzerine kapandıkça, nefes alamadığını hissetti. Elleri geniş omuzlarına tırmandı. Avuçları teniyle dolarken, tırnakları vahşi bir pençe gibi etine battı.

Bir uçurumun kenarından çaresizce kayıyormuş gibi bir hisse kapılarak omuzlarına asıldı. Sanki aşağıya düşecek ve tutacak tek dalı yine kocası olacaktı. Onun sonsuzluğa uzanan gözlerindeki karanlığa dalarken, hiçbir irade gösterisi sunmadan, orada kaybolmayı umdu. Kocasının arzulu bakışlarında yok olurken, kurtarılmak istemiyordu. Sadece onu da beraberinde götürmek istiyordu.

Adam dudaklarını yanaklarına sürttü ve ihtiraslı nefesiyle kulaklarını dişledi. Sonra da dilini kulağının içine daldırıp tüm tüylerini titretirken, dudağını ufacık ısırıklar halinde boynuna ve omuz boşluğuna kaydırarak dolaştırmaya başladı. Bir vampir gibi sivri olan dişleri, genç kızın kemiğine takıldı.

"Hâlâ korkuyor musun?"

"Bi-biraz."

Adam kızın bedenini kendi bedenine sertçe yasladı. "Peki, şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak. Eriyorum."

"Hâlâ mı?"

"Hâlâ... İkimiz de... Yanacağız!"

Bir tek sözcük bedeninin her bir noktasını ele geçirip, milyonlarca hücresiyle hazır olduğu yolculuğunu tanımlıyor gibiydi. Pars elini kasılarak titreşen karnına kaydırdı. Parmaklarını göbek deliğinin çevresinde dolaştırarak, kasılmasının azalmasını sağladı ve usulca baldırına süzülüp, yumuşak kavisli kalçasının kadifemsi yapısını keşfederek yukarıya doğru çıkardı.

"Bu kadar masum olmasın bakışların..." dedi yeşil gözlerini gözlerine ürkekçe odakladığı bakışlarına bırakarak. "Böyle baktığında delirtiyorsun beni." Usulca yasladı bedenini bedenine ve kız onun sertliğini tüm ihtişamıyla baldırında hissedince aklı uçtu. Pars ona sertliğini hissettirmek için nazikçe basenlerine sürttü.

"Dehşet verici duruyor."

"Zevk verici aslında..."

Kız derin bir nefesle kendini boğarken, adamın onun söylediği şeyle egosu tavan yaptı ve sinsi bir sırıtmayla dudağının bir köşesi yukarı kalktı. Burnunu burnuna sürterek, kızın sık nefes alan aralık dudaklarına ufacık bir buse koydu. Sonra yine ateşle öptü.

Dudaklarını Asmin'in dudaklarından zorla da olsa ayırıp, arzudan kararmış bakışlarını önce al gerdanında morararak hızla atan nabzına, sonra kabararak yükselip alçalan dolgunluklarına kilitledi. Dip diri başkaldırmış uçları sertleşmiş, okşamaktan kızarmış teni pembeleşerek tüm haşmetiyle önünde duruyordu.

Ona sunulmuş hediye... Kabuğunda saklı kalmış eşsiz bir istiridye gibi nadide.

Kız üzerindeki tek kalan iç çamaşırının sınırında dolaşan parmaklara bakmaya korktu. Kocası oyalanmadan ondan da kurtulunca, çıplak teni üzerinde havanın asi buğusunu hissetti. Tüylerini havalandıran ılık hava teninde değince, örtünme ihtiyacıyla varlığının sarsılmasını sağladı.

Pars'ın usta parmaklarının hiç çekinmeden vücudundaki her noktayı keşfetmesi ve dolgun kıvrımlara dokunabilmesi ona son derece şaşılacak bir olay gibi geliyordu. Kocasının yakıcı gözleri, hararetli bedenini sahiplenirmiş gibi taradı ve ateşli kırbaçlardan daha yakıcı bir sertliğe sahip olan ifadesi çeşitli duruşuyla onu yokladı. Bu, kızı daha da heyecanlandırdı. Ve vücudu, bedenini kalın bir kürk gibi sarmaladı. Onun bunaltıcı sıcaklığı ve nefes kesen gücüyle kendini sonsuz bir âlemde kaybetmek üzere olduğunu anladı.

Kendi nasıl tüm hücreleriyle kocasına açıksa, tıpkı onun gibi kocasının da kendisine her anlamda teslim olmasını ve sadece onun olduğunu hissetmesini istiyordu.

Boğazı kurudu. Bir cesaret, güçsüz eliyle omuzlarını okşayıp, pürüzsüz teninden aşağı indirdiği parmaklarını göğsüne ulaştırdı. Biraz daha aşağılara çekilerek, hep dokunmak istediği koyu renkli gür tüylerinin içinde haz dolu bir yolculuğa dadandı. Pars bu temasla kasıldı ve dişlerini sıkarken, başını geriye atıp gözlerini kapattı. Kızın parmakları merakla kıpırdanınca, göğsünün gerisinden, gırtlağını yırtan bir hırıltı, sarsıcı dudaklarından dışarıya derin bir inleme olarak taştı.

"İstemiyorsan..." dedi kız tereddütle. Adam kasılınca, bu tepkisini ona yormuştu. Pars gözlerini açtığında, lav gibi akan bakışlarından neredeyse ateşler saçılıyordu. Kızın eli göğüs kafesinin arasında durulunca, elini narin parmaklarının üzerine koydu ve sessizce devam etmesini emretti. Asmin yutkunarak parmaklarını kıpırdatırken, aynı şeyi Pars da kıza yaptı. İşaret parmağını derin bir patikaya daldırır gibi titreşen göğsünün oluğuna sokup, usulca aşağıya kaydı. Kurumuş

dudaklarını yalarken, "Mu-muhteşemler," diye inledi.

Ağzı kururken, meme ucunu işaret parmağı ve başparmağının arasına alarak sıktı. Kız garip bir acıyla ama aynı anda hazla inledi. Pars arsızca gözlerinin içine bakarak, başını aşağıya eğdi. Dilini tenine sürttü ve meme ucuna dokunuşuyla, sertleşmesi karşısında zevkle gülümsedi. Bir çocuğun yeni bir oyuncağı keşfetmesi gibi yaramaz bir zevk ve yeni bir heyecanla doldu içi.

Keşfedilmeye meyilli teninin, adamın parmaklarının altında hızla kontrolünü kaybettiğini fark eden Asmin, eliyle onun elini tutup avucuna sabitledi. Bu zalim oyun yüzünden ciğerleri nefessiz kalıp tükenecekti.

"Dur... yoksa... nefes alamıyorum," der gibi karmaşık baktı. Bir dakika boyunca mahcupça onu süzdü yeşil gözleri. Duruşu ve ifadesi çekingen ama bedenini alev saran tutkusu adeta ateş saçıyordu. Kalbi öyle güçlü çarpıyordu ki, kulak zarı kendi kalp ritminden adeta sağır oluyordu. O kadar yoğun bakıyordu ki kocası ona, ürkek bakışlarını kaçırma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyordu. Ufacıktı ona sunduğu yüreği ve bu kadar kuvvetli bir duyguyla baş edemiyordu kalbi.

Cesur ve korkak... Bilinçli ya da bilinçsiz bir düşünce girdabına sürüklenip, sadece soluklanarak dinlenmeyi umuyordu.

"Asmin... Dokun bana," diye fısıldadı Pars. Sesi kuruyan boğazından sanki ona ait değil gibi çıkıyordu. "Hisset ki, tamamlanasın..."

Bu emre itaat edemedi Asmin. Buz tuttu ona dokunan parmakları. Ufacık iğneler battı tenine. Donup kalırken dokunmak ne kelime, taş kesti. Ateşli, yakıcı, paramparça edici bu duyguyla mücadele etmek zordu.

Adam kızın elini aldı ve karnına dayayıp aşağılara doğru kaydırdığında, Asmin ürkek parmaklarını kopardı onun tutuşundan. Apansız bir panikle çekmişti elini. Buna cesareti yoktu. Bu kadarını yapacak kadar cesur değildi. O... O kocamandı! Ve lanet olsun! Asmin sanki ölüyordu. Her ne kadar işinin ehli bir kadının kocasını baştan çıkardığı gibi etkileyici görünse de, aslında öyle değildi, nemli kirpikleriyle korkmuş görünüyordu.

"Seni incitmek istemiyorum meleğim. Sadece dokun ve hisset. O zaman daha kolay olacak."

"Do-dokunmak istemiyorum," dedi kız kısık sesle. Adam kaşlarını çatıp yutkununca Asmin kocasının yanağına dokundu. "Sen beni incitmeyeceksin. İncitmezsin." Ne çok güveniyordu ona. Ne kadar çok kendini vermişti. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu ama hissediyordu, Pars onu asla incitmezdi. İçindeki flamingolar koloni halinde kanat çırpınca, karnı kasıldı.

"İncitmem. Kıyamam," dedi adam duygulu sesiyle. Bu kadar koşulsuz güvenilmek hoşuna gitmişti. Kalbine, tam kaburgalarının arasındaki o ufacık ürkek organına dokunur gibi, "Kıyamam," demişti.

"Artık korkmuyorum," dediğinde kız, Pars daha fazla dayanamadı. Büyük bir açlıkla yeniden dudaklarına yapışırken, elleri de ihtirasla dolgun göğüslerini kavradı. Pamuk gibi tenini, avucunun içine doldurup hoyratça esir aldı.

Dudakları yavaşça aşağılara kaydı. Çenesine, al gerdana, boynuna ve en sonunda göğsünün birine... Defalarca arzuladığı bu şaheserleri sert dudaklarına değdirip, açlıkla öpüp okşadı. Sonra diğerine de aynı özeni gösterip tutkusunu ona da hissettirdi. Pars'ın aç dudakları tenin-de hoyratça dolaştıkça, Asmin'in içine çektiği her nefes ciğerlerine ateş topu olup yağdı.

Göğüsleri, onca zaman bebek emzirmekten başka işe yaramadığını sandığını memeleri, bu işe mi yarıyordu? Tuhaftı! Pars kafasını kaldırdığında, meraklı gözlerini Asmin'in yarı aralık arzulu gözlerine sabitledi. Asmin'in sımsıkı bir yumruk yaptığı, çarşafla parçalarcasına sıktığı elini alıp, önce dudağına götürdü. Öperek boynuna koyup, "Sarıl!" diye emretti.

Kız bu emre riayet etti.

"Böylesi ikimiz için de daha iyi."

Evet, Asmin Pars'ın hareket eden sert kaslarını, tenine sürtünen ağır heybetini ve elinin altındaki güçlü kemiklerini hissettikçe afalladı. Parmakları tüm o ihtişamlı girintilerde, çıkıntılarda, engebelerde ve titreşen çukurlarda oyalandı. Bu dokunuş daha iyi hissettirdi kendini. Ona ait bir tende, bir bedende sevişmek... Kocasının durmaksızın hareket eden dudakları vücudunu iştahla sömürürken, ihtiraslı kanı kaynadı ve vücudu yılan gibi eğilerek kıvrandı. Adam üzerinde hareket ettikçe heyecanlandı, acemi bedenini işkence görür gibi çekti, itti, kıvırdı. Ne hissediyordu bilmiyordu ama kocasının iri bedeni altında, teni tenine sürtünerek her dokunuşunda ya da öpüşünde, hazla gelen

bir sürtünmeyle kıvranıyor, bilmediği bir duygu için savaşıyordu.

Bu eziyet bitmeyecek diye düşünürken, bilinçsizce "Lütfen," dedi. Yalvarırcasına bir daha fısıldadı. Bu adama her şeyiyle ihtiyacı vardı. Ona şimdi tüm hücreleriyle, sertliğiyle ve sıcaklığıyla muhtaçtı.

"Lütfen!"

Karısının ateşli yakarışı ile tüm çekinmeleri bozguna uğrayan adam, birden gerildi ve narin bedenini sarıp, kendine doğru yükseltti. Şehvetle dudaklarını öptükten sonra, elleriyle yanlarından sımsıkı tuttuğu sırtını yatağa bıraktı. Yumuşak yatağa gömülen narin kız, tamamen ona hazır ve itaatkârdı. Bu kez kendisi de onunla boylu boyunca üstüne uzanmış, bedeninin ağır baskısıyla genç kızın dolgun göğüslerini dümdüz etmişti.

Elleri, tenleri, ateş kesmiş dokunuşları, buz tutan nefesleri her yerdeydi. Genç kız durmaksızın sabırsız bir türkü gibi onun adını sayıklıyor ve her bir dokunuşunda, öpüşünde, her bir soluğunun tenine vuruşunda içindeki ateş daha felaket bir şekilde körükleniyordu. Asmin yabancısı olduğu bu duyguya girmiş, onun her noktasına dokunmak istiyordu. Teninde mühür gibi bir sürtünme hissi...

"Lütfen..."

"İstediğin olacak. Sabret."

Onu ateşli bir öpücükle susturdu. Önce sevişmek, ona doymak, keşfetmek istiyordu adam ama genç kız daha fazla oyuna yetecek kadar gücü bedeninde de, iradesinde de bulamayarak tükeniyordu.

"Söz. Söz sonra," diyordu adam. Kız hangi konuda söz verdiğinden bile emin değildi kocasının. Yeniden başını delicesine sarsıp, inlemeye başlayınca, dudaklarını onun dudaklarından uzaklaştırdı ve dişleriyle dudaklarını sımsıkı kavradı. Adamın ıslak dudaklarının geçtiği her noktayı tiz ürpertiler, kavurucu alazlar, serin titremeler sardı ve kızı çığlık atma noktasına yüceltti.

Adamın hain dili göbeğinin çevresinde gezindi ve sonra dilini göbek çukuruna daldırıp emdi. Uyuşukça, oyalanarak oynuyordu tenine sataşan ıslak dili. Sonra elleri bacaklarının kıvrımlı kısmına ilerledi. Usulca okşayıp, gevşeterek açılması için ateşli bir oyun başlattı ve kız sabırsızca kıpırdandı.

Çok hassastı biliyordu Pars. Ve onunla bir bütün olduğunda, kendinden geçeceği gibi bir hisse şimdiden kapılıp, nazik olmayacağı için

telaşlanıyordu. İçine girmeden önce, o sert darbelerle kızı telef etmeden evvel, ikisinin bedenlerini tüketen istilasıyla hazırlanmaları gerekiyordu.

Ve her şeyden çok, onu en mahrem nazarlarını arzulayarak öpmek istiyordu. Tadını hissetmek, masumluğunda boğulmak ve yok olmak... Onu yiyip yutmak, tüketmek ve her şeyiyle yok etmek istiyordu ama genç kızın böylesine sert bir yakınlığı, henüz tam anlamıyla kaldıracak kadar kuvvetli olmadığını biliyordu. Bu nedenle oyalandı eli bedeninde, sonunda ise bir parmağı, nihayet olması gereken yerde... içerideydi!

"Ahhh..." diye haykırdı titreyen sesiyle kız şaşkınca. Adam bu sese ve söyleyiş şeklindeki paniklemiş müstehcenliğe hoşnut kalarak, memnuniyetle gülümsemeden edemedi. Onun kıvranma ritmine uyarak başparmağı ile narin kıvrımları üzerinde hafif dokunuşları hedefledi. Öyle edepsiz bir ritim tutturmuştu ki, kız böylesine güçlü bir vuruşun kalbinin üzerindeki etkisine ve nabız atışıyla olan uyumsuzluğuna inanamıyordu.

Dudaklarını dudaklarına götürdü ve "Benim için Dağ Çiçeğim. Lütfen..." diye kesik kesik inleyerek emretti kocası. Bacaklarını hafif bir baskıyla aralamaya çalıştı. Pars öyle bir noktayı hedef aldı ki, kızın ürkek sesinden hafif bir zevk çığlığı firar etti ve sanki bacakları suya tutulmuş sabun gibi eriyerek ağırlaştı ve yatakla bütünleşti. Adamın sertliği bacaklarının arasına değince ürperdi ve yumuşaklığını yokladığında karşılaştığı sertlikle dehşete kapıldı.

Bunu hisseden Pars dudaklarını teninden kaydırarak kulağına götürdü, baştan çıkarıcı bir halde "Seni seveceğim, canın yanmayacak. İncitmeyeceğim. Asmin, aç hadi..." diye tatlıca fısıldadı. Kız inatla kapattığı bacaklarını sıkarken başını sağa sola savurdu. Soluksuz kalmıştı. Çaresizce başını salladı yine. Pars bunu kendisinin yapmayacağını anlayınca, diziyle yavaşça ikiye ayırdığı bacaklarının arasına yerleşti.

Asmin korkup derin bir nefes alınca, "Korkacak bir şey yok güzelim. Sadece kendini kasma yeter, senin istediğin gibi nazik olacağım. Korkma," deyip teskin ederek, Asmin'in dudaklarını kendine esir aldı. Bir eli de hainçe yolculuğa çıkıp, yavaşça Asmin'in sıcacık bacaklarında gezindi. Usulca okşadı. Teninde büyü yapar gibi kıpırdanan nazik elleri oralarda turlayınca, genç kızın bilinçsizce açılan bacaklarıyla işi kolaylaştı. Ardından kendini kasarak ıslak sıcaklığında dokunuşlarını

gezdirdi, bacak arasını yavaşça okşayarak gelecek olan acıya onu hazırladı. Bu eziyet kızdan çok, genç adamı tüketip yok ediyordu.

Asmin'in vücudu tekrar eskiye dönerek kıvranırken, dudaklarından kaçan zevkli inlemesiyle titreyince, parmağı gevşeyen ıslaklıktan içeriye usulca kaydı. Kendini ayarlayarak yavaşça yaklaştı masumiyetine. Şu vakit kendine karşı sabırsız, ona karşısı sabırlıydı.

Bu ağırdan alma nöbeti onu öldürüyordu ama kendini tutacak, önceliği karısının aldığı zevk ve canının yanmaması olacaktı. Onun içine dalıp, tüm sertliğiyle ateşli vuruşlar yapmayı her şeyden çok istiyor olsa da, bunun için hazır olmadığını bildiği için sabredecekti. Parmağını çekip kendi bedenini yerine koydu. Bir miktar içeriye kayınca kız irkilerek, omzuna koyduğu elleriyle kocasını ittirdi. Yastıktan kaymış olan başını düzeltti. Şu andaki hissettiği darlıkla, zor olacağı iyice belli olmuştu ve onun sakinleşmesini beklemek zorundaydı.

Asmin kasıklarındaki baskıyla korkuya kapılıp titrerken, birbirine vurarak takırdayan dişlerini sıkarak sakin kalmaya çalıştı. Az çıkan çekingen sesiyle, "Pa-Pars... Canımı yakma," diye korkuyla fısıldayınca, genç adam birkaç saniye daha beklemesi gerektiğini fark etti. Bedenini neredeyse ince bir ter tabakası sarmış, tüm kasları seğirerek titreşmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak, sadece bir kısmı onun içinde kalacak şekilde geri çekildi ve Asmin bu sefer içindeki bir yoksunlukla sarsıldı. Başını boyun köküne gömerken, adamın geniş omuzlarına tırnaklarını geçirerek kavradı.

"Hayır. Şimdi değil... Pars gitme!"

"Buradayım bir tanem. Sadece..." *Lanet olsun, sadece canını yakmamak için kasılmaktayım,* diyemiyordu.

Asmin gevşedi, bedeni yine aynı işveyle kıvrılmaya başlayınca, hazır olduğunu hissetti. İlk baskının ardından, kalçalarını sıkarak usulca içine kayıp, o narin ve incecik engeli ortadan kaldırıncaya kadar ilerledi. Ve duyduğu sesle kasılarak durdu.

Asmin'in ağzının içinden kaçan kısık çığlık onu zorlamıştı. Oysa Asmin can acısıyla değil, aşağıdaki baskıyı hissedince gözlerini sıkıca yumarak telaşa kapılmıştı. Başını yastıklara iyice gömüp, tırnaklarını omuzlarına geçirmişti. Henüz canı acımamıştı ama korkuyordu. Ya acırsa!

Pars onun canını yakmamak için kendini öyle kasıyordu ki, biraz daha sertçe kendini içine itince, karısının ağzından acı dolu bir

çığlık daha kaçtı. Ama Pars ondan önce davranıp, çığlığı dudaklarında boğdu. Sonra da geriye çekilip ona zaman tanıyarak, alnını Asmin'in alnına yasladı.

"Şişt! Merak etme. Hâlâ buradayım."

"Beni terk etme," diye fısıldadı ıslak gözlerini sıkıca yuman Asmin.

Pars tekrar usulca içine ittirdi kendini ve kız tekrar acıyla inledi. "Etmeyeceğim." Parmaklarını kocasının çıplak bedenine geçirdi.

Pars, kendini daha fazla kontrol edemeyerek sonuna kadar daldı ve Asmin inleyerek titredi. Canı yanmıştı belli ki. Pars onun canını yaktığı için dişlerini sıkarak inliyordu. Bu kadar acılı ve işkence edici olacağını tahmin etmemişti.

Asmin'in kaslarının onu sarmalayıp sıkmasının oluşturduğu hoş duygu ile ilk defa bu kadar yoğun hazdan titriyordu. Çok sıkıydı. Çok fazla. Asmin gözlerini sımsıkı kapattı ve başını iki yana doğru salladı. Pars, genç kızın göz kenarlarındaki yaşları öperek sildi ve "Kasma kendini, şimdi daha güzel olacak. İnan!" diye güvence verdi. "Bundan sonra hep güzel olacak Asmin. Söz veriyorum." Ve hareketlerini ağırlaştırıp, temposunu zor olsa da düşürdü. Daha önce hiçbir bakire ile birlikte olmamıştı, bu yüzden kontrolünü kaybetmeden evvel, "Nasıl hissediyorsun?" diye sormayı başardı.

Asmin buğulu bakan gözlerini açtı. "İyiyim. Artık acımıyor."

"Hiç mi?"

Başını salladı. Parmaklarını kocasının saçlarına daldırıp, ensesine doğru kaydırdı. Pars, onun tüy gibi hafif dokunuşlarıyla gerilince, kontrolünün elinden uçtuğunu hissetti.

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Asmin çekinerek.

Pars, Asmin'in anlayamadığı edepsiz bir şeyler homurdandı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Asmin kalbinde çırpınma olunca, yine panik atak nöbetlerinden birine yakalandığını sanarak telaşlandı. Ama sonra, karnında yakıcı bir hızlanma, kanında dayanılmaz bir ateş, ruhunda daralma hissedince, bunun çok başka bir şeyin habercisi olduğunu hissetti ama ne olduğunu çözemedi. Kendini ana bıraktı.

El ve ayak parmakları uyuşmaya başladığında, kanı damarında dondu kaldı. İri bir balyozla, kalın bir buza vurur gibi şiddetlenen kocasının kalp atışları bedenine ulaşınca, kendi bedeninin binlerce parçacığa bölüneceğini sandı. Bilinçsizce inlerken kalçaları yataktan

öylesine bir kuvvetle havalandı ki, Pars tüm kontrolünü elinden yitirdi. Sert çenesi kasılmış, suratı sanki işkence görüyormuş gibi kızarmış ve acı çekiyor gibi gerilmişti. En nihayetinde soluk soluğa kaldıkları anda, ikisi birden bulutların sonsuzluğuna ulaştı, derin ve beklentisi olan bir karanlığın varlığında yok oldular.

Her şey bittiğinde taş kesmiş bedenleri hâlâ kasılırken, Pars kendini Asmin'in üzerine bıraktı.

Sadece birkaç dakika birbirlerine dolanmış halde, zamanı durdurup, hayatı teğet geçerek öylece sarmaş dolaş yattılar. İkisi de terden sırılsıklam, ikisi de nefes alamadıklarından sebep hırlıyordu.

Asmin, onun üzerindeki ağırlığını, bu hoş rehavet duygusunu, korunaklı varlığını ve keşfedilesi çıldırtan arzusunu sevmişti. Sevdiği bir nesneyi hissetmek isteyen âmânın keşfettiği keyifli bir yolculuk gibi, Pars'ın bedenini ve saçlarını defalarca okşadı.

Keşke bir ömür boyunca çevrelerindeki bunaltıcı dünyanın seyrinden uzak durarak bu anda kalabilseydiler. Gözlerinden saniye olsun gözlerini ayırmasa, teninden tenini koparmasaydı. Ama biliyordu. Bu bir rüyaydı ve Asmin gözlerini açtığı anda büyü bozulacak, kocası buhar olup havaya karışacaktı. Hayal gerçekliğini yitirecek, her şey tüm çıplaklığıyla bir kâbus olacaktı.

Eğer bu bir rüyaysa uyanmamalıydı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Kaybetmekten korktuğu, ten kokusuna karışmış mahrem kokularını içine çekerken, "Kaybolma..." diye inledi.

Pars, bir anda hâlâ içinde olduğunu unutarak gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Uyuyor gibi..."

"Bu da bir kâbus mu?"

"Hayır... Masal!"

"Peki," dedi Pars çapkınca. "Güzelmiş..."

Asmin tek gözünü açarak çekinikçe kocasına bakarken, "Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Pars'ın çapkın dudaklarında ihtiraslı bir gülümseme belirdi. Meraklı karısına göz kırparak, "Sence nasıl hissediyorum?" dediğinde bakışlarında ateşli meşaleler yandı.

"Umarım gözlerindeki ateş kadar iyi hissediyorsundur," dedi kız dudağının kıyısını ısırırken.

Pars yana çekildi, Asmin gülümsedi. Bundan daha iyisini hayal bile edemezdi.

Pars sakince kaşlarını havaya kaldırdı. "Ağrın var mı?" Asmin kaşlarını çatarak başını salladı. "Bu ilk tecrübendi. Sonra olacaktır. Dinlenmelisin," dediğinde Asmin'in güzel suratı birden asıldı. Dudakları kızgınca ve gücenmeyle büzüldü. Demek ki bakire kızlarla birlikte olmak konusunda oldukça deneyimliydi zatıâlileri ve bir de ona ilk kez bir bakireye dokunur gibi sabırlı davranmıştı. Bu özeninin sebebini anlamıştı.

Uyuz herif... Adi sapık... Pis odun... Kazulet, ne olacak!

Asmin ilk defa, ondan önceki tüm kadınları felaket şekilde kıskandı. Onunla bu muhteşem anları yaşayan tüm o kadınları ve tutkuları... ama bilmiyordu ki, Pars karısından başkasıyla daha önce böylesine büyülü bir anı hiç yaşamamıştı.

Odayı saatin tiktak sesleri avuturken, her ikisinin de bedenindeki ter soğumaya başladı. Asmin utangaçça çevirdiği başını kaldırdı ve nihayet gözlerini açtığında Pars'ın yan yatar vaziyette dirseğini yatağa dayadığını ve başını da eline yasladığını gördü. Üstelik dikkatle kendisine bakıyordu.

"Kötü mü hissediyorsun?" diye mırıldandı düşünceli bir ifadeyle. Sesi doyuma ulaşmış olmanın huzuruyla doluydu ama yüzü karmaşık ve kederli gibi sertti.

Asmin gözlerini onun bakışlarından kaçırmaya çalışarak, "Önemli bir şey değil," diye geçiştirmeye çalıştı.

"Önemli," dedi Pars yatakta doğrulurken.

Asmin apansız titredi, onun yanında oturur vaziyete gelip, bedenine aynı açlıkla bakmasından ürktü. Seri bir hareketle, ayağının dibine dertop olmuş pikeyi gözüne kestirdi ve kocasının kaşlarını çatmasına aldırmayarak uzandı. Pikeyi hızlı bir hamleyle çekip çıplak vücudunu örttü.

Her ne kadar kocasının saf erkeksi güzelliği karşısında nefesini tutsa da, ona bakmaya henüz hazır değildi. Üstelik içindeki azgın kadın hâlâ doyuma ulaşmamış gibi onu şeytanca düşüncelerle dürtüyor, aklına edepsiz fikirler sokuyordu. Sırf bu kusursuz adamın bedenine diktiği gözlerinin açlığı, onun beynine yansıdığı için, kendisini yeniden baştan çıkarabileceğini hissetti ve derhal bakışlarını tavandaki

aynaya çevirdi. Utangaçça gülümsedi. Aldığı zevkin hazzından hâlâ gözleri parlıyor, bedeni uyuşuyordu. Vücudunun her yerinde dokunuşlarının, öpüşlerinin izi vardı ve onun üzerinden inmesiyle içinde bir boşluk oluşmuştu.

Yanına uzanan Pars kollarını uzattı, Asmin'i kendine çekip göğsüne yatırdı. "Eğer hemen uyamazsan, başına çok kötü şeyler gelebilir. Bence gözlerini kapa," dediğinde, uyarıcı sesi öyle yumuşak öyle şefkatliydi ki, genç kız onun her kelimesinde eriyip bitiyordu. Ve o anda masumiyeti bacaklarının arasından sızarken, zerre pişmanlık hissetmiyordu. Başını usulca kocasının göğsüne gömdü, ritmik kalp atışlarını dinlerken, yorgun düşmüş bedeni daha fazla dayanamadı ve kendini uykuya teslim etti.

Pars dalgınca karısının saçlarıyla oynarken, onun saniyeler içinde uyuduğunu görünce, daha çok sarılıp kendini yatağa bıraktı. Daha şimdiden yanındaki kadının çıplak vücudunu hissederken yanıyor ve sertleşerek tekrar hazır hale geliyordu.

Galiba bugün ve gelecek günlerde -belki de bir ömür- ona uyku haramdı.

Bir garip ağrı vardı bedeninde. Sonra yüzüne vuran huzura yansıyan, güzel bir rüya görmüştü gece. Bu öylesine şahane bir rüyaydı ki, genç kız gözlerini güne açmak istemiyordu. Büyünün bozulmasından, güzel rüyanın kâbusa dönüşmesinden korkuyordu. Dudaklarında mutluluğun yarım kalmış umudu, bedeninde yorgunluğun düşündürdüğü huzursuzluğu hüküm sürüyordu.

Asmin yastığa iyice gömülerek esnedi. Ve mantıklı zihni masalsı hayallerini hizaya çekti. Dehşetle, gözünü bile açmadan daha dün geceki anılar, parça parça aklına dizildi. Hayır, cidden rüya görmüş olmalıydı! Böylesi şahane anlar, ancak masallarda olurdu.

Öyle bile olsa içinden şarkı söylemek, yataktan fırlayarak hoplamak, zıplamak geliyordu. Sanki pembe bulutların arasında pamuk tarlalarında dolaşıyordu. Ve gerçeğe dönmesi çok gecikmedi. Kasıklarındaki hummalı çalışmanın ağrısı bedenini yoklayınca, yüzü hafif bir acıyla buruştu. Pikenin altındaki eliyle bedeninin çıplak yapısını yokladı.

Lanet olsun, hiçbiri rüya değil miydi?

Pars gerçekten kocası olmuştu.

Gözünü bile açmadan, burnuna onun o enfes erkeksi kokusunu doldurdu. Dün o kadar cesur olmuş olamazdı değil mi? Hafifmeşrep kadınlar gibi kendini onun kollarına adamış hiç olamazdı. Ama lanet olası kaşar Asmin, tam da bunu yapmıştı.

İlk önce göreceklerinden çekinse de, korkunun ecele faydası yoktu. Yavaşça gözünü açtı. Yanındaki adam parıldayan gözleri ile kendisini izliyordu. Sanki tiyatroda, tam oyunun ortasında sahneye bir fil girmiş kadar neşeliydi karizmatik yüzü. Ona dün yıldızları saydıran küstah dudakları hafifçe kıvrılmış, dirseğine dayanıp kafasını eline koymuş, yüzünü seyrediyordu.

Asmin bir an onun bu büyülü haline kayıtsız kalamayarak, en sevdiği gülümsemesini ona hediye ettiğinde, "Günaydın," dedi uyku mahmuru kalın sesiyle.

"Günaydın..."

Ve büyü elektrik kesintisine uğrayan şehir gibi bozuldu.

Asmin irice açtığı gözlerini kocasına dikerken Pars tatlıca sırıtıyordu.

Aslında Pars sabah erkenden uyarılmış bir şekilde kalkınca, soğuk bir duş yapmak zorunda kalmıştı. Zaten gece boyu iyice hırpalamıştı karısını, onun buna alışık olmadığını biliyordu ama kendini de frenleyemiyordu. Banyoda işi bitince yatağa yanaşmış, karısının o melek gibi uyuyan siluetini görünce, dayanamayarak yatağa geri dönüp, karısının o pamuk gibi vücuduna sarılıp onu izlemeye koyulmuştu. Şimdi de dirseğini yastığa dayamış, başını eline koymuş karısının uyandığındaki tepkisini bekliyordu. Gece olanlar gözünün önüne geldi, bu küçük şeyin nasıl da kendine hayran bıraktığını hâlâ anlayamıyordu. Her hücresiyle ona sahip olurken, verdiği kadar da almıştı. Ona her dakika, her saniye daha çok bağlanıyordu, bunun artık farkındaydı. Birkaç ay önce boşanmayı isterken, şimdi yanından bir an olsun ayırmak istemiyordu.

Asmin, Pars'ın kendisini izlediğini görünce utandı, yüzü kızardı, henüz bu kadar açık olmaya hazır değildi. Gözlerinin açıkta kalan göğüslerine takıldığını görünce bakışlarını kaçırdı. Ardından gece o göğüslere nasıl dokunduğu, öpüp kokladığı aklına gelince de, içindeki

uçaklar yeniden havalandı. Karnındaki his gittikçe büyürken, pikeyi kafasına kadar çekip içinde büzüldü.

"Günaydın, dedikten sonra kaçan postacı gibisin," dedi başını sallayarak.

Belki bu aptalca bir şeydi ama bu ahlak dışı davranışın üzerine, bir erkeğin gözü önünde anadan üryan yataktan kalkabilecek kadar görmüş geçirmiş değildi. Burnunun üzerine kadar çektiği pikeyle kocasına döndü. Başıyla hâlâ yerde yığın halinde duran kıyafetlerini işaret ederek, "Lütfen," diye yakardı.

Ama adam hayır anlamında başını sallayınca, Asmin utanıp tekrar deve kuşu gibi pikenin altına saklandı. Bu masum hareketi Pars'ı güldürdü. Geniş omuzları sarsılarak kahkaha atarken, onunla dalga geçiyordu.

"Bütün gün orada saklanamazsın Asmin. Hadi çık... Ben *karımı* özledim."

"Karın gitti."

"Ben dün gece rüya mı gördüm?"

"Evet, ben de kâbus..."

"Demek o kadar kötüydük," dedi adam kinayeyle.

"Pars..."

"Demek seninle nasıl seviştiğimizi unutacak kadar kötüydü!"

"Pars..."

"Demek..." dediğinde Asmin pikenin altından kocasına tekmeyi savurdu ama bu pek bir işe yaramadı, karavana tutturdu. "Êzing!"

"Kocalara odun denmez. Hem sen katır gibi tepiştiğimizi mi ima ediyorsun? Kesinlikle!"

"Sus artık Pars!"

"Bir kere daha o tatlı ağzınla Pars dersen sonun kötü olacak."

"Pars lütfen sus."

"Tamam, o zaman bedenlerimiz konuşsun. Ben uyarım."

"Uzak dur!"

"Oradan çıkarsan..."

"Konuşmayacaksın."

"Başka emrin var mı güzelim?"

"Gözlerini yüzüme dikmeyeceksin."

"Başka?"

"Ve... Ve şeylerime... Şeylerime bakmayacaksın!"

"Neylerine?"

"Lanet olsun! Ve hemen odadan çıkacaksın. Bakmayacaksın."

"Hayır," dedi adam kızgınca. "Sen oradan çıkacaksın."

Asmin çocukça bir hareketle omuzunu silkeleyince, pike yığını sarsıldı ve genç adam buna daha da güçlü güldü. "Sevişirken çok cesurdun. Dokunuşların çok ateşliydi. Teninin her yerini keşfettiğimi biliyorsun. En mahrem yerlerinde bile taht kurdum. Tüm topraklarını teslim aldım. Artık bir ömür benim esirimsin," derken sesindeki tatlı tehditleriyle konuşmasına devam etti: "Küçük çocuklar gibi davranıyorsun. Bütün gün orada saklanamazsın. Eğer oradan hemen çıkmazsan, kalan keşfimi memnuniyetle tamamlarım. Hem çıkmazsan, ben yanına gelirim ve gelince neler olacağını dün gece tecrübe ettik sanırım."

Bu ciddi tehditle Asmin'in kırgın sesi pikenin altından boğukça duyuldu.

"Bana öyle bakmayı kesersen, söz çıkarım. Hem küçük bir çocuk olmadığımı sana dün gece kanıtlamadım mı?"

"Ben sana nasıl bakıyorum ki benden saklanıyorsun?"

Bu soruyla Asmin kafasını çıkarmadan, kendi sesini kendisinin bile zor duyduğu şeyler mırıldandı. "Şey gibi..."

"Ne gibi?"

"Ateş gibi..."

"Yakıcı mı?" dedi adam keyifle.

Arsız adama kızarak, "Daha beter," dedi kadın kabullenerek. "Yiyecek gibi..." Sonra da konuşmasına kısık sesiyle sır verir gibi devam etti. "Arkanı dönersen, ben de buradan çıkarım, yoksa burada patlayacağım sıcaktan. Lütfen, dön artık arkanı Pars, nefes alamıyorum."

Pars muzipçe gülüp, yerinde hafifçe kıpırdandı. "Döndüm, boğulmadan hadi çık. Bana sağlam lazımsın."

"Düşüncesiz!" diyen Asmin ürkekçe kafasını pikenin altından çıkardı. Saçları dağılmış bir tutamı da gözünün önüne gelmişti. Önünü göremiyordu, saçına üfledi ama saçı yerinden bile oynamadı.

Şakaklarına doğru savurduğunda, geçen günkü gibi Pars'ın güçlü parmaklarını teninde hisseti... Saçlarını geriye doğru çekiyordu. Şaşkın gözlerini ona dikti, ardından yüzü kızararak, "Yaaa, kandırdın beni," diye kızgınca söylendi.

Pars gördüğü nazlı güzelliğe kayıtsız kalamayarak yutkundu. Gözleri alev almış gibi yanıyor, dikkatle Asmin'in ıslattığı sitemli büzük dudaklarına bakıyordu. Geceyi hatırlatıyordu o pembelikler. Defalarca nasıl ağzında ezildiğini, dişlendiğini ve ona yine defalarca ilk seferi gibi sahip olduğunda bedenine verdiği şevkin doruk halini. Lanet dudakları öpülmekten şişmiş, zedelenmiş, ıslak ve davetkârdı.

Asmin onun gözlerinin kilitlendiği yeri fark edince, derin bir nefes alıp dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ama nefesini dışarı salmayı unuttu. Pars'ın gözlerinde şiddeti gergin şimşekler çakmaya başlarken, kafasından yıldırımlar geçişti ve bedeni yavaşça Asmin'e doğru uzandı.

Genç kız Pars'ın ne yapacağını anlayınca, ihtirasla gözlerini kapattı. Kendisini ona tam bir teslimiyetle sunarken, ilk hamlesini bekledi. Nefesi içinde donmuş, göğsünde kenetlediği elleri pikesini sıkıca kavramıştı.

Pars'ın dudaklarından önce, o tüy gibi ılık nefesi yüzüne çarptı.

"Günaydın kadınım."

Asmin bu sözleri işitince nefesiyle birlikte kalbini de durdurdu. Onun kadını olmuştu! Gerçek anlamda karısı! Ve ıslak dudaklarını dudaklarında hissettiğinde, dilinin sert hamleleri hoyratça teninde gezerken, ne zamandır tuttuğunu bilmediği nefesini dışarı saldı. Pars yatağın içine yayılıp, Asmin'e daha da çok sokuldu. Onun çıplak bedenini, kendi bedenine apansız bir sertlikle yaslayarak, hissetmeye zorladı. Bu onu zorladığı kadar kendisini de bayağı zorluyordu.

Asmin'in beline uzanıp, genç kızı vücuduna çekerek bastırdı. Pars'ın sert vücudunu kendine yaslanmış hissedince, geceden beri dindirmeye zorladığı arzuları şahlandı. Pars da öyle hissedecek olmalı ki, bedenine iyice bastırıp dudaklarından kopardığı dudaklarını, yanaklarına, oradan da gerdanına kaydırdı. Asmin karnında adamın uyarılmış uzantısının baskısını hissettikçe, arzuları aşağılara doğru kayıyordu. Isınarak ıslanmaya başlamıştı bile. Elinin altında zevkten titrerken, aldığı kesik kesik nefesleri yüzünden diri göğüsleri kocasının sert sinesine çarpıyordu.

Adamın hoyrat eli göğsünün birini kavrarken, kız bir ömür buraya ait olduğunu düşündü. Başparmağı hain bir oyunla inatlaşırken, Asmin'in ağzından zevkten buğulanmış bir inilti kopunca, dudaklarını pembe tepeciklerin arasındaki derin vadiye gömdü. Kokusunu derin derin içine çekti. Gece sil baştan cereyan etti bedenlerinde. Asmin'in hızlanmış kalp atışları, onu daha da sabırsız hale getiriyordu. Genç kızın elleri saçlarında gezinirken, adam dikleşmiş göğsünün ucunu ağzına aldı ve kızı kıvrandırırken zalimce emmeye başladı.

"Ah..." dedi Asmin haykırırcasına. "Sen bana ne yapıyorsun?"

Bundan büyük bir keyif alan adam, küstah gözleriyle sinsice sırıttı.

"Dur... Du-duralım."

Asmin bunları kesik kesik söylemişti. Pars'ın dudakları şeytanca kıvrılıp daha da aşağılara kayarken, odanın sarhoş edici sessizliğini çalan telefonun tiz sesi bozdu.

Ama o telefonu duyacak hal ikisinde de yoktu. Hiçbir şey duymak istemiyorlardı. O kadar ısrarcı çalıyordu ki cep telefonu, Asmin sonunda yutkunarak, "Çok ısrarcı çalıyor, bakmak la..."

Gerisi yoktu. Pars diğer göğsünü ağzına almadan önce, zevkten boğuk çıkan sesiyle, "Bırak çalsın," derken kızın aklını başından almıştı.

Asmin susmayan telefona oflayarak bakmak için kıpırdandı. Ardından kolunu komodine uzatıp, kapalı gözlerin seyrinde, el yordamıyla telefonu alıp bakmadan kulağına götürdü. Pars'ın ihtiraslı dudakları hâlâ göğüslerinde oyalanırken, buğulu sesiyle, "Alo." dedi.

"Asmin... iyi misin? Sesin!" demişti telefonun ucunda endişelenen ses.

Ve bunu duyan Asmin panikle gözlerini açtı. Suç işlemiş âşıklar gibi, mahrem bir skandala imza atmış artistler gibi Pars'ı hızla üzerinden itip, canı acıyormuş gibi panikle cıyakladı.

"Abi!"

"Sesimi unuttuğunu sanıyordum," dedi karşı taraftaki kinayeli ses.

Kız aceleyle kendine çekidüzen verirken, bir taraftan da çıplak kalan üzerini örtmeye çabalıyordu. Sanki abisi onu görüyormuş gibi, kıpkırmızı kesildi tüm vücudu. Dili tutuldu sanki.

"Asmin orada mısın?"

Asmin artarda yutkunup, onu gülerek izleyen edepsiz kocasına aldırmadan, kekeleyerek konuşmaya çalıştı. "Be- ben... Şey, yani şeyin..." Sonra derince nefes alıp verdi. Ardından, sesinin iyi çıkmasına dua ederek, "Ben iyiyim abi, peki ya sen?" diye mantıklı bir soruyla karşılık verdi.

Ama sesi cıyaklar gibi ve ürkekti.

Onun kızarıp, bozarıp, kıvranmasına keyifle katılan Pars, hınzırlık edip dudaklarını boynuna değdirince genç kızın içi titredi. Garip bir şekilde kocasının tenine vuran büyülü nefesine karşı koyamadı ve yutkunarak gözleri kapandı. Düzensizleşen kalp atışları yeniden kaburgalarını dövercesine hızlanırken, elinde sıkıca kavradığı telefon titredi. Kafasını *yapma* der gibi çevirip, arzulu gözleriyle yakararak kocasına baktı.

Ama onun bu halinden yararlanmayı düşünen Pars, aldırmadı. Dudaklarına ateşli bir kavrayışla yapıştı, tüm bedenini iradesini kıran bir tutkuyla ateşlice öptü. Asmin kocasının kolları arasında yağ olup erirken, tüm beyin fonksiyonlarını kaybetti ve kendini bu öpücüğün seyrine kaptırarak, telefonu elinden düşürdü. Her şeyi unutturdu öpücüğün etkisi. Bedeninin kontrolü ellerinden kayıp giderken, dünyadan koptu. Kocasının baştan çıkarıcı dilinin tadını aldıkça da daha talep kâr olarak ateşlendi öpücüğü.

Tâ ki... telefonda unuttuğu abisinin bağıran sesini duyup da, dehşetle irkilerek yeniden dünyaya dönünceye kadar. O telefonu titrek eline alırken, Pars'ın kahkahadan omuzları sarsılıyordu. Asmin elini kocasının keyifli dudaklarını kapamak için ağzına götürdü. Ardından telefonu tekrar kulağına koyup, çekinerek cevap verdi.

"Abi..."

"Asmin, ne oluyor orada?"

"Yok. Valla bir şey yok. Yok! Te-telefon bozuk galiba... Çekmiyor."

Yalanıyla bu sefer çok başka kızarıp kıvranırken, Pars rahat durmadı. O konuşmakta zorlandıkça, muzırlık yapıyordu. Zevkten kararmış gözlerini bedenine dikip, ağzını kapatan parmakları eline aldı. Gözlerinin içine ateşten lavları akıtarak bakarken de, o narin parmakların hepsini, tek tek dudaklarına götürüp, usulca öpüp emmeye başladı.

Asmin derin bir nefes alıp kızarırken, elini Pars'ın dudaklarının yakıcı işkencesinden kaçırmaya çabalıyordu.

"Abi... Sesin gelmiyor, telefonda sorun var, sonra görüşelim mi?"

Bahane hazırdı da, uygularken biraz vicdan azabı çekiyordu.

"Dur kapama Asmin! Birkaç güne kadar oraya geliyoruz, onu haber vermek için aradım seni. Beni sonra ara da, konuşalım."

Asmin abisinin dediklerini kavrayana kadar telefonu çoktan kapamıştı. Kocaman açılmış gözlerini Pars'a çevirip heyecanla, "Babamlar geliyor!" dediğinde, gözü duvardaki saate ilişti. Masumca kirpiklerini kırpıştırırken, "Baksana, saatin pili bitmiş galiba, 1.30'da donmuş," diye söylendi.

Pars kafasını saate çevirip, kaygısızca omzunu sarsarken, "Yo, çalışıyor. Saat doğru," dediğinde kız, kocasının bile ondan beklemediği bir şeyi yaparak, edepsizce küfretti. Kocaman açılmış gözlerini duvardaki saate dikerek, tekrar tekrar baktı. Ardından bedeni, kızgın millerle dürtülmüş gibi irkildi. Hızla yatağın üzerindeki örtüyü bedenine çekip, telaşla sarındı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, Pars onun ne yapmaya çalıştığına şaşkınca bakıyordu. Fırlayarak yataktan atlayıp, söylenerek banyoya yönelirken, örtü ayaklarına dolanınca yere yüz üstü kapaklandı. Pars'ın endişeli bakışları arasında saçları gözlerinin önünde dağılmış vaziyette debelenirken, genç adam yerinden fırladı. Ama kız onu görünce hemen kendine gelerek, "Bana haber vermeliydin," diye hayıflanınca durakladı. O kalkmaya uğraşırken Pars kaşlarını çatarak, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

Asmin üzerine çekiştirdiği örtüsüyle tekrar düşmeden yerden kalkarken, kızgınca homurdanarak, "Öğlen olmuş, annem kalkmıştır çoktan," diye utançla kıvrandı.

Pars kaşının birini sorgulayarak kaldırıp, "Eee, ne var bunda? Annem hep erken kalkar," diye söylendiğinde, Asmin örtüyü çekiştirerek göğüslerinin üzerinde sıkıca sabitledi.

"Ben de onu diyorum! Annem kalkmıştır. Allah'ım, biz şey..."

Lafları homurdanan ağzının içinde kısılarak yarım kaldı. Felaket bir utanmayla yüzü kızarmaya başlamıştı, kendisini banyoya zor attı. Pars arkasından bakıp uyarılmış vücudunu böyle bıraktığı için kızarak otoriter sesiyle, "Asmin, hemen buraya gel!" diye buyurdu. Asmin umursamayınca, "Gel dedim," diye çıkıştı. Ama şimdi de sesinde tatlı bir emir vardı.

Asmin dudağını dişleyerek banyonun kapısından Pars'a ürkekçe

baktı. Kaşlarını kaldırıp indirip, bocalamış hareketler yaptı. Sonunda dudaklarını kemirerek, "Gelemem, gelirsem..." dediğinde kısacık bir an duraksadı. Zaten ne olacağı belliydi. "Hem... Bence sen de kalk giyin. Anneme daha fazla rezil olmayalım."

İçinden de *"ben de soğuk bir duş alayım"* diye geçirdi. Lanet olsun, kocasının yanından bir an olsun ayrılmak istemiyordu. Bu tutkunun ve özlemin her zaman erkeklere özgün bir şey olduğunu sanırken, şimdi kendisi de bu karmaşık kavramı yaşıyordu. Bu saat, ne zaman bu kadar olmuştu bu da ayrı bir konuydu. Onca zaman nasıl uyurdu? Gerçi gece pek uyuduğu söylenemezdi ya! Yanakları tatlı bir alazla ısırılırken, kalbini ürkek bir utanma tetikledi. Pars onun her anlamda kocası olmuştu. Ve usulca kapıyı kapattı. O anda ona öfkelen Pars ise homurdanarak sinirle yataktan kalktı.

Onu nasıl reddederdi? Hele geceki cesurluğundan ve her dokunuşunu ateşle karşılamasından sonra. Karısı tam bir çocuk gibi davranıyordu. Sonra dudaklarının kıyıları tatlı bir haşerelik ile yukarı kıvrılarak mırıldandı.

Seksiydi onun küçük kadını.

Az sonra duşunu almış ve biraz toparlanmış halde aşağıya inen Asmin, annesini televizyon izlerken buldu. Kendini, sanki suç işlemiş yaramaz bir velet kadar çekinik ve tutuk hissediyordu. Elleri karıncalanıyor, gözleri kirpiklerinin arasında saklambaç oynuyor, yüzü istem dışı kızarırken, bedeni hafif bir ürpertinin esareti altında güçsüzleşiyordu. Tedirgin olduğunu anlamamasını umarak yanına yaklaşıp, annesinin yanağına öpücük kondurdu.

"[38]Beyanî baş dayê. Bizi neden kaldırmadın kahvaltıya?"

Yaşlı kadın gülen gözlerle gelinine bakıp, "Sana da tünaydın kızım," dediğinde kaşlarını kaldırarak sorusunu havada asılı bıraktı.

Asmin mahcupça, "Dün gezmekten çok yorulmuşuz da, ondan kahvaltıyı kaçırdık sanırım," diye açıkladı. Beyhude bir çabaydı. *Yalanın batsın, kurda kuzu tarifi yapılır mıydı?*

Kaçın kurası olan yaşlı kadın onlar giderken döndüğü yolları anımsayarak, gelinine doğal bir biçimde baktı. Zekice gülümsedi. "Ben de yeni kalktım sayılır kuzum, üzülme... Şu baş ağrıları yüzünden iyice dinlendim bugün. Yani kahvaltımı henüz yapmadım. Pars da gelsin, birlikte bir şeyler yeriz."

38 Günaydın anne.

Onlar konuşurken Pars duş aldığı belli olan nemli saçlarına dokunarak içeri girdi. Asmin'in gözleri bu defa kocasının üzerinde farklı bir tutkuyla gezindi. İlk defa artık ona farklı gözlerle bakıyordu. Erkeği olarak! İçinde ateşler yanarken, gözleri Pars'ın hain bakışlarıyla buluşunca, onun da kendisinden farklı bakmadığını anladı. Yüreği sırtının duvarlarına vurup şapşallaştı.

Genç adam rahat bir tavırla yanına yaklaşıp, kolunu karısının omuzuna attı. Sonra da eğilip yanlarında duran annesinin yanağına öpücük bıraktı.

Yaşlı kadın, "Hepimiz geç kalktığımıza göre, öğle yemeği yerine kahvaltı yapacağız sanırım!" dediğinde Pars göz kırptı annesine. Yaşlı kadının tombik yanakları al al olmuştu. Ne edepsiz olmuştu bu oğlan, kime çektiyse!

Pars umursamaz bir tavırla, "İsterseniz sizi dışarı çıkarayım," diye önerdiğinde Asmin "Ben yorgunum hâlâ... Evde kalsak," diye öneride bulundu masumca.

Pars edepsiz dudaklarını gererek, "Neden yoruldun ki Asmin? Gezmekten mi?" dediğinde arsızca, onun sesindeki müstehcen imayla Asmin önce şaşırdı. Ardından yüzü yine kızarırken bakışlarını mahcupça yere eğdi. *Bu adam ne diyordu böyle?* Dirseğini kaimvalidesine çaktırmadığını umarak kocasının kaburgalarına gömdü.

"Ahhh!"

Pars numaradan bir sızlanmayla karnını okşarken, annesi anlayışla masaya yönelmişti. Onları mutlu ve böyle cilveli halde birbirine sataşırken görmek her şeye değerdi. Oğlunun suratındaki memnun parlama, gelininin narin tenindeki mahcup kızarması, zaten tahmine yer bırakmıyordu.

Asmin kızgın gözlerini yanından uzaklaşsın diye Pars'a çevirdi. Pars tam tersi biraz daha yaklaşarak, umursamazca Asmin'in kulağına eğildi.

"Senin küçük kolun, pek de ağırmış hatun. Nerden öğrendin böyle vurmayı?"

Kocasının ılık nefesi boynuna çarparken, ayaküstü yoldan çıkan Asmin, içindeki ayartmayı bastırarak, karnındaki arsız kızı tekme-tokat dışarı attı ve zorlukla dudaklarını araladı.

"Benim bir abim var, unuttun mu?"

Pars Asmin'e iyice yaklaştı, şimdi vücudunun sıcaklığını da hissediyordu. "Hiç unutur muyum karıcığım?" derken dişlerini sıktığına yemin edebilirdi. "Kendileri sabahımın en güzel yerinin içine ettiler, sen unuttun mu?"

Asmin olanları hatırlayıp aynı utançla kızarınca, Pars tebessüm ederek masaya yöneldi. Bu kızın, en ufak temasına bile karşılık vermesi hoşuna gitmeye başlamıştı. Dahası gece yatağında tam bir geyşayken, sabahında masum bir rahibeye dönüşmesi de ayrı bir heyecanlıydı.

Kahvaltı yerine yenilen yemeğin ardından, Güllü Hanım kitabını alıp bahçeye çıkmış, Elif akşam yemeğine koyulmuş, Pars ise çalışma odasında Aral'la yeni ihalenin sohbetine dalmıştı. Evde başıboş kalan Asmin ise önce kuşunu giysi odasından çıkarıp, kocasının ateşli bakışları altında dikkatini dağıtarak, onu sevdiği çalışma odasının vitraylı camının mermerine koyup, camı açarak keyiflenmesini sağlamıştı. Sonra da adamın aklını başından alarak nazlı bedeniyle, önünden sessizce salınıp mutfağa yönelmişti. Canı sıkılmaması için mısır patlattı, büyük bir bardak da kola doldurdu kendine ve hafta sonu pembe kuşağında güzel bir film yakaladı.

"Ne izliyorsun?"

Asmin avucuna doldurduğu mısırları heyecanla ağzına atarken, Pars yanına gelerek hem sesiyle, hem dikkatini dağıtan bedeniyle konsantresinin içine etmişti. Bu da yetmemiş, o kadar yer varken yanındaki dar yere koca cüssesiyle sığışarak, bedenlerinin arasındaki sınırı tüketmişti.

Asmin kafasını çevirip kocasına sorarcasına bakarken, "Kiralık sevgili," diye bilgilendirdi.

Pars karısının dizlerinde duran mısır kâsesine dadanırken, "Hımm, konusu ne peki?" diye sordu ağzına mısırları atarken.

"Eski sevgilisini kıskandırmak isteyen kız, eskort kiralıyor. Sonra da onunla düğüne..." devam edemedi. "Eskort!" kelimesindeki edepsiz tarzdan utanıp yüzü kızardı. Bunu kavrayan Pars sinsice yaklaşarak, "Çok ahlaksızca... Cesur kızmış!" dediğinde, onun inadına gözlerine bakmaya devam ediyordu.

Mısırdan bir tane daha alırken, eli sinsice Asmin'in beline sarıldı. Kızın mahcupça uzak duran bedenini kendine çekti. "Böylesi daha iyi..." dedi genç kızın saçlarını nefesiyle havalandırarak.

Asmin sırtını kocasının göğsüne yasladığında, ilk önce tedirgin olsa da, bir zaman sonra filmin de etkisiyle başını Pars'ın omuza yaslayarak yerini ayarlamıştı. Zaten ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordu ama evde birilerinin her an dolaştığı fikri, ondan kesinlikle uzak durmasını öğütlüyordu.

Kokusu, dokunuşu, sarhoş edici varlığı içini kaynatırken aklını başından alıyor, tavırlarındaki yaramazlık hoşuna gidiyordu. Yanında onun varlığının olmasına alışalı henüz bir gün bile olmasına rağmen, yokluğuyla huzursuzlanarak bir yoksunluk hissediyordu.

İkisi de bir müddet sessizce filimi izlediler. Tâ ki Pars'ın parmakları yaramazlık edip, penyesinden içeri süzülerek belini okşayana kadar...

Asmin'in ağzına götürdüğü mısır dudaklarında donup kaldı. Ne kıpırdayabiliyor, ne de nefes alabiliyordu. Kocasının parmakları bedeninin iradesini kırıyor, tüm düşüncelerinin seyrini sabote ederek arzularının ona doğru akmasını sağlıyordu. Bir müddet usulca sırtında oyalanan parmaklar, sonra yavaşça yukarı tırmandı. Asmin'in kasıldığını anlamış olacak ki, diğer elini uzatıp çenesini tutarak yüzünü kendine çevirdi. Kız yüzü ona dönse bile gözlerini gözlerine çeviremedi. Nefesi hızlanan adam alnını alnına yaslayarak yüzünü avuçladı. Parmağı kurumuş dudağını okşarken, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

Şimdi neden böyle bir şey soruyordu ki?

Kadın gibi hissettiğini görmüyor muydu?

Asmin karnındaki ağrıyı belli etmemeye çalışarak, bu ilgisine şaşırdı ve başını salladı. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi gözlerinin içine bakamıyordu.

Kız bakamadıkça, Pars terlemeye başladı ve boğazını temizledi. Sanki olmayan kravatı boynunu çok sıkıyormuş gibi yakasını çekiştirdi. Tekrar boğazını temizledi. "Yani iyi misin?"

Asmin'in televizyona görmeyen gözlerle bakan kafasını tekrar kendine çevirdi. Utangaç prensesin gözleri yine yakasına sabitlenince, Pars da kafasını eğip alnını alnına yasladı. Gözlerini koyuluklarına demirledi. Kesik kesik soluyan nefesi yüzüne çarparken, Pars'ın nefesi de onun yüzüne vuruyordu. "Gözlerini görmek istiyorum Dağ Çiçeğim. Şimdi!"

Bu tatlı emre itaat etmedi kız. Ama Pars inatla, nedendir bilmiyordu

ama gözlerini görmek, hatta bakışlarından bir an olsun ayrılmamak istiyordu. Elini onun vücudundan uzak tutamıyor, nefesini teninde hissetmezse yarım kalacakmış gibi hissediyordu.

"Odamıza çıkalım."

"Şimdi mi?"

"Şimdi..." dedi adam. "Sana ihtiyacım var."

"Ço... çok erken değil mi?"

"Zamanı mı oluyor?"

"A...annem..."

"O fark edene kadar inersin geri."

"Elif abla var... o... olmaz..." Dudağını dişledi. "Geceye kadar sabredemez misin?"

"Teselli edecek misin?"

Asmin titrek bakışlarını kocasına sabitlediğine, Pars da istediğini almıştı. O gözlere bakarak, dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bir eli göğsünü yoğururken diğeri çenesini çekiştiriyordu. Asmin'in ağzındaki tuzlu mısır tadını alabiliyordu. Tam teslimiyet bayrağını göğsüne çekip, gözlerini sıkıca yummuş, ürkekçe ona karşılık veriyordu ki, arkalarından gelen boğaz temizleme sesiyle dondu kaldı.

Ardından nerede oldukları ve ne yaptıkları aklına gelince, hızla yerinden kalktı. Ve kucağındaki mısır kâsesi de aynı hızla yere düşüp mısırlar ortalığa saçıldı.

Mahcup ve kızarmış suratla kaimvalidesine utancından bakamazken, Pars'ın attığı keyifli kahkaha ortalığı inletti. Nasıl oluyordu da bu adam hiç utanmıyordu ve her seferinde ona arsızca gülebiliyordu. Asmin sinirli gözlerini Pars'a çevirirken, bakışlarından yayılan öfke adamı delik deşik edecek kadar fazlaydı ama şu hırçın hali korkulası değil ancak sevilesiydi.

Asmin onun tepkisizliğine öfkelendi. Bu adam yeri geldiğinde o kadar umursamaz olabiliyordu ki, onun üzerine kurşun yağdırsa değiştiremezdi. *Şu dünyada erkek olmak vardı* diye geçirdi içinden. Onun muzipçe gülüp, geniş omuzlarını silkeleyip de, elinde kalan son mısırı ağzına atmasını, yerinde zıplamaya ramak kollayan siniriyle izledi.

Asmin asansörü beklerken esneyen ağzına elini kapattı. Vücudu yorgun ve fazlasıyla bitkindi. Sanki Pars dün yarım kalan işinin acısını, tüm geceye yayarak çıkarmıştı. Onu gece neyse de, sabah bile rahat bırakmamıştı. Aslında bu tatlı yorgunluktu, şikâyet etmiyordu ama yorgun bir gecenin uykusuz sabahı zor oluyordu.

Otomatik kapı açıldığında, içindeki insanlar inince Asmin de asansördeki yerini aldı. Tam kapısı kapanıyordu ki, biri eliyle durdurdu ve hızla içeriye girdi. Asmin içeri gireni fark edememişti. O sırada aklı hâlâ Pars'la ve sabahki yaptıklarıyla meşguldü. Çok şirin ve ciddi anlamda iştahlı bir adamdı. Sanki parmaklarının yapısı hâlâ vücudunda geziyor, nefesleri tenini okşuyordu. Onun parmaklarının teninde bıraktığı his, içindeki karıncalanma etkisini çoğaltıyordu. Kıyılarda köşelerde tek bulduğu an kaçacak delik arar olmuştu. Kendi kendine gülümsemeye başladı. Tıpkı bir sapık gibi, sürekli olanları hatırlamaya çalışmayı bir an önce bırakmalıydı.

"Bakıyorum da, bugün çok mutlusunuz Arap Kızı?"

Asmin kafasını sesin geldiği yöne çevirdiğinde, Alp asansörün duvarına yaslanmış, büyük bir keyifle kendisini seyrediyordu. Bu ne cüretti! Sanki umuma açık sinemadaydı da, yüzüne bu kadar açık ilgisini beyan ediyordu.

Gülümsemesi suratında donsa da, bugün bu adam bile keyfini kaçıramazdı. Sanki betondan yerlere değil de, buluttan örülmüş halılara basıyordu. Herkese gülmek, çılgınlar gibi dans etmek, keyfini bozacak her anlamdaki sinir bozucu insanı es geçmek geliyordu içinden.

"Sahi bana ne oluyor" diye düşünceli bir halle kafasını salladı.

Karşısındaki sırnaşık adamın ilgisinden yayılan negatif elektrik, asansörün zemininden havaya karışırken, sanki mecburmuşçasına bir cevap bekler gibi kaşlarını çatmıştı.

Ona aldırış etmeyen Asmin, soğuk bir tavırla, "Evet, bugün çok mutluyum. Gereksizlerin bozamayacağı kadar mutlu... Kafana taş yağmasını istemiyorsan sataşma bana! Uzak dur!" der gibi gülebildi sadece. Onunla konuşmak ve neşesini kaçırmak istemiyordu. Duymazlıktan gelmek en iyisiydi.

Alp edepsiz bir küstahlıkla tek kaşını kaldırdı. Fütursuzca gözleriyle Asmin'i baştan uca şöyle bir süzdü. Bugün farklı gibiydi. Ama farklı olan neydi anlayamadı. Enfes bedenini saran, diz üstünde biten siyah elbisesi, üzerindeki kombin ceketi normal bir iş elbisesiydi. Güzel yüzündeki abartısız, az makyajı aynıydı. Maşalayarak omzuna bıraktığı dalgalı saçları da aynıydı. Eee, bugün değişik olan neydi? Merak ediyordu çünkü bu kızın bugün güzel yüzünde bir aydınlanma, üstüne gün ışığı düşmüş dingin bir göl gibi parlayan gözlerinde ışıl ışıl bir berraklık vardı.

Asmin adamın bakışlarını üzerinde hissettikçe nefes almadı. Sıkılmış bir eylemle saçlarını omzundan geriye savurdu. Bakışlarını yine ayakuçlarına odakladı.

Birden etraflarını negatif bir elektrik kuşattı. Kız bunu elle tutulur bir nesne gibi bedeninde hissetti. Ürperdi. Alp'in edepsiz gözleri, önce o güzelim saçlarına takılmış, ardından suratında gezinmişti. Tebessümle ve en son al gerdanına ve... İşte orada dişlerini sıkacak, yumruklarını her an duvara vuracak şekilde hiddetle donup kalmıştı. Sinirden derin derin nefes almaya başladığında, kızın bacaklarına doğru bir karıncalanma yürüdü.

Adamdaki ani değişimi fark ettiğinde, onunla bir kapana kısılmış fare gibi bir asansörde olduğunu hissettikçe, nefesleri ciğerlerinden çekildi. Ne olursa olsun, merdivenleri yürüyerek bile çıksa, bu adamla aynı havayı teneffüs etmek istemedi. Ani bir hareketle uzandı ve düğmeye basacakken genç adam bedenini düğmelere siper edince, eli havada, gözleri afallayarak kalakaldı. Bakışlarını adama çevirdi.

Elleri yanında yumruk olmuş kasılıyor, dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, dişlerinden gelen ses kızın içini kıyıyordu. Elleriyle simsiki çantasını kavrayan Asmin, gözlerini istemese de sırf meraktan, hesap sorarcasına Alp'e çevirdi. Ve gözlerinde gördüğü karanlıkla boğulduğunu hissetti. Bu adam deli miydi? Nasıl bir salaktı? Az önce şehvetle bakarak rahatsız ediyor, şimdi şizofrenler gibi deli deli bakarak ürkütüyordu. Yutkundu. Ona sanki öldürecekmiş gibi gözlerinin soğukkanlı karasıyla bakıyordu. Ve koyu gözleri yana kaydı. Onun nereye baktığını fark edince, utançtan yüzü kıpkırmızı oldu. Görmese bile orada ne olduğunu biliyordu.

Pars'ın geceden hediye bıraktığı ufak tefek izler... Asmin'in eli istem dışı yakasına gitti ve ceketini çekiştirerek izi kapatmaya çalıştı.

Hâlbuki bir sürü de kapatıcı sürmüştü. Hem bu adama ne oluyordu da, hangi hakla ona böyle sahiplenici, öfkeli ve hiddetli bakıyordu?

Sinirleri bozuldu. *Şu lanet olasıca kat nerede kaldı* diye geçirdi içinden. Asansörün kapısı açılınca Alp kendini hızla dışarı attı. Asmin de tekrar kapı kapanıncaya kadar, kastığı bedeniyle taş olurken, afallamış gözleri irice açılıp kirpiklerini kırpmadan donarken, öylece adamın küfrederek gitmesine bakakalmıştı. Bu adamda onu rahatsız eden bir şeyler değil, çok şeyler vardı. Mesela ne zaman onu görse bedeni buz tutuyordu. Kalbi korkuyla hızlanıyor, nefesleri genzine tıkanıyordu. Ne zaman yanına gelse, içini bir kasvet kaplıyor, umutsuzluğa itiliyordu. Asansörün kapısı tekrar açıldı, düşünceli şekilde ofise doğru yürümeye başladı.

İçinden adama söverken, çantasını masaya bırakıp, yerine oturmadan önce herkese gergince gülümseyerek, "Günaydın," dedi.

Karşılığındaysa aldığı cevap içi geçmiş bir "Günaydın!" oldu.

Her ne kadar parmakları klavyede su gibi akıp gitse de, başlarda işe konsantre olamadı. Aklı sürekli Pars'taydı. Üstelik hâlâ Asmin'in nerede çalıştığını bilmiyor, hatta düzenli işe gittiğini bile görmüyordu. Asmin çoğunlukla ondan sonra çıkıyor ve ondan önce eve geliyordu. Pars bunu okula gidiyor olarak da düşünmüş ve bu yüzden fazla üzerinde durmamış olabilirdi. Ama bu böyle gitmezdi.

Kadın hep kıvırmıştı ama bugün, "Kızım artık söylemek gerek," diye işe gelmeden önce uyarmıştı. Evet söylemeliydi ama son yaşadıkları güzel anları da iş konuşarak bozmak istememişti. Zaten her şey bir şimşek hızında gelişirken, kızın başı dönüyor, midesi kasılıyor, nefesi kesiliyordu ama bu hızı sevdiği için seslenmiyor, aksine ayak uydurmaya çalışıyordu.

Acaba ne yapıyordu, o da tıpkı kendisi gibi yaşadıklarını ve gelecekleri düşünüyor muydu?

Derince bir iç çekti. Akşam olsa da eve gitseydi. Onu şimdiden özlemişti. Kocasının ateşler içinde bakan kahverengi gözleri, küstahça kıvrılan ayartıcı dudakları, teninden bir saniye ayırmadığı elleri aklına düştükçe, sanki yanındaymış gibi kokusunu burnunun direğinde hissetti. İçi ısınmaya, kalbi karıncalanmaya ve nefesleri sıklaşmaya başladı. Ne saçmaydı ama kokusunu gerçekten nefeslerinde hissediyordu. Sonra kafasını kaldırıp, şaşkınca etrafa bakındı. Ellerini masaya yaslayıp üzerine eğilerek girişe bile baktı. Acaba cidden burada olma

ihtimali var mıydı? Saçma düşüncelerini aklında tartıp, yine kendine kızarak omzunu sarstı. O ofisin bu tarafına pek gelmezdi. Hatta Asmin çalışmaya başladığı günden beri hiç bu yana geldiğini görmemişti.

Zaman geçtikçe Asmin işine yoğunlaşmaya başladı. Sonunda da tamamen aklı fikri işle doldu. Ciddileşti, gözleri dosyaları taradı, parmakları klavyeleri yokladı.

Yan masadaki kızlardan biri çantasını alıp çıkarken ancak kendine gelebilmişti. O kadar dalgındı ki, elinde incelediği dosya hayli dikkatini çekmişti. Ve belgelerde yazılanlara göre buradaki maddede bir açıklık bulmuştu. Bunu fark edince yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Hilmi Bey buna çok sevinecekti. Eğer doğru tahmin ediyorsa, bu ufacık ihmal, girdikleri davanın kapanmasını sağlayacak, işlerin seyrini değiştirecekti. Biliyordu zaten, ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştı başından beri.

Sandalyesinde geriye doğru kaykılıp gerindi, farkında değildi ama öğle yemeğini kaçırmıştı. Yemeğe çıkan kızlar karınlarını doyurarak çoktan geri gelmeye başlamıştı. Zaten pek aç değildi. Omuz silkip, kendi kendine mırıldandı.

Bir süre sonra, bir dosyadan diğerine, birinden ötekine saatler gelip geçiyordu. Asmin kendini dosyalara gömmüş otururken, Hilmi Bey yine aynı hızla ellerini çırparak içeri girip, hiç zaman almadan konuşmaya başladı. Asmin kafasını dosyadan kaldırıp, dikkatini ona vererek müdürünü dinlemeye koyuldu.

"Evet. Tempomuzu düşürmeden, şimdi herkes elindeki dosyalarını bıraksın, benim size vereceğim dosyaya baksın. Yarım saat sonra toplantı odasında istiyorum hepinizi. Pars Bey özellikle hazırlıklı gelmenizi istedi."

Asmin'in, Pars'ın ismini duymasıyla başlayan, kalbinde dehşet bir ritim artışı, ensesinde bir soğuma, içinde unutmaya başladığı ateş tekrar yandı.

"Hilmi Bey..." dedi yerinden kalkıp söz hakkı isteyerek. Yutkunarak adamın gözlerine baktı. Kocasıyla görüşmeden evvel karşısına çıkarak ne bok yiyecekti. Bir şeyler yapmalıydı. Yerinden kalkıp yaşlı adamın yanına tedirgince yöneldiğinde "Ben... Eee şey. Dış Ticaret ile ilgili bir sorun vardı, onun dosyalarına bakıyordum," dediğinde yaşlı adam gözlüklerinin üzerinde kıpraşan sağ kaşını sorgularcasına kaldırınca, Asmin parmaklarıyla oynamayı bırakarak "Ben gelmesem,

olmaz mı?" diye direkt sordu. Gözleri merakla yaşlı adamın yüzünü inceliyor, kulakları vereceği cevap için tavşan gibi yukarı dikiliyordu.

"Asmin Hanım, dosyalarınızı da alıp gelin. Biz diğer meseleleri konuşurken incelersiniz, hem sizin gözlem yeteneğinize ve anadil gibi konuştuğunuz yabancı dillerinize ihtiyacımız var," dediğinde kızın bu konuşmayı yumuşatmaya çalıştığı gözünden kaçmamış, gözleriyle diğer çalışanları işaret ettiğinde ise "Senin onlardan olan farkın ne?" der gibi sessiz bir ikazda bulunmuştu.

Az sonra Hilmi Bey'in çıkmasıyla Asmin olduğu yerde katılıp kalarak masasına yönelmiş, düşünceli bakışlarını dalgınca dosyalara çevirmişti. O derinlerde boğulmamaya çalışırken, ofisteki kızları yine heyecanlı bir koşuşturma sarmıştı.

Kimi hızla makyaj yapıyor, kimi telaşla eteğini kısaltıyor, kimisi saçlarını tarıyordu. Yanındaki kadına kafasını çevirdi. Masanın altına eğilmiş bir şey arıyordu. Ayakkabı ne alakaydı şimdi? Sanki patronu onun kıytırık ayakkabısına bakıyordu. Kadının sonunda sarı kafası göründü. Elinde bir çift sivri topuklu steletto, ıslak mendil, hummayla temizlik yapıyordu. Asmin onların heyecanını gördükçe kasılıyor, bir ejderha gibi ateşler saçmamak adına dişlerini sıkarak çenesini kilitliyor, kıskançlıktan kuduruyordu.

Yanındaki, adının Nermin olduğunu öğrendiği sarı kafalı kişi ona bakıp, "Bana rimelini verir misin, ben evde unutmuşumda," diye dudaklarını büzerek sordu.

Asmin kızın büzdüğü ağzının ortasına ayakkabısıyla çakmayı ertelerken, kıza gözlerini kısarak öyle bir baktı ki, kız yanlış anlayıp, "Aman be... vermezsen verme. Sanki canını istedik, bakışlara bak," deyip saçlarını savurarak yerinden kalktı. Güzel bacaklarındaki eteğini çekiştirip düzelttikten sonra, yan masadaki kıza yaklaştı.

"Pişşttt! Nuriye!"

Onlar orada kocası için iştahla hazırlanırken, Asmin bu tiyatroya daha fazla dayanamadı. Ya kendini camdan sallandıracaktı, ya da birilerini! Yerinden öyle bir hışımla kalktı ki, kızların gözleri hiddetlenmiş genç kadına kaydı. Elleri yanında yumruk olup, her an birinin yüzünde patlayacak gibi kıvrılırken, nefesleri burun deliklerini genişleterek zorladı. Ve sert bir baş jestiyle saçlarını omzundan geriye savurarak, lavaboya doğru yürüdü. Tekmeler gibi açtığı kapısı duvara çarpıp, büyük bir gümbürtü oluştururken, o anda klozete oturacak olan sekreter

kadın cırlayarak yerinden sıçradı ve aceleyle çektiği eteğiyle kendini dışarı attı. Aynanın önünde, az sonra evrim geçirecek genetik bozuklukları olan bir yaratık gibi duran Asmin'i görünce, yutkunarak ellerini bile yıkamadan topukları yağladı. Asmin'in sinirden titreyen bedeni sanki nöbet geçirir gibi dirayetini alt etmeye çalışırken, kararmış gözlerini aynaya çevirdi. Hiddetle dişlerinin arasından bağırdı.

"Ahhhhhhhh!"

Yumruk yaptığı ellerini tezgâha vurarak, "Ben burada çalışıyor olmayacaktım ki hepinizin saçını başını yolacaktım. Benim kocama nasıl sulanırsınız?" diye bol hırıltılı bir sesle tıslarken, şizofrenler gibi hiç kımıldamadan gözünü bir noktaya dikerek duruyor, öfkesinden çenesi kasılırken nefesleri genzini tıkıyordu.

Sonra derin derin nefes alıp, ellerini yıkadı. Kendine çekidüzen verdi. Kıyafetinin iyi göründüğünden emin olunca, özgüvenli bir duruşla omuzlarını dikleştirip ofise geri döndü. Yapacak bir şey yoktu. Kocası onu görecek, bu kadınlar da en kısa zamanda onun sahibinin bir tek kendisi olduğunu bilecekti.

İçeri girdiğinde ofiste kimse yoktu. Masasının üzerindeki henüz bakamadığı dosyayı alıp, toplantı odasına doğru yürüdü. Tam kapısına yaklaşıyordu ki, Hilmi Bey'le karşılaştı. Çatık kaşlarının bir kısmı gözlüğünün altında kıpraşan adam, sinirle ona bakıp, "Neredesin sen? Her yerde seni ardım, toplantı başladı," derken azarlayan sesi ortalığı velveleye vermeyecek kadar kısıktı. "Eğer kocandan torpil bekliyorsan küçük hanım, çok beklersin. Pars işinde profesyoneldir. Yani aklında böyle bir düşünce varsa unut ve inan bana ben kocana benzemem. Disiplin şart!" diye soludu.

Asmin kızgın bakışlarını müdürüne yöneltip, dişlerini sıktı ve ardından sesini kontrol altına almaya çalıştığı belli olan çatallı diliyle, "Eğer öyle bir beklentim olsaydı, inanın buraya hiç gelmeden, direkt evde hallederdim işlerimi. Şimdi aklınızdaki bu düşünceleri unutun, zira buradaki kimse benim Pars'ın karısı olduğumu henüz bilmiyor. Şimdilik!" dedi saklanılması mutlak görülmeyen gerçeği. Sonra da yüzü düştü, dudaklarını sallandırarak, "Pars!" diye inledi.

"Yaaa Pars!" dedi adam içinden sinsice gülerek. Kızın inleyen yüzüne bakarak, "Hadi ne duruyorsun?" dediğinde kız "Ben... Immm... Şeyimi unuttum. Bi gidip alayım," dediğinde kolu yaşlı adamın parmaklarının esaretine kavuştu.

"Korkunun ecele faydası yok kızım. Sen erteledikçe ben geriliyorum. Hadi bakalım."

Yaşlı kurt onu anlamış ve takdir etmişti ama bu işin bir an önce açıklığa kavuşması da lazımdı, Pars'tan bir şey saklamak hiç hoşuna gitmiyordu.

Adam, genç kızın rengi kaçmış yüzüne baktı. Göğsü gururla kabardı. Aferin kerataya, zaten ona da böylesi bir hatun yaraşırdı. Hem ahlaklı, hem de akıllı!

Asmin'in kasılmış omuzuna babacan tavırla vurarak, "Neyse merak etme, Pars dediğim gibi işle aşkı birbirine karıştırmaz," dediğinde kız irice açtığı gözlerini ve afallayarak araladığı dudaklarını kıpırdatarak, "Aşk mı?" demişti ama onun fısıltısını duymayan yaşlı adam kapının koluna asılmış, Asmin de tuttuğu nefesiyle arkasından ayağını sürüyerek içeri girmişti.

Aslında kalbi atmayı çoktan durdurmuş, beyni düşünce lobunu ekarte edeli çok olmuştu. Ürkekçe atan şah damarı da boynunu kasmasa, yaşam belirtisi diye bedeninde bir ibare hissetmeyecekti. Kontrol altına almaya çalıştığı soluklarıyla ve tedirginliğini kusursuzluk maskesi arkasına istiflediği duygusuzluğuyla, sonunda toplantı odasındaydı. Lanet olsun daha gözleri görmeden, sesini duyamadan, o da kocası gibi korkmuştu. Tilki gibi dilini dışarıya sarkıtıp, kokusunu içine çekerek yanına gitmemek için, hafif hafif nefesler alıp verdi ve üst seviyeye tırmanmış personel gibi ona kafa tutan heyecanını kimseye belli etmemeye çaba gösterdi. Yaşlı adam yerine yönelince, önündeki korunaklı bariyer kalktı ve kız, çırılçıplak sahnede kalmış manken gibi titrerken, kocasına çaktırmadan baktı.

Pars masanın başında hükmedici bir prens gibi vakurca durmuş, o çok işe yarayan -ki bazen arsız şeylerde üstüne tanımadığı- ellerini masaya dayamış, hararetli hararetli yanındaki adama bir şeyler anlatıyordu. O kadar konsantreydi ki işine, kapıdan girenlere bakmak için kafasını bile kıpırdatmadan disiplinini bozmadı.

Hilmi Bey, Pars'ın yanındaki diğer boş koltuğa otururken, Asmin hemencecik kızların yanına kapak attı. Ortada hedef tahtası gibi durmak canını sıkmıştı.

"Neredesiniz?" dedi kocası dişlerini sıkarak. Hayli serin gelse de sesi, Asmin onun kızgın olduğunu, gözlerinin yanındaki kırışıklıkların kasılmasından anlamıştı.

"A-affedersiniz efendim," dediğinde sesi titremiyordu. Hayır sesi titremiyor, tüm varlığı Azer Bülbül'e rakip oluyordu.

Pars konuşmasını kesmeden, kızgın bakışlarını yeni gelen personeline yöneltti. Sesi çok tanıdık gelmişti ve lanet olsun ensesindeki o karıncalanma, hiç hayra alamet değildi. Keskin gözleri masanın ucundaki kıza iliştiğinde, göz göze geldiler ve bir an, sadece bir an şaşırıp konuşmasının yarım kaldığını fark edemedi. Ardından kendini toparlayıp boğazını temizlerken, "Bir daha olursa affetmem küçük hanım," dedi kızgınca.

Lanet olsun, onun ne işi vardı burada?

Asmin çekinikçe başını salladı. Bir yandan da bunun bir soru mu, yoksa düz cümle mi olduğunu ayırt etmeye çalıştı. *Affetmem!* Bunu öyle bir söylemişti ki, kızı altında bir ima aramaya ittirmişti. En sonunda, her ikisinden de biraz olduğuna karar verdi. Gerçi bunun neyi değiştireceğinden emin değildi. "Ayakta mı duracaksınız şaşwaz?"

Kürtçe bilmeyen çalışanlar merakla baktı. Cidden şaşkındı. Ayağa ne zaman fırlamıştı? Yoksa hiç oturmamış mıydı? Lanet olsun aklını nereye emanet verdiyse, hemen alıp yerine takmalıydı.

"Sandalyenizi çekmemi ister misiniz?" dedi kocası alaycı ama uyarıcı sesiyle.

Kız afallayarak gözlerini kocasına çevirirken, yüzü onun dalgasıyla kıpkırmızı olmuştu. "Küçükhanım, davetiyeleri ofisimde unuttum. Bilseydim her emre davet beklediğinizi, yollatırdım!"

Kızgınca dişlerini sıktı. Yine mi küçük muhabbeti? Bir de neden inadına dalga geçiyordu? Bunun acısını fena çıkaracaktı, bir kenara yazdı Asmin. Üstelik bu adamın gözleriyle sorunu mu vardı? Hele kaç gecedir ona kadınlık yaparken, nasıl olur da *ufaklık, küçük hanım* gibi terimler kullanırdı? Hızla yerinden kıpırdanıp bozuntuya vermeden, "Dosya..." dediğinde, köşedeki dosya dolabına yaklaşıp iş için oraya istiflenmiş dosyaların içinden aradığını bulmak için çabalamaya başladı. Aslından işin aslı ne aradığını bilmiyordu sadece tüm gözler üzerine kilitlenince, ahmaklar gibi oraya oturup kalmak istemiyordu. Kocasının yakıcı bakışlarını, arkası dönükken bile hissedince, bedenini ateşler bastı. Lanet adamın ateş almış bakışları, beynini delip gözlerine ulaşıyordu. Solukları sıklaştı.

Pars Şirket müdürü olan Aral'ın suallerini cevaplarken, Asmin'i tepeden tırnağa açlıkla süzdüğünü saklamıyordu ve yaşlı kurt

gözlerindeki parlamaları görüp bıyık altından gülerken, önündeki dosyaları patronuna uzatıyordu.

Asmin arkasını döndüğünde, onun arsızlaşmış koyu bakışlarından kaçındı. Bakışlarıyla üzerindeki giysileri tek tek çıkartıyormuş gibi bir hali vardı. Oysa elbisesinin siyah etekliği dizlerine kadar uzundu. Ve böyle bir bakışı davet edecek şeyler giymemişti ama alçak adam, içinde ne aradığını bildiğini belirten bakışlar atmaktan kaçınmıyordu. Üstelik elbise diri göğüslerini gizleyen bolluktaydı ve ceketi vardı. Saçları her ne kadar ışıltılı dursa da, yüzündeki makyajı belli belirsizdi. Kızardı ve adam çapkın dudaklarını hafifçe kıpırdattı.

Karizmatik yüzünde tebessümden bir iz yoktu ama Asmin, onun içinden şu haline, o içini kıyan kahkahalarıyla güldüğüne, iddiaya girebilirdi.

Pars avukatlarına sordu, yasalar hakkında bilgi almaya çalıştı. Ama gözü arada bir karısına takılıyor, dikkati çok farklı yönlere kayıyordu. Onun burada çalıştığını bilmiyordu. Hangi ara başlamıştı işe? *"Ana!"* dedi içinden. *Alacağın olsun bunlar hep senin başının altından çıkıyor!*

Sonra da kızgın bakışlarını Hilmi Bey'e çevirdi. Yaşlı adam omuz silkip gülümsedi. Daha sonra Aral'a dönünce, o da çalan telefonunu bahane edip ilerledi. Sonra yanına gelip, "Çok önemli bir mesele Pars... Bu adamlar beklemez. Ben halledip döneyim," diye kaçarcasına toplantı salonundan çıktı. Nedense ortadan özellikle yok olmak ister gibiydi suçlu hali! Bu meseleyi saklamanın bedelini ona ödetecekti.

Neyse ki Hilmi Bey buradaydı ve ona dönerek, "Asmin Hanım departmanımızın gözdesi, isterseniz az önce sorduğunuz soruyu o yanıtlasın," dediğinde, Asmin adını duymasıyla irkilerek bakışlarını yaşlı kurda çevirdi.

Pars elini çenesinde dolaştırırken, "Hangi konuda? Ben Asmin Hanım'ın..." derken üzerine bastırarak, "...Uluslararası İlişkiler okuduğunu sanıyordum," dedi tıslarcasına.

"Okuyor zaten," dedi Hilmi Bey. "Şirketlerin genelde dış ticaret olmak üzere üst düzey kademelerinde görev yapıyor. Mülakatı başarılıydı, neden devlet dairesine kaptırıp şansımızı kaybedelim ki?"

"Puan portalınızın yüksek olduğunu duydum. Uzmanlık-Müfettişlik, Kaymakamlık, Meslek memurluğu gibi görevlerde çalışma imkânına sahipken neden biz? Hem de eğitim almadığınız bir dalda asistan olarak?" dediğinde kızla resmen eğleniyordu.

"Eşimin memur hayatına izin vereceğini sanmıyordum Pars Bey!"

"Emin olun vermezdi," dediğinde kendinden emin bir sesle, kızlar ikiliye bakıyordu.

"Yabancı diliniz hangi derece?"

Bu soruyla Hilmi Bey hemen lafa otostop çekip, "Asmin kızım, okulu gereği dört popüler dil biliyor ama hiçbirisi için yurtdışında staj imkânı olmamış fakat akıcı dili her anlamda bize kazanç sağladı. Kendini farklı yollardan geliştirmiş..." dedi.

"Farklı?" dedi Pars kaşlarını kaldırarak.

"İlla bir yere gitmek gerekmiyor, internet çağındayız ve yabancı dil için turistlere rehberlik en uygun diksiyon eğitimidir," dedi Asmin.

Karısının ne bilip ne bilmediğini anladığı anda dişlerini sıktı. Küçük karısını tanımıyordu bile! Üstelik onu özgürlüğü konusunda sıkmanın evdeki konumu için iyi olmayacağını, öfkeyle çakmaklaşan gözlerinden anlamıştı. Karısı kinayeyle soru sorar gibi bakınca da, kafasını çevirip yanındakilerle iş konusunda münakaşaya koyuldu.

Çok değil daha tartışmaya başlayalı birkaç dakika olmasına karşın, Pars'ın arzulu gözleri karısına kayıyor, kendini ona bakmaktan alıkoyamıyordu. Koltuğuna yayılmış, dirseğini koltuğa dayayıp, eliyle çenesini ovuşturduğunda, düşünceli gözleri işe konsantre olmuş karısının vücudunda özlemle gezindi. İçinde kara delik gibi büyükçe açlık girdabı genişledi. Hâlbuki daha sabah ayrılmıştı yanından ama işe geldiğinden beri aklı, düşünceleri, hayalleri ve yapacaklarının en baş fikri ondaydı. Asmin'in destek almak için masaya dayadığı göğüslerine gözü takılınca, iç çekip gözlerini kapıya odakladı. Ardından kendini toplayıp, o otoriter gür sesiyle, "Ne buldunuz yasada, bir gedik var mı?" diye avukat grubuna sordu.

Kimseden ses çıkmadı. Herkes üzgünce bakışlarını dosyaya odaklamıştı. Hâlbuki araştırmaya vakit bulamadıklarını, başka bir işle meşgul olduklarını Hilmi Bey biliyordu ama o seslenmeyince, onlara konuşmak düşmez diye susuyorlardı.

Bu sessiz fırtınadan etkilenmeyen ve ne olduğunu bilmeyen Asmin, önündeki dosyaya bir daha iyice baktı. Hiç huyu değildi kendi branşı dışına çıkmak ama bazen aklı çok farklı çalışabiliyordu. Gözleri satırları içtiğinde, aklındaki ampuller tek tek yandı. Bu sabahki dosyaydı, şansa bak! O bu dosyayı incelemiş ve kendi branşı olmamasına

karşın bir açık bile bulmuştu. Kafasını kaldırdı, omuzlarını dikleştirip ciddi havasına büründü. Pars onun bu kendinden emin halini görünce, gülmemek için dilini ısırdı. Bu kız cidden bu konu hakkında konuşmayı düşünmüyordu herhalde...

Elini çenesinin kıyısında gezdirirken, "Avukatlar demiştim küçük hanım... Meslek değişimine mi karar verdiniz?" diye biraz keyfi bir alayla sordu.

Asmin bakışlarını kocasına -yani patronuna- sert bir öfkeyle çevirip, ciddi bir ifadeyle baktı. Önce boğazını temizledi. Pars da onun ciddiyetini fark edip kaşlarını çattı ama Asmin umursamadı. Işıldayan gözlerle konuşmaya başladı.

"Türkiye 1952 yılında Bern Konfederasyonuna, 1995 sonrasında ise TRİPS, Roma WCT ve WPPT'ye taraf olmuştur bildiğim kadarıyla. Hani biliyorsunuz ben Uluslararası İlişkiler okudum. Disiplinler arası bir disiplin olması sebebiyle, siyaset bilimi, iktisat (uluslararası iktisat, uluslararası politik ekonomi), tarih (siyasi tarih), hukuk (anayasa hukuku, yönetim hukuku ve özellikle uluslararası hukuk), felsefe (siyaset felsefesi ve etik), sosyoloji, psikoloji, coğrafya, antropoloji gibi pek çok farklı disiplin gerektiren branşı bir arada barındıran bir meslektir. Bu yüzden dikkatimi çeken şey," dediğinde iç gerdi ve apansız, "UCC'ye taraf değildir, sanırım açığımız bu olmalı..." dedi birden.

Pars kaşının birini havaya kaldırarak, "Eee, sadede gelin Asmin Hanım, daha açık olun," diye bozulmuş bir halde söylendi.

Asmin içinden attığı küçük kahkahasını neşesi sinmiş gözlerinde parlatırken, onu küçük görmesini alt ettiği için sevinerek, derin bir nefes aldı. "Yani lafın kısası şu: Öncelikle izleme listesinde olan Türkiye, son yıllarda izleme listesinde ilerlemiş. 2009 yılına ait special 301 raporunda ihraç veri koruması, marka cezai yaptırım gibi konularda 303. yasasının T bendine göre ceza ya indirim hakkı kazanmıştır, bunu herkes bilir. Buna uyarak davadaki açıklık noktamızın başlıca hedefi bu olmalı. O zaman karşı taraf yasada açık bulamaz ve suç unsurları göze alınarak cezayı indirim yapılması da söz konusu bile olamaz."

Pars şaşkınca kaşlarını kaldırırken, "Yani kısaca bu dava ne olur?" diye sordu sonunda bu terimlerden sıkılarak.

Hilmi Bey sevinçle masaya yaklaşıp, Pars'a bakarak lafa atıldı. "Bu dava bizim olur efendim." Sonra da Asmin'e dönüp, "Kızım sen daha önce neredeydin? Baksana işe gireli ne oldu, bizi iki çıkmazdan da sen

kurtardın," dediğinde Pars'a dönüp, "Geçen günkü işin alınmasında da büyük rolü var küçük hanımın," diye böbürlendi.

Yanındaki kızların kıskanç bakışlardan rahatsız olan Asmin, gözlerini masaya sabitledi.

Pars gurur dolu bakışlarını karısına yönelterek, "Demek bu ikinci" diye bastırdı kelimesini. *Şu anda her şeyin basit ve anlaşılır olması gerekmiyor muydu?*

Asmin'in yanında beliren hazımsız bakışlar ve huysuz duruşlarla huzuru bozuldu. Pars ise düşünceli gözlerini karısına dikmiş dalgınca bakıyordu.

Kızlar dosyalar hakkında fısıldaşıp beyin fırtınası yaparken, büyük bir gümbürtüyle aniden kapı açıldı. Herkes irkilerek bakışlarını kapıya yönlendirirken, Pars irkilerek yerinden kalktığında, saygısız olan kişiye çoktan gürlemişti. Bütün gözler kapıya dönmüşken, Hülya ise korkuyla konuşmaya çalışıyordu.

"Efendim durduramadım, yemin ederim zorla girdi."

Arkadan gelen topuk seslerinin ritmi hızlandı ve kadını eliyle bir köşeye ittiren sarışın, sinirli bakışlarını Pars'a çevirdi. Yüzündeki öfkeli ifadesini bertaraf ederek, işveyle ve biraz kızgınca, "Aşkım... Kaç haftadır neredesin sen? Amerika'dan döndüğünde arayacaktın hani? Özledim ama," dediğinde azarlayarak, gözlerini kısıp yanına doğru yürümek için hareketlendi.

Böyle oluyormuş demek "sevmiyorum" derken her gece ağlamak.
Sırf bazı anıları hatırlamamak için, şarkıları bile yok saymak.

12. BÖLÜM

"Kaç haftadır neredesin sen? Amerika'dan dönmüşsün. Aşkını neden aramadın? Merak edeceğimi düşünmedin mi hiç?" dediğinde elleri belinde, militan bir tavırla hesap sorarak dikiliyordu. Sonra da yüzüne kocaman bir gülücük kondurup, Pars'a doğru işveyle salındı. Önüne gelip durduğunda genç adam, ona şaşkın ve kızgınca bakarken, o hiç kimseye aldırmadan kollarını boynuna arsız bir sahiplenmeyle doladı.

Pars bu hareketiyle irkilirken, şaşkınlıkla kalakalmıştı fakat kendini çabuk toparladı. Kadının kollarının kıskacından, boynunu koparır gibi çekip, narin bedenini sertçe ileri doğru ittirdi. Sinirden kısılmış küçümseyen gözlerini kadının tepesine dikti. Sonra da Hülya'ya gürleyerek, "Hanımefendiyi odama al, birazdan geliyorum," diye emrettiğinde, zavallı sekreter olduğu yerde diğer kızlar gibi korkuyla sıçradı.

Dişlerini sıkarak döndü, duraksadı ve kadını gözleriyle ayaklarının altına alıp ezer gibi tepeden bir hükmedişle baktı. Sonra dönüp yardımcısına baktı ve cümlesini tamamladı. "Ve bir daha, benim iznim olmadan... hiç kimseyi... içeri almayacaksın!" Sesi perde perde hem duvarları, hem korkulukları inletti. Bu kati emirin, bir ömür kulaklara küpe olacağı aşikârdı.

Tam o anda bir süs bitkisi gibi sadece fotosentez yapan Asmin, sanki dehşet bir film karesi gibi donmuş vaziyette işkence çekerek olanları izledi. Öylesine kaskatı kesilmişti ki, her anlamda dondurma düğmesine basıp, unutulmuş bir resim karesi gibi duruyordu. İçinde bir yerlerde, bir şeyler kopuyor, mutluluk acıyla yer değiştiriyor,

iradesi, kendinden emin duruşuna çelme takarken umutları kırılıyordu. Odadaki fısıldaşma seslerini duymadı kulakları. Ya da kocasının öfkeyle kükreyen tok sesini hissetmedi. Sanki kulakları sağır oldu, gözleri kör...

Onun hayali, bir masaldı. Ve gerçek hayatta masallara yer yoktu!

Asmin, hançer sokulmuş gibi yaralı atan yüreğinin kafesini delip uçmak için çırpındığını duyumsuyordu da, kanatlarını yolmasına, son nefesini verir gibi canhıraş olmasına engel olamıyordu. O kadın kırmızı rujlu dudaklarını bükerek bir şeyler söylerken, gözlerinde yanan arzuyla kocasına doğru salınırken, Asmin karnına giren krampları bile umursamayarak sadece taş kesiyordu.

Sarışın kadının Pars'a sümük gibi yapışarak sarılışını, ağır çekimde gibi izledi, her hareketi beynine nakış nakış işlendi. Gözüne gelen yaşlar canını zorluyor, kalbi atmayarak bedenini iflasa sürüklüyor, nefesi ciğerlerini terk ediyor, soluksuz kalan boğazı kuruyordu. Elleri titriyordu. Buz tutmuş elleri karların altında kalmış gibi iğnelenerek titriyor, bacakları kendini zorlukla ayakta tutuyordu. Biraz güç almak için masaya dayandı. Kendini sakinleştirmeye çabaladı, gücünü kazanmaya, iradesine sahip çıkmaya... Rezil olmak istemiyordu.

"Yapma Asmin! Sakın kendini bırakma, ne olur yapma. Sen Zümrüdüanka'sın, kafesini sırtında taşıyansın, yıkılmazsın. Dayan. Saçma sapan duygu girdaplarına kapılma!"

Gözlerini kapadı, ağlamamak için kırpıştırdığı kirpiklerini rahatlatarak gözkapaklarını sıkıca yumdu. İçine içine aktı gözyaşları, zor da olsa gözyaşlarını geri itmek için, birkaç kez açıp kapadı kirpiklerini. Ve buna karşılık, susmaktan başka bir şey yapamadı. Kulakları ayaz görmüş oda gibi uğulduyordu, çünkü kafası bomboştu.

Boğazına düğümlenen hıçkırıkları gırtlağını acıtırken, feryatlarını bastırmak için boğazını öyle bir sıkıyordu ki, göğüs kafesi bu basınçla acıyordu. Titrek ellerini telefonuna götürdü. Sanki elinde bir şey olursa, güç alacaktı da sakin kalacaktı. Kendini zorlayarak dayandığı masayı bıraktı, eli yavaşça sandalyesinden kalktı. Dermansız bacaklarına güvenmiyordu ama yapmak zorundaydı, yapmazsa eğer...

Burada bayılıp kalacaktı. Bacaklarını zorlayarak arkasını dönüp bir adım attı ve Pars'ın otoriter sesiyle, olduğu yerde çakılıp kaldı.

Pars gözlerini eski sevgilisinden ayırıp, karısına çevirdiğinde nefesi kesildi. Rengi atmış, benzi solmuş, sabahki capcanlı halinden eser

kalmamıştı. Onu öyle görmek içine dokundu. Ve buna sebep olan kendisine küfrederken, içine çok ilkel bir korku duygusu yayıldı. Kaybedebileceği ve onu bir şekilde incitmiş olarak, sırt çevireceği korkusu! Bu duyguların kendisinde böyle boğucu bir kaygıya neden olacağını hiç düşünmemişti ama işte başına gelmişti. Lanet olsun önceden güle-rek izlediği bu sahne...

Bu korkunç bir şeydi. Hızla yanına gidip kollarından kavramak ve ağlamaya meyilli yüzünü sinesine sararak, sakinleştirip, gerçekleri anlatmak istedi. Daha önce hiç onunla bu kadar ilgilenmeyi istememişti. Onun içinde yeşeren o temiz duygulara bir şey olduysa, ne yapacaktı? Biri koluna dokundu. İrkildi. Sinirli gözlerini yanındaki yılışık kadına çevirdi. Onun suçuydu hepsi! Sırf onu *üzdü* diye, her an bu kadının boynunu kırabilirdi.

Sinirden sıktığı dişlerinin arasından tıslayarak, "Jale, kapat çeneni ve derhal odama geç!" diye buyurdu.

Kadın dudaklarını büzerek, yüzünü tuhaf bir şekle soktu. Suretine sanki böyle gücenir bir ifade takınınca, karşısındaki adamları etkilemeyi başarıyordu. Ama bu ifadesi Pars'a sökmedi. Aksine alt edemediği midesi bu kadının ucuzluğundan sebep kalktı. Nasıl birlikte olmuştu, nasıl böyle bir hata yapmıştı? Asmin'in kırgın yüzünü gördükçe de, sinirleri katmerlenirken, kadın yanağına dokunarak, "Ama sen de gel," diyordu hâlâ arsızca.

Pars yumruk yaptığı elleri ve ateş saçan gözleriyle kadına bakınca, kadın o gözlerdeki kızgınlıktan irkilip bir adım geriledi. Elleri yanlarına cansızca salındı. Belli ki bakışlarından korkmuştu. Ama hemen kendini toplayıp, tekrar konuştu, arkasını dönmeden evvel de, "Çabuk gel, bekliyorum," diye buyurdu küstahça.

Asmin karış karış arşınladı içindeki karanlığı, kayboldu çıkmazlarında ve çıkış yolunu bulamadı. Bir şeyler sezmişti sarışın kadın besbelli, çıkarken Asmin'in yanına yaklaşmış, geçerken kısa bir an gözlerini yüzüne odaklamıştı. Fettan gözleri kısık, işveli ağzı sımsıkı kapalıydı. O anda göz göze geldiler ama kadın aldırmadı. Ona nispet yapar gibi kalçasını sallaya sallaya, toplantı odasına son defa bakarken, ofisteki kızlara gözdağı vererek, ***Pars benim*** bakışları atmayı da ihmal etmedi.

Pars, Asmin'i omuzları çökmüş, üzgün suratıyla gitmeye hazırlandığını görünce, içini tuhaf bir his kapladı. Kaybetme korkusu hiç bu

kadar derin olmamıştı. Sanki Asmin ellerinin arasından kayıp gidiyor, o giderken nefesini, ışığını, gücünü, sükûnetini, dirayetini ve hayatını da yanında götürüyordu. Kalbi sıkıştı düşüncesi bile içini titretti. Hemen sesinin otoriter çıkmasını umarak Asmin'i burada tutmanın en iyi yolunu bulup konuştu.

"Asmin Hanım, toplantı henüz bitmedi! Yerinize oturun."

Herkes bakışlarını genç kıza çevirdiğinde, şaşkın gözleri şimdi onun beyazlamış yüzünü süzüyordu.

Asmin dimdik bir ağaç gibi tepkisiz durdu. Bedenindeki olmayan iradesiyle gözlerine bakamadı. Ne gidebiliyor, ne de arkasını dönebiliyordu. Pars'ın suratına bakamıyordu, nasıl bakardı ki, kendinden korkuyordu. Ona kıyamazdı ama o kendisine istemeyen gözlerle bakarsa, ağlar hatta bayılabilirdi. Nefesi sıklaştı yine... Ofisteki kızlar da ortadaki gerginliği hissetmiş olacak ki, sus pus olmuş patronlarını izliyorlardı. Asmin yanında oturan kızla göz göze gelince, dudaklarını birbirine bastırıp bocaladı.

"Asmin Hanım, size oturmanızı emrediyorum!"

Asmin bu seferki kati sesin yüksek çıkmasıyla, yerinde irkildi.

"Bak bana Dağ Çiçeğim... Gözlerime bak." diye bekledi adam ama karısı ona, bakmadı!

Yıkılmıştı tüm umutları, dağılmıştı etrafını saran o pembe bulutların sisleri. Yüreğinde yer edinen kargaşaya, kıskançlıklara, karları yarıp başını çıkaran kardelenin güneşe aşkı gibi, ona olan aşkının filizlerinin sardığı umutlarına hayal kırıklığı vurmuştu.

Pars karısının tabiatını henüz tanımıyordu! Gidip sarılsa, hırçınlaşıp geri tepebilir ya da haykırarak yüzüne olmayacak lafları sayıp kalbini kırabilirdi. Bilemedi.

Sonra yüzüne baktı. Masum yüzüne. Yapmazdı onun Dağ Çiçeği. Biliyordu, ağzını açıp tek kelime söylemez, susardı. Ve nitekim tam da düşündüğü gibi yapmıştı.

Kabullenmeyle başını yere eğip, titrek bedenini sandalyesine yaklaştırıp, hiç istemese de yavaşça çuval gibi vücudunu üzerine bıraktı. Asmin sandalyeye oturunca, Pars o ana kadar tuttuğunu bilemediği nefesini geri dışarı verdi. Sanki düşsel bir oyuncağını kaybetmiş hayalperest bir çocuk gibi mahzunca omuzları çöken karısına bakarken, kalbi tekliyordu. Ortamı gergin bir sessizlik kaplayınca, silkelendi.

Hayatının en büyük yoksulluğunu yaşamamak için, boğazını temizleyerek, "Ben beş dakikaya kadar buradayım," dediğinde, emrivaki gözlerini karısının yüzüne mıhladı. Baksın diye bekledi ama o güzel yeşilleriyle bakmadı gözlerinin içine, doğmadı yüreğinde güneş gibi ve o masum suretinden mahrum etti gözlerini.

"Kimse kımıldamasın... Hiç kimse!"

Sesinin kati emir veren tınısının ne demek istediğini Asmin anlamıştı ama o öyle istiyor diye de, burada kalıp, onların ofiste ne halt ettiklerini düşünerek oturmayacaktı. Adam daha sabah onunla yatmıştı, bugün sevgilisiyle karşılaşmıştı. Lanet olsun, onunla olduğu için pişman olması lazımdı ama içinde en ufak bir pişmanlık dahi yoktu.

Pars, Asmin'in sandalyesinin yanına gelince, çaktırmadan omuzunu dokunarak, *burada kal* der gibi hafif bir baskıyla sıktı.

Asmin, Pars'ın elini omuzunda hissedince, vücudunu elektrik akımına kapılmış gibi sarstı ve kimseye fark ettirmeden, buz tutmuş omuzunu hafifçe oynatıp elini silkelemek istedi. Ama bu ne mümkündü, zaten elinin omuzundaki teması da çok kısa sürmüştü. Pars da bunu fark etti ama aldırmadı. Yani onun küs tavrına aldırmamayı seçti. Aslında ona sarılıp, kollarında sakinleştirmek istiyordu. Kırılan yüreğinden öperek, sandığı gibi olmadığını anlatmak istiyordu. Tamam, onunla birlikte olmuştu ama lanet olsun... Ona o zaman dokunmamıştı ki, yani dokunduğunu ve uzak durduğunu sanıyordu. Her şeyi yanlış anladığı belliydi ve bu içini acıtıyordu ama şimdi değil, bunu o sakinleştiğinde, sonra yapacaktı.

Ancak önce gidip şu belayı başından savması, sonra da Asmin'le ilgilenmesi lazımdı. Kız sanki bir hayalet görmüş gibi ona bakmıyordu. Gözleri masaya mıhlanmış, yüzü süzülmüştü. Daha önce hiç görmediği bir bakıştı boş gözlerinin buğusuna yerleşen hüzün, böylesine bir bakışı ne annesinde ne de şu ana kadar olduğu başka bir kadında görmüştü adam ve açıkçası tek bir kirpik hareketiyle vuruldu. İçindeki korkuyu atlatıncaya kadar bir süre sessiz kaldı. Onu daha fazla zorlamanın akıllıca olmadığını kavradığını anlayınca, mantıklı olan en iyi şeyi yaptı. Sustu. Sanki biri ayağıyla ağzına basıyormuş gibi, kelimeler bir türlü ağzından çıkamıyordu. Derin bir nefes aldı. Ağır bakışlarını onun yüzünden çekmeyince, Asmin irkildi. Sonra durakladı ve tehdit edercesine ona doğru eğildi, "Sakın!" diye tısladı.

Kızın alt dudağı titremeye başladı.

Pars toplantı salonundan çıkınca, Asmin kıskançlık ve öfke nöbetleri geçirir gibi titredi. Yüzünden binlerce farklı duygu gelip geçti, çoğu panik ve korku içeriyordu. İçinde yer eden darlığa daha fazla dayanamadı. Nefes alması lazımdı. Buradan çıkması, hayatından yok olması hatta değersiz varlığını yok etmesi lazımdı.

Neden kendini hemen bırakmıştı ki kolları dışında, en uygunsuz yeri olan gözlerine? Hadi yaptı, neden yüreğini açmıştı tüm sınırlarını unutacak, tüketecek şekilde?

Umut mu vermişti? Söz mü vermişti? Zorlamamış mıydı? Hayır! Kendi kendine gelin güvey olup, yine kendini yaralamıştı ve bunu tek başına, onu bu işe karıştırmadan yapmıştı. Onu istememişti kocası ama o hâlâ kocasını deliler gibi arzuluyordu ve bu yüreğine daha çok acı veriyordu. Fiziksel değil, çok başka, daha derin bir acı...

Göğsünde yarada binlerce gedik vardı. Onu hissedebiliyordu. Gerçekler bir anda zihninde yankılandığında, adamın ona olan tutumu bir yılan gibi soktu düşüncelerini ve damarlarına akıttığı zehriyle içini çürüttü. Kötü düşünceler, küçük, acıtan, korkunç tırnaklarını yüreğine batırdı. Bacaklarına ne ara güç geldi o da bilmiyordu ama bir hışımla yerinden kalktığında gözyaşlarına boğulmadan, bir an evvel kaçması gerektiğini biliyordu.

Son zamanlarda çok duygusal olmuştu zaten. Ne sanmıştı ki, onunla birkaç defa yattı, güzel anlar geçirdi diye, hayatının rotasına Asmin şirazesini koyacağını mı? Sadece elde edeceğini alana kadar suyuna gitmiş, işi bitince eskiye dönüş yapmıştı. *Lanet olsun Asmin, ne sanmıştın, âşık olacağını mı?*

Birden yerinden hiddetle kalkınca, bacağını masanın kıyısına çarptı ve acıyla gözlerini sıkıp, dişlerinin arasından kısık sesiyle edepsizce küfretti. Bütün gözler şaşkınca ona dönünce, kıpkırmızı olmuş yüzünü kaldırdı. Mahcup bakışlarını müdürü Hilmi Bey'e çevirdi. Özür diler gibi, boynunu sağa büktü. Önce derin bir nefes aldı, sonra ağlamaklı sesi çıkmayınca boğazını temizledi. Beklemeye tahammülü kalmadığı ve her seferinde böylesine kendinden verici olmaktan bıktığı için patladı.

"Hi-Hilmi Bey, ben lavaboya gidebilir miyim?"

Nasıl konuşmuştu ağlamadan, buna Asmin bile şaşırdı! Karşısındaki yaşlı kurt, kıza anlayışla bakarak üzgünce kafasını salladı. O da biliyordu ki az sonra savaş çıkacaktı âşıklar arasında, en iyisi sakinleşmesiydi.

"Çık kızım. Kendini hâlâ iyi hissetmiyorsan da bir temiz hava al."

Evet, havasını aldığı kesindi ama o hava hiç de temiz değildi.

Ardından içeridekilerin meraklı beyinlerine bilgi içerikli, "Biraz rahatsız da bugün, iyi değildi," dediğinde kızgınca "Hadi herkes işinin başına..." diye çıkıştı. Böylelikle arkasından konuşmaların önü kesilmiş oldu. Sonra da gözlerini uyarır gibi Asmin'e dikip, "Ama hemen geri dön, yani kendini iyi hissedersen..." diye belirtti.

Asmin başını zorlukla olur der gibi salladı.

Durun gözyaşlarım akmayın durun, lütfen şimdi olmaz.

Dudaklarını birbirine hıçkırıkları duyulmasın diye öyle bir kapadı ki, yine de dudaklarından küçük bir inleme kaçmasına engel olamadı. Hızla arkasını dönüp kaçar gibi odadan çıktı. Kapıya vardığında artık, yanaklarından yağmur gibi gözyaşı akıyordu. Tutunacak bir dal aradı. El yordamıyla duvarı bulunca ona tutundu. Derin derin nefes almaya çalışıyordu ama olmadı nefesleri almakta zorlandı. Elini göğsüne götürüp, birkaç defa güçlüce vurdu. Sanki oraya bir şey takılmış da, nefesini kesiyormuş gibi hissediyordu. Ardından öksürüklerle sarsıldı göğüsleri. Bu iyi gelmişti, en azından artık nefes alıyordu az da olsa. Asmin orada, duvarın dibinde nefes almaya kendini zorlarken, bir el sırtına dokundu, rahatlaması için okşadı.

"Sıkma kendini, serbest bırak. Derin derin nefes al. Şimdi de geri ver."

Asmin direktiflere zorlanarak uyup, söyleneni yapmaya çalışıyordu. Nefes almaya başlayınca, hafifçe doğruldu. Eli boğazında, kendini zorlamaktan acımış ciğerleri kaburgalarında şişiyordu. Beli ne zaman bu kadar bükülmüştü ki, kopacak gibi ağrıyordu. Kendisine yardım eden kişiye bakmak için usulca başını çevirdi.

Alp endişeli bakışlarla ona bakıyordu. O küstah, kibirli, egosu tavan yapmış vurdumduymaz adam gitmiş, yerine şefkatli, üzerine titreyerek endişe eden bir adam gelmişti. İnsanlık yanı depreşmişti zahir...

Asmin bir an görmeyen gözlerini çevirdiğinde, dudaklarından bir feryat gibi hıçkırıklar döküldü. Ardından kirpiklerine takılan gözyaşları, yanaklarına yağmaya başladı. Nefes almaya başladığında ise omuzları sarsılırken ağlıyordu. Yeşil gözleri, üzerine yağmur yağmış bulanık derelere döndü. Yaşlardan cam gibi parlayan ıslak gözleri, Alp'e bakıyor, bakıyor ama görmüyordu.

Zorla olsa da, sonunda konuşmaya çalıştı.

"Nefes alamıyorum... Ben (hıh) dışarıya..." Bir hıçkırık daha koparken dudaklarından, "(hıh) çıkarır mısın?" diye sordu.

Alp derhal atılarak Asmin'in koluna girdi. Genç kadını kendi bedenine yasladığında, Asmin onun dudaklarında büyüyen küstah kıvrımların farkında bile değildi. Sadece destek almaya, bir an önce bu lanet yerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Usulca asansöre yönlendiklerinde, bedenleri birbirine sürtüyor, her seferinde adam gözlerini yumarak dişlerini işkence çeker gibi sıkıyordu.

Asansör geldiğinde, içeri giren kıza bakan Alp, zemin katın düğmesine bastı. Asmin destek almak için asansörün köşesine gitti. Hıçkırıkları azalmıştı ama omuzları hâlâ sarsılırken, gözyaşları yanaklarını yıkıyordu.

"İyi misim? Neyin var?" dedi asansör hareket ederken Alp. Onun üzgün halini gördükçe, sebebini daha bir merak ediyordu. *'İnşallah salak kocası onu üzmüştür!'* diye de içinden dua ediyordu. O zaman ona gün doğacak ve bu meleksi varlığı kollarında teselli edecekti.

Asmin gözlerini endişeli adama çevirip, "İy-iyiyim. Sadece, panikatak... hıh geçirdim galiba..."

Daha önce de birkaç kez atak geçirmişti böyle ama Asmin bu kadar güçlüsünü ilk defa geçiriyordu. Asansör zemine gelince durdu. Kapı açıldığında, Alp Asmin'i arabasına doğru yönlendirdi. Ama Asmin bir anda adamın niyetini anlayınca, elini kaldırıp durmasını işaret etti. Başını kaldırıp, terden yüzüne yapışmış saçlarını geriye çekerken, ilk kez ona tiksinmeden baktı. Kıpkırmızı olmuş gözleri baygın, havada asılı duran eli titrekti.

Adam etrafına bakarak ellerini cebine koydu. Başını garipçe yana eğdi. *"Demek onun da kalbinde insan yanı vardı, sapık yanının dışında bir kalp daha taşıyor,"* diye düşündü kız.

"Te-teşekkür ederim... Ama be-benim yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Genç adam sanki ***yanımda sana ihtiyacım var*** demiş gibi ilgisizce arabanın kapısını açarken, "Saçmalama da gel. Seni bu halde bırakamam. Nereye gideceksen bırakayım," diye söylendi.

Asmin yine dolmaya başlayan gözlerini kırpıştırarak, titreyen dudaklarını ısırdı. "Gerçekten sağ ol ama... Yalnız kalmalıyım." Uyuşuk

bedenini çekiştirerek arkasını dönüp, çıkışa doğru yürümeye başladı. Ve koluna dokunan elle bir an donup kaldı. Ne ileri, ne geri kıpırdayabildi. Nefes alamıyordu yine ve yine bedenindeki güç eriyordu.

Usulca başını yana çevirip, elin sahibine baktı. Kaşlarını kaldırmış genç adam, gözlerinin içine ilgiyle bakıyordu. "Böyle olmaz Melek yüzlü... Bırakamam seni. Aklım sende kalır. Bırak yardım edeyim..." demişti Alp ilgiyle.

Kız kolundaki eli alarak, usulca yere bıraktı. "Teşekkür ederim ama... Tek kalmalıyım," dedi yine ve arkasından bakan meraklı gözlere aldırmadan sadece yürüdü. Sarsak, bitik, yenilmiş ve çaresiz...

Çok sonra, nemli hava, yüzündeki gözyaşlarını kurutarak tenini gerdi. Ok ok olmuş kirpikleri sertti. Kollarını yanında sarkıtmış, bedeni taşıyamadığı sıkıntısı yüzünden eğilmişti.

Asmin ne kadar bu halde yürüdüğünü bilmiyordu. Ama etrafa baktığında, uzun zaman olduğunu anlıyordu. Artık yürümekten yorgun düşmüş bacakları onu taşımadı. Caddenin karşısındaki sahile geçip, boş bir banka oturdu. Saçları rüzgârda dans ederken, o gözlerini denizin sonsuz maviliklerine dikti, geri kalan her şeyi unuttu. Günün son demlerinin düştüğü denizde oynaşan gün ışıkları, kızılı, sarıyı, moru kuşanmıştı ama kızın tek gördüğü, sadece siyahtı.

"Salak! Salak ne sandın? Seninle yattı diye sana saygı duyacağını mı, sana ait olacağını mı? Yılların çapkını seninle durulacaktı öyle mi? Aptalsın işte hem de su katılmamış aptal! Bu kadar çalışıyor senin aklın, beyinsiz. Sen adamın hayatına zorla dâhil olmadın mı? Senin sevgilin yok, sevdiğin yok diye, onun da mı öyle olduğunu sandın? Ya da nasıl sanmak istersen öyle yaptın! Hiç sordun mu ***biri var mı*** *diye,* ***sevdiğin var mı*** *diye? Sen ne yaptın, hiç, sorgusuz sualsiz âşık olup ilk fırsatta da kendini ucuz fahişeler gibi kollarına attın. Al sana koca, al sana aşk! Buldun belanı, oturdun yerine, derdine yan. Şimdi çek cezanı. Sakın onu suçlama Asmin... Şaşkın olan sendin... Aptal olan da... Onun, erkek olduğunu unutan da sendin... Suçsuz olan o, suçlu olan, beynini kullanamayan sensin.*

Ama aklının söylediğini tasdikleyen beyni, kalbine ters geliyordu. Eliyle gözlerini silip, uçuşan saçlarını geriye itti. Aklı ile ikrar ettiği, bir türlü kalbinde tasdiklenemiyordu.

"Ah kalbim! Yaralı sineye sığınan zümrüt kuşum. Onca zaman kafesinden çıkmayan sen, cesaretini bir çift maviye teslim etmeyen

sen, bir çift sevgi dolu ele uzanmayan sen... Sen de bu zamana kadar korudun kendini de, bir gülüşe mi teslim oldun?

Bilmez misin sen, suya kader yazılmaz... Kalbe hesap sorulmaz... Aşka hedef çizilmez...

Bu evliliği onun kadar sen de istemedin, fakat ondan önce sen teslim oldun, ilk fırsatta tüm bentlerini yıkıp kalbini yaramaz bir adamın eline oyuncak misali teslim ettin."

Söyleyebilirdi, anlatabilirdi.

"Biri var, başkasını seviyorum, hayatıma girme, yasaklarımı delme, sol yanımı işgal etme," diyebilirdi.

Hain kalbi yine kavgaya girdi budala aklıyla.

"Kaldırabilir misin Asmin? Söyleseydi diyelim bunu, sen kaldırabilir miydin? Sen onun gözlerinde başka bir hayali izlemeyi, teninde başka nefeslerin hüküm sürmesini kaldırabilir miydin? Dudakları, gülünce baharı sana veren, konuşunca cenneti ayaklarının altına seren sesiyle sana gerçekleri haykırsa, sen yaşayabilir miydin?

Ah Asmin, dizlerinde bağ, dilinde kelime, yüreğinde sıcaklık, beyninde düşünceleri kalmayan yaralı yürek... Sen nasıl bir kaderin tezgâhına geldin, nasıl bir masalın karanlık kuytusuna düşüp, yarım kalmış hikâyesine seyirci oldun?"

Beyninde uğuldayan seslerle daraldı yüreği, elleriyle başını tutup sıktı ha sıktı.

"Sussun artık kahrolası aklım, sussun artık durmak bilmeyen kırgın kalbim, sussun artık yüreğimde neşeyle coşan sevgilerin katledilmiş çığlıkları..." Dursun istiyordu karnındaki masum kelebeklerin feryatları... Artık, dayanamıyordu.

"Beni benimle mi imtihan ediyorsun Yarabbi? Beni bir çift gözle, tek bir gülümsemeyle kalbimden vuranla mı öldürüyorsun?"

Kalbi sustu. Beyni de sonunda baktığı kuzguni deniz gibi duruldu. Asmin boşluğa bakarak, düşünerek, kurarak, ölerek ne kadar oturdu bilmiyordu. Hava kararmış, rüzgâr sesli esintisine dolanmış, şehir ışıl ışıl haline dönmüştü. Kocaman bir şehirde, ufacık bir pul tanesinin altında çırpınan ateş böceği gibi, hicranlı yüreğinin içinde sıkışıp kalmıştı.

Asmin yanına ne para, ne de ceketini almıştı. Kolları ve bacakları buz kesmiş, hissetmiyordu. Ellerini kollarında gezdirdi ısıtmak için.

Buz gibi olmuştu her yeri, yüreği gibi, düşünceleri gibi, beyni gibi soğumuştu tüm dünyası. Okşayarak ısıtmaya çalışsa da tenini olmadı. Arkasında tıkırtılar oldu, ardından garip konuşmalar duyuldu.

"Abla üşüdün mü ya? Bah... ben de şarrap var he... İstersen paylaşıram ama bana yenisini alacasan olur mu? Isınırız birlikte işte apla ya, uzun zaman oldu."

Asmin ürkekleşen bakışlarını, yanına gelen zil zurna sarhoş adama çevirdi. Adam kirli yüzüyle, baygın gözleriyle, ayakta taşıyamadığı bedeniyle ona pis pis bakıyordu. Yutkundu. Bir an, tüm bedeninin kilitlendiğini sandı ama bu tutukluğu çabuk bertaraf edip hızla yerinden kalktı. Adam ona şaşkın gözlerinin ardından kirpiklerini kırpıştırarak, ilahi bir meleğe bakar gibi bakarken "Bismillah!" diyordu. Elindeki ucuz şarap şişesini göğe kaldırmış, arkasından yayıkça bir şeyler diyordu.

Asmin bir adım attığında tökezledi, kendini hızla toparladığında ise kaçarcasına uzaklaştı oradan. Kolundaki saatine baktı... 01.43

Derin bir nefes çekti. Böyle kuytu bir yerde, bu saatte hiçbir akıllının dolaşmayacağını, aklından nasıl çıkarırdı? Allah korumuştu! Ürkek gözlerini etrafta dolaştırdı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece karanlık sahil boyunca, hiç kimsenin görünmediğini görüyordu. Caddeye ilişti gözleri. Omuzları düştü. Kollarını ısıtmaya çalışarak, yol kenarında hızlı adımlarla yürümeye başladı. Karanlık ya da kuytu yerlerden kaçındı. Nereye gidiyordu? Kime? Bilmiyordu, sadece yürüyor ve yine ağlıyordu.

Pars ise toplantı salonundan çıktığı gibi odasına gitmiş, kapıyı çarpıp hışımla içeri girmişti. Kapının gümbürtüsüyle yerinde sıçrayan sarışın kadın, koltukta huzursuzca kıpırdanmıştı. Yerinden kalkarken gözleri biraz durgundu. Ardından kendini toparlayıp, eski aymaz, fettan haline çabuk büründü. Cilveli yürüyüşüyle Pars'a doğru ilerlemeye başladı. Ne de olsa korkunun ecele faydası yoktu. Bir de bu adamın, neden bu kadar sinirlendiğini anlasa iyi olurdu ya! Hâlbuki yatakta şahane, gezmede çok kibardı.

Onu unutan kendisiydi. Ne olursa olsun, onun kollarında iyi

zaman geçirmiş, Pars ona iyi gelmişti. Ayartıcı kollarını Pars'a uzattı. Ama dokunmasına bu sefer izin vermeyen Pars, kadının bileklerinden sertçe yakalayıp sarılmasını önledi. İri parmaklarının sardığı ellerindeki ince bileği, canını yakasıya sıktı ve tiksindiği bir haşereye bakar gibi birden geriye doğru ittirdi.

Ona aldırmadan buz gibi bir ifadeyle masasına doğru yürüdü, sandalyesine oturmadan arkasını döndü. Kadına tepesinden bakan küçümseyici gözleri, sinirden kararmış çakmak çakmak olmuştu. Kaşlarının çatıklığı yüzünden alnı kırışmıştı.

"Seni dinliyorum Jale, neden geldin?"

Allah biliyor ya, erkekler bu durumlarda konuşmayı pek sevmiyorlardı ama Pars, her zaman yaptıklarının arkasında duran mert bir erkekti.

Kadın Pars'a yaklaşarak, "Seni özlemiş olamaz mıyım sevgilim? Pars... Aylardır haber almadım senden. Merak ettim. Dün Rıza'yı gördüm. Geldiğini söyledi. Ben de dayanamadım geldim. Haber bile vermedin."

"Yani..."

"Haber vermen gerekmez miydi?"

"Hangi hakka dayanarak?" dediğinde kadın dudaklarını büzdü.

"O kadar değersiz miyim?"

"Benim için nefes alan herkes değerlidir. Fakat bende başka bir değer kazandığını sana düşündüren ne?" Pars kaşının birini kaldırarak bakınca kadın, "Ben seni çok başka yere..."

Sözlerini kadının ağzına tıkarken öfkeyle, "Kes madrabayı Jale! Paran mı bitti? Başında belalın mı var?" diye sordu. Hâlâ toplantı odasına dalan fütursuzluğunu affedemiyor, Asmin'in gül yüzündeki hüzün gözlerinden silinmiyordu. Sıkıntıyla kravatını çekiştirmek ve yüzünde ellerini gezdirmek istedi ama yapmadı, kasılan elleri yanında yumrularak karıncalandı.

Kadın dudaklarını dişlerinin arasına alıp biraz bocaladı. "Beni kırıyorsun aşkım, Pars ben seni seviyorum. Ne parası?"

"Evet, ama paramı daha çok seviyorsun. Jale, yeme beni. Sen birkaç kere yattığın her erkeği sevseydin, şu anda ilk erkek haremini sen kurmuş olurdun!"

Genç kadın istediği tepkilerin bu adama ulaşmayacağını anlayınca, kalçalarını edepsizce kıvırarak Pars'a yaklaştı. Sırnaşarak, "Ama ben..." dediğinde nazlıca, Pars uzun bir adımla, masasına geçip çekmecesini açtı. Kadının şaşkın bakışları arasında çekmecesinin içinden çek defterini çıkarıp masaya koydu. Uzanıp masanın üzerindeki metal kalemi aldı.

"Sana çek yazıyorum, yaşanmışlıkların hatırına o da... Ne sıkıntın varsa gider Jale. Böyle ayak oyunlarına gerek yok. Seni konuşmaların şirazesini çözecek kadar iyi tanıyorum." Ateş saçan gözlerini kadına kilitleyip, "Bir daha seni burada görmeyeceğim. Etrafımda seni istemiyorum. Giderken bir daha görüşmeyeceğiz dediğimi hatırlıyorum, sanırım bunu bir tek ben hatırlıyorum." Kısılan gözlerini tehditle ona odaklamıştı. "Seni kırmak istemiyorum. Bundan sonra ne seni, ne de başkasını hayatımın sınırlarında istemiyorum."

Kadın birden merakla, "Neden? Yeni biri mi var?" diye atıldığında aldığı cevapla, karnına tekme yemiş gibi bir adım geriledi.

"Ben evlendim ve geçmişi geçmişte bıraktım, bir daha karşıma çıkma!"

Kadın şaşkınca açtığı gözlerini ve afallayan ağzına eş, kırpıştırdığı kirpikleriyle, "E-evlendin mi?" diye kekelediğinde hayal kırıklığıyla, Pars'a nefes almadan bakıyordu. Titrek sesiyle teyit bekleyerek bir daha sordu. "Ne zaman? Benim niye haberim yok?"

Bu ani, sorgulama karşısında şaşırmış görünüyordu ama yine de tereddütsüz, sert bir tavırla, "Henüz birkaç ay oldu. Ve sana ya da bir başkasına söyleme gibi bir niyetim de yoktu. Al bu senin," derken çeki kadına uzattı. "Tarihi kendin at."

Geç bir süre düşüncelice gözlerini masaya odakladı ve sonra şaşkınlığını yüzünden silemeden, elini uzatıyordu ki, Pars çeki geri çekti. Kadının şahmeran boynunda kenetlememek için karıncalanan parmaklarını zorla zapt ederek boşlukta esnetti. "Eğer seni hayatımın yakınlarında görürsem, acımam ve bu kadar yumuşak olmam Jale. Bir daha da uyarmam bunu iyi biliyorsun," diye uyardı.

Kadının umursamazca omuzlarını silkmesiyle, adamın sinirden omurgası titredi. Kadın üzgün yüzüyle, titrek elleriyle çeke uzandı. "Başımda bela olmasaydı bunu asla almazdım Pars." Ardından kapıya doğru yürüdü, kapının kolunu tutup arkasını döndü gülümseyerek, gözlerinde sinsi bir bakış, içinde hain bir parıltı mevcuttu. Dudaklarını

kibirle bükerek küçümser bir tavırla, "Umarım bir daha karşılaşmayız bu şekilde Pars, o zaman ben de sana acımam yakarım. Ve inan bana bu çok yakın bir zaman da bile olabilir," derken içinden de, "Umarım bu çok uzun sürmez sevgilim, dönüşüm şahane olacak," deyip kapıyı çarparak odadan çıktı.

Pars ellerini masaya dayayıp derin bir nefes aldı. Bu salak kadın ve diğeri hayatından çıkmıştı. Aklına Asmin gelince, ağzının içinde edepsizce küfredip hızla yerinden doğruldu ve öfkeyle kapıya yöneldi. Az sonra kapıyı çarparak kapatıp toplantı odasına girdiğinde, tüm bakışlar ona çevrildi. Pars'ın öfkeli gözleri karısını aradı ama bulamadı. Bakışları masanın üzerine kilitlendi. Ceketi, telefonu ve dosyası oradaydı fakat karısı yoktu. Gözlerini Hilmi Bey'e dikip, herkesi meraka sevk eden bir endişeyle gürledi.

"Nerede o?"

Adam omuzlarını silkeleyince, Pars azgın bir öfkeyle hızla toplantı odasından çıkıp ofise yöneldi. Orada da kimse yoktu. Tuvalete bile baktı, yoktu. Ellerini endişeyle saçlarının üzerinde gezdirip, gözleriyle her odada karısını aradı. Sinirle sekreterine güvenlik görevlisini çağırtıp hesap sorduğunda, onlardan da olumlu cevap almayınca, güvenlik kulesine doğru yürüdü. İçeri girer girmez bir hışımla "Bana hemen 5 dakika önceki, toplantı odasının görüntülerini göster," diye emretti.

Bilgisayar mühendisinin ve güvenlik şefinin eli ayağı birbirine girdi. Karşılarındaki patronu o her zaman sakin ve disiplinli adam değildi. Patronlarını daha önce hiç böyle kararmış gözleriyle insanı azarlarken görmemişlerdi.

"Hazır efendim."

Yanındaki görevliyi sert bir hareketle yerinden kaldıran Pars, sandalyeye oturmadan Mouse uzanıp videoyu oynattı. Bakışları ekrana kilitlenmiş, dişlerini sıkmış halde sabırla zamanın dolmasını bekliyordu. Ve işte...

Asmin'in odadan viran olmuş halde çıkışını, fenalaşıp duvara dayanarak nefes almaya çalışmasını ve gözyaşları içinde çırpınışını görüyordu.

Onu öyle çaresiz, acılar içine görünce, küfürler eşliğinde videoyu ileri aldı. Alp'in ona yardım etmesini, asansöre bindirmesini gözlerini kırpmadan izledi. Video orada bitince, güvenlikçiye gürleyerek, "Nereye gittiler çabuk bul?" diye sanki onların suçuymuş gibi gürledi.

Adam asansörün son sayacını da görünce "Zemin kat efendim, görüntüler hazır," diye bildirdi. Pars yan tarafa döndüğünde büyük ekrana kilitlenen gözleri, Asmin'in otoparka gidişini gördü. Asansörde onun sessizce ağlamasını, indiğinde Alp'in ona söylediği birkaç kelimeyle üzgünce durup, sonra da başını sallayarak bırakıp öylece uzaklaştığını... Pars ellerini saçlarının arasına daldırıp, "Lanet olsun!" diyerek, öfkeyle çöp kovasına tekmeyi savurdu.

Kısacık bir an düşündü. İçinde kocaman bir korku, yüreğinde bir telaş baş gösterince, kısacık bir an düşünemedi. Sonra... "Nereye gidebilir?" sorusu zihninde yankılandığında "Tabii ki eve!" yanıtı hızla cevap buldu. Kızgın halde odasına geçip, evi aradığında karşı taraftaki kadının konuşmasına müsaade etmeden, "Dayê Asmin eve geldi mi?" diye sordu.

Oğlunun sert sesindeki paniği duyunca, yaşlı kadının içine bir kurt düştü. Endişeyle "Yok, oğlum... Eve mi gelecekti? Pars bir şey mi oldu?" diye sordu.

Pars iç gererek dişlerini sıkarken, "Önemli bir şey değil anne, küçük bir tartışma oldu. Asmin eve gelirse hemen ara beni. Telefonunu burada unutmuş, hem ben de zaten hemen eve geliyorum," dediğinde yaşlı kadın hâlâ telefonun diğer ucunda konuşurken telefonu kapattı.

Saatler hiç bu kadar zor geçmemişti. Pars bu kadar sıkıntılı dakikaları bir babasının öldüğü gün, onun yerde cansız yatan bedenine bakıp, canlanmasını ve nefes almasını umarak geçirmişti, bir de evlendiği gün, nikâh memuru gelene kadar iyi bir mucize olmasını umduğu anda. Ama şimdi... Şimdi daha kötü endişeler içindeydi.

Kocaman şehirde, masum, ürkek, çaresiz karısı... İçi sıkılıyordu bunu düşündükçe. Başı darda mıydı? Sağlığı yerinde miydi? Nefes alamıyordu. Bilinmezlik ne kötüydü. Pars ellerini saçına gömmüş, koltukta oturur vaziyette, dirseklerini de dizlerine dayamış öylece çaresini bekliyordu. Saat epey geç olmuştu ve hâlâ polislerden de bir haber gelmemişti. Hastanelerden Allah'a şükür ki kötü bir haber yoktu. İçi daralıyordu, içinden söylendiği tek şey ise karısına olan sızlanmasıydı.

"Neredesin Asmin, neredesin Dağ Çiçeğim! İyi misin? Kırılma bana,

sandığın gibi değil hiçbir şey... Ne olur gel. Kafayı yiyeceğim, bu çaresizlik beni öldürecek."

Başını ellerinin arasına aldı, şok içinde hâlâ başı dönüyordu. Of Allah'ım, ona geçmişini anlatmayarak, ihtimallere hazırlamayarak ne kadar da bencil davranmıştı. Oysa onunla yüzleşmeyi sadece tembelliği yüzünden ihmal etmişti. Siniri dindiğinde, öfkesi azaldığında, eve döndüğünde onun burada bekliyor olacağını düşünmüştü.

Çünkü...

Çünkü...

Çünkü onun yaptığı tek şey buydu. Evlerinde, onların olan tek yerde onu beklemekti. Oysa Pars yıllardır kalbini kıpırdatan bir dokunuş, yüzüne vuran bir huzur, kanını kaynatan bir bakışı... Bunları yıllardır beklemiş olduğunu yeni yeni anlıyordu. Asmin artık sadece onun karısı değildi, yatağını paylaştığı bedenden çok öte olmuştu. Nefesini paylaştığı can gibi, lokmasını paylaştığı dost gibi, huzuruna sindiği muhtaç bir bebek gibi, kalbine sığındığı bir hancıydı. Pars artık onun sadece karısı olmadığını, hayatının yarısı olduğunu anlıyor ama ifşa ettiği bu büyük sırrı kendine itiraf edemiyordu.

O düşünceli haliyle iç gerince, yaşlı kadın ayağa kalktı. Yorgun düşmüş bedenini sürükleyerek taşıyordu. Koltukta perişan halde oturan oğluna takıldı gözleri. Üzgün gözlerle oğluna bakarken, içi acıdı şu haline. Sanki on yaş yaşlanmıştı oturduğu yerde. Ne kadar bağlanmıştı şu kısacık zamanda karısına, kendisi bile farkında değildi ama âşık olmuştu belli ki.

Pars gözlerini sımsıkı kapadığında, onun içinden değil usulca karısının adını dışından fısıldadığını duyabiliyordu yaşlı kadın ama her nasılsa cevap veremiyordu. Boğazının hareket ettiğini hissedebiliyordu ama konuşamıyordu, nefes bile alamıyordu. Ne diyecekti oğluna; *gelir* mi? Bunu henüz o bile bilmiyordu ama umuyordu. Dönerdi güzel gelini, kızsa da, küsse de yuvasını terk etmezdi böyle sessizce.

Oysa Pars yerinden fırlamak ve tüm şehrin sokaklarını ateşe vererek karısının adını haykırmak istiyordu. Fakat tek yapabildiği orada öyle aptalca oturup, düşünmek oluyordu. Of Allah'ım, yalnızdı ve belki de korkuyordu! Kimsesi yoktu. Tanıdığı, sığınabildiği, çare bulduğu...

Yaşlı kadın dişlerini sıkarak sıkıntıyla iç gerdi. Sonra da kafasını sallayarak kapıya yöneldi. "Ben mutfağa gidip ilaçlarımı alacağım, başım çatlıyor."

Pars dalgın kafasını kaldırmadı. Güllü Hanım tam mutfağa girerken kapı çaldı. Evde kulakları sağır eden bir sessizlik oluştu. Duvardaki saattin tik taklarından başka ses yoktu. Bir daha çalınca kapı, Elif'e zaman tanımadan heyecanla kapıya koştu yaşlı kadın, yardımcısının telaşla uzandığı kapıyı yakalayarak açtı. Kapı usulca açıldığında, kadının gördüğü görüntüyle nefesi kesildi.

Asmin kollarını kendine sarmış, ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözleriyle kadına üzgünce bakıyordu. Eğreti duruşunda ürkeklik vardı. Bu kocaman şehirde, nereye gideceğini, hangi kuytuya sineceğini bilemeden, yine buraya dönmüştü ayakları.

Yaşlı kadın ağzında mırıldandığı dualarıyla gözlerini havaya dikip şükrederken, sevinçle gelinine sardı kollarını. Sımsıkı. Put gibi duran Asmin ise ağzındaki dişleri takırdayarak kaimvalidesinin omuzundan fısıltı gibi konuştu.

"A-anne... Taksi bekliyor, pa-parasını verir misin?"

Yaşlı kadın gelininin koluna girerek, "Elif hallet kızım," dediğinde portmantoya doğru yürüyen Elif'e baktı.

"Hanımın burada para yok..." dediğinde Güllü Hanım gelinini bırakıp çantasına yaklaşırken, Asmin'in önü açıldı.

Pars kararmış gözlerini üzerine sabitlemiş, sert bir mermere dönüşmüş pürüzsüz yüzünü ona çevirmiş, yumruk yaptığı elleriyle, Asmin'e hesap sorar gibi öfkeli bakıyordu.

Asmin ise içinde kum taneleri gibi bir şeylerin battığı ağlamaktan şişmiş ve kızarmış gözlerini kırpıştırarak, sadece olduğu yerde dikiliyordu. Ne içeri geliyor, ne dışarı koşuyordu. İçi boşalmış, ruhu ölmüş gibi sadece bakıyordu ve fısıltıdan farksız kesik çıkan sesiyle sadece, "Üşüyorum!" dedi. İlk yakınlaştıkları gün gibi mahcup değildi bu söyleyişi. Ürkek ya da kaygılı, korkak ya da endişeli de değildi. Sadece aciz ve muhtaç bir söyleyişti.

"Üşü..."

Ve son defa tekrarlamaya çalıştığında sözlerini, gerisi tutmayan dizler, hızla dönen dünya, ayakların altından kayan halı ve sonsuzmuş gibi kucaklayan karanlıktı.

"Asmiiinn!"

Belki kimse olmayacak senin gibi ama
senin yanında da kimse olmayacak
benim gibi...

13. BÖLÜM

Yetişemedi Pars. Bu sefer olmadı. Genç kadın yere yığılırken sadece vurmasın diye kaimvalidesi öne atılıp, elleriyle başını tutabilmişti ama ağır bedeni, onu da hemen kendisine çekince, başını sertçe yere vurmuştu Asmin.

Pars ise dudaklarından dökülen haykırışla karısına atılmış, ama boşluğu kucaklamıştı. Endişeyle yere eğildi. Asmin'in yüzünü ellerinin arasına alarak, "Asmin... Kendine gel," diye buyurdu. Ama genç kızın ıslak kirpikleri yüzüne dökülmüş, morarmış dudakları birbirine kapanmıştı. Başını bırakmadan kolunun birini başının altına, diğerini bacağının altına soktu ve oyuncak bir bebek gibi onu kucağına aldı.

Asmin'in başı geriye düştüğünde, saçları şelale misali boşluğa aktı. Pars'ın korkudan kalbi durmuş, nefesi ciğerlerinde donmuş kalmıştı adeta. Karısını kendine iyice yaslayıp, merdivenlere doğru yönelirken, endişeyle donmuş annesine gürler gibi haykırdı.

"Anne doktora haber ver, gelsin."

Pars merdivenlere yaklaşmasına rağmen arkasında hiçbir hareket olmayınca, bu kez sesini kontrol edemedi ve yaşlı kadın yerinde sıçrayarak oğluna baktı.

"Ana hadi doktoru çağırsana!"

Güllü Hanım oğlunun kucağındaki gelininin sarkan eline bakarak, salona doğru koştu. Gözyaşlarından önünü göremeyince de, kapının pervazına çarpıp hıçkırdı.

Pars merdivenleri hızla koşar gibi çıkıp, odanın kapısını tekmeyle

açtı. Kalbi deli gibi çarparken, Asmin'i dikkatle yatağa yanaştırdı ve usulca üzerine bıraktı. Endişeden titreyen elleriyle, Asmin'in kafasını düzeltip bir yerde hasar var mı diye kontrol ederken, yüzüne dağılmış saçlarını kenara çekti. Pamuk gibi saçlarında parmaklarını bıkmaksızın gezdirdi. Eli yanağına gidince, ateş gibi yandığını gördü. Hızla ayakucuna geçti. O ayakkabılarını çıkarırken, annesi telaşla içeri girdi.

"Birazdan burada olacak oğlum. Ama istersen hastaneye de götürürüz."

Bu Pars'ın neden daha önce aklına gelmemişti ki? Ama nasılsa doktor gelecekti. Pars kendini böyle sakinleştirmeye çalışıyordu. Annesine hiç bakmadan Asmin'in elbisesinin yan fermuarına uzandı, yavaşça açtı. Kadın şaşkınlıkla "Ne yapıyorsun oğlum?" diye panikle sorunca, "Anne Asmin'in ateşi var, banyoya sokacağım bana yardım et, kıyafetlerini çıkaralım," diye söylendi.

Pars, Asmin'in elbisesini yavaşça yukarıya sıyırırken, annesi de kızı kollarından tutuyordu. "Ah yavrum, ateşler içinde yanıyor."

Pars elbiseyi başından çıkarırken, fermuar saçına takıldı ve bilinçsizce dudaklarından okkalı küfür savruldu ortalığa, sanki kendi canı acıyormuş gibi dişlerini sıktı.

"Oğlum istersen ben yapayım sen tut, senin elin ayağına dolanıyor."

Annesi konuşana kadar, Pars saçını kurtardı. Elbiseyi kafasından çıkararak odanın köşesine fırlattı. Asmin siyah iç çamaşırlarıyla öylece kaldı. Pars ince çoraplarını yırtar gibi çıkardı ve elini karısının kafasına, altından omuzlarını tutacak şekilde soktu. Diğer elini bacaklarının altına koyup yataktan kaldırırken başını göğsüne yasladı. O banyoya yönelirken, annesi koşarak banyonun kapısını açtı. Pars Asmin'i küvete koymadan önce annesine bakıp, "Anne suyu ılık derecede ayarlar mısın?" diye nazikçe buyurdu.

Kadın hızla küvete yaklaşıp, ahizeyi eline aldı. Suyu ayarlayınca Pars, Asmin'i de kucağına alıp küvete girdi. Oda sıcaklığındaki suyu üzerine tutunca irkilen Asmin, derin bir soluk alarak kendine geldi. Dişleri takırdayarak birbirine çarparken, ürkekçe inledi. Ardından zorlukla gözlerini açıp, kocasının şefkatli yüzüne baktı.

Pars suyu kucağındaki halsiz karısının pembeleşmiş vücuduna tutarken, kendisi de ıslanıyordu. Asmin bedenini yalayan serinlikten rahatsız olunca, takatsiz elleriyle ahizeyi ittirdi. Pars karısını daha da

kendi bedenine bastırıp, kulağının dibine fısıldadı. "Şiştt ufaklık, biraz sabret. Geçecek." Suyu kızarmış vücudunda usulca gezdirirken, Asmin tir tir titriyordu. Dişleri birbirine çarpıyor, kollarını göğsünde bağlamaya çalışıyordu.

Sonunda Asmin'in ateşi biraz olsun düşünce, Pars onu kucakladı. Üzerinden sular damlaya damlaya yatak odasına geçti. Annesi yatağın üzerindeki örtüyü kaldırırken, Pars da karısını usulca yatağa bıraktı. Sonra annesine bakıp, "Anne sirkeli su yapar mısın, bir de şu doktoru tekrar ara nerede kalmış sor," dedi.

Annesi evhamla odadan çıkarken, o yeniden uyuyan karısının ıslak iç çamaşırlarını çıkardı. Ardından giysi odasına gidip üzerine atlet, altına da şort alıp geri döndü. Yavaşça ve sarsmadan üzerini giydirdi. Asmin'in bilinci kapanmış, ateşi tekrar çıkmaya başlamış olacaktı ki, bütün vücudu yeniden pembeleşti. Ardından tekrar giysi odasına geçip, iyice ıslanmış olan kıyafetlerini değiştirip kendisi de üzerine eşofman takımını giyindi.

Hızlı adımlarla Asmin'in yanına gidip yatağın kıyısına oturdu. Ellerini karısının ıslak saçlarında gezdirdi şefkatle. Hiçbir şey düşünemiyordu şu anda, nasıl bu kadar hasta olabilmişti bir anda? Aklına sabahleyin iş yerindeki hali geldi, ışıl ışıl yüzüyle heyecanlı anlatımıyla ve odayı saran kendinden emin, cüretli yanıyla tam bir tanrıça gibi eşsizdi. O başkalaşım haline, bir de şimdiki haline baktı ve yıkıldı. Öylece yatakta canı çekilmiş gibi yatan karısının, arada dudaklarından süzülen inleme sesleri yüreğine işliyordu. O karısının yüzüne dalgınca bakarken, annesi doktorla birlikte kapıyı tıklattı ve içeri girdi.

"Oğlum, doktor geldi, müsait mi Asmin?"

Dalgınca duran Pars ses vermeyince, annesi içeri girdi. Doktor da arkasından belirdi.

Pars karısının başucuna oturmuş, üzgün gözlerle yüzünü seyrediyordu. Kadının içi eridi. Sonra gelininin de, oğlunun da üzerlerini değiştirdikleri gözüne çarpınca, doktoru gelininin yanına geçirdi.

Doktor, uzun boylu yaşlıca bir adamcağızdı. Yılların tecrübesine tanık olan çantasını yatağın kıyısına koyup, "Siz de hastanın sırtını açıp, oturur vaziyete getirir misiniz?" diye sordu. Çantasından bir şeyler çıkarıp komodinin üzerine koydu ve ilgisini o materyallere verdi.

Kulağına stetoskobu taktı, Asmin'in koluna da tansiyon aletini. Önce tansiyonunu ölçtü, ardından sırtını dinleyip koltuk altına derece

koydu. En son nabız atışlarına bakarak, durumu kolundaki saatten takip etti. Çantasına yaklaşıp içinden hazır bulunan iğneyi çıkardı. Enjektörü ayarlayıp Asmin'in damarına enjekte ettiğinde, kız sadece inleyerek hafifçe kolunu çekmek için direnç sağlamıştı ama bu o kadar cansız bir çırpınıştı ki, kocası kolunu okşarken elini tutunca direnmeyi bıraktı.

Asmin o kadar güçsüzdü ki, doktorun kontrolü boyunca sadece yüzünü buruşturdu. Pars karısının bu tepkisini görünce, ateşinden dolayı kurumaya yüz tutmuş saçlarını okşayarak, "Ben buradayım, geçti," diyerek onu teselli etti.

Ardından doktor işini bitirip çantasına malzemelerini koyarken, elindeki reçete defteriyle Pars'a döndü. Genç adam doktorun gözünün içine endişeyle bakıyordu.

"Hastamız üşütmüş biraz, sanırım tansiyonu da düşmüş, ondan bayılmış. Bir de sinirleri çok gergin vaziyette. Yakınlarda sinir krizi ya da panik atak geçirmiş olabilir. Ona şimdi bir sakinleştirici, bir de ateş düşürücü iğne yaptım. Şimdi de serum bağlayacağım. Bugün ateşi ara ara çıkabilir. Verdiğim ilacı içirirsiniz, soğuk bez kompresi de yaparsanız yarına kendine gelir."

Pars endişeyle yutkunarak, "Hastaneye götürsem daha iyi değil mi?" diye sordu.

Doktor bilmişlikle gülümsedi. "Bence gerek yok. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi sinirleri boşalmış, bir de rüzgârda kalmış sanırım. E havalar da malum. Bugün dinlensin, yarın iyi olur. Ama yine de içiniz rahat edecekse götürün. Fakat benim size tavsiyem hastayı kımıldatmayın da dinlensin," diyen doktorun odadan ayrılmasıyla, Pars, Asmin'in yanına yan bir şekilde uzanmış, gözlerini karısının yüzüne odaklamış, gözünü bir saniye kırpmadan ona bakıyordu. Arada ateşini ölçüyor, çıktığı vakitler annesinin getirdiği soğuk sulu bezlerle kompres yaparak vücudunu siliyor ama yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Yine öyle olduğu bir anda Asmin sayıklayarak önce annesini, sonra babasını andı. Ama son söylediği isimle, elinde ıslak bezle donan Pars, olduğu yerde kasıldı.

"Haluk... Özür dilerim," demişti Asmin.

Pars dişlerini sıktığı gibi elindeki bezi de sıktı. Parmaklarının arasından damlayan sirkeli sular yatağa damlıyordu.

Kimdi bu Haluk? Karısı ateşliyken neden adını sayıklıyor ve özür

diliyordu? Şüphe, hiç olmadığı kadar iliklerine bulaştığında duyduğu isimle tüm gerginliği bedeninden çekildi.

"Pars... Yapma! Gitme!"

Pars yutkundu. Elindeki ıslak bezi tekrar ıslatıp karısının şakaklarına özenle sererken, dudaklarını ateş gibi yanan yanağına dokundurup, "Buradayım bir tanem... Yanındayım. Gitmedim," diye fısıldadı. Asmin sanki onun sesinden süzülen güvene sığınarak, büzdüğü dudaklarını araladı ve sakince solumaya başladı.

"Pars..."

"Buradayım."

Saatler ilerledi, güneş doğdu, öğlen oldu ama Pars, Asmin'in yanından bir an olsun ayrılmadı. Aklında soru işareti gibi bir isim, yüreğinde bir korku... Ne uyudu, ne de gözünü üzerinden ayırarak onsuz bir ana yumdu. Gece birçok kez ateşi çıkmış, titreme nöbetleri geçirmişti. Bilinci hep yarımdı. Ne konuştu, ne de gözünü açabildi. Sadece birilerinin onunla ilgilendiğini biliyordu ama yorgun vücudu, hep karanlığa kaydığından tepki veremiyordu.

Gün ışığı yüzüne vururken, boğazında bir kuruma hissetti. Gözleri ateş gibi yanıyordu. Şiştiğini, hatta gözkapaklarının bir daha açılmamak üzere birbirine yapıştığını sandı. Yutkunarak gözlerini kırpıştırdığında, odayı döven keskin ışıklar gözkapaklarının içinden bile gözlerini yoruyordu.

Pars onun kendine geldiğini fark edince, heyecanla uzanıp yanağını okşadı. Sevinçten gözleri ışıldıyordu. Asmin tenine değen merhametli dokunuşlarla, kafasını yavaşça yana çevirdi. Cansız elini kaldırdı, şakaklarını okşarken, kurumuş ve çatlamış dudaklarını araladı. O dudaklarını aralayınca, kurumuş çatlaklardan birkaçı kanadı, canı acıyınca dudaklarını yalayıp, "S-su." diye fısıldadı.

Pars yerinden kalkıp, "Tamam, ben hemen getiriyorum, sen yerinden kıpırdama," dediğinde, karısının sadece tek kelime bile olsa konuşmasıyla, birden içinin tuhaf, tanımadık bir duyguyla kaplandı. Bunun memnuniyet olduğunu fark ederek, aklının karıştığını hissetti. Elinde bardakla yatağa geri dönen Pars, Asmin'in başına eliyle destek olup, dudaklarına bardağı dayadı. Asmin içtikçe içiyor, bir türlü suya kanamıyordu. İçi yanıyordu ama Pars suyun hepsini içmeden, bardağı dudaklarından çekti.

"Yavaş ol, hepsini içersen miden bulanır."

Asmin kafasını yatağa koyarken, çatallaşan sesiyle, "An-annem nerede?" diye sordu yorgunca. Pars bardağı komodinin üzerine koydu. Asmin'in yanına uzanıp yönünü ona dönerken, "Gece hiç uyumadı, ben de zor ikna ettim uyuması için. Birkaç saat oldu yatalı, biraz dinlensin," diye söylendi. Gözleri karısının kırgın gözlerine odaklanmış, yüzüne bakması için beklentiyle duraklıyordu.

"Bir şey isteyeceksen ben getireyim, bir de yemek hazırlatayım Elif ablaya," dediğinde, Asmin kırgın gözlerini kocasından kaçırıp, isteksizce yatakta yan döndü. "İstemiyorum. Ben, uyumak istiyorum. Yalnız!"

Pars kısacık bir an onun küs bedenine bakınca, içinde bir sarsıntı oldu. Ondan uzaklaşmasına, geri durmasına dayanamazdı. Karısına aldırmadı, arkasına uzanıp kolunu Asmin'in beline sardı, kendine iyice çekip bedenlerini bileştirirken, kafasını boyun köküne gömerek, fısıltı gibi sesiyle konuştu.

"Beni çok korkuttun Asmin. Sana bir şey oldu diye aklımı kaçıracaktım."

Asmin'in içi onun sıcaklığını teninde hissettikçe ağlama isteğiyle doldu. Çırpınarak onu geriye ittirecek gücün bedeninde olmadığını bildiği için, kıpırdamadan duruyordu ama onun nefesini teninde hissettikçe, içinden ağlamak geliyordu.

Hıçkırıklarını genzine kilitleyerek titrek sesiyle, "G-git!" dediğinde kuruduğunu sandığı gözlerinden ateş gibi yaşlar boşalıp, yastığını ıslatmaya başladı. Onun kendisini ayartmaya çalıştığını biliyordu, yatağına atmak için olmasa bile, boyun eğmesi için ayartmaya çalıştığını.

Zaten genzi de dolmuştu farkında olmadan, yanağından aşağıya akmaya başlayan yaşlar içinin hararetinden teninde hemen kuruyordu. Uyuşmuş eliyle çocuk gibi gözyaşını sildi. Burnunu çekti. Lanet yaşlar bir türlü durmuyorlardı ki; o siliyor, yerine hemen yenisi akıyordu. Dudaklarından bir hıçkırık koptu. Hah, bir bu eksikti! En son istediği şey, Pars'ın ona acıması ve onu güçsüz görmesiydi. Ona ne kadar kızsa da, sarılınca hepsini unutmuştu.

Lanet olsun neden hep böyle oluyordu ki aciz kalbine? Onun yanındayken, neden her şeyi unutuyordu salak âşıklar gibi? Tek bir sözüne hemen nasıl da eriyip bitiyordu. Sadece ağlamak istiyordu, hıçkıra hıçkıra ağlamak...

Pars Asmin'in ağladığını duyunca nefesi kesildi. Sanki biri karnına bir bıçak saplamış gibi, bedeninin kasıldığını hissetti. Asmin'i yavaşça kendine çevirdi.

Asmin inatla yüzüne bakmıyordu. Çenesini nazikçe tutup, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Karısı inat etti, yine kaldırmadı zümrüt gözlerini gözlerine. O güzelim, bahar kuşanmış yeşilliklerini kirpiklerinin arkasına sakladığı an, içinde binlerce acı geçişmesi yaşanıyordu. Pars, Asmin'in gözlerini gözlerinde istiyordu. Sanki yüzüne bakmazsa, yarım kalacakmış gibi, tüm ışığı sönermiş ve günü geceye dönermiş, nefesleri azalır, canı bedeninden çekilirmiş gibi hissediyordu.

"Asmin... Dağ Çiçeğim! Beni gözlerinden mahrum ederek mi cezalandıracaksın? Hem de yapmadığım bir şey için."

Yüreği sızlayan perişan Asmin, ıpıslak olmuş cansız bakışlarını Pars'a çevirdi. Onun yüzündeki amansız ifadeyi görünce, mücadele etmeyi bıraktı. İşte o zaman fark etti Pars'ın gözlerinin ferinin söndüğünü, gözaltlarının morarıp yorgunluktan şiştiğini. Bu Asmin'in içini daha çok acıttı. Onu böyle görmek kalbini daraltmıştı. Dudaklarından çaresiz bir hıçkırık daha kaçtı. Gözlerinden yağmur gibi yaşlar akarken, küçük çocuk gibi dudaklarını sallandırarak bir daha hıçkırdı. Akıttığı her damla gözyaşı, paslı bir mıh oldu, Pars'ın ciğerlerine ateş yağmuru gibi yağdı. Dudaklarını Asmin'in ağlamaktan ıslanmış göz kapaklarına bastırıp defalarca usulca öptü.

"Seni evde bulamayınca ölüyorum sandım."

"Se-sevinmişsindir. Ama..." dedi kız ve hıçkırarak, "Gidecek başka yerim yoktu."

Tıpkı yuvasız kuşların kafesine döndüğü gibi. Çaresizlik ne kötüydü, kaçtığına dönmek zorunda olmak ne acıydı.

"Senin yerin sadece benim yanım Asmin! Topraklarıma kök salmışken, kopmayı nasıl düşünürsün? Gittin sandım. Beni bırakıp gittiğini sandım. Bulmayınca aklıma neler geldi, kafayı sıyırdım. Gitme bir tanem... Sakın bir daha gitme, uzaklaşma."

"Gideceğim," dedi kız inat eden kısık sesiyle. Gururunun daha fazla incinmesine izin vermeyecekti. "Sadece, sadece..." dediğinde parası da dâhil olmak üzere hiçbir şeyinin olmadığını fark edip durdu. Hıçkırırcasına ağladı.

Pars karısını kollarının arasına alıp, başını göğsüne yaslayarak,

"Gitmene asla müsaade etmem," dediğinde kendini konuşmaya zorlayan Asmin, "Zo-zorla mı?" diye haykırmak istedi ama, zaten hayatlarına zorla dâhil olmamışlar mıydı birbirilerinin de hesap soracaktı.

"Beni istemiyorsun!"

Pars karısının yüzünü avuçlarının arasına alıp, yanaklarını, şakaklarını, gözlerini öptü. "İstiyorum. Her şeyinle istiyorum. Neşenle, huzurunla, sevginle, suskunluğunla, hatta üşütükler gibi kuşunla konuştuğun zamanlarda bile istiyorum. Üstelik o kuşu hiç sevmiyorum Asmin. Benden daha çok ilgilendiğin için hiçbir zaman sevemeyeceğim. Seni onunla bile paylaşmayı istemiyorum," dediğinde Pars muzipçe, Asmin inanmak isteyerek gözlerine baktı ve birden gözlerinin önünde toplantı salonundaki o görüntü belirdi. Dudakları büzüldü, yüzü süzüldü.

"Yalan söylüyorsun. Sen... Sen yalancı domuzun tekisin!" Bu hatırlatma gözlerinde öfkeli bir kıvılcım belirmesine neden oldu. Ona söylemeyi düşünebildiği en kötü şey bu muydu? Pars gülümsememek için kendini zor tuttu. Anlaşılan her şey düşündüğünden daha kolay olacaktı. "Haklısın," dedi sakince.

"Da-dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Sadece sakinleştirmeye çalışıyorum," dediğinde kız tam ağzını açacaktı ki dudaklarını şakağına yaslayan adamın nefesiyle donup kaldı. "Ağlama, buna dayanamıyorum. Senin ağlaman benim nefesimi kesiyor. Asmin sana asla yalan söylemiyorum. Yemin ederim, senden başkasına elimi bile sürmedim. Evlendiğimiz zamanlar bizden umudum yoktu. Sana yalan söyleyeceğimi düşündüm ama sen gözlerime bakıp, umut verdiğin andan sonra hayatımda kimse olmadı. Ben şerefsiz değilim. Sana dokunduktan sonra başkasına dokunacağımı nasıl düşünürsün? İstemesek de, isteksiz olsak da, evliydik ve ben senin gerçekten karım olduğun şüphesi için de, sana bu haysiyetsizliği hiçbir zaman yapmadım. Onurunu ya da gururunu incitmedim. O kadının da dediği gibi, aylardır -yani gözlerime baktığın günden sonra- ne onu ne de başkasını görmedim." Karısının burnuna burnunu sürtüp, gözlerinin içine baktı. "Senden başkasına dokunmadım Dağ Çiçeğim. Belki eski kafalıyım, belki geri düşünüyorum ama o gece, düğün gecesi sana dokunduğumu sandığımdan beri, hiç kimseye yan gözle bile bakmadım. Denedim, defalarca birileriyle olmayı istedim ama olmadı."

Asmin gözlerini Pars'a dikmiş, inanmak ister gibi ürkekçe

bakıyordu. Oysa Pars ona her şeyden daha fazla değer veriyordu. Aldattığını nasıl düşünürdü? Bedeniyle ve sözleriyle asla ihanet etmezdi.

Şimdi ise onu öyle delicesine arzuluyordu ki, başka kadınları bırak düşünmeyi, aklının kıyısından bile geçirmiyordu. Buna kendisi bile inanamıyordu ama... karısı hatırına, hayali gözlerine, kendisi hayatına düştüğünden beri sadece baktığı o, gördüğü yine o oluyordu. O gece, zifaf gecesinden beri hayalinde bir tek o vardı. Saplantı gibi, tutku gibi, hastalık gibiydi. Bunu önce kendini alıştırmaya çalıştığı için olduğunu zannediyordu ama değildi. Annesiyle onu yalnız bırakıp zaman tanımak için ayrıldığı zaman da bile, eve dönmek ve onu doyasıya görmek için çıldırıyordu.

Onun masum çehresini her görüşünde, ipek saçlarını ve tılsımlı tenini her koklayışında, sesinin melodik tınısının kıkırdamasını duyuşunda... Onu istiyordu. Allah Pars'ı korusun, hem de aklını kaybedecek kadar çok, bir tek karısını istiyordu. Beden ısısını hissetmek için tenini onun tenine koymak, kokusunu defalarca içine çekmek, içinde derin derin solumak, gözlerinin ta derinlerine kendi suretini sindirmek istiyordu. Her gözlerini kapatışında, aklı geçmişe, o geceye, ürkekçe ona yaklaşan iri ve yeşil gözleriyle hayatına dalan, o peri kızı gibi duran sahneye dönüyordu. Daha gözlerine baktığı ilk anda tutkunu olmuştu gözlerinin ve tenine vuran ilk nefesinde müptelası olmuştu çiçekleri kıskandıran kokusunun...

Bedeniyle onun bedenini örttüğü anda ise, içinin derinliklerinden; ilkelce, tutkuyla, şehvetle sahip olmaya ilişkin ve biraz da vahşice bir şeyler kopup geliyordu düşüncelerinin arsız yanına.

İlk görüşte aşka inanmazdı ama ilk görüşte âşık olanın ta kendisi olmuştu!

Asmin kocasının ona derin ve düşünceli bakmasıyla kızarmaya başladı ve Pars da bunu anlayınca "Hem sana dokunduktan sonra, başkasını isteyeceğimi hiç sanmıyorum," deyip narin bedenine doladığı kollarını sıklaştırdı. "Baksana... Hastayken bile seni deli gibi istiyorum," dedi dudaklarının kenarı çarpıkça yukarı kıvrılıp, gözleri ona aşkla bakarken...

Asmin yutkunarak, "Gerçekten mi?" diye sorduğunda sadece inanmak istiyordu. Adam başını teyit ederek sallayınca, boğazında birdenbire oluşan o müthiş düğümden kurtulmaya başladı. Ortalığı bir ölüm sessizliği kapladı.

Pars onun ürkek gözlerindeki mini minnacık şüpheyi görünce, "Bunu gerçekten düşündün mü Asmin, seninle olduktan sonra başkalarıyla olacağı mı?" derken boğazındaki bir kas spazm geçiriyormuş gibi atıyordu. Asmin utangaç gözlerini suçluca kaçırdı. Pars karısını kollarında sımsıkı tuttu ve kendisine bakmaya zorladı.

Hastalığından ve kızgınlığından alev alan yanakları, öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuştu. "Evet. Yani biraz... Biz daha birbirimizi tanıyamadık," diye karşılık verdi mahcup sesiyle. Yalan söyleyemezdi. Bakışlarını aşağı indirdi. Koyu gözleri sanki onda delikler açıyor gibi ruhuna işliyordu. Tekrar söylemek küçük düşürücü olurdu, şüphelendiğini söylemedi.

Bunu bir kez söylemesi bile yeterince küçük düşürücüydü. Derin, ıstırap dolu bir iç çekti.

Kocası eğildi ve anlayışlı bir tepkiyle, "Bir daha etme. Tanı beni. Benim seni tanıdığım gibi, sen de beni tanı," diye tatlıca buyurdu.

Asmin'in gözleri büyüdü. Bir adamın bu kadar çekici olması kanun dışı olmalıydı. Az önce çılgınlar gibi çarpan kalbinin durulacağına coştuğunu ve buna tezat onun göğsünün hafiflemeye başladığını hissedebiliyordu. Sustu Asmin, ne cevap vereceğini kestiremediği için sükûtu seçti. Kocası gözbebeklerinde ilgiyle doğdu. Neden ona bu şekilde, içine işleyerek bakıyordu? Gözleri sanki eşsiz bir kahvenin saf, işlenmemiş hali gibi parlıyordu. Hayır, ya da geceye vuran ay ışığındaki gökyüzü gibi tatlı bir meltem kuşanıyordu. Of neler düşünmüştü? Yoksa az önce göğsünde çırpınan kalbi, şimdi de pencereden uçup gidiyor muydu?

"Zaten suçlusun. Seni cezalandırmam gerekiyor," dedi tebessümle. Asmin anlamaz bir ifadeyle yüzüne baktı. Ne suç işlemişti ki? Pars onu daha fazla meraklandırmadan konuştu. "Şirketimizde çalıştığını ben neden bilmiyorum? Güzel sürprizdi."

Asmin cümlenin içinde geçen *şirketimizde* kelimesine takıldı önce, sahiplenmiş, sahip ilan edilmişti. Onların, onun da mı şirketiydi? Sonra haklı bularak dudağını ısırdı. "Şey... Bunu sana elbette söyleyecektim ama ben, annem..." derken lafı kesildi. "Tabii ya, dayê..." dedi gülerek. O şirin burnunu hayırlı işlere sokmazsa olmazdı.

Havanın içindeki büyü sanki sarhoşluk verici bir meltem gibi üzerini kuşatıyordu. Sadece kocasına bakarak, bir ömür sarhoş olabilirdi, hem de sadece onun varlığı sinmiş olan havayı soluyarak mutlu olurken.

"Beni özlediğini itiraf et," dedi adam arsızca göz kırparak.

Onun bu tepkisi havadaki gerilimi yumuşattığında, Asmin'in dudaklarından hıçkırıkla birlikte küçük cansız bir kıkırdama kaçtı. Ağlamaktan akmış burnunu koluna silip, dudaklarını yaladı.

"Özlemedim ki..." dedi gururlu bir sesle.

"Hiç mi?" dedi adam yalandan kırılmış bir bakışla.

"Belki birazcık," dediğinde nazlıca, Pars ellerini beline kaydırıp, "Ben seni özledim. Hem de senelerdir nefes alamıyormuşum gibi," diye içten bir şekilde söylendi.

Asmin dudağını dişleyerek, "Yalancı, bu halimi mi?" diye ona yarım bir tebessümle baktı. Pars dudaklarını onun dudaklarına doğru indirdiğinde, bedenine ansızın bir ateş yayıldı. Ona kaçamak bir bakış attı.

Pars hınzır bir gülüşle, son derece tatlı bir şekilde ona gülümsüyordu ama parmakları edepsizce yaramazlığa soyunmuş, bileklerinde hınzırca şeyler yapıyordu. Mesela yüreğinin derinliklerine iç gıcıklayıcı kıvılcımlar gönderiyor, kalbine patlatacak kadar çok kan pompalıyor ve düşüncelerine ket vuruyordu. Küstah olmayan arzulu dudakları kıvrıldığında, Asmin nefesini tuttu. Pars elini kaldırıp, dudaklarına götürdü. Önce parmaklarının ucunu emerek ufacık öpücükler bıraktı. Sonra dudakları yukarıya arzuyla tırmanarak, bileğinin içine, yumuşak ve tahrik edici bir öpücük kondurdu. Karısının tutkuyla koyulmuş gözlerinin içine ateş gibi bakarak, ona güzel şeyler fısıldadı.

Asmin bedenini bilinçsizce kocasına yaslarken, kocası uyanışının sertliğini karnına bastırarak bedenini daha sıkı çekti. Tebessüm ederek, "Küçük, pasaklı çocuklar gibisin Asmin," dedi kızın gözlerini sildiği kolunu yakalayıp indirirken. "Annem yanımızda olsaydı seni azarlardı. Burnunu koluna silme bu çok kötü bir hareket," dediğinde karısı nazlıca kıkırdadı. Pars onun teninde hareket eden varlığıyla zorlanarak kasılınca, "Asmin, kıpraşma olur mu?" diye buyurdu.

Asmin bedeninin yandığını hissetti. Onun sertliğini karnının üzerinde hissedince, tüm tüyleri havalanarak dikeldi ve ürpererek tekrar ona bakmaya cesaret edemedi. Soğukkanlılığını son zerresine kadar korumak istiyorsa bunu yapmamalıydı. Ona bakmamalıydı! Ama bu gözlerinin tekrardan ışıldamasını engellemedi. Pars bunu görünce içi ısındı. O gözleri öyle canlı görünce sanki biri nefesini ona geri vermiş gibi hissetti.

"Bu tarafa dön," dedi yumuşakça ve emreden bakışlarını yüzüne çevirdi. "Gözlerinden sakın beni mahrum etme Asmin. Benden gidersen nefes alamam." İki parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve usulca kıpırdatarak okşarken, yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. Asmin'i kollarına daha çok çekip, sıkıca sarıldı. Onu göğsüne yaslarken, kendisi de çenesini Asmin'in başına yaslayıp saçlarına öpücükler kondurdu. "Şimdi biraz dinlenelim ama sakın kıpırdanma yoksa kendimi frenleyemeyebilirim." Bu açıklamayla sanki karısının akordu bozuk bir teline dokunmuş gibi gerilmesini sağladı. Kocasının, onun narin kollarında, iri bedeninin kaskatı kesilerek kıpırdamadan durmasını algılaması çok zaman almadı.

İşte Asmin buna gerçekten gülmüştü. Üzerinde sağladığı etki bu kadar muazzam mıydı? Bu hoşuna gidince, omuzları sarsılarak, kalbi yeniden aşkla atarak, nefesleri sıklaşarak gülmeye devam etti. Karısına eşlik ederken, zoraki olarak kıvırdığı dudaklarında neşeden eser yoktu. Bu işkence çeken bir erkeğin duruşuydu. Asmin onun bu kasılmış haline güldükçe, Pars da ona daha çok sarılarak rahatlamaya çalıştı.

Az sonra birbirine sarılan âşıklar, düşüncelerinin girdabın sürüklenirken, sanki tek vücut olmuşlar gibi, sanki tek kalbi kullanan iki beden gibi bir olduklarında nefes almaya başladılar. Ama kuşku, öyle sinsi ve öylesine can yakıcıydı ki, genç adamın beynini daha şimdiden yemeye ve içinde kendine kocaman hayal kırıklıklarından şato inşa etmeye başlamıştı. Ve o şatonun şüphe kralı, "Haluk'tu."

Haluk kimdi?

Pars çenesini karısının saçlarına dayarken, dişlerini sıkıp sanki karısını bıraksa kollarından kopacakmış gibi kaslarını sıklaştırdı. Saplantılı bir inatla, karısının nefeslerini içine soludu. Asmin onundu, bir tek onun kadını olacak ve öyle kalacaktı!

Pars ağrıyan kafasını yastığa iyice gömdü. O kafasını oynattıkça, yastıktaki karısının mis gibi çiçeksi kokusu burnundan içeri sızıyordu. Farkında olmadan dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Biraz daha kokunun kaynağına sokuldu. Kolunu yan tarafa uzatıp, onun varlığını hissetmek istedi ama hissettiği tek şey, sıcak zayıf bir vücut yerine, bur gibi çarşafların dokusuydu.

Endişeyle gözlerini açtı. Sanki yaşadıkları rüya, gördüğü sanrılar hayaldi. Asmin onu affetmemiş, o ise burada sızmış gibi, irice açılmış gözleri etrafı tedirgince turladı. Asmin yanında yoktu, odanın içiyse karanlıktı. Kollarından destek alarak yataktan kalktı. Ay ışığından yararlanarak lambanın düğmesine basıp banyoya geçti.

Elini yüzünü yıkayıp havluya uzanırken de, aynadaki aksine baktı. Eli yavaşça çenesinde gezindi, dünden kalma sakalları vardı yüzünde, sonra gözlerine kaydı eli, gözaltlarına dokundu usulca, şişmiş ve hafif de morarmıştı. Hızla havluyu yerine astı, banyodan çıkıp komodine yaklaştı. Telefonunu ve kol saatini aldı. Saati koluna takarken, gözü saate kaydı 08.30 olmuştu. Bayağı uyumuştu uyumasına da, Asmin neredeydi? Üzerini değiştirip hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi, o daha merdivenlerden inmeden, Asmin'in annesiyle olan şen kahkahaları evi doldurdu. Kulaklarına gelen kahkaha değil de, sanki dünyanın en güzel şarkısıydı. Cıvıl cıvıl sesi evi inletiyordu. Onu daha önce hiç gülerken hatta kahkaha atarken evin içinde dinlememişti. Adımlarını hızlandırıp mutfağa girdi. Annesi yemek yapıyor, Elif salataları hazırlıyor, Asmin de masada mantı büküyordu.

Onu ilk fark eden annesi oldu. "Uyandın mı oğlum?"

Onun söylediklerine tepki vermeyen Pars, kaşlarını çatmış Asmin'e kızgınca bakıyordu.

Asmin de onun neden kızdığını anlamaya çalışırken, eli yaptığı işte donup kaldı. Pars hızlı adımlarla karısının yanına yaklaşıp, masanın önünde durdu. Asmin onun bu çatık kaşlı halinden hiç hoşlanmıyordu, ne zaman kaşını çatık görse, onları öperek düzeltmek istiyordu. Ama buna bir türlü cesaret edemiyordu.

Onun yerine yavaşça yerinden kalkıp, unlu ellerine ve mutfakta olan kişilere aldırmadan, yapmak istediği şeyi yaptı. Onun kaşının çatık olan kırışık yerini parmağıyla düzeltmeye çalışırken, "Yine ne yaptım da o kaşlar çatıldı? Valla masum masum burada mantı yapıyorum, seni kızdıracak bir şey yapmadım," dediğinde kocası dişlerini sıkarak, "Mantı mı yapıyorsun?" diye, neredeyse azarlayan bir ifadeyle sordu.

Kocasının bu soğuk tavrından hoşlanmayan Asmin, başını hafifçe geriye doğru çekti. Pars alnındaki unları eliyle silip annesine döndü. Bu sefer çatık kaşların hedefinde o vardı. Tatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturarak ekledi.

"Ana onun ne işi var burada?"

Kadın şaşkınca bakarken ne diyeceğini bilemedi. Ne demesini bekliyordu ki, kış kadar evde başka nerede olacaktı?

"Bilemedim oğlum, dur sen... bir koşu gidip balkona koyup geleyim," dediğinde homurdanarak "Tövbe tövbe... Oğlum siz beni mi sınıyorsunuz?" deyip dişlerini sıktı.

"Daha yeni kalktı!"

Yaşlı kadının jetonu yerine gelince, "Valla oğlum dinletemedim karına... Git dinlen dedim ama *anne ben seni kocamdan daha çok seviyorum, boş ver onu, yanında kalayım* diye tutturdu," Oğlunun sert bakışlarını görünce hemen lafı çevirdi. "Yarına kadar abisinin sevdiği yemekleri yapacakmış." Suçlarcasına dudaklarını büzerek omzunu sarstı.

Pars bu sefer de karısına dönüp, "Sen beni bırakıp kaçarsın öyle mi, hem de hasta hasta..." dediğinde Asmin kıpkırmızı bir suratla "Pars..." diye inler gibi azarladı.

Adam hiç umursamazca gözlerine bakmaya devam etti. Öyle bir baktı ki bedenine, sanki gözleriyle soyup nefesiyle sevişmişti!

Asmin kollarıyla kendini sararak, içindeki sarsıntıların bedenini sallamasına engel olmaya çalışıyordu. Bu kızarmanın ve titremenin hastalanmasıyla alakası olmadığını bilecek kadar kadındı artık ve utangaçça dudaklarını dişlerinin arasına alıp, bunu kabullenen bir tutumla başını yere eğdi. Pars onun bu halini çok tatlı bulmuştu.

Azar yemiş çocuk gibi, mahcupça başını öne eğmesi yok mu, bu adamı çıldırtıyor, onu kollarına alıp o dişlediği dudakları ağzıyla açmak isteğini kamçılıyordu. Ama edepsiz eylemlere zaman hazırlayan iradesine savaş açarak tuttu kendini.

Asmin onun yüzündeki yumuşamayı fark edince ve gözlerinin ona gülerek baktığını idrak edince, gözlerini kısarak kocasına baktı.

"Sen benimle oyun mu oynuyorsun?"

Pars kaşının tekini kızgınca kaldırınca, az önceki ateşli bakışları yanlış gördüğünü düşünüp omuzlarını düşürdü kız. Tekrar sıkkın nefesini dışarı doğru savurdu. Kocası, ona küstahça bakarken, yüzündeki o mağrur ifadeyi, kendisine kalıcı bir zarar vermeden söküp almanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Pars hızlı adımlarla yanına yaklaşıp, o daha ne olduğunu fark edemeden kucağına çekip aldığında, Asmin sadece dudaklarından firar eden çığlığını bastırmaya çalıştı.

Adam sıkıca göğsüne bastırdığında ise utancından yerin katmanlarının kaç kat olduğuna kafa yomaya başladı, çünkü birazdan gitmek isteyeceği tek yer orası olacaktı.

Asmin de eli mahkûm düşmemek için kollarını kocasının boynuna sıkıca doladı, aslında tam da olmak istediği yerdeydi ama ona bakan gözlerin önünde değil. Onların mahcup bakışlarıyla utanıp kızararak, kocasının kucağında debelenip söylendi.

"Ya Pars, bırak beni, iyiyim. Hem annemler bakıyor ayıp." Tatsız bir ifadeyle yüzünü buruşturarak, mahcup bir şekilde kocasının kulağının dibine gelip fısıltı gibi devam etti. "Ya Lütfen, indir beni. Annemle Elif abla buradayken utanıyorum. Söz, indirirsen ne istersen yaparım."

Pars ona doğru döndü. Hain bakışları kızı yakıyor, sinsi dudağının çarpıkça kıvrılışı heyecanlandırıyordu.

Başını aşağıya eğen kocası ruhuna Fatiha okuturken, "Ne istersem mi?" diye arsızca fısıldadı. Derinden gelen nefesleri tenini yoklarken, kız soluklarıyla sarhoş olmanın keyfini yaşadı. Ve adam onun afallamış bakışlarından keyifle ayırdığı gözlerini, haylazca gülerek annesine çevirdi.

Annesi onlara yandan yandan nazlıca bakıp bıyık altından kıkırdıyordu.

"Anne gelinini alıyorum, biraz işimiz var," dediğinde Asmin dirseğini kocasının kaburgasına gömdü. Pars inler gibi, "Tamam, biraz dinlensin diyecektim," dediğinde ise karısı homurdanarak "Allah rızası için sus artık. Êzing!" diyerek feryat etti. Yoksa kızgın tavaya düşmüş tereyağı gibi erimesi an meselesiydi.

Yaşlı kadın oğlunun edepsizliğine keyiflenerek, elini kıkırdayan dudaklarının üzerinden çekip, abartılı bir şekilde salladı. "Al oğlum, ne duruyorsun hâlâ, senin olsun. Ay, keyfinize bakın..." dediğinde, Elif Hanım daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastı. "Zümrüt Kuş kafeslendi yine."

Asmin'in yüzü utançtan domates tarlasına dönerken, bedeni kahrından fena halde yanıyordu. Büyük bir güç harcayarak, gerginliğini üzerinden atmadan önce bir an ellerini iki yanında yumruk yapıp sıktı. Suratını Pars'ın boynuna gömüp saklamaya çalışırken kızgınca homurdandı. "Hadi nereye götürüyorsan götür Allah'ın cezası, yoksa utançtan bayılacağım."

Pars'ın bakışlarında kıvılcımlar dans ederken, kulağına eğilip fısıldarken, "Bundan emin misin şaşwaz? Götüreceğim yerde çok yorulursun, benden söylemesi!" diye uyaran arsız sesi titreşti.

Asmin şimdi daha da kırmızıydı ve gözlerini sıkıca yummuştu. O sinirden kudururken, genç adam gülümseyerek annesine göz kırptı.

"Anne Aral'lar gelince bizi çağır, o zamana kadar biraz dinlensin."

"Tamam, oğlum," diyordu muzip kadın sesini yayarak imayla. "Bir buçuk iki saate kadar burada olurlar zaten. Yeni konuştu Asmin de Berfin'le, daha vakit var," dediğinde Asmin "Allah'ım anasına bak, oğlunu al," diye hayıflanıyordu.

Pars mutfaktan çıkarken Asmin'e yaklaşıp, "Bize bu kadarcık zaman yetmez ama idare ederiz di mi karıcığım?" diye alayla söylendi.

"Sen çok obur bir varlıksın. Benim küçük bedenim senin gibi iri birini nasıl doyuruyor, hâlâ anlamış değilim."

Pars karısının yüzünü görmeye çalışınca, merdivenin basamağını fark etmedi ve sendeledi. Hâlâ kucağında olan Asmin, düşme korkusuyla panikleyerek kollarını iyice Pars'ın boynuna bağlayıp, endişeyle bağırdı.

"Aşkım dikkat!"

Pars kendini toparladı ama duyduğu kelime karşısında basamağın başında donup kaldı. Asmin hâlâ düşmenin paniğiyle ne söylediğinin farkında bile değildi. Refleks olarak başını eğmiş, merdivenin basamağına bakıyordu. Pars ise şaşkınca kafasını karısına çevirdi, başını aşağıya eğip kulağının dibine iyice sokularak, "Ne dedin sen az önce?" diye tok sesiyle sordu.

Asmin bakışlarını kocasına çevirdiğinde, gözlerini kırpıştırdı. "Dikkat dedim." Ve ne dediğini hatırlayınca kızardı, mahcup gözleri kirpiklerinin arasına sığındı. O dudağının kıyısını dişlerken, Pars "Hayır, ondan önce ne dedin?" diye bir daha sordu.

Asmin kızararak, "Obur dedim," dediğinde adam tek kaşını imayla kaldırdı.

"Asminn!"

Parlayan gözlerle ikaz ederek bakıyordu ve Asmin eli mahkûm uflayarak, "Tamam," dediğinde nazlıca gözlerini devirdi. Bunu gözlerine bakarak söyleyemezdi. "Aşkım demiş olabilirim."

Pars, Asmin'in dudaklarına yaklaşıp, onlara dudaklarını sürterken "Oldu aşkım," dediğinde ise bu sefer şaşkına uğrayan kişi Asmin'di. İçinden gelen bir istekle söylediği o kadar belliydi ki, bu sesine bile yansımış, yumuşacık ve ateşli çıkmıştı.

"Aşkım mısın?"

"Değil miyim?"

"Öylesin," dedi Asmin tatlıca itiraf ederek.

Pars burnunun üzerine dudaklarını dokunarak, "Hep öyle kalacaksın," diye tatlıca buyurdu.

Severken bile küstahtı onun sevdiği. İncitmeyen ama incineceğinden korktuğu için sevdiğini kabullenmeyen bir âşık.

Bu sözler üzerine Asmin'in kolları şaşkınlıktan gevşedi ve kalbi sanki atmayı unutmuş gibi ona baktı. *Aşkım* demişti ona. Gözlerinin içine bakarak, "Öyle kalacaksın!" diye buyurmuştu.

Allah'ım bu kelime hep bu kadar güzel miydi? Başkalarından defalarca duyduğu ***aşkım*** kelimesi şimdi onunla büyük bir anlam bulmuştu.

Pars kızın şaşkınlığına fırsat vermeden dudaklarına kapandı. Dudaklarındaki bal tadını içerken, Asmin gözlerini kapatmış, ona ateşle karşılık veriyordu ve ne ara çıktıklarını anlamadığı merdiveni düşünmeyi şu anda hiç istemiyordu. Zaten ona ne zaman dokunsa, ne zaman öpse, dünyayla bağı kesiliyor, beynindeki düşünceler uçuyor, sadece o ve kollarındaki zaman geriye kalıyordu.

İç sesi *bu haksızlık, benim ona verdiğim karşılık aşkla, o da benim gibi hissetti mi acaba* diye konuşurken, duyguları bu sesi hep susturuyordu. Aslında Pars da ondan farksız sayılmazdı ama dile vurmayı beceremiyordu, ya da erkeklik gururu onda o kadar fazlaydı ki, sanki bunu söylerse tamamlanacağına, eksileceğini sanıyordu. Onun dolgun dudaklarına bakmak bile onu istemesine yetiyordu, hele küçücük elleri vücudunda gezinince, aklı başında kalsın diye Allah'a dua ediyordu.

Kapıyı ayağıyla itekleyerek açtı. İçeri girince de tekrardan ayağıyla sertçe kapattı. Yatağa yaklaşıp karısını usulca üzerine bıraktı ve biraz geriledi. Ateşli bakışlarıyla bir süre inceledi. Yüzüne biraz renk gelmişti ama hâlâ solgundu. Onu çok istiyordu, hastayken ise ona kıyamıyordu. Farkında olmadan derin bir iç çekti, Asmin de kıkırdayarak onun derdini anladığını bildirdi.

"Beni gözlerinle soymayı kesecek misin? Kendimi böyle çok tuhaf hissediyorum," dedi yanakları tatlı tatlı pembeleşmiş, masum bakışları kısılmıştı.

Pars dalgınca başını sallarken aklındakini diline vurdu. "Ama hastasın!"

Asmin yine kıkırdadı mahcupça. "Ama bu seni engellemez değil mi kocacığım?"

Pars tıpkı kendisi gibi bakan karısının gözündeki açlığı görünce keyiflendi. Yatağa yanaşırken, "Değil mi ama sevgilim; ellerim dururken, gözlerimle soymak haksızlık," diye keyifle söylendi. Pratik elleri hızla gömleğini çıkarırken, Asmin yatağın üzerinde dizleri üzerine oturup, sabırsızca onu bekledi. Pars üzerindeki gömleği çıkarıp bir köşeye savururken göz kırptı.

"Sen hâlâ duruyor musun? İki saat az bir zaman ve bana yeteceğini hiç sanmıyorum."

Ağlayanın acısı daha büyük sanırdım.
Oysa sessiz insanların acısı daha gürültülü olurmuş.

14. BÖLÜM

Pars dudaklarını gerginlikle kemirirken konuştu. "Aral, Berfin'e sordun mu?"

Aral elindeki dosyayı önündeki sehpaya sıkıntıyla bıraktı. Gözlerini kaşlarını çatmış, çenesi kasılmış genç adama çevirdi. "Sordum," dedi usulca.

Pars başını sorgularcasına saat yönünde çevirdi. Duruşu o kadar sert ve güvenilmezdi ki onun bu hali sinir bozucuydu. "Ne dedi?" Aral sabırsızca dudaklarını gerdi. "Bu konuyu, Asmin'in cevaplamasının gerektiğini söyledi. Kız haklı Pars. Bunu karına sormalısın. Gururu bırak."

"Ne diyeceğim ona?"

"Aynısını. Haluk kim diye soracaksın!"

"Sen bir şey biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Eski sevgilisi mi?"

"Sanmıyorum, olsa bilirdim. Bu iş kuşkulanarak olmaz."

"Kuşkulanmıyorum, ona güvenim tam. Sadece bilmek istiyorum."

"O zaman soracaksın. Asmin mert kız, bunu sana açık yüreklilikle anlatır."

"Biliyorum anlatacağını ama aynı zamanda kırılır da... Ona güvenmediğimi zannedecek," dedi eli şakağında dolaşırken.

"Çünkü güvenmiyorsun," dedi Aral gerçekçi olarak. Soğukkanlı

gözlemlerini saklayacak değildi, güvenen insan sormaz, kafaya da takmazdı. "Kendinle çelişme Pars. Güveniyorsan sorma, sus, saygı duy. Zamanı gelince kendisi anlatır nasılsa."

"Ona güveniyorum ama..."

"Korkuyorsun..."

Pars sertleşmiş şaşkın bakışlarını Aral'a çevirdi. Aral iç çekerek, "Çünkü zamanında ben de senin yürüdüğün yollarda yürüdüm. Korkma, gözlerinde senden başka kimse yokken korkma. Saygı duy. Kendini düşün. Kaç kişiyle birlikte olduğunu, kaç bedende hüküm sürdüğünü düşün. Asmin bunları düşünseydi, kafayı sırırdı muhakkak."

"Bu aynı şey değil."

"Aynı şey Pars! Senden öncesinden sana ne? Sen geleceğe bak, huzurunuzu bozma. Kurulu düzeninizi yıkma. Geçmişi ve geleceğiyle tek adamı sen ol."

"Garip. Bazen salak salak düşüncelere kapılıyorum. Ellerimin arasından kayıp gidecekmiş gibi ürküyorum."

"Alışırsın. Zamanla böyle olmadığını anlayacak, kabulleneceksin. Her şey çok yeni, bunları hissetmen normal. Biliyorsun kızlar kardeş gibiler ve biz de zamanla abi kardeş gibi olduk. Eğer böyle bir sıkıntısı olsaydı, Asmin mutlaka söylerdi. Artık sakinleş."

"Aral bu korkuya göz yumamam. Haluk kimmiş? Bunu sen bulacaksın. İçim rahatlamalı," dediğinde sert sesinde ödün vermez bir emir vardı. İkili birbirine bakarken, kapı tıklatıldı ve ikilinin sohbetini sabote ederek, verilen direktifle Hilmi Bey içeri girdi.

Boğazını temizleyerek, "Pars, Haluk Bey ufak bir sorun için gelmiş. Görüştük. Seninle tanışmadan gitmesini istemedim. Müsait misin?" diye sordu.

"Müsaittim abi gelsin..."

Hilmi Bey misafirini çağırmak için odadan ayrılırken, Aral ve Pars ikisi birden kaşlarını kaldırarak, birbirine baktı. Aral onun da kendisi gibi düşündüğünü anlayınca ellerini kaldırdı. Teslim olur gibi muzır bir ifadeyle, "Ben tesadüflerin kurbanıyım," derken yerinden kalkıp, "Görüşürüz," deyip kapıya yanaştı ve Haluk içeri girdi. Pars'ın bir barut gibi ateş saçan gözleri adama tokalaşmak için elini uzattığında var gücüyle sıkıyordu. Bu Haluk; o Haluk mu diye beynini kemiren düşüncelerin girdabından kurtulmak için adamı soru yağmuruna tuttu.

Sonunda onun karısının ağzına aldığı ismin sahibi olduğuna emin olunca, adamı bir kaşık suda boğmadan önce bir telefonu bahane ederek aceleyle şirketten çıktı. Ve sonra Haluk şirketin etrafından sır bir görevle uzaklaştırıldı.

"Burada olduğuna emin misin abla? Burası çok karışık!" dedi Asmin etrafına bakınarak. Önüne bakmayınca ayağının ucuna takılan yumuşaklıkla sıçradı ve sanki yanında fareler cirit atıyormuş gibi irkilerek çığlığı bastı. Elif Hanım gülerken, "Korkma kızım, sadece eski bir minder," diye uyardı. Yere düşmüş poşetli minderi aldı, yanındaki sandığın üzerine koydu.

"Güllü Hanım buraya saklamıştır," dediğinde Asmin yan tarafa yöneldi ve büyük bir dolabın önüne geldi. İçindeki meraka yenilerek, dört kapaklı gardırobun kapağını açtı. Arkasından gelen ses, "Bu dolap hatıralarla dolu. Ama çocukken Pars'ın oyun dolabıymış. O yüzden Güllü Hanım atmaya yanaşmıyor. Saklambaç oynarmış burada. Birine kızınca da buraya saklanırmış. Tüm yeni eşyalarını, çok sevdiklerini burada muhafaza edermiş. Düşünsene, eve ilk attığı kızla annesine yakalanınca, kızı da bu dolaba saklamış," dediğinde Asmin önce kıkırdadı, sonra da yüzündeki gülümseme apansız soldu. O kızı sevmiş miydi?

Elif Hanım omzuyla genç kızı dürterek "Hey, o zaman sen yoktun. Hatta sen oyun bebeğiydin düşünsene, iyi ki görmemiş seni. Sümüklü bir kızı kim beğenirdi ki?"

"Benim burnum akmazdı," dedi Asmin burnunu kıskançça kıvırarak.

"Saçların örülüdür," dedi Elif haylazca.

"Cık! Sütannem saçlarıma kıyamazdı. O yüzden kestirirdi. Benim saçlarım hep küttü," dediğinde Elif Hanım gülümseyerek, "O nasıl kıyamamakmış be, kestiriyordu diyorsun..." dediğinde Asmin maziyi anarak kıkırdadı. Gülümseyerek, "Şey... Ben çok sakız çiğnerdim de ve sanırım o sakızları ders çalışırken ağzımdan çıkarmayı unutur, öyle uyuyakalırdım. Sonra gece saçlarıma, yastıklarıma yapışırmış," diye çocuksu bir nazla söylendi.

Elif Hanım ayakuçlarında üst rafa uzandı ve üzerinde bir parmak toz tutmuş bir kutuyu indirince, o tozla ikisi de banyo yaptı. Asmin öksürürken tozu eliyle dağıtıyor, Elif Hanım başındaki yazmayla burnunu kapatıyordu.

"Güllü Hanım buradaki tozu görse beni vurur," derken gülüştüler. "Bak bu Pars'ın ufakken oynadığı oyuncaklarının kutulandığı mazi sandıklarından birisi."

Asmin keyifle ellerini çocukça bir neşeyle çırparak, "Baksak mı?" diye kadına heyecanla atıldı. Sonra mantıklı bir şekilde, "Pars kızar mı?" diye sordu.

"Nereden duyacak? Hem bunları sakladığımızı bile bilmiyor. Bilse de kızmaz, Güllü Hanım onunla ilgili her şeyi saklardı."

Asmin orada tozla debelenerek, sadece o kutuyu kurcalamakla kalmadı. Eski minderin üzerine çökerek, önüne serdiği kutuların birini kapatıp diğerini açtı. Bir kutuda yıpranmış misketler, erik ağacından budama sapanı ve eskimiş kayışıyla birkaç kart vardı.

"Pars Bey'im okuldan eve geldiğinde, önlüğünün bir yakası kopuk, dizleri çamur, yüzü toz pas içinde olurdu. Parmak boğumları misket oynamaktan nasır tutmuştu mesela."

Asmin merakla bakışlarını Elif Hanım'a çevirdi. "Ders çalışmaz mıydı?"

"Çalışırdı. Okulun en zekilerindendi."

"Eee, nasıl oluyordu bu peki? Ben de okuldan kaçtığını falan sanmıştım."

"Yok kuzum," dedi kadın hüzünle yüzünü düşürüp, buğulu gözlerini ellerine dikerek. ***"Okulda çocukları üttüm ana..."*** derdi elindeki bozuklukları annesine uzatırken, ***"Sana yeni asbab, sevdiğim kitaplardan alcam"*** diye hevesle söylenirdi kırık Türkçesiyle. "

Asmin'in yüzü burkuldu o anda. "Neden, durumları kötü müydü o kadar? Ben iyi diye duymuştum oysa."

"İyiydi kuzum ama rahmetlik Ahmet abi göçünce, Hanım'ım sahipsiz kaldı. Kanlılarının kızı, kanı durdurmuş ama içlerindeki ateşi söndürememiş istenmeyen gelindi." Elif Hanım'ın yanağından aşağıya birkaç damla süzüldü. Elindeki sapanın kayışını sıktı. "Çok çekti Güllü Hanım'ım. Çok kitap okuyor diye yollu, her konuda bilgisi var diye gezenti derlerdi. Güllü Hanım çok okurdu çok, bizim oraların en iyi

Türkçe konuşan kadınıydı. Zarifti, naifti, Osmanlı sultanları gibiydi. Varlıkta yokluğu, sıcakta soğuğu yaşadı. Ne zaman Pars büyüdü, ailenin tek erkeği olarak annesine sahip çıktı, o zaman sustular. Güllü Hanım'ı çekti kopardı onların nefretlik kıskacından. Zaten çok geçmeden yaşlı Meryem Kadınla, Pars'ın dedesi hakkın rahmetine kavuştu. Ama o ana kadar bile, Güllü Hanım bir an olsun elini üzerlerinden eksik etmedi. Hürmetini ve saygısını asla kaybetmedi. Çok merhametli kadındır. Ben olsam onca eziyet eden kişilere, değil yüreğimi parmağımın ucunu kıpırdatmazdım."

"Çok mu buruk büyüdü Pars?"

Birden yüreği daralmıştı Asmin'in.

Elif Hanım gülümsedi. "Yok aslında. Pars'ı hep el üstünde tuttular. Evin tek erkeği, soyadlarının devamı diye bir dediğini iki etmediler. Onların kabul edemedikleri sadece Güllü Hanım'ın ailesi, soyuydu. Berdel yapmışlar kan dursun diye... Daha 15 yaşında evlendirilmiş Hanım'ım. Kocası da 18 yaşındaymış o zamanlar. 19 yaşına kadar anne olmadı diye etmedikleri eziyet kalmamış ufacık kıza. Kısır Gelin koymuşlar adını bir süre. Hatta üzerine kuma bile bulmuşlar ama Ahmet Bey'im buna izin vermemiş. Askerden gelince bedeni gibi aklı da olgunlaşmış. Koruyup kollamış sevdiğini, sonra dünyaya gelen 2 evladını da... Kızını hastalıktan kaybetti. Yarım bile olsalar mutluydu yine de, Tâ ki bacısı kaçarak evleninceye kadar. Vurmuşlar töre diye gencecik kızı. Berdel bozuldu, bacısı öldü. Bey'im, o da dayanamadı olanları duyunca, kalp krizi geçirdi gencecik yaşında. Gıptayla bakılan bir yuva, huzurda böylece yitip gitti."

Elif anlattı, Asmin hıçkırarak ağladı. Artık Pars'a ve Güllü annesine çok başka pencereden bakıyordu. Oyuncakları, eski mazileri ve sakladıklarını aynı yerine kaldırırlarken, acılar ilk günkü gibi kanamaya devam ediyordu.

Asmin duş almak için yukarı, Elif Hanım ise aradıklarını bulmak için biraz daha ileri gitmişti.

Asmin üzerindeki tozları sağa sola dökmeden banyoya koştu. Üzerini çıkarıp henüz saat varken de duşa girdiğinde, aklında hâlâ Elif Hanım'ın anlattığı hikâye vardı ve bir film şeridi gibi zihninden geçiyordu. Nasıl bir kader yaşamıştı onun tombiği? Nasıl acılar çekmişti de, yüreği katılaşacağına daha bir pamuk olmuştu? Şimdi anlıyordu ona merhametle bakan şefkatli gözlerindeki yaralı Güllü'yü. Istırap

çektiğinde, anlayışla sinmesini, sıkıntıya düştüğünce çözmek için çabalamasının manasını yeni keşfediyordu.

Ah annesi, ikinci baharında can bulmuş annesi, nasıl bu kadar melek olabiliyordu? Şimdi anlıyordu. Bazı acılar öldürmüyor, yüceltiyordu.

Ona kızım derken hep içten, hep candandı. Yüreğine bu kadar çabuk sığdırmasını ve öz annesi gibi can olmasını çözmüştü. O yarım kalmıştı, tıpkı Asmin gibi. Şimdi ikisi de tamamlanmıştı.

Ellerini banyonun fayansına dayamış, başını aşağıya eğmiş, üzerinden akan suya karışmış gözyaşları bu sefer kaimvalidesi için akıyordu. Ve bedenini kalın kollar kuşatınca, apansız bir korkuyla dehşete kapılıp sıçradı. Dudaklarından firar eden tiz sesi, banyonun duvarlarına çarpıp kırılarak kulaklarını yoklarken, kalbi kaburgalarını delip geçecek gibi hızlandı. Tam debelenecekti ki, kulağına o ses, genzine özlediği koku doldu. Bedenine tanımaya başladığı sıcaklık yayıldı ve birden kasılan eklemleri gevşedi.

"Şitttt, benim..." dedi kocası. Asmin birden durulduğunda Pars, "Korktun mu?" diye sordu keyifle.

Asmin içine çektiği nefesini usulca dışarı salarken, "Aklımı aldın," diye sitem etti.

Adam arsızca, "Demek aklını aldığımı kabul ediyorsun," diye söylendi.

Asmin içi titreyerek, "Pars!" dedi cırlarcasına. Ne ara gelmişti bu adam eve ve ne ara girmişti banyoya?

Ve bedeni genç adamın çıplak bedenine titrekçe değince, elektrik çarpmış gibi ürpererek kendini kollarından kurtarmaya çalışırken, "Çıplaksın..." diye fısıldadı suçlarcasına.

"Aferin sana, nasıl anladın?"

"Dalga geçme Pars, çıplaksın."

"Kıyafetimle yıkanmak gibi bir huyum yoktur Asmin Hanım... Tabi ki soyunacağım," dediğinde Pars sinsice sırıtıyordu.

Karnında kelebekler dans eden Asmin, onun keyifli haline kızarak, "Pars, ne arıyorsun burada?" diye hesap sordu.

Birden keyfi kaçarak kaşlarını çattı. "Kovuluyor muyum yanından?"

Kız panikledi bu soruyla. "Ha-hayır," dedi derhal. "Öyle demediğimi biliyorsun!"

Kalbi gümbürdeyerek atarken, arkasını dönmeye cesareti yoktu. Çevresini kuşatan kollarında, utancından titremeye başladı. Üzerlerinden sular akıyor ve lanet olsun... birbirine değen bedeni onun tenindeki ısıyla yanıyor, ayrıca içinde yeni ateşler baş gösterirken, yüreğinde nazlı çırpınışlar esas alıyordu.

Genç kızların ailesine anlatamadığı yüz kızartan el tutuşları gibi yanakları al aldı. Ağzı kuruyunca, "Pars, izin verir misin duş alıp çıkayım? İşim var," diye sıkıntısını dile vurarak usulca fısıldadı. Kaçıyordu ama neden ve kimden kaçtığının bir önemi yoktu. Aslında vardı. Kaçtığı kendi hisleri, uzun kâbuslar gibi yaralı arzularıydı. Ona karşı savunmasız olmaktı, aciz ve bir dokunuşuyla sabun kadar temiz, köpük kadar kuvvetsiz kalmaktı.

Adam dudaklarını omzuna dokundurduğunda, şebeke suyuna karışmış karısının tadı dilinde can buldu. Asmin gözle görülür şekilde titrerken, gözlerini kapadı. Bu adam ne kadar arsızdı, ne kadar acımasız... Böyle işkencelere hazır değildi, bilemez miydi?

"İzin falan vermem Asmin, gidemezsin. Yanımda kalacaksın," diye tatlıca emretti Pars. Usulca ıslak saçlarına parmaklarını takıp, diğer omzunun üzerine topladı ve dudaklarına rahat bir yol açtı.

"Neden?" dedi nefes nefese kalan Asmin. Göğsü hızla kalkıp iniyordu.

Ah salak Asmin! Nedenini bilmez misin?

Çığlıklar saplandı içindeki masum kızın yüreğine, adamın nefesi tenini yoklarken heyecan sardı her hücresini.

"Çünkü benim de işim var," dedi adam kızıl alevlere boyarken karısının masum yerini.

Kız, korkunç bir depremden kaçarcasına kollarının arsına sıkıştı. Ve bedeninin garip bir utanmayla sendelemesini engellemek için kasıldı.

"Sen ne zaman geldin eve, duymadım?" dediğinde adam hafifçe kasılınca, kız onun yanlış anladığını hemen idrak ederek, "Yani erken geldin ya, onu diyorum," diye kıvırdı. "Babamlar gelecek unuttun mu?" dedi en yakın bahanesine sarılarak.

"Unutur muyum? İşte onun için acele etmem gerek."

Asmin bunu duyunca, küllerinde duman tüten ve içinde ekmek pişen kerpiç fırınlarının yıkıldığı, harabe bir bedende soluk alıyor gibi yorgun ve tutuk nefeslerini fayansa emanet bırakıyordu. Kollarından kaçmakla kalmak arasında gitti geldi.

"Pars... Annemle ilgilenmeliyim."

"Bence önce oğluyla ilgilenmelisin. Güllü Sultan buna asla hayır demez." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, adamın keskin bakışlarının arzusunu üzerinde hisseden Asmin, hazla sarsılırken, sıkıntıyla alt dudağını ısırdı.

Pars bir kolunu beline dolayıp, elini göbeğinin üzerinde papatya gibi açarken, karısının kasılan kaslarını elinin içinde hissediyordu. Yaramazlıkla kıpırdanan diğer eli çoktan ıslak göğsüne tırmanmış, onu duyguların en haz girdaplarına çekiştiriyordu. Haylaz parmakları göğüslerini sıkıp okşarken, kız nefes alamıyordu. Bakışları kocasının yaramaz eline kayınca, hayâ ile ısınan yanaklarından duman çıktığına yemin edebilirdi.

Susuyordu, itaatkârdı ama titriyordu. Oysa arkasını dönerek kollarını boynuna dolayıp, sımsıkı tenini tenine yaslamak, ondan ayrı geçen saatlerin yokluğunu tenlerinden silmek istiyordu. Asmin yutkunarak kocasının göğsünü kavrayan elinden gözlerini çekti, ya gözlerini çekecekti, ya nefesini tutup katledecekti ciğerlerini.

Pars kasıklarını karısının yumuşacık kalçasına yasladı. Asmin, bir rüyanın en güzel anında cennetin habercisini görmüş günahkâr mesutluğuyla inledi. Kocası onu ne kadar istediğini hissetmesini sağladığında, bedeni güçsüzleşti, dirayetinde kocaman bir gedik açıldı. Adamın yeni çıkan sakallarıyla çevrelenmiş yüzünün ıslak saçlarına sürtünmesiyle ıslak dudaklarından sesli solukları salındı. Yanakları kulağına sürtünüp boynuna indiğinde, dudaklarını tenine dokundurarken, "Çok özledim," diye hayıflanmasını rüyada bir beklentiyle karşıladı.

Asmin nefes alamıyordu. Boğazında kocaman bir çöl inşa edilmiş, bedeninde ise buzdolabı keşfedilmişti. Bir yanı yanarken, diğer yanı nasıl da hızlı donuyordu!

"Daha işe gideli ne kadar oldu! Geceye çok var."

"Gece..." dedi Pars alaylı bir sesle. Aklından çıkmayan anılar zihnini işgal ederken, göğsünde hırıltılı bir sıkışma yaşandı. Sanki Asmin bu işin sadece gece yapılmadığını artık bilmiyor gibi saçma sapan

konuşuyordu ya, adam bundan acayip keyif alıyordu.

Kocası burnunu kadifemsi tenine sürterken, "Sen beni özlemedin mi Dağ Çiçeğim? Benim tüm gün burnumun direği sızladı. Kokun her yerdeydi."

Kız uyuşarak bedenini kocasına yaslarken, içinde baş gösteren ateşler yüreğinden kasıklarına ulaştı. Eğer hava soğuk olsaydı, buharlarından fayanslar buğulanırdı.

"Özledim..." dedi sonunda fısıldayarak. İtirafı güçsüz bir masumlukla adamın kulağına dokundu.

Pars iç gerdi. Kokusunun içine karıştığı bol solukları sinesine doldurdu.

"Baktığım her yerde sen vardın." Şikâyet mi ediyordu anlamadı kız! "Asmin, büyülenmiş gibi her yerde seni hayal ediyorum. Nefes alamadım kokunu hissetmekten. Ellerimi nereye koysam tenini, elini, saçlarını aradı. Ne yaptın bana bilmiyorum ama..." dediğinde kız ürkekçe içine derin bir nefes çekerek, gelecek olan cevabı sabırsızca bekledi. "Seni özlememi sağladın."

"Bü..." Cılızlaşan sesi çıkmayınca boğazını temizledi. "Büyü yapmış olabilirim. Ben bu işte çok iyiyim." Ürkekçe kıkırdayarak kollarında kıpırdandı. Adam onun esprisine gülmedi.

"İtirafın gözlerimi yaşarttı," diye suçlarcasına yanıtladı.

Asmin iç gererken huysuzlanarak, "Pars çıkalım, annemlere yardım etmeliyim," diye kaçamak bir sebeple hayıflandı. Yoksa arkasını dönecek, kollarını boynuna, bacaklarını beline dolayacak ve dudaklarına yapışacaktı. Ondan evvel, arsız bir istekle ve acemice kocasını kendinin edecekti.

Pars yüzünü yanağına sürterek, sakallarıyla kızın içini okşarken, dudaklarını yanağından kulağına, oradan da boynuna uzatıp, lezzetli bir bal gibi tatlı olan tenini emmeye başladı.

"Şimdi olmaz. Önce benimle ilgileneceksin," dediğinde kız irice açtığı gözleriyle duvara baktı. Tomur tomur sular bedenine vurup fayansa çarparak hızla aşağıya salınıyordu. Ve birden su kapandı. Derisi ürperdiği için, tüm tüyleri hatırı sayılır bir irkilmeyle havalandı.

"O... O zaman, i-içeri geçelim," dediğinde kekeleyerek, kocası ellerini iri elleriyle kavradı. Utandığını anlamıştı. Mahcup yanını seviyordu. Ürkekçe gözlerine bakıp, her dokunduğunda verdiği tepkiyi,

öptüğü zaman büyülenmiş gibi kendini ona tam bir teslimiyetle sunuşunu seviyordu. Asmin çıkacaklarını düşünerek, göğüslerini duvara yaslayıp, ellerini duvarda papatya gibi açtı. Kocası da ellerini üzerine kapayıp, dudaklarını kulağına değdirdi.

"Seni burada istiyorum Asmin. Şimdi!"

"Olmaz!" dedi kız birden cırlayan sesiyle. Panikli inlemeleri banyonun duvarlarında yankılanmıştı. Akabinde çekinerek dudağını dişledi.

"Şimdi istiyorum. Özledim."

"Bu-burası olmaz."

"Bunun yeri olmaz Asmin. İstediğim yerde alırım," dedi kulağına nefesini soluyarak. "İstediğimiz yerde olur. Ve ben burada istiyorum." Asmin merakla kıvranırken, adam onun tedirginliğini anlayarak, "Ben sana öğretirim. Panikleme. Canını yakmayacağım," diye güvence verdi.

"Biliyorum."

"O zaman kendini bana bırak."

Pars vücudunu genç kadının bedenine yaslarken, elini boynunun altına yerleştirip, başını yana çevirdi ve karısının şaşkın bakışları altında dudaklarını yanağına sürttü. Odaya girip de onu banyoda çıplak gördüğünden beri, bu anı düşünmüştü. Bu kız tüm gününe, işine, düşüncelerine tünediği gibi, şimdi de edepsiz fikirlerine, arzularının ihtirasına tünüyordu.

Masum gözlerinde huzur, dudaklarında hayat vardı. Ve Pars onun her zerresini ender bulunan şifalı bal gibi, kana kana içmek istiyordu. Karısının yanaklarına öpücükler bırakırken, eliyle karnından çekip kendine yaklaştırdı. Parmakları teninde masaj yapar gibi hareket ederken, duyularını ayartarak kızıştırıyor, en hassas noktalarına baskı yaparken dudaklarıyla bu arzuyu ateşlendiriyordu.

Asmin bir süre sonra öyle bir raddeye geldi ki, her şeyi unuttu. Elleri yaramazca bacak arasında dolaşan, dili kulağında, boynunda, omuzlarında oynaşan adamın büyüsüne kapıldı. Kalçalarını belli bir açlıkla kocasının kasıklarına yaslayarak çıldırdı. İçinde olmalıydı. Her şeyiyle, dolusunca içinde can bulmalıydı.

Ama hain kocası işi ağırdan alıyor, bu tatlı eziyetin keyfini çıkararak oynuyor, onu heyecanlandırdıkça verdiği tepkileri kullanarak,

o mahrem kurallarını ortadan kaldırıyordu. Aklını kaçırmasını sağlayacak kadar tüm hücresiyle esareti altına alıyordu. Ve yalvaracak şekilde kıvrandığında, parmaklarının bıraktığı boşluğa daha zevk verici bir istilayla ulaştı. Usulca içine kaydığında, tüm dünya bir an ikisinin inlemeleri arasında durdu. Asmin arzulu seslerle memnun mırıltılar çıkarırken, bedenini iyice kocasına yasladı.

Pars ise nefes nefese tenine solurken, "Kasma kendini," diye fısıldadı. Kasılıyordu ama bunun korkudan olmadığı kesindi.

Ve tamamlandılar. Bir yarımın tüm olması gibi, bir gediğin kapanması gibi, bir yokluğun var olması gibi kuvvetli bir farkındalıkla... Her anlamda onu hissediyordu Asmin. Tüm dünyası dolarak onunla oluyordu. Birkaç derin darbeden sonra kız titremeye başladı. Dahasını, daha fazlasını, en fazlasını istiyordu. Şiddetini, kuvvetini, hızını istiyordu ama utangaçlığı o anda bile peşini bırakmadığı için bunu istediğini göstermeye çekiniyordu.

Ama kıvranmalarından bunu hisseden Pars, belinden sıkıca kavrayarak, bedenini bedenine yasladı. Sert vuruşlarına öyle hain çekilmeler ekliyordu ki, kız içi boşalacak diye endişeyle geriliyor, bedenini eğiyor, büküyordu ve tam o anda boşluğa savrulacağını düşünürken, bir anda tüm dünyası tekrar o oluyordu. Ve kocası birden geriye çekildiğinde, Asmin boşlukta asılı kalarak titredi.

"Pars..." dedi inleyerek. Gitmesin, bu halde bırakmasın, onun arzusunu yok saymasın istedi. Sıkılı dişleri birbirine çarpıyor, ağlayacak gibi yakarıyordu. Tırnaklarını sert ve pürüzsüz fayansa geçirdi.

Ve bir anda bedeninin kavranarak, bebek gibi öne çevrildiğini anladı. Pars bedenlerini bütünleştirirken, Asmin onun sertliğini karnının üzerinde hissediyor, orasının yeri olmadığını bilerek deliriyordu. Göğüsleri kocasının sert göğüslerinde ezilirken, ikisi de nefes nefeseydi. Adamın arzuyla koyulaşmış gözlerinin en ücra köşesinde eriyerek kaybolmaya başlayınca, biraz soluklanmak için yüzünü omzuna gömdü, ama yapacağı en büyük hatayı yapıp kokusunu içine çekti.

Bunu diğer hatalı bir hareketi izledi. Masum dudakları titrekçe tenine değdiğinde, kocasının hırlayan sesi banyoyu inletti. Asmin şaşkınca durakladı önce. Onun kendisine eziyet ettiği gibi, onun azaları da kocasına aynı tatlı eziyeti edebiliyordu. Keşfetti ihtirasın tadını.

Onun oyununa aynı hazla cevap verdi. Kadının dudakları ıslak, kaslı, terle ve tuzlu suyla nemlenmiş, kıvırcık tüylerle kaplı göğsünde

yaramazca ve iştahla dolaşırken, Pars dişlerini sıkarak onun melek yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını genç kadının gözlerinde, yanaklarında, alnında, şakaklarında gezdirdi. Sonra sabırsızca yeniden dudaklarına kapandı. Sanki yılların özlemi ve bitmeyen bir ateşle genç kadının çıplak gövdesini öpücükleriyle, dokunuşlarıyla, dudaklarıyla, parmak uçlarıyla araştırıyor, diş darbeleriyle, minik kızarıklarla mühürlüyordu. Çok uzun zamandır bir kadına dokunmamış gibi heyecanla, tüm şehvetiyle, tutkusuyla, yakıcı ihtirasıyla içine sindirmek istiyordu.

Dudakları göğüs uçları üzerine kapandığında, dilinin yaptığı ilkel oyunla gerilen kadın, vahşileşen parmaklarını genç adamın gür saçlarına gömdü. Başını göğsüne var gücüyle bastırdı.

Her şey dün geceki gibi inanılmayacak kadar güzel, bir hayal, sonu belirsiz bir düş kadar özeldi.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Korkunç gerçek ortadaydı, gövdesi hâlâ onun ateşli okşayışlarına garip bir hızla cevap veriyordu. Dudaklarını onunkilerden ayırıp, yanağını genç adamın göğsüne yasladı. Soluksuz, halsiz ve kuvvetsizdi artık. Derin derin soluyarak, içindeki organlarını rahatlattı. Buna bir son vermesi gerekiyordu, bu eziyet çok kötüydü!

Pars'ın dudakları tekrar genç kadının dudakları üzerine kenetlendiğinde, onun sert göğsüne dayadığı elinin altında, kocasının deli gibi çarpan yüreğini hissediyordu. Terlemiş avuçlarının içinde, yüreğini tutuyor gibiydi. Onun için atan yüreği.

Pars genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak, "Asmin..." dedi derinden gelen koyulmuş sesiyle. Gırtlağını yırtarcasına firar ediyordu solukları genzinden. "Dudaklarını istiyorum. Dilini istiyorum. Her şeyini... Sana ait olan her şeyi istiyorum."

Asmin kızaran yüzünü, çekinen gözlerine rağmen kocasının yüzüne yaklaştırdı ve "Ben de istiyorum," dediğinde cesurca, dudakları çoktan kocasının mührüyle kapanmıştı. İkisi de söndürmüştü yalnızlıklarının ışıklarını... Teninin değdiği tende, iç içe geçmiş ve tek yürekten nefes alıyorlardı. Parmakları kenetlenmişti hasretine.

Pars hastalıklı bir tutkuyla tapınıyordu tenine, o anda onun kırılgan yapısını unutup bütün gücüyle kendi gövdesine bastırıyordu. Ellerini başının üstünde duvara sabitlerken, bir bacağıyla narin ve uzun, güzel bacaklarını araladı. Gövdesini ona doğru yaklaştırdı ve

utançlarından taşan masumluğuyla kıvranan kadının en kuytusuna yavaş bir hareketle, sanki acılı bir boşluğu doldurur gibi, sonsuz bir yolculuğu tamamlar gibi, bir canın son çırpışlarına nefes olur gibi sahip oluyordu.

Artık Asmin deli gibi bir arzunun içinde debelenirken, kendi gövdesinin nerede bittiğini, onun gövdesinin nerede başladığını bilmiyordu. Tümüyle kaynaşmışlar, tek bir bedende bir yürek, azaları eriyerek birbirine kenetlenmiş tek vücut olmuşlardı.

Sonra genç adam yavaş bir tempo tutarak hareket etmeye başladı. Asmin ellerini ellerinden kurtarıp, dağılmış halde tırnakları omzuna batacak şekilde geçirerek sert tenini kavradı. Her hareketi, belli noktalarından arsız duygularına uzanıyor ve saç diplerinden ayak parmaklarına kadar derin bir sızıyla baş gösteriyordu.

Her noktasına, tüm gövdesine alev alev bir sıcaklığın yayıldığını, tepeden tırnağa derin kasılmalarla sarsıldığını hissediyordu. Tıpkı kendisi gibi kocasının da ona olan özlemi bütün somutluğuyla belli oluyordu. Öylesine sert, öylesine tutkuluydu ki ihtiraslı öpüşleri, karısının bedenini havalandırdığında, Asmin itaat ederek ona uyarken, bacakları kalçalarına dolanmış, kocasıyla her anlamda bir bütün olmuştu.

Pars'ın haz alırken ki kısılan baygın gözlerinde sıcak, yüreğini kucaklayan bir ifade parlarken, sanki dış dünyayla aralarındaki son bağlantıyı da koparıyordu. Elleri gövdesinin yumuşak kıvrımlarında dolaşıyor, dudakları yüzünün en ince ayrıntısına kadar tenini küçük öpücüklerle boğuyordu. Gövdeleri birbirine dolandığında ikisi de kontrolden çıkmak üzereydiler. Dudakları boynunda, kulaklarının çevresinde nefes nefese, güzel sözlerin eşliğinde dolaşırken, "Ben de yalnızca seni görmekle, sana bakmakla yetinemiyorum meleğim, her anımda istiyorum. Tüm zamanımda. Arzumda, şehvetimde, hayallerimde... Sana özgürce dokunmak, seni hissetmek, senin de beni, benim seni istediğim kadar istediğini bilmek istiyorum," diye fısıldadı.

Genç kadın, uzun kirpiklerinin arasından ona baktı. Uzaklarda gibiydi, sessizliğiyle ona aynısını tekrarlıyordu.

Dudakları en sonunda, özlemle genç kadının dudaklarının üzerinde kenetlendi. Sırtı sert ve serin zemine yaslanırken, bedeni sert bir hamleyle havalandı. Pars karısını dudaklarından dudaklarını, teninden tenini ayıramıyordu. Birden çevrelerindeki her şey silindi. Her

itişi bir sonrakinin daha şiddetli ve tempolu olacağının kanıtıydı. Her vuruşunda genç kadının bedeni fayansa sürtünerek havalanıyor, kocasının göğsüne sürten göğüsleriyle tekrar eski yerini alarak bedeninden sıyrılıyordu.

Tutkuları bedenlerini yakıp kavururken, nefes nefese kalan ciğerleri sonunda duruldu. Dudakları birbirinin üzerinde özlem dolu hareketlerle gidip geliyor, birbiriyle kaynaşıyor, hissediyor, bütünleşiyor, zevkli bir yolculuğa çıkıyordu. Asmin kocası hâlâ içindeyken, başını boyun köküne yaslayarak, biten bir arzunun hâlâ kasıklarında bıraktığı muhteşem titreşimlerle boğuşurken, nefeslerini düzenlemeye çalışıyordu. Az sonra uyuşukça, "Be... Bedenimi kıpırdatamıyorum," diye hayıflandı.

Onların sevişmeleri en iyi sevişme, öpüşleri en güzel tatlıydı.

Sevişmeleri sona erdikten ve bir süre hareketsiz kaldıktan sonra iki beden de yorgun düşmüştü. Gövdeleri birbirine sürtünerek, son bir haz dalgasıyla sarsıldı. Pars karısına sımsıkı sarılırken, "Alışırsın," diye kulağının dibinde kesik, tutkulu sesiyle fısıldadı. Karısının bedenini usulca kuvvetinden salıverip, ayaklarının üstüne basmasını sağlarken, Asmin bacaklarının üzerinde durmak için iradesini toplamaya çalışıyordu.

Pars karısına tebessümle baktı. Ama Asmin, suç işlemiş gibi utancından yine yüzünü saçlarının arasına sakladı. O da usulca çenesini kavradı. Yüzünü ellerinin arasına alarak, "Asmin, bana bakmazsan bunu şimdi tekrar yaparım," dediğinde bu tehdit çok ciddiydi.

Asmin tüm gövdesini saran heyecanı, yüreğinin deli gibi çarpmasına neden olan o yakıcı özlemi, kavuşmayı bekleyen iki yaralı gönlü, hasretin en ağır haliyle sevişmeyi tenlerine erdem eden sevgili yanını denetlemeye çalışıyordu. Omuzlarını nazlıca sarsarak başını kaldırmayınca, adam uzandı ve karısının bedenini kendi bedenine yasladı. Kalın kolları nazlı bedenini sımsıkı kuşattı. Çenesi başına yaslandı, dudakları saçlarına, yıldızlardan taçlar kuşattı.

Asmin onun istekli sertliğini, aynı hazır sert haliyle karnının üzerinde hissedince, kolundaki ince uzun parmakları birden kasıldı. Gözlerini irice açarak "Şaka!" dedi nefes alamıyormuş gibi. Sesindeki titremeye engel olmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Şaka yaptım!"

Pars kafasını iki yana sallayarak kıza gözdağı verince, Asmin

dudaklarını araladı ama konuşamadı. Garip bir suçluluk duygusuyla başını kaldırıp genç adama baktı. Ama Pars hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sonra yutkunarak, "Babamlar gelecek," dediğinde aklı başına geldi. O yutkunurken Pars gülümsedi. Bu hallerini seviyordu.

Az sonra kocası nazik bir şekilde onun duş almasına yardım ederken -ki rahat durmayarak- sonunda tekrar yapmamaya ikna edilmişti. İkisi birlikte keyifle duşlarını aldılar ve kıyafetlerini aynı şekilde neşeyle giyindiler.

Asmin okşayarak kocasının gömleğinin düğmelerini iliklerken, Pars karısının saçlarını omzundan geriye atarak dudaklarını şakağına dokundurdu.

"Nasılsın... Hâlâ kırıklık hissediyor musun?" diye şefkatli sesiyle sorduğunda, Asmin yaramaz bir şekilde gülümseyerek sevimli sesiyle, "İyiydim! Ama su da o kadar kalınca, yine üşütmüş olabilirim," diye nazlıca kıkırdadı.

Pars yüzünü ellerinin arasına alarak, yanaklarını ezerken alnını alnına yasladı.

"Hasta olma meleğim. Sağlığın hep yerinde olsun."

"Hasta olasım geldi," dedi Asmin keyifli sesini yayarak. Kocası sinsice gülünce, "Bana yine bakarsın," diye kollarını beline sararak başını geniş göğsüne yasladı. Kulağını kalbinin üstüne koyarak, onun bedeninin içinde atan kendi kalbinin sesini dinledi.

Ona bir ömür bakardı. Adamın kolları sıklaşırken, apansız bir halle o anda yüreği sızladı. Çok başka sızladı. Karısının yüreğinde ettiği yer, karanlıkta açmaktan başka çaresi olamayan bir çiçek gibiydi. İçine nefes gibi çekmek, varlığını her hücresinde hissetmek istedi. Varlığını, varlığına ödül, hislerini ise kefaret vermek istedi.

Pars burnunu burcu burcu kokan saçlarına gömmüş, parmaklarını ipek yapısının arasına daldırmış halde, karısına varlığını armağan edip sarılırken, dışarıdan gelen araba kornasının sesi duyuldu.

Asmin heyecanlanınca kocasının kollarından koparak cama koştu. Hızla tülü açıp, gelenleri görünce "Geldiler..." diye sevinç çığlıkları atarak -ve kocasını odada unutarak -kapıya koştu. Çocukça bir sevinçle merdivenden inerken, daha basamaklar bitmeden abisini görünce, hızla uçarak kollarına atladı.

"Yavaş... Düşeceksin!" diyene kadar, çoktan kollarını açıp, ona sıkıca sarılan kardeşinin ayaklarını yerden kesmişti.

Kulağının dibinde cırıl cırıl sesiyle, "Abi, seni çok özledim," diye defalarca bağırdı. Gözyaşları yanaklarından süzülüp abisinin omzuna akarken, abisi okşadığı saçlarına sevgi dolu öpücük koyuyordu. "Neden dün gelmediniz, bir gün bile fazlaydı."

"Ben de bir tanem, ben de seni çok özledim."

Abisi geriye çekilince, arkasındaki babasına takıldı gözü. Ve hemen onun yanında gözyaşlarıyla duran sütannesine çevirdi bakışlarını, "Anne..." dedi duru bir gülüşle. Yaşlı kadın hıçkırarak çantasını yere atıp, kollarını açtı ve kızını bağrına basıp dakikalarca öptü kokladı. Kendisi doğurmuş gibiydi kuzusunu, her ne kadar karnında taşımasa da göğsünden beslemiş, gecelerinden, hayatından ve sabrından vermiş, günlerinden ömür biçmiş, sevgisinden kocaman bir sığınak kurmuştu. Asmin'in Asel'den hiçbir farkı yoktu onun gözünde, yaratanın emanetiydi ikisi de.

"Zümrüdüm. Seni iyi gördüm ya, Rabbim bana bunu da gösterdi ya," diye ağlayıp sayıkladı sarılırken. Asmin'in bakışları kadının yaşlı gözlerine kaydı. Elleriyle yanaklarını kurularken, burukça gülerek "İyiyim anneciğim, merak etme," diye içli hıçkırıklarıyla fısıldadı sütannesine. Ve koluna dokunan elle gözleri yana kaydı.

Asel muzır bir gülüşle, "Asmin... Bana alıştığın için mi sarılmıyorsun? Ben de gidiyordum zaten," deyince, Asmin arkadaşını kollarına çektiği gibi, "Özlemez miyim deli? Sen nereden çıktın?" diye söylendi.

Cesur arkalarından cevap verdi. "Sen hâlâ bilmiyor musun Asmin? Tımarhaneden çıktı o," diye gülerek dalga geçti.

Asel kızardı. Cesur durgunca baktı genç kıza. Yine kıpraşan ürkek kirpiği kaşına değmiş, içinde o masum kelebeklerin konaklamasına izin vermişti. Yüreğine bir sızı düştü ve bu sızıyı yok saydı. "Deli işte diyorum, onun gideceği yer orası. Gelmişken bırakalım arkadaşlarının arasına," dedi içindeki garip duygulardan kurtulmaya çalışarak.

Asel Cesur'un sözleriyle, kızgınca geriye çekilip, "O zaman kork benden Cesur!" diye dişlerini sıktı. Genç adam tek kaşını kaldırdığında, "Hani delirdim, ceza-i ehliyetim yok ya, zaman ne getirir bilemeyiz," dediğinde hepsi birden güldüler. Asel ciddi bakan gözlerini adamın gri gözlerinin içine düşürdü ve içindeki derin ummanları kana kana içti.

Herkesin aksine bunu hisseden Asmin, arkadaşının kollarından koparken, bakışları arkasına kayınca yüzündeki gülücük soldu, ama

yine de saygısından gidip babasının elini öptü.

"Baba... hoş geldin."

Mahmut Bey kızına kısacık bir süre hüzünle baktı. Sanki zamanı durdurmak ister gibi durgundu bakışları ama bu hüznü çok çabuk bertaraf etti. Usulca yaklaşıp, kızının kafasını ellerinin arasına alarak alnından biraz uzunca öptü. Dişlerini sıktığı soğuk sesiyle, "Hoş bulduk kızım, seni iyi gördüm," diyebildi.

Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Pars'ın keskin bakışlarını üzerinde hisseden yaşlı adam, kasılan çenesini dikleştirdi. Asmin sıkıntıyla alt dudağını ısırdı. Genç adamın gözlerinde saklanması olanaksız bir öfke parlıyordu ve herkes bunu ayan açığa görüyordu. Kanayan yarasını herkes görüyordu. Evine gelen misafir olmasa, hayatını ellerinden alacak kadar kin doluydu ona karşı, ama susuyor ve sırf karısına can emanet eden olduğu için sabrediyordu.

Onlar birbiriyle hasret giderirken, Pars ve annesi de, kızlara ve annesine yaklaştılar. Güllü Hanım bu buluşmadan sebep heyecana kapılmış olmalıydı ki rengi solmuştu.

"İyi misin anne?" diye sordu Asmin yüzündeki beyazlamaya bakarak. Aslında onun derdinin bu gergin buluşma olmadığını o da anlamıştı. Pars'ın yapmayacağını bilse bile yine de bir terbiyesizlik ya da sabırsızlık yapmasından korkuyordu.

Ondaki korkuyu sezen Pars, önce annesinin yanağını okşadı, sonra karısının soluk yüzünü görünce dayanamadı. "Sen iyi misin?" diye onu sakinleştirmek istedi. Asmin babasında asılı kalan bakışlarını alarak kocasına döndü. Uzun boylu bir kadın olmasına rağmen, onun gözlerinin içine emniyetle bakabilmesi için, yine de başını hafifçe geriye atması gerekmişti.

Yanakları al al oldu ama utanmadı. "İyiyim canım." Ve gülümsedi. O malum olaydan sonra babasıyla bu ilk karşılaşmasıydı ve doğal olarak tedirgindi. Duruşundaki tedirginliği buz gibi bir baş hareketiyle bu seferlik kabul ettiğini belli etti genç adam. Karısının yanında güvenli bir ifadeyle durmaya çalıştı. Destek verircesine baktı gözlerinin içine ve sahiplenir şekilde elini beline koyup, diğer elini de babasına uzattı.

"Hoş geldiniz." Sesi soğuk ve otoriter çıkmıştı.

Sonra kayınbiraderine döndü, ona gelince tebessümle, "Sen de hoş geldin Cesur. Nasılsın?" diye sordu. Bu gencin bir suçu yoktu.

Doğunun şartlarını bildiğinden, onun kardeşinin canı için bu olaya razı geldiğini biliyordu. Kendisi olsa, o da aynısını yapardı. O kabul etmese de, başka bir abaza, sırf namus safsatası diye beline taktığı silahla erkeklik taslayıp, Asmin'in canına kastedebilirdi. Bu bağnaz düşünce adamın bedenini üşüttü.

Genç adam tek kaşını kaldırarak tebessüm etti. Bıçak gibi keskin gri bakışlarını, kardeşinin kusursuz denilebilecek güzellikteki masum yüzünde dolaştırdı bir süre. Ve içindeki zelzele kısacık bir an duruldu.

"Gelene kadar biraz kötüydüm ama şimdi... Şimdi cidden iyiyim." Ve başını geriye atarak, biçimli kaşlarını kaldırdı. Boğazını temizleyerek, "Hoş buldum enişte," diye tamamladı sözlerini. Bunun manasını da, anlamını da biliyordu Pars; kabullenmek! Seslenmedi. Keskin hatlara sahip dudaklarını sımsıkı birbirine kenetledi. Her zamanki o sarsılmaz güveni biraz daha güçlenmiş gibiydi.

Arkasından Güllü Hanım'ın çekinik sesi duyuldu. Oğlunun kayınpederine yüksekten ve küçümseyen gözlerle bakan ifadesi karşısında tepesinin attığını hissetti. Burada ona düşmanca bakmayan tek kişi yaşlı kadındı.

"Hoş geldiniz faslı bittiyse buyurun. Öyle yabancı gibi kapının ağzında durmayın," diyerek Handan Hanım'ın yanına yaklaştı ve neşeyle koluna girdi. Bakışlarını gelinine çevirip, "Asmin, kızım babanları içeri davet etsene hadi," diye tatlıca buyurdu. Herkes içeri girerken Handan Hanım'la Güllü Hanım fıkırdaşarak sohbete çoktan başlamış, Asmin, Pars'ın yanından ayrılıp abisinin kanatlarının altında yerini almıştı. Asel, Elif Hanım'ın neler yaptığının sorgusuna durmuştu.

Salona girdiklerinde etrafı merakla süzen Cesur'un yanağına bir öpücük konduran Asmin, "Abim, bilsen seni nasıl özledim," diye yine söylendi.

Cesur evden ayırdığı gözlerini kardeşinin huzurlu yüzüne diktiğinde, o da kardeşinin gözlerine aynı özlemle bakıyordu. Okul dışında hiç bu kadar uzun ayrı kalmamışlardı. Her ne kadar Asmin'le sık sık konuşup iyi olduğunu duymuş olsa da, gözleriyle görmesi başkaydı. Aslında yanına çok önceden gelecekti fakat babasının kesin emri yüzünden yanına yaklaşamamıştı.

Kocasına alışmalı, yüz bulup şımarmamalıymış.

Oysa onların Asmin'i hiç şımarır mıydı?

Ama Cesur onu dinlemeyip, kardeşiyle en azından telefon bağlantısını koparmamıştı.

Salona geçtiklerinde herkes seçtiği bir yere oturdu, Asmin sırnaşık bir kedi gibi nazlanarak abisinin dibine sokuldu ve abisiyle kocasının arasındaki o ufacık yere yaramazca sığıştı.

Ortamdaki gerginlik sessizliğin hüküm sürmesiyle biraz daha arttı. Hiçbiri konuşacak bir şey bulup muhabbete giremedi, ya da konuşacak şey öyle çoktu ki, hangisi nereden başlasa bilemedi. Pars Mahmut Bey'i, Asel Cesur'u, Cesur kaçamak bakışlarla Pars'ı, Pars da karısını göz hapsine tutmuş, herkes birbirini izleyip duruyordu. Bir müddet sessiz geçen zaman uzadıkça uzadı. Güllü Hanım ev sahibi olarak bu ortamı nasıl hareketlendirebileceğini düşünürken Elif yetişti imdadına.

Güllü Hanım elinde tencereyle kapıdan giren Elif'i görünce yerinden kalktı.

"Hadi sofra hazır... Biliyorum yol yorgunusunuz ama geç olmadan yemeğinizi yiyip, biraz da muhabbete zaman bırakalım," dediğinde herkesin yüzünde bir tebessüm belirdi. Cesur ve Pars ise biraz uzak ama temkinli yaklaşıyorlardı birbirlerine.

Mahmut Bey ayağa kalkarken, "Sen nasılsın Güllü Hanım, gerçi iyi gördüm sizi, benim kıza da iyi baktığınız belli. Baksana size çok alışmış," deyince Asmin tepesinden vurulmuşa döndü.

Öfkeli bakışları babasına döndüğünde dişlerini sıkıyordu. Kocasının güç denetlediği bir öfkeyle soğukkanlılığını kırdığını hissetti ve hemen gözlerine baktı. Pars da tıpkı onun gibi dişlerini sıkıyordu. Ama kulağına çalınanlar, babasının sakince, havadan sudan konuşur gibi söylediği kelimeler, Asmin'in midesine kramplar girmesini sağlarken, dilinin ucuna kadar gelen acı sözleri söylememek için kendini güç tuttu.

Bir anlık öfkeyle her şeyi berbat edemezdi. Pars'ın vücudunun kasıldığını fark edebiliyordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken, gözlerindeki öfke kıvılcımları küçümsemeyle karışmıştı. Burun delikleri kızgınlıkla açılıp kapanıyor, bakışlarında şimşekler çakıyordu. Asmin onun bu dehşeti yaşatan, babasına ölüm kusan halinden ürktü.

Zaten Pars bu adamı hiç sevmiyordu. Onu evine almasının tek sebebi, Asmin'in babası ve onun gibi bir varlığa sahip olmasıydı. Yoksa ona bir dakika bile sabredemezdi, hele hanesinde... Elleri yanında

yumruk olmuş, çenesi kasılmıştı. Asmin bunu görünce, elini Pars'ın elinin üzerine koyup, burukça tebessüm ederek gözlerine baktı. Pars bakışlarını karısının tedirgin ve yakaran gözlerine çevirdi. Birden içini kaplayan hiddeti, öfkesi, kızgınlığı dağılmaya başladı. Önce elinin üzerindeki stresini çeken ele, ardından da karısının sakinleştirici gözlerinin ona verdiği çaresiz yakarışa uydu. Rahatlatmak için zoraki bir dudak büküşle tebessüm ederken, onların bu sessiz anlaşmasını abisinden başka kimse fark etmedi.

En sonunda içi rahatlamıştı işte Cesur'un. Kardeşinin nihayet emin ellerde olduğuna kendini inandırabilmişti. Asmin gittikten sonra onu çok araştırıp soruşturmuştu, neredeyse hakkındaki her şeyi biliyordu. Mert bir adam olduğunu, işinde yükseldiğini, evine, zürriyetine ve geleneklerine bağlı bir yapıya sahip olduğunu öğrenmişti. Onu tek düşündüren noktaysa elbise değiştirir gibi sevgili değiştirmesi olmuştu. İnşallah kardeşini bu konuda üzmezdi. Gözleri üzerlerinde olacaktı.

Pars ve Asmin de herkesin peşinden ayağa kalktılar. Asmin her zamanki gibi kocasının karşısına oturdu, abisi de Pars'ın yanındaydı. Asel annesinin karşısına geçmiş, Asmin'in yanında kaimvalidesi, abisinin yanındaysa babası vardı. Elif Hanım servislere başladığında, herkes sus pustu. Herkesin kâselerine çorba koydu, sıra Asmin'e gelince genç kız elini tabağının üzerine koyarak, "Abla bana az koy olur mu?" diye ricada bulundu.

Pars kaşığını ağzına götürürken yarı yolda durdu. Bakışlarını Elif Hanım'a çevirmeden, "Sen bir kepçe daha koy Elif abla," diye buyurdu.

Asmin gözlerini kocasına dikerek itiraz etmeye hazırlandı. "Ama benim karnım aç değil ki."

Pars karısına hiç bakmıyor, sanki yemeğinden yerken her zamanki bir konuyu konuşur gibi ilgisizce çorbasını içmeye devam ediyordu. "Elif abla sen dediğimi yap." Asmin hırsla oflayınca, Pars kafasını kaldırdı ve gözleri buluştu. "Kendine yeni geldin! Yemekler bitecek, itiraz yok Asmin."

Emir gibi değildi sesi, daha çok tatlı bir ikaz niteliğindeydi. O bunu anlamıştı. Önce kızgınca gözlerini kıssa da, onun sakin ve anlayışlı bakışlarıyla yüzünü düşürüp iç çekti.

Cesur hemen kardeşine dönüp endişeyle, "Neyin var? Bir şey mi oldu sana?" diye sordu.

Asmin dudaklarını gererek çekingen bir halde, "Yok, abi. Sadece

üşüttüm, sen bakma ona biraz abartıyor," dediğinde Güllü Hanım kaşlarını çattı. "Ne abartması kızım, tüm gün ateşler içinde yandın. Daha bugün kalktın ayağa, sağlığına dikkat etmelisin."

Asmin sevecen gözlerini yaşlı kadına dikti. "Siz varken benim sağlığımın bozulacağını hiç sanmıyorum. Hem ben kendimi iyi hissediyorum. Valla..."

Yemekler yendi çaylar içildi, geç vakte kadar Asmin abisiyle muhabbet etti. Çok nadir zamanlarda ve mecbur kaldığında tek kelimelik cevaplarla babasıyla konuştu. Zaten o da ondan ziyade damadıyla ya da kaimvalidesiyle konuşuyordu. Aslında onun soğuk davranmalarına alışmıştı ama bir tarafı yine de kırılıyordu işte.

Hep içinde bastıramadığı bir özlem vardı. İçindeki çocuk hâlâ şefkat bekleyip yaralı yanlarının üflenmesini, öpüp okşanmasını, sevgiyle ilgilenilmesini umuyordu. Küçükken de hep ilgisini çekmek için uğraşır ama ne yaparsa yapsın çekemezdi.

Bir keresinde sırf onunla ilgilensin diye kendini bir gün boyunca kilere kapatıp, akşama kadar aratmıştı. Ama bulunduğunda babasının verdiği tek tepki, kızına sımsıkı sarılmak yerine kocaman bir tokatla ödüllendirmek olmuştu. Oysa o çocuk aklıyla zannetmişti ki, endişelenirse sever onu, bir daha üzmez. İşte o zaman vazgeçmişti babasının sevgisini kazanmaktan, ondan sonrası zaten yatılı okullar olmuştu. Ne aile hayatını tatmış, ne sevgisini duymuştu.

Âşık olduğundan emin değildi ama tam da tahmin ettiği gibi ona insan olarak değer veren bir kocası vardı. Belki kocası onun kadar âşık değildi, hatta belki sevmiyordu bile. Ama ona değer veriyordu, ona dokunmayı seviyor, onunla ilgilenmeyi kendisi istiyor, hayatındaki yerini isteğiyle işgâl ediyordu. İşte bu bile ona yetiyordu. Saat geç olunca herkes de bir bir odalarına dağıldı. Salonda Pars ve Cesur kaldılar. Televizyon açıktı.

Cesur lafa nasıl girsem diye kıvranırken, Pars sırf ortam yumuşasın diye konuşmaya başladı.

"Oralarda havalar nasıl? Burası gibi çok değişken mi?"

"Yok, biraz daha kurak bir sıcaklık var. Burası gibi değil. Buranın sıcağı terletir, oranınki yakar ama terletmez, burası çok nemli insan bunalıyor."

Pars memleketinin iklimini hatırlayınca, "Evet, öyle," diye onayladı. Biraz sessizlik oldu.

Cesur boğazını temizleyerek, "Asmin'i iyi gördüm, keyfi yerinde burada. Ne zaman halini hatırını sorsam, hep seni, anneni, Elif Hanım'ı anlatıyor. Buralara da, size de alışmış belli ki." Bunu vurgulayarak söylemişti.

Pars anladığı an, yönünü Cesur'a dönüp, "Biz de ona alıştık. Asmin başlarda biraz zorlandı ama sonunda alıştı. Buna zorlanmadı, isteyerek adapte oldu."

Cesur ona manalı manalı baktı ve ciddi bir ifade takındı yüzüne. "Bak ben lafı dolandırmayı sevmem Pars. Seni pek tanımıyorum ama kardeşimi bakışından tanırım, ne hisseder bilirim. Belki sen de fark etmişsindir. Asmin sessizdir, fırtınaları içinde yaşar da kimseye belli etmez. Hani derler ya: ***Kan kussa kızılcık şerbeti içtim*** diye, işte o, onlardandır. Ama sanma ki sessiz olması haksızlıklara ve kafasına yatmayan şeylere karşı durmasını engeller, bunu yapmaz. Yeri geldi mi panter kesilir de adamı parçalar."

Pars'ın aklına iş yerindeki dişi kaplan Asmin geldi, sonra da Hilmi Bey'in söylediği şeylere gülümseyerek, "Bilmez miyim?" deyiverdi.

"O benim gözümün nuru. Biliyorum pek iyi şartlarda tanışmadık ama olan oldu artık. Bizim yetiştiğimiz yerle İstanbul şartları bir değil. Ayrı dili konuşan tek dudak gibiyiz. Bizde kadın ev süpüremedi diye dövülür, kızlar bir erkeğe gönül düşürdü diye vurulur. Bağnaz bir yapıyla büyüdük biz. Ama onu çok esirgedim ben. Korudum. Emanet canını her şeyden üstün tuttum. Lakin yine de hep bir yanı eksik kaldı. Ben her açlığını doyuramadım, gücüm buna yetmedi. Yani lafın kısası enişte, Asmin hiç sevgi görmeden büyüdü fakat yüreği sevgi doludur. Hep yatılı okudu, bu sebepten güçlü görünmeye çalışır. Aslında çok kırılgandır. Onun kırılmasından, incinmesinden korkuyorum. Dediğim gibi, seni tanımıyorum ama hakkında iyi şeyler duydum. Asmin senden sevgiyle bahsediyor, korksa hissederdim. Mert biriymişsin. Ama..."

Pars burada lafını kesti. "Başlangıcımız kötüydü, zorlandık her şey için. Çok zaman dedim, zorla güzellik olur mu? Ama bir umut yeşerdi hayatlarda..." Genç adamın gözlerinin içine bakarak, olan ilgisini vurucu sözleriyle tamamladı.

"Benim şu hayatta yaptığım en güzel hata, Asmin'in gözlerine takılıp, kalbine düşmekti. İşte bu benim en büyük sakarlığım ve başarım oldu." dediğinde içinden de, ***"Aşka Düştüm!"*** diye geçirdi.

Kapının girişinde donup kalan Asmin, duyduklarına hâlâ inanamıyordu. Elini kalbinin üzerine koyup sakinleşmeyi bekledi. Sanki kalbi hırçın bir kuş olup, yırtıp çıkacaktı içinden ve uçup gidecekti buralardan. Pars, bunları o mu söylemişti? Asmin duyduğu sözü belki yüz kez tekrar etmişti.

"Benim şu hayatta yaptığım en güzel hata... Asmin'in gözlerine takılıp, kalbine düşmekti."

Allah'ım inanamıyorum bu nasıl güzel sözdü öyle. Beni gerçekten seviyor!

Önce heyecanlandı, sonra duruldu bu coşkusu. Kalbi yine aklıyla çatışıyordu, seviyorum dememişti ki, sadece... *Sadece ne Asmin? Kendini kandırma belki seni tanıdığına sevinmiştir. Başka bir açıklaması vardır, hayal kurma! Kurma çünkü geçen seferki gibi üzülme.*

İçinde yaşadığı depremleriyle odasına çıktı. Yine tek dert ortağının yanına oturdu. Kollarını koltuğun tepesine yaslayıp, çenesini üzerine koydu.

"Ah Gelincik... Ben çok mu saçmalıyorum? Sevsin isterken çok mu bencilleşiyorum? Biliyorum, yüreğe söz dinletilmez. Ama bir tek benim sözümü dinlesin istiyorum. Gözlerindeki tutkunun, ışıltının kaybolmasından korkuyorum. İçindeki bu sımsıcak sevginin silinmesinden ürküyorum. Ya bir gün ***bitti*** derse, sana olan açlığım geçti derse... Bu kadar aciz olacağımı bilmezdim. Ama onun sevgisini kaybetmekten korktuğum an atak geçiriyorum. Giderse... Giderse iyiye dair ne varsa içimdeki, bitireceğimden korkuyorum. Giderse içimde başlayan ateş sönecek ve bir daha hiç kimse yakamayacak bunu biliyorum. Sonsuz bir karanlığa mahkûm olacağım. Korkuyorum Gelincik, o karanlıkta yolumu kaybetmekten, kimsenin bana yardım edemeyecek olmasından ürküyorum."

Asmin dakikalarca kuşuyla dertleşti. Ne çok derdi varmış dökeceği, dert edindiği sırlarını dile vuracağı... Kuşun artık onu dinlemeyip dikkatini başka şeylere yönlendirmesi üzerine, kafesi örtüp her zaman yaptığı gibi giysi odasına aldı.

Pars'ın kuşuna karşı bir soğukluğu vardı, gözüne batsın istemiyordu. Gece ses yapmasından da şikâyet ediyordu zaten. *Çalışma odasına götür, orada kalsın* diyordu. Ona ne zararı vardı ki? Odaya girdiğinden beri onun gelmesini sıkıntıyla bekliyordu. Beyni düşündükleriyle öylesine uğulduyordu ki, odanın içinde dolaştı, oturdu, kalktı ama yok,

içindeki karmaşadan kurtulamadı. Hep tetikte, hep ürkek atıyordu yüreği.

"Asmin, sen yatmadın mı?"

Asmin kafasında dönen sorulara yanıt ararken o kadar dalmıştı ki, Pars'ın geldiğini, hatta duvara yaslanıp kollarını göğsünde bağlayarak onu seyrettiğini bile fark etmemişti. Yatağın üzerinde iki dizinin üstüne gelip, bakışlarını Pars'a çevirdi. Bir süre öyle bakıştılar. Sonra Pars dayandığı duvardan ayrılıp, karısının yanına geldi. Yatağın üzerine uzanıp, Asmin'i de birden yanına çekti. Şimdi Asmin'in sırtı, Pars'ın göğsüne yaslanıyordu. Duruşu biraz tedirgin, varlığı sessizdi. Pars bundan hoşlanmadı. Kafasını karısına yaklaştırıp yüzünü boynuna gömdü.

"O kadar derin ne düşünüyordun?"

İçini kaplayan huzursuzluk sesine yansısa da, bunu engelleyen Asmin, "Hi-hiç! Sadece babamları düşünüyordum," diye yalan söyledi. Neden ağlamak istiyordu? Neden haykırarak başını göğsüne yaslamak, kollarını sımsıkı bedenine sarıp, bir okyanusun ortasında tek küreği kaybolmuş sandal gibi can havliyle varlığında boğulmak istiyordu? Düşündüğü zalim senaryolarla burnunun direği sızlarken, "Siz ne yaptınız abimle?" diye sordu bilmiyormuş gibi.

Pars başını yastığa bırakıp, gözlerini kısacık bir an kapadı. "Sadece konuştuk. Senin için çok endişeleniyor, ben de biraz içini rahatlattım."

Rahatlatmak!

Asmin yönünü kocasına döndü. Şimdi yüz yüzeydiler. Gözlerini o güzelim çikolata kahvesi gözlerine dikip, içinde fırtınalar kopan karmaşık bakışlarını inceledi. "Sadece içini mi rahatlattın? Başka bir şey konuşmadınız mı?" diye sordu. Dudakları titremesin diye birbirine yasladı.

Pars sağ elini kaldırıp Asmin'in önüne gelmiş saçlarını kenara çekti. Gözlerinde gördüğü hüznü beğenmemişti. Yanağını okşadı. Parmakları yüzünde gezerken, her dokunduğu yerde karıncalanma hissi oluşuyordu.

"Başka ne olabilir ki?" Durgunlaştı. Burukça gülümsedi. "Hadi yatalım, yarın erken kalkacağız. İstersen yarın işe gelme, hem dinlenmiş hem de ailenle vakit geçirmiş olursun."

Asmin yüzünü eğdi. Gözlerindeki sisi görsün istemedi. Yüreğindeki

gizler ardına sığınmış kederi sezsin istemedi. "Ben iyiyim. Onlar da yarın bir yere uğrayacaklarmış."

Gözleri kocasının ateşler içinde yanan gözlerine kilitlendi. Pars elini kollarında, omzunda, yanağında ve göğüslerinde dalgın bir hareketle gezdiriyordu ama Asmin'in içinde yer eden duygular onun saf hareketi kadar masum olmuyordu. Derin derin nefes alıyordu. Artık okşayarak yaptığı bu zulme dayanamıyor, bedeni bilinçsizce ona yaklaşırken, çekinik yanı duygularını kırbaçlıyordu. Onunla zevkin doruklarına ulaşmak için elinden gelen her şeyi yaptığı anlar gözlerinin önüne gelince, utancından kızardı.

Pars gözlerini kıstı. Karısının içinde bulunduğu durumu bir türlü kavrayamayarak, dudaklarına sokuldu. "Düşünceli olmanı sevmiyorum," derken dudaklarını dudaklarına kapadı. "Bir tek beni düşünmene izin veririm Asmin ama böyle dertli değil. Her şey düzelecek inan bana," derken teskin eden sözleriyle, defalarca kondurduğu öpücüklerle tenini tatmaya devam ediyordu.

"Pars..." dedi Asmin kısık sesiyle geriye çekilirken. Dudaklarında kocasının tadı hüküm sürerken, onun tadını diliyle hissetti. "Ya bu isteğin bir gün biterse?"

"Bitmeyecek!"

Asmin iç gererken, "Hiçbir şeye pişman olmayacak mısın?" diye sordu çekinikçe.

Pars başını iki yana salladı. "Pişman olacağım işleri istekle yapmam."

Asmin onunla zoraki olan evliliğini anımsayarak yüzünü eğdi, gözlerini utanarak kaçırdı.

"Hayatına izinsiz daldım. Birçok planını altüst ettim."

"İyi ki ettin Asmin. İyi ki gözlerine düşmemi sağladın," dediğinde, Asmin birden başını kaldırıp kocasının çamurlu sulara dönmüş koyu kahvelerindeki topraklara baktı. Buruk bir gülüşle, hüzün çalkalandı teninde.

"Seni, hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyorum çiçek kokulum. Hâlâ bekleyecek miyiz?" dediğinde Asmin'in dudaklarındaki gülücük açıldı ve yüzü buz kesti.

Bir bedeni değil, yüreği özlemesini isterdi oysa! "Olsun." dedi yine mağrur yanı. Sevmenin ederi, beklentili olmamaktı!

Davranışlarının sebebi aniden ortaya çıkmıştı ama... Karısının teslim olmasından çok, onunla isteyerek yatmasını istiyordu. Arzuladığı kadının da tıpkı onun gibi, için için yandığını ve artık dayanamayacağı zaman onunla büsbütün olmasını... Garipçe titredi Asmin, içinde ısınma hisseden bilinçsiz bir gerilemeyle kasıldı.

Onun ne düşündüğü bilmeyen ama sezinleyen Pars, "Sakın Asmin! Sakın saçma şeyler düşünüp aradaki bağları zayıflatma. İnan bana senin için küçük bir adım olan her şey, benim için kocaman adımlara tekabül ediyor. Çok şey için susuyorum, aklımdaki soruları bile sırf seni kırmamak için dile vuramıyorum," dediğinde karısına vahşi denebilecek bir şekilde sarıldı ve büyük bir ihtirasla öpmeye başladı. Nefesi gibi soludu onun titrek soluklarını.

Asmin bu sert saldırısı karşısında ilk önce şaşkınlaşsa da, sonra tüm buzları çözüldü ve adamın istediği ateşli okşamalar karşılık verme hissiyle tutuştu. Pars onunla hoyratça oynuyor, çıldırtıyor, okşuyor, en hassas noktalarına baskılar kuruyor ama sonra onu sonsuz bir zevkin içinde bırakarak, sadistçe haz alarak geri çekiliyordu. Ve Asmin, bu karşı konulmaz arzuya güç bela dayanıyor, tek vücut olacakları anın bir an evvel gelmesini çılgınlar gibi arzuluyordu. Aşkın içinde güçlendiği bu sarhoşluk gecesini ona unutturmayacağının farkındaydı. Üstündeki ellerin teninde bıraktığı izleri tüm hayatı boyunca hatırlayacaktı. Az sonra, birbirlerinin canını acıtma pahasına da olsa sıkı sıkı sarılmaya başladılar.

Asmin bedenine salınan büyük bir ateşin yüreğini kapladığını duydu. Son bir kez daha kocasının adını fısıldadıktan sonra kalçalarını kaldırarak adama yaklaştı. Aynı anda Pars da bu ateşli isteğin hareketine karşılık verdi ve birlikte büyük bir mutluluk deryasına açıldılar. Öpüşmeleri sertleşti, tutkuları geceyi kuşattı, akıllarındaki, kalplerindeki tüm olumsuzluklar, belirsizlikler ortadan kalkarak sadece ikisi ve tükenmeyen arzuları kaldı.

Adamın kolları arasında biraz korkmuş, biraz da şaşkın olarak düşünürken, ona kendini nasıl bu kadar çabuk teslim ettiğini bilemedi. O dokunsa eriyor, baksa tükeniyordu zaten.

Düşünmeyi kestiği an kendini bırakmış, mutluluk anlarının tadını çıkarmaya başlamıştı. Bir ara gözlerini açtığında, kocasının arzulu gözlerine yansıyan kendi yüzündeki vahşi ışıltıyı gördü. Aptallaştı! Ne tuhaftı. Görüntüde cesur bir âşık vardı! Aklını mı yitirmişti? Bu ateşle

oynamak değil miydi? Bu can alıcı maceranın doğurabileceği tehlikeleri düşününce tüyleri ürperdi. Kalbi tehlikedeydi.

Pars gözlerini kısmış, kirpiklerini kırpmadan onu izliyordu. Kadının yüzündeki kuşkulu ifadeyle samimi pişmanlığı fark etti. Kusursuz gözlerindeki aşka tanık olurken, üstüne eğildi ve yüzünü avuçlarının arasına alıp dudağına uzun bir öpücük kondurdu.

"Asmin, vazgeçmek kolay savaşmak zordur. Seni buna zorlayamam ama bizden asla vazgeçme olur mu?" dediğinde içindeki karmaşayı kadınına sonunda anlatmıştı. Asmin gülümsedi. Bu öyle güzel, öyle içten bir gücüktü ki, tüm karşı koyuşuna rağmen büyü yine etkisini göstermeye başladı.

Bakışlarında büyük bir aşk ifadesiyle verilen vaatler yatıyordu. Söylemese bile, gözleri haykırıyordu.

Tüm kaygılarını unutarak kendini hayallere ve bu hayallerin yaratıcısı olan adamın kollarına bıraktı. Başını göğsüne yaslayarak, "Hadi uyuyalım," diye fısıldadı.

Asmin'in içi ısınmıştı sebepsiz ama kalbi de burulmuştu nedensiz. Belki his, belki başka bir şey... Ondan duymak istediği şeyler bunlar değildi ama ona yakın şeylerdi duyduğu. Karmaşık oldu düşünceleri. Düğümlendi zihninde, kör düğüm misali. Her ne kadar hiç tatmin edici olmasa da iç rahatlatıcı, umut vaat ediciydi sözleri ya, bu da yeterdi.

Yine kendi yazıp kendi oynamaya başlayınca susturdu içsesini.

Elini tuttu Pars. Nemliydi. Sinirli miydi? Bu bir şeye işaretti. Ama neye işaretti? Sinirlilik mi? Kızgınlık mı? Belki de maziye olan sitemiydi. Düşünmek istemedi. Yalnız varlığını istedi. Saçlarını koklayarak, burnunu yanağına sürttü. "Hemen mi?"

Asmin safça, "Sen dedin ya, uyuyalım," dediğinde Pars kaşının birini lakaytça kaldırıp, karısına soru sorar nitelikte baktı. Asmin biraz mahcup, biraz kırgınca kafasını sallayarak "Ne?" dedi.

Pars karısının burnuna burnunu sürterken, "Hiç değişme olur mu bir tanem? Hep benim masum karım olarak kal. Yalnız benim!" diye soludu nefesini yüzüne.

Onun karısı, bir tek onun...

Asmin yine içine çekildi. İçindeki Pars'a. Hiç kimse talihin çaktığı çelmeye denk gelip, acıyan aşka mutlulukla düşmezdi.

Onlardan başka.

Yürek tek bir yalana denk gelince,
tüm doğruları sorguya çekiyor.

15. Bölüm

"Akşam gelmiyor musun yani?" diye sordu genç adam, biraz vicdan yaparak. Yakışıklı yüzüne vuran güneş ışığı bronz teninde parlamaya neden olmuştu.

Burnunun üzerindeki gözlüğü geriye ittiren genç kız, tam cevap vermeye hazırlanıyordu ki, "Gelemiyor," dedi arkadan duyulan tok ses.

Asel duyduğu sesle irkilerek arkasını döndüğünde, gördüğü kişi görmeyi hiç beklemediği bir adamdı! Üstelik kaşlarını çatmış, sert yüzündeki buz ifadesinde donan mavi gözleri yine grimsi bir hal almıştı.

"Cesur..." dedi fısıltı gibi çıkan sesiyle şaşıran Asel.

"Konuşmanızı bölüyorum ama annen arabada seni bekliyor," dedi Cesur, gözlerini genç kızdan bir an olsun ayırmadan. Asel arkadaşına dönüp, "Melih sonra konuşalım mı? Ararım seni," dediğinde genç adam Cesur'un küçümseyen bakışlarından rahatsız olarak, "Olur, gelmek istersen haber verirsin," deyip yanlarından ayrıldı.

Cesur ellerini ceplerine koyarak, "Biz senin doktor olacağını sanıyorduk, veteriner mi olmaya karar verdin farecik?" Asel bu sözle kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. Afallamasıysa hâlâ tatlı yüzündeki tombik hatlarından silinmemişti.

Hinliğin kitabını yazmış Cesur, rahat durmayacağını belirten bir ifadeyle giden gence bakarak sokrandı. "Etrafında ava çıkmış çakalları besleyince, aklıma başka düşünce getirmiyorsun." Asel ne demek istediğini anlayarak öfkeyle dişlerini sıktı.

"Emin ol senin kadar çakal değil! Melih, düzgün bir adamdır. Bilip

bilmediğin kişiler hakkında konuşma!" diye sertçe çıkıştı. Sertlik maskesi amansız öfke kisvesi altında yüzünde belirmişti.

"Sen sanırım kişiliğini çok iyi biliyorsun bu çakalın... bana savunduğuna göre..." İğneleyici sözlerini sakınmayan Cesur, birden kızın gözlerine çevirdi ifadesiz gözlerini. "Ne kadar yakınsınız?"

Bu apansız gelen meraklı soru karşısında kaşlarını çatan Asel, ona kızarak, "Sana ne bundan?" diye cırladı apansız. Belli ki tırnakları bir panter gibi pençelerinden çıkmıştı yine.

Bunu anladığında onun gibi öfkeyle kaşlarını çatan Cesur, "Düzgün konuş benimle!" diye sertçe uyardı. Gözlerinde yıldırımların eşsiz geçidi yaşanıyordu adeta. Hem de gündüz yıldızları eşliğinde.

"Sen de abilik taslamaktan vazgeç ukala! Ben senin yatağa attığın kadınların şeceresini sorguluyor muyum?"

Arsız bir yüz ifadesi genç adamın yüzünde belirdi. Küstah gözlerinin içine hainlik güneş gibi doğduğunda "Bilmem, sorguluyor musun?" diye sordu keyifli bir tonda.

Onun eşsiz griye bürünmüş gözlerinde çakan ışıltıları fark eden kız, hiddetlendi. Bu küstahlığına öfkelenerek, "Neden buradasın Hobit?" diye hesap sordu.

Adam geniş omuzlarını sarstı. "Dedim ya, annen burada seni bekliyor."

"Hayır, karga şeysini yemeden sabahın köründe neden getirdin onu buraya, bunu merak ediyorum? Hem dersim vardı bugün, bunu biliyordu annem." Cesur bakışlarını ilerideki kafeteryaya çevirdi. "Senin de yanımızda olmanı istiyor."

"Benim dersim var, gelemem dedim ya."

"Bir günlüğüne asabilirsin."

"Asamam. Finaller yaklaştı."

Cesur omuzlarını sarsarak, "İyi, sen bilirsin... Annene onu, bir erkek için atlattığını söylerim." dediğinde kaygısızca, arkasın dönmüş ilerliyordu. Asel koca kıçını kaldırıp yanına seğirirken, "Böyle bir şey yapmıyorum. Uydurma!" diye çıkıştı.

"Ama bunu annen bilmiyor. Kalbi çok kırılacak. Üstelik duyduğunu bir düşünsene, bu o çocuğun geçireceği son gece olur."

"Sen var ya..." dedi Asel hırçınlaşarak. Cesur çapkınca gülümsemesiyle ona dönüp, tek bir bakışıyla kalbini hızlandırdığından habersiz,

"Ben çok çekici bir erkeğim, bunu diyecektin herhalde fare. Teşekkürler ama bunu zaten yeterince duruyorum," diye küstahlık etti.

Asel derince iç gererken "Hayır... Tam olarak bunu demeyecektim." Cesur gözlerinin kıyısından ona baktı. Kız kalenin karşısına geçen orta saha oyuncusu gibi şişinirken, "Sen tam bir öküzsün, işte tam da bunu diyecektim," dedi ve attığı golün rahatlığıyla hızlanmış ayakları yürümeye başladı.

Cesur hızlı adımlarıyla yanında yer aldığında, Asel yüzüne vuran saçlarını geriye öteleyerek "Sevgilin nasıl Hobit? Yine kırılan tırnağı için ağlıyor mu gariban!" Cesur birden buz gibi oldu. Bakışlarını genç kıza çevirdi. Sonra hesap sorar gibi kaşını kaldırarak, sorgular şekilde "Bade sana bir şey yapmadı Asel. Neden bu kadar hırçın davranıyorsun kıza?" Asel dişlerini sıkarak durdu ve genç adama kırgın bir bakış atarak, "Bana goril demesi sence bağışlamam gereken bir gaf mıydı?" diye ağlamaklı bir bakışla sordu.

"Sen de ona iskeletor dedin sanırım. Üstelik kızı nerede görsen düşmanca davranıyorsun. Seni tanımasam, onu kıskandığını düşünürüm ama sen kilonu kafaya takmayacak kadar obursun," dediğinde genç kızın balıketi bedenine bakarak ilgisizce süzdü. Kız kor ateşlere yürür gibi canı yanarken üzüldü. ***Onu sadece zayıflığı yüzünden kıskandığını mı sanıyor,*** diye içlendi. Ne kadar kördü bu adam! Anlaması neden kıttı!

"Aslında haklı olduğunu kabullen Asel. Biraz zayıflaman gerek yoksa evde kalacaksın," diye sataştı. Asel ağlama dürtüsünü hırçınlığıyla kamufle ederken, "Beynim kıçımda takılı değil Cesur, benimle evlenecek adam fiziğime değil beynime bakacak emin ol. Senin gibi bacaklara değil!" Gülerek bakan Cesur umursamazca omzunu sarstı.

Ona öteki olmayı, geride durması gerektiğini yine öğretiyordu.

Daha önce o Bade denen kızın fotoğraflarını defalarca telefonunda görmüştü Cesur'un ve hakkında o kadar çok hikâye dinlemişti ki, çok yakından tanıyormuş gibi bir izlenime kapılmıştı. Aptal, marka budalası, zayıflama hastalığı olan bir otobur ve herkese kulp takıp, kusur bulan, insanları küçük gören, kendini beğenmiş bir sürtüğün tekiydi.

Daha eve geldiği ilk gün annesini mutfakta azarlamasını unutamıyordu. Ne sanıyordu kendini, evin hanımı mı? Kibirli bir kadındı o kadın. Kötü kalpli, kendinden başkasını düşünmeyen bir yılan! Eğer iyi bir insan olsaydı, Asel asla onu yargılamaz ve saygıyla hayatlarındaki

pürüz olmaktan çıkardı ama o kadın, Cesur'a iyi gelmeyecekti, biliyordu.

Ama ondaki bu eşsiz meziyetleri görmeyen ahmak Cesur, bunlardan bihaber hâlâ onun peşinde fino köpeği gibi geziyordu. Kadının çakma gülüşlerine, yapay iyiliklerine aldırmadan, ilişkisine tüm hızlıyla üstelik evlilik yolunda devam ediyordu. Anlamıyordu Asel, bu kızda olan ne yoktu onda? Sonra birden yüzü asıldı. Galiba 90-60-90 dedikleri bir beden. Ve hiçbir zaman olmayacak kibirli bir zenginlik...

Asel ise evlerindeki rahmetlik yanaşmanın dul karısının öksüz kızıydı. O, okuttukları ve kızlarıyla aynı anda büyümelerine izin verdikleri bir garibandı. *Ah Asel, sen kim o kim? Kızım yerini, haddini bil. Sustur şu lanet kalbini. O kadınla yarışabileceğini sanarak aptallık ettiğini, bir kere daha ortaya çıkarma işte.* Onun gibi kıt kanat büyümüyor, kızların okumasının suç olduğu, on beşine gelince evlenmesi gerektiğini söyleyen bir toplumda baskıyla yaşayıp, okuma aşkıyla yetişmiyordu.

O, geçirdiği her yılı doyasıya yaşadığı belli olan mutluluk tanrıçası... Asel, annesinin, amcalarının kararına direnerek okutulan bir yetimdi. Bir o kızı düşündü, bir de Cesur'un yanındaki yarım dünya bedenli kendini. Epey uzun boylu olmasına rağmen, Cesur Adıvar'ın yanında ufak tefek, futbol topu gibi biçimsiz görünüyordu. Gözleri çok okumaktan zarar görmüş, heyecanlı ameliyat görüntüleri izlemekten tırnakları yenmişti. Hiçbir özelliği yoktu.

Herkese hırçınlıkla kafa tutan ateş kahvesi gözleri, hafifçe uzamış ve uçları bakımsızlıktan kırılmış koyu kumral saçlarıyla ve yüzünden bir türlü silemediği çilleriyle vasatlık abidesiydi. Burnunun üzerindeki kullanımı kolay kalın çerçeveli gözlüğünü, işaret parmağıyla hırçınca geriye ittirdi. Aslında böyle şeylere metelik vermeyen biri olduğunu bildiği halde, ne zaman bu adam yanına gelse, hep güzel ve çekici olmayı düşünüyordu. Neden?

Al işte... Altında bir kot, üzerinde klişe bir tişörtle, yanında bir manken gibi duran adamın arkasını toplayan asistanı gibi duruyordu. Yok, hatta peşinden nal toplayan, tanımadığı bir gariban...

Bakışlarını kaçamakla yanında sessizce yürüyen genç adama dikti. Teni açık renkti Cesur'un. Baştan aşağı siyahlar giymiş, kaslı bedenini milletin gözüne sokarak kalp krizi geçirmelerine niyetlenmişti. Siyah bir pantolon, siyah bir tişört ve siyah deri ceket... Giyim tarzı okuldaki

birçok gençten farksızdı ama yine de sıradan bir insan olmadığı, hareketlerindeki asillikten belliydi. Belki de dudaklarındaki alaycı kıvrımdı sebebi, bilemiyordu. Ya da gözlerindeki o içini ısıtan garip pırıltı veriyordu bu havayı ona. Veya her an avının üzerine atlamaya hazır bir panter gibi görünen ince ama sert kaslı vücudu albenisindeki havayı güçlendiriyordu. Asel aklındaki ulaşılmaz adamın defterini kapatıp, hiçbir özelliği olmadığını düşünmekle yine yanıldığını anladı. Aslında bir yığın özelliği, hatta eşsiz kabiliyetleri olan bir adamdı. Evet, öyle bir adam olarak aklında yer bulacaktı.

Üstelik amcasının oğullarıyla her seferinde başının derde girmek üzere olduğunu da hissediyor ve ona sormadan sürekli kendini ortaya atıp yardımcı oluyordu. Kızsa mı, minnet mi etse bilmiyordu. Hem yanındaydı, hem de değildi. Onu keşfedemiyordu.

Araca yaklaştıklarında, camı açık ön koltuktan onlara bakan annesi, kızını büyük bir heyecanla karşıladı.

Handan Hanım kızı yanlarına geldiği anda hevesle saymaya başladı. Cesur'un onları götüreceği yerleri daha araçtan inmeden anlatırken, kızının yüzünde hafif bir suçluluk duygusu peyda oldu.

"Geleceğinizi haber vermedin anne. Haberim olsaydı sabah seni uyandırır, bugünkü planlarını sorardım," diye hesap sorunca, yaşlı kadın, "Benim de haberim yoktu kızım. Sabah Cesur Bey uyandırdı ve *gidiyoruz* dedi. Sonra buraya geldik işte." Asel imalı gözlerini yavaşça Cesur'a çevirdi, sonra annesine döndü. "Yani sen istemedin gelmeyi?"

Cesur umursamıyor gibi ileriye bakarken, kızın koyu renk gözlerindeki sıcak ve beğeni dolu bakışı fark edince, birden budalaca bir tepki vererek bocaladı.

"Handan abla, Asel gelmek istemiyormuş, hadi biz gidelim, o da arkadaşlarıyla buluşsun." Asel ona kırgınca bakan annesi yüzünden, derhal lafa itirazla atıldı. Üstelik küstah adamın dudaklarındaki alaycı tebessümünün iyice belirginleştiğini gördüğü halde, neden yüzüne okkalı bir yumruk savuramıyordu? Haindi! Bu adama haddini bildirecekti. Daha önce ona böyle kibirle bakan bütün erkeklere yaptığı gibi. Ama taktik bir hata yaptığını anlaması uzun sürmedi. Öfkeyle kapıya uzanınca, Cesur'un eli elinin üzerine kapandı ve bir an donup kaldı. Onun sıcak ve güçlü eli, elini bir an için sıktıktan sonra hemen serbest bırakmıştı. Ne gereğinden fazla tutmuş ne de parmakları okşarcasına temas etmişti. Herhangi bir iş görüşmesi için karşı karşıya gelen iki

eşit insanın tokalaşmasından değişik bir şey olmamış gibi dokunmuş ve hemen geri çekilmişti.

"Ben açardım," diye karşılık verdi. Gözlüklerinin arkasına sığınmış gözlerine bakarak... Bu kadar nezaket kızın bünyesine fazlaydı. "Binmeyecek misin?"

Asel açılmış kapıya baktı. Donmuştu. Lanet olsun, bu adamın neden insanı sakinleştiren yumuşak bir sesi vardı ki? Bir de büyüleyici dokunuşları... Az önce kuduran o, şimdi süt dökmüş kedi gibi çekinikçe adama itaat ediyordu. Kendine sinirlendiğini gizlemeye çalışarak aracın içine yerleşti. İçi içine sığmayan Asel, heyecanlı bir çocuk gibi Cesur'un aracı hareket ettirmesini bekledi.

Ona muzır bir bakış atan Cesur, "Durgunsun. Az önce seni arkadaşından çaldım diye bir an etlerimi tırnaklarınla yolacak gibi hırçınlaşmıştın. Ne oldu, Handan korkusu mu vurdu seni?" diye alay ettiğinde aracı çalıştırıyordu.

Kız gerçeğe döndü. Duygularını belli ettiği için hiç de üzgün değildi. Sadece aklından geçenleri bu adamın böyle kolayca okumasından tedirgin olmuştu. "Senin sürekli beni mecbur bırakıcı hareketlere girişmenden sıkıldım desem bir faydası olacak mı Hobit?" dedi soğuk ve meydan okuyan bir sesle.

"Sanırım bunu bir tek evlendiğin zaman bırakabilirim. Ve sen evlenmeyeceksin bildiğim kadarıyla. Yazık, bir ömür beni çekeceksin," dediğinde Cesur keyifle, yüzündeki nazik gülümseme büyümüştü. "Öyle değil mi?"

Kahretsin! Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu bu adam onunla. Ama korkak fareler gibi ondan kaçmaya niyeti yoktu. "Bunu bilemezsin Cesur," dedi soğuk bir sesle. "Ayrıca bana meydan okunmasına hiç dayanamam, hayatıma karışmaktan vazgeç," diye karşılık verdi.

"Asel, abinle düzgün konuş," dedi annesi kızgınca.

"Bu lanet adam benim abim değil!" diye hiddetle parladığında, Cesur'un gözleri dikiz aynasına kaydı. Asel çenesini havalandırarak ona meydan okuyan bir bakış attı. "Anne biliyor musun?" dediğinde Cesur tek kaşını kaldırıp bakışlarını kısacık bir an yola çekti ve bir sapağı döndü. "Akşam yemeğe gelemeyeceğim, yurtta kalacağım haberin olsun diyecektim."

"Kalmayacaksın!" dedi Cesur sakin bir tonda.

Handan Hanım, "Bırak kalsın, dersine baksın oğlum. Zor bir dönemde zaten." Cesur dişlerini sıktı. Dikiz aynasından kıza sert ve zorlayıcı bir bakış attı. Asel sinsice gülümsediğinde, Cesur "Erkek arkadaşından annenin haberi var mı Asel? Hem de akşamları gezmeye çıktığından..." Handan Hanım bir hiddetle arkaya dönmüş, ağzına gelen yaygarayı koparmaya başlamıştı.

Asel, içinden Cesur'un sülalesine söverken, annesini ikna etmeye çabalıyordu. Erkek arkadaşının olmadığını söylemesine rağmen kadın deliriyordu. Öfkeyle homurdanmamak için kendini zor tuttu ve meraklı gözlerle Cesur'a döndü. Yüzünde yılışık bir zafer ifadesi göreceğini sanıyordu ama onun sevgilisinin olmadığını duyan adamın yüzünde, sadece içten bir neşeyle parlama vuku bulmuştu. Umursamamaya çalışmak en doğrusuydu herhalde ama yapamadı. "Benimle uğraşma Hobit. Bir gün hayatını karartacağım ve sen o gün bana yakaracaksın," dediğinde dişlerinin arasından, genç adam kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu.

Sabah evden çıktıklarında herkes ayrı bir yere dağılmıştı. Kaçarcasına evden çıkan Asel gün doğumunda okula gitmiş, Cesur, Handan annesini gezmeye çıkarmış, babası işi olduğunu söyleyerek sırra kadem basmış, Güllü annesi evi toplamak için erken davranmış, Pars işe gitmek için yola koyulmuştu. Pars arabayı otoparktaki yerine yerleştirdi. Sonra da ona dikkatle bakan Asmin'e dönüp göz kırptı.

"Hadi, inmeyecek misin?"

Asmin kıvranıyor, düşünüyor, kelimeleri ezberine almasına rağmen irdeliyor ama bir türlü ona söyleyeceklerini açıklayamıyordu. Elinde tuttuğu çantasının sapını bir oyana bir buyana çevirip duruyordu. Pars karısının eline uzanıp avucuna aldı, gözlerinin içine bakarak dudaklarına götürdü. Kaşlarının altında sımsıcak bakan gözleri kısacık bir an kapandı ve tekrar daha büyük bir tutkuyla açıldı. Parmaklarının boğumuna içten bir buse koyarak, "Canım, bir şey mi oldu? Niye kıvranıyorsun? Bir sıkıntın mı var?" dediğinde Asmin gözlerini kırpıştırdı.

"Nereden anlıyorsunuz siz analı oğullu bunu ya? Haksızlık bana."

"Seni tanıyorum artık Asmin, yani hemen hemen."

Asmin gözlerini kocasının gözlerine mıhladı. Dudağının kıyısını dişleyerek, "Ben sana bir şey diyecektim ama tepkinden çekiniyorum. Yani ne kadar seni tanıdığımı düşünsem bile bazı tepkilerini kestiremiyorum." Pars gözlerini kısıp, "Neden, kötü bir şey mi var?" diye endişeyle sordu. Aracın içi kısacık bir an sessizleşti. Genç kadın kalbinin atışlarını kocasının duyduğundan neredeyse emindi.

"Kötü bir şey yok aslında. Sadece şey... Yani biz hani evliyiz ya..."

"Eee, ne olmuş?"

Asmin dudaklarını büzdü isyanla. "Ufff! Şirkettekiler, senin karın olduğumu bilinmiyorlar. Daha doğrusu burada çalışmayı o şartla kabul ettim. Benim torpil gördüğümü düşünmelerini istemiyorum. Bir de kendi emeğimle, çabamla bir yere gelmek istiyorum. Sen ne kadar bana destek olmasan bile, onların önyargısına bu sızacak ve bana özel ihtimam gösterdiğini sanacaklar. Bu yüzden iş yerinde evliliğimizi unutamaz mıyız? Yani en azından çalışanların yanında..." diye çekinerek sorduğunda, Pars'tan hiç ses gelmedi.

Bu tepkisine üzülen Asmin kafasını üzgünce eğdiğinde dudağının kıyılarını mahzunca kıvırdı. "Biliyordum, kızdın değil mi? Saçmaydı zaten boş ver ben kendim bi..."

Asmin'in konuşması yarıda kaldı çünkü Pars ona öyle bir sarıldı ki, canını yakacak kadar sıkarken, kız nefesini bile zor alıyordu. Şakadan mırıldanarak, "Nefes alamıyorum, beni göğsünde boğmaya niyetin yok değil mi? Bak benden böyle kurtulamazsın haberin olsun," diye alay etti.

Ve Pars'ın verdiği tek tepki daha çok sarılmak oldu.

"Pars, nefes alamıyorum," dedi huysuzca.

"Alırsın alırsın, bak burnunu dışarıda bıraktım," diyen adam, burnunu saçlarına gömüp, derin derin kokusunu içine soludu. Ona verilen bir hediye gibi kaybolmasını, çalınmasını engelleyeceği eşsiz bir tarihi eser gibi çekti kuytularına kokusunu.

Asmin de kıkırdayarak kocasına sarıldı. Az sonra Pars güçlü elleriyle karısının kafasını avuçlarının arasına aldı. Göz kırparken, "Göreceksin, o kadar da berbat bir koca olmayacağım. En azından nefes almana izin vereceğim." Asmin keyifle kıkırdadı. "Sen ve espri! Bu

bünyene fazla bir iletişim şekli," diyen kızın dudakları kocasının dudaklarına yumuşak bir öpüş için dokunacak kadar yaklaştı. Pars sıcaklığıyla ve enfes fısıltılarıyla baştan çıkan karısına doğru uzandı. Asmin bundan istifade edip hemen atılarak, "Yani bunu evet olarak mı alayım?" diye sordu.

Pars biraz geri çekilip karısının yüzündeki avuçlarını hareket ettirdi, burnunu burnuna sürterek, "Seninle gurur duyuyorum ama benim de bir şartım var!" diye öneride bulundu.

Genç kız gözlerini kıstı, burnunu kıvırdı. "Neymiş o?"

"Sen de hâlâ dolapta öylece duran kredi kartlarını kullanacaksın. Dün muhasebeye sordum, henüz bir kuruş harcanmamış," diye hesap sorduğunda, Asmin gururlu bir sesle, "Ama bana maaşım yetiyor. Zaten diğer ihtiyaçlarımı da annem hallediyor sağ olsun. Geriye bir şey bırakmıyor. Onlara ihtiyacım yok, neden kullanayım?" dediğinde Pars "O zaman aferin anneme," dedi ve karısına gözdağı verircesine kaşlarını çattı. "Eğer teklifimi kabul etmezsen, bana yaptığın teklifi de sen unut."

Asmin biraz düşündü. Gözleri kısılırken, elini kaldırıp parmağının ucunu göstererek, "Şu kadar kullansam olur mu?" diye şakalaşarak sordu. Pars kafasını hayır anlamında salladığında, kız kıkırdayarak, "Peki şu kadarcık?" diye tamamladı oynayan sözlerini. Pars yine kafasını salladı. Asmin dudaklarını büzerek, "Üfff! Peki ne kadarcık?" diye sordu.

Kocasının dudaklarının kendininkilere daha rahat ulaşması için boynunu biraz daha yukarı kaldırdı ve Pars, "Tüm servetim kadarcık, hepsi ayaklarının altında kadarcık," diyerek dudaklarına sokuldu. Asmin bir an geriye çekilip gözlerini büyüterek baktı kocasına. Sonra dudaklarını ufak bir haylazlıkla büktü. "Vaaay... istemem o kadarcık. Büyük başın derdi büyük olur. İhtiyacım kadarcık, anlaştık mı?" deyip göz kırptı yaramazca.

Pars, karısının dudaklarını kendininkine hapsederken mırıldandı. "Eh anlaşalım bari. Ama önce bu sözü mühürlemek lazım değil mi?" dediğinde çoktan kendini kocasının kollarında kaybetmişti bile.

Akabinde Asmin ofise girdiğinde, yüzünde güller açan ifadesiyle kızlara bakmış, "Günaydın Hanımlar!" diyerek neşesiyle bir ilki başarmıştı.

Adı Ebru olan kız alayla diğerlerine bakarak, "Vayy anasını, bizim

kaçak asistan gelmiş. O gün patronun yokluğundan istifade edip toplantıdan kaçtın ve hâlâ kovulmadın öyle mi?" dediğinde diğer kızlar homurdandı.

Asmin yüzündeki gülüşü bozmadan, "Hayır, kaçmadım. Sadece müdürden izin alıp çıktım. Hem siz de biliyorsunuz ki, ortada çözecek sorun yoktu. Yoksa unuttun mu Ebru? Yasadaki gediği bulup da ayrıldım," dediğinde taşı koyduğu gedik hazımsızca kıpırdandı.

Kadın yüzündeki kıskançlıkla, Asmin'e tıslayarak atıldı. "Kendini çok üstün görüyorsun, bir dahaki toplantıda ancak havanı alırsın."

Asmin gülümseyerek, "Bu havayı hatta havalanmayı sana bırakırım canım, ben işim neyi gerektiriyorsa onu yaparım." Birden duruşu ciddileşti. "Bak sizinle bir derdim yok, sadece mesleğimi çok seviyorum hepsi bu. O yüzden benden bu kadar uzak durmak yerine yaklaşırsanız, ben de sizin gibi deneyimli elemanların engin bilgilerinden daha çok yararlanırım," diye öneride bulundu. Onlara zeytin dalı uzatırken çok ciddi ve içtendi.

Ama ona inanamayan şüpheli bakışlar üzerinde dolaştığında, bunun pek bir işe yaramayacağını anladı.

Küçümseyen bakışlar atan Ebru, "Bırak kızım bu arkadaşlık ayaklarını! Burada herkes birbirine rakip bilmiyormuş gibi safa yatma. Şimdi gerçek bir sorunda kim Hilmi Bey'in güvenini tazeleyecek göreceğiz." Asmin iç gererek sadece "Görüşürüz tatlım," dedi.

Asmin çantasından çıkardığı dosyalarını inceledi, onlar bitince gidip Hilmi Bey'den yeni dosyalar aldı. Çok geçmeden o kadar işe dalmıştı ki, telefonun sesiyle irkildi. Masasının kenarına uzanıp, telefona bakmadan kulağına götürdü.

"Yemek yedin mi?"

Bu hesap soran tavra kısacık bir şaşkınlıkla, "He?" cevabı veren Asmin, Pars'ın sesini algılayınca sevinmişti.

"Hayır, yemedim," dedi kısık sesle.

"Hadi yanıma gel, birlikte yiyelim, ben de yemedim," dedi kocası tatlı bir buyurganlıkla.

Asmin saatine baktı. "Ne çabuk öğle oldu ya?" dedi hayıflanarak.

Pars'ın diğer taraftan kahkaha sesi duyuldu. "Saati unuttun değil mi sen yine? Yemek yemeyi hatırlamadın bile. Hadi bekliyorum, çabuk, çok acıktım," derken sesindeki ima lastik gibi nereye istersen oraya çekme sınırına açıktı.

"Ama be..."

Pars telefonu kapatmıştı ve Asmin ağzında kalan kelimelerle donup kalmıştı. Kızlara çaktırmadan bakış atıp yerinden kalkarken, uflayarak dosyalarını toparladı. Departmandan çıkıp Pars'ın odasına doğru yöneldiğinde biraz tedirgindi. Odasının önüne geldiğinde, bakışlarını etrafta endişeyle dolaştırdı. Sekreteri yerinde yoktu. O da kimseye görünmeden kapıyı açıp tam bir suçlu gibi hızla içeri girdi. Ortamı gözlemlemeyi de unutmadı. Tam kapıyı kapatıyordu ki, bir çift kol beline dolandı. Kulağının dibindeki o tanıdık tüy gibi sese dönerken, "Demek hırsız gibi giriyorsun odama?" diyen kocasının bedeni bedenine yaslandı.

Asmin ona bahşettiği kocaman gülümsemesiyle kocasının yüzünü avucunun arasına alıp, gözlerine bakarken tebessüm etti.

"Ne yapayım, biri görür diye çekindim."

Pars bedenini karısının vücuduna iyice yaslayıp vücutlarını birleştirdi. "O zaman bir dahaki sefere, elinde dosyan da olsun karıcığım ve şu suçlu çocuk yüz şeklini de ifadenden silmeyi unutma."

Asmin'in eli kızarmış yanaklarında gezerken, "Sahi belli oluyor mu o kadar?" diye sordu. Güvenli bir ifadeyle güldüğünde ise yüzünü ateş bastı.

Pars'ın dudakları esprili bir ifadeyle kıvrıldı. "Hem de nasıl ama ben bu pembeliklere bayılıyorum. Sürekli seni kızartasım ve onlara dokunasım geliyor." Dudakları dudaklarıyla buluşurken, Asmin başını yana çevirerek buna müdahale etti ve nefes nefese bir halde, "Yemek yemeye çağırdığını sanıyordum!" diye mırıldandı huzursuzca.

Pars omuzlarını silkeleyip dudaklarını şakaklarında haylazca gezdirmeye başladı. "Fikrimi değiştirmiş olamaz mıyım? Mesela önce tatlıdan başlamak gibi..." Zaten dudakları birleşince Asmin her şeyi unuttu. Onun tadına varmak, vücudunda can bulan kalp atışlarının ritmini hissetmek, sıcaklığıyla yanmak, onu bu dünyadan koparıyordu. Pars da öyle iştahlı tadıyordu ki dudaklarını, Asmin'in ağzından arada küçük inlemeler kaçıyor ve Pars bu mırıltılarla kendini zor tutuyordu. Şu anda ona sahip olmuyorsa, bu karısına verdiği söz yüzündendi. Yoksa her an ona sahip olabilirdi ve dudaklarını açtığı zaman, işte o an sadece karısıyla o kalmıştı. Sanki dünyadaki her şey soyutlanmıştı. Ne ara odanın ortasına geldiler, ne ara elleri bedenlerini özgürce turlamaya başladı, sevişmenin temelini attılar anlayamadılar. Pars'ın

elleri bir yolunu buldu ve gömleğinin içine girip vücudunda gezinirken, kapı aniden açıldı.

"Pars... Senin sekreter arazi..."

Alp gördüğü manzara karşısında donakaldı. Gülümsemesi de buz gibi ve nezaket gereği dudaklarında ölüp katledildi. Sadece o mu? Pars'ın da yüz çizgileri sertleşti. Dudaklarını karısının teninden zorla ayırıp, Alp'e ateş saçan gözlerle baktığında, Asmin'i arkasına saklayarak mahremiyetini sağladı.

"Oğlum senin kapı vurma âdetin yok mu?" dedi dişlerinin arasından.

Asmin'se nefes nefese haliyle, gömleğini eteğinin içine koymaya, eteğini toparlamaya çalışıyordu. Rezil olduğu yetmezmiş gibi bir de ne durumda yakalanmıştı. Rezaletti!

Alp skandal bir olaya el atarmış gibi paniklediğinde sadece "Affedersiniz," deyip bıçak gibi keskin gözlerini yana çevirdi. Pars onun bu sözler üzerine bakışlarının yüzüksüz ellerine doğru indiğini görünce, dudakları acı bir alayla kıvrıldı ve Alp hızla odadan ayrıldı.

Asmin mahcup ve kıpkırmızı olmuş suratıyla üzerini düzeltip ürkekçe kocasına döndü. Bir kez daha dikkatle onun yüzüne bakınca, genç kadın telaşla yutkundu. En sonunda bu gerilime daha fazla dayanamayarak başını geriye doğru attı, dosdoğru genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Ben gitsem iyi olur."

Pars da şaşkındı ama karısının utandığını görünce onu rahatlatmak istedi. Asmin kocasının bedenine mahcupça baktığında, aklından geçenlerin en küçük bir izi bile yoktu. Başını soru sorarcasına hafifçe yana doğru eğmiş ve yüzündeki ifade alabildiğine sertti, gözleriyse öfkeden kısılmıştı. Elleri iki yanında sımsıkı birer yumruk olmuştu. Kız kocasının elini görünce, yüzü birden çökmüştü sanki. O her zamanki kendinden emin bakan gözlerinde şaşkınlığın izleri vardı. Onu kötü tanımasından korktu.

"Özür dilerim," dedi "Birden aklını bulandırdım."

Pars şaşkın karısına sinirli halinde bile gülümsedi. Yanağını okşayarak, "Canım, sen benim karımsın ve bu kadar utanmana gerek yok. O da kapıyı vursaydı, burası benim odam, hiç kimse öyle Dingo'nun ahırına girer gibi gelemez. Bu konuyu onunla sonra ayrıca konuşacağım zaten," diye tamamladı sertleşen sözlerini.

Bir an genç kadın duraksadı, derin bir soluk alırken yavaş yavaş kendine gelir gibi oldu. "Olsun, ben yine de gideyim." Hemen arkasından daha kesin bir sesle tekrarladı. "Gideyim evet."

Pars karısının kolunu okşayarak gözlerinin içine baktı. "Otur yemeğini ye, sonra gidersin." Asmin'in tırnakları utangaç tepkisiyle, çantasının yumuşak derisine saplandı. "Hadi ama..." dedi kocası buyurgan sesiyle. Asmin arkasını döndü ve kocasının gözlerindeki sinir kıvılcımlarını görünce daha fazla onu konuşturmadı. Lafını ikiletmeden masaya geçerek yemeğini yemeye çalıştı.

Yüzü süzülmüş, kulaklarına kadar kızarmış karısına bakan Pars uyarıcı sesiyle, "Asmin..." diye tısladığında, bir an gözlerinde, yaralayıcı ses tonu ve sözlerinin yarattığı şaşkınlık yansıdı. Sonra yine az önceki donuk ifade geri geldi.

"Ama yediğim her lokma boğazıma düğümleniyor. Çok utanç verici, basit kadınlar gibi patronumun odasında basıldım." Pars daha sert bir sesle küfrederek, "Sen benim karımsın! Bunu saklayan sensin ben değilim. Neden saklıyorsun o zaman?" diye sertçe atıldı.

"Başında bunu kimseye söylemeyen de sendin. Şirkette evlenmiş olduğunu bilen var mı?" diyen Asmin sesini yükselttiğini anlayınca, Pars'ın kasılan ve çatılan kaşlarıyla kendine geldi. Ona ilk defa hesap soruyordu ve bu ikisinin de hoşuna gitmemişti.

"Haluk kim?"

Asmin bu beklenmedik soru karşısında hazırlıksız yakalanınca, irkilen bedeni cansızlaştı. Kocasının suçlayıcı bakışlarıyla nefes alamadığını hissetti.

"Onun için mi saklıyorsun evli olduğumuzu?"

Bunu nasıl sormuştu? Pars sert duruşunun altındaki pişmanlığını belli etmedi. Ama daha bu soru, içindeki kuşku sesine yansıyıp kelimeye döküldüğü an pişman olmuştu. Asmin başını sağa sola sallayarak, "Ne- ne diyorsun sen?" diye kekeledi.

Pars sert bir adımla öne geldi. Yüzündeki keskinlik, gözlerindeki ölüm kokan kıskançlık ve hastalıklı fikirleriyle elini kaldırıp hesap sorarak, "Haluk kim? Bir daha sormayacağım. Tek cevap!" diye tısladı.

"Sen... Sen bana hesap mı soruyorsun?"

Pars yanındaki sandalyeye tekme atarak öfke krizleri geçirirken, "Lanet olsun senden duymak istediğim sadece bir cevap. O adam

hayatında ne kadar yer ediniyor? Ve kim?" diye haykırdı.

Asmin bir adım geriledi. Ürkek hallerine geri döndü. Bu adam onun adını nereden duymuştu? Dahası ona güvenmiyormuş gibi hesap sorması da neydi? Bu çok fazla canını yaktı. Gözleri nemlendi, soluğu kesildi.

"Bu... Bu seni ilgilendirmez."

"Ben senin kocanım!" diye gürledi biraz kabalaşarak.

Kız olduğu yerde sıçrayarak korkuyla, "Olmadığını söylemedim. Bu konuyla senin bir ilgin yok," diye sakince açıkladı.

"Asmin lafı çevirme, anlat yoksa canını yakacağım. Kendi canımı yakma pahasına, kalbini kıracağım. Konuş."

"Ben sana önceki sevgililerini soruyor muyum?"

"Yani sevgilindi?"

"Konuyu saptırma."

"Bu aynı şey değil Asmin."

"Aynı şey lanet olası! Hayatım senden önce de vardı. Ama ben senden önce kimsenin elini tutmadım, kimsenin dudaklarından öpmedim, kimseyle yatmadım," dediğinde Pars yutkundu. *Sevmedim* dememişti! Kocaman adamın bedeni kaskatı kesildi.

"Ben senden önce de vardım Pars. Yüreğim vardı. Fikirlerim vardı. Şimdi senden önceki adamı sorguluyorsun. Üstelik bir kere el ele tutuşmadığımız halde, öpüşmediğimiz ya da tek başımıza dışarı çıkmadığımız halde. Pars, çocukça bir ilgiydi. Genç kızlık hayalleri ve belki de sığınma dürtüsüydü."

Parmaklarını saçlarına daldırıp, gözlerindeki yaşı akıtmamak adına kirpiklerini kırpıştırdı. Ve koluna dokunan elle sıçradı. Asmin kocasının elini kolundan küs bir tavırla silkeledi. Pars iç gererek karısını kollarının arasına aldı, çenesini başına dokundurduğunda, Asmin'in yanaklarından tutamadığı gözyaşları yuvarlandı.

"Beni neyle suçladığının farkında mısın?"

"Ben seni suçlamıyorum meleğim. Sadece..." Karısının önünde durdu. Gözlerini ıslak gözlerine odakladı. Yanaklarındaki yaşları başparmağıyla kurularken, "O gün hastalandığında, ateşliyken onun adını sayıkladın. Bir kez de bayıldığında yine onun adını söyledin. Ben... Ben delirdim. Kıskandım seni. Sana kimsenin dokunmadığını

biliyorum, ilkin oldum her anlamda ama ya kalbine... Kalbine birinin dokunması! Bu soru beni kaç zamandır tüketiyor. Seni kazanmışken kaybetmekten korkuyorum."

Tek korkusu bu muydu cidden? Asmin kocasının çaresiz gözlerine baktı. Kendisi de aynı hisleri paylaşmamış mıydı onunla aylarca? Ya başkasına giderse korkusu beynini delmemiş miydi her gece?

"Evlenmeden önceydi. Sonra sen girdin hayatıma. Aklım karıştı önce ama sonra netleşti her şey. Geçenlerde karşılaştık." Pars'ın tenine değen elleri kasıldı. Asmin bunu hissedince ürkek bir nefes soludu dışarı. Karnı kaskatı oldu korkudan.

"Nerede diye sorma. Zannettim ki eskisi gibi hissedeceğim. Zannettim ki, tek bir söz söylese, ben kayıtsız şartsız uyacağım ama öyle olmadı. Yüzüne baktım. Hiçbir şey hissetmedim. Zaten platonikti ve artık o da kalmamıştı. Ona karşı tek bir düşünce bile kalmamıştı içimde," dediğinde bakışlarını kocasına çevirdi. "Çünkü artık baktığım yerde başka gözleri görüyordum. Kimi görsem, herkeste senden bir parça arıyordum. Pars o çocukluktu, sen gerçekliksin."

Pars karısını kollarının arasına alarak, dudaklarını saçlarına dokundurdu. İçine kokusunu çekerek, "Anlattığın için teşekkür ederim," dedi minnetle.

"Özür dilerim, sesimi yükseltmek istememiştim."

"Özür dilemekten vazgeç sevgilim. Ben de saçmaladım. Yaptığım hataydı ama gözüm döndü. Aklıma geldiği an delirdim. Gözlerim kararardı."

"Ben gideyim," dedi Asmin gözlerini kurularken. İçi hâlâ kırgındı kocasına ama uzatmayacaktı, tatlıya bağlanmışken konuyu kapatacaktı.

"Asmin yemeğini ye." Pars bunu başında dikilirken emretmişti. Duruşu ve yüzü hâlâ sertti.

"Pars lütfen iyice rezil olmadan..."

"Asmin!" dedi Pars dişlerini sıkıp uyararak. Çenesindeki kasları seğiriyordu.

"Pars!"

"Asmin yemeğini ye," diye emreden kocası iyice gerilmişti.

Buğulu bakışlarını masaya çevirdi. Alp umurunda bile değildi.

Haluk meselesiyle gerilmiş, bedeni dayak yemiş gibi halsizleşmişti. Ama ya kızlar, diğer şirket çalışanları bu ahlak dışı gösteriyi öğrenirse! Birkaç lokma yiyince kırgınca ayağa kalktı. "Ben gidiyorum," dedi sadece. O zamana kadar sessizce onu izleyen Pars da kalkıp, karısının yanına yaklaştı ve nazlı bedenini kollarını alarak, sımsıkı sarıldı. "Üzülme artık. Zaten bunu saklamak saçmalık, çocuk musun sen? Herkes bilse ne olur? Ben dünyaya haykırmaya hazırım. Gururumsun, herkes bilsin sen sadece benimsin," derken eğildi ve karısının şaşkınca aralanmış dudaklarının üzerine küçük bir buse kondurdu.

"Sen benim sadece kadınım değilsin Asmin, anla artık bunu."

Bunları söylerken sözcükler öylesine güçlü bir duyguyla ağzından çıkmıştı ki, sesi bir an titremişti ve kızın şaşkınlığından yararlanıp dudaklarını gözkapaklarına kapatmıştı. Sanki onun acısını azaltmak ister gibi genç kadının elini ellerinin arasına alıp sıktı. "Takma kafana Alp'i, o bunları umursamaz."

Burukça gülümsemesini bekleyen adam kaşlarının altından gözlerini devirince Asmin, "Tamam," dedi kırık bir tebessümle.

Kocasının dudaklarına hafif çarpık bir gülümseme yayıldı. "Akşam otoparkta beklerim ben seni. Ve bu konuyu akşam evde enine boyuna konuşacağız. Yarın daha başka bir gün olacak, buna da alış," dediğinde Asmin iç gerdi. Onun ne demek istediğini anlayacak kadar iyi tanıyordu artık kocasını ve bu olaydan sonra böyle bir gerçeği saklamayacağına da emindi. Zaten çocukluk yaptığını kavramıştı Asmin, kimden neyi saklıyordu? O kocasıydı, bunu eninde sonunda herkes öğrenecekti. İçi rahatladı.

"Pekâlâ," dedi bu sefer içten bir gülümsemeyle. "Beni özle," diyerek kollarından çıktı.

Kapıya yaklaşan Asmin yüzüne vuran gün ışığıyla ve ona parlayan badem yeşili gözlerle bakarken, küçük bir baş hareketiyle kızıla çalan kumral saçlarını alnından geriye attı. Kocasına tebessüm edip, hızla odadan çıktı. İçi rahatlamış halde, hızlı adımlarla ofise dönüyordu ki, koluna dokunan elle, olduğu yerde sıçradı.

Demir aldığın bataklıktaki rotan,
hayal kırıklığına olsun.

16. BÖLÜM

Neye uğradığını anlayamadan, sertleşmiş şaşkın bakışlarını kolunu mengene gibi tutan kişiye çevirdi. Alp kararmış takıntılı gözlerle ve hastalıklı bir dikkatle Asmin'e bakıyordu.

Adam sadist bir dürtüyle hırçınlaşarak dişlerini sıktı ve tıpkı bedenini kastığı gibi elinin altındaki kızın narin kolunu, biraz daha sıkıp başını Asmin'in yüzüne yaklaştırdı. Gözlerinin içine bakarak ağız dolusu bir öfkeyle tısladı.

"Ben de seni o kadınlardan farklı sanmıştım. Edepli rolünü çok güzel oynuyorsun küçük fahişe! Demek senin niyetin en tepedekini ayartmakmış."

Bu hakaretlerle nefesi kesilen Asmin, gözlerini kısarak Alp'e baktı. Bir an ne diyeceğini bilemedi. Ona neydi ki? Kolunu silkeleyerek adamın tutuşundan çekmeye çalıştı ama başaramadı. Yüzünden tiksindiğini gösteren mimikleriyle sızlandı.

"Bırak kolumu! Hem sen kim oluyorsun da bana hesap soruyorsun? Deli misin be adam, bırak kolumu!"

Alp onu hiç dikkate almadı. Aksine içki kokan iğrenç nefesiyle yüzüne daha çok yaklaştı. Şimdi bir de izmarit kokusu sinmiş nefesi Asmin'e çarpıyordu. Kız onun nefesini yüzünde hissedince, tiksintiyle rahatsızlığını belli ederek kafasını yana çevirdi. Alp, Asmin'in yaptığı bu ifritlik harekete, daha da sinirlenip çenesini sertçe kavradı ve bakışlarını zorla kendine çevirdi. Şimdi yüzü yüzüne dönüktü.

"Beni hemen bırakmazsan seni mahvederim!" dedi Asmin kuru

bir tehditle. Ona ne yapabilirdi ki, ondan güçlü ve iriydi ama bu salağa korksa bile pabuç bırakmayacaktı.

"Güzelim, gözünün yükseklerde olduğunu bilseydim, ben de kim olduğumu ta başında açıklardım sana. Maden patronlarınla düşüp kalkmaya bu kadar meraklısın, ben de senin patronunum ve ben de hakkımı istesem fena olmaz değil mi? Hatta şimdi hemen istiyorum. Bu kadar zaman boşam..."

Lafını bitiremedi.

Asmin'in küçücük eli öylesine ani bir hareketle ve yanağında büyük bir öfkeyle patlamıştı ki, Alp'in kafası yana savrulurken bir an sersemledi. O kendine gelirken Asmin dişlerini gıcırdatarak tiksintiyle, "Sen aşağılık bir mahlûkun tekisin! Sen hiç kimseden tiksinmediğim kadar midemi bulandırıyorsun. Eğer şimdi buradan hemen gitmezsen, bağırarak herkesi buraya toplar, seni rezil ederim. Tabii, sen de o yüz yok ama yine de yaparım. Şimdi kolumu bırak!" diye öfkeyle buyururken koluna baktı ve kolunu silkeleyip adamın elinden kurtardı.

"Vay anasını sayın seyirciler..." Ergen gibi bir triple ve alayla cevap verirken, adamın yüzünde beliren tiksinti gerçekti. "Gurursuz kaşar!" Küçümseme taşıyan sesi genç kadında en küçük bir etki uyandırmadı. Başından geçenler hem tepkisini, hem de yüz ifadesini denetlemeyi öğretmişti Asmin'e ve bu salağa pirim vermeyecekti.

Alp buz gibi gözlerini soğuk bir beğeniyle genç kadının üzerinde dolaştırdı. Sanki güzel bir kadına değil de, nadide bir yarış atına bakıyor gibi ucuzdu yüzündeki ifadesi.

Asmin geriye yıktığı başıyla, onun bu bakışlarını meydan okurcasına dimdik karşıladı. Kurtardığı kolunu ovarken, Alp aynı yere tekrar uzandı. Ama bu sefer canını yakacak kadar sıkıyordu parmakları. Asmin, Alp'in gözlerine bakınca, onun da gözlerinin içine tuhaf bir şekilde baktığını gördü. Deli gibiydi. Aklını kaçırmış bir şizofrenden farklı görünmüyordu. Kız ürktü. Bu dehşet verici bakış, cesur Asmin'in bile korkuyla titremesini sağlamıştı. Ama yine de kuyruğunu dik tutma telaşıyla cebelleşirken, bunu ona belli etmedi.

Genç adamın ateş gibi yanan koyu gözleri rahatsız edici bir dikkatle yüzüne dikildi. "Hadi... Bağır! Ben de senin ne kadar bayağı, aşağılık bir sürtük olduğunu onlara açıklayım. Kime inanırlar, sana mı? Yoksa bana mı?" diye tehdit etti genç adam. Yüzündeki belli belirsiz öfkeli ifadesi hızla dalgalanmıştı. Çelik gibi koyu gözleri, belirgin bir küçümsemeyle kızın bedenini ağır ağır baştan aşağı süzdü.

Asmin üşüdüğünü hissetti, sinirden derin derin nefes alıyordu. Aslında korkuyordu da, onun korkusu bu salağın millete anlatacağı safsatalar değildi. Pars'ın onu böyle bir halde görüp yanlış anlamasıydı. Hayal kırıklığıydı. Ama bu adama da pabuç bırakacak değildi.

Açık kumral kaşları hafifçe yukarı kalktı. Yeşil gözleri bir an için Alp'in keskin bakışlarıyla çarpıştı. "Sen kendini ne sanıyorsun sadist? Senin narsis egon tavan yapsın diye sana yüz verecek değilim. Seni tanımıyorum bile. Birkaç defa karşılaştık seninle ve sen bana bunu yapma hakkını nasıl kendinde bulursun?" Gözlerini kızgınca dikti. "Ben senin gibileriyle mahkeme salonun da çok uğraştım, senden korkmuyorum. Şimdi ya kolumu bırak ya da seni [39]mobbigletirim! Ya da..."

Alp'in çenesi öfkeyle kasıldı, gözlerinde kıvılcımlar çaktı. Dudağının kenarının seğirdiğini gördü Asmin. Sesindeki iğneleyici alay, yüzündeki yakıcı öfkeye karışıyordu. "Ya da ne, bağırır mısın? Hadi ama... sabahtan beri beni bununla tehdit ediyorsun, yap buyur! Korkma güzelim, daha önce de defalarca yaptığın birkaç dakikalık şey için, bu kadar tantanaya gerek yok. Bacaklarını açacaksın ve birazcık kızışmamı sağlayacaksın," dediğinde kızın midesinden yükselen safra yüzünü buruşturdu. Alp bunu görünce daha çok hırçınlaştı. "Biliyor musun? Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istemedim. Bununla gurur duyabilirsin, sen ilksin yani."

Asmin bu adamın söylediklerıyle tiksinirken, derince bir nefes alıp olanca gücüyle bağırdı. "Bırak!" Bu adamın sorunu neydi? Kendisinde bu cüreti nasıl buluyordu? "Sana kolumu bırak diyorum, salak mısın be adam. Bırak!"

Asmin kolunu Alp'ten hışımla çekti. Yine nefesi daralmaya, kalbi hızlanmaya başlamıştı. Hayır, şimdi panik atak geçirmek istemiyordu. Bu salağın öfkesini böyle üstüne çekmek akıllıca bir iş değildi, bunun farkındaydı ama onun üzerinde kurduğu baskıyı da yıkmalıydı. Kolunu kurtarınca, eliyle sımsıkı tuttuğu acıyan yeri okşadı, kızarmıştı ve çok fazla sızlıyordu. Korkuyla geriye doğru bir adım attı. Ama Alp sinsice gülerek üzerine doğru tehditkâr bir adımla geldi. Çıldırmış gibi gözkapaklarının içinde dönen gözleriyle, önce genç kadının biçimli gövdesini saran gömleğinin üzerinde, sonra da yüzünde dolaştırırdı iğrenç bakışlarını. Gördüğü kusursuz güzellik karşısında, yüzü bir an için gölgelendi. Bu o salak Pars'ın olmuştu! Hem de isteyerek!

39 "Mobbing" Bir çeşit kişisel haklara saldırı davası.

Kollarında nasıl kendinden geçtiğini hatırladığında, içindeki kıskançlık katlandı.

Asmin onun deli gibi bakan gözlerinden korkarak, sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Aralarına çöken gergin sessizlik dayanılır gibi değildi. Güçlükle yutkundu. Alp'in gözlerinde bir an için anlaşılmaz, karmakarışık duygular kaynaştı. Onunla göz göze gelmekten korkuyordu o anda. "Bak üzerime gelmeyi kes, şaka yapmıyorum, sahiden bağırırım."

Kız bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kapılar kapanmış, içeriden telefon ve televizyon sesleri geliyor ama tek biri de kapısını açmıyordu. Adamın ateş saçan gözleri, bitmek bilmeyen dakikalar boyu genç kadının yüzünde dolaştı.

Şu lanet olası holde, bir Allah'ın kulu olmaz mı? Allah'ım yardım et bana, Pars neredesin?

Asmin'in kalbi hem sinirden, hem korkudan deli gibi çarpıyordu. Elleri terliyor, kirpikleri titreşiyor, tüm tüyleri ürpererek havalanıyordu. Bacakları da titremeye başlamıştı. Sarsakça bir adım daha attı. Genç adam sinsice gülerek üzerine gelmeye devam etti.

"Ne oldu güzelim, korktun mu yoksa oynuyor musun? Hadi bağırsana. Unutma, ben buranın patronuyum, kimse seni elimden alamaz. Çok zor değil ya, ona verdiğini bana da verirsen, seni rahat bırakırım." Gözlerini devirdi iğrenççe. "Korkma, hiç olmamış gibi davranırım. Pars'ın ruhu bile duymaz, şuradaki odada, birkaç dakikada biter. Ben rahatlarım, sen de karşılığını fazlasıyla alırsın."

Asmin'in duydukları karşısında gözleri dehşetle açılırken, bir an soluğu kesildi. O anda nerede ya da kimle olduğunu düşünmeyerek haykırdı.

"Yeter üzerime gelmeyi kes! Sapık! Kocam seni burada bulur ve beni taciz ettiğini anlarsa, mahveder! Hatta gebertir!"

Alp bir kez daha o çakmak çakmak yanan yeşil gözlere büyülenmiş gibi baktı ve bu hırçın tabiatlı güzelliğiyle mest oldu. Sonra bu görüntüyü silmek ister gibi başını hafifçe iki yana salladı.

"Ah, çok korktum hadi çağır."

Asmin dizlerinin titremesini engellemek için insanüstü bir çaba harcıyordu. Korkudan öyle bağırıyordu ki, sesinin yüksekliğini fark edemedi. Diğer ofisteki kişiler sesini duyup birer ikişer dışarı çıkmaya

başlamış, konuyu kavramaya çalışıyorlardı. Asmin'in utançtan yüzü kızarırken, gözünden akan yaşlar yanağına süzülüyor, çenesinden salınıp, yere damlıyordu. Derin derin aldığı nefesler yüzünden boğazı acıyordu.

"Yardım edin!" dedi fısıltı gibi sesiyle.

Ofisteki kızlar konuyu kavrayamadıkları için, kıza kınayan gözlerle bakıyordu. Ama yardım da etmiyorlardı. Yalvaran gözlerle onlara baktı. Sonra sustu. Onlar böyle bakıyorsa, kocası... Kahretsin! Pars'ın gelip onu bu halde görmesini istemiyordu. Kimse umursamadı onu. Kimse görmüyor muydu zor durumda olan halini? Bunlar nasıl insanlardı böyle?

Alp hiç kimseye aldırmadan üzerine yürümeye devam etti. Eliyle çalışanları gösterip, onlara da tehditkâr bakışlar atmayı ihmal etmeden konuştu. "Hadi, hangisi kurtaracak seni elimden, çıksın ortaya. Hadi."

Asmin'in attığı son adımla sırtı duvara çarpınca durmak zorunda kaldı. Gidecek yeri yoktu artık. Tek çaresi çalışanlardı. Onlara yalvaran gözlerle bakarak, "Ya, siz de hiç mi vicdan yok? Biri şu adamı durdursun! Lütfen..." diye kısık sesiyle yakardı.

Alp hemen lafa atıldı. "Yaklaşan olursa kovulur, kovulmakla kalmaz iş hayatını da bitiririm. Bu onunla benim aramda." Bu açık tehdidin karşısında Asmin'in tüm umudu söndü. Bu tehditten sonra artık kimse yardım etmezdi ona.

Alp bu durumdan daha da cesaret aldı, arsız bir sırtlan gibi yaklaşmaya başlayınca, kızın korkuyla tüm vücudu kasıldı. Elleriyle patlayacak gibi olan başını kavrayıp soluk almaya çalıştı. Tüm gücü çekildi bedeninden, bacakları onu zorlukla taşırken, avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Paaaars! Paaaars!"

Sonrası yoktu. Boğazı acıyana kadar bağırdığını ve bedeninin gücünü kaybettiğini seziyordu. Zaten hayal meyal, gözyaşlarından önünü bile göremiyordu. Bir çift el kollarını tutup endişeyle sarsınca, dehşet bir korkuyla çığlık çığlığa bağırdı. Gözyaşları yanaklarından akarken, "Bırak beni aşağılık herif, bırak dokunma bana!" diye haykırdı.

"Asmin benim... Ne oldu?"

Pars'ın kalbi deli gibi atıyordu. Asmin'in o yanık çığlığını, ismini haykıran acılı sesini duyduğun da, ofisten korkuyla nasıl çıktığını

bilmiyordu. Dehşete kapılmıştı. Sonra onu görmüştü, duvarın dibine sinmiş, gözlerini elleriyle kapatmış ve korkuyla bağırırken bir şeyler haykırıyordu. Onu öyle çaresiz görmek kalbini deli gibi acıtıyordu. Hızla koşup yanına gitti, o anda oradakileri fark etmemişti. Gözleri sadece karısını görüyordu. Asmin'in yüzünü ellerinin arasına aldı endişeyle. "Asmin, aşkım, benim bak! Aşkım lütfen ne oldu söyle, bana bak Asmin. Bu halin ne? Ne oldu?"

Asmin kocasının sesini duyduğu an gevşedi ve kollarını açtı. Can havliyle Pars'ın boynuna atıldı. Boğazında düğüm olan hıçkırıklardan ötürü bir türlü konuşamıyordu. Dişleri birbirine vuruyor, kelimeleri ağzının içinde yok oluyordu. Arkadan Alp'in lakayt sesi geldi, adam hâlâ yüzsüzce konuşuyordu. Anlaşılan sadece alkol almakla kalmamış, kendini başka yollardan da zehirlemişti ki, akli dengesi yitik gibi her şeyi söyleyebiliyordu. Ondaki bu cesaret deli cesareti değildi, keş olan baygın gözlerinden belliydi.

"Sevgilin bana asıldı. Yüz vermeyince de kendini yerlere atıp numara yaptı. Aklı sıra bizi birbirimize düşürecek dostum." Yüzündeki yılışık hal ve çifte kavrulmuş arsızlık takdire şayandı!

Pars soluk alamadı bir an, hayır onca zaman görmezden geldiği şey kendi başına gelmiş olamazdı.

Pars'ın bedeni taş kesti. Kulaklarında karısının hıçkırıkları uğulduyor, zihninde yılışık adamın dedikleri dönüyordu. "Kadın bir içim su abi, biraz sıkıştıracak oldum tırnaklarını çıkardı. Yeşil gözlerini haz alırken görmek için deliriyorum. O kadın benim olsun yatak odasından sittin sene çıkarmam. Altımda inlediğini görmeden peşini bırakmayacağım." Alp'in daha evvel sayısızca anlattığı her söz zihnine hücum edince, aklındaki soru işaretleri cevap buluyor, düşündüğü şeyle öfkesi galeyana geliyordu. Onun karısına daha önce de defalarca sarkmıştı. Anlattığı yeşil gözlü asi kadın Asmin'di. Onu korkutmuş, taciz etmiş, sıkıştırmış, hatta belki de... Bunu düşününce bile gözlerinde cinnet ifadesi beliriyor ve aklı bedeninden uçup gidiyordu.

Asmin'i hızla kollarından iterek yere bıraktı ve ayağa kalktı. Sinirden sıktığı dişlerinden dehşet bir ses geliyordu. Vücudu kaskatı kesilmiş, elleri yanında yumruk olmuştu, parmak boğumları beyazlamıştı. Şu haliyle dev bir cellat gibi her an baltasını indirip kafa uçuracağı soğukkanlı duruşu sergiliyordu.

Derin bir nefes alarak Alp'in üzerine doğru kendinden emin bir

duruşla yürüdü. Sinirden kararmış bakışlarını karşısındakine dikip, dişlerinin arasından tısladı.

"Sen... Ona... hangi... elinle... dokundun?"

Alp korkakça geri bir adım attı. Her ne kadar irkilse de, konuyu alaya almaya devam ediyordu. Pars'ın bu bakışları bile adamı korkuturken, üzerinde yıkılmaz dağlar gibi dururken, titreyen sesiyle "Pa-Pars, dostum saçmalama. O sürtüğe mi inanacaksın, bana..."

"Ona hangi elinle dokundun Alp?" Sesi koridorda haşin bir yırtılışla yankılandı.

Onun kadınına sarkmış, defalarca korkutmuştu.

Sert çıkan kalın sesi holde kamçı gibi şaklayarak dağılırken, herkes kenara çekilip sindi. Pars birden genç adamın üstüne atılıp, ilk yumruğunu Alp'in burnuna gömdü. Alp'in burnundan önce kırılma sesi, ardından da duvara sıçrayan kan görüntüsü geldi. Geriye doğru sendeleyip duvara dayandı. Elini kanayan burnunu tutarak, "Bak dostum, o kadın..."

Pars konuşmasına müsaade etmedi. Diğer yumruğunu da suratının ortasına gömerken, "Onun adını ağzına alma şerefsiz! Karımın adını ağzına alma!" diye kükredi.

Yüzüne sert bir yumruk daha vurunca sendeleyen Alp, büyük bir gümbürtüyle yere yığıldı.

"Ka... karın mı?"

Pars'ın hiddeti dizginlerinden boşalmış, gözü hiçbir şey görmüyordu. Üzerine eğilip, sert bir hamleyle kolunu kavradı. Dişlerini sıkarak tüm gücüyle ters çevirdi. Kolundan çıkan çatırdama sesiyle Alp'in çığlıkları birbirine karıştı.

"Ona bu kolunla mı dokundun piç kurusu? Sen benim karıma nasıl dokunursun?"

Girdiği şokla kıpırtısız kalan Asmin ağlayarak yerinde kıpırdandı. Dehşet bir korkuyla titreyen bacaklarına derman gitmiyordu. Bir güçle ayağa kalkmak için duvara tutundu ve yükseldi. Sonra da atılarak Pars'ın koluna yapıştı. Kalbi deli gibi çarpıyor, hiç kimse ona mâni olmuyordu. Zaten olamazlardı da, Pars yanına yaklaşan kişilere öyle bir dehşetle tehdit ederek bakıyordu ki, onlar da korkup geriye çekiliyorlardı.

"Pars bırak ne olursun. Pars korkuyorum bırak! Aşkım bırak, ne

olursun bırak!" derken yanaklarından yeni yaşlar süzülüyordu.

Pars kolunu tutunan cansız elleri hışımla silkeledi. Gözü kimseyi görmüyordu. Elinin altındaki yarı baygın adamı ölecek hale getirmişti. Sımsıkı kavradığı yakasından kopan düğmeler her yere saçılmış, başı oyuncak bebek gibi elinde kalmıştı. Adamın ve kendi gömleğinin her yeri kandı. Hâlâ sert darbeler halinde yumruklarını suratına gömüyordu Alp'in ve yüzü kandan görünmüyordu adamın.

Asmin geriye savruldu ama hemen kendini toparlayıp tekrar kocasının koluna yapıştı. Gözünden sular bir bir yere akarken, "Pars öldüreceksin, dur lütfen! Dur korkuyorum!" diye acı acı haykırdı. Pars yine durmadı. Asmin çevresindeki korkakça bakan çalışanlara yakararak bağırdı.

"Ne bakıyorsunuz, biri yardım etsin öldürecek!"

Yine asıldı kocasının koluna. Bu sefer öfkelenen Pars kolundan tutan onu öyle bir ittirdi ki geriye, Asmin köşeye savrulurken önce kafasını duvara çarptı. Kafasından çıkan ses, başını çarptığındaki his, sanki beyni dışarı akıyordu. Sonra köşedeki çelik saksıya vuran kafasında keskin bir saplantı hissetti. Kafası uyuştu, sesler kesik kesik çıkmaya başladı. Ve başında garip bir sıcaklık oluştu. Usul ve ılık bir akış...

Dünya dönüyor, rengârenk balonlar gözlerinde dans ediyorken, saçlarından aşağıya kan akmaya başladı. Başını yere sertçe vurduğunda ise, beynindeki gümlemeye, birinin çığlık atan sesi karıştı. Bir kadın, "Asmin." diye sesleniyordu. Kız baygın gözlerini açmak için zorladı kendini. Kirpikleri bile bin ton ağırlık çekiyordu. Kulakları uğuldarken, uzaklardan fısıltılar geliyordu. Görmek için kendini zorladı, bedenini kıpırdatmaya çalıştığında bir o kadar güçsüz kaldı. Ve sonunda göz kapakları gözlerini zorlamaya başladı.

Bir karanlık, uçsuz bucaksız bir ürperme hâsıl oldu içinde. Kaybolmaktan korktu o karanlıkta. Yok olmaktan...

Sonra karanlığının içinde, Pars'ın sesi geldi usulca. Fısıltı gibi kesik ve tutuktu. Karanlıkların ardından, huzur verir gibi...

Asmin'in gözleri kayarken, vücudundaki son güç de çekiliyordu. Tüm uzuvları halsizleşti ve tamamen güçsüz kaldı. Çok istemesine rağmen, azalarının hiçbirini oynatamadı. Kaslarının kontrolünü kaybediyordu. Hemen arkasından sesler kesilmeye başladı. "Pa-Pars... Ko-Kor..." dediğinde ağzına biriken sıvıyla boğazındaki acı arttı ve başındaki baskıya eklenen nefes düzeyi daraldı. Kulaklarından ve

burnundan kan sızmaya başladı. Öksürmek istedi, başaramadı. Ağzında metalik ve şekerli kan tadı vardı. Tamamen boşluğa doğru, karanlığa doğru daldığında bütün duyduğu acı da bedeninden çekildi.

Pars, Alp'i dövmeye o kadar odaklanmıştı ki, adamı öldürmek üzereydi. Ona dokunduğu her parmağını tek tek kırmak istiyordu. Gözlerinin önünden, hıçkırarak yakaran karısı silinmiyor, bunu hatırladıkça öfkesi azgın bir fırtına gibi büyüyor, düşünceleri kanını zehirliyordu. Elinin acımasına aldırmadan, sert yumruklarını bayılmış adamın yüzüne gömmeyi sürdürdü.

"Yardım edin... Biri ambulans çağırsın."

Arkadan gelen kadının tiz çığlıkları kulağına vurunca irkildi. Asmin'in fısıltı gibi bir sesle, ismini söylemesiyle de biraz kendine geldi. Arkasını döndüğünde, dünya tepesine çöktü.

Asmin cansız bir halde kadının kollarına yığılmış, kafasından akan kan gömleğine ve eteğine akmış, hatta yerlere saçılmış yerde uzanıyordu. Her yer kan olmuştu. Karısının kanı...

Pars birkaç saniye donup kaldı. Kalbi atmayı kesti, ciğerlerindeki nefes söndü. Hilmi Bey'se nefes nefese yeni gelmişti yanlarına. Belli ki olayı yeni duymuştu. Direk gibi hareketsiz duran Pars'a seslendi ama o duymadı yaşlı adamın tedirgin sesini. Gözlerini yerde yatan karısına odaklamış, boş gözlerle öylece canı çekilmiş gibi bakıyordu. Sonra hızla kaldırdığı elini Pars'a doğru savurdu.

Pars, bir an sıçradı. Hilmi Bey'in tokadıyla kendine geldi. Endişeden kalbi deli gibi atarken, tekrar hızlı birkaç adımda Asmin'in yanına yaklaştı. Karısının yanına diz çöküp, ürkek bakışlarını üzerinde gezdirdi. Ne olduğunu anlayamıyordu! Başındaki kadını sertçe iterek, Asmin'i hışımla kucağına aldı. Başını göğsüne yasladı. Kanlı elleriyle saçlarını okşarken, "Biri hemen ambulans çağırsın!" diye yanardağ gibi gürledi. Endişeden sertleşen sesi tüm binayı inletiyor, kocaman bedeni titriyordu.

Karısının yüzüne eğilerek, boğuk çıkan sesiyle, "Asmin... Aşkım gözlerini aç. Güzelim... bunu bana yapma! Ne olur gözlerini aç," diye haykırırken, onun kanına bulaşmış ellerini yanaklarında gezdiriyordu. Zihninden koluna asılan kızı ittiği sahne geçtikçe gözleri sulanıyordu. İsteyerek yapmamıştı. Bilerek canını yakmazdı.

Genç kadının beyaz teni, kendi kanıyla kızıla boyanmıştı. Pars nefesi kesilirken, "Asmin, buna dayanamam ne olur aç şu gözlerini. Lanet olsun, gözlerini aç dedim sana! Ne olur duymuyor musun? Dön ne olur sesime dön! Bana bak kahrolası kadın, bana bak!" diye yalvardı.

Karısının saçlarını okşarken, ellerinin her yeri kan oluyordu, o bunun farkına bile varmadan, öylece konuşuyordu.

Bakışlarını yan tarafa çevirerek ona ürkekçe bakan çalışanlara, "Lanet olası ambulans nerede kaldı? Buradaki revir süs diye mi duruyor, doktoru nerede?" diye kükredi.

"Çağırdık efendim, şimdi gelir..." dedi biri titrek sesi ile. Birkaç kişi de Alp'in yanındaydı. Onunla ilgileniyorlardı.

Pars'ın bakışları karısının beyazlamış yüzüne kilitlenmişti. Asmin'in rengi soldukça, onun rengi beyazladıkça, kanı her yere saçıldıkça, Pars'ın kalbi de yavaşlıyordu. Eli kanlı saçlarında bir an olsun durmadan hareket ediyor, saçlarını sevgiyle, şefkatle, çaresizce okşuyordu. Daha fazla ambulansı beklemeye tahammül edemedi.

Doktorlar da gelmemişti henüz. Korkuyordu. Her geçen dakikada onu kaybetmekten öyle korkuyordu ki, aklını kaçıracak gibi oluyordu. Karısını iyice göğsüne yaslayarak yavaşça kucağına alıp ayağa kalktı. O ayağa kalkmıştı ki, Asmin titrek kirpiklerini hareket ettirerek yavaşça gözlerini açtı.

O kadar cansız ve solgun bakıyordu ki yüzüne, o kadar güçsüzdü ki bakışları, onun kendisini gördüğünü bile sanmıyordu Pars. Başını aşağıya eğip yanaklarına yüzünü sürterken "Aşkım bana bak... Ne olur bana bak..." diye yakaran adamın gözlerine gözleri, neredeyse zor değiyordu. Pars'ın sevincinden dudakları kıpırdayıp, gözünden bir damla yaş yanağına kayarken, ışıldayarak bakışları karısının yüzünü arşınladı. Bekledi konuşmasını. Gözlerini kırpmadan dudaklarının kıpırdamasını bekledi. Fısıltı gibi yumuşacık çıkan sesi ile "Aşkım! Merak etme seni hemen hastaneye götüreceğim. Buradayım," dediğinde Asmin titrek elini kaldırıp, Pars'ın gözyaşlarına dokundu. Karıncalanan parmaklarını hissetmiyordu. Buz tutuyordu sanki.

Sonra boğazına bir yumru takıldı. Nefes alışverişi değişti. Ne kadar kendini zorlarsa zorlasın, nefes alamadı. Kalbinin atışlarını kulaklarında büyük gümbürtüler halinde duyuyordu, çok hızlı atıyordu damarları ve kanının bedenindeki hızlı çekilişini hissediyordu. Sanki

damarlarından ayrılır gibi... Sanki paralanan kalbi göğsünden çıkacak gibi... Dudaklarından fısıltıyla çıktı sesi ve belli belirsiz uzandı sevdiği adamın kulağına.

"Ne-nefes a-a-alamıyorum."

Sonra gözleri kaymaya başladı. O güzel yeşilleri döndü, yerine beyazı geldi. Yarı aralık gözleriyle "Anne..." dedi sadece, "Anne." Bir tek annesinin sesini duyuyordu Asmin. Videolarda söylediği yüzü can buluyor, sesi kulaklarında hayal gibi çınlıyordu. Oysa gerçek hayatta hiç görmemişti yüzünü, duymamıştı sesini ama babasının çektiği videolardaki sağlıklı ve neşeli annesi, gözlerinde hayat buluyordu. "Annem." demek istedi.

Ve yine nefes almaya çabalarken, göğsüne bir ağrı saplandı. Hırıltılı nefesleri gırtlağına tıkandı. Öksürmek istedi, başaramadı. Pars'ın yanağındaki eli cansızlaşarak aşağı doğru yavaşça süzüldü ve omzunun üstünden geriye düştü. Göz kapakları da usulca kapandı.

Pars nefes alamazken, göğsünde narin başı cansızlaştı ve boynu kırılmış gibi aşağıya salındı. Karısının başı tüy gibi sallanırken, saçları şelale misali aşağı akmış uçuşuyordu. Kolundan aşağıya damlayan kanlar neredeyse ufak çaplı bir gölet oluşturmuştu. Ve Pars korkuyla titrerken, var gücüyle haykırdı.

"Asmiiiiinnnn!"

Yırttı yeri göğü onun haykırışı. Herkes yaşlı gözlerle onlara bakarken, genç adam ıslanmış gözlerinden karısının yüzünü seçemiyordu artık. Sadece koşarken haykırıyordu.

"Gitmeee! Gitme! Beni bırakma Dağ Çiçeğim! Bana bak sevgilim! Asmin!"

Sen yanımda olmayınca da seviyorum seni,
yani anlayacağın gitmen bir şeyi değiştirmedi.

17. BÖLÜM

Hızlanan bacakları asansöre doğru yürüdü. Karısı kucağında olduğu için düğmeye basamadı. Kafasını, ona bakan çalışanlara çevirdi. "Biri şu lanet asansörün düğmesine bassın. Hadi!"

Onun gürlemesiyle millet yerinden sıçrarken, Hilmi Bey koşup düğmeye bastı. Sonra Pars kızgın gözlerini çalışanlarına çevirdi. Onlara karşı çok öfkeliydi.

"Lanet olasıca şerefsiz karımı korkuturken, siz ne b*k yiyordunuz ha? Bunun hesabını hepiniz vereceksiniz. Ona bir şey olursa, korkun benden sizi vicdan yoksunları. Dua edin de ona bir şey olmasın!"

Hiç kimseden ses çıkmadı. Suçluydular, böyle olacağını bilemezlerdi ama onun yalvarmalarına da kulak asmamışlardı. Haykırışlarına kulak tıkayıp, keş olduğu belli olan Alp'ten korkup ona yaklaşmamışlardı.

Pars bir türlü açılmayan asansör kapısını sinirle tekmelemeye başladı. "Aral nerde?" diye kükredi bu kez. Yaşlı adam ağlayacak gibi bir sesle, "Yıllık izindeydi ya oğlum. Eşiyle tatile gitmişlerdi ya," derken sonunda asansör geldi ve kapı açıldı. Hilmi Bey'le birlikte hızlıca asansöre bindiler. Birkaç dakika sonra asansör otoparka inince, Pars hızlıca arabasına yöneldi. Hilmi Bey'e cebini gösterip, yan cebini uzattı. Anahtarı almasını söyledi. Hilmi Bey arabayı açıp arka koltuğa geçti. Pars kucağındaki Asmin'le arabanın içine kafasını sokup, onu yavaşça Hilmi Bey'in kucağına bıraktı. Sonra hızla şoför koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı.

Arabayı deli gibi kullanıyor, her önüne geçen araca selektör yakıp

solluyordu. Hastane yolu bir türlü bitmiyor, uzadıkça uzuyordu. Sinirden arada bir kornayı bastıra bastıra öttürüyor, önüne geçenlere küfrederek söyleniyordu. O arabayı kullanırken, Hilmi Bey arka koltukta önce Aral'ı sonra Güllü Hanım'ı arayıp durumu kısaca haber verdi.

Sonunda hastane görüş alanına girdi. Pars arabayı acilin önüne öyle hızlı çekti ki, tekerleklerinden çıkan acı sese herkes dönüp korkuyla baktı. Hızla arabadan indi. Asmin'in kapısını açıp geriye doğru tekmelerken, yavaşça karısını kucağına aldı. Acil kapısından girince can acısıyla bağırmaya başladı.

"Yardım edin! Karım yaralı! Biri... lanet olası biri buraya baksın!"

Hastane görevlileri sedyeyi hemen yanına getirdiler. Pars endişeyle karısına bakarken, yavaşça sedyeye bırakınca, onlar da hemen müşahede altına aldılar. Ardından anons yapılınca doktorlar ve hemşireler de koşuşturarak girdiler içeri. Pars ellerini saçlarını gömmüş, resmen yolarak söyleniyordu.

"Nasıl fark etmedim o şerefsizin Asmin'den bahsettiğini? Kahretsin, nasıl anlamadım? O piç kurusunu öldüreceğim. Eğer karıma bir şey olursa, o pisliği ellerimle cehenneme göndereceğim."

Pars müşahede odasının kapısının önünde deli danalar gibi endişeyle dolanırken, Güllü Hanım, Mahmut Bey ve Cesur, arkasından Handan Hanım, Elif ve Asel de koşarak görüldüler.

Güllü Hanım gözyaşları içinde oğlunun kollarına atılarak, endişeli sesiyle, "Kızıma ne oldu Pars? İyi mi oğlum, Asmin iyi mi?" diye kendinden geçmiş bir acıyla ve dili dolanarak sordu.

Cesur gözü dönmüş halde Pars'ın yakasına yapışınca, Güllü Hanım bir kenara savruldu. Genç adam da ona karşı koyacak güç ve takat yoktu. Cesur hiddetiyle kükreyerek, "Ne yaptın bacıma?" diye hesap sorarken, Güllü Hanım hıçkırarak kalbini tutuyordu.

Cesur çıldırmış gözleriyle patlamaya hazır mayın gibiydi. Onun Asmin'e zarar verdiğine inanıp, dehşet fikirleri aklından geçiriyordu.

"Kardeşime ne oldu? Onu böyle mi koruyorsun? Ne yaptın ona Pars?"

Mahmut Bey ve Hilmi Bey, Cesur'u kenara çektiler, Handan Hanım hayıflanarak bir koltuğa çökmüş, Asel annesini sakinleştirmeye çalışırken, Elif de Güllü Hanım'ın derdine düşmüş çantasından ilaçlarını çıkarıyordu.

Cesur haykırıyor, ölmüş gibi donuk bakan Pars'ın ağzından tek laf çıkmıyor, öylece cansız gibi bakarak duruyordu. Cesur üzerinden zorla çekilince, Hilmi Bey genç adama gerçekleri anlatmaya başladı. Pars ellerini yumruk yapıp, duvarın dibine geçti. Hiçbir şeyin farkında değildi, konuşulan sözleri duymuyordu. Gözlerinin önünde karısının son hali duruyor ve o sadece Asmin'i merak ediyordu. Yumruk olan elini duvara tüm gücüyle savurdu. Sonra bir daha vurdu ve bu sefer duvarla bütünleşen eli ezildi, parmaklarından çıkan ses koridoru doldurdu. Duvardaki kan izine aldırmadan elini yanına indirdi. Güllü Hanım oğlunun yanına koşup, elini avuçlarının arasına alıp bağırarak, ezilmiş parmaklarına baktı. Etleri yüzülmüş elindeki kemikler görünüyordu. Kadının içi kalktı.

Sesi titrerken "Hemşireeee!" diye var gücüyle haykırdı. "Yapma oğlum, beni mi öldürmek istiyorsunuz? Size bir şey olursa ben ne yaparım? Sen sakin ol ki ben de dayanayım. Oğlum sakin ol ne olur. İyi olacak bak görürsün. O çok güçlü bir kız, şimdi iyi haberini duyarız," diye defalarca dua ederek yatıştırmaya uğraştı.

Pars annesine sıkıca sarıldı, burnunu başına gömüp güç alarak kokladı. Onun kokusu, biraz rahatlamasını, mantıklı hareket etmesini sağlıyordu. Güllü Hanım da oğluna teskin eden sözler söylüyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. Sonra arkadan birilerinin sesi duyuldu.

"Pars Doğanay kim?"

Herkes sesin geldiği yöne çevirdi bakışlarını.

Üç tane sivil polis karşılarına dikilmiş, başlarındaki adamın elindeki telsize geldik diye bilgi veriyordu. Pars annesini bırakıp öne çıktı.

"Benim, ne oldu?"

"Sizi adam öldürmeye teşebbüsten gözaltına almak zorundayız. Tutuklusunuz. Eğer varsa,

Avukatınız, bilgi verme hakkına sahipsiniz. Pars Bey, umarım bize zorluk çıkarmazsınız!"

Güllü Hanım geriye doğru sendelerken ağzından bir hıçkırık koptu. Ardından haykırışlara karışmış sesi inletti holü. Diğerleri ise hâlâ şaşkınca bakıyorlardı.

"Benim oğlum gelinime zarar vermez. O kıyamaz, karısını seviyor." Korkuyla sımsıkı oğluna sarıldı. Komiser yaşlı kadını geçip, Pars'a yaklaşıp soğuk sesiyle, "Sizi Alp Karakaçan'ı öldürmeye teşebbüsünden

tutukluyoruz. Şu anda kendisi hastanede, yoğun bakım altında hayat mücadelesi veriyor. Ona darp ettiğiniz kanıtlanmıştır."

Pars sinirle ağzından çıkan sözlerin farkında bile değildi. "Gebersin şerefsiz!"

Polis inatla, "Bizimle karakola gelip ifade vereceksiniz," derken yanındaki adamına başıyla işaret verdi. "Kelepçeleyin."

Diğer komiser gelip kelepçeyi Pars'ın bileklerine takmaya çalışınca, Pars polisi iterek, "Karımın durumunu öğrenmeden kimseyle bir yere gelmem. Önce onun iyi olduğunu bilmeliyim," diye itiraz etti.

Komiser kolundan sertçe kavrayıp, "Kusura bakmayın ama bize verilen emirler böyle ve sizi hemen götürmemiz gerekiyor," diye diretti.

Hilmi Bey yanlarına gelip söze karıştı. "Memur Bey, ben Pars Bey'in müdürüyüm. Şu anda karısı içeride muayene ediliyor. Durumu ağır olabilir. İyi haberini alsın, kendisi gelir teslim olur."

"Olmaz!" dedi soğuk bakışlı komiser. "Beyefendiyi şimdi götürmek zorundayız. Bize verilen emir böyle."

Doktor hışımla içeriden çıktığında telaşlı sesi herkesin dikkatini çekti. "Hastanın yakınları kim?"

Pars heyecanla öne atıldı. Bacakları zor tutuyordu. Yutkunarak, "Be-benim eşim..." dediğinde sesi genzine düğümlendi ve kekeledi. "Kö-kötü bir şey mi var?"

Doktor aceleyle hastanın yakınına baktı ve sakince, "Hastamızın aldığı darbeye dayanarak kafatası çatlamış ve beyinde ödem meydana gelmiş. Üstelik kafatasında büyük bir kesik var, acilen ameliyata alıyoruz. Sizden ricam, eşinize kan bulma işlemlerine hemen başlamanız olacak."

Dünya etrafında, sesler kafasının içinde dönen Pars, bileğine takılan kelepçeye aldırmadan doktorun yakasını toplayıp, ayaklarını yerden kestiğinde hiç de bilinci yerinde değildi. Sert yüz hatlarında, sıktığı dişleriyle yalvararak, "Karımı kurtarın doktor, ona bir şey olmasın!" diye çaresizce yakarıyordu.

Pars'ın tehdit içeren konuşması yarım kaldı. Polisler apansız üzerine atlamış, kolundan çekiştirerek onu doktordan ayırmıştı. Ona konuşma fırsatı vermeden de, dışarı çıkarmaya çabaladılar. Cesur, polislerin yanına gelip, "Ben de eniştemin yanında geleceğim," diye gürledi.

Pars, dişlerini sıkarak Cesur'a baktı. "Olmaz, Asmin'in yanında kal. Beni göremeyince endişelenir, hem bana haberlerini getirirsin. Hilmi abi sen de Aral'ı ara, Berfin'i alsın buraya gelsin. Annemin yanında olması iyi olur. Sonra da Aral'ı ara ve hemen yanıma gelin," diye emretti. "Aradım evlat, Aral eşiyle birlikte yolda. Merak etme sen!"

Pars elinde kelepçelerle, aklı karısında, kalbi atmayı kesmiş halde dışarı çıkınca, patlayan flaşlarla kısacık bir an şok oldu. Bok böceği gibi tepesine üşüşen medyanın her birinden ayrı bir soru yükseliyor, her ağızdan bir saçmalık firar ediyordu. Herkes sorular soruyor, gözüne sokarcasına mikrofonlarını önüne doğru uzatıyordu.

"Pars Bey... Ne zaman evlendiniz?"

"Pars Bey... Eşinizin sizi aldattığı doğru mu? O yüzünden mi karınızı ve aşığını hastanelik ettiniz?"

"Pars Bey... Alp Bey'le eşiniz ne zamandır birlikteler?"

İşte bu soru Pars'ın şalterlerini attırdı ve tüm hiddetini beynine kan gibi sıçrattı. Derin derin aldığı nefesleriyle muhabire bakıp, dişlerinin arasından gürleyerek tısladı. "Benim karım beni aldatmadı sizi ahmaklar! Benim karıma iftira atmayı kesin!"

"Peki, neden karınızı yaraladınız? Alp Bey'i dövdüğünüz doğru mu?"

"Karımın adını kirletenin canını alırım!" dediğinde, polisler onu çekiştirerek resmi araca bindirdi ve Pars'ın yanına da iki kişi oturmasıyla araç hızla hareket etti.

Karakola geleli saatler olmuş, Pars küçücük bir odada, bir masanın başında, elleri saçlarında, kafası aşağı eğik, başında dumanlı sorunlar, hayalinde yeşil gözler, kulağında eşinin son fısıltısı milat kalmış öylece otururak bekliyordu. Başlarda bağırdı, haykırdı, öfkelendi, küfretti ama kimse oralı olmadı. Sonunda duruldu ve mantıklı yanı devreye girdi. Birkaç saat sonra da kapı açıldı.

Bir komiser, elinde tuttuğu dosyayla içeri girdi. Pars hızla yerinden kalkıp, komisere doğru atılarak, endişeli haliyle, "Karımdan haber gelmedi mi? Beni buraya tıktınız, avukatım nerede benim?" diye sordu.

Adam Pars'ı nazikçe yerine oturtup, sakinleştirmeye çalışarak, "Sakin olun Pars Bey. Karınız hâlâ ameliyattaymış, sağlık durumu hakkında henüz net bir bilgiye sahip değiliz. Avukatlarınıza gelince, hepsi sizi kurtarmaya çabalıyor. Sanırım burada önemli olan, Alp

Bey'in sağlık durumu. Onun da durumu kritikmiş. Durumu düzelip ifadesi alınıncaya kadar burada bizimlesiniz. Gelelim size... Alp Bey'i neden öldürmek istediniz?"

Herkes bir banka oturmuş, puslu bir sessizlik etraflarını kuşatmış, ameliyathanenin önünde sabırlı bekleyiş başlamıştı.

Saatler geçmesine karşın, ne bir haber, ne de ses vardı.

Berfin, Güllü Hanım'a sarılmış, ağlamaktan bitap düşmüş yaşlı kadını teskin etmeye çalışıyordu. Handan Hanım başını sallayarak burnunu silerken, Asel annesini sakinleştirmek için bileklerini kolonyayla ovuyor ve elinden geleni yapıyordu. Herkes korkuyla beklerken, tek sakin kalan Asmin'in babası Mahmut Bey'di. Taş gibi, mermer gibi duruyordu duvarın kenarında. Sesi çıkmıyor, endişelenmiyor, korkmuyor, hiçbir duygu ifadesi barındırmadan öylece düşünceli gözlerini yerdeki karoya odaklayıp dikiliyordu. Bu sinir bozucu duruma daha fazla dayanamayan Cesur, yerinden kalkıp öfkeyle bağırmaya başladı.

"Biri bir şey söylesin artık, kaç saat oldu gireli, içeriden hâlâ haber yok mu? Kardeşim iyi mi, çıldıracağım yeter."

Onun öfkeli sesiyle ameliyathanenin ağır kapısı yavaşça açıldı. Herkes doktoru beklerken, içeriden orta yaşlı kızgın hemşire çıktı.

"Sakin olun Beyefendi, Doktor Bey içeride hastanızı kurtarmaya çalışıyor. Bir de siz bağırarak ortamı gerip ona yardımcı olmuyorsunuz. Sağır değil, sizin sesinizi tüm bina gibi o da duyuyor. Kardeşinizin hayati riski var, kanamayı durduramıyoruz. Şu anda stokları bitmiş olan, zor bulunan AB Rh (-) kana ihtiyaç var, hasta çok kan kaybetti. Bağıracağınıza kanı temin etmekte bize yardımcı olun," dediğinde herkes kan grubuna uyacak kişileri aklında yokladı.

Cesur, annesinin kan grubunu aldığı için ilk defa kendine lanet etti ve hemen telefona sarıldı. Kalbi kardeşine bir şey olacak endişesiyle çarparken, her yeri tek tek aradı. Berfin tanıdıklarına ulaşmaya çalışırken, Asel okul arkadaşlarına telefon açıp, hocalarına ve profesörlerine sordu. Onlardan haber beklenmesini söyleyen hocalarıyla heyecanlanırken, zaman aleyhine işliyordu.

Güllü Hanım ise eşe dosta telefon açtı ama aradığı kişilerin kanları bir türlü uymuyordu.

Herkes telaşla sağa sola dalarken, Mahmut Bey yerinden kalktı. Kapının girişinde duran zile bastı ve açılan kapıda görünen hemşireye yaklaştı.

Benim kanım AB Rh(-). Ben veririm kızım," dediğinde Cesur hemen öne atılıp "Olmaz!" diye isyan etti. Herkes onlara bakarken Cesur, "Senin şekerin var! Kalbin var. Verirsen sen de rahatsızlanırsın, bir de seni düşünmeyeyim şimdi baba, git otur." Yaşlı adam burukça gülümsedi. Oğlunun omzuna dokunarak, "Acı patlıcanı kırağı çalmaz oğul, en fazla arkamdan Fatiha okuyacak bir evlat bırakmış olurum," dediğinde buz gibi sesi titriyordu.

Hiçbir şeyin hesabını tutmamıştı zamanın hesabını tuttuğu kadar. Ve hiçbir zaman böyle çıkmaza sıkışmamıştı, şimdiki sıkıştığı kadar. Çaresizdi, öfkeli ve yorgun... Evlenirken bir bu kadar panik ve telaş yaşamamış, bu kadar öfkeyle dolmamıştı içi. Şimdi kızıyordu ama başkasına değil, öfkesi bir tek kendineydi! Karısına, canına kıymıştı! Kaza ya da değil onun canını yakmıştı.

Pars tekli demir banka oturmuş, öylece sabırla bekliyordu. Hâlâ bir haber yoktu. Hilmi Bey gideli nerdeyse beş saat olmuştu. Sıkkınlıkla nefesini dışarıya verdi, bedeni biraz daha yaşlanmış gibi çöktü. Kulakları sessizliğin sesiyle uğuldarken, ağır demir kapı gıcırtıyla açıldı. Pars kafasını açık kapıya çevirdi. "Pars, iyi misin?" diyen Aral delirmiş gözleriyle içeri girdi.

Pars endişeyle yerinden kalktığında, duyacaklarından korkuyordu. "Bırak beni şimdi!" Arkadaşının kollarından tutarak sarstı. "Bana kimse bir şey söylemiyor, burada kafayı yiyeceğim tertip. Asmin'in durumu nasıl? Aral, karım iyi mi?"

Aral arkadaşını teskin etmeye çalışarak kolundaki elin üstüne elini koydu. "Tamam tertip, panik yapma. Önce sakin ol. Asmin iyi, yani iyi sayılır ameliyattan çıktı ama..."

Pars'ın kalbi duracak gibi tekledi. "Aması ne, söylesene!"

"Hâlâ uyutuyorlar çok kan kaybetmiş, bir de panik atak geçirdiği için heyecandan kalbi durmuş ve tekrar çalıştırmaları zaman almış. Beynindeki kanamayı halletmişler ama hâlâ [40]anevrizma tehlikesi devam ediyormuş. Yani dikilen damarların tıkanmaması lazımmış. Onun için de kesin bir şey diyemiyorlar."

Onun umuttan çok umutsuzluk içeren sözleriyle, Pars demir banka yıkılır gibi çöktü. Dertli başı ellerinin arasına düştüğünde, parmaklarını saçlarına gömdü.

"Hepsi benim suçum! Ona ben zarar verdim, istemeden bile olsa kötülük ettim." Bakışlarını kısacık bir an arkadaşına çevirdi. "Ona bir şey olursa ben yaşayamam. Bu vicdan azabı değil Aral, ben onsuz nefes alamıyorum."

Aral arkadaşının yanına gelip, omuzuna elini koydu. Güç verir gibi de sıktı. "Merak etme dostum, Asmin güçlü kızdır. O neleri atlattı, buna mı yenilecek? Berfin'le benim için bile neleri göze aldı. İyi olacak merak etme. Hem kazaydı, senin suçun değildi. Kendini suçlamayı bırak ve güçlü ol. Uyandığı zaman seni güçlü görmeli. Şimdi seni komiserin odasına çıkaracaklar, mahkemeye kadar orada bekleyeceksin. İnşallah Alp dangalağı da bir an önce uyanır da, buna gerek kalmaz."

40 Anevrizma genel anlamda vücuttaki atardamarlarda ve aort damarlarında oluşan çıkıntı ve baloncuklardır. Beyin anevrizması beyindeki kan damarlarında çıkıntı ya da balonlaşma olmasıdır.

Tek pişmanlığım,
şiir gibi gözlerinden mısra mısra öpemedim.

18. BÖLÜM

32 SAAT SONRA

Asmin boğazındaki rahatsız eden acıyla gözlerini açmaya çalıştı. Kafasını hafiften oynatınca, boğazında olan şey yüzünden canı yandı ve midesi bulandı. "Bu da ne?" diye düşündü içinden. Bin ton gibi ağır çeken gözkapaklarını yavaşça araladı. Şişmiş gözkapaklarını açmak o kadar zordu ki yapamıyordu. Ağzındaki metalik tat yüzünden yutkunmak istedi ama ağzındaki borudan dolayı yutkunamayınca, elini zorlayarak yerinden kaldırdı ve kavradığı boruyu çıkarmaya çalıştı.

O sırada başucunda bir ses duydu. Bakışlarını beyaz tavandan sesin geldiği yere çevirdi.

"Durun, yapmayın Asmin Hanım, o sizin nefes almanızı sağlıyor."

Hemşire Asmin'in elini yakalayıp, usulca çekiştirmesini durdurdu. Sonra da başucundaki kırmızı butona basarak, doktora haber verdi. Birkaç dakika sonra doktor hızla Asmin'in odasına girince, kapının girişinde bekleyen herkes panikledi. Aral, Berin, Güllü Hanım ve diğerleri...

Asmin'in ailesi hızla yoğun bakım odasının camına yaklaşırken endişeliydiler. Doktorun genç kadına uyguladığı her hareketi merakla izliyorlar, o Asmin'i muayene ederken dua ediyorlardı.

Asmin başını güçlükle oynatıp gözlerini cama çevirdi ve Güllü Hanım'ın cama dokunarak ağlamaya başladığını görünce yutkundu. Gelini uyanmıştı, sevinçlerin en büyüğünü yaşayan kadın dualar ederek

gözyaşları döküyordu. Tam iki gündür burada onun uyanmasını sabırla bekliyordu.

Diğer aile üyeleri de sevinç gözyaşlarıyla Asmin'e el salladılar. Doktor, Asmin'in ağzındaki boruyu çıkarıp, rahat nefes alması için Ventolin bazlı oksijen maskesi taktı.

"Merhaba Asmin Hanım, ben doktorunuz Uğur Uçman. Şu anda hastanedesiniz. Büyük bir ameliyat geçirdiniz." Asmin'in eli ağrıyan şakağına gitti. Sanki biri beyninin içini oymuştu. Bu nasıl ağrıydı böyle, dayanacak gibi değildi! Zaten doktoru da zor dinliyordu. Eli balyoz yemiş gibi ağrıyan kafasında dolaşırken, saçlarını kaplayan bandaja değdi. Parmakları ameliyat yerine dokununca, acıyla suratı kasıldı ve inledi.

"Sakin olun Asmin Hanım, beyin ameliyatı geçirdiniz. Başınız şu an sarılı ve kan tamponu takılı. Bu fazla kanamayı almak için korkmayın. Bu yüzden fazla kıpırdamamaya bakın, bu sizin iyiliğiniz için doğru olur. Kafanızı çarpınca kafatasınız çatlamış ve beyin kanaması geçirmişsiniz."

Asmin olanları hatırlamaya çalıştı. Bazı sesler hatırlıyordu, karanlıktı. Çok karanlık, korkuyordu. Her yer siyahtı, tek başınaydı, sadece o ve dipsiz karanlık, vücudunu hareket ettiremiyordu. Ama Pars'ın ona yalvararak seslenişini hatırlıyordu. Onun sözlerindeki çaresizliğe sıkıca tutunmuştu, onun sesini her yerde duyuyordu. Beyninin her hücresinde durmadan yankılanarak dağılıyordu. "Gitme, bırakma beni!" diye bağırıyordu kocası.

Kurumuş boğazını ıslatmak isteyerek yutkundu. Konuşmaya çabaladı, dudakları oynadı ama sesi çıkmadı. Tekrar kendini zorladı, çatlamış dudaklarını aralamak zor oldu. Acıyordu. Dudaklarındaki çatlakların yırtıldıklarını hissediyordu. O kadar zorlamaya rağmen, parça parça çıktı sesi, o bile boğazının acısını artırmaya yetmişti.

"Pa-Pars!"

Gözleri doktordan yanıt bekliyordu. Umutla tek bir haber için ama sesi çıkmıyordu. Doktor anlamamış gibi yapıp, son kez makinelere baktı, elindeki dosyaya notlarını aldı, dosyayı hemşireye verip, birkaç şey daha söyleyip odadan ayrıldı.

Asmin alamadığı cevaplarla kalırken kafasını yana çevirdi. Neden bir şey söylemeden gitmişti ki? Gözlerini açık tutamıyordu, ne kadar zorladıysa olmadı. Bunun sebebi galiba hemşirenin az önce serumuna kattığı ilaçtı. Gözleri ağlayan kaimvalidesiyle kesişti.

Güllü Hanım cama parmaklarını koyarak gelinini okşadı. Asmin elini kaldırıp oynatmaya çalıştı, olmadı. Sanki ona dokunacakmış gibi hissetmek istedi. Ama gözkapakları ağırlaşıp kapandı ve tekrar uykuya daldı.

Doktor kapıya çıkınca herkes merakla adamın gözünün içine bakıyordu. Ona bakan korkak gözleri gören Doktor, "Endişelenmeyin, şu anda hastanız gayet iyi. Hayati tehlikeyi atlattı sayılır ama her ihtimale karşı bugün de uyutulacak. Eğer yarın bir sorun olmazsa odaya alırız. Bu arada hastanız Pars Bey'i istiyor, ben durumu kendisine anlatmadım. Pars Bey'in yokluğunu siz odaya geçince münasip bir dille anlatırsınız," dediğinde herkesten şükür sesleri yükselmeye başladı.

Doktor yanlarından ayrılınca, Aral hemen telefona sarılıp karakolu aradı. Berfin, Güllü Hanım'a sarılıp sevinç gözyaşları döktü. Asel, Cesur'a gülümseyerek annesinin yanına geldi ve elini sımsıkı tutup öptü.

Cesur, babasının yanına oturdu, derin bir nefes alıp kafasını babası gibi duvara dayayıp rahatladı. Sonunda canının yarısı kurtulmuştu.

Diğer yandan Aral, karşı taraf telefonu açınca heyecanla atılmıştı.

"Alo buyurun, ben Baş komiser Rıdvan." Baş komiser önündeki dosyaya bir şeyler yazarken telefonla konuşuyordu.

"Merhaba Baş komiserim, ben Aral. Pars'ın şirket müdürü ve avukatıyım! Eğer yanınızdaysa kendisiyle görüşebilir miyim? Karısının durumu hakkında bilgi verecektim."

Baş komiser karısından haber bekleyen Pars'a bakıp, telefonu uzatırken soğuk sesiyle, "Sana!" dedi.

Pars oturduğu koltuktan kafasını kaldırıp, boş gözlerle telefona baktı. Kalbi atmıyor, kulakları duymuyor, göğsü daralıyordu. En nihayetinde o da insandı ve korkuyordu. Kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki, ya kötü haberdiyse ne yapardı! Sonra düşündü, kötü bir şey olsaydı telefon etmez yanına gelirlerdi. Aral yanında olurdu. Bu düşünceyle hızla yerinden kalkıp telefona kulağını dayadı. Ama nafile, kalbi hâlâ korkuyla çarpıyordu. Aral'ın neşeli sesini duyana kadar da sakinleşmedi.

Aral arkadaşının sık nefes alışverişini duyabiliyordu. "Pars, orada olduğunu biliyorum. Korkma oğlum, Asmin gözlerini açtı. Şimdi doktor muayene de etti, durumu gayet iyiye gidiyormuş."

Pars gözlerini sımsıkı kapatırken, elini yüzünde gezdirdi. Göğsü havasızlıktan öyle geri çekilmişti ki, bir anda kuvvetle şişti. Yanındaki sandalyeye çöktü, gözlerini kapatıp defalarca Allah'a şükretti.

"Şimdi ne yapıyor?"

"Doktorlar her ihtimale karşı uyuttular. Eğer durumu daha da iyiye giderse yarın odaya bile çıkarırlarmış." Pars derin bir nefes aldı. Sonunda iyi bir haber almak onu rahatlatmıştı.

"Peki, o şerefsiz nasıl?"

"Onun durumu hâlâ aynı. Oğlum adamın kırılmadık kemiği kalmamış ve yüzü tanınmaz halde."

"Gebersin şerefsiz diyeceğim ama ölüsü bile bela adamın," diye tıslադı. Eliyle gözlerini sıkarken iç çekti.

"Tamam, ben diğer işlerle ilgilenmek için buradan ayrılacağım ama Cesur burada, merak etme sen. Arada seni arar bilgi veririm."

"Tamam, annemi de eve götür dinlensin, perişan olmuştur şimdi. Hem Asmin gözünü açınca, ben yokum bari o yanında olsun."

"Elbette, tertip. Zaten Berfin de yanında. Asel, Handan teyze, hepsi buradalar. Umarım şu adam da bir an önce uyanır da, başımıza bela olmaz."

BİR HAFTA SONRA

Zor günler geride kaldı diyordu sürekli dua eden yaşlı kadın. Umut hiç tükenmeyecekti.

Asmin günleri ardında bırakmış, gözlerini açmış, hatta odaya bile çıkarılmıştı. Zaten yavaş yavaş iyileşmeye de başlamıştı. Tek problem vücudunun oto kontrolündeki sorundu. Kafasına aldığı darbe yüzünden, vertigo kristalleri zarar görmüş, arada bir yürürken denge sorunu çekiyordu. Doktorun dediğine göre, sürekli ilaç kullanmak zorundaydı. Bu ameliyattan kalan tek hasar, vertigo hastası olarak hayatına devam etmesiydi. Bunun içinse ani hareketlerden ve stresten kaçınması yeterliydi, doktoru öyle söylemişti. Bir de yasaklar listesi vardı. Sık sık uçağa binmeyecek, denizde derin dalış yapmayacak, bedenini sarsan eğlencelerden uzak duracak ve kafeinden vazgeçecekti. Aniden yerinden fırlamayacaktı mesela... Yoksa dengesini koruyamayabilir hatta bu günlerce sürebilirdi.

Asmin kafasını kaimvalidesine çevirip, annesinin çökmüş yüzüne

baktı. Günlerdir canı çıkmıştı kadının. Yüreğinde oğlu, aklında geliniyle kırk parçaya bölünmüştü.

"Anne..." dedi çekinerek. Kadın beyazlamış yüzünü gelinine çevirdi. "O adamdan hâlâ haber yok mu? Pars ne zaman gelecek?"

İç gerdi yaşlı kadın. "Yok kızım, hâlâ uyuyormuş," dedi üzgünce.

Asmin dertli başını cama doğru çevirip, dışarıyı seyretti sessizce. Pars yanında yoktu. Kokusunu duyumsuyordu genzinde, sıcaklığını hissediyordu teninde. Sanki aniden kapı açılacak, o çok sevdiği toprak kokan gözleriyle ona bakarak çapkınca göz kırpacaktı. Gözleri yine nemlendi. İnsanın özlerken burnunun direği sızlar mıydı? Bir kitapta okumuştu Asmin. [41] ***"Öperken kokusunu içine çektiysen, özlerken burnunun direği sızlar."*** İşte öyle sızlıyordu burnunun direği Asmin'in. Şu anda tek istediği kocasıydı. O da onun yüzünden yanında değil, hapisteydi. Bunu düşünmek bile nefesini kesmeye, kalbindeki ağrının yanına bir acı daha saplamaya yetiyordu. Gözlerindeki buğu çoğaldı. Kirpikleri tutamadı gözyaşlarını yine, yanağından aşağı yavaşça akarken, birbirine bastırdığı dudaklarının arasından iniltiye benzeyen bir hıçkırık daha kaçtı. Ardından bir tane daha ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Güllü Hanım hızla elindeki hırkayı valizinin üstüne atıp yanına geldi. Yatağın kenarına oturdu. Bir eliyle gelininin saçına götürüp okşarken, diğeriyle gözyaşlarını siliyordu.

"Ağlama güzel kızım, kaç gündür kendini harap ettin. Bak ameliyattan da yeni çıktın, sana üzüntü iyi gelmez."

Asmin hıçkırıkla kesilen sesiyle yanağındaki yaşları silerken, "Bu olay nasıl bu hale geldi hâlâ anlamıyorum anne. O adamı sadece birkaç defa gördüm, o bana sarktı ve bir daha yapmaz diye düşündüm. Her seferinde ağzının payını verdim, peşimi bırakmasını söyledim ama o hep ısrar etti." Çekinik bakışlarını kaimvalidesine çevirip, gözlerinin içine ürkekçe bakarak, "Yemin ederim anne, asla umut vermedim. Hem ondan daha ilk gördüğüm anda tiksindim. Ben hallederim sandım, olmadı. O, o delirmişti. Pars'la beni görünce... Yemin ederim anne benim... hıh benim hıh..." dediğinde artık daha fazla konuşamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Güllü Hanım saçlarını okşarken yanağından öptü. "Tamam kızım, biliyorum, senin suçun değildi. Kendini üzme artık, o adamın

41 Kör Talih/MÜJDE AKLANOĞLU

aptallığı, sapıklığı için heba olma daha fazla. Onu tanırım, küçüklüğünden beri tanırım ben. Aslında babası iyi bir adamdır ama her iyiden bir melek doğmuyor işte. Yazık, adam senin durumunu sormak için kaç defa utana sıkıla geldi. Analar babalar tahtını yapıyor da, bahtını yapamıyor evlatlarının."

Asmin korkak gözlerini annesine çevirdi. Hıçkırarak, kesik sesiyle, "Ama Pars... Ya Pars?" dediğinde yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Bak şimdi kızıyorum artık. Kaç kere söyledim, biz sana inanıyoruz, sen öyle şeyler yapmazsın. Bizim sana güvenimiz tam güzel kızım. Hem Pars'ı görseydin, çıldırmış gibiydi seni hastaneye getirdiğinde. Sana bir şey olacak diye ödü kopmuş, hastaneyi yıkmış resmen. Sana inanmasa bunları yapar mıydı?"

Yaşlı kadın gelinini ikna edip aklındaki kuşkuları silerken, Berfin içeri telaşla girdi. Gözü yaşlı iki kadın da, endişeli bakışlarını Berfin'e çevirdi.

Genç kadın gülerek konuşmaya başladığında heyecanlıydı.

"Siz ikiniz burada ağlaşırken, Aral o adamın yanına gitti."

Asmin kocaman açılmış gözleriyle "Yoksa, o adam?" dedi korkuyla.

Allah korusun!

Berfin kaşlarını çattı. "Saçmalama deli! Allah korusun!" Sonra da kafasını sallayıp, "Dua ettiğim kişiye bak, hay Allah'ım kimlere dua ediyoruz. Adam kendine gelmiş, Aral da doktordan öğrenince, polisler onunla konuşmadan önce kendisi gidip görmek istedi."

Güllü Hanım ellerini göğsüne koyup gözlerini kapadı, Sonra da gelinine sarılıp, derince bir iç çekti.

"Ohhh Allah'ım, Şükürler olsun sana!"

Asmin keyfi yerine gelince, bu sefer hem mutluluktan gülerek, aynı zamanda da ağlamaya başladı. Elleriyle gözlerini silerken, Berfin yanına gelip yanağından öptü. "Kızım senin ayarın yok mu? Üzülsen ağlıyorsun, sevinsen yine ağlıyorsun. Bak tahlil falan yapılmasa hamilesin derdim ama dengeni bozan bebek falan da yok. Ya üşüttün..." derken göz kırptı. "Ya da âşıksın..."

Bu sefer hepsinin gözleri dolu dolu olduğu halde, ağlarken gülmeye başladılar. Birbirlerine baktıkça da sesleri yükseldi.

Pars hapishanenin iki kişilik, küçücük hücrenin ranzasının alt katına oturmuş, gözlerini yerdeki ayaklarına sabitlemiş öylece oturuyordu. Savcının kararına göre bugün nöbetçi mahkemeye sevki olacaktı, eğer o adam şikâyetçi olursa buradan alınıp diğer koğuşlardan birine kalıcı olarak götürülecekti. Kaç gündür ne yiyor, ne içiyor, ne de uyuyabiliyordu. Gözlerini kapatınca Asmin'in acı çığlığı gecesini kuşatıyor, kulaklarında hiç dinmeyen feryatlarını duyuyordu. Sanki boş bir odada akustik bir sesle yüreğinde yankılanıyordu.

Uyuyunca da kanlar içindeki halini görüp, kâbuslarla nefes nefese kalıyordu. Artık uyumaya korkar, sessizliğe dayanamaz olmuştu. Onu görmeyi ne çok istiyordu. İyi haberlerini alıyordu ama bir de görseydi. Uzaktan da olsa razıydı. Hayali hep kafasında canlanıyor, güzel yüzüyle ona yaptığı şebeklikleri hatırladıkça içini ısıtıyordu. Utanınca kızarması, öptüğünde mahcupça başını eğip gözlerini ondan kaçırması, heyecanlanınca özgür davranıp, sonra ne yaptığını anlayınca çocukça bir paniğe kapılması rüya gibiydi.

Ve sonra hayali değişiyordu!

Bakmaya kıyamadığı badem yeşili gözlerindeki hüzün, kirpiklerine sıçramış kanla karışık gözyaşları, al teninde gezdirdiği parmak izlerinin yerine kırmızı kanlar bulaşmıştı. En çok da kanlar içindeki beyaz yüzü, masum bakışları, elinin yanağına son dokunuşu, buz gibi titreyen bedeni kalıyordu aklında. Hâlâ yanağında nefesinin kesik sıcaklığı saklıydı.

Bunu nasıl yapabilmişti, onun canını nasıl yakabilmişti hâlâ inanamıyordu. İşin gerçeği onun nasıl korktuğunu, kendisine nasıl yalvardığını hatırlamıyordu. Komiserin izlettiği güvenlik kamerası görüntüleri beyninde dönüp duruyordu. O an geliyordu aklına, kan tekrar beynine sıçrıyordu. Bu görüntüler, her aklına geldiğinde, o adamı bulup canını almak, hatta eziyet ederek gebertmek istiyordu. Farkında değildi Pars, elleri yine yumruk olmuş, çenesi sımsıkı kilitlenerek kasılmış, dişleri gıcırdamaya başlamıştı. Asmin'in o şerefsize nasıl yalvardığını, tehdit ettiğini, kendini nasıl korumaya çalıştığını, kahretsin unutamıyordu.

Alp denen şerefsizin üzerine nasıl da zalimce gittiğini beyninden

silemiyordu. Yumruk olan elini yatağa vurdu. Canının yanmasını bile hissetmedi. Eli sargıdaydı, Alp'i döverken incinmişti, hastanedeki duvara attığı yumruğu yüzünden parmağının ikisi çatlamıştı. Elini sarmışlardı, çatlak yeri oynar kemikte olduğu için alçıya almamışlardı.

O bu düşüncelerle uğraşırken, ağır demir kapı açıldı. İçeriye dışarının loş ışığı vurdu. Bakışları ışığa düşen gölgeye kaydı. Hapishanenin müdürü ağır adımlarla içeri girdi. Yaşlı müdür, Pars'a yaklaştı. Pars da endişeyle ayağa kalkıp önünde durdu.

"Hakkınızdaki dava için mahkemeniz var Pars Bey, hazırlanın çıkacaksınız. Az sonra gelen ekiple, mahkeme salonuna götürüleceksiniz. Nasıl becerdiler bilmiyorum ama avukatlarınız davayı öne aldırmayı başarmışlar, yani bayağı becerikli bir ekibiniz var, tebrikler."

Aral hastane odasına sessizce girmişti.

Aral yatakta sargılar içinde uyuyan Alp'e usulca yaklaştı. Varlığını hissettirmek için önce boğazını temizledi, sonra Alp gözlerini açınca, gür sesiyle konuşmaya başladı.

"Geçmiş olsun. İyi gördüm seni."

Alp gözlerini kırpıştırıp karşısında Aral'ı görünce ürkerek irkildi. Sonra da kendini zorlayarak gülmeye çalıştı. Fısıltı gibi çıkan ilk sesiyle "Niye geldin? Patronun için merhamet dilenmeye mi? Yoksa yalvarmaya mı?" deyip sinirle dişlerini sıktı. "Bana yaptıklarını ona ödeteceğim, onu hapislerde süründüreceğim. Ve inan bana, o karısını da, onu da perişan edeceğim."

Aral elindeki çantayı kenara koyup, sakin bir şekilde köşedeki sandalyeyi çekip oturdu. Kaşlarını kaldırarak, üzerine rahatça kaykılıp sakin bakışlarını Alp'e sabitledi.

"Bitti mi?"

Alp sinirle kaşını çatınca, kırık burnundaki sargılar gerildi. "Lanet olsun!" diye acıyla inledi. "Senin patronunun bana yaptığına bak, ne hale getirdi beni!"

Aral dişlerinin arasından tıslayarak, sakin konuşmaya çalışıyordu ama bu şerefsizin yüzüne bakmak bile, tüm sinirlerini germeye yetiyordu.

"Asıl senin yaptığına bak; adam hapiste karısı hastanede. Ve Asmin'e bir şey olmasın diye dua etmeye başla, yoksa Pars oradan kurtulur ve inan bana bu sefer işini yarım bırakmaz. Diğer soruna gelince, Pars'ın buraya geldiğimden haberi bile yok. İnan bana, bir duysa senin yanındaki yatakta da ben olurdum. O senin gibi şerefsizlerden merhamet dilenmez, kaldı ki sana ihtiyacı bile yok."

Tongaya gelen Alp sinirle gürledi. "Niye geldin o zaman? Geçmiş olsuna değil herhalde."

Aral çantasına uzandı, yavaşça fermuarını açarken konuşmasına devam etti.

"Dava açmakta kararlı mısın?"

"Evet. O piç kurusu patronunu süründüreceğim, mahvedeceğim karış..."

Aral hışımla yerinden kalkıp, Alp'in boğazına sarıldı. Zaten zor nefes alan adam, gırtlağındaki elle morararak nefessiz kaldı. Öfke saçan gözleriyle bakıp tısladı, sinirden ağzı tükürük saçıyordu.

"Ağzını topla orospu çocuğu, bir daha ona ya da karısına hakaret edersen, seni ona bırakmam ben bitiririm."

Alp korkudan büyümüş gözleriyle Aral'ın öfkeli bakışlarından gözünü kaçırdı, boğazındaki güçlü eli ittirdi. Zaten zor nefes alan gırtlağından hırıltı çıktı, ciğerleri havasız kalmıştı. Aral elini çekse de, uyarıcı gözlerini ondan bir an olsun ayırmadan yerine oturdu. Sanki az önce hiçbir şey olmamış gibi, sakin haline geri döndü. Alp adamın duygu geçişlerine hayretle bakarken, o uysal bir halde, "Şimdi sen Pars'a darp ve adam öldürmeye teşebbüs davası mı açacaksın?" diye sordu.

Alp kekeleyerek, "E-Evet ama bunu niye soruyorsun?" Aral tekrar çantasını alıp, içinden bir dosya ve laptop çıkardı.

"Şundan soruyorum. Senin açtığın davaya karşılık bizim açacağımız davaların listesi burada. Dosyayı Alp'e uzatıp, eline vermeden, alayla geri çekti.

"Ah dur, bunu sana ben sıralayayım. Malum hastasın ya..." deyip açmış olduğu dosyayı Alp'in önüne koydu ve davaların sırasını keyifle okumaya başladı.

"1. Amme davası!

2. Taciz davası!

3. Tecavüze yeltenme!

4. İhaleye fesat karıştırma!

5. Şirket adını kötüye çıkarma... Bilinçli olarak zarar verme... Şirket politikasına aykırı kararlar alıp uymama...

6. -Ki, bu senin de bildiğin gibi, sen Doğanay şirketinde yaptığın eylemle haneye tecavüz ettin, bu da var.

7. Adam öldürmeye teşebbüs. Yani Asmin'e bir şey olmasın diye dua et.

8. 9. 10. 11. 12. 13. ...

Kısacası sen Pars'a açtığın davayla ona en fazla 10 yıl aldırırsın." Elini başına götürüp kafasını kaşıdı, düşünür gibi yaparak pofladı. "İyi hal ve hafifletici sebeplerle bu 5 yıl olur. Haneye tecavüz, eşe taciz 3 yıl... Şirket adını kötüye kullanma 6 ay. Kısacası Alp 6 ay sonra sen bittin! Of çok kötü oldu ya! Pars dışarıda. Ve ben bunu yaparım, sen de bunu çok iyi biliyorsun değil mi?" Gözlerini devirdi. "Biz sana dava açarsak, ki zaten biz açmadan devlet sana dava açtı ve burada da bizden önce davrandı. Onun verdiği karara ek dava, bu saydıklarım arasında yok. Sanırım kısacası 35 yıl ila 45 yıl arasında değişir. İnan bana Pars da rahat durmaz bu arada! Biliyorsun senin işini bitirir. Yani nereden bakarsan bak..." dediğinde heyecanla, "Alp, sen bittin! Bir de bu görüntüler ve tanıklar var, yani şirket çalışanları... Tabii bunlar yanlışlıkla basına da sızabilir, davaların yanında aile şerefinizin çökmesi de var."

Aral laptopu Alp'e çevirip görüntüleri gösterdi. Yaptığı iğrençliği bir de ona izletti. Sonra da çantasını toplayıp geldiği gibi hızla ayağa kalktı. Sakince ceketini ve saçlarını düzeltti. "Hadi bana müsaade, bundan sonrası sana kalmış, memurlar dışarıda istersen konuş. Valla bizde ısrar yok, istersen de dava aç. Karar senin, sen bilirsin." Tam kapıya dönmüştü ki, Alp korkakça haykırdı. "O adamı benden uzak tutun, ben de davadan vazgeçeyim!"

Aral birden durdu. Usulca arkasını dönerek, ciddiyetle kaşlarını kaldırdı. Dudaklarını büzerken, bir taraftan da tırnaklarıyla oynuyordu.

"Valla tutmaya çalışırım ama söz veremem. Sen onun kıymetlisine el uzattın. Onun kadınına uzattığın elini, kesmeden durur mu bilemem!"

Alp korkuyla kırılan koluna baktı. Gözleri irice açılmış, nefesi kesilmişti. Nasıl da soğukkanlıca kırmıştı kolunu. Bu kez Pars'tan gerçekten korktu. Hem de çok korktu. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Ne bu psikopat arkadaşıyla, ne de Pars canisiyle uğraşabilirdi.

"Buralardan giderim. Onu benden uzak tut, karşılarına bir daha çıkmam."

Aral istediğini almış olmanın verdiği rahatlıkla nefesini dışarı saldı. Alp blöfünü yutmuştu, yine de ona belli etmedi.

"Tamam, anlaştık. Onu senden uzak tutacağım, sen de defolup gideceksin buradan."

Pars karakola, mahkemeye, hâkim karşısına derken, 2 günü daha orada geçirdi. Sonrasında koşuşturmalar, davalar ve para cezasına çevrilen dava sonucu ile nihayet özgürlüğüne kavuştu.

Sonunda istediğini almış olarak dışarı çıktı. Saçı sakalı uzamış, beden olarak biraz da süzülmüştü. Koca 10 gün bu ufacık delikte kalmıştı. Nerdeyse işkence gibi geçen günleri saymak dahi istemiyordu. Hapishanenin kapısına çıkınca onu Aral ve Cesur karşıladı. Aral dostuna sevgiyle kucak açtı, Pars da onu minnetle kucakladı. Onlar arabaya doğru giderken, şimdi ise sırada geriye bir tek şey kalmıştı, ama önce kendini toparlaması gerekiyordu.

O vakitler Asmin hastane odasındaki yatağından doğrularak kalkıp, kenara tutunup hareketlendi. Üzerine hırkasını geçirip kafasının arkasındaki bandaja dikkat ederek, saçına bandanasını taktı. Kafasının arkasındaki bandajın görünmesini istemiyordu. Çünkü gazeteciler günlerdir kapıyı mesken tutmuş, her fırsatı gözlüyorlardı. Kendine son kez çekidüzen verdikten sonra annesine baktı.

"Anne, Pars'ın yarın çıkması şerefine bir yemek verelim, tüm aile birlikte olalım, ne dersin?"

Güllü Hanım dolaptaki son elbiseleri de valize koyup fermuarını çekti.

"Tamam, kızım verelim." Valizi koltuktan yere indirip, "Heeh bu da tamam, toparlanmamız bitti." Yönünü gelinine döndü. "Abinle baban da gelsin çıkalım." Asmin hırkasının düğmelerini iliklerken, "Sahi, onlar nerde? Sabahtan beri kayıplar, sen gördün mü?" diye sordu. Başını eğmiş düğmelerini ilikliyordu.

"Gördüm kızım. Az önce Cesur hastaneden çıkış işlemlerimizi yaptırıyordu."

"Ve bitirip geldi," dedi Cesur kapıdan içeri neşeyle girerken.

Asmin kafasını abisine çevirip, "Hadi abi buradan bir an önce gidelim, daha çok işimiz var. Pars yarın çıkıyor." Kafasını kaşıyarak, "O kadar şeyi nasıl yetiştireceğiz?" diye sordu. Ofladı ve sıkıntıyla düşünmeye başladı. Annesi yanına yaklaşıp, ellerini sevgiyle uzattı. Gelininin bandanasından kurtulan saçını yerine koyarken, rahatlatmak için elini sıktı. "Ben varım ya kızım, yaparız el birliğiyle. Hem Berfin'le Asel de var."

Asmin hemen heyecanla atlayıp, "Olsun, daha çok iş var ama..." dediğinde yüzü üzgündü.

Asmin hastane kapısından çıkınca, gazeteciler yerlerinden kalkıp heyecanla yanlarına koştular. Aral ve Cesur onları uzaklaştırmaya çabalarken, Asmin tedirgince merdivenlere yöneldi. Ve başını kaldırıp etrafa bakınırken, adımını attığı ilk anda, gözüne ileride ona bakan Pars takıldı. Kirpiklerini kırpıştırmaya, yine geceler boyu olduğu gibi sanrı görmeye başladığını sandı. Önce gözlerini kapatıp tekrar açtı, sonra sımsıkı kapatıp dua etti. Gözleri tekrar açıldığında, yüzündeki tebessüm büyüdü. Bu gördüğü gerçekti, oydu, kocası. Pars tam karşısında durmuş, ışıldayan kahverengi gözleriyle ve heyecanla ona bakıyordu. Gözleri buluştu önce, aşkla bakan gözleri... Gözbebekleri akmaya hazır yaşlarla dolarken, kalbi deli gibi çarpıyordu. Hem korkudan, hem heyecandan! Korkuyordu, Alp işini yanlış anlamasından sebep ve heyecanlıydı, günler sonra özlem duyduğu adam karşısında ona bakarken... Öylece donup kalınca, Pars onun tereddüdünü hissetmiş olmalı ki, yüzünde kocaman gülümseme ile ve gözleri özlemle parlayarak kollarını karısına açtı.

Asmin'in gözü ne kimseyi gördü, ne de kulakları sesleri duydu. Herkesi, her şeyi unutup, gözünden yaşlar akarken tüm gücüyle bağırıp Pars'ın kollarına koştu.

"Paaars!"

Pars kollarına koşan hayat kaynağına, daha yanına tam olarak gelmeden, ayaklarını yerden keserek sıkıca sardı. Bu öyle bir sarılmaydı ki, birbirlerine canlarını yakacak kadar sıkı sarılıyorlardı. Yüzünü boynuna gömüp, mis kokusunu derin derin içine çekti. Onun taze çiçek kokan tenini nasıl da özlemişti. Asmin'in gözyaşları Pars'ın boynuna aktıkça, Pars daha çok sıkıyordu karısının ince belini.

Sonunda kendinden ayıracak gücü bulup, biraz geri çekildi.

Karısının yüzüne hasretle dalıp, gözlerini, yanaklarını ve en son da dudaklarını öptü. Onun bu öpüşünde şehvet yoktu, sadece özlem vardı. Saf özlem. Asmin de kocasının öpmelerine karşılık verirken, kırık sesiyle "Geldin, geldin..." diye sayıklıyordu.

Pars boğazını sıkmaktan kalınlaşmış sesiyle, "Geldim aşkım, yanındayım, buradayım," diye tekrarladı. Karısını tekrar kollarına alıp, yine dudaklarından öptü. Ufacık dokunuşla ve nazik temaslarla geri çekilip, alnını alnına dayadı. Elleri hâlâ karısının yüzünde dururken, nefesini içiyordu. Derin derin nefes alıp veriyorlardı ikisi de. O anda flaşlar patladı, az önce kendi seslerinden başkasına sağır olan kulaklarına uğultular gelmeye başladı.

Pars kafasını kaldırınca ancak fark etti. Cesur, Mahmut Bey ve annesi, hatta tüm sevdikleri orada öylece durmuş, anlayışla onlara bakıyorlardı. Hem de yarın tüm ülkeye yayılacak haberin sahipleri, gazetecilerle birlikte.

Tabii bir de sevinçten ağlayan annesini, bu hengâmede unutmuştu Pars. Elini ağzına kapamış, usul usul ağlıyordu gerilerinde. Pars, Asmin'in elini tutup annesinin yanına yürüdü. Sadece annesine sarılmak için bıraktı karısının elini. Annesine, şefkat limanına sıkıca sarıldı. Yaşı kaç olursa olsun, ona dokunduğu an, yedi yaşında masum bir çocuk oluyordu Pars. Onun şefkatine ve ilgisine muhtaç bir çocuk... Güllü Hanım gözyaşları eşliğinde, doya doya kokladı kuzusunu. Gazeteciler sorularına tekrar başlayınca geri çekildi.

"Pars Bey, suçsuzluğunuz kanıtlandı ne hissediyorsunuz?"

"Pars Bey, eşinizi iyi gördük, peki Alp Bey nasıl?"

"Doğanay holding, Karaçan holdingle bağlarını kopardı mı?"

Annesinin ve karısının elini tutup hızla arabaya bindirdi, Cesur'un gözüne bakınca o da anladı. Babasını alıp hemen arka koltuğa geçtiler. Asmin'i yanına oturttu, annesi, kayınpederi ve Cesur arkaya geçtiler. Berfin ve Asel de derhal Aral'ın çalıştırdığı araca koşturdu. Az sonra peş peşe yola koyuldular ve Aral onların yalnız kalması gerektiğini düşünerek arkadaşına mesaj atıp daha sonra uğrayacaklarını belirtti. Pars kısa bir an mesajı okuyup gülümsedi ve telefonu mıknatıslı tutacağa tekrar yerleştirdi.

Pars hızla arabayı otoparktan çıkardı. Asmin, Pars'a doğru dönüp, hâlâ ağrıyan acılı başını usulca araba koltuğuna yasladı. Kafasının arkası dikişliydi, acımasın diye tam yaslayamıyordu. Gözlerini kocasına

mıhlayıp, özlemle, hasretle izlemeye başladı. Ne çok özlemişti onu. Aslında utanması lazımdı. Annesi, babası, abisi aynı arabadaydılar ve o utanmak şöyle dursun, aklına bile gelmemişti. Sadece içinden geldiği gibi davranmak istiyordu. Doya doya onu izlemek, yüzünün her hücresini hafızasına kazımak...

Pars karısının kendisini izlediğini hissettikçe sabırsızlanıyor, gaza biraz daha basıyordu. Yola bakan yüzünde duruşu ifadesiz, dudakları hafifçe yukarı kıvrıktı. Direksiyondaki elini uzatıp, karısının küçük elini avucuna aldı. Araba yavaşladı, kırmızı ışık yanınca o küçük eli dudaklarına götürüp üzerine ufak ama içten bir buse koydu. Başını ona çevirip göz kırptı, kafasını yaklaştırdı fısıldayarak, "Eğer bana böyle bakmaya devam edersen, kaza yaparım," diye uyardı.

Asmin aldırmadı, nazlıca gülümsemesiyle, kızararak bakmaya devam etti. Üstüne üstlük bir de omuz silkeledi. Pars onun yaptığı bu çocukça harekete gülüp, tekrar elini öptü, gözlerini gözlerine mıhlayarak çapkınca göz kırptı. Arkadan annesinin öksürüklerini duyunca, aynadan arkasına bakıp, bu sefer de ona göz kırptı. Yaşlı kadın onaylamayarak başını sallalarken gülümsedi.

Sonra Cesur soğuk bir espri yaptı. O an Asmin gülerek başını tutunca, Pars endişeyle Asmin'e baktı. Gülüşü yüzünde donarak bakınca, Asmin hemen lafa atıldı.

"Beyin kanamasından ölmedim ama gülmekten öleceğim galiba."

Söylediği masum şeyle Pars'ın suratı asılınca, dayanamayıp kocasının elini avucuna aldı ve tıpkı onun gibi çekinmeden dudaklarına götürdü.

"Suratını as diye demedim, kimmiş ufaklık şimdi? Sen benziyorsun alıngan ufaklıklara," diye alay etti. Pars durgunca karısına baktı, onun gülen gözlerini görünce, eli mahkûm kırıkça tebessüm etti.

Pars arabayı evin girişine park ettiğinde akşam olmak üzeriydi. Herkes tek tek arabadan inip kapıya yöneldi. Pars karısına destek olmak için belini sıkıca kavramış, arkalarından sessizce yürüyorlardı. Zaten Asmin'in, onun yanında olmasından başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Güllü Hanım kapıyı açınca, hepsi birlikte içeri girdiler. Elif de hemen kapının girişinde onları bekliyordu.

"Berfin Hanım'la Aral Bey yok mu efendim?" diye sordu merakla arkaya bakarak.

"Yok kızım, sonra uğrayacaklarını söylediler." Güllü Hanım salonun kapısına gelince, arkasını dönüp birbirine hasretle bakan çocuklarını izledi. Pars, Asmin'e sarılmış, kolay yürümesini bahane ederek anın tadını çıkarıyordu.

"Sütannem niye gelmedi, ayıp oldu onlara," dedi Asmin huzursuzca.

"Sonra gelir kızım, yabancı yerde mi, yeğeninin kızının yanında. Merak etme, sen dinlenince gelirler, dayanamazlar," derken oğluna baktı. "Oğlum sen Asmin'i odasına çıkar, dinlensin biraz. Elif tüm hazırlıkları yaptı." Sonra onların birbirlerine özlem dolu bakışlarına memnun olarak, ipleri yine eline aldı. "Pars sen de geri gelme oğlum, sen de yorgun görünüyorsun, yat dinlen. Cesur, sen de oğlum, kaç gündür perişan oldun. Çık odana dinlen. En son Mahmut Bey'e bakıp, "Biz de birer kahve içeriz değil mi dünür?" dediğinde, yaşlı adam başını sallayıp salona geçti.

Pars'la Asmin birbirlerine bakıp tebessüm ettiler. Pars karısıyla merdivenlere doğru yürüdü, basamağa gelince durdu. Asmin daha ne olduğunu anlamadan kendini Pars'ın kollarında bulduğunda, ağzından küçük çaplı bir çığlık koptu. Düşme korkusuyla kollarını boynuna sıkıca doladı. Gözleri kocasının ışıldayan gözleriyle birleşince, Pars kafasını yavaşça aşağı eğip Asmin'in yüzüne yaklaştırdı. Ilık nefesi yüzüne çarparken, fısıltı gibi sesiyle gözlerini gözlerinden ayırmadan, "O kadar uzun bekleyemem, sen yavaş hareket ediyorsun," diye hayıflandı ve edepsizce göz kırptı. "Ve ben seni çok özledim Dağ Çiçeğim..."

Asmin önce aşkla baktı ona, o da ne çok özlemişti kocasını. Sonra gözleri arkadaki abisine kayınca, utangaç yüzünü eğdi, çekinik bakışlarını kocasının gömleğinin yakasına dikip, dudağının kıyısını dişledi. Pars hızla odaya çıkarken, arkalarında olan Cesur, onlara bakmamak için ayaklarına bakıyordu. Onların o hali o kadar tatlı, o kadar seyirlikti ki, aslında doya doya kardeşinin gülen gözlerini izlemek istiyordu. Ama kızardığını, utanıp başını sakladığını görünce, onlar merdiveni çıkana kadar sabırla bekledi. Sonra da arkalarından kafasını sallayarak, unuttukları valizi alıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Pars, Asmin kucağında olduğu için aralık kapıyı ayağıyla açtı, içeri girince de sertçe kapattı. Elif Hanım'ın Asmin için hazırladığı hasta yatağına yaklaşırken, "Bu çok güzel!" dedi Asmin. Kocası bedenini yatağa yavaşça bırakarak doğruldu.

Gözlerini karısına tekrar çevirip, "Neymiş güzel olan aşkım?" diye sordu.

Asmin utansa da gözlerini gözlerinden çekmeden devam etti. "Senin kollarında olmak... Bu çok güzel! Bunu alışkanlık haline getirebilirim. Hem de bir ömür boyu."

Pars karısının hırkasının düğmelerine uzandı. Sanki senelerdir ona dokunmamış gibi tedirgince ilikleri açarken, "Ben de bir ömür seni kucağımda taşıyabilirim. Zaten kuş kadar canınla, kalbimin yanında sadece sen varsın," dedi sırıtarak. Hırkasını çıkarınca yere eğilip, küçücük ayaklarını eline aldı ve ayakkabılarını da tek tek çıkardı. Dizlerinden tutup yatağa yavaşça çevirdi, bacaklarını usulca bıraktı. Ayağa kalkıp bandanasına uzandı. Ama Asmin, o anda panikledi ve Pars'ın elini bileğinden tutup, dokunmasına izin vermedi. Gözünden bir damla yaş süzülürken, "Çıkarma!" diye inledi.

Pars kaşlarını çatıp, Asmin'in bileğindeki elini yavaşça aşağı indirdi. Neden saçını açmak istemediğini anlayamadı. Yanına oturup, Asmin'in üzgün yüzünü kendine çevirdi. Gözünden akan damlaları başparmağıyla silerken, "Neden ağlıyorsun Asmin? Ben mi bir şey yaptım?" diye tedirgince sordu.

Asmin *yok* anlamında başını salladı, bakışları hâlâ aşağıdaydı.

"Aşkım, gözlerime bak, neden ağlıyorsun?"

Asmin'in gözünden bir damla yaş daha süzülürken, "Çünkü çirkin duruyor," diye inledi. Pars elinin birini tekrar bandanaya uzattı. Karısına anlayışla bakarak saçlarından aşağı kaydırdı. Daha bandana başından aşağıya süzüldüğü an, Asmin panikle elini tepesine sarıp, başının arkasını kapadı.

"Bakma! Bakmanı istemiyorum."

"Bakmak istiyorum," dedi Pars üzgünce. "Benim yüzümden oldu."

Asmin hıçkırarak ağlarken, yüzündeki yaşlar yanağından çenesine akıyor, oradan kucağına damlıyordu. "Ke-kesmişler a-ameliyat için... Arkasındaki kısmı kesmişler, orda saçım yok artık. Çok kötü duruyor, hatta iğrenç."

Pars Asmin'in kafasını çevirip, saçlarının arkasına baktı. Koklamaya kıyamadığı, öpmeye doyamadığı ipek saçlarının bir kısmını kesmişlerdi ama bağlarsa ya da topuz yaparsa, o kadar fark edilmezdi. Tekrar karısının yüzünü kendine çevirdi. Ellerini, ellerinin arasına alıp üzerlerine öpücük kondurdu ve dudakları bir müddet orada bekledi. Kafasını kaldırınca, üzgün bakışları karısının sulusepken gözleriyle

kesişti. Asmin'in hıçkırıktan omuzları sarsılırken, "Özür dilerim meleğim. Ben böyle olacağını bilemedim. Benim yüzümden oldu," diye pişmanlıkla söylendi.

Asmin hıçkırarak Pars'ın boynuna sarıldı. "Hayır, senin hatan değildi. Ne senin, ne de benim hatamdı."

Pars Asmin'in kollarını boynundan ayırıp, "Saçlarını o kadar da çok kesmemişler! Hem kel bile olsan sana yakışırdı. Ben her halini severdim," dediğinde, Asmin'in kalbi bir an durdu. Gözleri irice açılırken, aklında kalan tek cümle "severdim" kelimesi olmuştu. Gözleri dolarak kocasına baktı yine. Yutkunarak, titrek sesini ayarlayamadan, "Beni seviyor musun?" diye sordu merakla.

Pars karısına sarılıp, "Nasıl söz? Bunu hissetmiyor musun?" diye sordu. Sert sert vuran kalbi karısının göğsünde can buluyordu.

Asmin de ona iyice sarıldı. Başını omzuna yaslayıp, "Sadece duymak istiyorum," diye fısıldadı. "Çok bekledim bunu..."

Pars, Asmin kollarındayken, saçlarına gömdüğü burnuna doya doya kokusunu çekti.

"Seni bir serçenin gözyaşı kadar çok seviyorum."

Asmin üzgünce kollarını çekip, sıcaklığını da yanında götürerek ayrıldı. Kalbi kırılmıştı. Yüzü asılmış, içine kızgın bir taş oturmuştu. Gözleri de dolmaya başlamıştı yine. Pars onu o kadarcık mı seviyordu? Yani bir damla kadarcık! Dudaklarını sallandırarak kırgınca söylendi.

"O kadarcık mı seviyorsun beni?"

Pars, Asmin'e tekrardan yaklaşıp, alnına alnını yasladı. Nefesleri birbirine değiyordu şimdi. Bir eliyle sırtını okşarken, diğeri yanağını okşuyordu.

"Çocuk gibi küsme sevgilim," dedi haylazca. "Asmin..." dedi tutkulu sesiyle. "Seni bir serçenin gözyaşı kadar çok seviyorum. Çünkü serçeler döktükleri ilk gözyaşında ölürler. Seni hayat kadar çok seviyorum."

Asmin'in karnındaki ağır kaya kalkmıştı, şimdi yerine daha farklı hisler kök salmıştı. Sanki uçaklar kalkıyor, uçurtmalar uçuyordu bedeninde. Bunu duymak her şeye bedeldi. Yaralandığı için üzülmesi lazımdı ama o mazoşistler gibi buna nerdeyse seviniyordu. Bu sözleri duymak için, bir daha olsa, bir daha yaralanırdı. Seviyordu kocası onu, onun kadar çok seviyordu. Asmin'in kalbi atmayı kesmişti, sanki nefesi karnında donup kalmış, orada da ağırlık yapmıştı.

Kollarını kocasının boynuna daha sıkı sardı. "Ben de seni ölecek kadar çok seviyorum. Senin şu serçenin gözyaşı kadar, hava kadar, su kadar çok, hayat kadar... Nefes kadar çok seviyorum," deyip dudaklarını kocasının dudaklarına değdirdi. Sıcacık dudaklarını, ağzının tadını özlemişti. İştahla öpmesine, sımsıkı sarılıp bedeninde can bulmasına hasret kalmıştı. Dudakları hararetlendi. Sanki öpüşmüyorlardı da, birbirlerini içiyorlardı. Daha şimdiden ikisinin vücutları da alev alev yanıyor, arzuları iradelerini deliyor, ihtirasları damlarında kızgın alevler gibi kaynıyordu. Pars öptükçe Asmin kendini ona daha çok yaslıyor, elleri güçlü kollarında, pazıların da, sıcak teninin her zerresinde ne istediğini bilerek geziyordu. Pars zor da olsa bal tadını aldığı ağzından kendini ayırdı. "Eğer şimdi durmazsak, sonu kötü olacak! Ben de o kadar sabır yok Asmin... Dur." Asmin onun dudaklarının ayrılmasına kızmış olacak ki, homurdanarak dudaklarına geri yapıştı.

Pars tekrar dudaklarını alıp, bu sefer bedenini de geriye çekti. Yüzünde kocaman gülümsemeyle "Şaşwaz, sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Hastasın ve sen beni biraz daha böyle öpersen, ben de vücudumun kontrolünü kaybedeceğim. Senin hasta olduğunu unutup devam edeceğim. Sonra..."

"Ne yapacaksın?" dedi karısı arzulu gözlerini gözlerine mıhlayıp, nazlı bir kıvranmayla bedenine sokulurken.

Pars ateşte yanıyormuş gibi gerileyince, Asmin kızarmasına rağmen yatakta geriye çekilerek, üzerini çıkarmaya başlamıştı. Pars yataktan dehşet bir ifadeyle kalktı. Bir adım gerileyip, bocalayarak ellerini saçlarına daldırıp öksürdü. Sonra birden aldığı kararla, banyoya doğru yürürken, homurtular halinde söyleniyordu. Tam içeri girecekken, kafasını karısına çevirdi. Ateş saçan bakışları üzerinde dolanırken, ağzı kuruyor olmalıydı ki, dudaklarını yaladı.

"Asmin, rahat dur olmaz mı? Sen iyileşene kadar, senden uzak duracağım, doktorun talimatı var ve inan bana, şu anki yaptığın eziyetin acısını sana fena halde ödeteceğim."

Banyonun kapısı sertçe kapandığında, "Asmin dudaklarını büzerek yatağa uzandı. Bu birkaç hafta nasıl geçecekti?"

Birbirinden ayrı durmaya çalışarak geçen bir hafta!

Eziyet gibi, işkence gibi ve hatta... Hatta zulüm gibiydi. Yataktan rahatsızlık duyarak kalkılan sabahlar, birbirlerine özlemle bakan ama ayrı kalmaya çalışan âşıklar... Misafirlerin gittiği, hayatın normale döndüğü anda, yani nerdeyse kocaman bir hafta sadece huzursuz uykular dışında bir de uzak durma telaşı vardı.

Asmin kaimvalidesiyle karşılıklı oturmuş çaylarını içerken, bir taraftan da bahçeye dikecekleri yeni çiçeklerin isimleri hakkında sohbet ediyorlardı. Pars salonun kapısından içeri girdiğinde, bir koltukta annesine, bir de karşısındaki kanepede oturan karısına baktı. Gözleri hızla oturacağı yeri taradı. Diğer koltuk zaten köşedeydi. Normalde Asmin'in yanına otururdu. Ama şu anda, bu raddeden sonra onunla yan yana olunca, ateşe düşmek gibi olacaktı, malum kendini durduramıyordu. Özlemişti karısını, hem de kafayı sıyıracak kadar çok. Elini sıkıntıyla saçlarına gömdü önce, sonra gözüne kestirdiği yerle, köşedeki koltuğa geçip oturdu. Güllü Hanım kaşlarını çatarak oğlunu izliyordu. Ama Pars farkında değildi. Dudaklarına götürdüğü bardağı yarı yolda kesti, sonra da kızgınca bakarak, "Siz kavgalı mısınız?" diye sordu.

Asmin şaşkınca annesine baktı. Bocalayarak, "Yoo!" dedi ama gözlerini de kaçırmıştı.

Daha sakin konuşan Pars, "Nerden çıktı bu soru anne?" diye sordu.

Yaşlı kadın nazlıca omzunu silkelerken, elindeki bardağından bir yudum daha aldı. Gözleriyle onları süzerek, tepkilerinden emin olmaya çalıştı.

"Ne zamandır birbirinizden kaçıyorsunuz gibi geldi de bana."

"Sana öyle gelmiş tombiğim. Pars kafama dokunup da canımı yakacak diye tedirgin oluyor, hepsi bu," diye açıkladı Asmin kavlince gerçeği.

"Anne oğluna dayanamıyorum, o ise ayrı konu! Birbirimizi artı ve eksi gibi çekiyoruz, patlama yakındır," diyemeyeceğine göre en güzeli kıvırmaktı.

"Heh... İyi o zaman. Sakın çocuklar, bak kaç gündür sizi öyle görünce korktum." Dudaklarını büzmüştü. Cidden aralarında bir sorun olmasından korkmuştu.

Asmin yerinden kalkıp kocasının yanına oturdu. Annesinin

yanında hiç yapmadığı bir şeyi yapıp, Pars'ın şaşkın bakışları altında bir nebze yükselip, yanağına öpücük kondurdu. Pars'ın önce kaşı çatıldı, sonra da dudakları memnuniyetle yukarı kıvrıldı. O da elini kaldırıp, karısının omzuna doğru uzattı. "Şimdi oldu mu ana?" diye de sormayı ihmal etmedi.

Yaşlı kadından aldıkları tepki çok güzeldi; rahatlamış bir koca, "Ohhh!" çekiş.

"Doktoru duydun Pars, hiçbir sorun yok. Hem kaç hafta oldu artık, ben de işime geri dönmek istiyorum."

Pars kaşlarını çatarak sandalyesine oturdu. Servis tabağına kahvaltılıklardan koyarken, "Unut ufaklık, tam olarak iyileşinceye kadar işe gelmiyorsun."

Asmin kızgınca sandalyesini çekti, çocukça bir küslükle oturup somurttu. "Bunu hangi Pars olarak söylüyorsun?"

Pars tabağındaki zeytinden bir tanesini çatalına batırdı. Ağzına atmadan önce sakin bakışlarını karısının yüzüne çevirdi.

"Kocan ve patronun olan Pars söylüyor. Ayrıca seni çok seven Pars daha çok söylüyor."

Yan sandalyedeki gülme sesi üzerine, Asmin ümitle bakışlarını annesine çevirdi. "Anne sen de gülerek ona çanak tutuyorsun, biraz benden taraf ol ya, ben çalışmak istiyorum."

Yaşlı kadın gelinine aldırmadan oğluna döndü, gülen gözleriyle konuştu. "Aferin oğlum, böyle devam et. Ben de gelinimle güzel vakit geçirmeye devam edeyim."

"Ederim annem sen yeter ki iste."

"Al anasını vur oğluna işte," dedi homurdanan Asmin. Yerinden kalktı, gözleri intikam naraları atarken, kaimvalidesinin yanına gidip, ellerini kadının koltuk altlarına soktu ve vicdansızca gıdıklamaya başladı. "Demek öyle tombik ha, bana komplo kurarsın. Sen unutmuş olabilirsin ama ben hakkımı savunmayı unutmadım. Al sana ceza, biraz gülme krizi geçir rahatlarsın." Yaşlı kadın kahkahalarla gülerken, Pars elini masaya dayamış onların neşeli halini izliyordu.

Az sonra Pars son lokmasını da ağzına atıp masadan kalkarken, Asmin'e yaklaştı. Asmin umursamadı onu. İşe yollamadığı için nazlı bir tavır içindeydi. Pars elini omzuna koyarak, karısının yanağına bir öpücük kondurdu ama dudakları biraz uzun kaldı, hemen çekmedi. Sonra da annesinin yanağına öpücük kondurup, "Hadi ben işe geç kalmayayım, akşama görüşürüz," deyip karısına edepsizce göz kırptı.

Asmin kızaran yanaklarıyla mahcupça yerinden kalktı. "Ben de seni geçireyim bari."

Pars işte buna itiraz edemezdi. Aksine beklentiyle karısına elini uzattı. Sanki birlikte gezmeye gider gibi, el ele tutuşup hole doğru yürüdüler. Dış kapıya yaklaşınca, Pars karısına dönüp, "Hani benim şans öpücüğüm? Hep kaytarıyorsun," diye çıkıştı.

Asmin önce kızıyor gibi yapıp ağzını burnunu tatlı cadı misali kıvırdı, sonra arzusuna yenilerek ışıldayan gözlerle ona yaklaştı. Ayaklarını kaldırıp parmak uçlarına basarak, ellerini kocasının boynuna doladı. Dudaklarına dudaklarını bastırdı. Masum ve bol şans içeren bir dokunuş olacaktı ama yapamadı. Kocasının kokusuyla mest olunca, inleyerek onu koklama hatasında bulundu. Tam isteksizce geri çekiliyordu ki, beline inen eller onu sert vücuduna yaklaştırıp ateşi fitilledi. Önce hasretli bir tepkiyle, sonra yakıcı bir arzuyla, en son ihtirası bol bir işkenceyle öptü.

Öpücükleri her saniye daha çok ateşlendi. Pars karısının hasta olduğunu unutup, özlemle dudaklarının tadını çıkardı. Aklı başına gelip zorlukla kendini geri çektiğinde ise, ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Dudağını boynuna gömerken, arzudan kalınlaşan sesiyle, "Bugün akşam olmayacak!" diye şikâyet etti. Asmin kafasını geriye çekip, gözlerini kocasının ona aşkla bakan kahvelerine dikti. Hiç kahveler yanar mıydı? Yanıyordu işte. Pars ona böyle aşkla baktığı her zaman kahveleri alev alıyor, gözbebeklerinin etrafındaki iris çizgisini kızıl bir alev, içini de yıldız gibi parlamalar sarıyordu. Ne zaman baksa yakıyor, tüm mantığını yağ gibi eritip kızı serseme çeviriyordu.

"Bana kalsaydı kendine bu kadar eziyet etmene gerek kalmazdı Pars. Ama madem doktor izin verdi, belki ben de sana bu gece bir sürpriz yaparım," demesiyle kocasının kollarından ayrıldı. Bir adım gerileyip göz kırptı ve kalçasını sallayarak salona geçti. Eğer yakalansaydı kocası işi gücü, hatta o çok çalıştığı toplantısını unutup, onu kucakladığı gibi üst kata çıkarır, kıyafetlerini çıkarmadan duvara

yaslardı. Asmin'in içi bir hoş oldu. Bunu düşünmek bile içindeki bir şeylerin fitilini ateşlemişti. Hava mı ısınmıştı? Elini yelpaze gibi yüzünde sallarken, hain dudaklarına yerleşen şeytani bir gülüş suratına misafir oldu.

Pars ise hâlâ çakılıp kaldığı girişte, karısının arkasından arzu dolu gözlerle kalçasına bakarak yutkunduğu anda kalmıştı. Bedeni gerilip, kasıkları demir gibi olurken, karnında sert bir yanma hissi vuku buldu ve dişlerini sıkarak, "Bu şaşwaz benim sonum olacak!" diye güldü.

Akşama kadar evde geçen saatler güzeldi, ama Asmin çalışarak geçirdiği günleri daha çok seviyordu. Böyle evde avanak gibi dolanırken kendini boş ama çalıştığı zaman işe yarar olmak onun içini rahatlatıyordu. Öğle saatlerinde yine kocasını arayıp, sitem ederek işe gelmesi için baskı yapmış ve bunu duyan kaimvalidesinden bir kez daha azar yemişti.

Sonunda akşam oldu. Şu aralar en çok sevdiği vakitler nedense akşamlar oluyordu! Her akşam kukumav kuşu gibi cama tünüyor ve kocasının işten gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Yeter kızım, kaç saattir camın önündesin, bacakların koptu. Ya artık bir yere otur ya da kocanı arayıp ne zaman geleceğini sor."

Asmin başını bile oynatmadan, "Şimdi gelir anne, iş saati çoktan bitti, trafikte takıldı herhalde." Lüks arabanın bahçeye girmesiyle, ellerini birbirine çarparak çocuk gibi yerinde zıpladı. "Geldi! Geldi!

"He kızım, az önce Cumhur Reisi, şimdi de Bizans Kralı geldi. Hey Allah'ım, gören de kocanı seneler önce yolladın sanır."

Asmin onun alayıyla kızararak, mahcupça dudağının kıyısını dişlerken, "Anne ya, uf!" dediğinde sitem etmiyor, sadece utanmasına tepki veriyordu.

Yaşlı kadın gülerek, heyecanla kapıya koşmak için can atan gelininin arkasından söylendi. "Tamam, kızarmış tavuğa dönmeden önce, istersen karşımdan çekilebilirsin köle." Elini garipçe tepesinde sallarken, kahkahasını bastırmaya çalıştı. Sinsi gülüşlerinin arasından, "Koş bari o kadar nöbet tuttun, aç kapıyı, hakkın nasılsa..."

"Dayê çok kötüsün."

Asmin tüm sözlere aldırmadan koşarak kapıya giderken, annesi daha fazla gülme işkencesini tutamadı. Bu onu cidden kızdıracaktı ama elinde değildi.

Asmin hayıflanarak hole geçti. "Oğlunun anası ne olacak!" Ne anlıyorlardı ki onu durduk yere kızartmaktan?

Pars kapının önüne henüz gelmiş, yorgun halde daha zile basacaktı ki kapı apansız açıldı. Adam daha kafasını kaldıramadan, Asmin üzerine atlayarak kollarını boynuna doladı. Cızır cızır sesiyle hesap sorar gibi değil de, özlemle beklediğini belirterek, "Neredesin sen, camda ağaç olup ananın diline düştüm!" diye burnunu kaldırdı.

Pars gülerek kollarını karısının ince beline dolarken, "Böyle karşılanacağımı bilseydim, eve her akşam geç gelirdim," diye göz kırparak dalgayla değil ciddiyetle söylendi.

Asmin koluna ufacık elleriyle yumruk atarak, "Hainlik yapma Pars! Hele bir yap! Bak ne yapıyorum."

Pars etrafına bakındı. "Karşılama komitesi bu kadar sanırım. Yoksa beni dışarıda mı bırakacaksın? İçeride daha çok işe yarıyor inan bana," diye arsızca kulağının dibinde fısıldadığında, Asmin gülerek bedenini kocasının kollarından kopardı. Onun saçlarını koklama ayinini yarıda kesip, elinden tutarak kocasını salona doğru çekti.

Pars gözlerini karısının kızarmış yüzünden ayırmadan, annesine hitaben konuştu. "İyi akşamlar sultanım..." Kadın güldü. "Yanlış yere dedin oğlum, o karın, anan olan benim..." diye çıkıştı.

Pars annesine bakıp sırıttı.

Asmin homurdanarak dudaklarını büzüp haykırır gibi kızdı. "Diyorum işte, sen onun klonusun."

"Sana da iyi akşamlar oğlum. Bugün geciktin, hayırdır? Yazık kızın bacakları koptu seni camda beklemekten. Dedim, *kızım seni cama yapıştırayım* ama istemedi, utandı zahir." Asmin dalga geçilmesinden sıkılarak, "Soytarınız ben miyim ya? Ne diye alay ediyorsunuz?" diye yüzünü düşürdü.

Kocası yanağına dokununca nazlıca omzunu sarstı. Güllü Hanım, "Hadi yemeğe geçelim oğlum, karın nasılsa birazdan barışır. Küs kalamaz benim çitliğim," dediğinde Asmin kıkırdamaya başlamıştı bile.

Saatler ilerledikçe, her zamanki gibi kanepeye oturmuşlar, ailecek televizyonun karşısında film izliyorlardı. Pars ikiliye baktı. Asmin heyecandan ağzına doldurduğu mısırlarla savaşıyor, annesi sanki birazdan televizyonun içine girip bu gidişata müdahale edecekmiş gibi tetikte duruyordu. Pars iç gererek, dirseğini kanepenin arkalığına yaslayıp, başını eline dayadı.

"Yarın hafta sonu, tatile çıkıyoruz. Valizlerinizi yatmadan evvel hazırlayın, sabah erkenden yola çıkmış olacağız."

Asmin ağzına attığı mısırı yutamayınca öksürdü, Güllü Hanım, "Pars, bir sus oğlum geliyor katil..." diye garip bir tepki verdi. Birazdan emelini gerçekleştirip televizyonun içine girerek, katilden o zavallı kızları kurtaracaktı. Sonra oğlunun ne dediğini idrak edince durdu ve şaşkın bakışlarını yana çevirerek, "Ne?" dedi cırlayarak.

Asmin kocasının kolunun altından kalkıp, şaşkın gözlerini ona çevirerek öksürdü ve lokmasını yutkundu.

"Bunu şim... şim-di mi söylüyorsun Pars?"

"Ağzındaki lokmayı yut Asmin, bana canlı lazımsın." Asmin kocasının böğrüne dirseğini biraz sertçe dürttü.

Pars karısının kucağına uzandı ve avcuna doldurduğu mısırdan ağzına atarken sakince yanıtladı. "Ben de yolda karar verdim, biraz temiz hava hepimize iyi gelecek."

Güllü Hanım anlayışlı bir tavırla gözlerini yine televizyona çevirip geriye yaslandı. "İyi düşünmüşsün oğlum ama siz gidin, ben gelmem. Hem siz yeni evlisiniz benim ne işim var yanınızda? Balayı denen o şeyden yaparsınız işte..."

Yaşlı kadın gülümseyerek oğluna bakınca, Pars, Asmin'in gözlerinin içine baktı ve ne diyeceğini bekledi. Asmin tam da düşündüğü şeyi yaptı. Nitekim onu tanıyordu, bunu kabul etmeyeceğini ise adı kadar iyi bildiği için susuyordu. Şu kısacık zamanda aklından ne geçtiğini, gözlerinden nereye daldığını anlar olmuştu ve onu tanıdığı için çok mutluydu.

Asmin kaimvalidesinin dizlerine koyduğu eline uzanmış, üzerine öpücükler kondururken, "Olur, mu tombiğim sensiz gitmek? Ben sensiz sıkılırım oralarda... Sen de bizimle geleceksin!" diyerek gülümsedi.

"Kocan var ya kızım, sıkılmazsın."

"Bazen sıkılırım. Pars bazen çekilmez oluyor, biliyorsun," dediğinde ona imayla bakan adama ters bir bakış attı. "Bu yüzden gelmen şart!"

"Yok kızım. Siz gidin hem balayına da çıkmadınız, bu sayede o da aradan çıkar."

"Olmaz tombiğim... Aklından çıkar bunu. Sen gelmezsen bu tatilin ne anlamı kalır, hem sen olunca balayı olmayacak mı? Bizim

fotoğraflarımızı kim çekecek, sürekli birisini bulmak zor olur. Sen de dedin ya, bu bizim ilk tatilimiz, ölümsüzleşmeli." Pars sakince yerinden kalktı.

"Tamam, karar verildiğine göre herkes sabah erkenden hazır olsun. Kahvaltıyı da dışarıda yaparız." Asmin'e dönüp, içinde arsız manaların barındığı gözleriyle derince baktı. Asmin inatla anlamazlığa vurunca, bir an omuzuna atıp götürecekmiş gibi bakarak eğildi ve karısı refleks olarak nefesini tutunca, "Beni zorlamak istemezsin Asmin. İnan yaptıklarımdan sonra annemin yüzüne sen bakamazsın, ben çok rahat bakarım," diyerek kaş göz yapıp, üzerine gölgesini düşürdüğü bedenini kaldırdı ve uyararak odadan çıktı.

Asmin çaresiz bir ürkeklikle yerinden kalkıp, annesinin yanağına öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz tombiğim, hazır ol. Başın tutsa, tansiyonun çıksa, hatta kalp krizi geçirsen bile geliyorsun." Sonra yürürken devam etti. "Ben yatmaya gidiyorum, sana iyi geceler. Zaten filmin sonu belli!"

"İyi geceler kızım," dedi kadın gelininin bıraktığı mısır kâsesini kucağına alırken.

Asmin hızla merdivenleri çıkıp odanın kapısını açtığında kalbi deli gibi çırpınıyordu. Kapıyı kapatırken, gözleri odada şöyle bir gezindi, kocası yoktu. Eli saçına gitti, düşünür gibi kaşıdığı sırada, Pars arkadan sessizce yaklaştı ve kollarını beline sımsıkı dolayıp, sırtını göğsüne yasladı. Asmin korkuyla irkilince kafasını boynuna eğdi, "Benden bu kadar korktuğunu bilmiyordum bir tanem." Asmin kollarında dönüp, gözlerini kocasının ateşli gözlerine mıhlarken, kollarını da boynuna doladı.

"Korkmadığımı biliyorsun. Ama sen de ne zaman hırsız gibi yaklaşsan sıçrıyorum, bilmiyor musun?"

Sonra parlayan gözlerini kısıp, bakışlarını kocasının dudaklarına çevirdi. "Karnım acıktı..." Pars kaşlarını çatarak, "Şimdi mi?" diye ciddi bir tedirginlikle bakınca, Asmin kızarmış, utangaç bir arsızlıkla, "Sanırım ilk önce dudaklarını yiyerek başlayabilirim," deyip kocasının dudağına sokuldu.

Pars gülmeye vakit bulamadan, dudaklarını karısının tenine bastırıp, o güzel pembeliklerin tadını çıkarmaya başladı. Tenleri ateşin en koyu haliyle kavrulurken, sabırsızlaşan Pars karısını ittirdi ve sırtını duvara yasladı. Elleri omuzlarına kaydı, aceleci parmakları karısının

tenini ürperterek aşağıya salındı ve ellerine ulaştığında bileklerini yakalayıp, başparmağıyla nabzının üzerinde baştan çıkarıcı dokunuşlar uygulayarak nefesini kesti. Sonra apansız bileklerini kavrayarak başının üzerinde duvarda sabitledi.

Nefes nefese geriye çekilerek, tek eliyle duvara sabitlediği bileklere kaçamak bir bakış atıp, gözlerini karısının meraklı gözlerine çevirdi. Asmin sığ nefesleri yüzünden kızarıyordu. Gözleri geceye doğan yıldız gibi parlarken, titreyen bedeniyle kocasına açık duruyordu. Pars karısının bal tadının bulaştığı dudağını yalayarak, elini önce saçlarına götürüp okşadı, sonra parmaklarıyla saçlarının ipeksi yapısını geriye çekti.

"Bana eziyet ederken, bunun sana kötü biteceğini düşündürmeyen neydi?"

"Sanırım cesaret," dedi Asmin huysuzlanarak dudaklarına uzanırken.

Pars işaret parmağını karısının dudağına koyduğunda, Asmin parmak ucuna ufak bir buse koydu, bu adamı delirtti. Gözlerini kapatıp parmağını az aşağıya indirdi. Çenesini okşadı kısacık bir an. Sonra boynunu ve al gerdanını okşarken, Asmin heyecanlandı ve nefesleri hızlandı. Her derin soluğunda göğsü şişerek davetkâr bir hal almaya başladı.

Pars'ın gözleri oraya takılınca, karıncalanan avuçları daha fazla dayanamayarak göğsünün üstüne kuruldu. Asmin inleyerek bedenini kıvırdı. Karnındaki kasılmadan, kasıklarındaki sızlanmadan ve dudaklarındaki istekli karıncalanmadan sebep düz duramıyordu.

"Asmin..." dedi Pars karısının göğsünü biraz sert bir şekilde okşarken. Asmin yutkunarak zor da olsa çekinik gözlerini tutkuyla kararmış halde gözlerine dikti. Pars nefesinin kesildiğini hissetti. "Aman Allah'ım..." dedi sadece nefesini tutarak. Öyle güzel ve ihtiraslı bakıyordu ki, koca adam kısacık bir an nefes alamadı.

"Pars... Sarılmak istiyorum," dedi Asmin titremiş sesiyle şikâyet ederek. "Lütfen!"

Bu isteğine nasıl karşı koyabilirdi ki? Ve Allah biliyordu ya, bu bakışlardan sonra oyun oynayacak sabrı yoktu. Kolu karısının beline dolanmış ve dudakları dudaklarına çoktan kavuşmuştu.

Sert, vahşi, kışkırtıcı, kızıştırıcı ve yakıcıydı öpüşleri...

Asmin kollarını kocasının omzuna sardı ve tırnakları tenine batarken zıplayıp, bacaklarını beline doladı. Pars karısının kalçasından destek alarak bedenlerini birbirine sabitlerken, her saniye öpücüklerinin dansı biraz daha ateşlendi. Pars kucağındaki karısıyla yatağa yönelince, aklı yerinde olmadığından sebep hedefi şaştı ve dizini yatağın başına vurunca, kısacık bir an inleyerek duraksadı.

"Dikkat et..." dedi Asmin dudağına soluyarak. "Sen bana lazımsın."

Pars çapkınca sırıtarak, "Ne tesadüf, ben de aynı şeyi düşünüyordum." Karısını yatağın yanına nazikçe indirdi. Gözlerini gözlerinden çekmeden uzandı. Pratik elleriyle az sonra gömleğinin önünü açmış, eteğinin fermuarıyla uğraşmaya başlamıştı.

Asmin soluksuz kıvranırken rahat durmuyor, o da Pars'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışırken, heyecandan eli ayağı birbirine dolanıyordu. Pars onun kıyafetlerini çıkarmış ama o daha gömleğinin düğmelerini bile çözememişti. Kaç hafta olmuştu artık, bugün nihayet sondu. Daha fazla uğraşamadı. Açılmayan düğmelere sinirleri de dayanmadı. Gömleğin iki yakasını sıkıca kavrayıp kocasının başını kendine çekerek dişlerini sıktı. Adam şaşkınca ona bakarken, bir hışımla kumaşı çekti, sağa sola saçılan düğmelerin sesi kulaklarını kuşattı. Sonra da yanlışlıkla olmuş gibi omzunu sarsarak, şakalaşıp "Aaa... koptular," diyerek dudaklarını ısırdı.

Pars'ın kahkahası odada çınlarken, vahşi karısını kucaklayıp üzerinde kalacak şekilde yatağa devirmişti. Asmin kocasının üzerinde boylu boyunca uzanırken, Pars soluğu hızlanarak gülmeye çalıştı. "Sen çok tehlikeli bir ufaklıksın."

Asmin üzerine tırmanırken, "Ne sandın? Ayağını denk al!" diye kulağına doğru sokuldu.

* * *

Yorucu geçen bir uçak yolculuğunun ardından tüm gün uyuyan karısı, dinlenmiş olarak başlamışlardı tatillerine. Asmin kulağına iyi gelmeyen basıncın yüzünden dengesi şaşınca, o gün ve gecesini neredeyse uyuyarak geçirmişti. Sonunda kendine geldiğinde, yapmak istediği şeylerin listesini aklında sıralamıştı.

Ama bunlardan pek memnun olmayan Pars, karısının kıyafetine kaşlarını çatarak baktığında, elini kafasına atıp, saçını karıştırarak huysuzlandı.

"Bununla gelmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

Asmin üzerine baktı, sonra da gözlerini Pars'a çevirdi. O da bu bakışa tepkisel olarak kaşlarını çatarak omzunu sarstı.

"Neyle geleyim kocacığım, elbiseyle mi?" dedi dişlerini sıkarak. "Zaten mağazadaki en kapalı mayokini buydu, istersen elbiseyle yüzeyim," diye sitem etmeye devam etti. Kızgın yüzü asılmış, kaşları çatılmış, öfkeyle odada dört dönüyordu. Pars karısına hiç aldırmadan, otel odalarındaki yatağa yanaşıp üzerindeki pareoyu eline aldı.

"Bari bunu giyin. Sana çok yakışacak."

Asmin kaşlarını kaldırıp kocasının elinde tuttuğu pareoya baktı, sonra sinirle elinden çekip, bir hışımla üzerine geçirdi. Saçlarını düzelttikten sonra, "Şimdi oldu mu beyefendi, içiniz rahat etti mi?" diye sivrildi.

Pars karısını baştan aşağı şöyle bir süzüp, elini sallayarak "Eh işte..." dediğinde Asmin çıldırmış gibi yerinde tepindi. "Fesuphanallah, çattık ya! Bir kıskançlığı abartmamız eksikti. Adam onca zaman ful dekolteli hatunlarla gezmiş, eminim birine bile kısıtlama getirmemiş ama bana gelince..." diye homurdanırken Pars'ın kalkık kaşları ve eğlenen yüzü hiddetini kamçılıyordu. Ve hâlâ aynı kızgınlıkla söyleniyordu. "Hadi annemi bekletmeyelim, senin yüzünden kadın lobide ağaç oldu, meyve verecek."

"Vermez vermez. Annem bana hak verir."

"Annem bu yaptığını duysa, senin etlerini çimdirir." Komodinin üzerindeki plaj çantasına uzanıp koluna taktı. Pars'a kızgın bir bakış atıp, hızlı adımlarla odadan çıktı. Asmin asansörü beklerken kollarını göğsünde bağlamış, bir ayağını yere kızgınca vuruyordu.

Pars biraz mesafeli durarak, "Kızgın mısın?" diye sordu.

Asmin omzunun üzerindeki saçı geriye savurarak hırçınca, "Yoo, niye kızayım? Sadece dört tane mayo, iki tane elbise, bir tane bornoz değiştirdim. Altüstü havuza gireceğim, niye kızayım ki?" diye sesinin desibeline bakmadan bağırdı. "Hepsini anlarım da, bornozu hangi akla hizmet giydirdin onu anlamadım."

"Canım fantezi yapmak istemiştir belki."

Dişlerini sıkan Asmin "Paarsss! Seni fantezilerine gömerim!" diye tısladı.

"Göm meleğim, buna ancak Allah derim!"

"Parsss!"

"Yani kızgınsın!"

"Hayır..." dedi Asmin öfkeyle.

"Ben de öyle tahmin etmiştim, değil mi? Niye kızasın ki? Zaten pek güzel şeyler değillerdi. O neydi öyle mendil gibi. Sadece benim görmem yeterli. İyi böyle, iyi..."

Asmin sinirle kocasına baktı, gözleri kızdığı zaman daha bir yeşeriyordu. Pars umursamadan lobiye geldikleri için açılan asansör kapısından dışarı çıktı, Asmin onun umursamaz havalarına sinir olup, olduğu yerde kaldı. Pars inadına arkasını dönüp bakmayınca da, asansörün içinde hırsından tepindi. Onları lobide bekleyen kaimvalidesi, gelininin tepindiğini görünce kaşlarını kaldırdı, şaşkınca bakarak, "Kızım ne oldu? Neye sinirlendin?" diye rehavetle sordu.

Asmin suratını asıp kaimvalidesinin koluna girdiğinde, kadını çekiştirerek havuza götürürken arkalarından gelen Pars'ı göstererek, "Bu koca kafalıyı nasıl doğurdun onu merak ediyorum anne. Tam bir taş kafa, bünyeye zarar," diye hayıflandı.

"Valla ben de bilmiyorum ama çok çabuk doğdu o koca kafalı," diye çanak tuttu yaşlı kadın gelinine. Sonra yanlarında sessizce yürüyen oğluna sorgulayan gözlerle baktı. Pars da umursamazca teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp ona sırıtıyordu. Sonra ellerini cebine sokup, haliyle omuz silkeledi. Kadın gözlerini kısınca, "Yok, bir şey anam... Cidden... Asmin abartıyor," deyiverdi.

Asmin annesinin kolunu bırakıp, sinirle Pars'a döndü. Ellerini beline koyup horozlanır bir şekilde "Ne? Ne? Ne? Abartıyorum öyle mi?" dediğinde Pars kaşlarını kaldırarak, "Öyle!" dedi kendinden emin bir şekilde. Genç kadın buna çıldırdı.

"Tam dört kez mayomu değiştirtip ve hatta bornozla bile buraya getirmeyi düşünen sen iken, abartan benim öyle mi?" dediğinde ağlamaklı sesiyle, "Ya sen bana güvenmiyor musun?" diye neredeyse küsçe haykırdı.

Asmin'in sinirden gözü kararmıştı ama en çok da kıyafetine karışan bu yeni Pars'a kırılmıştı.

Pars yanına yaklaştı. Karısının üzüldüğünü görmek içini acıtmıştı. Yanaklarını okşarken, "Sana kendimden bile daha çok güveniyorum aşkım," dedi o kaba adama uymayan pamuk gibi sesiyle. "Benim..."

Omuzlarını düşürdü. Kısacık bir an sustu. Gerçeği kabullenerek, "Eğer havuz başında biri sana benim baktığım gibi bakarsa, onlara yapacaklarımdan dolayı kendime güvenim yok. Canını sıkmaktan ve keyfini bozmaktan çekindiğim için karıştım, yoksa tutucu bir insan değilim. Sadece seni, başkalarının gözleriyle bile paylaşamayacak kadar kıskancım."

Asmin'in üzgün gözleri ışıldadı, sallandırdığı dudağı yavaşça yukarı kıvrıldı Birden keyfi yerine gelerek, "Tamam, bu seferlik affettim seni," dedi küstahça. Sonra nazlıca kıkırdadı. "Ben de pareomu çıkarmam." Uysallık etti. Ne olacaktı, bir kerelikti nasılsa!

Pars karısının yanağını okşarken, gözlerinin derinlerinde kayboluyordu.

"Paars... Pars!"

Bu naif ses, ikilinin büyülü anlarının tam ortasına bomba gibi düştü. Bakışları birbirinden koptu. Pars arkasını döndü, Asmin sesin kimden geldiğini göremediği için, kocasının kolunun olduğu yerden kafasını kenara çekip seslenen kadına baktı. Gözleri büyüyerek açıldı. Sarışın, uzun boylu ve mankenleri kıskandıracak kadar güzel fiziği ile bir hatun, salınarak yanlarına geliyordu. Hem de, o mendil dedikleri kadar küçük mayosuyla! Kahretsin!

Yanında iki kişi daha vardı. Biri uzun boylu bir erkek, diğeri ondan biraz daha kısa ama güzel esmer bir kadın. Pars tebessümle yanına gelen kadına elini uzattı.

"Begüm."

Kadın işveyle yanaştı, elini pas geçip yanağına işveli bir öpücük bıraktı. Asmin şaşkınlıkla ve ağzı açık onlara bakarken de umursamazca, "Begüm ya, hayırsız neredesin sen? İki senedir hiç görmedim seni," diye sitem etti.

Asmin kabararak göğsünü şişirdiğinde, kocası bunun farkında değildi. Sakin haliyle, "Ben buradayım, her zaman olduğum yerde," diye söylenmişti. Sonra da yanındaki adamla kadına elini uzatıp selamlaştı.

"Merhaba Semih."

"Pars, özlemişiz seni valla, bağlantımız koptu, uzun zamandır görüşmedik."

Semih yanındaki kadının homurdanmasıyla, kafasını kadına çevirdi. "Bu da Buse, arkadaşım!" dedi sıradan bir kişiyi tanıtır gibi.

Demek evli değildi. Dahası kız arkadaşı olacak kadar bile değerli değildi. Üzüldü kızın adına.

Sarışın kadın işveyle lafa dikey geçiş yaparak "Burada mısın?" diye sordu.

Pars boğazını temizledi, Begüm'le bir ara bayağı sıcak bir yakınlaşmayla takılmışlardı. Asmin'in bunu hissettiğinde rahatsız olmasını istemediği için bozuntuya vermedi. "Evet, buradayız!" dediğinde çoğul olarak, onları şaşkınlıkla izleyen karısına döndü. "Begüm bak, bu benim eşim Asmin." Asmin elini kadına uzatırken, kadın afallamış şekilde Pars'a bakıyordu. Asmin'in havada kalan elini, nice sonra fark etti ama umursamadı.

"Evlendiğini bilmiyordum."

Asmin hiç bozuntuya vermeden elini yanına indirdi. Pars karısının beline, sahiplenircesine kolunu dolayıp, nazikçe kendine çekti. Şakağına ufak bir buse koyarak, "Evet, evlendim, henüz yeni sayılır," dediğinde bakışları karısının gözleriyle buluştu.

Asmin diğerleriyle de tanıştı, sonra da annesini tanıştırdı onlarla ve o sarışın kadından da hiç hoşlanmadı. Hele Pars'a kremalı pasta gibi bakmasına ise gıcık oldu. Üzerine zıplayıp, gözlerini oymak istiyordu. Kadının gözü kocasının her yerinde ayrı bir oynaklıkla geziyordu. Bu kadının utanması da yoktu, sıkılması da... Belli ki geçmişte, aralarında bir şeyler geçmişti. Pars umursamıyor gözüküyordu ama kadının evli olduğunu duyduğu halde, hâlâ kocasının gözlerine umutla bakması, Asmin'i çileden çıkardı.

"Hadi aşkım havuza gidelim, hem annem ayakta beklemesin," dedi Asmin o kadının sohbetini sabote ederek. Zaten varlığının farkında değildi. Ama istediği olmadı. Pars daha cevap veremeden kadın atılıp, "Biz de havuza geçiyorduk, hadi birlikte yürüyelim. Hem böylece sohbetimiz yarım kalmamış olur," deyince Semih bıyık atından güldü.

Tüm bu somurtmaya karşın kadın kapağı kocasının yanına atmıştı.

Havuz başına oturalı nerdeyse yarım saat olacaktı ama Pars hâlâ yan şezlongdaki adam ve o yılışık kadınla, işten, geçmişten ve eski dostlarından konuşuyordu. Yani o konuşuyor, kadın ağzının içine düşecek gibi bakarak, hatta attığı şuh kahkahalarıyla ona sırnaşarak cevaplar veriyordu. Hele saçlarını savurarak elini kolunu oynatması yok muydu? Asmin'in gidip onun elini kolunu kırası geliyordu.

Asmin'le kaimvalidesi de diğer şezlonglara uzanmış, yaşlı kadın keyifle kitap okuyor, Asmin ise kaçamak bakışlarla kocasını izleyip kudurarak uzanıyordu.

"Öyle bakmakla öldüremezsin."

"Nasıl?"

Asmin kaimvalidesine kafasını çevirdiğinde, gözlerine vuran güneşe siper etmek için elini şakağına perdeledi. Yaşlı kadın elindeki kitabı hiç aşağı indirmeden, "Öyle öldürecek gibi bakmakla, öldüremezsin diyorum," dediğinde Asmin homurdanarak, "Ben öyle bakmıyorum bir kere, sadece gözüm dalmış," diye yalan söyledi.

"Tabii tabii ben de öyle sanmıştım zaten," dedi yaşlı kadın bir sayfa daha çevirirken.

Asmin her zaman, sinirlendiğinde yaptığı gibi kollarını göğsünde birleştirip, istediğine ulaşmamış çocuk gibi suratını astı. Şimdi de uzatıp üst üste attığı ayaklarını sallıyordu sinirle. Kadının yine kahkaha attığını duyunca, yerinden fırlayıp, üzerine saldırmamak için kendini kim bilir kaç kere tutmuştu! Farkında olmadan dalga geçerek, onun gibi gülüp sonra da sinirle homurdandı.

"Şeytan diyor git o dilini ensesinden çıkar, bir daha gülemesin, tövbe, tövbe."

"Sen şeytana fazla kulak verme bence, kocanı da kıskanma kızım, onun gözü senden başkasını görmüyor nasılsa. Boş ver, yılışsın dursun kadın. Pars'tan tarafa rahat ol."

"Ama anne baksana ağzına düşecek nerdeyse, bir de ağzını yaya yaya konuşmuyor mu? Sanki böyle yapınca daha çekici oluyor ucube!" Kadının duymayacağı şekilde taklidini yaparak, "Ay, Pars çok komikti. Ha, ha, ha, ha!" dediğinde yaşlı kadın gözlerinden yaş gelecek şekilde gülerek, "Çok mu kızdın?" diye sordu.

Asmin dudağını kıvırıp, kaimvalidesine kırgınca baktı. Nasıl olsa yalan söyleyince anlardı. Nasıl yapıyor bilmiyordu ama bu kadın cin gibiydi ve Asmin'i hemen çözüyordu. O da derin bir iç çekip "Öldürecek kadar!" diye itiraf etti dürüstçe.

Annesi hâlâ kitabına bakıyordu. "O zaman sen de dikkatini çek," diye akıl verdi.

Asmin kirpiklerini kıpıştırarak, "Nasıl olacak o?" diye sordu.

Güllü Hanım kaşlarını kaldırdı. "Kızım odada ne için kavga ettiniz siz?"

Asmin biraz düşündü. Sonra da aklına gelen şeytani fikirle dudaklarının kıyıları kıvrılıp sinsice gülerek, annesinin ne demek istediğini anladı. Yavaşça ayağa kalktı ve usulca üzerindeki pareosunu çıkarıp, dikkat çekecek bir yavaşlıkta şezlonga bıraktı. Saçlarını geriye savurup, Pars'ın yanından salınarak havuzun merdivenlerine doğru yöneldi.

Pars'ın üzerine düşen gölgeyle dikkati dağılırken, konuşmakta olduğu Semih'in ağzı yan tarafa bakınca, Pars da istem dışı adamın baktığı yere bakıp, kafasını tekrar Semih'e çevirdi. Ve sonra da ağzından okkalı bir küfür savurup, şaşkınca karısına bakmaya başladı.

Asmin salınarak yürüdükçe, yanından geçtiği erkekler ateş saçan gözleriyle ve arzulu hallerle bedenine bakıyor, genç kadın saçlarını savurarak dikkatlerini daha fazla dağıtıyordu. Öfkeli bakışlarını karısından annesine çevirip, sinirli kaşlarını çattığında, yaşlı kadın aldırmazca davranıp omuzunu sarstı. "Ee, canı sıkılmış ne yapsın, senin ilgileneceğin yok, biraz yüzsün yavrucak."

Konuşmayı yaptığı saniyeler boyunca, Pars'ın gözü havuzda yüzen karısından bir an olsun ayrılmadı. Yanında konuşan kadını ne duyuyor, ne de görüyordu. Asmin'se suda türlü yüzme şekilleriyle keyif yapıyor, kâh kelebek şeklinde, kâh kurbağa dalışı ile neşeleniyordu. Su Asmin'le bir yunus balığı gibi takılmaktan çok mutlu dalgalanıyor, diğer erkekler de bir bir yüzmek için suya giriyorlardı. Onlara kesinlikle bakmayan Asmin, sırt üstü ve bazen de yüz üstü yatarak, dalıp çıkarak sadece kendi keyfine bakıyordu. Pars sabır tesbihini en derininden çekip ona bakarken, sıktığı yirmilik dişlerinden biri bile her an kırılabilirdi.

"Pars beni dinliyor musun?"

Pars öfkeden kızaran çatık kaşlı kafasını kadına çevirdi. Ejderha gibiydi. "Bir şey mi dedin Begüm?" diye sorduğunda, sanki *"Hepsi senin suçun!"* dercesine kadına tokat atıyordu.

Kadın fettan gözlerini kısıp, önce havuza baktı, sonra da Pars'a... "Yok, bir şey!" deyip sustu. Kırılmıştı.

Pars onların yanında oturmasına rağmen, gözünü Asmin'in üzerinden bir an olsun ayırmadı. Ne konuşmalarına kafa verebiliyor, ne de sohbetlerine odaklanabiliyordu. Sadece arada sırada onaylar gibi kafasını sallıyor, lafları geçiştiriyordu. Aslında işle ilgili iyi tüyolar almaya başlamıştı ama karısının göz alacak kadar şahane vücuduyla havuzda boylu boyunca uzanması, aklını karıştırıyordu. Lanet olsun,

bikini bile yoktu üzerinde sadece mayokini vardı ve o bile öyle seksi duruyordu ki inanılmazdı. Bu kadına ne giyse yakışıyordu.

İki kere lanet olsun! Oysa şu anda havuzda onun oyununa katılabilir, o eğlenirken Pars havuzun dibinden girerek, o muhteşem bacaklarını aralayıp kafasını sokar, onu suyun üzerine atabilirdi.

Begüm Pars'ın karısında asılı kalan bakışlarına kızarak, etrafı kıskanç gözlerle yokladığını yakalayınca dayanamadı. "Öyle bakmakla olmaz," dedi homurdanarak. Aslında derdi Pars'ın dikkatini kendine çekmekti ama Pars tam tersini yaptı. Kadın daha lafını bitirmeden, yerinden kalktı. Üzerindeki tişörtünü çıkarak, "Haklısın, ben de yanına gideyim, yalnız yüzmesin. Biraz rahatsız, böyle dalması yasaktı," diyerek bahanelere sarıldı.

Pars yanlarından ayrılırken, kadın sinirden yumruklarını sıkıyordu. Semih kahkahayı bastı. "Senin kuş uçmuş Begüm, senin üç ayda yapamadığını elin kızı iki saniyede başarmış. Artık avcunuzu yalarsınız."

Begüm hışımla yerinden kalkıp, arkadaşına ateş saçan gözlerle bakarak, "Salak, sen de!" deyip hızla oradan ayrıldı. Pars, Asmin'in yanına yüzerek yaklaştı. Asmin şimdi de su yatağına uzanmış, yüzünde şapkası, gözünde gözlükleriyle güneşleniyordu.

Pars onun keyfini bozmadan, kollarını havuzun yüzeyinde kalmak için su yatağına dayayıp, eliyle yüzündeki suyu sildi. Asmin yatağın sarsılmasıyla kafasını yana çevirdi, ilgisiz bir tonda, "Arkadaşlarınla sohbetin bitti mi kocacığım?" diye sordu.

Pars manalı bakışlarını önce bedeninde sonra gözlerinde dolaştırdı. "Bilerek yaptın!"

"Neyi aşkım?"

"Sırf kıskançlığından..." Aslında bu Pars'ın hoşuna gitmişti, onu kıskanması yani. Kötü olmasına karşın, içine yaydığı his çok güzeldi.

Asmin bunu kabullenemedi. Hemen itirazla atılıp, "Kim, ben mi? Hiç de bile! Ne kıskanması, ben hayatta kıskanmam bir kere," diye çenesini havalandırdı.

Pars umursamazca yana kayıp, "O zaman ben de gideyim de onlarla akşam barda takılacağımı haber vereyim. Sen istemezsin diye reddetmiştim, madem böyle şeylere takılmıyorsun... Bu senin için sorun olmaz değil mi?" dediğinde, Asmin yerinden hışımla kalkıp, ateş

saçan gözlerini kocasına çevirdi. Sinirle kükreyerek, "Hele bir git... O sarı çıyanın saçlarını yolup eline veririm, dilini koparır ense..."

Pars daha fazla dayanamayıp kahkahayı bastığında, "Hiç kıskanmamış! Hem de hiç!" diye keyifle güldü. Sonra da karısının yattığı yatağı alabora ettiğinde, Asmin suya batmamak için Pars'ın boynuna sarıldı.

"Gıcıksın biliyorsun değil mi? Hem de yontulmamış gıcık, benimle dalga geçtin!"

"Ona öyle denmez sevgilim," dedi Pars göz kırparak. "Benim bildiğim êzing denir."

Asmin gülerek yüzündeki suyu sildi. Gözlüğü suya düştüğü için gözlerini kısarak gözlüğüne kaçamak bir bakış attı. "Ama sen odun değilsin ki..." Pars gururla tebessüm ederken, son ana bıraktığı vurucu lafını tamamladı. "Sen tam bir kazmasın değil mi kocacığım? Paslanmaz çelikten hem de."

"Şimdi gösteririm ben sana kazmayı küreği..." deyip karısına atıldığında, Asmin'in dalmamasına dikkat ederek bir müddet havuzda yüzdüler, oynadılar, küçük çocuklar gibi kahkahalarla özgürce eğlendiler.

Asmin, Pars'ın söylediği şeylere kahkahayı atarak şezlonga uzanırken, Pars da diğer şezlonga uzandı ve vücudunu kurulamaya başladı. Kurulandıktan sonra güneş kremini alıp vücuduna sürerken, Asmin güneş kremini görünce içinde bir şeyler oldu. Kabaran ve karmaşık bir hale bürünen bir şeyler... Önce midesi bulandı, sonra yüzü buruştu.

"Çek şunu gözümün önünden, çok pis gözüküyor."

Pars elindeki kreme baktı, sonra da Asmin'e. "Nesi var krem işte, seninle aldık ya."

Pars tekrar kremi eline sıkınca, Asmin dayanamadı ve şezlongdaki şapkasını zar zor alıp, içine kustu. Pars endişeyle yerinden kalkıp Asmin'in başını tuttu. Annesi de panikle onun yanına gelip, Asmin'e telaşla bakıyorlardı.

"Asmin, iyi misin canım neyin var?"

Asmin bir daha öğürdükten sonra, midesindeki son şeyleri de çıkarıp doğruldu. "İyiyim canım, sadece midem..."

Pars elindeki pet şişeyi açtı, önce yüzünü yıkadı, sonra da bir yudum içirdi. Onlara bakan insanlara aldırmadan karısını yerine oturturken, "Şimdi iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, geçti endişelenme."

Onlar konuşurken Güllü Hanım eşyaları toplamış, yanlarına gelmişti. "Oğlum Asmin'in hasta olduğunu unuttuk, fazla kaldık burada, ondan oldu zahir. Hadi kalkalım da kızcağız biraz dinlensin."

Asmin kafasını salladı, ayağa kalktı ama hızla ayağa kalkınca başı döndü ve reflex olarak Pars'ın koluna tutundu. Pars heyecanlanarak, "Başın mı dönüyor?" diye sordu.

Aslında dönüyordu ama onu telaşa vermemek için, "Su da çok kaldım, ondan olmalı... Bir de aniden kalktım ya, şu vertigoyu hep unutuyorum. Aniden kalkınca hep böyle oluyor, şimdi geçer," diye geçiştirmeye çalıştı. Gözlerini kapattı, biraz bekledi. Ama Pars yüzüne baktığında, beyazladığını ve burnunu kıvırdığını görünce baş dönmesinin geçmediğini anlayarak, kaşının birini kaldırıp, karısının yüzünü inceledi. Değişmediğini görünce de, bir elini sırtına, diğerini bacaklarının altından geçirip, Asmin'i bir çırpıda kucağına aldı.

"Böyle daha iyi, ben götürürüm seni."

"Asmin kollarını kocasının boynuna dolarken, başı gerçekten fena halde gidip geliyordu. Alnını minnetle omzuna yaslayarak, "Bunu alışkanlık yaptık galiba," dedi garip bir sesle.

"Seni bir ömür memnuniyetle kucağımda taşıyabilirim," dedi adam ama yüzünde espriden eser yoktu. Endişesinden kaskatı kesilmiş suratı ve kararmış gözleri, ifadesine bozguncu bir hava veriyordu.

Canını yakacağını bile bile
neden görmek ister ki insan?

19. BÖLÜM

"Asmin, düşeceksin in oradan!"

Pars sinirle bağırdı yine, ama onu takan olmadı. Dişleri sıklaştı, bedeni kasıldı, yok bu kız adam olmayacaktı. Düşmesinden korkuyordu ya, inadına kıvrandırıyordu onu.

Asmin omuz silkeleyip dikkatle yürümeye devam ederken, omzunun üzerinden kocasına bakıp haylazca güldü.

"Sen de gel buraya. Bak manzara buradan çok daha güzel gözüküyor." Kollarını açıp, başını gökyüzüne çevirdi. Temiz havanın kokusunu derin derin içine çekti.

Didim'in en güzel manzarası ayaklarının altındaydı. Rüzgârın kollarının, parmaklarının, saçlarının arasından akmasını hissetti. Kaldıkları otelden, dolaşmak için Bodrum'a iniyorlardı, zaten birkaç saatlik mesafedeydiler. Gelmişken de antik tiyatroyu, Efes'i, Athena'nın gezdiği yerleri görmek istediler. Asmin yüksek bir duvarın kenarına çıkmış, Pars da kızgınca kaşlarını çatarak onu indirmeye çabalıyordu.

Güllü Hanım hem fotoğraf çekip, hem de tarihi alanı geziyor, arada da onlara bakıp gülüyordu.

"Hadi Pars, yanıma gel. Hem o zaman endişe de etmezsin, bak manzara da süper."

Onun aymazlığına kızarak ve hatta pes ederek iç geren Pars, kafasını sallayarak yanına çıktı. Önce duvara ellerini koydu, sonra da ayağını basacak yer ayarlayıp, oyuklarda gezdirdi. Bu kız kaşla göz arasında buraya nasıl tırmanmıştı ki? Duvar kocaman, o ise bit kadardı ama

sıçramıştı işte. Ayağını oyuğa yerleştirip kendini yukarı çekti. Duvara ayakları basınca o da ayağa kalktı, ellerinin içindeki tozu birbirine sürtüp silkeleyerek karısının yanına yöneldi.

"Sen kaşla göz arasında nasıl çıktın buraya? Dağ keçisi misin sen?"

Asmin kıkırdayarak kafasını çevirdi. "Unuttun mu, Dağ Çiçeğiyim ben."

O başını çevirince, bir an ilahi bir ışınlanma olmuş gibi elektriğe çarpılan Pars, kısacık bir an dondu kaldı. Akşama doğru gökyüzünün aldığı turunculu, kırmızılı, alacalı gökkuşağı renkleri harika bir taht kurmuştu saçlarına, tel tel kıpırdanan saçlarında nazlıca oynaşıyordu.

Başını Pars'a çevirdiğinde, tepesinde hareler oluşturan küllü kumral saçları, güneşi kıskandırıp renk cümbüşüne ev sahipliği ediyordu. Tenine vuran akşam güneşi bronz ışıltılarıyla parlak bir yıldız gibi gözükmesini sağlarken, güneş ışığının vurduğu gözlerinin yeşili daha bir açılıp, bahara inat eder gibi badem şeklinde iştah açıcı duruyordu. Pars şu hâlde bir ömür kalmak istedi. Eşsiz bir tablo gibi ona bakan ve gülümseyen ilahi varlığı, melek karısını, ömrü boyunca izlemek istiyordu. Öylece durup, ne kadar seyretti, ne kadar donup kaldı bilmiyordu. Güzeldi Asmin, aklını kaçıracağı kadar güzel... Ve sadece onundu. Aklıyla, kalbiyle, ruhuyla, her saniyesiyle bir tek ona aitti.

Bir an... Sadece bir an onu bu Antik Kentin peri kızıymış gibi düşündü.

Sanki sesli bir rüzgârla dağılacak, siste kaybolacak gibi gözünü kapayacak ve açtığında hoş bir sedanın buhar olup uçtuğu gibi yok olacaktı.

İçi titredi, yüreği iki kaburgasının arasına sıkıştı da, sanki nefes alamadı. Ellerinden, yüreğinden, hayatından kayıp gideceğini sandı. Panikledi. Hızlı adımlarla yanın gidip, ellerini beline doladı, sıkıca tutarak çenesini omuzuna dayayıp sımsıkı sarıldı. Canını yakacak kadar sıkı, ruhuna dokunacak kadar hissederek, onun her zerresini hissetti. Durdu. Zamanını durdurdu, sesleri susturdu, bedenlerindeki ısıyı kalplerindeki ritmi yok saydı. O vardı, hayatın anlamı, yaşamın sebebi vardı. Pars bir kez daha anladı. Asmin ona bağışlanmış en yüce hediye, hayatına girmiş en güzel anı, geleceğine kurulmuş tek gerçeğiydi. Düşüncesi, hayalleri, istekleri artık bir tek onun üzerineydi. Ve bundan korkmak yerine, gülümsedi. Onun varlığına sığındı.

Sarmaş dolaş Didim'in enfes manzarasının keyfini çıkardılar. Çok

güzeldi, o kadar güzeldi ki hayran hayran baktılar dakikalarca... Beyaz sütunların üzerindeki oynaşan gün ışıkları, yıkılmış taşlara çarparak seken kuşlar... Mis gibi havasını onlara taşıyan hafif esintideki deniz kokusu... derin derin soludu ikisi de içine.

"Duyuyor musun?"

Pars karısının omuzuna öpücük koyup, "Neyi?" diye sordu. Bakışları ufuk çizgisine dikilmişti.

Asmin gözlerini kapadı. "Dinle, sadece dinle..."

Pars dediğini yaptı. Tıpkı onun gibi gözlerini kapattı ve sessizliğin sesini dinledi. Ve huysuzca "Ben bir şey duymuyorum," dedi.

"Şiittt!" diye uyardı Asmin. "Rüzgârı dinle! Sütunlara çarparak nasıl da güzel şarkı söylüyorlar, duymuyor musun?"

Pars bir şey duymuyordu. Asmin gibi gözlerini kapadı, dinledi, sadece dinledi. Rüzgârın uğultusunu, sütunlara çarpınca çıkardığı ıslık seslerini ama bir şey anlamadı.

Asmin onun romantizmden anlama yetisinin, sadece yatak odası olduğunu keşfederek gülümsedi. Edepsizceydi ama öyleydi! *Dediği kadar vardı, Pars tek başına tam bir odundu! Onun şekilsiz odunu!* Ve ona bu duyguları öğretmek şarttı. Rüzgârın melteminden, ufacık bir kokudan, en ufacık bir andan bile zevk alsın, her şeyi hayatlarına büyük bir anı olarak nakşetsin istiyordu.

"Düşünsene yüz yıllar önce nice âşıklar bizim gibi böyle aynı sesi dinleyip, aynı şarkıda hayal kurdular. Ne umutlara, ne sevgilere, ne vurgunlara ve çıkmazlara şahit olmuştur burası! Cleopatra, Zeus'a buradan seslendi, Athena burada âşık oldu, Korku Tanrısı Phobos burada vazgeçti savaştan."

"O kim?" dedi Pars şaşkınca. Karısının mitolojiye merakı olduğunu bilmiyordu. Aslında onun sevdiği ya da sevmediği çok şeyi bilmiyordu ama keşfetmeye meraklıydı. Onu, bir âlimin ilk harfi gibi, bilim insanının ilk keşfi gibi sabırla ve merakla keşfedecekti.

"Zamanın birinde, Korku Tanrısı Phobos 'bu seferlik' adı altında babasıyla ve kardeşiyle savaşa çıkmayı reddetmiş. Korku Tanrısı Phobos çok sıkıcı biriymiş. Üstelik savaşlar da eskisi gibi tat verememeye başlamış. Hani babası Ares'in savaş arabasını kullandığı, ikiz kardeşleriyle yere, göğe dehşet saçtığı o savaşlara hiç benzemiyormuş artık girdiği cenkler. Şimdilerde bir düğmeye basmakla her şey olup bitiyor

ya, patlayan ile patlatana düşünecek zaman kalmıyor olmasına kızıyormuş.

O eski dönemde her şeyi kendisinin ve ailesinin esip savurduğu, savaş tanrısı babalarının işini kolaylaştırdıkları zamanları özlüyormuş. Artık bir düğmelerle halledilen savaşlar yerine, yüz yüze, göz göze çarpışan kas gücü, demirin sesini dinlemek istiyormuş.

Korku Tanrısı sıkıntısı geçsin diye, bir zaman sonra hayatın kan, dehşet ve kötülük üzerine kurulduğunda daha renkli olduğunu düşündüğü bir alan aramış kendine. Az gezmiş, uz gezmiş ve sıkılmış. Sonunda Phobos şöyle derin bir soluk alıp, gökyüzünden etrafı dikizlemiş.

Aşağıdaki sıradan insanların meskenlerini ateş gözleriyle şöyle bir turlayıp, eline korku oklarından birini alarak rastgele fırlatmış. O kadar canı sıkkınmış ki, belirli bir hedefi yokmuş, 'Kime denk gelirse artık' diye fısıldamış. Ve ilk ok iyi kalpli bir faniye gelmiş. Dehşet bir kaos başlamış o topraklarda. Sonra bir daha yapmış ve korkunç dişlerini göstererek, gülmeye başlamış. Korku Tanrısı Phobos insanların yüreklerine kötülük duygusunu saçmayı düşünüp, çıkaracağı savaşlar için sevinirken... Orada, gökyüzünün altında, rüzgârın şarkısını dinleyen iki âşık çarpmış gözüne. Birbirlerine deli gibi âşık olan, kalplerinde zerre kadar kuşku taşımayan, hiç korku duymadan birbirlerine sarılan ve gözlerini sımsıkı kapatıp rüzgârın resitalini dinleyen deli âşıklar...

Kızın güneşin altında uçuşan saçları tel tel dans ediyormuş mehtap çizgisinde. Yüzünün melek kadar masumluğu, dudaklarında can alan bir şarkı varmış. Ufacık fani bir kız, kalbinin durmasını sağlamış o anda, incecik bedenini saran beyaz elbisesi rüzgârla dansını yaparken, Phobos bir görüşte âşık olmuş başkasına ait olan kıza. Onu herkesten kıskanmış, hırslanmış, ondan başkasına gönül düşürmesini istememiş ve kızı sevdiği adamın kollarından acımadan çekip almış.

Adamı rüzgârlarda savurup, fırtınalarda biçerek yok etmiş. Kız kötülük tanrısını hiçbir zaman kabullenememiş. O da kızmış buna... Garipmiş ama isteğiyle gelsin istemiş, kız reddettikçe öfkesi artmış. Yıllarca sütunlardan ördüğü duvarların arasına hapsetmiş onu, ama sevgisini kazanamamış.

Zaman geçmiş, kız yaşlanmış yine de rüzgârlara söylediği şarkısını fısıldamayı bırakmamış. Bilmiyormuş ki Phobos'un ektiği korku

tohumu kıza da bulaşmış, ona âşık olmakla kendisi de vurulmuş. Hiç sahip olamamış aşkına ama bir oğlu olmuş ondan, kadın istemese de ona bir evlat vermiş. Sevgisiyle büyütmüş, aşkıyla yetiştirmiş çocuğunu ama adamı asla kabullenmemiş. Büyümüş genç delikanlı, babası nereye kötülük dağıtması için salsa, döndüğünde orada huzur, aşk, refah ve sadakat süregelirmiş. Bir gün oğlundan şüphelenen Kötülük Tanrısı, onu takip etmiş. Neden olduğunu öğrenmek için gözlemeye başlamış. Genç adam seçtiği mekânda kötülük okları seçiyormuş ama garip olan ise, eline aldığı her dikenli ok düşerken sevgiye dönüşüyormuş.

Çocuk her ok attığında, bir rüzgâr gelip saçlarını dağıtıyor, kulağına şarkılar fısıldıyor, ruhuna masallar anlatarak aklını karıştırıyormuş. Çocuk her gözünü açtığında yine eski haline dönüşüyor ama kapayınca mutlu oluyormuş. Phobos sinirlenmiş oğluna. Yanına yaklaşıp, *'Neden? Neden beceremiyorsun?'* diye gürlemiş.

Çocuk korkuyla sinmiş ve susmuş, nedenini o da bilmiyormuş ve o anda bir rüzgâr gelip kulağının dibinde saçlarıyla dans ederken, *'Senin ektiğin kargaşa bir rüzgârın şarkısına teslim oldu. Sen aşkıma korku ektin beni ayırdın sevdiğimden, rüzgâr oldum saçlarında oynaştım, esen yel oldum kulaklarında dolaştım, sabah seherinde teninde doğdum, akşam serinliğinde yanında uyudum,"* demiş. *'Alış buna ey korkularıyla kahrolan iblis... Her âşık duyacak sesimizi, bu sütunlar şahit, hiç bitmeyecek aşkla söylenen namelerimiz. Rüzgâr olup akacak kalplere, esen yel olup dağıtacak saçlarını, sen ayırdım sanıp hayıflanacaksın belki ama susturamayacaksın sesimizi. Aşkla coşacak, çoğalacağız, rüzgârla buluşup saracağız her yanı ve biz hiç kaybolmayacağız,"* demiş.

İşte o gün bugündür, buranın sütunları âşıkların şarkısını söyler. Şimdi duydun mu rüzgârın şarkısını?" dediğinde Pars kulağına eğilip, "Benim tek duyduğum, senin nefesinden esen yelin ruhuma dokunmasıydı," dedi dudağını yanağına sürterken.

Onlar aşkın en koyu halinde kaybolurken, Güllü Hanım oğluyla gelininin olduğu duvara bakıp, akşam güneşinin yüzüne vurduğu ışınlardan kendini korumak için ellerini gözlerinin üzerine siper etti.

"Çocuklar romantizminizi bozuyorum ama hava kararmaya başlıyor. Karanlıkta buralar pek tekin olmaz sanki, ıssız yer ne de olsa. Hadi bir aksilik çıkmadan gidelim," diye ciddi bir uyarıda bulundu.

"Burayı hiç unutma Pars, olur mu?" dedi Asmin ayaklanmadan

önce. Pars büyüleyici bir sarhoşlukla, genel kültürüne hayran kaldığı karısına iyice sokuldu. "Asla! Unutmayacağım Dağ Çiçeğim." Asmin'le Pars annelerinin lafını dinleyip gitmeye karar verdiklerinde hava kararmak üzeriydi. Doğru söylüyordu, onlar farkında değildi ama ortalık da sessizleşmiş, etraflarında kimsecikler kalmamıştı. Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki manzarayı izlemeye, ortalığın boşaldığını dahi fark etmemişlerdi.

Önce Pars indi duvarın üzerinden, bir kere de o uzun bacaklarının üzerine zıpladı. Asmin o kadar cesaretli değildi. Çıkmak kolaydı da, inmek biraz meşakkatliydi.

Neyse ki Pars her zamanki gibi düşünerek, nazik bir biçimde kaslı kollarını karısına uzatıp, onu oyuncak bebek gibi bir çırpıda aşağı indirmişti. El ele tutuşup kiraladıkları arabaya yöneldiklerinde, akşam için planlarını gözden geçiriyorlardı.

Ve her şey istedikleri gibi gerçekleşti. Akşamın geç saatlerine kadar Bodrum'un ışıl ışıl caddelerinde dolaştılar. Alışveriş yapıp, ilginç su kabağı yapan mağazaları dolaşıp, farklı aksesuar ve biblolar satın aldılar. Sonra da eğlenmek için bir bara gidip keyiflerince zaman geçirdiler. Gerçi geldikleri gürültülü yer Güllü Hanım'a uygun değildi ama çocuklarının bu mutlu hallerini ve yanlarında olup onların her geçen saniye yüreklerinde kuvvetlenen aşklarını izlemek ve bu anları ölümsüzleştirmek için fotoğraflarını çekmek hayli keyifli oluyordu. Gerçi bir de şu Çin işkencesi olan gürültülü sese katlanmanın bir yolunu bulsaydı iyi olacaktı ya, seslenmiyordu. Herkesi sarmaş dolaş, vıç vıç görmek biraz tuhafına gitmiş olarak bardan çıktığında, kulaklarının hâlâ nasıl uğuldadığını hiç unutmayacağını artık biliyordu. Bir daha "Bar!" dediklerinde, "İllallah!" diyecekti. Bu işkence odasını neden severlerdi ki? Herkes tıkış tıkış duman altında akla zarar müziklerle savaşmaktan ne anlardı?

Her şeye rağmen ailecek eğlendiler, güldüler, gırgır şamatayla geçirdiler günlerini. Otele dönüş yolunda ise, birbirlerine komik olaylar anlatıp, Pars'ın çocukken yaptığı haylazlıklardan konuştular. Tabii bazılarına itiraz eden Pars, annesine kaşlarını çatarak baktığında, haylazlaşan Asmin özellikle o olayları dinlemek için annesini tatlı diliyle ikna ediyordu.

Nasıl da güzel bir gündü öyle, Asmin'in hayatında yaşadığı ender güzel günleri olmuştu. Ve aile hayatını hiç tatmamıştı ama bugün...

İşte bugün, kendini tam bir aile içinde hissetmişti. Sevdiği adam, son baharı gibi sahip olduğu annesi, hiç sahip olamadığı her şey... Gerçi arada zararsız kıskançlık krizlerine de sahip olmuştu ya, bunu bile kabullenebilirdi.

Araç zaman geçtikçe sakinleşerek sessizleşti. Pars arabayı kullanırken dikiz aynasından arka koltuğa baktığında, annesinin çoktan uykuya yenildiğini gördü. Başını koltuktaki eline dayamış, hafifçe horluyordu. Annesinin küçük horlamalarında dudakları kımıldıyor, sonra sessizce soluklanıyordu. Pars elinde olmadan onun o tatlı haline gülümsedi. Kafasını dışarıyı seyreden karısına çevirdi. Her yeri büyük bir merakla inceleyerek izliyor, gördüğü bazı değişik şeyleri ilginç bir anıt gibi kocasına sorup öğrenmeye çalışıyordu. Karısının kucağındaki eline uzanıp, küçücük eli kendi büyük elinin arasına alarak dudaklarına götürdü.

"Bizimki uyumuş! Sen yorulmadın mı?"

Asmin kafasını geriye çevirip annesine baktı. "Yorulmadım," derken şefkatle, "Kıyamam ne hale geldi. Bugün çok yoruldu. Biz de onun yaşını, başını unutup kadını peşimizde sürükleyerek perişan ettik," derken gözü arka koltuktaki şala kaydı. Emniyet kemerini çözerek arkaya uzandı ve koltuktan sarkan şalı alarak bir çırpıda üzerine örttü.

Pars hem yola, hem de Asmin'in annesine gösterdiği ilgiye, yüzünde beliren memnun şefkat ifadesiyle baktı.

Allah'a, onu karşısına çıkardığı her an için dualar ediyordu zaten, ama şu hallerini gördükçe, dualarına şükürleri de ekleniyordu. Lanet dediği kaza hayatının en güzel şeyi oluvermişti ve geleceğini cennete çevirmişti. Bazen düşünüyordu, kime bu kadar iyilik etmişti de Allah onu kucağına düşürmüştü diye ama bulamıyordu. Asmin daha önüne dönemeden, kocası arabayı sağa yanaştırıp durdurdu. Asmin işi bitince kendi koltuğuna geçip kocasına döndü.

"Niye durduk? Bir şey mi oldu araca?"

Pars gözlerini ayırmadan kafasını sağa doğru oynattı. Asmin de bakışlarını o yöne çevirip, neyi gösterdiğini anlamaya çalıştı ve gördüğü manzarayla keyifle gülümsedi.

Otele yaklaşmışlardı ve Didim'in çarşaf gibi plajı, ay ışığında yakamozlar çıkararak âşıklarına döşeklik ediyordu. Birkaç çift sahilde sarmaş dolaş dolaşıyordu ama onun gözü kumsala takıldı. Pars arabanın kapısına uzanıp açarak, "Hadi," dedi bariton sesiyle.

Asmin önce şaşırarak Pars'a baktı ve sonra sorgulamadan annesine. "Olmaz Pars, annem uyuyor. Hem saat epey geç oldu."

Pars kırılmış gibi çıkan sesiyle, "Korkuyor musun yoksa benim seni koruyamayacağımdan endişe mi ediyorsun?" diye sordu.

Asmin onun yanlış anlamasından ürkerek, kapıyı açıp dışarı çıkarken kızgınca söylendi. "Deli misin sen, nasıl böyle düşünürsün? Tabii ki korkmuyorum sadece annem arabada yalnız kalacak, uyanırsa endişelenir diye mantık yürütüyorum." Pars kapıyı kapatıp karısına elini uzattı. Asmin hızla yaklaşırken, "Merak etme, fazla uzaklaşmayız. Zaten en fazla buralarda oluruz, kumsal da şurası değil mi, burada olduğumuzu anlar uyanırsa," diye zeki tespitini ona kabullendirmeye çalıştı.

El ele kumsala indiler. Asmin kumsala inince, ayakları kuma gömüldü. Her ne kadar ayakkabısı fazla topuklu olmasa da, rahatsız etti onu. Pars'ın elini bırakıp kolundan tutundu ve ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Pars da onun ne yaptığını anlayınca, dirseğinden tutup ona destek oldu. Asmin ayakkabısını çıkarınca, eline aldığı pabuçlarıyla kocasına baktı. Tıpkı kendisi gibi Pars da ayakkabılarını çıkarıyordu. Ama her zamanki gibi titiz ve tertipliydi. Ayakkabılarının ikisini de çıkarıp kenara bıraktı. Sonra da çoraplarını çıkarıp toparlayarak ayakkabısının içine sokuşturdu. Asmin'e bir dakika işareti yapıp, ikisinin ayakkabılarını da eline aldığı gibi arabaya yöneldi. Asmin arkasından ne yaptığına bakarken, Pars arabanın bagajını açtı, ayakkabıları içine koydu, sonra da sessizce kapatıp karısının yanına geldi.

Asmin'i kaşlarını kaldırmış gülerken görünce, "Ne yapıyım, huy işte, işimi sağlama almayı seviyorum. Ya çalınırsa neyle döneceğiz?" deyip karısının elini kavradı. Sahil boyu kumsalda yan yana kâh birbirlerine sarılarak, kâh şakalaşarak yürüdüler. Bir müddet daha yürüdükten sonra, ikisi de sustu ve sessizlik başladı. Bunu bozan ise sadece hırçın dalgaların sahili döverek geriye çekilmesiydi ve dakikalarca bıkmadan bu sesi dinleyerek yürüdüler.

Dönüş yolunda ise biraz daha denize yanaştılar. İkisi de paçalarını dizlerine kadar sıvamışlar, ayaklarına çarpan dalgaların keyfini çıkarıyorlardı.

Asmin rüzgârda dağılan saçlarını arada kulağının arkasına götürüyor, bazen de hızlı gelen dalgalarda çocukça bir coşkuyla zıplıyordu. Pars onun neşeli hareketlerine tebessümle bakıp kafasını sallıyor,

Asmin de bunu yakaladıkça ona kızıp üzerine ayağıyla su sıçratıyordu. Sonunda biraz yorulup, oturmaya karar verdiklerinde, önce Pars oturdu kumsala. Asmin de her zamanki gibi bacaklarının arasına yerleşip, sırtını kocasının göğsüne dayadı. Hafif esen gece meltemine rağmen Pars sıcacıktı.

Elleri karısının ince beline dolanmış, çenesi tepesine yaslanmıştı. Asmin ise huzurlu bir bakışla denizi izlerken, kollarını onun kolunun üzerine koymuş, varlığının sahiplenici korunağında keyif çatıyordu. Başı kocasının göğsünde dururken, dalga seslerine eşlik eden kalp atışının vuruşlarıyla mükemmel bir ezginin melodisine sahip oluyordu.

Ayın vurduğu deniz sanki ışık saçar gibi yakamozlarla aydınlanıyor, harikulade görselliği bu gece yalnız onlar için sergiliyordu.

"Sen böyle romantik olmayı nereden öğreniyorsun?"

Bu garip soruyla baş başa kalan Pars, "Romantik değilim, bunu biliyorsun," diye söylendi.

"Nereden biliyorsun?" dedi Asmin bakışlarını denizden ayırmadan.

"Bilmiyorum..." dedi Pars.

"Dans ederken bedenlerimizden önce ruhlarımız kaynaşıyor gibi ve bunu ben değil sen sağlıyorsun. En monoton anlarda bir şey yapıyorsun ve o an eşsiz anlara dönüşüyor. Bence senin içinde yalnız benim gördüğüm bir şovenist var."

"Sanmam..." dedi adam. "Onları gözünü boyamak için değil mutlu ol diye yapıyorum."

Asmin iç gerdi. "Biliyorum." Biraz durdu ve sonra, "Şarkı söyler misin bana?" diye sordu.

Pars şaşkınca kaşlarını çattığında, Asmin yerinden kımıldamadığı halde bunu hissederek, "Çatma kaşlarını, söz, kötü söylersen seninle dalga geçmem," diye çocukça bir neşeyle mırıldandı.

"Sen söyle ben dinleyeyim."

"Sesim kötü. Kaçarsın!" dedi Asmin.

"Ben kaçmam!"

"Ben senden duymak istiyorum Pars... Lütfen."

Bir an derin bir sessizlik oldu. Asmin kocasından kabul gören bir cevap bekledi ama olmadı. Sonra, bu sessizliği bozan ise kadife gibi tok bir ses oldu.

[42] *Daha önce hiç yaşanmamış*
Ve bilinen sonlara gebe olmayan
Bir sevda düşlüyordum ki
Sen çıka geldin...
Yaralı bakışların
Ve suskunluğun kendine çekiyordu beni...

Sessizliğini seviyordum...
Çünkü sen ne zaman konuşmaya başlasan
Hep beni tanımlıyordun
Ve geçmişimin en ücra yerine gömdüğüm o eski inancı
Farkında olmadan diriltiyordun...

Kim bilir,
Belki bu yüzden sevdim seni...
İstedim ki,
Hüzünlü bakışlarında yeşersin umudum...
Anlamadın...
Senin yaralı yüreğindi benim yurdum...

Şaraba boğduğumuz o saatleri hatırlarsın?
Şehir uykudaydı
Yağmurlu bir gece kalmıştı bize...
Aynı anda lal olmuştuk
Ve dediği gibi çıkmıştı şairin
"İki karanlık orman birbirini sevse ne olur, sevmese ne..."

Yalan sevişmeler türettik durmadan,
Sabaha bağladığımız gecelerde...
Senin nefesinle solurken o anları
Ve terin terime karışırken,
Ne kadar da uzaktık birbirimize?

42 Şiir: ***Okan Savcı/ Yaralı Yüreğindir Benim Yurdum.*** Antoloji.com Okan Savcı
Kayıt Tarihi: 25.6.2004 23:13:00

Beni sevesin diye sevmedim seni
Bilirsin,
Yaralı yüreklerdir benim yurdum...
Dilediğin kadar uzaklaş
Gün gelecek,
Yaralı bakışlarında yeşerecek umudum...

Saçlarını havalandıran o büyülü nefes, içini okşayan o kusursuz ses susunca anladı Asmin; nefesinin kesildiğini. Bunu beklemiyordu! Şiir bitince Pars, onun sessiz duruşundan şaşırdığını anladı ve kafasına çenesini yeniden yaslayıp, içten bir buse bıraktı.

"Şi-şiir okuduğunu bilmiyordum."

"Okumuyorum aslında. Bu şiiri ezber edecek kadar çok dinlemiştim başkalarından. Ama bir anlam ifade etmezdi, yine de hafızama kazınmış. Sonra geçen gün pat diye radyoda çıkınca, seni hatırlattı bana. Anladım ki, bir şiirin seni etkilemesi için önce gönlüne aşkın girmesi gerekirmiş," dediğinde Asmin gözleri dolmuş, farklı duyguların girdabına çekilmiş halde, kocasının kollarından çıkıp yüzü ona dönecek şekilde önünde dizleri üzerine oturdu. Ellerini kocasının yüzünde gezdirip, duygulandığı belli olan sesiyle usulca fısıldadı.

"Sen rüya mısın?"

Pars da karısının omzuna kollarını dolayarak başını yüzüne iyice yaklaştırdı ve ılık nefesiyle sarhoş olurken, "Sen de bana gönderilmiş en güzel hediye misin?" diye fısıldadı.

Duygusallığa geçiş yapan Asmin, mutluluktan ağlarken tebessüm ediyordu. Pars başparmağıyla yanağını silip, karısının gözlerine mıhlanmış bakışlarıyla, "Bir daha mutluluktan da olsa ağlama Dağ Çiçeğim... Gözünden akan her damla, ateş olup ciğerlerimi dağlıyor," dediğinde ciddiydi.

Asmin hıçkırırcasına solurken kocasına sokuldu. Kollarını sımsıkı bedenine dolayıp, "Seni çok seviyorum, her şeyden, herkesten çok..." diye hıçkırarak fısıldadı.

Ve dudakları adamın şaşkınlığına izin vermeyecek şekilde hızlanıp kocasınınkiyle buluştu. Kollarını boynuna dolayarak, bedenini bedenine yasladı. Yanaklarından akan gözyaşlarının tuzlu tadı, Pars'ın dudaklarına değiyor, dimağında can buluyordu. Onları içer gibi karısının

dudaklarındaki tuzlu tadına vara vara, sakince lezzetinde yok oluyordu. Elleri bedeninde gezerken, nazikçe kendisine çektiğinde, Asmin usulca kucağına oturdu.

Şimdi birbirlerinin alev alan vücutlarının ısısını, yüzlerine çarpan ılık nefeslerini daha fazla hissediyorlardı. İkisinin kalbi de aynı ritimde hızlıca çarpıyor, tek kalpte tek beden gibi can buluyorlardı. Pars'ın kendinden emin eli karısının vücudunu keşfe çıkmıştı, Asmin'in dudaklarından kopan ufacık zevk sesleri, onu daha da ateşlendirmişti. Kulaklarında sadece onların çıkardığı küçük mırıltılar ve dalga sesleri uğulduyordu.

Sonra biraz ileriden sesler gelmeye başladı. Bu eşsiz anlarını sabote ederek keyiflerini baltaladı. Pars karısının teninden kendini biraz olsun ayırarak, kesik kesik yüzüne solurken, nefesini düzenleyip kendini biraz sakinleştirmeye çalıştı. Ve usulca geriye çekilip sesin geldiği yere kafasını çevirdi, arzuyla koyulmuş gözleri o yöne baktı. Asmin seslerin iyice yükseldiğini anlayınca, kollarını doladığı boynunu serbest bırakıp kucağından indi. Pars da tekrar bacaklarını açıp onun eski yerine oturmasını sağladı.

İkisi de gözlerini ileri mıhladı. Bir grup gencin şakalaşarak tenekede ateş yakmasını, aralarındaki keyifli sohbeti, itişmeyi, şakalaşmayı izlediler. Onlara elinde minderleriyle birkaç genç kızın katılmasını ve gençlerin gitar çalıp şarkı söylemelerini dinlediler. Rahatsız etmemek için yanlarına gitmediler ve yalnız kalmak için orada öyle sessizce oturdular.

Onların cıvıl cıvıl sesini dinleyip yakamozların dansını izlediler. Eşsiz neşenin melodisine dalga sesleri de dâhil olunca, doğa onlara tarifi mümkün olmayan sahneler sergiledi. Ne kadar öyle oturdular onlar da bilmiyorlardı ama sesler kesilmeye başladığında, hava iyice serinlemişti. Pars dirseklerini dayadığı kumsaldan dikilerek oturur vaziyete geldi, döşünde sessizce yatan Asmin de oturur şekle gelince Pars ayağa kalktı. Elindeki ve üzerindeki kumları silkeledi, sonra da elini karısına uzatıp kalkmasını sağladı.

"Bu gecelik bu kadar şaşwaz, yakında yine kaçar geliriz buraya ya da bu sefer farklı bir yer olur. Ama artık dinlenmelisin. Yorulman sağlığın için iyi değil. Üstelik yazık ki, annemin vücudu da arabada kasılıp kalmıştır kesin," dedi gülerek.

Asmin esneyerek tebessüm ettiğinde, itaatle kocasının koluna girdi.

"Yanımda sen ol da, ben bizim bahçede bile cennette gibi olurum."

Pars karısının beline kolunu doladı, içtenlikle sarılıp şakağına öpücüğünü bıraktığında, arabaya doğru huzurluca yürüdüler.

Az sonra anneleri hâlâ uyurken, Pars arabayı otelin giriş kapısında durdurdu. Pars onlara şaşkınca bakan valenin seyrinde, Asmin'in açtığı arka kapıya yaklaşıp annesini kucağına aldı. Uyandırmadan otelin kapısına yöneldiğinde, onu sarsmadan yürüyordu. O sırada bir şeylerin ters olduğunu sezen Güllü Hanım homurdanarak, kollarını oğlunun boynuna dolayıp yavaşça gözlerini açtı. Katılmış sesiyle yorgunca, "Ben yürürüm oğlum, bırak ineyim, belin ağrıyacak," diye düşünceli bir şefkatle uyardı.

Pars annesinin kafasına çenesini değdirip, "Uyu anacım sen, bir şey olmaz," dediğinde, kadının hali hazırdaki başı sinesine dayandı. Zaten yorgunluktan gözlerinden uyku akıyordu, zorlukla açtığı belli olan gözleri oğluyla buluşunca, Pars sevgiyle mırıldandı. "Anam, korkma bir şey olmaz. Sen beni dokuz ay taşıdın sakat olmadın da, ben seni on dakika taşımayla sakat kalmam merak etme."

Yaşlı kadın huzurla kafasını oğlunun boynuna koyup, kokusunu derince içine çekerek, kalan uykusuna keyifle devam etti.

Katlarına çıktıklarında, ilk annesinin odasına gittiler. Asmin kapıyı açarken, Pars annesini yatağa bırakıp, ellerini beline koyup kıtırdattı. Asmin ona gülerek göz kırptı, annesinin ayakkabısına uzandı, çıkarınca yatağa bacaklarını usulca bıraktı. Üzerindeki çarşafı, beline gelecek kadar çekti. Bir anne edasıyla saçlarını okşadı, alnına öpücük koyup, "İyi geceler tombiğim. Tatlı rüyalar," derken kocasının uzattığı eli tutup, ışıkları kapatıp, odadan ayrıldılar.

Güzel geçen bir hafta sonu kaçamağından sonra, gelecek olan ertelenemezdi. Pars arabayı otoparktaki özel yerine park ettiğinde, kontağı kapatınca bakışlarını karısına çevirdi. Asmin düşünceliydi. Biraz süzgün bakıyor, aklından nasıl kaygılar geçiyorsa rengi soluyor, yüzü ifadesizleşiyordu.

"Hadi inmiyor musun?"

Asmin tedirgin bakışlarını kocasına çevirdi. Boğazına yığılan yumrularını yutkunurken, "Ben..." diye bocaladı.

Pars onun tedirginliğini anlıyordu ama bu kadar dert etmesini kavrayamıyordu. Uzanıp karısının elini, ellerinin arasına aldı. Gözlerine huzur dolu bakışlarla bakarken, "Sen çok güçlü bir kadınsın Asmin. Bunu yapabilirsin! Hem onlar benim çalışanım, sen de benim karımsın, bunu unutma. Sen ne kadar çalışanım olsan da, karım olduğun gerçeğini geçiştiremezsin."

Asmin bakışlarını suçluca kaçırırken, üzgün çıkan sesiyle mırıldandı.

"İşte ben de bunu istemiyorum zaten. Şimdi beni senin karın olduğum için torpilli görecekler. Yaptığım veya kazandığım her işin altında bir sebep arayacaklar. Kimi zaman imalar olacak, kimi zaman laf çarpmalar. Bunu istemiyorum Pars, ben kendi hakkımla yaptığım işin töhmet altında kalmasını istemiyorum. Bu zamana kadar hep kendim başardım, yardımsız tek başıma tırnaklarımla geldim bu duruma. Olmaz Pars, onların emeğime edeceği hiçbir imayı, hiçbir şüpheyi kaldıramam. Asmin yaptı, o kazandı, o başardı desinler, kocasının torpili var demesinler."

Haklıydı! Her sözünde ve düşüncesinde yine başından sonuna kadar haklıydı ama onun da kabullenmesi gereken şey, başkalarının ne düşündüğü değil, kendisinin ne düşündüğü olmalıydı.

Gözleri dolu dolu oldu Asmin'in. Bu durum Pars'ı üzünce, elinin tersiyle usulca karısının yanağını okşayarak, "Bu asla olmayacak, buna asla izin vermem! Burada senin patronunum, bunu da zamanla herkes görecek, merak etme. Ayrıca sen de patron yarısı sayılırsın, bunu unutma. Bu şirket benim, benim olan her şey de senin. Kendini çalışan gibi bile görmeni istemiyorum, bu bizim işimiz," dediğinde haylazca başparmağını dudağının üzerinde dolaştırıp, "Ama unutma, mesai bitince ve mesai saatleri dışında kocanım," diye muzırca bir hatırlatmada bulundu.

"Ve ufaklık, şu an itibariyle mesai başlamış bulunmakta. Asmin Hamın, iş başında kocanızı ayartamazsınız, iş başına marş marş. Hem biliyorsun ben disiplinli bir patronum, bunu öğrenmiş olman lazım. Mevkiin değişinceye kadar emirlerime itaat edeceksin, sonra bakarsın sen benim patronum olursun," dediğinde göz kırparak ekledi. "Ve

ortalıkta fazla yalnız gezme, her an kocan karşına çıkıp seni bir köşeye çekebilir," dediğinde omzuna yediği yumrukla kaşlarını çattı.

Asmin gülerek, "Olur efendim, başka arzunuz?" dediğinde uzanmış, kapıyı açıp arabadan çıkmıştı. Pars iç gererek eziyet dolu bir güne başlarken, asansöre birlikte bindiler. Asmin'in departmanıyla ofisi aynı kattaydı ama biri bir uçta, diğeri bir uçta bulunduğu için, yol ayrımına maruz kalacaklardı. Pars, Asmin'in ne kadar hassas ve tedirgin olduğunu bildiği için mesafesini korudu. Ne kadar ona sarılıp endişelerini gidermek istese de, bunu yapmadı. Kendine zor da olsa engel oldu. Onun iş yerindeki hassasiyetini biliyordu ve ona saygı da duyuyordu ama üzülmesine hiçbir sebep ya da bahane bulmaksızın izin vermiyordu. Asansör kata gelince durdu, kapısı açıldığında Asmin bir an nefesini tuttu. Kulağında o günün çığlıkları yankılanıyordu. "Uzak dur benden!" dediği anların tiz çığlıkları yankılandıkça, omuriliğinden aşağıya doğru soğuk terler akıyordu. Her ne kadar unuttuğunu öne sürse de, unutamıyordu. Bir süredir rüyalarında, kâbuslarında, kaygılarında ve düşüncelerinde yer buluyordu o dehşet anı. Bakışlarını holün ucundan kaçırdı. Rengi beyazlamış, istemdışı dudakları titremişti. Pars onun kötü olduğunu anlayınca, elleri yanında yumruk oldu.

Karısının saçlarını okşayarak, "Unut artık, ben buradayım ve bir daha asla canın yanmayacak!" dediğinde Asmin'in yanağına kaygı dolu iri bir damla yuvarlandı. "Unutamıyorum..." dedi hıçkırırcasına, "Ama unutacağım. Geçecek, biliyorum," dedi inanarak.

"Aferin benim güçlü karıma... Senin başaracağını biliyorum." Asmin bu gergin gerilimi bozmak için kocasının omzuna vurarak, "Benimle çocukla konuşur gibi konuşmaktan vazgeç. Salak değilim, anlıyorum," diye sitem etti.

Pars burnunu burnuna sürterek, "Bence sen hâlâ çocuksun. Dışı büyümüş bir çocuk."

Asmin kocasına tebessüm ederek geriye çekildi ve yanaklarını kurulayarak kendine çekidüzen verdi. Derin bir nefes alırken de tebessüm ederek baktı. Bir an bocaladı ne demesi gerektiğini düşündü, bu onların birlikte geldikleri ilk iş günüydü. Sonra aniden aldığı kararla, arkasını dönmeden önce tebessümle başını sallayarak, "Hayırlı işler Pars Bey!" dedi. Usulca arkasını döndü, profesyonel bir işçi gibi yanından ayrıldı.

Pars da dalgın gözlerle, tedirgince arkasından baktı. İçinden de, "Umarım canını sıkmazlar, yoksa onları mahvederim," diye geçirmeden edemedi.

Asmin ofisin girişine gelince, derin bir nefes aldı, kalbi hızlanmış, kulaklarındaki çınlama artmıştı. Ceketini, eteğini ve saçını düzeltip içeri hızlı adımlarla girdi. Hiç kimseye bakmadan, direkt masasına yöneldi. Sanki onlar yanında yokmuş gibi davranarak ceketini çıkardı, arkadaki ayaklı askıya astı. Çantasından dosyalarını da çıkarıp masasına bıraktı.

Yanındaki insanların ne tepki vereceğini bilmediği için onların yüzüne bakmak istemiyordu. Ama heyecanlıydı, elleri titriyor, kesik nefesleri aralık dudaklarından ateş gibi salınıyordu. Sandalyesini altına çekti, masasındaki dosyasından bir tanesini önüne koyup açtı. O dosyayla ilgilenirken, karşısındaki masalarda bir hareketlilik oldu. Dişlerini sıkarak, kendini en kötüye hazırladı. Sonunda bir cesaretle başını kaldırdı.

Yan masadaki ve ofisteki diğer çalışanlar, masasının karşısından üzgün ve mahcup bakışlarla ona bakıyorlardı. Önce anlam veremedi, gözlerini her birinin üzerinde ayrı bir telaşla gezdirdi. Sonra yan masadaki oturan kadın utana çekine öne gelerek, kısık sesiyle lafa başladı. "Biz..." Boğazını temizledi, tedirgin olduğu sesinden belliydi. "Biz senden çok özür dileriz Asmin."

Demek, adını hatırlıyorlardı!

"Biz sana olanlardan kendimizi sorumlu tutuyoruz. Ona müdahale etmeye korktuk, hayvan gibi davrandık ve..."

Asmin elini kaldırdı, dişlerini sıkarak kadını susturdu. Kısa bir an konuşamayacağını anlayınca, cesaretini toplayana kadar bekledi. Sonra mantıklı bir şekilde, "Olan oldu, geçmişi değiştiremeyiz. Ben o olayları hatırlamak istemiyorum, bu konu hakkında da konuşmak ve anılmak da istemiyorum. Konuyu kapatabilir miyiz?"

"Biz gerçekten çok üzgünüz, tekrardan özür dileriz. Gerçi bu bizim içimizdeki vicdan azabını hafifletmiyor ama cidden özür dileriz," dediğinde Asmin ters bir bakış atarak sabırsızca, "Unutalım artık!" diye uyardı. Her ne kadar unutamasa da!

Kadın mesajı alınca, dudağının kıyısını dişleyerek, "Geçmiş olsun ve aramıza tekrar hoş geldin, seni gördüğümüze gerçekten sevindik,"

diyerek eski haline döndü. Sonra gülümseyerek, "Arada rekabet edecek kimse olmayınca işler çekilmiyor. Sen dişli bir rakipsin Asmin, bunu herkes biliyor, ondan sana karşı daha temkinliyiz. Yani öyleydik, sonunda herkes biraz garip davrandığını anlayana kadar..."

"Garip mi?" dedi Asmin alaylı bakışlarıyla. "Siz olayı abartıp, rakiplikle robotluğu karıştırıyorsunuz," dediğinde herkes kıkırdadı ve onayladı. Sonara da herkes eski haline dönerek, tek tek elini uzattı.

Asmin şaşkınca ona uzanan elleri sıktı, bu kadar çabuk değişmelerine anlam veremedi ama sonra olanların hiç de kolay olmadığını anladığında sustu. Üstelik Pars hepsini işten çıkarma kararı aldığında, bu kararından vazgeçiren tek kişi Asmin olmuş ve Pars bunu öfkeyle hepsine bildirmişti.

Buraya gelirken, bu olanlardan haberi olmayan Asmin ise başka şeyler beklerken, onlar tam tersini yapıp onu şaşırtmışlardı.

Karşı masadaki kadın yerine oturduğunda, eski şuh haline bürünerek destursuzca yine lafa girdi.

"Nihayetinde biz de insanız burada, rakip olabiliriz ama bizim de vicdanımız var ve biz bu yükü kaldıramıyoruz. Sana bir şey olsaydı biz bu azapla..."

Asmin sesinin kendinden emin çıkmasını sağlayarak "...dediğiniz gibi geçti gitti ve ben bir daha bu konunun konuşulmasını istemiyorum. Belki hemen unutamayacağız, bu hafızamıza telafisi mümkün olmayan yerlerde izler bıraktı ama en azından burada yüz yüze bakacağımız için, bunu deneyeceğiz, hep birlikte..." diye uyarı taşıyan mantıklı bir açıklama yaptı.

Herkes rahatlayarak yerlerine oturdu, Asmin önündeki dosyalarına döndü, tekrardan dikkatini toplamaya çalıştı.

"Ne zamandan beri evlisiniz Pars Bey'le?"

Asmin amansız gelen meraklı soruyla, kafasını köşe masadaki tıknaz kadına çevirdi. Gülümsedi. "Bir yılımız dolacak yakında."

Kadın şaşkınca "Ya..." dedi. "Biz hiç duymadık Pars Bey'in evlendiğini."

Diğeri hemen devam etti meraklı sorgulamaya. "Yani sen burada işe başladığından beri evliydiniz."

Kadın bunu mahcupça söylemişti, hele bir de kadının kocası için nasıl arsızca hazırlandıkları aklına gelince, daha bir utanarak

başını masasına eğmişti. "Ben anladım, sen de peygamber sabrı mı var Asmin? Eğer olmasaydı her gün birimizi doğramış olurdun." Asmin güldü.

"Evet, burada çalışmadan önce evlendik."

"Peki, bunu neden saklama gereği duydun, yani biz bilseydik..." dediğimde Asmin buna mantıklı bir açıklama getirerek, "Dediğim gibi, ben mesleğimi severek yapıyorum ve bir yerlere geleceksem, bunu kendi başarımla yapmalıyım, kocamın adıyla değil," deyip konuyu kapatmaya çalıştı.

Kadın renkten renge girerek, "Çok şanslısın. Pars Bey seni çok seviyor, biz onu ilk defa böyle gördük!" diye itiraf etti.

Asmin kaşlarını çatarak, "Nasıl gördünüz?" diye merakla sordu.

"Kızgın değil, Azrail gibi... O gün sana bir şey olacak diye o kadar endişelendi ki, koca şirketi tepemize geçirecek diye korktuk."

Asmin o günkü Pars'ın halini anımsayınca buz gibi oldu. İç gererek dua eder gibi, "Emin olun bir şey olsaydı geçirirdi," dedi bilinçsizce.

"Gerçekten çok şanslısın, ne denir; Allah bir yastıkta kocatsın."

"Sağ olun arkadaşlar, içimi rahatlattınız. Ben de burada sizin gibi çalışanım, emeğimin karşılığını alıyorum, emin olun hiçbir destek de görmüyorum kocamdan. Yani içiniz rahat olsun, torpil falan söz konusu değil."

Diğer kız lafa karışıp, "Biz zaten bundan hiç şüphelenmedik ki, Pars Bey'in iş disiplinini herkes bilir, onun torpille falan işi olmadığına çok kez tanık olduk biz. Bu yüzden için rahat olsun, o sana mesai saatinde torpil yapmaz," derken kıpkırmızı suratıyla edepsizce kıkırdadı, sonra da diğer kızlara çanak tutup onları da kıkırdattı. Asmin mahcup bir bakışla dudağının kıyısını dişlerken, istem dışı içinden de gülüyordu. İçi rahatlamış, üzerinden tonlarca ağırlık kalkmış olarak işinin başına döndü. Oysa neler ummuş, neler bulmuştu! Bu günkü tedirginliği üzerinden kalkınca, ofis daha geniş, kızlar gözüne daha sevecen gözüktü. Zaten buradaki avukatların ve asistanların işinin ehli olduğunu biliyordu ama bunu tekrar hissetmek bambaşkaydı. Ne kadar süs bebekleri gibi dursalar da, yeri gelince kaplan kadar sert olabiliyorlardı onlar ve artık arkadaşlarıydı.

Sanırım! İş saatleri dışında!

O sırada elinde bir dosyayla gelen Aral görüldü. Elindeki dosyayı

Ebru adlı kızın masasına bıraktıktan sonra, Asmin'e döndü. "Nasılsınız Asmin Hanım? Hoş geldiniz," dedi tebessümle. "Hoş bulduk Aral Bey, teşekkür ederim iyiyim." Aral göz kırpıp Pars'ın odasına gitmek için hareketlendi. "Kolay gelsin hanımlar!" deyip yürüdü.

Saatler saatleri kovaladı. Asmin dosyalara kendini öyle kaptırdı ki, sanki gelmediği zamanın işlerini hemen bir günde halledecekmiş de, dünyayı tek başına o kurtaracakmış gibi dosyalara gömüldü. Masasına eğilmiş, bir dosyanın gidişatını dikkatle incelerken, önce kıkırdama sesleri geldi kulağına, aldırmadı. Onu takip eden boğaz temizleme sesini duyunca, Asmin başını dosyadan kaldırıp, üzerine gölgesini düşüren şahsa bakmak için gözlerini sesin geldiği yöne çevirdi. Ve gözleri iki kızgın parlak ateşle karşılaşınca yutkundu. Pars azarlayan tek kaşının birini kaldırmış, sinirli bakışlarını üzerine sabitlemiş, elleri cebinde, önünde duvar gibi duruyordu. Bunu gören diğer kızlar da kıkırdayarak bakıyor, Pars kızgın bakışlarını arkaya çevirince, herkes işiyle uğraşıyormuş gibi yaparak susuyordu. Ama o da biliyordu ki, kulakları onlardaydı.

Asmin suç işlemiş çocukların babasına vereceği hesabı ertelememek adına karşılarına dikildiği gibi, usulca sandalyesinden kalktı. "Bir şey mi oldu Pars Bey?" diye mesafeli sesiyle sordu.

Pars kolunu kaldırdı, beyaz gömleğinin kıyısından görünen saatini işaret ederek, Asmin'e uzattı.

Asmin önce anlamadı, bu adam niye kızmıştı ki böyle?

Pars'ın bileğini tutup kendine çekti, kolundaki saate baktı. Saat 3.15'ti. Öğle vaktini çoktan geçmişti. Asmin kocasının elinden bileğini kurtarırken, hafifçe alnına vurdu.

Pars'ın hâlâ yukarıda olan kaşlarını görünce de, omuzlarını düşürüp, "Yine unuttum değil mi?" diye hayıflandı.

Pars otoriter sesiyle ödün vermeyerek, "İki saattir seni bekliyorum, açlıktan öldüm Asmin Hanım!" dediğinde, Asmin gözleriyle dosyalara bakarak, "Ben kendimi kaptırmışım, valla yoksa unutmazdım," diye kendini açıklamaya çalıştı.

"İlaçlarını da almadın değil mi, bir de ufaklık deyince kızıyorsun."

Asmin dudağının köşesini dişleyip gözlerini masa çevirdi.

"Pars, kızlar bize bakıyor gider misin lütfen?" diye homurdandı. Ama Pars gitmek yerine azarlayarak, "Bu sence umurumda mı?" diye

çıkıştı. Sonra öfkeyle, "Bana ne söz verdin Asmin? Seni işe hangi şartlar altında getirdiğimi hatırlatırım," diye uyardı.

Asmin kızarmış yüzüyle kaşlarını çatarak, "Ama ben aç değilim..." dediğinde, Pars sinirli sesiyle "Sen hiçbir zaman aç olmazsın Asmin! Şimdi hemen odama geliyorsun, yemek iznini kullanıyorsun!" diye ukalaca buyurdu.

Asmin bu tavrına öfkelenerek omuzlarını dikleştirip, "Ama ben..." demişti ki kocasının sert sesiyle "Asmin!" şarkısı ofiste yankılanınca, kız eli mahkûm sustu. Pars elini uzattı. Asmin omuzlarını düşürüp, Pars'ın uzattığı eli tuttu ve peşinden isteksizce yürüdü. Yine rezil olmuştu kızlara. Onlar giderken arkalarından iç çekme sesleri duyuluyor, acılı kıskanç ve baygınca bakan gözlerle "Ahhhh!" nidaları ofisi kavuruyordu.

"Rezil oldum sayende... Bunu yapmak zorunda mıydın? Küçük düşürdün beni."

"Senin sağlığın gururundan daha değerli küçük hanım, o zaman dikkat et ki, bir daha küçük düşmeyesin."

"Pars... Böyle yapınca kafanı kırasım geliyor."

"Hayır," dedi Pars edepsizce göz kırparak, "Bana daha çok âşık olasın geliyor. İtiraf et; seviyorsun beni."

"Bu halini değil... Êzing!"

"Beni özürlerimle sevdiğini sanıyordum."

"Artık değil," dediğinde Pars gözlerini kızgınlıkla devirince, "Çok kötüsün!" diyen karısına sert bir kaş çatış hediye etti. Asmin onu kırdığını anlayınca, "Seni her halinle seviyorum. Odun halini kabullenmesem de, sanırım onu da sevmeye alışıyorum, zorla..." diye kollarını beline dolayıp, başını göğsüne yasladı.

Çok değil yarım saat sonra yemeklerini yediler. Pars karısı ilaçlarını içerken, zalim bir hemşire edasıyla başında durdu. Bir sürü tembihle işinin başına dönmesine müsaade etti. Nasıl becerdi o da bilmiyordu ama en azından rahat bırakmayı akıl ederek, akşama kadar bir daha görüşmedi.

Pars ne kadar arada yanına gitmek için fırsat kollayıp can atsa da, bu arzusunu bastırıp işleriyle ilgilenmeyi başardı. Eğer gitseydi, Asmin buna çok kızar, bu sefer kafasında ayakkabısının topuğunun sağlamlığını kesin test ederdi. Zaten yemeğe çağırmasına bile suratını

asmıştı ve yemek bitinceye kadar da asmaya devam etmişti. Bu halini sevmemişti. Eve dönüş saati biraz daha sakin geçti.

Asmin başını arabanın koltuğuna yaslayıp, yüzünü kocasına çevirdi. Adamın sert yüz hatlarını seyrederken, yorgunluktan yine esnedi. Pars tek kaşını kaldırınca hemen bahanelerini sıraladı.

"Uykum geldi. Güya tatile çıktık, iş yerindekinden daha yorucu geçmiş hafta sonu, yeni yeni anlıyorum."

Pars karısının uyku mahmuru gözlerine baktı, işaret parmağıyla Asmin'in küçük burnuna dokunup "Ama tatlı yorgunluk, en kısa zamanda tekrarlamak lazım bu yorgunluğu," diye ekledi.

Asmin tekrar esnerken başını salladı. "Hı hı!" Pars arabadaki sessizliği bozmak için müzik çaların düğmesine dokundu, Radyodaki dingin parçayı duyunca, kanalı gülerek değiştirdi. "Uykun var, yemek yemeden uyumanı istemiyorum."

Asmin kafasını salladı. Pars da radyoda yabancı bir kanal açtı, bu da pek uyku açıcı olmasa da, şarkı hoşuna gitmişti. Asmin de hoşlanmış olmalı ki, etrafı seyrederken mırıldanmaya başladı. Ve sesi her saniye biraz daha yükseldiğinde, kendini şarkıya kaptırdı.

"Poker face dave unde radio mix."

Pars, Asmin'in şarkıyı mırıldanırkenki şaşkın haline gülerken, onun gözlerini kapatıp kafasını hafifçe oynattığını görünce, "Yabancı şarkı söylediğini, bilmiyordum." dedi.

Asmin'in sesi çok güzel değildi ama Pars'a sorsan, o anda dünyanın en güzel sesiydi. Onun sesini bir ömür bıkmadan, usanmadan dinleyebilirdi.

"Abime sorsan, benim şarkı söylemem yasaklanmalıymış, insanlık suçu işliyormuşum, halkın kulak sağlığı için bir ömür susmalıymışım. Sence de o kadar kötü mü?"

Pars kafasını hayır anlamında salladı. Onun neşesini bozmamak için, radyonun sesini biraz daha açtı. Asmin de mırıldanmalarına daha canlı devam etti, uykusu da böylece açılmış oldu. Araba evin köşesindeki sapağı döndüğünde Asmin'in karnında küçük çaplı bir isyan vardı. Pars sürgülü demir kapıya gelince, aracın kornasına bastı. Güvenlik görevlisi kameradan geleni görünce, ağır demir kapıyı açtı.

Pars her zaman olduğu gibi kafasıyla selam verirken, kapının girişine doğru arabayı sürdü. Asmin emniyet kemerini çözerken Pars

arabayı durdurdu. Akabinde Pars da arka koltuktan çantalarını alıp, alarmını devreye soktuktan sonra karısına yaklaştı. Kolunu onun omzuna atıp, kapının ziline bastı. Kapıyı güler yüzüyle Elif Hanım açtı. "Elif abla ne yemek var?" diye sordu Asmin heyecanla.

"Kıymalı patates..." dedi kadın şaşkın kıza. "Ha bu arada biz de iyiyiz, domateslerde..." diye takıldı. İkili sırıtarak salona yöneldiklerinde, Pars karısının yanağına öpücük kondururken, "Önce yukarı mı çıksak?" diye haylazca sordu.

Asmin karnına koyduğu eline bakarak, "Bence önce homurtuları susturalım," diye kafa salladı. Salonun kapısından içeri sarmaş dolaş girdiler. Asmin kapının girişinden geçince gözlerini masaya odakladı. Nedendir bilinmez ama karnına fil yavrulamış gibi açtı. Masa boştu. Yüzü düştü. Aslında hep hazır olurdu sofra bu zamanda... Annesine bakmak için gözlerini oturma bölümüne çevirdiğinde bir an dondu kaldı. Tıpkı, kocası gibi...

Vücudu kaskatı kesildi, sırtından aşağıya buz gibi bir ürperti salındı. Öfkeli bakışları kadının üzerinde dondu kaldı. Yüzünün rengi aniden uçup gitti. Pars karısının kasıldığını, gülen yüzünün düştüğünü görünce, aynı tepkiyi o da verdi. Fakat daha soğukkanlı olan Pars, kendini çabuk toplayıp, karısının yanından uzun adımlarla ayrıldı. Onlara şaşkınca bakan ikiliye yaklaşıp, önlerinde hiddetle durdu. İfadesiz, kaskatı suratıyla, sinirli bakışlarıyla ve sertleşmiş sesiyle kadına bakarak, "Senin ne işin var evimde?" diye tısladı.

Ne demiş düşünür...
İnsan ne ederse kendine eder,
sonra döner suçluyu ya hayat sayar ya da kader.

20. BÖLÜM

Pars, sarışın kadının karşısında ateş saçan bakışlarla duruyordu. İri bir dağ, hatta ateşini üzerine püskürtecek azgın bir ejderha ve her an boynunu kıracak bir cellât gibi hiddetliydi.

Onun bu ölüm kusan halini gören Jale, yerinden sıçrayarak ayağa kalktı. Hiçbir şeyden habersiz olan Güllü Hanım ise olanlara bir anlam veremiyordu ama ortamdaki negatif elektriğin yaydığı müthiş gerginliğin de farkındaydı. Usulca yerinden kalkıp, "Oğlum, misafirimize neden bağırıyorsun? Ayıp!" diye uyardı sakince.

Pars yakıcı bakışlarını annesine çevirdiğinde çenesi kasılıyordu.

"Sen karışma anne."

Yaşlı kadın irkilirken gözlerini irice açarak, kapı ağzındaki gelinine baktı. Asmin bir an put gibi hareketsiz kalmış, ölüyor da can veremiyormuş gibi mıhlandığı yerde öylece duruyordu. Güllü Hanım bakışlarını oğluyla kadına çevirdi tekrar. Pars yumruk yaptığı elleri ve kasılmış çenesiyle, Jale'ye sinir dolu bakışlar saçıyordu.

Her şeye kafa tutan Jale bile haftalar sonra korku dolu gözlerle Pars'a bakabiliyordu. Rengi atmış, gözleri ürkek ama iradesi yerinde, çizdiği rotasına hâlâ sadıktı. Korkudan kalbi deli gibi çarpıyor olsa bile sakin duruşuyla bunu belli etmemeye çalışıyordu. O, Pars'ın sinirli haline bir kere şahit olmuştu ve bunu bir daha görmek istemiyordu. Elini şiş karnına koyarak bakışları karnına çekerken, cesaret topladı. Yutkunarak, sakin bir şekilde konuşmasına başladı.

"Ben şirkete geldim. İçeri almadılar. Telefonunu aradım ama..."

"Engelliler listesindesin, ulaşamazsın!"

Kadın dudaklarını yaladı. Belli ki ağzı kurumuştu. "Ben fark etmedim ve sana ulaşamayınca, çareyi evine gelmekte buldum. Kızacağını biliyorum ama konu mühim..."

Pars, kasılmaktan dimdik duran vücudu, sinirden sert bir hal alan suratıyla kadına hükmederek sordu.

"Bu kadar acil olan konu ne?"

Kadının gözü arkada duran Asmin'e takıldı. O ana kadar korkan kadın, bir an düşünceli bir halle gözlerini kıstı. Bakışları Asmin'in gözleriyle kesişti ve başı yukarıya kalktı. Kendine olan güveni ve cesareti tazelendi. Onunla sonra yüzleşecekti. Ama önceliği Pars'la konuşmak olmalıydı. Kısacık bir an düşündü ve bakışlarını yeniden Pars'a çevirdi.

"Özel konuşabilir miyiz? Yalnız."

Pars kaşının birini kaldırarak, "Seninle hiçbir şekilde özel ya da reel şekilde konuşmak istemiyorum. Şimdi geldiğin gibi evimden gitmeni istiyorum."

Gözlerindeki tehdit gönderen bakıştan irkilen kadın, bir adım gerileyip Pars'ın gözlerine bakarak "O-olmaz!" diye diretti.

Pars daha fazla tutamadığı siniriyle, dişlerinin arasından tıslayarak, "Şimdi evimden defol!" dedi. Kadın bir adım daha gerilediğinde başını hayır anlamında sallıyordu. Adamın inadına sataşarak, "Konuşmadan olmaz, gitmem buradan," diye inat etti.

Pars uzun, tek bir adımla kadının yanına yaklaştı, hamile kadını dirseğinden tutup dikkatle kapıya doğru sürükledi. "Şimdi evimden defol Jale, bir daha da gelme! Seni çevremde görmeye tahammülüm yok!" dediğinde Jale adamın iri elindeki kolunu silkeleyerek çekmeye çalıştı ama başaramadı. Ağlamaklı gözleriyle, "Bırak, canımı yakıyorsun bırak!" diye haykırdı.

Pars ölüm kusan gözlerini kadına çevirip, "Canın daha fazla yansın istemiyorsan git buradan Jale. Daha kötü olmasın!" diye uyardı.

Kadın bağırarak kolunu Pars'ın elinden kurtarmaya çabaladı. Ama adam bırakmadı, karısının yanına doğru çekerek getirdiği an, Jale elini karnına sararak geriye doğru büküldü ve gözyaşları eşliğinde sesini yükselterek haykırdı. "Bırak, bebeğimize bir şey olacak, ne olur!"

Ve Pars olduğu yerde zınk diye durduruldu.

Bir an, ne olduğunu kavramaya çalışan zekâsına çentik atan salak düşüncelere dalan Pars, olduğu yerde dondu kaldı. Sadece o da değil. Kadının ağzından ağlamaklı halde dökülen bu kelimelerle, herkesin yalnızca bedenini değil, nefeslerinin de kesilip kalmasını sağlamıştı. Evin içi ölüm sessizliğine bürünürken, yaşlı kadın derin bir iç germeyle elini ağzına kapattı. Pars ise gözlerini şüpheyle kısarak, şaşkın bakışlarını kadına çevirdi. Koyulaşan öfkeli gözlerinde soru işaretleri dönüyordu.

"Bebeğimize bir şey olacak!" dedi kadın tekrar kısık bir sesle.

Pars yutkunarak, "Ne bebeği kadın, deli misin sen?" derken gözlerini bedeninde müthiş bir merakla gezdirdi.

Jale, Pars'ın elinden kurtardığı kolunu okşarken, korku dolu gözlerle bir adım geriledi. Zaten bu işin kolay olacağını hiç düşünmemişti. Pars'ı bir senedir ara ara görse de tanıyabilmişti! Jale'nin gözlerini önce, Pars'ın hemen arkasındaki, gözleri dolu dolu olmuş şekilde onlara bakan Asmin'e kaydı, sonra da bakışlarını Pars'a çevirip vurucu darbesini indirdi.

"Doğuma az kaldı, hamileyim!"

Pars üzerindeki şaşkınlığı atınca umursamaz davranmayı seçerek bir ihtiyatsızlık yaptı. "İyi o zaman, git babasına söyle, ben ne yapayım?"

Kadının aydınlanan yüzündeki sinsi gülüşüyle dudaklarını bükmesi ve bunu kimseye göstermemesi takdire şayandı. "İyi ya, ben de öyle yapıyorum."

Asmin'in nefesi ciğerlerinde sıkıştı. Sanki kadın gözlerine değil de, karnına tekme atmış gibi bir adım geriledi. Gözlerini zorlayan yaşlar yanaklarından akarken, hâlâ kadının dediğini kavramaya çalışıyordu.

Bebeğimiz...

İçine bir acı çöreklendi, gözlerine sonsuz bir sis... Sanki bir el kalbini sıkıyor, bir matkap beynini deliyor ve bir ip ruhunu boynundan sarmalayıp, bedeninden ayırıyordu. Aklı boşaldı. Ne düşünebiliyor, ne aklını toparlayabiliyordu.

Titreyen elini zor da olsa kapının pervazına uzatarak güç almaya çalıştı. Gözünden akan yaşlar yüzünden her yeri puslu görüyordu. Yanağındaki yaşları elinin tersiyle silerek, konuşmanın devamını dinlemeye zorladı kendini. Kalbi haykırıyordu, *"belki yanlış anladın. Belki, belki, belki!"* aklında hep 'belki'ler dolanmaya başladı.

Öte yandan Pars'ın sinirleri çığırından çıkmıştı. Bu kadın ne saçmalıyordu böyle? Üşütmüş gibi garipçe gülerek kadına bir adım yanaştı, sonra da yüzündeki gülüşü sert ve korkutucu bir ifadeye dönüştü.

"Ne söylüyorsun sen? Geri zekâlı mısın? Ben sana elimi bile sürmedim aylardır! Bu nasıl mümkün olur, senin biyolojiden haberin yok mu?"

Başını sallayarak, Asmin'e doğru döndü. Göreceklerinden korkarak karısının gözlerine baktı. Korkuyordu. Geçen sefer yaşananlardan sonra, onunla arasına girecek her türlü ayrılıktan ve kaybetme düşüncesinden dehşetle kaçınıyordu. Asmin'in ona inanmamasından ve dahası onu bu sürtüğün yalanları yüzünden kaybetmekten endişelenmiyordu. Kalbine bir taş oturdu, her nefeste daha da ağırlaşarak ruhunu sıktı.

"Yalan söylüyor. Ben evlendiğimizden beri ne ona, ne de bir başkasına elimi sürmedim, yemin ederim."

Kadın da başını geriye atarak, geriden gelen sesiyle konuşmaya başladı. "Bu kadar kılıbık olduğunu söylediklerinde inanmamıştım." Bu sefer de bakışlarını Asmin'e çevirdi. "Evet, uzun zamandır elini sürmedi bana, yani sekiz ay kadar öncesini saymazsak."

Asılsız sözlerini tahtaya çakılan çivi gibi gerginliğin ortasına mıhlayarak, büyük bir gururla söylemişti. Asmin'in suratına bakıp haz alırken, kıskançlık tüm ihtirasla birlikte vücudunu sarmıştı. O karısı olabilirdi ama kendisi de çocuğunun annesiydi.

Pars kadına inanmaz bakışlar atarak deli gibi hırladı. Sonra da gözleri vücudunda inanılmazlıkla gezindi. Aslında hiç fark etmemişti ama o zayıf vücudu bir hayli kilo almıştı fakat çekici suratı hâlâ aynıydı, hiçbir değişiklik yok gibiydi. Üzerine doğru tehditkâr bir adım atıp, daha neye uğradığını anlamayan kadının çenesini sertçe kavrayıp sinirle sıktı. Öfkeyle derin derin soluduğu suratına, yüzünü yaklaştırarak tısladı.

"Eğer huzurumu kaçırmaya çabalıyorsan seni gebertirim, elimden kimse alamaz Jale. Hem sen ne diyorsun be? Ne hamilesi? Kafayı mı sıyırdın, sen ne kullanıyorsun?"

Kadının çenesi hâlâ Pars'ın elinde şekil alırken, "Be-ben 30 haftalık hamileyim. Ve oğlumuzun babası sensin sevgilim! Hani hatırladın mı son gecemizi, ben hâlâ unutamadım," dediğinde bunları sırf o karısı olacak şırfıntının canını yakmak için üzerine basarak söylüyordu.

Onun aylarca uğraştığını elinden aldığı için, bu dersi hak etmişti. Allah'tan kendini garantiye almıştı.

Pars'ın kolu kasıldı, kadının çenesindeki eli yanına ağır bir gülle gibi düştü. Elektrik çarpmış gibi bir adım geriledi. Hâlâ inanamıyordu.

"Bu doğru olamaz, bu... Bu saçmalık. Ben korundum, hep dikkat ettim."

Asmin duyduklarını hazmetmeye çabaladı ama olmadı. Elleri kasılıyor, bacakları titriyor, gözlerinin önündeki ev deprem görmüş gibi sarsılıyordu. Bu nasıl bir şeydi böyle? Başındaki ani acı, sanki beynini patlamaya hazır bomba gibi zonklatıyordu. Kafasının içinde davullar çalıyor, mayınlar patlıyordu. Midesinde bir kasılma oldu, ardından bir bulantı hissi yerleşti içine. Kusmamak için kendini kastı, zorladı ama o ne kadar zorladıysa bulantı hissi de o kadar kuvvetli geri döndü. Eli ağzına gitti ve bir öğürme sesiyle yüreği yerinden koptu geldi. Bir eli ağzında, diğer eli midesinde koridordaki banyoya koştu.

Güllü Hanım'ın üzgün gözleri gelinine kaydı. Perişan halini görünce oğlunu oracıkta parçalamak istedi. Ateş saçan gözlerle donup kalan ikiliye bakıp, kafasını sallayarak yanlarından ayrıldı.

Fakat Pars hâlâ kaskatı, öylece duruyordu.

Asmin banyonun kapısını bile zor açtı. Klozete gelene kadar midesi boşalmaya çoktan başlamıştı. Elini yerdeki fayansa dayadı, diğer eli buz gibi mermerdeydi. Öğürmeye başladı. İçinde ne varsa çıkarttı. Zorlukla kusarken, alnına değen buz gibi ıslak ellerle kendine gelmeye çalıştı ama ne faydaydı. Güllü Hanım'ın soğuk parmaklarını teninde hissederek biraz güç topladı ve şifalı parmaklar şakaklarında gezinirken, sadece bir anlık rahatlama sağladı. Midesinin kasılması bir türlü durmuyordu. Yeniden ve daha güçlü bir öğürtüyle geri geliyordu. İki büklüm eğildi, artık ağzından acı sular geliyor, boş midesi acıyla kasılıyordu. Ağrı artıyor, boğazı yırtılır gibi acıyordu. Gözlerindense acının ve yaşadığı hayal kırıklığının etkisiyle sular gibi yaşlar boşalıyordu.

Az sonra hem içindeki acıdan, hem midesindeki ağrıdan güçsüz düştü bedeni. Artık iyice boşalan midesi rahatladı. Asmin de daha fazla dayanamadı, kendini taşımayan bedeniyle klozetin yanındaki fayansa dayanıp, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Hıçkırıklar ağzından kaçtıkça, gözlerinden yağmur gibi yaşlar akıyordu.

Güllü Hanım gelinini göğsüne çekip, saçlarını okşamaya başladı, Kulağına rahatlatıcı sözler söylemedi ama sakinleştirmek için saçlarını

şefkatle okşadı. Onun da gözlerinden akan yaşlar, Asmin'in başına damlıyordu.

Asmin annesinin göğsüne sığınarak başını yasladığında, sahipsiz sandal gibi içini uçsuz bucaksız bir ummanda ve tehlikelerin kollarındaymışçasına çaresiz hissediyordu. Ağladıkça başını sıcacık göğsüne gömdü. O ağlarken kolları yanlara halsizce düştü, her hıçkırıkta omuzları daha bir kuvvetli kalkıp indi.

Pars kendini toparlayınca, karısının salonun sonundan gelen hıçkırık seslerini duydu. Çok değil, kısık kısık geliyordu ağlama sesi. Hızlı adımlarla sesin geldiği yere yöneldiğinde, lavabonun kapısına gelince öylece kaldı.

Asmin, annesinin kollarında cansız bir et parçası gibi yere uzanmış, annesi de yanına oturmuş ağlayarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Yüzünün rengi solmuş, gözleri ağlamaktan daha şimdiden şişmişti. Her hıçkırığında cansız omuzları kalkıp iniyor, sessizce feryatlarını arşa taşıyordu. Tereddütlü bir adım atıp kapıya yaklaştı, annesinin uyaran bakışlarıyla karşılaşınca durdu.

Güllü Hanım yaşlı gözlerle gelininin başını okşarken, Pars'a da kafasıyla gitmesini işaret etti. Pars hiç istemese de annesinin uyarısını dinledi. Belli ki her ikisinin de zamana ihtiyacı vardı ve bu zamanı onlara vermezse işler daha çok çıkmaza girecekti. Geri geri yürüyüp uzaklaşırken, Asmin'in her hıçkırığı ok olup içine battı.

Onun omuzlarının sarsılışı, yüzünün ağlamaktan mahvolmuş hali, Pars'ı ölüme sürüklüyordu. Onları o halde gördükçe, bu evi yakıp yıkmak, her şeyi kırıp dökmek, yüreğindeki viran olmuş umutları gibi herkesi cezalandırmak istiyordu. Nitekim yaptı da... Köşedeki sehpayı hışımla eline aldı ve bağırarak duvara fırlattı. Sonra da o sinirle salona girdi. Hızla esen yel, yeni patlamış bir kasırga gibiydi.

Jale, Pars'ın öfkeden dönmüş gözlerini görünce, çığlık atarak geri geri yürümeye başladı. Ama fazla uzaklaşamadan Pars uzun bacaklarıyla yanına birkaç adımda vardı. Kanepedeki çantasını kaptığı gibi kadını kolundan yakalayıp sürükleyerek salondan çıkardı. Sonra da evden... Kapının girişinden çekilmemiş arabasının kapısını açtığında, Jale'yi ön koltuğa fırlatır gibi oturttu. Ne kadının hamile olmasını görüyordu gözü, ne de canının yanması umurundaydı. Kapıyı çarparak kapattı ve şoför kapısına geçerken, "Biri şu lanet kapıyı hemen açsın, hadi..." diye güvenlikçilere gürledi.

Orta yaşlı güvenlikçi korkuyla sıçrayarak ağır demir kapıyı açtı.

Pars arabayı öyle bir yerinden kaldırdı ki, sanki ev o giderken arkasından sarsıldı ve egzoz dumanı içinde kaldı.

Pars arabanın direksiyonunu sıkıca kavradığında, aklı boşalmış, içinde çaresiz düşünceler peydahlanmıştı. Gözleri dümdüz mıhlandığı yolda oyalanırken, seri hareketlerle arabanın hızını düşürmeden kullanıyor, önüne geleni solluyordu. Sonra o anda aklına gelenle, pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Direksiyonun hizasına getirip rehberden istediği numarayı bulunca, kulağına götürdü.

"Aral neredesin?"

"Belki tuvaletteyim abi bu nasıl soru?"

"Neredesin?" dedi öfkeyle kükreyen sesi aracın içini doldururken.

"Ne oluyor oğlum sana? İnsan bir selam verir önce, bu nasıl hesap sormak?"

Pars onun geyik muhabbetine öfkelenerek bastı kalayı. "Acil diyoruz, bırak zevzekliği..."

Aral endişeyle oturduğu yemek masasından kalktı, ona bakan Berfin de korkuyla ayağa kalkınca, eliyle otur işareti yaptı. Berfin merakla, "Asmin?" diye atılırken, Aral gözleriyle sakin olmasını tembihledi.

"Pars ne oluyor? Bu kadar acil olan ne?" diye sordu sakin bir tonda.

Pars kırmızı ışıkta durunca, iç gererek elini kaşının üstünde sıkıntıyla dolaştırdı. Gözlerini kapayıp açarak, "Senin şu kadın doğumcu arkadaşın aynı yerde mi hâlâ?" diye sordu apansız.

Karşı taraftaki ses heyecanla, "Pars, yoksa güzel haber mi var?" diye atılınca, Pars dişlerini sıkarak edepsizce küfretti. Biraz sakinleşince, "Aral şimdi seninle konuşamam. Durum acil, ben yoldayım. Sen de çık hadi ve lütfen o kadın doğumcuyu bul hemen. Nereye gitmem gerektiğini mesaj at, ben de yarım saate kadar orada olurum. Duydun mu, gelince konuşuruz gerisini."

Aral cevap vermeden kızgınca yüzüne kapanan telefonla ortada kaldı. Berfin ona sorgulayan kaşlarını kaldırmış bakarken, o aldırmadan hemen yatak odalarına gidip ceketini aldı, diğer eline de telefonu alarak bir taraftan doktora ulaşmaya çalıştı.

Berfin telaşla peşinde koşturup, "Ne oldu Aral, yoksa Asmin'e mi bir şey olmuş?" diye kalbi yerinden sökülürcesine sordu. Aral bir an

durdu ve rengi uçmuş karısına baktı. Sonra soğukkanlı bir duruşla, yüzünü okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. "Bilmiyorum tatlım, bir şey söylemedi." Ve karşı taraftaki telefonun açılmasıyla "Aslı... Nasılsın?" dedi durgun bir tonda.

"İyidir Aral, sen?" dedi uyku sersemi ses. Belli ki uykusundan edilmişti.

Bunu kavrayan Aral daha yumuşak bir tonda "Ben de iyiyim. Aslı, seni rahatsız ediyorum ama... Sana işimiz düştü be güzelim, müsait misin?" diye sordu. Berfin aralık dudaklarıyla şaşkınca kocasına bakınca Aral gülümsedi.

"Aslında evdeyim, uyuyordum ama iyi oldu kalktığım, yemek yiyecektim dalmışım."

"Eğer bir manin yoksa hemen kliniğe gelir misin?"

"Hangi kliniğe?" dedi kadın şaşkınca.

"Hangisine olacak? Tabii ki senin kliniğine... Hadi çabuk, bu konu acil, yarım saate orada olur musun, yoksa başkasını arayacağım."

Biraz tereddütle gelen ses, "Olurum da..." dediğinde duraksadı. "Aral yoksa Canan'a mı bir şey oldu?" diye panikle sordu.

Aral karısının endişeli yüzüne bakıp, ondan cevap beklediğini bildiği için usulca, "Allah korusun, Canan iyi. Sana Pars'ın ihtiyacı var. Henüz konu hakkında bir bilgim yok ama acil olduğunu anladım."

Genç kadın da kısacık bir süre duraklama oldu. Sonra da alayla, "Hani senin şu yakışıklı arkadaşın olan Pars mı? Hani beni bir gece yemeğe çıkarıp, ertesi gün yok sayan ve bir daha adımı hatırlamayan hıyar mı?"

"O hıyar işte..." diyen Aral, "Aslı şimdi konumuz bu değil hadi çabuk, hesabını sonra sorarsın," diye konuyu aceleyle toparlamaya çalıştı.

Aslı dudağını kıvırıp, "Tamam, bir saate kadar orada olurum," diye isteksizce söylendi.

Sabırsızlanan Aral, "Aslıı!" diye uyardı tüm arkadaşlık inisiyatifini kullanarak ve Aslı kızgınca, "Tamam, be..." diye cırladı huysuzca. "45 dakikaya kadar orada olurum. Ancak gelirim, evim karşıda biliyorsun, bundan daha önce de olmaz," diye kızarak zeytinyağı gibi hemen üste çıktı.

Aral derin bir nefes alarak, "Oldu o zaman, bekliyor olacağız

orada," diye rahatlamış sesiyle işini garantiye aldı.

"Aral, korkutuyorsun beni... Ne oluyor? Bak kötü bir şey var da söylemiyorsan duyarım," dediğinde Berfin ağlamaklı sesiyle, Aral başını sallayarak iç çekti. O ceplerini yoklarken, Berfin kocasının arabasının anahtarını komodinden alıp eline verildi. Endişeli çakır gözleri merakla bakıyordu. Aral aceleyle şu anda bilmediği konuda onu rahatlatmayı reddederek, karısının alnına öpücük bırakıp "Korkma meleğim... Asmin'e bir şey olsaydı Pars dünyayı yıkardı ve şimdiye kadar haberin olurdu. Konuyu bilmiyorum, öğrenince seni ararım merak etme," dedi ve hızla kapıya doğru yürüdü. Tam çıkacakken duraksayıp, "Sen de sakın kimseyi arama! Lütfen Berfin, ortalığı ayağa kaldırıp işleri çıkmaza sokma. Merak etme, kötü bir şey olsa duyardık." Sadece onu teselli etmeye çalışmıyordu! Karısının arkadaşlarına çok düşkün olduğunu bildiğinden önlemini almaya çalışıyordu.

"Berfin..." diye uyardı Aral teyit bekleyerek.

Omuzları çöken Berfin isteksizce, "Tamam ya, aramam!" diye söylendi. Buna pek inanmayan Aral, "Berfo... Ben çok ciddiyim. Arama dedim! Sakın!" diye keskin bir şekilde emretti.

Berfin omuzlarını düşürüp, "Tamam, aramam dedim ya, ne üsteliyorsun!" derken kocasının gitmesini sabırsızlıkla bekliyordu. "Sen de beni haberdar et ki, milleti ayaklandırmayayım." Dudaklarını büküp gözlerini devirdi. "Bak iki saate kadar aramazsan, bırak aramayı, Asmin'in yanına giderim haberin olsun!" Kocası da bu tehdidin ciddi olduğunu biliyordu. Gülümseyerek kolunu boynunu doladı.

"Tamam, haberdar edeceğim."

Aral hızla evden çıkıp arabasına yürüdüğünde, kaşları dehşet bir sabırsızlıkla çatılmıştı. Bu kadar acil olan ne olabilirdi ki? Asmin'e bir şey olsa ya da Güllü teyzesine, Pars direkt hastaneye götürür öyle ararı. Ya da ortalığı yıkarak haberdar ederdi. Bunda bir iş vardı ama neyse, nasılsa yanına gidiyordu.

Az sonra Pars telefonu cebinden çıkarıp ekranına baktı. Asmin'in lunaparktayken çektiği gülerken ki fotoğrafı vardı ekranda. Olanlara inat o çok sevdiği gülüşü, bahar kadar taze yeşillikleri, parıldayarak yüzüne bakıyordu. Acaba arasa mıydı? Ya hâlâ kızgındıysa? Tabii ki kızgındı! *Pars bırak biraz kendine gelsin kız, yaşadığı kolay mı* dedi içsesi. Pars'ın aklında hâlâ evden çıkarken ki Asmin vardı. Tutulmuş ve kaskatı kesilmiş şekilde, ağlamaktan bitmiş, tükenmiş karısı... Her şey

bir anda nasıl da kötüye gidip, umutları yıkılmış ve nasıl da mahvolmuştu. Bu kadını tanıdığı güne lanet olsundu, nereden girmişti mutlu hayatlarına? Hiç yoktan yere karısını üzmüştü.

Yanında oturan kadının boynunu kırmak istiyordu ama ya söyledikleri doğruysa! Ya çocuk onunsa... İçinde bir kurt, oydukça oyuyordu en ücra düşüncelerini. Öyle olduysa bunu Asmin kaldıramazdı, ya da kendi, ama onunsa yapacak bir şey yoktu. Bebeği ortada bırakamazdı. Onun ne suçu vardı ki? *Allah'ım kafayı yiyeceğim!*

Pars sinirle direksiyona birkaç defa elinin içiyle vurunca araba yolda hafifçe sarsıldı. Yanındaki kadın dehşetle yerinde sıçrarken, bu tepkisinden ürkerek, korkudan koltuğa büzülmüş halde durakladı. Beyazlamış yüzüyle ne sesi çıkıyordu, ne soluğu, öylece tırsarak yolu seyrediyordu.

Pars'ın her hareketindeyse, neredeyse saçlarına yapışacak diye korkup sıçrayarak duruyordu. Eğer bu yol biraz daha sürürse, erken doğum yapması içten bile değildi.

Tam o sırada hiddetinden titreyen Pars, kafasını kadına çevirip sinirle sordu. "Bu nasıl mümkün olur? Ben korundum, hem de her zaman. Kahretsin aklımı kaçıracağım, buna dikkat ettiğimi biliyorsun," diye suçlarcasına haykırdı. Sonra da arabayı hastanenin otoparkına çektiğinde, derin derin soludu. Kontağı kapatınca, kararmış gözlerini kadına çevirip, "Sana sordum!" diye öfkeyle tısladı. Kadın korkuyla kapıya doğru sinip, elini kapının koluna koydu, duruşu tetikte ve her an kalp krizi geçirecek şiddette hassastı. "Bi-bilmiyorum... Ben... ben çok geç fark ettim."

Apansız öne atılan Pars uzanıp kadının kolunu sertçe kavradı. Parmaklarının arasında şekillenen teniyle, "Benden para almaya geldiğinde biliyordun öyle değil mi? Madem biliyordun, niye o zaman söylemedin Allah'ın cezası?" diye dişlerinin arasından sinirle sordu.

Kadın iyice beyazlayarak korkudan kekelemeye başladı. "Ben... ben korktum kızarsın diye."

"Bak şimdi sevinçten boynunu kıracağım sürtük. İyi b*k yedin. Benden para koparmak için bunu yapıyorsan ve o çocuk benimse, onu senin gibi bir yılanın yanına bırakmam. Sana da beş kuruş para koklatmam biliyorsun değil mi? O zaman böyle bir b*ku ne demeye yiyorsun? Bak konuş, doğruyu söyle. Bu bebek benim mi?"

Kadın gözlerini irice açarak, "Se-senin... Bunu nasıl sorarsın?" dedi ağlamaklı sesiyle.

"Sorarım, katıldığı iş yemeğinin gecesinde iş ortaklarının odasına gelip iş çeviren sekreterden başka ne bekleyebilirim?"

"Bi... biliyorum yemin ederim, ben gerçekten çok geç öğrendim."

Pars dişlerinin arasında, "Bu geç öğrenme doğuma yakın olmuş, ne tesadüf!" Tok sesi aracın içinde haşin dalgalarla yankılandı. "Sen beni salak mı sandın? Seni gebertirdim, dua et hamilesin, yoksa..."

Camın tıklatılmasıyla Pars bakışlarını cama çevirdi. Aral şaşkınlığını gizleyen bir ifadeyle onlara bakıyordu. Pars dişlerini sıktığı gibi kadının sıkmakta olduğu kolunu silkeleyerek bıraktı. Kendi kapısına uzanırken, "Çık!" diye buyurdu. Kadın paldır küldür hareketlendi, lafını ikiletmeden hemen araçtan indi. Tabii ayaklarını yere biraz zorlanarak basabildi, karnı ne kadar ufak da dursa o altı ayını geçmeye yaklaşmıştı ve hareketleri artık kısıtlıydı.

Pars, Jale'nin kapısını kapatınca kolundan tuttuğu gibi çekiştirmeye başladı. Hâlâ bir açıklama alamayan Aral, hemen arkalarında olayı anlamaya çalışarak ilerliyordu. Pars gür ve otoriter sesiyle kafasını ona çevirdi.

"Doktor geldi mi?"

"Hayır, henüz değil. Yoldayken aradım, on dakikaya kadar burada olur, yolu uzun biliyorsun."

Onun açıklaması da canını sıkınca, Pars omuzlarını gererek ve isteksizce, sadece "Tamam," dedi. Kliniğin kapısından girdiğinde, uzun koridorda ilerlerken aklında binlerce senaryo kuruyordu. Dalgınca asansörün önünde durdu, solgun gözleriyle, asansörün yanındaki yardımcı tabloya bakıp doktorun odasının üçüncü katta olduğunu öğrendi. Asansörden indiklerinde ise, Pars kadını hol boyu çekiştirerek peşinden sürükledi. Onun da korkudan sesi çıkmadı, usulca emirlerine itaat etti.

Odanın yanına gelince önündeki koltuklardan birine kadını oturttu. Ağzının içinde homurdanırken, Aral yanına yaklaşıp dikkatini çekmek için durdu ama Pars o kadar öfkeliydi ki, onun beklemesinin sebebini düşünemedi. Aral da bunu anlayınca, kolunu tuttuğu gibi kenara çekerek, "Neler oluyor anlatmayacak mısın? Hem, senin bu kadınla işin ne?" diye hesap sorar gibi çıkıştı.

Pars yakıcı bakışlarını oturan kadına çevirdiğinde, çenesinin kenarındaki damar seğiriyordu. Ondaki bu gergin öfkeyi o da hissetmiş

olacak ki, kucağındaki çantasına daha bir sarıldı, sanki ondan güç alırmış gibi yutkundu. Pars dişlerini gıcırdatarak Aral'a dönüp, "Bu kaltak benden hamile olduğunu söylüyor, yok hatta söylemiyor emin bir şekilde dikte ediyor. Bugün evime geldi, Asmin'in ve annemin karşısında..." derken sinirden sustu. Kasılmış ellerini saçlarında gezdirip, "Onu öldürebilirim! Eğer attığı iftiraysa, zaten gebertmem için beni durduran bir sebep de kalmaz." Sesindeki hiddet bunu yapacağını açıkça ortaya koyuyordu.

Aral, Pars'ın kolunu güç vermek ister gibi sıktı. "Sakin ol, birazdan nasılsa anlarız. Eğer sahiden hamileyse babalık testi yaptırırız ve gerçek yine ortaya çıkar. Bu kadar dert etme, her şey olacağına varır." Kısacık bir an duraksadı ve ürkek bir bakışla, "Peki, Asmin ne yaptı bunu duyunca?" diye kadına bakarak sordu.

Pars derin bir iç çekti, yine Asmin'in o hali gözünün önüne geldi. "Ne yapsın, yıkıldı, mahvoldu..."

"Aral... bu kadar acil olan ney?"

Aral'la Pars, aynı anda kafalarını arkaya çevirdi. Orta boylu, biraz balıketi, saçları koyu siyah olan kadın, çekici kişiliğiyle yanlarına salınarak yaklaştı.

"Hoş geldin Aslı. Kusura bakma, seni de bu saatte rahatsız ettik."

Kadın, Aral'a elini uzatıp tokalaşırken, Pars'ı da kırgınca süzmeyi unutmadı. Arsız gözleri vücudunda biraz fazla gezinip geçmişi yâd eder gibi iç çekerek, düşüncesiz gözlerini tekrardan gözlerine çevirdi. Yüzü mü ışıldamıştı?

"Nasılsın Pars, görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Pars dalgınca başını salladı. Kadının ona hayranlıkla bakan işveli gözlerini ya da imalı sözlerini umursamadı, zaten görecek hali de yoktu. Hızla Jale'nin yanına yaklaştı, dirseğinden tutarak, "Hadi içeri geçelim, bir an önce bitsin bu işkence," diye buyurdu.

Aslı odasına yöneldi. Kapıyı açtı, ışıkları yakıp kenara çekildi. Muayene odası öyle çok büyük değildi ama küçük de sayılmazdı. Odaya girerken girişte bir kapı daha vardı, galiba orası ultrason odasına açılıyordu. Aslı masasına geçip bilgisayarını açarken, "Ee, nedir bu kadar önemli olan?" diye ciddiyetle sordu.

Pars, Jale'yi dirseğinden iterek, "Bu kadın hamile mi, değil mi onu öğrenmek istiyorum."

Aslı kadına şöyle bir bakıp, önce karnında gezen gözlerini sonra alayla genç adama çevirdi. Gülen bir ifadeyle, "Oo Pars, sanırım bu soruyu sormak için geç kalmışsın," dedi. "Sonunda evlendin demek, hayırlı olsun," deyip ayaklandı. Kadından ve Pars'tan destekleyen cevap gelmeyince sinsice sırıtarak, "Evlenmediniz mi?" diye devam etti meraklıca. Girişteki kapıyı açıp, ışıklarını yaktı ve kenara çekildi. "Buyurun," dedi. Jale'yle Pars hiçbir şey söylemeden onu takip ettiler.

Jale içeri girince sedyeye tedirgin bir duruşla uzanıp, üzerindeki gömleği yukarı sıyırdı, bakışlarını doktora odaklayarak sırt üstü yattı. Doktor Hanım açık karnına jel sürüp, ultrason aletini karnında gezdirdi. Bilgisayarın ekranında beliren karartılar netleşti, tam belli olamayan bebek figürü meydana geldi.

Pars nefesini tutmuş ekrana bakıyor, Aral arkasından kaşlarını kaldırmış nefesini tutuyordu. Doktor aleti karnında gezdirirken bazı bölgeleri işaretledi. Ekrandaki karartıyı daire içine alırken, gözlerini Pars'a çevirdi.

"Bebek otuz hafta, beş günlük..." Gülümsedi. "Erkek babası olacaksın Pars, senden bir tane dahayı kızların kalbi kaldırır mı bilemedim," dediğinde alayla, Jale buna gururla güldü. Ve ilk defa o zaman çekinikçe konuştu. "Söylemiştim, bebek senin ve bir oğlumuz olacak."

Elleri yanında yumruk olan Pars, bu görüntüyü kaldıramadı. Derin derin solurken, sinirle, "Nerden bileceğim benim olduğunu, ya değilse?" dedi. Ağzı bir karış açık kalıp şaşıran Aslı'ya bakarak konuştu. "Babalık testi yaptırabilir miyiz?" Bu haldeki bir kadına bunun yapılıp yapılmayacağını bilmiyordu.

Doktor şok olmuş ifadesini çabukça yüzünden silerek, ciddiyetle sordu. "Evet, de... Ben anlamadım bu kadın senin karın değil mi?"

Pars yine sorusuna aldırmadan, "Ama bunun hemen şimdi olması lazım. Evet, mümkünse şimdi istiyorum bu testleri." diye buyurdu.

Aslı kadına bakıp, "Tamam da, annemiz ne düşünüyor bu konuda? Üstelik zaten doğuma az kalmış, bekleyemez misin?" diye sordu. Anneye danışmadan yapmak etik olmazdı. Jale ise tam ağzını açmıştı ki, Pars'ın ateş saçan gözlerini görünce sustu. Pars dişlerini gıcırdatarak, "O düşünemez, ben düşünürüm ve hemen olsun istiyorum!" diye sert ve küstah tepkisine devam etti.

Aslı hayıflanarak yerinden kalktı. Bu adam değil miydi odunun hası, kütüğün serti, daha birlikteliklerinin ikinci günü sen bağlanmaya

başladın deyip çekip giden? Odundu işte, şimdi de kadını şişirmiş ona kızıyordu. Kaşlarını kaldırarak saçlarını omzundan geriye attı. "Tamam, aşağıdan bir yardımcı çağırayım, amniyosentez yaparak örnek alalım."

Jale karnındaki soğuk jeli silerken, meraklı gözlerini doktora çevirdi. Biraz paniklemiş şekilde, "O ne ki? Nasıl olacak, benden kan mı alacaksınız?" diye sordu. Endişesi titreyen ellerinin kasılmasından belliydi.

Doktor biraz daha peçete uzatırken, "Hayır, ultrason eşliğinde karnına ince uzun bir iğneyle girip, sıvı alacağız," diye açıkladı. Kadının renginin attığını görünce de hemen ekledi. "Korkma, canın yanmayacak ve bebeğe de bir şey olmayacak. Eğer üç aydan küçük olsaydı, düşük tehlikesi vardı ama senin bebeğin ayından büyük merak edilecek bir şey yok. Ne ağrın, ne de sancın olacak. Sadece iğne vurulması hissini duyacaksın." Pars'ın koluna dokunarak başını yaklaştırıp, kadının üzerini düzeltmesinden istifade ederek, "Erken doğum yapabilir. Onunla özel olarak konuşmalıyım, neler olabileceğini, neler gelişebileceğini bilmeli," dediğinde Pars, "Konuşsan bile sonuç değişmeyecek, bu tahlil yapılacak!" diyerek kestirip attı.

Kapı tıklayınca, tıknaz bir kadın içeriye girdi. Aslı, Pars ve Aral'a bakıp dışarı çıkmalarını söyledi. Pars ne kadar çıkmak istemese de, Aral onu çıkmaya ikna etti.

Dakikalar asır olup geçmezken, Pars'la Aral dışarıda bekliyordu. O sırada Doktor Aslı ve yardımcısıyla içeride örnekleri alarak, derhal laboratuvara göndermek için hazırlıyordu. Kapı açılıp önde Jale, arkada Aslı muayene odasından çıkınca, Pars merakla yanlarına yürüyüp, "Hallettiniz mi?" diye kızgınca homurdandı.

Aslı kaşlarını kaldırarak, "Evet, bitti, bir haftaya kalmaz çıkar sonuçlar. Normalde böyle örnekler ya da babalık testleri noter huzurunda alınır ama bu acil olduğu için beklemedik biliyorsunuz. Bu arada test mahkemede işinize yaramaz, noter tasdikli değil, dava açılırsa tekrar alınması gerekir haberiniz olsun," dediğinde gözleri Aral'daydı.

"Benden aldığını bana satma Aslı..." dedi adam Aslı'ya yaklaşırken. "Bu iyiliğinin karşılığını fazlasıyla alacaksın güzelim, merak etme," diye tembihlemeyi de unutmadı. Ama Aslı ona merakla yaklaşıp, hâlâ delicesine kıvrandığı şeyi sormadan edemedi. "Bu karısı değilse, karısı kim?"

Aral'ın kararan bakışlarını görünce de hemen geri vitese takıp, "Onun yanında dura dura onun gibi bakmaya başlamışsın Aral; soğuk, korkutucu ve mendebur!" diye gülümsedi. Aral'ın bakışları yumuşarken, "Dediğim gibi bunu unutmayacağım ve fazlasıyla sana geri dönecek," diye konuşmanın seyrini kapadı. Birçok kadın gibi paranın sıcak yüzüne dayanamayan Aslı da yelkenleri çabucak suya indirdi.

Pars, Jale'yi kolundan tutup çekiştirerek, yarım ağız bir teşekkürle geçiştirdiği bakışlarını Aral'a çevirdi. Hırsından delirerek kadını ittirip, asansöre yönlendirdi. Asansörde kimseden çıt çıkmıyordu ve indiklerinde giriş kattan otoparka yöneldiler. İşte o an sessizliğini bozan Pars, Jale'ye bakıp, "Arabaya geç, geliyorum!" diye öfkeyle buyurdu. Kadın sessizce olduğu yerde dikilince, "Hadi!" diye her zamanki soğuk sesiyle gürledi.

Jale şaşkınca adama bakakaldı. Önceden kibarlığıyla aklını başından alan bu ayı, onun tanıdığı centilmen ve anlayışlı adamla uzaktan yakından akrabalık kurmuyordu. Yüzünü asarak yanlarından ayrıldı, her ne kadar konuşmalarını merak etse de, yolun yarısını tamamladığı için sevinerek, sessizce arabaya bindi.

Pars kadının araca bindiğinden emin olunca, Aral'a dönerek, "Kapısına bir adam koy, her an takipte olsun, kendini fark ettirmesin. Ayrıca bu haberin medyada duyulmasını engelle. Asmin'in bir de bunlarla uğraşıp üzülmesini istemiyorum."

Aral oflar gibi başını sallayıp sıkıntıyla nefesini dışarı salarken, "Tamam, başka bir şeye ihtiyacın olursa ara," dedi.

Pars arkadaşına elini uzatıp tokalaşırken, "İyi ki varsın Aral. Teşekkürler," diyerek minnetle elini sıktı. Aral gülümsedi. "Sen cidden değiştin. Ama ben bu seni sevdim," deyip alay etti. Pars o gerginliğin içinde bile burukça gülümseyerek, arkasını dönüp arabasına yaklaştı, tam kapıyı açacakken aklına gelen şeyle kafasını geriye çevirdi. Sinsi bir dudak büküşüyle, "Ha, bir de o cadı karını bir ara bize gönder, Asmin'in moraline iyi gelir." Aral kafasını evet anlamında sallayarak arabasının kapısını açtı. Bu halde bile karısıyla uğraşmayı ihmal etmiyordu.

Pars düşünceli bir halde Jale'nin evinin yolunu tuttu. Seri manevralarla aracı hızlı hareket ettiriyordu ama bu sefer trafik kurallarına uyarak ilerledi. Siniri de azalmaya başlamıştı, sertleşmiş sureti artık önceye göre daha sakin görünüyordu. Bir müddet sessizce ilerlediler,

zaten Jale korkudan konuşamazken, Pars sinirden susuyordu, yoksa elinden bir kaza çıkardı. Eve yaklaşınca genç adam kadına bakmadan direktiflerini sıralamaya başladı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tahlil sonuçları çıkana kadar evde kalıyorsun. Dışarı bile adım atmayacak, bu olayı medyaya taşımayacaksın!" Başını yana çevirdi ve ona tehdit dolu bir bakış atarak, "Yoksa gerisini tahmin edersin. Eğer kaçar ya da başka bir şey yaparsan, seni bulur canına okurum. Beni biliyorsun, boş yere laf kalabalığı yapmam," dedi uyararak.

Jale sadece kafasını salladı. Konuşarak onu daha fazla öfkelendirmek istemiyordu ama yüzünde hain, hatta sinsi bir duruş parlamıştı ve Pars bunu görmüştü. "Aklından ne geçiriyorsan bir daha düşün Jale... İnan bana bu saatten sonra kaybedeceğim tek şey karım. Ve onu kaybedersem, dünyadaki hiç kimse umurumda olmaz, yakarım!"

Adamın gözlerinin içinin yanıp söndüğünü, sesindeki koyu tınının tehdit değil gerçek olduğunu anladı kadın. Nitekim Pars'ı artık iyi tanıyordu ve yapacaklarından çekiniyordu. Yutkunarak gözlerini irice açınca Pars, "Korkma, canını yakmayacağım. Şimdilik!" Gözleri yüzünde iğrenerek dolaştı. "Bu arada kaygılanma, sana bir yardımcı gönderirim, işlerini halleder hayatına çekidüzen verir." Arabayı apartmanın girişine çekip durdurdu.

Jale önce kafasını Pars'a bir şey diyecek gibi çevirdi, sonra onun sinirden kararan gözleriyle karşılaşınca sadece "İyi geceler," deyip sessizce arabadan indi. Usulca kapıyı kapattı. Pars camı aşağı indirip, kaşlarının ardına sığınmış gözlerini kadının solgun yüzüne çevirdi. "Unutma, gözüm üstünde Jale..." dedi ve sert bir kalkışla arkasına bakmadan uzaklaştı.

Araba gözden kaybolunca kadar nefesini tutup titreyen Jale, sinirle arkasını dönerek saçlarını geriye doğru savurdu. Apartmanın girişinden içeri girerken ciddi anlamda söyleniyordu. Morali bozuk, sinirleri laçka, düşünceleri harabeydi. Asansörle ikinci kata çıktı, inince sola döndü, sondaki kapıya doğru düşüncelice yürüdü. Daha çantasından anahtarını çıkaramadan, kapı, üzerinde sallanan çanların sesiyle açıldı. Endişeli ses apartmanın boşluğunda panikle yankılandı.

"Nerede kaldın, öldüm meraktan!"

"Benim kadar ölemezsin," diyen Jale arkadaşının ürkek yüzüne bakıp koluyla geriye çekiştirdi. İçeri geçip çantasını masaya sinirle

fırlattı. Bir eli alnında, diğeri ağrıyan belinde, bir ileri iki geriye yürümeye başladı. "***Korkudan altıma ettim*** deyimini şimdi anlıyorum. Eğer yanında biraz daha kalsaydım tam da bunu yapacaktım." Kendini koltuğa atıp derin derin soludu.

"Ne oldu kızım, anladılar mı yoksa?" dediğinde Hilal telaşla, Jale başını iki yana salladı. "Sorma işler istediğimiz gibi gitmedi, hem de hiç!" diye tısladı üzgünce. Kısa boylu zayıf bir kız olan Hilal, yanındaki koltuğa tıknaz bedenini sığıştırarak oturup merakla arkadaşına döndü.

"Nasıl yani, bebeği kabul etmedi mi? Ama bu onun bebeği..."

"Tabii ki etmedi seni salak! Bunu bu kadar kabul etmeyeceğini zaten başından beri biliyorduk. Asıl mesele bu değil! Kızım, piç kurusu benimle birkaç gece gönül eğlendirdi ama ne bileyim hangi ara evlendiyse evlenmiş işte ve karısının üzülmesiyle bana yapacaklarını kısaca özetledi. Lan bu karı buna büyü mü yaptı? Ben altından çıktım, üstünden inmedim ama bana yüz vermedi, en fazla yattığı bir elimin sayısını geçmez." Adamın karısına olan bağlılığı canını sıkmış şekilde dişlerini sıktı. "Bizim müzmin bekâr evlenmiş. İnanamıyordum bu kadar âşık olduğuna ama cidden sevdiği bir kadınla evlenmiş," dedi hem de kıskançlık ederek. "Ay bir görsen nasıl da cılız, garip saçları olan, araba farı gibi gözleri olan çirkin biriyle evlenmiş hem de, yanına bile yakışmamış."

Hilal kahkahayı basarak elini önünde salladı. "Desene bu kadar eziyeti boşa çektin, aylardır kendini saklayıp durdun umutla. Ne sanmıştın ki, seni uyardım daha önce, *bu adam sana umut vermedi başkasına bakalım* diye ama sen hayallere kapılıp ille de bu olacak diye bir sene hayal kurup, üç beş birliktelikle avunup durdun. Ben de sana inanıp uydum bu plana, adama tuzak kurduk. Ne için, elimiz boş kalsın diye mi? Ya adam bebeği kabul etmezse, o prezervatifleri boşa mı deldim ben? Bak adam işin içinden sıyrıldı bile, bence bu adam bebeği istemeyecek. Bir kılıfını bulup bu işten yırtacak."

Jale geriye yaslanarak elini karnının üzerinde birleştirdi. "O iş o kadar kolay değil. Nasılsa çocuk onun, eninde sonunda yola gelecek ve bana hak ettiği değeri, yeri ve mevkii verecek. Hem de çok yakında." Hayallere dalan sinsi gözleri parladı, dudakları memnun bir ifadeye bürünürken, yüzünde bir gevşeme oluştu. "Bu velet benim zenginliğimin anahtarı olacak Hilal, isterse o inat kıçını tavana vursun. Pars

benim olacak, her anlamda... Parasıyla ve bedeniyle birlikte..." Şeytani gülümsemesi tüyler ürperticiydi.

O anda aracının içinde öfkesinden kuduran Pars, arabasını evin otoparkına çektiğinde, ellerini direksiyona dayayıp, kafasını da parmaklarının üzerine koydu. Bir müddet sadece sessizliğin zihnini rahatlatmasını, bedenindeki kaygıları hafifletmesini umarak bekledi. Bir süre sonra olacaklarla yüzleşmek için, kafasını direksiyondan kaldırıp derin bir nefes aldı. İsteksiz bile olsa, kapıyı açıp arabadan indi. Evin kapısına kadar dalgınca yürüdü, sağına soluna bakmadan, içi boşalmış gözleri sadece ayaklarının ucunu takip ediyordu. İçi hiç rahat değildi. Asmin'in onu nasıl karşılayacağını bilmiyordu, tabii bir de annesi vardı, ona da açıklama borçluydu şimdi. İşler nasıl bu duruma gelmişti? Şu sene her şey üst üste gelmeye başlamıştı.

Tamam, Asmin'le tanışması başta hata gibi görünse de, hayatında yaptığı en güzel hata onun ayaklarına takılmak ve yüreğine düşmek, Aşka Düşmekti! Ama ya şimdiki olanlar...

Kapının ziline tereddütle bastı, sonra da gözü kolundaki saate takılınca, elini cebine atıp anahtarını almaya çalıştı. Saat epeyce geç olmuş, vakit gece yarısını geçmişti. Zamanın farkına varamayan benliğiyle, elindeki anahtarı kapıya yaklaştırınca kapı kendiliğinden apansız açıldı.

Pars yorgun ve düşünceli gözlerini kapıyı açana çevirdi. Annesi sararmış yüzüyle karşısında ona bakıyordu. Hesap sormuyordu, ya da sebep... Sadece üzgündü. Ve biraz da kızgın... Sonra anne yüreğinin yüceliğiyle ona empati yapıp kenara çekilirken, "Neredesin oğlum, öldüm meraktan!" diye sordu.

Pars kollarını annesinin boynuna doladı. Çenesini başına yaslayıp sıkıca sarıldı. Dakikalarca sımsıkı sarılıp, sıcaklığını, güç veren varlığını hissetti. Tıpkı annesi gibi... Yaşlı kadın kollarını oğlunun beline sımsıkı sarmış, başını göğsüne yaslamıştı. Ve Pars, derin derin anne sıcaklığının sardığı mis kokusunu içine çekiyordu. İnsanın yaşı kaç olursa olsun, anne sıcaklığı şefkatine her zaman muhtaç olduğu, şu andaki gerçeklikle kanıtlanıyordu. Pars'ın tek istediği de şimdi buydu, annesinin sonsuz sevgisi. Tıpkı annesinin onun iyi olduğundan başka bir şeyi umursamadığı gibi... Evlat bambaşkaydı, hatasıyla, günahıyla, sevabıyla, kabul edilen tek varlıktı.

Pars annesinden biraz güç alınca, kenara çekilip onun gözlerine

baktı. Az önce sorgulayan annesinin gözlerinde, şimdi şefkatten başka hiçbir şey yoktu.

"Ne yaptın oğlum, doktora mı götürdün?"

Pars annesinin omzundaki kolunu biraz sıklaştırarak merdivene yöneldi. Basamağın başına gelince "Evet ana, kadın doğru söylüyor, hamileymiş. Babalık testi için örnek aldılar, bir haftaya kadar belli olacak."

Yaşlı kadın bir an durdu ve gözlerini gözlerine dikerek şefkatle gülümsedi. Güç vererek, elini oğlunun yanağına dayadı. "Üzülme oğlum, kısmetimizde ne varsa onu çekeriz. Her şeyin hakkınızda hayırlısı neyse o olsun. Bunda da vardır bir hikmet, Rabbim hiçbir şeyi sebepsiz vermez." Durakladı. Gözleri doldu, yüreği dilinin ferahlığının aksine daraldı.

Pars annesinin saçlarından kokulu bir öpücük alıp, "Öyle anam, kısmet," diye geçiştirdi. Durgun gözleri merdivenin sonuna dalgınca kaydığında ise yüreği daraldı. Yukarı çıkmak ne kadar zordu artık, altı üstü bir adım nasıl bu kadar zor olabilirdi ki? Ama zordu işte, duyacağı ya da göreceğinden, onun gözünden damlayacak her kederli damla yaştan kaçmak istiyordu. Hele o yaşların kendisi yüzünden aktığını düşünmek onu mahvediyordu. Kasvet sardı kocaman adamın heybetli bedenini ve korku... Kaybetme korkusu!

Annesi anlamış olacak ki, o da tıpkı oğlu gibi endişeyle merdivenin başına bakıyordu. "Ağlamaktan bitap düştü yavrucak, ben de sakinleştirici verip yatırdım. Birkaç defa uyanıp seni sordu ama hemen uykuya geri daldı."

Pars annesiyle birlikte üst kattaki yatak odalarına çıkarken, "Sağ ol anam, iyi ki varsın. Güç veriyorsun bize, huzur... Sen olmasan biz ne yapardık?" diye iç döktü. Sahiden öyleydi. Şu kapıdan içeriye girdiğinde biliyordu ki, kızsa da, üzse de anası ona kıyamaz, her anlamda, her hatasında biraz kızar azarlar ve sonra affederdi.

"O nasıl laf oğlum, tabii ki yanınızda olacağım. Siz benim iki cihanda tek servetimsiniz. Her şeyimsiniz. Hadi çeneyi bırak, git karının gönlünü al," dediğinde uyarıcı bakışlarla ekledi. "Olur ya sana kızıp bir şey derse, dilinden dökülen kalbinden değildir bilesin. Canı yanıyor ya, yüreği daralıyor ya, ondandır oğlum. Yakma daha fazla canını, kıyma yüreğinizdeki sevgiye olur mu? Kulaklarını tıka, biliyorum zor ama duymazdan gel. Kalbi yaralı, içi kan ağlıyor şimdi. Gerçi benim

gelinim demez kötü laf ama yine de sen sus daha fazla üzülmesin kızcağız. Gerekirse yanında durma," diye uyardı.

Pars annesinin şakağına içten ve derin bir öpücük bıraktı. "Ah anam... Sen nasıl bir meleksin? Baş tacımsın." Kadın gözlerini yıkarak cevap bekleyince, "Tamam, anam, merak etme susarım. Kırmam güzel gelininin kalbini," diye işi espriye vurmaya çalıştı.

Güllü Hanım holün diğer tarafına giderken, Pars da öbür tarafa döndü. Odanın kapısına yaklaştı, derin bir nefes alıp kapının kolunu kavradı. Çekingen bir hareketle, usulca kapıyı açıp içeri girdi. İçerisi karanlıktı, tek ışık kaynağı sol komodindeki abajurdan vuran titrek ışıktı. Odanın bir kısmı karanlığa, diğer kısmı loş bir ışığa sahipti.

Gözleri yatağa kaydı, Asmin pikenin altında kıpırtısız yatıyordu. Bir an üzgün gözlerle karısının yataktaki kıpırtısız vücudunu izledi. Sonra da gözlerini ondan ayırıp, üzerini değiştirmek için giysi odasına geçti. Gömleğini çıkarıp köşedeki kirli sepetine attı, ardından pantolonunu da koyup sepetin kapağını kapattı. Dolaptan eline geçen pijama takımını aldı, hızla üzerine geçirdi, lambayı kapatıp giysi odasından çıktı. Ne kadar oyalandıysa, yatağa gitme vakti o kadar kısaldı. Bir taraftan yürüyüp, bir tarafından da kol saatini çözüp komodine bıraktı. Yatağın diğer tarafına geçip, bir süre çekinikçe karısına baktı ve son bir hamleyle pikeyi kaldırıp usulca içine girdi.

Aslında Asmin uyumuyordu. Eğer kocası uyuduğunu sanmasıydı, elini başına götürüp şakaklarını ovalardı, keza başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Sanki biri ensesine baltalarla vuruyordu. Kaç tane ağrı kesici içmişti ama bana mısın dememiş, başındaki uğultu biteceğine artmıştı. Onunla yüzleşmeye hazır değildi, bunu şimdi yaraları tazeyken ve hâlâ kanarken yapamazdı. Yan yatar vaziyette içinde iyice büzülüp, pikeyi de kafasına kadar çekti. Sessizce öyle gözlerini kapatıp yatmasını bekledi. Tam o uyuyacak derken, yorgun sesiyle tuttuğu nefesini dışarı verdi.

"Uyumadığını biliyorum Asmin."

Asmin hiç ses çıkarmadı. Daha sesini duyduğu an dirayetinde kocaman bir gedik açılmış ve gözleri tekrardan dolmaya başlamıştı. Bir de konuşsa, *Allah'ım kaç saattir ağlıyorum şu gözyaşları dursun artık* diye içinden dualar etti. Ama durmadı gözünden akan hicranlı damlalar, burnunun üzerine doğru süzüldü, yan yattığı için ardı arkası kesilmeden yastığına akmaya başladı. Dahası genzi doldu, burnunu çekme

ihtiyacı duydu ve bunu erteleyemedi.

Pars, Asmin'in ağladığını anlayınca, yatağın içine kayıp kollarını karısına uzattı. Tam sarılacaktı ki Asmin küs bir şekilde biraz geriye kaydı, belindeki elini kızgınca itti. Pars dişlerini sıkarak pes etmedi. İnatla, kararlı bir şekilde tekrar kolunu karısına uzattı, daha sıkı sardı kollarını ve ince belini nazikçe kendine çekti. Narin sırtını göğsüne yapıştırdı.

Asmin gücenmiş halde tekrar kurtulmaya çalıştı, yatağın içinde debelendi ama Pars bu debelenmesine aldırmadı. Gözünden akan yaş yetmezmiş gibi bir de ağzından bir hıçkırık döküldüğünde, Asmin daha fazla dayanamayıp isyan etti.

"Bı-bırak!"

Pars daha çok sarıldı karısına. Asmin'in güçsüz elleri onu belinden ayıramayınca, sonunda pes edip Pars'a yasladı kırgın bedenini. Ve durduramadığı bir işkenceyle, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Daha onun varlığını hissettiği an ağlamak isteğiyle dolmuştu içi, şimdi de durduramıyordu kendini. Onun sıcaklığına sığınıp içi boşalana kadar ağlamak istiyordu.

Pars iyice Asmin'e yaklaştı, suratını omzuyla boynunun arasına gömüp, "Şişşt, aşkım lütfen, buna dayanamıyorum," diye nefes nefese fısıldadı. Sanki göğsüne binen ağır baskıdan solukları kesiliyordu.

Bu Asmin'in elinde değildi ki, kendisini ne kadar zorlasa da olanlar aklına her geldiğinde, ağlamak istiyordu. O kadının görüntüsü, arsızca söylediği sözler kulağında çınlıyordu. Kulaklarında hâlâ sesi, yüreğinde bıraktığı yaranın sızısı, içinde kocaman bir boşluk oluşturmuştu. Çok canı yanıyordu. Hatta buralardan çekip gitmek, arkasına bakmadan uzaklaşmak istiyordu. Ama sonra aklı kalbinin önüne geçip, kalbindeki kırgınlıklara galibiyet şansı sunmuyordu.

Saçmalama, bu senden önce olmuş bir olay, onu böyle terk edemezsin! Bu savaşta, tek başına bırakamazsın diye ona meydan okuyordu.

Zaten ne kadar istese de yapamazdı ki, ondan vazgeçemezdi. Terk edemezdi. Buna dayanamazdı. Onu hayatından ayrı düşünmek bile işkenceden farksızdı. Sesinin düzgün çıkmasını sağlayarak, "Pa-Pars, biraz zamana... ihtiyacım var." Bir hıçkırık daha kurtuldu dudaklarından. Elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor, bir taraftan da dudaklarını birbirine bastırıp hıçkırıklarını durdurmaya çalışıyordu. "Benim yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Pars karısının boynuna sevgi dolu bir buse bırakıp, saçlarını yüzünden çekti. "Olmaz. Bırakmam. Eğer şimdi bunu yaparsan, araya soğukluk girer ve ben sensiz olmaya, bana kızan gözlerle bakmana dayanamam. Şimdi olmaz aşkım, bırak tenine sığınayım. Bırak yüreğinde dinleneyim. Bırak, varlığınla sakinleşeyim. Senin bana ihtiyacın olduğu kadar, benim de sana ihtiyacım var. Aşkım, ben de yeni öğrendim ve hâlâ hazmedemiyorum görmüyor musun? Benim de senin sevgine ihtiyacım var, bunu bana yapma Dağ Çiçeğim, lütfen beni savaş alanında tek başıma bırakma."

Asmin bu cenderenin içinde çırpınan kalbine uydu. Kocasının kollarının arasında ters dönüp, yüz yüze gelecek şekilde durdu. Gözleri ağlamaktan şişmiş, kıpkırmızı olmuş gözbebekleriyle onun karanlıkta, üzüntüyle parlayan gözlerine bakıyordu. Acı çektiği nasıl da belliydi, hüzünle sislenmiş bakışlarından korku akıyordu. Tıpkı kendi gözlerinden aktığı gibi...

Titreyen elini kaldırdı, avuç içinin yüzünde şekil almasına izin verdi. Pars onun bu olumlu tepkisiyle, elini karısının narin elinin üzerine koydu. Yatağın içinde bile buz tutmuştu ufacık elleri. Kesin ayakları da buz gibi olmuştu. Yanağını eline bastırıp gözlerini kapattı ve bu anın tadını çıkardı.

"Teşekkürler meleğim," dedi fısıltı gibi sesiyle. Dudaklarını minnetle büktü.

"Bu çok ağır, ne kadar kendime önceden olmuş bir ilişki desem de kıskanıyorum. Kendimi durduramıyorum Pars. Benden başka bir kadının sana olan yakınlığını hiçbir hücremle kabullenemiyorum. O kadının senin çocuğunu taşıdığını düşündükçe, nefes alamıyorum ve çıldıracak gibi oluyorum. Aklımı kaçıracak gibi hissediyorum, buna dayanmak çok zor. Pars bu çok ağır, sanki o kadın giderken nefesimi de yanına almış gibi boğuluyorum. Seni kırmaktan, aşkına zarar vermekten çok korkuyorum."

Pars karısını iyice kollarıyla sıkıp, göğsüne başını bastırdı. Boynuna sokulup, "Biliyorum aşkım, bunun ne kadar ağır olduğunu biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Lanet olsun onu tanıdığım güne, seni tanımadan geçen her günlerime lanet olsun! Olmuyor, geçen zaman geri gelmiyor, olan oldu bunun olmamasını en çok ben isterdim ama olmuyor."

Karısının alnına dudaklarını bastırıp, "Özür dilerim, sana bunu

yaşatmak istemezdim," dediğinde sesi titriyordu. Ilık nefesleri tenini yalıyordu.

Başını biraz geriye çekti, Asmin'in gözlerine bakıp, "Seni seviyorum! Her şeyden çok seviyorum. Şu dünyada, bir insanın en değer verdiği hazinesi canıdır ama ben seni canımdan öte seviyorum. Kendimden bile fazla... Senin benden gitmene dayanamam Dağ Çiçeğim buna katlanamam. Ne olursa olsun, hangi sebep olursa olsun benden gitme, beni kalbinden silme," diye neredeyse yakardı.

Asmin kollarını kocasına dolayıp, buz kesmiş ayaklarını bacaklarının arasına sokarak, başını kendine çekti. Titrek dudaklarını dudaklarına dokundurarak, "Senden asla gitmem. Ölüm bizi ayırana kadar senin için atan kalpten vazgeçmem aşkım. Senden gelen her şeyi çekerim, bir kere ah bile demem. Sen de yeter ki benden gitme, seni seviyorum. Kendimden çok seni seviyorum. Benden... Bizden vazgeçme..."

Pars karısını kollarına alıp, dudaklarına şehvetten uzak ama ihtiyaç içeren öpücükler bıraktı. Onun öpüşlerinde sevgi vardı, merhamet, hayata olan kırgınlık ve güç isteyen çırpınışlar ama en çok aşk vardı. Sınırsız aşk, sonsuz sadakat ve sevgi... Yanmadı dudakları önceki gibi, ama sönmedi de... Bu ilaç gibi, şifa gibiydi sonra da onu döşüne yatırıp, kocaman boşluğun içine sığdırdı. Gırtlağına tıkanan nefeslerini bertaraf ederek, boğuk çıkan sesiyle, "Hadi uyu bir tanem. Şimdi dinlenelim. Bakalım zaman ne gösterecek! İyi geceler aşkım, bensiz gecen olmasın, sensiz bana gün doğmasın," dedi bir duayı fısıldar gibi.

"İyi geceler hayatım," dedi Asmin buruk bir sesle.

Bu sözler kimileri için sıradan olabilirdi ama onlar için bir hayat, bir ömür içeriyordu. Oysa tek cümle, tek bir kelime, "Aşkım, hayatım" ne kadar çok anlamı içinde barındırıyordu.

Asmin kocasının kokusunu içine çekerek uykuya dalmaya çalıştı. Başlarda biraz zorlandı ama onun kalbinin düzgün atış ritmiyle, sonunda rahatça gözlerini kapadı ve uykuya teslim oldu. Ama Pars, durgun gözlerini tavana mıhlayıp dertlice düşüncelerin girdabına savruldu. Öylece baktı saatler akıp giderken, ne uyku ne de yorgunluk vardı aklında, sadece tahlil sonucunun nasıl çıkacağı duruyordu kalbi gibi aklının bir köşesinde.

Bu bir hafta, hiç bitmeyecek gibiydi!

Oysa tek hayalimdi sevdiğim insanla olmak,
şimdi en büyük temennim,
bıraktığı hayal kırıklığına rağmen yaşamak.

21. BÖLÜM

"Asmin, ben aşağı iniyorum."

Asmin hemen kafasını banyonun kapısından uzattı, yüzünde kocaman bir tebessümle kocasına şirince baktı. "Tamam canım, sen in aşağı ben de birazdan gelirim."

Pars onun yüzündeki bal karışımı güzelliğe güldü. Odadan çıkıp kapıyı kapattığında Asmin de tekrar banyoya geçip, yüzünü yıkamış ve kaldığı yerden saçlarını toplamaya devam etmişti. Saçlarını arkada bol bir topuz yapıp, önündeki perçemlerini de geriye doğru çekti. Ağzındaki tel tokayı alıp saçına taktı. Aynadaki aksine baktı uzun uzun, eli yüzünde gezinmeye başladı. Sanki yanakları dolgunlaşmıştı, sonra göğüsleri geriliyor, uçları dolgunlaşıyordu, hatta artık sutyenleri dar gelmeye başlıyordu. Galiba bir, iki kilo almıştı.

Bu hali hoşuna gitti, biraz kilo iyi gelecekti, zaten Pars da sürekli çok zayıfsın diye şikâyet edip durmuyor muydu? Onun arzu dolu gözlerini gözlerine dikip, canını yakmaktan korkarak kendini engellediği zaman söylediği gibi, "Çok sıskasın, bir gün kendimi kaybedip kemiklerini kıracağım," diye gülüyordu Pars ve onun bu halini izlemek Asmin'in hoşuna gidiyordu.

Hazır olduğuna karar verince, önce banyodan ardından odadan çıkıp, akşam yemeği için aşağı indi. Karnı da bayağı acıkmıştı. Salona girdiğinde annesiyle Pars'ı masa başında sohbet ederek, onu beklerken buldu. Gülümseyerek yerine otururken, "Keşke siz başlasaydınız, beni beklemenize gerek yoktu," diye söylendi.

Pars karısına tebessüm edip, "Şimdi başlıyoruz işte," dediğinde

Güllü Hanım, Elif'e kafasıyla işaret verince, o da çorba kâseleri ile servise başladı. Çorbalar yendi, sıra ana yemeğe gelince Elif Hanım her zamanki gibi tabağını önce bitiren Pars'tan ilk servise başladı. Sonra Asmin'e geldiğinde, tabağına ana yemek olan bostan kebabını koydu.

Asmin yemekten gelen tuhaf kokuyla suratını ekşitti, gözlerini yemekten kaçırdı. İğrenerek yutkunurken, etin kokusu midesini kaldırmıştı. Tabağı eline alıp hiç bakmadan, "Elif abla, ben bunu istemiyorum. Sıradaki yemekten alabilir miyim?" diye sordu.

Güllü Hanım gelinine, keskin zekâsının ürünü olan bilmiş gözlerini çevirdi. "Kızım sen seversin diye yaptırmıştım." Bakışlarını Elif'ten annesine çevirdi. "Aslında severim ama bugün canım istemedi anne..." Elif servis tabağına biraz pilav ve yanına patates oturtması koyup geri geldiğinde, tabağı yavaşça masaya bıraktı. Asmin iştahla pilavına çatalını daldırıp ağzına attı, yerken gözü Pars'ın tabağındaki bostan kebabına kayınca durakladı. Kocasını etleri bıçağıyla bölerken görünce... Yediği lokma ağzında büyüdü, sanki onu Pars değil de kendisi ağzına atmış gibi tiksindi. Eli ağzına gitti, yüzü buruştu, gözlerini kocasına dikip, "Pars o yemeği hemen kaldır," diye kızgınca söylendi.

Pars, Asmin'in bu ani, buyurgan tepkisinin nedenini ve niye öyle dediğini anlamaya çalışarak şaşkınca bakakalırken, Asmin'i eli ağzında, gözü tabağa kaymış iğrenir gibi bakarken gördü. Çatalını bıçağını bırakıp peçeteye uzandı. "Asmin, canım iyi misin?"

"Sen o tabağı kaldırırsan iyi olacağım."

Pars tabağa bakıp, neyin onu tiksindirdiğini anlamaya çalıştı. Kafasını karısına çevirene kadar, Asmin yerinden hızla kalkınca, sandalyesi kaykıldı ve büyük bir gürültüyle yere devrildi. Pars da yerinden kalkana kadar, kız lavaboya koşmaya başlamıştı. O da hızla yerinden fırlayıp karısının peşinden koştu, neler olduğunu anlamak için ama kavrayamadı.

Sofradaki tek kalkmayan kişi, onların ardından bilmiş bilmiş sırıtıyordu. Elindeki çatalını ve bıçağını bir kenara bıraktı. Ellerini birbirine kenetledi ve dirseklerini masaya yaslayıp, çenesini ellerine dayadı. Eğer düşündüğü şey oluyor ise, bundan daha güzel haber olamazdı! Derince iç çekti. Buğulu gözleri duvardaki fotoğrafa döndü. Sulu gözlerle bakıp gülümsedi, sanki anlamış gibi fotoğraftaki kocası da ona gülümsüyordu.

Endişeden deliren Pars kapıyı tıklattı. "Asmin iyi misin?"

Asmin peçeteyle ağzını kapayarak derin derin soludu. Kapıyı açıp kocasının endişeli suratını görünce, onu rahatlatmak için, "İyiyim canım, şimdi rahatladım," diye yanıt verdi.

Pars gözlerini sararmış yüzüne dikmiş, eli yanağında dolaşırken, "Miden mi bulandı yine?" diye şefkatle sordu.

Zorla gülümseyen Asmin, "Evet ama geçti, çıkarınca rahatladım," diye yalan attı ama aslında hâlâ rahatlamamıştı.

Pars, onun sadece kendisini sakinleştirmeye çalıştığını, gözlerine baktığı an anladı. Nazikçe elini tuttu. "Hadi hazırlan, doktora gidiyoruz. Bu artık fazla oldu. Fark etmiyorum mu sanıyorsun? Ne zaman görsem ya yemeklerden tiksiniyorsun ya da garip bir şekilde her şeyden iğrenip kusuyorsun. Asmin, hasta mı oluyorsun? Eğer öyleyse hemen baktırmalıyız."

Genç kadın kocasının elini okşayarak kaldırıp, üzerine dudaklarını koydu. Sonra avuç içini açıp yanağını içine bastırıp gözlerini kapadı. "Ben iyiyim aşkım, sadece stres... Bir de ilaçlar dokunuyor herhalde ondan. Midem hassaslaştı sadece, başka bir sorun yok, o kadar çok ilaç alıyorum ki! Koruyucu kullanırım geçer."

Bu söylediklerini inandırıcı bulmadı Pars, sözlerine aldırmadan karısını çekiştirerek salona girdi, hâlâ olduğu yerde oturan annesine seslenip, "Anne biz Asmin'in doktoruna gidip geleceğiz. Galiba kullandığı ilaçlar dokunuyor, bir baksınlar," diye bilgi verdi.

Yaşlı kadın yerinden usulca kalktı. Heyecanlanmış, kalbi birden gümbürdemeye başlamıştı. "Ben de hazırlanayım o zaman."

Pars önüne geçip onu durdurdu. "Yok anam, biz de hemen geliriz zaten. Sen burada kal, bir şey olursa haberdar ederiz seni." Sonra da karısına bakıp, "Hadi Asmin sen hâlâ burada mısın? Sen hazırlanana kadar ben de arabayı çıkarayım." Ve karısının arkasından baktığını umursamadan, evin kapısından çıkarken doktorunu aramaya başladı.

Az sonra isteksizce yola çıkan Asmin yine kaç kez söylediği gibi huysuzlanarak, "Pars, bir şeyim yok, gerçekten abartıyorsun!" diye kocasına kızdı.

Pars endişeyle gözlerini yola sabitleyerek, "Bırak da buna doktorlar karar versin, sen değil," diye kızgınca aracını otoparka sokup durdurdu. Biraz durduktan sonra, arabanın kontağını kapatıp gözlerini karısına çevirdi. "Madem bir şeyinin olmadığını düşünüyorsun, bırak

benim içim de rahat etsin, hadi üzme beni."

Asmin arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Kafasını kaldırıp hastanenin binasına baktı, ardından da kocasına... Bir şey olmadığını biliyordu ama içinde tuhaf bir his vardı. Yüreğinin köşesinde küt küt atan, aklının en ücra yerinden kopup gelen bir uyarı titreşimi gibi içini oyan bir etki... Altıncı his ya da kadınlık içgüdüsüydü, bilemiyordu ama sanki kötü bir şey olacaktı, bunu hissediyordu. Sezgileri kuvvetli olmasına rağmen umursamadı, buna tepki olarak omuz silkti, umursamaz gibi yapıp içinden geçirdi. *Ne olabilirdi ki, en fazla kansızlık!* Bakışlarını daldığı karamsarlıktan alıp kocasının yüzüne çevirdi. Arabanın alarmını çalıştırınca, uzattığı eline tereddütlü elini verdi. Birlikte hastaneye girdiler.

Pars zaten doktorunu evden çıkmadan önce arayıp, her konuda haberdar etmişti. "Umarım gitmemiştir," diye söylendi. Çünkü adam acil bir işi çıktığından bahsetmişti.

Danışmanın yanına gelip, "Nöroloji uzmanı burada mı?" diye sordu.

Zayıf genç kız bilgisayara bakıp, "Asmin Hanım mı?" diye sorunca "Evet," diyen kişi Pars'tı. Asmin onun bu telaşına gülümsedi.

"Sizi bekliyordu. Buyurun. Odası..." Görevli kıza laflarını tamamlatmayan Pars, arkasını dönüp karısını çekiştirerek yürümeye başladı. "Biz biliyoruz, teşekkürler."

Pars merakla Asmin'in elinden tutup, doktorun odasına gitmek için asansöre geçip üçüncü kata çıktı. Muayenehanenin kapısına gelince durup birbirlerine baktılar. Ve Pars hâlâ sıkıca kavradığı eli bırakmadan kapıyı tıklattı. İçeriden gelen direktifle kapıyı açtı.

"Girin..." demişti doktor ve ikisinin de kalp atışları sebepsiz hızlanmıştı.

Pars önce Asmin'in geçmesi için ona yol verdi, arkasından kendisi de odaya girip kapıyı kapattı. Doktor Bey sandalyesinden kalkıp, Pars'a soru soran gözlerle bakarken, yorgun ifadesiyle elini uzattı. "Merhaba Pars Bey, önemli bir şey yoktur umarım." Onun telaşlı konuşması hâlâ aklındaydı ve sorgulayıcı düşünceleri zihninde şimşek gibi çakıyordu. Aynı saygıyla elini Asmin'e uzatıp onunla da tokalaştı. Hastaları tekli koltuklara otururken, "İyi gördüm sizi, beni mi özlediniz?" diye latife yaptı ama endişelenen Pars, "Bunu bize siz söyleyeceksiniz Doktor Bey. İyi miyiz cidden?" dediğinde Asmin "Biraz endişelendi garip

davranıyor," diye söylendi. Doktor Pars'ın zeki gözlerine baktı. "Sanırım biraz chrome dolaşılmış. Endişelenmeyin Pars Bey, bunu birazdan anlarız," diyerek konuyu hafifletmeye çalıştı.

Doktor, bakışlarını Asmin'e çevirdiğinde, "Neyiniz var Asmin Hanım? Şikâyetleriniz nelerdir?" diye ciddileşerek sordu.

Asmin bakışlarını doktorun yorgun hatlarında dolaştırarak, "Aslında benim bir şeyim yok, kocam biraz abarttı durumu," diye kendini savundu.

Pars sinirli çıkan sesiyle karısına azarlayan bir ters bakış attı. "Nasıl yok, ne zaman baksam kusuyorsun! Ne ara seni seyretsem, ya halsiz, ya güçsüzsün hatta başın döndüğü için bir yerlerden destek alıyorsun." Gözlerini karısından ayırıp doktora çevirdi. "Eşim ameliyattan sonra sürekli kusmaya başladı ve bunu önemsemiyor."

Tam Asmin itiraz ederek kocasının çocuk gibi şikâyet etmesine kızacaktı ki, Doktor, "Asmin Hamın, bu durumlar sizin gibi yeni ameliyat olmuş hastalarda önemli olabilir. Kusma şekliniz nasıl? Baş dönmesiyle mi geliyor? Ya da halk tabiriyle, fışkırır gibi dediğimiz şekilde mi oluyor?" diye sordu.

Pars doktorun sorusuna hastadan evvel cevap veren baba gibi atlayıp, "Ne fark eder ki, her iki şekilde de kusuyor işte," diye kızgınca söylendi.

"Çok şey fark eder Pars Bey. Eğer baş dönmesiyle oluyorsa ya psikolojiktir ya da farklı bir sebebi vardır. Ama durum diğeri ise işte o zaman beyinle alakalı sorundur, bu da bizi harekete geçirir."

Pars vereceği cevabı merak ederek endişeyle karısına bakıyordu. Oysa o şu ana kadar oluş şekline hiç dikkat etmemişti. Asmin bakışlarını doktora çevirdi, biliyordu ki söyleyecekleri Pars'ı kızdıracaktı.

"Aslında genelde yemeklere ya da kokulara karşı hassasiyetim var. Hâlâ burnumda hastanede içtiğim ilaçların kokusuyla geziyorum. Bilmiyorum, belki bilinçaltımda sorun var, sürekli o kokuların genzimde durduğunu sanıyorum. Bu saçma ama birden o kokuyu hissediyorum ve ortada hiçbir sebep yokken midem bulanıyor. Bir de şey var..." Çekinen gözlerini Pars'ın yakıcı, hatta kızgın bakışlarından kaçırarak ellerine çevirdi. Bunu söylerken yüzüne bakmaya cesareti yoktu.

"Bir de ne var Asmin Hanım?"

Asmin dişlemekte olduğu dudağını bırakarak, "Bazen kendimi çok

bitkin hissediyorum. Dayak yemiş gibi oluyorum ama bunun kan şekerimin düşmesiyle alakalı olduğunu sanmıyorum, genelde yemekten sonra oluyor, kolumu bile kaldıramıyorum. Sonra çok uykucu oldum, kendimi bıraksam gece gündüz uyurum. Sabahları şiddetli baş ağrılarıyla uyanıyorum. Baş dönmelerini önemsemek istemiyordum hep [43]Vertigo'dandır diye ama o da çok olmaya başladı. Neredeyse kafamı hareket ettirmek istemiyorum artık. Ayağa kalmaya bile korkuyorum."

Doktor konuşamadan, Pars bir hışımla ayağa kalkıp, kızgınca gözlerini karısına sabitleyip gürledi.

"Bunlar ne zamandır oluyor? Sen hangi akla hizmet böyle şeyleri geçiştiriyorsun da bana haber vermiyorsun?"

Asmin babasından azar yiyen çocuk gibi sinerek yutkundu. Bakışlarını kocasının sertleşmiş yüzüne ve çatık kaşlarına çevirdiğinde ürktü. Pars'ın gözleri endişeden mi, öfkeden midir bilinmez, kapkara bir kuyu gibi olmuştu. O kahve gözlerinde sirayet eden zifiri gece içini sıkıyordu. Pars ellerini saçlarına gömüp, sinirle yerine geri oturduğunda koltuğun gıcırdayan derisi bile kadını yerinden sıçratmaya yetti.

Doktor onu sakinleştirmek ister gibi, "Asmin Hanım bu anlattıklarınıza şimdi bir şey söylemem yanlış olur. Yaptıracağınız tahlillerden sonra ortaya çıkan sonuçlar, daha iyi anlamamızı sağlayacaktır. Onlara bakıp değerlendirme yaparız. Ama bana kalırsa psikolojik gibi geliyor, tabii emin değilim, bu sıralarda kendinizi baskı altında hissettiniz mi? Ya da büyük bir sorun, onun gibi bir şey de buna sebep olabilir."

Pars doktora bakıp "Evet, öyle bir sorunumuz oldu ama henüz birkaç gün oldu, karım burada bir aydan fazla bir süreden bahsediyor," dediğinde doktor ilgili bakışlarını genç adama çevirdi. "Bakın Pars Bey, karınız önemli bir ameliyat geçirdi. Vücudunun kendine gelmesi aylarını, hatta bazı hastaların da yıllarını alır. Bu olayı küçümsemeyin, vücudu hâlâ kendisini toparlamaya çalışıyor olabilir. Tamam, şu tahlilleri hemen yaptıralım, ben laboratuvara ulaşır durumu bildiririm, siz de aşağı inip kan verin Asmin Hanım," dediğinde iki genç de hemen ayaklanmıştı. Az sonra kocasının çekiştirmesiyle laboratuvarın içindeydiler.

Asmin tedirgin bir ürkeklikle sandalyeye oturup kolunu açtığında, hemşire kan almak için iğneyi çıkarınca, korkuyla yüzünü buruşturdu. Gözlerini sıkıca kapadı ve o anda elinin üstündeki güçlü elin telkin

43 Vücudun denge kristallerini ekarte eden bir rahatsızlık

eden yapısını hissedince, sıkmakta olduğu gözlerini açıp kocasının sıcacık bakan şefkatli gözlerine döndü. O da cesaret verir gibi ona gülümsedi.

Bundan sonrasında bir sürü tahlil yapıldı, üç kez daha kan alındı. Dördüncü saatin sonunda, Pars'la Asmin sonuçların çıkmasını hastanenin kafesinde beklerken Pars'ın telefonu çaldı. Genç adam karısına bakarak telefonla konuşup kapattı. Cebinden çıkardığı bozukluğu masadaki adisyon kutusuna bıraktı, kendisine merakla bakan karısına elini uzatıp, "Hadi sonuçlar çıkmış, doktor bizi bekliyor," diye bilgi verdi.

Az sonra Doktor Bey'in odasına gelen çift meraklıydılar. "Buyurun Pars Bey sonuçlarınız çıktı, ben sizinle bu konuyu konuşurken, Asmin Hanım yan odaya geçebilir mi? Bir de meslektaşımın görmesi lazım durumunu," diye nazik bir öneride bulundu. "Biz birkaç arkadaş birlikte değerlendirmeye alacağız. Alanında Uzman Perinatolog bir arkadaşım var, şimdi gelecek."

Pars ondan başka doktorların da işe karışmasıyla gözlerini kıstı. Ortada bir şeylerin döndüğünü sezince endişelenerek, "Kötü bir şey yok ya Doktor Bey?" diye sordu.

Orta yaşlı doktor buruk bir yüz jestiyle, "Yok, hayır! Sadece meslektaşımın bilgisine ihtiyacım var, kesin sonuç için o da görse iyi olur," diye lafı geçiştirdi. Henüz hiçbir şey net değildi, onları boşa paniklet-mek istemedi. "Asmin Hanım muayene olurken, biz de biraz konuşalım isterseniz."

Pars çenesini sıkarak elini kaşının kenarında gezdirdi. Asmin merakla ikiliye bakarken o, "Bir şey yok demiştiniz ama görüyorum ki bir sorun var! Doktor Bey, karımın neyi var?" diye sorunca Asmin yutkundu.

"Asmin Hanım'ı daha fazla bekletmeyelim Aylin Hanım'a şimdi acil hasta falan gelir," diyerek lafı geçiştirirken, Asmin alamadığı cevapla yerinden kalktı. İçinde tuhaf bir his vardı. İsteksizce, aklı odada kalarak yan odaya geçti. Bakışlarını merakla etrafta dolaştırdığında, buranın kadın doğum odası olduğunu görünce panikledi. Tam kaçacaktı ki, masanın yanında bekleyen kadın doktor, ona bakıp tebessümle, "Merhaba ben Aylin Akçakır, Uzman Jinekoloğum," diye varlığını hissettirip kaçmasının önünü kapadı.

Asmin çekinikçe etrafa bakarak cevap verdi. "Bunu görüyorum zaten. Yanlış geldim sanırım, ben nöroloji hastasıyım."

Doktor elindeki dosyayı masaya bırakıp yanına geldi. Usulca

yüzüne bakıp, "Panikleyecek bir şey yok, sadece kontrol edeceğim," dediğinde genç kadını odanın içindeki kabine yönlendirdi. "Sizi şimdi muayene edeceğim, sorun yok korkmayın, sadece tedbir amaçlı..."

Asmin odaya şöyle bir göz gezdirip, "Tamam, peki ben ne yapayım şimdi?" dedi kabullenerek.

Doktor sedyeye yaklaştı. Üzerinde hazırlanmış şekilde duran önlüğü alarak genç kadının eline verip, "Siz şuraya geçip hazırlanın, ben birazdan gelirim. Üzerinize bunu giyin," diye yönlendirdi.

Asmin doktorun yönlendirdiği kabine geçtiğinde, korkudan elleri titriyor, bedenindeki ürperme yüzünden sureti kireç gibi oluyordu. Karşısında çatal dedikleri doğum kontrol koltuğu duruyordu ve Asmin daha önce o çatalda hiç muayene olmamıştı. Elleri titremeye başladı, daha önce hiç vajinal kontrol geçirmemişti. Endişe tüm bedenini sardı, vücudunu soğuk terler bastı. Kıyafetlerini çıkarıp, doktorun eline tutuşturduğu önlüğü giydi ama çatala çıkmaya cesaret edemedi. Doktorun sesini arkasında duyunca, korkuyla sıçrayıp ürkek bakışlarını ona çevirdi.

"Korkacak bir şey yok, gerçekten. Nerdeyse her kadın korkar bu masadan ama öyle korkulacak kadar kötü değildir. Gelin çıkmanıza yardım edeyim."

Doktorun yardımıyla Asmin çatala çıktı. Bir bacağını sağa, diğerini soldaki bacak tutacaklarına koydu. Korkudan bacakları titriyor, elleriyle koltuğun yanındaki başlıkların kenarlarını sımsıkı tutuyordu. Doktor kenarda duran direği andıran ayaklı lambayı yakıp, önüne oturunca, dolmakta olan gözlerinden yaşlar yavaşça süzüldü. Kendini kastı, sıktı ve kontrol boyunca sessizce ağladı.

Doktor bakışlarını hastasına çevirdiğinde gülümseyerek, "Bakın korkulacak bir şey yok, canınız yanmadı," diye telkin verdi ama yüzündeki o beyazlamayı Asmin görmüştü.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok..." dedi genç doktor.

Muayene bittiğinde canının yanmadığını hissederek, tüm korkusunu ve endişesini bir kenara bıraktı, bakışlarını önünde oturan doktora çevirdi. Doktor sandalyesinden kalktığında suratı mı asıktı, yoksa ona mı öyle gelmişti?

Yüzüne bakmadan, "Siz benim odama girin Asmin Hanım, ben

yan odada olacağım, işiniz bitince ultrasonun olduğu bölüme geçip bekleyin, ben hemen geliyorum. Asistanım size yardımcı olacak." Asmin sıkıca tuttuğu koltuktan destek alarak doğruldu. Doktorun onu odada yalnız bırakmasıyla buz gibi olmuştu bedeni. Neden kaçar gibi gitmişti ki bu kadın?

Üzerini değiştirip doktorun söylediği yere geçtiğinde, yanında duran genç asistan ortalığı toparlıyordu. Sandalyeye oturdu, genç bir kız olan asistan işi çıktığını söyleyerek yanlarından ayrıldığında, yaklaşık yarım saattir doktoru burada beklediğini fark etti. Gözleri iki odayı birbirine bağlayan kapıya takıldı. Ama ne gelen vardı, ne de giden. Pars da zaten görünürde yoktu. Nerede kalmıştı ki, onu burada neden yalnız bırakmıştı? Kızdı. Sonra mantıklı bir düşünceyle kızmaktan vazgeçti. *Kesin tahlillerle uğraşıyordur* diye içinden geçirdi.

Çantasını kurcalayıp telefonunu aldı, tam Pars'ı arayacaktı ki, doktorla birlikte kocası odaya girdi. Merakla yerinden kalkıp, kırılmış bir ifadeyle onu yalnız bıraktığı için Pars'a sitem etti.

"Neredesin sen? Burada ne kadar korktuğumu biliyor musun?"

Öfkeli gözleri, kocasının kaçırdığı koyu gözleriyle buluştuğunda bir an içi üşüdü. Nasıl bakıyordu bu adam böyle? Sanki tüm dünyanın yükünü yüklenmiş de altından çıkamıyormuş gibi soluksuzdu duruşu. Hayal kırıklığı o kadar bariz okunuyordu ki bakışlarından, o da farkında olacak ki gözlerini kaçırıyordu. Onun gözlerinin dışında, her yere bakıyordu da bir kendine bakmıyordu. Bu sefer müthiş bir endişe sardı bedenini. Kocası bir şey olmuşsa ona böyle bakmazdı.

Kısık bir tonda, "Pars..." dedi yutkunarak, "İyi misin? Yoksa tahlillerde mi bir sorun var?"

Pars sessizliğini korudu. Evet ya da hayır, hiçbir şey demedi. Doktor ultrasonu açıp önündeki sandalyeye oturduğunda, "Asmin Hanım şuraya uzanıp karnınızı açar mısınız?" diyerek yan taraftaki sedyeyi gösterdi.

Asmin gözlerini kocasından çekmeyip ruh gibi dikilmeye davam edince sorusunu yeniledi.

Asmin Doktora baktı, sonra aklı başına gelmiş gibi ayıktı. İçinde farklı bir şeyler olmaya başladı. Şaşkınca durakladı. Karnını açmak... Ultrason! Bu kelimeler... Yok canım, olsa anlardı herhalde! Yoksa cidden olabilir miydi? Bakışları kocasına kaydı. Sertleşmiş yüzüne. Daha önce onunla hiç bu konuda konuşmamış, hep ertelemiş ve onun sevgisini kaybetmekten korktuğu için susmuştu ama şimdi!

Ona benzeyen bir can, ondan bir hediye, armağan...

Derin derin soludu. Hamile olabilir miydi? Ama ya varsa, bu mümkün müydü? Korunuyorlardı. Yani Pars bu konuda çok dikkatliydi. Yani bazı gecelerin sabah sevişmeleri hariç... O zaman uyku sersemi oluyordu ikisi de ve bedenlerinin iradesini geri kazandıklarında iş işten geçmiş oluyordu bazen ama... Olabilir miydi? Derin derin nefes alıp heyecanla doktorun gösterdiği yere uzandı. Titrek elleriyle penyesini kaldırdı, karnını göğsünün altına kadar açtı. Doktor karnına buz gibi jeli sıkınca, ürperse de sesini çıkarmadı.

Doktor ekrana bakarak aleti karnında gezdirdi. Gözlerini bile kırpmıyordu. Bu sırada da ekrana bakıp ölçümler yapıyor, yanındaki ufak pencereye notlar alıyordu. İşi bitince ultrason ekranını Pars'la, Asmin'in olduğu tarafa çevirdi. Parmağıyla ufacık bir karartıyı göstererek, belli bir noktayı işaret etti.

"İşte burada!"

Ne vardı orada? Kist falan mı? Ya da daha kötü bir şey... Bebek falan yoktu bunu biliyordu Asmin, orada bebek görememişti çünkü.

Asmin ekrana dikkatle baktı. Karartı hafifçe oynuyordu ama su gibi bir şeydi. "Böbreklerimde taş falan mı var Doktor Hanım ya da ne bileyim kist?" diye sordu merakla. Gözlerini ekrana dikerken doktor burukça gülümsedi ona. Bakışları kocasına kaydı. Kollarını yanına salmış, elleri yanında yumruk olmuş, gözleri cehennem kuyusu gibi kara ve yüzü, o yakışıklı yüzü ifadesiz, buz gibi bir şekilde ekrana bakıyordu. Asmin de baktı tekrar. Onun göremediği ne görüyorlardı ki böyle? Gözlerini kıstı. Siyah ekranda, küçük su kesesi gibi beyazlıktan başka bir şey gözükmüyordu. Heyecanla tekrar sordu. "Aylin Hanım, korkutuyorsunuz beni, ne var orada?"

Kadın kırık tebessümüyle gözlerine bakarak, "Bebeğiniz Asmin Hanım! Bebeğiniz..." dediğinde genç kadının ağzı aralandı, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi irileşti ve nefesi kesilirken bozuk sesiyle fısıldadı. "Ne bebeği?" Sonra kendi sesini kendisi bile duyamadığı için yutkunarak tekrarladı. "Bebek mi?" Şaşkındı. Dahası nefes alamıyor, bırak gözlerini kirpiklerini bile oynatamıyordu.

"Evet bebek... Hamilesiniz!"

Asmin nefes alamayarak ekrana baktı, baktı. Ama orada hiçbir şey göremedi. Kafa buluyordu kesin bu doktor onunla, orada bebek falan gözükmüyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Garipti ama farkında olmadan ağlamaya başlamıştı. Sisli gözlerini ekrandan kocasına çevirdi. Ve

ilk vurgunu oradan yedi. Pars donmuş gibi kaskatı haliyle ekrana bakıyordu. Şaşkınlıktandı kesin. O da şoka girmiş olmalıydı ama duruşu sevinen bir adamın duruşuna sahip değildi, sanki... Gözleri dipsiz kuyuları andırıyordu adeta. Üşüdü bir an onun yüzündeki sertlikten. Heyecanla ve titrekçe bakan gözlerine hiç bakmadı kocası. Gözü doktorun üzerinde öylece onu dinliyordu.

Asmin'in pembe bulutları grimsi oldu, hayal kırıklığı ise capcanlı belirdi yüreğinde. Hayali bu değildi, istediği, umduğu ve bulduğu... Bir gün ona hamile olduğunu söylediği zaman, sevinmesini hatta havalara uçmasını bekliyordu. İstediği tepki bu değildi, soğuk bakışlar, ürkütesi duruşlar, kaskatı kesilmiş bir beden olmamalıydı. Belki de şok geçirmişti, belki de hâlâ inanamıyordu bebeklerinin olacağına!

"Bebek altı hafta, altı günlük..." dedi kadın gülümseyerek. "Henüz yeni bir gebelik, sorun olacağını sanmıyorum."

Ne sorunu olabilirdi ki?

Asmin bakışlarını kocasından alıp doktora çevirdi. İçi acımıştı, yüreği daralmıştı ama aynı anda kalbi kırık dahi olsa heyecanla atıyordu. Kocasının verdiği tepkiye ne kadar gücense de, Asmin bu habere sevinmişti, şu anda bunları düşünmeyecekti. Ama kocası put gibi durdukça sevinci köreldi, umudu tükendi. Konuşmuyordu, tebrik etmiyor, yüzüne bakmıyor, tek bir yapıcı kelime kullanmıyordu. İstemiyor muydu? Onların canını, varlıklarını istemiyor muydu cidden? Şimdi bu odadan çıkıp, bulduğu ilk ücra yerde hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu Asmin. Onlara hissettirmedi kalbinin parçalandığını. Gözündeki yaşları silip, doktora odakladı gözlerini ve titrek, kırgın sesiyle, "Ama bir ay evveline kadar bir sürü tahlil yaptırdım, bu zamana kadar nasıl olur da bilemez doktorlar bunu?" diye mantıklı bir soruyla kendini rahatlatmak istedi.

"Asmin Hanım gözden kaçması mümkün değil, neden söylenmediğini doktorunuza danışmalıyız."

"Pars..." dedi Asmin daha fazla dayanamayıp kocasına bakarak. Bir tepki vermeliydi. Ve Pars karısına hiç bakmadan söylendiğinde, sesindeki soğukluk keskin bir kılıç gibi genç kadının kalbini ikiye bölerken, sözleri ortama bomba gibi yakıcı ve yok edici etkisiyle düştü.

"Bu çocuğu istemiyoruz! Hemen şimdi alın..."

Yere göğe koyamadığın insanların
yerle bir olduğunu kimseye göstermesin Allah.
Çok acıtıyor.

22. BÖLÜM

Etraf zifiri karanlığa ve kulakları sağır eden bir sessizliğe büründü sanki bu sözlerle. Kara kışta çiçek açmamış mıydı yüreği ona? En umulmadık anlarda yemiş verip sevgisiyle bahara boğmamış mıydı? Kardelen olmuştu sevgisi, zifiri gecelere ay gibi doğmuştu ama şimdi...

Pars onun dayanağı, desteği, geleceği ve umudu olmuşken, nasıl böyle facia bir şekilde ölüm fermanını imzalar, bir an düşünmeksizin kalemini kırardı?

Kalbi atmayı, ciğeri nefes almayı unuttu.

Bu adam ne dediğinin farkında değildi galiba, böyle bir şeyi nasıl söylerdi? Hayır, yanlış anlamış olmalıydı. Gözlerini kocasına çevirdi ama o bakmadı bile gözlerine... Söylediği şeyi yeniledi dik dik baktığı doktora.

"Bu bebeği istemiyoruz!"

Öldürmüştü işte...

Asmin gözlerini sımsıkı kapadı. Yutkunamıyordu. Solukları genzine ağır gülleler gibi dizilirken nefes alamıyordu.

Buna o mu karar veriyordu? Tek başına, bir kere bile düşünmeden *öldür* diyordu! Onu tek başına yapmamıştı ki! Hem nasıl derdi ***aldırmak istiyorum*** diye, hiç mi vicdanı yoktu?

O masanın üzerinde Asmin'in dünyası başına, kaynar sular yüreğine döküldü de, yandı tüm evren cayır cayır... Tüm hayalleri yıkıldı. Boğazına bir düğüm gelip oturdu, acı acı yutkundu. Nefesi kesilmişti

sanki tonlarca ağırlığın altında kalmış da çırpındıkça batıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulup, karnındaki jeli bile silmeden sedyeden hızla indi, ayakkabılarını giyindi. Ölmüş gibi ruhsuz, içi çekilmiş gibi halsizdi. Hangi ara akmaya başlamıştı gözyaşları? Ya da zaten hiç durmamıştı. Az önce mutluluktan akan yaşlar, şimdi yerini ıstıraba bırakmıştı. Teslim olmuştu umutları karamsarlığa. Hayatında değer verdiği ender insanlardan olan kocası, canını verecek kadar sevdiği adam, onun bebeğini istemiyordu.

Allah'ım ölseydi ya! Ölseydi de bunu günü görmeseydi. Pars ona hiçbir zaman bebek konusunu açmamış, gelecek vaat etmemiş, yüreğini tam anlamıyla sunmamıştı ki. Bu gerçekler tokat gibi çarptı zihnine. Bacakları onu taşımaz diye umarken, hangi ara cana geldi de hastanenin buz gibi koridorlarından yıldırım gibi koşmaya başladı bilemedi.

Doktor endişeyle yerinden kalkıp, az önce Asmin'in fırlayarak çıktığı kapıya baktı. Tereddütlü bakışlarını çevirdi. Tam bir şey söyleyecekti ki, Pars elini kaldırıp susmasını işaret etti. Ve karısının az önce çıktığı kapıdan hızla çıktı, nereye gittiğini anlamak için bakışları koridor boyu gezindi. Çok uzaklaşmamıştı, onu merdivenin köşesini dönerken gördü.

Asmin nefes nefese koşuyordu. Önce merdivenleri hızla indi, sonra hastanenin dışına çıktı. Şaşırmıştı, ölmüş, canlı cenazeye dönmüştü. Amaçsızca etrafına bakındı. Sesler, kalabalık ve bir hiçlik... Yönünü kaybetmiş kuşlar gibi ne tarafa gideceğini bilmiyordu.

Görmeyen gözlerini bir sağa, bir sola çeviriyor da, ne için baktığını mantığına açıklayamıyordu. Şimdi ne olacaktı? Nereye gidecekti? Onu ve bebeğini hayatına dâhil etmeyen adamın evine mi?

Ne yeri, ne de yurdu vardı artık! Bebeğini istemeyen adam, onu ister miydi?

Gözlerini sildi, hıçkırıklarından omuzları hızla kalkıp inerken düşündü. Ve sonra düşündüğü tüm şeylere çaresizlik ve karamsarlık çökünce, hiç kimseye aldırmadan, utanmadan, tıpkı bir çocuk gibi sokağın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bu hali evini bulamamış, dar sokaklarda, ücra köşelerde kaybolmuş ufacık bir çocuğun ruh haline benziyordu. Ya da ailesini kaybetmiş bir serçeye. Onlar gibiydi gerçi. Hiçbir zaman tam olmamıştı. Yarımların içinde tam olduğunu sanarak yaşamıştı.

Apansız bir ürperme salındı bedenine, sonra buz gibi bir soğuk

ve hissettiği kişinin kokusu salındı genzine. Gözlerini sımsıkı kapattı, koluna dokunan sıcak parmaklarla irkildi.

Elbette ki gelenin kim olduğunu biliyordu. Görmese bile onun varlığını yüreğinin derinlerinde hissediyordu. O daha gelmeden kokusu burnuna, varlığı ruhuna yansıyordu.

Gözlerini elinin yanıyla kuruladı, çok geçmeden yerini yeni yaşlar aldı.

Pars onun çaresizce bekleyen haline daha fazla dayanamayınca, karısını çekip kollarına aldı. Güçsüz bedenini göğsüne bastırdı. Asmin çaresizce debelendi, çırpındı, haykırdı, defalarca kıskaç gibi bedenini kuşatan kalın kollarının baskısından kurtulmaya çalıştı. Ama olmadı. Öyle kırgın, öyle çaresizdi ki duyguları karşısında ne yapacağını bilmiyordu. O çabaladıkça kocası daha bir sıkı sardı onu. Yarasını üfler gibi, sancısını dindirir gibi, umutlarını tazeler gibi dokundu ruhu ruhuna. Sonunda vazgeçti genç kadın. Şu anda en çok kaçmak istediği ama ne acizdi ki yine teselliyi bulmak için de en çok sarılıp ağlamak istediği yerdeydi.

Bu nasıl ironi, yüreğindeki nasıl bir çelişkiydi? Bir yanı kaçmak istiyor, diğer yanı sıkıca sarılıp omuzlarında ağlamak istiyordu. Ne aciz, ne pasif, ne yüreksiz olmuştu gururu.

Ne kadar zaman öylece durdular bilmiyordu Asmin. O ağladı, Pars bir elini beline atıp sıkıca sarılırken, diğeriyle saçlarını okşayıp, kokusunu içinde derin derin soluyarak binlerce öpücük bıraktı. Yine de o kaskatı kesilmiş halini bırakmadı. Direk gibi dimdik, buz gibi bakışlarıyla orada öylece karısının yanında oldu. Merhametsiz yüzü ötekinden aciz, şefkatten yoksun bakışları demir gibi soğuk ve bıçak açmayan dudaklarıyla ona destek olmayacak kadar katıydı.

Onun sakinleştiğine karar verince, kolunu omuzlarına dolayıp arabaya doğru yönlendirdi. Konuşmadı, sormadı, cevaplar vermedi, isteğini ya da dileğini söylemedi.

Asmin hiç ses çıkarmadan ona itaat etti. Ağlamaktan yorgun düşmüş haliyle, onunla tartışacak durumda değildi zaten.

Pars önce onu bindirdi arabaya, üzerine eğilip emniyet kemerini bağlarken, kokusunu solumamak için, yüzüne bakmamak ve saçlarına burnunu gömüp yüzünü boyun köküne yaslamamak için acele etti. Araç yola çıktığında, içinde mutlak bir sessizlik ve keskin bir karamsarlık vardı.

Kimse, kimseye bakmadı, ya da tek bir kelime dökülmedi dudaklarından. Sanki yeminliymişler gibi, ikisinin de ağzını bıçak açmadı. Pars arabayı çalıştırıp yola koyulurken, Asmin kafasını cama dayadı, ağlamaktan kızarıp ateş gibi yanan gözlerini sımsıkı kapattı.

Bundan sonra neyin nasıl olacağını düşünürken, yanağından yaşlar süzülmeye devam etti.

Pars da gözlerini yola mıhlamış, öylece cansız bakıyordu. Sanki ne Asmin'in ağlamasını duyuyordu, ne de hıçkırıklarına merhem oluyordu. Söyleyeceği ufacık kelamı ya da en basiti, duymak istemediği gerçekleri sıralamaya korkuyordu. Belki de onun sesine kulak tıkamak, en zor ama aynı zamanda başarabildiği tek gerçeğiydi. Eğer ona bakarsa, ya da üzgün gözlerini görürse biliyordu ki yelkenleri suya indirirdi.

Pars demir kapıya yaklaşınca kornaya bastı, işte o zaman Asmin kendine gelerek irkildi. Demek eve gelmişlerdi. Ağır demir kapı gıcırdayarak açıldı. Pars arabayı kapının girişine yönlendirdi. Daha kontağı kapatmadan karısı arabadan hızla inip, kapıyı çarparak yürüdü. Ama Pars buna da aldırmadı. Bunlar beklediği tepkilerdi eğer tepki göstermeseydi korkardı.

Arabayı yerine götürmek için yavaşça hareket etti. Garaja giderken karısının hızla eve girdiğini dikiz aynasından görüyordu. Asmin hışımla eve girdiğinde öfkesinden çıldırıyordu. Salonun kapısında onları bekleyen Güllü Hanım güler yüzüyle, meraklı tazeler gibi öne atıldı. Ama tüm keyfi gelininin suratına baktığı an tebessüm eden dudaklarında donup kaldı. Bir terslik olduğu ağlamış gözlerinden belliydi, kireç gibi olmuş teninden de. Çekinerek yanına yaklaştı. Asmin'in etrafı izleyen suratı bembeyaz mermer gibi ifadesizdi. Ağlamaktan kızarmış kederli gözleri, annesinin gözleriyle kesişince, kadın daha fazla dayanamayıp sordu.

"Kızım bu halin ne? Kötü bir şey mi oldu?"

Onun çekinen sorusu havada asılı kaldı keza içeri giren Pars'la, Asmin yönünü kocasına döndü. Düşmana bakar gibi bakıp, kızgınca tısladı.

"Oğluna sor anne, sana o anlatsın? Zaten yaptığı en iyi şey bu..."

Onun iğneli cevaplarını yanıtsız bıraktı Pars, aynı karısı gibi soğuk ve ifadesiz yüzüyle yanlarına yaklaşıp, mesafesini koruyarak önlerinde durdu. "Bunları sonra konuşuruz," dediğinde uyarıcı sesi dişlerinin arasından salındı. "Ama bugün değil!"

Hıçkırıklarından nefesi kesilen Asmin alaylı gözlerini hiddetle devirdi. "Hangi gün kocacığım?" Çenesini dikleştirip tükürür gibi, "Bebeğimizi öldürdükten sonra mı? Beni boşadıktan sonra mı?" diye haykırdı. Dişlerini sıkarak, "Buna asla izin vermem, sırf sen istemiyorsun diye onu aldırmam!" deyip kafa tuttu.

Pars gergin bir halde uzun bir adımla dibinde bitti. Çatık kaşlarının altına sığınmış gözlerini karısının gözlerine dikerek, "Ne saçmalıyorsun sen, ne boşanması?" diye hırladı ve gözleriyle beynini oyar gibi sertçe baktı.

O kadar söylediğinden bunu mu anlamıştı? Asmin daha çok hırçınlaştı, yaşlı kadın elini hızla çarpan göğsüne koydu. Duyduklarına inanamıyordu. Ve tahmini doğruydu. Gelini hamileydi ama oğlu bu çocuğu istemiyordu. Şaşkına döndü. "Yok siz benim canıma kastettiniz. Ne diyorsunuz siz?" diye fısıldadı. Gözleri tartışan çiftin üzerinde geziniyordu ve onlar kadını ne duyuyor, ne görüyordu. Neler olduğunu bir anlasaydı! Yüreğine inecekti şimdi. Oğlunun gelinini ne kadar sevdiğini bilmese, onun şu haline inanırdı ama vardı bu işte bir terslik hissediyordu.

İyi de bu çıkmaz kavga neyin nesiydi şimdi?

Pars dişlerini sıkarak karısının üzerine eğildi, gözlerinin içinden beynine hükmederek, "Asmin, olayı dramatik hale sokma. Sadece henüz erken, neden anlamıyorsun? Kendimi baba olmaya hazır hissetmiyorum. Sen nasıl istiyorsan, ben de bir o kadar istemiyorum. Fikrimi söyledim diye bu kadar..."

"...bu kadar ne ha, bu kadar ne?" diye haykırırken Asmin iki elini kocasının göğsüne koymuş onu geriye doğru var gücüyle ittirmişti. Sinirden delirmiş halde, "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Bu oyun değil kahrolası! İstemediğin bir oyuncak da değil, ne demek istemiyorum? Bunu tek başıma yapmadım."

Pars çelik gibi duruşunu bozmadı. O sustukça Asmin çıldırdı. "Lanet olsun şimdi saçımı başımı yolacağım, sen ne kadar duyarsız bir adamsın! Ne bu halin?" diye haykırdı. Elleri yanında yumruk oldu. Aslında onun üzerine atlayıp omuzlarını yumruklamak, o mermer gibi sert suratını dağıtmak istiyordu. Ona kıyamayan kocası nasıl olur da hemen değişirdi böyle? Yok, bu zalim adam onun kocası olamazdı. Üzerine titreyen adam gitmiş, yerine anlayışsız, soğuk, kibirli, küstah ve vicdansız bir adam gelmişti. Haykırdı içinden, *ben kocamı*

istiyorum! Beni seven, benim sevdiğim adamı istiyorum diye. Ama dışından susmayı başardı.

Bir insanın canı böyle mi yanardı? Hiç kan ve yara görmeden böyle mi ölürdü? Ateş olmadan, kurşun olmadan yaralanır mıydı? Sadece bir çift göz ve iki sözle yıkılır mıydı?

Pars'ın her sözü ok olup kalbine batıyor, mıh olup aklına çakılıyor, bu da yetmiyor gibi içini dağlıyordu.

Güllü Hanım çocuklarının kavgasına daha fazla dayanamayıp bağırdı.

"Biri bana burada neler döndüğünü hemen açıklasın. Yeter, ben çocuklarımı böyle görmeye dayanamam! Tahammülüm yok," dedi ağlamaklı sesiyle. Elleri titriyor, dudağını sallandırıyordu.

Asmin bakışlarını annesine çevirdi. Can yakan bir soğukkanlılıkla, "Olan şu anne, ben hamileyim! Ama senin oğlun, daha doktor bebeği söylediği anda ***alın*** dedi. Bizim bebeğimiz o ve oğlun onu öldürmek istiyor."

"Doğru olan bu..." diyen Pars dişlerini sıkıyordu. "Biraz sakinleş, mantıklı olduğunu anlayacaksın."

Asmin çıldırmış gibi gözlerini sıkıp, ellerini yanında yumruk yaparak ağzının içinde bağırdı. Sonra da bir hışım geriledi. Köşedeki sehpanın üzerinde duran vazoyu alıp, hiç düşünmeksizin Pars'a doğru fırlattı. Yenemediği siniriyle haykırarak, "Allah seni kahretsin! Bunu bana neden yapıyorsun? Bunu bize niye yapıyorsun? Derdin ne, bir saatte ne değişti? Sana inanmıyorum! Derdin ne senin anlat!"

Pars olduğu yerden hiç kıpırdamadı. Vazo yanındaki duvara çarpıp, büyük bir gürültüyle kırılırken bile hiç kıpırdamadı. Tıpkı ruhu gibi o da paramparça olurken, eli mahkûm öylece ruh gibi durdu. Asmin onun bu umursamaz hallerine daha fazla dayanamadı, önce öfkesinden yerinde tepindi, sonra hızla merdivenleri çıkıp odasına yöneldi. O merdivenleri çıkıp da gözden kaybolunca, Pars gözlerini kapadı, ellerini yumruk yapıp yanına saldı. Bu çok ağırdı, bu yük çok fazlaydı omuzlarına. Dudaklarından mırıltı gibi dualar döküldü.

"Allah'ım bana yardım et, bana sabır ver. Ver ki ben de güçlü olup ayakta kalayım."

Yumruk olmuş ellerini sıcak dokunuşlar sarınca gözlerini açtı. Annesi ağlayarak ona bakıyordu, sanki kalbini kitap gibi okuyor, yüzünü

nakış nakış, düğüm düğüm çözüyor, onun ruh halini biliyordu. Oğlunun yumruk olmuş elini kaldırıp, dudaklarına götürdü ve üzerine dudaklarını koyup ağlayarak öptü. Tuzlu gözyaşları oğlunun tenine akarken hıçkırıyordu. Pars yutkundu, dolu dolu olmuş gözlerini annesine çevirdi. Yaşlı kadın başını kaldırıp oğluna baktığında, Pars da annesinin elini öperek yanaklarını kuruladı ve dalgın kafasını ***bu konuşmaya hazır değilim*** der gibi sağa sola salladı. Her zamanki gibi annesi, onun kalbindeki savaşı anladı ve sustu. Onun manasız çıkışlarına, sebepsiz suskunluğuna ve gözlerindeki kederine sabırla yaklaştı.

"Ben sana hep güvendim oğlum. Hiçbir gün şüphe etmedim dediğinden veya yaptığından, hep inandım annem sana. Bilirim, şimdi için kan ağlıyor, yüreğindeki ateşler gözlerinde can buluyor. Sen bir sebep olmadan kendi canını yaka yaka böyle davranmazsın. Ama yaptığın yanlış oğul, böyle olmaz, kırarak dökerek olmaz. Sonunda yine senin canın yanar, senin canın yanınca da ben ateşlerde kavrulurum anneciğim. Yapma! Bunu bize yapma, ona yapma, kendine de yapma. Kırma, üzme, tüketme..."

Pars annesinin elini alıp her zamanki gibi avucunun içini öptü. Sessizce gözlerine baktı ve yutkundu. Sustu. Sonra da anasının ellerini bırakıp az önce Asmin'in çıktığı merdivene baktı. Derin bir nefes alıp, yukarıya çıkmak için hareketlendi. Bekleneni geciktiremez, bu olayı erteleyemezdi.

İçeriye girdiğinde, Asmin camın önünde sinirlice dışarıyı izliyordu. Kollarını yine her sinirlendiğinde yaptığı gibi göğsünün altında bağlamış, sağ ayağını yere ritmik bir şekilde vuruyordu. Arkasından açılan kapının sesini duymuş olacak ki, arkasını dönmeden, "Yalnız kalmak istiyorum!" diye buyurdu. Sesi buz, duruşu ateşti.

Pars olduğu yerde kalıp anlayışla, "Hayır, konuşacağız. Bu konuyu halledeceğiz!" diye söylendi.

Asmin onun hâlâ inat ettiğini anladığı zaman öfkeyle arkasını döndü, boş bakışlarını kocasına çevirdi. Tükenmiş ve yitik bakışlardı bunlar.

"Bu konu kapandı Pars, neyi konuşacağız? Ben ***bebeğimizi*** asla aldırmayacağım! Ondan halledilecek bir nesneymiş, amaçsız bir konuymuş gibi bahsetmeyi kes! Senin bahsettiğin bizim bebeğimiz ve lanet olsun değersiz bir oyuncak değil. Kesilip atılacak tırnak ya da uzayacak saç da değil. Burada benim düşüncemin hiç mi önemi yok?

O bizim parçamız ama sen bana sorma tenezzülünde bile bulunmadın. Öyle ya, yüzünde çıkan sivilce gibi gördüğün bebeğimizi almalarını emrettin." Gözlerini kıstı ve dişlerini sıktı. "Şimdi konu kapandı çık dışarı, yalnız kalmak istiyorum."

"Çıkmıyorum ve konu kapanmadı. Ben de senin, benim düşünceme saygı duymanı istiyorum ve ben bu bebeği istemiyorum, aldıracağız!"

Asmin bu sözü tekrar duyunca, kollarını çözüp sinirle havaya kaldırıp salladı. "Hangi hakla? Hangi sebeple buna tek başına karar veriyorsun?"

"O lanet hücre parçasının babası olmam sebebiyle ve istememe hakkımla. Bu çok normal, milyonlarca kadın bunu her gün yapıyor, kısa bir işlem ve ben bundan kurtulmanı istiyorum," diye tok sesiyle kükrediğinde, dünya tepesine çöken Asmin ellerini kulaklarına kapatıp başını iki yana sallayarak haykırmaya başladı. "Sus artık lanet olası sus!" Gözlerinden yaşlar süzülüp dudaklarını ıslatırken, "Ne kaçtı senin içine, canavar mı? Sen benim Pars'ım değilsin, benim sevdiğim adam değilsin, kimsin sen?" diye haykırdı. "Kimsin sen, seni istemiyorum. Bu zalim adamı istemiyorum."

Pars uzun birkaç adımla yanına yaklaştı. Daha sakin bir sesle, "Aşkım, ben hâlâ aynı Pars'ım, sevdiğin adam. Neden inat ediyorsun ve sadece kendini düşünüyorsun? Hazır değilim diyorum, daha erken, henüz bunun için ikimiz de hazır değiliz anlasana."

"Kendi adına konuş. Ben... ben ona kıyamam... hazır olurum." Yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. Pars ellerini kaldırınca öfkelenerek bir adım geriledi ve var gücüyle, "Yaklaşma bana, olduğun yerde kal!" diye ağzından köpükler saçarak bağırdı. Etrafı sisli gördüğü için gözlerini sertçe elinin tersiyle sildi.

Kocası dişlerini sıkıp durunca, Asmin'in aklında ampuller yandı, birkaç gün önceki olaylar gözünün önüne geldi. Sevgilisi Jale! Vücudu buz tuttu, tırnakları etine geçti, elinin içindeki sıcaklığı bile anlamadı. Sulu gözlerini kocasına çevirdiğinde, içindeki kıskanç kadın çoktan ipleri eline almıştı.

"O değil mi sebep, evet o?"

Pars kaşının birini kaldırarak "O kim?" diye sordu. Anladığı ve anlamamazlığa vurduğu ise bariz bir gerçekti!

Asmin tükürür gibi "Senin çocuğunun annesi. Onun için mi istemiyorsun bizi? Lanet olsun sana, aklın başına şimdi mi geldi?" Bir anda ağzını kapadı, gözlerinden süzülen yaşlar elinin üzerinden süzülürken, o hıçkırıkları ağzından kaçmasın diye parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Onun düşündüklerine öfkelenen Pars, uzun birkaç adımda yanına gelip önünde durdu. Sinirlenmişti, bu o kadar belliydi ki, çatık kaşları öfkeli gözleriyle her şeyi anlatıyordu.

"Bunu nasıl düşünürsün Asmin? Onun gibi biriyle kendini nasıl mukayese edersin?"

İşte şimdi yine yüreğine bıçak saplanan Asmin, onu tekrar yanlış anlamış ve bu olay gittikçe çıkmaza saplanmıştı.

"Demek gözünde hiç değerim yok. O... o bile benden daha üstün. Onun çocuğunu istiyorsun ama benimkini değil..." Sustu. Etleri parçalanmış gibi kanı oluk oluk içine akıyordu ve sanki içinden canı çekilirken direnci kırılıyordu. Kocası şok oldu ama yanlış anlamasına da izin verdi. Asmin ne ara ellerini yumruk yapıp üzerine atlamıştı da, Pars'ın omuzlarını ağlayarak yumrukluyordu bilemedi.

"Aşağılık, demek o benden daha üstün öyle mi? Git ona, git defol! Senden nefret ediyorum, çocuğunun yanına git, annesinin yanına, defol!"

Pars canını yakmayan ve göğsünü davul gibi döven ellerini tutmaya çalıştı ama o kadar hızlı vuruyordu ki tutamadı. Bu kadının kafası nasıl çalışıyordu böyle? Söylediğinden bunu mu anlamıştı? Nasıl tanımazdı onu, sevgisinden nasıl şüphe ederdi? Kendine eziyet etmesi ne kadar da kolaydı böyle!

"Asmin, dur yapma!"

Elleriyle omuzlarını yumruklayan karısının bileğinden sertçe tuttu. Üzerindeki gömleğinin bazı yerleri Asmin'in elinden akan kanla kızıla boyandı ve onlar hâlâ tırnaklarını etine geçiren kızın, elini kendi tırnaklarıyla deştiğinin farkında değillerdi.

"Dur artık yanlış anladın, dur!"

Asmin yine nefes almakta zorlandı, kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki, nefesleri boğulup öksürüklerle kesiliyordu. Tam da zamanıydı, bir panik atağı eksikti şimdi. Pars'ın elinden sıkıca kavradığı bileklerini kurtarmaya çabaladı ama sımsıkı tutan Pars bırakmıyordu.

Nefesleri ciğerlerinde donmaya başlayınca yüzü morardı. Pars yine kiriz geçirdiğini anladı ve ellerini serbest bıraktı. Asmin elleri serbest kalınca, dizlerinin üzerinde sertçe yere kapaklandı. Kesik kesik nefes almaya çalışıyordu. Bir nebze olsun nefesini düzenleyince, vücudu biraz sakinleşti. Pars da onu yerden kaldırmak için eğilince gözlerini ona çevirdi.

"Çık buradan!" derin derin soludu ve öksürdü. "De-defol. Eğer sen gitmezsen ben giderim, çık odadan!"

Olduğu yerde kaskatı kalan Pars'ın içine oturan acının ve çektiği eziyetin tarifi mümkün değildi. Son bir umutla ellerini uzattı ama o da yarıda kaldı. Karısı gözlerini kapatarak, olanca gücüyle haykırdı. "Dokunma bana! Senden iğreniyorum." Çıldırmıştı. "Git, çocuğunun annesinin yanına git!"

Pars üzgün gözlerle, uzattığı kollarını yanına çekti. Boş kalan ellerini sıktıkça sıktı. Sinirle arkasını döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Asmin ellerini yere dayadı, başını öne eğip hıçkıra hıçkıra ağladı. Ne sanmıştı ki, yaşadıkları gerçek miydi? Bir rüya görmüştü, çok geçmeden de uyanmıştı şimdi ise her şey olması gerektiği gibi kâbustu. Sadece tatlı bir rüya olarak kalacaktı yaşadıkları. Buna nasıl inanmıştı ki, onu babası bile sevmezken, kocası mı sevecekti?

Salak gibi hayaller kurup, kendini bu rüyaya kaptırdığı için içindeki akılsız kadına daha bir kızgındı.

Soğuk yere uzandı, ayaklarını karnına çekip, kollarını dizlerine sardı. Orada öylece cenin pozisyonun da ağladı, ağladı, ağladı ve sonunda yorgun düştü bedeni. O şekilde, bitap halde uykuya dalana kadar, boş gözlerle kocasının çıktığı kapıya baktı.

Pars sinirle çalışma odasına geçtiğinde, kapıyı kıracak gibi çarparak kapattı. Masanın önündeki sandalyeye ellerini dayayıp, başını aşağı eğdi. Siniri dinsin diye bekledi ama olmadı. O da insandı ve yaşadıkları çok ağır geliyordu. Kalbi bu yükün altında yaralar içinde debeleniyor, çırpındıkça da her yanı kanıyordu. Bazen sevdiğini kaybetmemek için nefretini kazanmaya bile razı geliyordu insan elinde olmadan ve Pars bunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Elini dayadığı sandalyeyi hışımla yerinden kaldırıp, hiç ağırlığı yokmuş gibi duvara fırlattı. Duvarda parçalanan sandalyenin çıkardığı gürültü, yere dökülen parçaları tıpkı şimdi onun kalbini andırıyordu.

Enkaz, sadece enkazdı. Siniri hâlâ olduğu gibi yerinde duruyor, içinde yanan ateş, kulağında çınlayan ses ruhunu oyuyordu. Hırsını alamadı ve bir hışımla kolunu masada gezdirip, ne varsa yere yıktı. Sonra da kapının arkasına geçip oturdu. Sırtını kapıya dayayıp, ağırlaşmış kafasını ellerinin arasına gömdü. Çocukluğundan beri yapmadığı şeyi yaptı. Hani derlerdi ya erkekler ağlamaz diye. İşte bu koca bir yalandı. İçi yanınca, canı parçalanınca ve yüreğinin yarısı ellerinin arasından kayıp yok olmaya başlayınca herkes ağlardı. Bu söz şimdi ne kadar da anlamsız, ne kadar da boştu onun için. Bunun en iyi kanıtı da, gözünden süzülen iri tanelerdi. İçi çekilene kadar orada öylece oturdu ve sessizce ağladı. Sonunda gözleri yorgunluğun sinyallerini verip ağırlaştı. Soğuk yerde, huzursuz bir uykuya kendisini teslim etti.

Asmin de kocası gibi yerde uykuya dalmış, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Gözlerini açtığında saatin bayağı ilerlediğini fark etti. Gözü komodindeki saate kaydı, sabahın seheri üzerine doğmaya başlamıştı. Dışarıdan inil inil ezan sesleri duyuluyordu. Ağır adımlarla yerinden kalktı, sağa sola sallanarak banyoya yöneldi. Önce kıyafetlerinden kurtulup sıcak suyla duş aldı, işi bitince saçlarını kurutup üzerini giydi. Giysi odasına geçip usulca kendine küçük bir çanta hazırladı. Kuşunun kafesini hazırlayıp, ihtiyacı olacağı şeyleri çantasına attı.

Çekmecede bulduğu kâğıda bir şeyler karalayıp zarfa koydu. Çantasını alıp kapıya yöneldiğinde bir an durdu. İçi daralarak arkasını dönüp, son bir kez baktı odasına. Ne yaşanmışlıklar, ne hayaller sığdırmıştı, kocaman dünyalarını kaplayan ufacık yere.

Yalan hayatın en güzel anıları, masal anlarının büyülü yanları ve sonunda biten hikâyenin yarım kalmış hazin öyküsünü...

Bu duyguları aklından uzaklaştırmak için kafasını salladı. Artık üzülmek yoktu, madem tek değildi, içinde bir de canı vardı, o da üzülmeyecekti. Kapıyı kapadı, merdivenlerden indiğinde, elindeki zarfa bakarken düşünceliydi. Ve mutfaktan çıkan Elif onu karşısında ruh gibi görünce korkuyla sıçrayıp, "Asmin Hanım..." diye korkusundan biraz seslice inlemişti.

Asmin gülümsedi, "Günaydın Elif abla..."

"Asmin Hanım, bugün erkencisiniz? Aklımı aldınız, sizi karşımda görünce..." dedi ve sustu. Gözleri Asmin'in elindeki kafese ve ufak valize kaydı.

Asmin valizi yere koydu. Sıkıca kavradığı kafesini yanında sabit

tutarak, Elif'e güç de olsa tekrar tebessüm edip, "Öyle! Erkenciyiz..." dedi kızarmış gözlerini saklamaya çalışarak ama genç kadın görmüştü ağlamaktan kızarmış ve ovalamaktan tahriş olmuş tenini. Ancak sormadı her zamanki gibi. Öyle yetiştirilmişti, her şeye burnunu sokmazdı. Yoksa bu gidişin dönüşü olmadığını anlamaz mıydı?

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

"Gidiyorum!" dedi Asmin uyuşuk bir sesle. "Beni görmedin abla... Lütfen." Asmin usulca Elif Hanım'ın yanına gelip durakladı. Sonra derin bir nefes alarak, "Elif abla, bunu anneme verir misin? Sana anlatmak isterdim ama..." Başını iç çekerek salladı. "Benim hemen çıkmam lazım." Zarfı şaşkın kadının eline tutuşturduktan sonra, kafesi ve valizini alarak, arkasına bile bakmadan çıkıp, tüm anılarını bir kâğıda sığdırdığı rüyalarının evinden gitti.

Geride kocaman bir Asmin hayaleti bırakarak...

Ve hiçbir şeyden habersiz olan Pars, sabahın demi evi döverken, elini yüzünü yıkamış olarak salona girdi. Annesi kahvaltı masasına oturmuş, dertli gözlerini zeytin tabağına dikmiş sessizce onları bekliyordu. Kadının gözlerinin altındaki morluklardan, yüzündeki solgun ifadeden ve halindeki durgunluktan, onun da dün gece hiç uyumadığı anlaşılıyordu. Aralarına karışıp işleri çıkmaza sürüklemek istemiyordu Güllü Hanım ama sebeplerini merak edip, onların huzursuzluğuyla kötü oluyordu.

Her ne kadar onların sorunlarını kendi başlarına çözeceğini düşünüyor olsa da, bir his de zihninin köşesinde yankılanıyordu. Kafasını daldığı kuyudan yana çevirdiğinde, Pars'ın sessizce onu izlediğini gördü. Genç adam buruk bir şekilde tebessüm ederek masadaki yerini alınca, üzgün bakışlarını oğluna çevirip, "Günaydın," diyebildi sadece. Fazlasını sormaya çekiniyordu. Nitekim gece kırılan, dökülen eşyaların sesini o da duymuş, kendisiyle savaş verse de eşlerin arasına girmemişti.

Pars sandalyesinde geriye yaslanarak, elleriyle yüzünü sıvazladı. Yorgun olduğu her halinden anlaşılıyordu.

"Günaydın..."

Elif Hanım elinde porselen çaydanlıkla içeri girip, sessizce fincanları doldurma işine girişti. Evdeki huzursuzluğun ve gergin bekleyişin sebebini bilmiyordu ama bir terslik olduğunu seziyordu. Pars fincanına şeker atarken, "Elif abla, Asmin'i kahvaltıya çağırır mısın?" diye sordu.

Elif masanın köşesine çaydanlığı bıraktı, arkasını dönüp sehpaya doğru yürürken, "Asmin Hanım sabah erkenden çıktı efendim," dedi. Sehpadaki zarfa uzanıp eline aldı ve gözlerini yaşlı kadına dikerek Güllü Hanım'a yaklaştı. "Bunu da size vermemi söyledi Hanım'ım. Acelesi vardı sanırım."

Pars sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki, sandalye geriye kaykılıp hızla yere düştü. Aynı anda Güllü Hanım da yerinden fırlayıp, endişeli gözlerle zarfı eline aldı. Ama Pars zarfı ondan evvel kapar gibi hışımla almış, endişeli bakışlarıyla açıyordu bile.

Açınca yırttığı zarfı yere attı, içinden çıkan kâğıdı okuyup sinirle elinde kırıştırıp onu da diğerinin yanına fırlattı. Yemek salonundan çıkarken de kudurmuş gibi tıslıyordu.

"Bunu yapacağını düşünmemiştim."

Ne sanmıştı ki, ne söylerse söylesin geriye dönmeyeceğini mi?

Güllü Hanım gözleri buğulanarak yerdeki zarfa baktı, titrek ellerle alıp okumaya çalıştı. Belli ki zorlukla yazılmıştı, bazı yerler ıslanıp, mürekkebi dağılmıştı.

"Annem...

Anneciğim... Özür dilerim. Böyle suçlu gibi gitmek istemezdim. Seni kırmak, üzmek, yıpratmak, en son isteyeceğim şey bile olamazdı. Ama ne kadar uzatsam da ellerimi, umutsuzluk düşüyor karanlığıma. Eğer seni görseydim, sesini duysaydım, zaten az olan cesaretimi de kaybederdim.

Düşündüm anne, çok şeyi düşündüm de bir sonuca varamadım. Nerede yanlış yaptım, hatam neydi, ya da kusurum, bulamadım. Boğuluyorum anne, boğuluyorum, bir türlü işin içinden çıkamadım. Artık ötelenmeye, benden önce söz söylenmesine, fikirlerimin önemsenmemesine dayanamıyorum.

Benim hayatımda, benim fikirlerim olmaksızın alınan kararlara dayanamıyorum. Yoruldum.

Bir ailem olsun istedim, olmadı. Hiç istemediğim halde yatılı okudum. Doktor olmak istedim, istemediğim halde, sırf mesleğimi yapamayayım diye Uluslararası İlişkiler okutuldum. En nihayetinde buna karışmazlar dedim, kendi istediğim kişiyle evlenirim dedim, yine benden önce söz söylendi. Sevmek istemedim ama daha fenası kocama âşık oldum!

Şimdi de hayatıma mucize gibi girmiş, ilk defa tam olmayı bana hissettirmiş bir canı, bu dünyada bana ait olan tek varlığı, bebeğimi içimden söküp almamı istiyor.

Olamaz anne, yapamam! Bir canlının yaşama hakkını elinden alamam. Sonucu ne olursa olsun, asla onaylamam. Bu kadarı çok fazla, dayanamam. Madem onu istemiyor, beni neden istesin ki? Bunu istemiyorum, onun beni terk etmesini kaldıramam, bebeğimi öldürüp hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmesine katlanamam, buna dayanamam.

Kimseye verilecek hesabım, ödeyecek vebalim kalmadı yazık ömrümde...

ÖZÜR DİLERİM.

Seni çok seviyorum fakat daha fazla burada kalamam.

Asmin.

Kimse kabul etmez ama bazen vedalar sevgisizlikten değil, çaresizliktendir.

23. BÖLÜM

En mutlu olduğum an gibi, en kötü olduğum anda yine yüreğime sızın, aklıma varlığın düştü, yetimliğime baktım umutsuza, yoktun.

Kaç yaşında olursam olayım, sevindiğim de, ağladığım da hâlâ ilk seni arıyorum, seni özlüyorum...

Ah annem, yetimlik ne bitmez yokuşmuş, nefesimi kesiyor...

Seni düşünüyorum, sonra fedakârlığını... O zaman... O zaman her şey anlamsız geliyor, her şey sıradan... Kırılmaktan usandım. Gözden çıkarılmaktan bıktım. Yoruldum yüreğime yama yapmaktan, ben bu kaderden bıktım... Ağlıyorum, yoksun. Yanıyorum, yoksun. Uyuyorum, yoksun. Uyanıyorum, yoksun...

Sana ne kadar muhtaç olduğumdan, seni ne kadar özlediğimden haberdar mısın?

*Ne olurdu çıkıp gelseydin... gelseydin de sarılıp yüreğimin kanayan yerinden öpüp, **büyüyünce geçecek** deseydin. Küstüm, bugün sana da küstüm anne, herkese küstüm... Gittiğim gibi yarım döndüm... Hadi kalk teselli et beni, bu sefer sahipsiz kalmasın başım. Sinene sar, yanaklarımı kurula, saçlarımı okşa, hiç koklamadığım kokuna sar acılarımı, iyi et çaresizliğimi...*

Asmin yanaklarını elinin tersiyle kurulayarak cebindeki telefonu eline aldı, gözlerini kapayarak açılmasını sabırsızca bekledi.

"Abi neredesin?"

"Evdeyim canım, bu nasıl sorgu? İnsan günlerdir aramadığı birini

arayınca, önce nasılsın der, neredesin değil?" Sonra karşı taraftan ses gelmeyince sustu ve içine çöreklenen bir hisle, "Ne oldu Asmin? Kötü bir şey yok ya?" diye sordu.

"Ben geldim abi..." dedi Asmin biraz duraksayarak. Kısacık bir an tepkisini ölçtü. "Annemin yanındayım, beni alır mısın?"

Karşı taraftaki endişe telefonun diğer ucundan dahi hissediliyordu. "Asmin?"

Derin derin soluyan Asmin, ağlamamak için dudaklarını sıkarak, "Abi, lütfen bir şey sorma. Sadece gelip beni buradan al, bekliyorum. Yoksa ben geleceğim," diyerek konuyu kapattığını belirtti.

"Tamam, bekle hemen çıkıyorum."

Etrafa dalgınca bakınan Asmin, telefonunu kapatıp çantasına koydu. Mezarlıktan çıktı, duvarın önündeki yolun kenarında, kaldırıma oturmuş, ellerini de donmuş taşa dayamış, dalgınca ayaklarına bakıyordu. Geleli ne kadar olmuştu, ya da yeni mi gelmişti bilmiyordu. Sadece evden ağlayarak çıktığını ve ilk uçakla başladığı noktaya döndüğünü hatırlıyordu. Hayatı bumerang gibiydi. Nereye atarsa atsın, döneceği yer toprakları oluyordu.

Şimdi ne diyecekti onlara? Kavga ettik mi, kocam beni de, bebeğimizi de istemiyor mu? Elleriyle yüzünü kapattı, artık gözyaşı da kalmamıştı ki aksın! O kadar derdi varken, gözünün önünde yine aynı yüz beliriyordu. Ne kadar kafasından atmaya çalışsa da o, aklında, beyninde, hafızasının en ücra köşelerinde yer bulmuştu kendisine. Gözlerini ne zaman kapatsa ya da etrafında uzun boylu birini görse o sanıyordu. Bu kadar mı acizdi? Ya da bu kadar mı âşık? Gözleri kör, gururu sağır, vicdanı hasta mı olmuştu? Önce aklına aşkla bakan gözleri geliyordu, içini bir vicdan azabı sarıyordu *yanlış yaptın hemen pes ettin* diyordu. Ama hemen sonra ***"Aldır!"*** derken ki boş bakan gözleri beliriyordu önünde. Ne zaman ona öyle dipsiz kuyulara bakar gibi olmuştu Pars? Kendisi mi yanlış anlamıştı, kızdığı için uyduruyor muydu yoksa?

Yapma Asmin, adam hiç tereddüt etmeden aldır dedi, sanki vücudundaki fazla benden bahsediyordu. Ah Asmin, sen hiç şekere tuz, suya asit dendiğini gördün mü? Seninki de o hesap... Ne kolay çıkmıştı bu sözcükler ağzından oysa. Öleceğini, tükeneceğini umursamadan söylemiş ve bu fikrini savunmaya devam etmişti.

İşte bu onun tekrar öfkelenmesini sağlıyordu. Sanki yanından ayrılalı birkaç saat olmamış da, aylar hatta yıllar olmuş gibi hissediyordu.

Daha şimdiden özlemişti onu. Bu kadar mı acizdi onun karşısında? Evet, acizdi. Kollarını açıp karşısına geçse, hiç düşünmeden koşardı. Onun çektirdiği acıyı, yine onun göğsünde ağlayarak dindirirdi. Güçsüzdü onun dokunuşlarına, bakışlarına, sözcüklerine karşı, çok güçsüzdü. Zaten kendine güvenmediği için ayrılmamış mıydı oradan? Kafasını salladı mırıldanırken.

"Hastasın sen, zavallı bir hasta..."

Ama kalbi, beyninin tam tersini haykırıyordu. "Âşıksın..." diyordu "Hem de kör kütük, delicesine âşık!"

Bakışları yanındaki kafesine kaydı.

"Ya Gelincik... Döndük mü yine başladığımız noktaya? Hayaller ve masallar peri kızları içinmiş. Biz çok çabuk kaptırdık kendimizi olmayan dünyaların seyrine. Uyuyan güzel gibi uykuya daldık, ama uyandırılmamız bizim masallardaki gibi olmadı." O sırada önce ani bir fren sesi ulaştı kulaklarına, sonra geniş bir nesnenin gölgesi düştü üstüne.

Düşünceli bakışlarını önünde duran arabaya yöneltti. Gözlerini güneşten korumak için elini alnına siper etti. Arabanın kapısı hızla açıldı ve abisi sevinerek araçtan indi. Yüzündeki gülümseme, yanına yaklaştıkça azaldı ve sonunda soldu. Şimdi gülen gözlerinde merak hâkimdi. Asmin oturduğu kaldırım taşından usulca kalkıp, yaklaşmakta olan abisine burukça baktı. Az önce çorak topraklar gibi kupkuru olan gözleri şimdi anında yağmur yağacak bulut gibi su toplamış, dolu dolu olmuş olarak bakıyordu. Abisi yaklaştıkça da, ayazda kalmış kedi yavrusu gibi kimsesiz hissedip titreyerek kendini onun korunaklı kollarına bıraktı.

Ellerini boynuna sardı, kafasını boyun köküne gömüp sessizce ağladı.

Bir an donup kalan Cesur, kardeşinin bu bitap halini beklemiyordu. Tamam, bir şeyler olduğunu sesinden hissetmişti ama beklediği kesinlikle bu değildi. Bir eli kardeşinin beline sarılırken, diğeriyle de saçlarını okşadı.

"Canım, neyin var?"

Asmin yutkundu ve kendine gelene kadar konuşmadı. Çok sonra titrek sesiyle, "Yok bir şey abi, sadece sizi özledim, annemi özledim." Dudaklarına sıkışmış iri bir hıçkırık sözlerini yarıda kesti.

Cesur, kardeşinin yüzünü ellerinin arasına alarak, gözlerini yüzünde dolaştırdı. En son solgun gözlerine odaklanarak, "Yok, var bir şeyler ben kardeşimi tanırım," diye söylendi. Kaşları çatılmış, gri gözleri sertleşmişti.

Asmin kollarını abisinden çekip bir adım geriledi. Kaldırımdaki çantasını alırken, kocaman bir nefes çekti. Nasıl diyecekti, ne anlatacaktı şimdi? Elinin tersiyle gözlerini kurulayıp, saçlarını geriye itti. Abisine hiç bakmadan, arabanın diğer tarafına geçti. Ön koltuğunun kapısını açıp bakışlarını içine çevirerek, "Beni *evimize* götür," diye durgunca buyurdu.

Cesur arkasını döndü ve sadece haline baktı. Ufacık bu söz çok şey anlatmıştı ona, ama birçok da soru işareti bırakmıştı yerine kafasında. Kardeşini tanıyordu, konuşmak istemeyince lâl olur susardı, kör olur görmezdi kimseyi. Suskun Prensesi, Yaralı Ceylanı... Güz Çiçeği değil miydi onun zaten?

Ve kardeşinin hakkında bir şey daha biliyordu: Kan kusar, *kızılcık şerbeti içtim* diye ağzını bıçak açmazdı. Her şeyi içinde yaşayıp, kendi savaşını sinesinde verenlerdendi. Ona bir şey sormadı, zaten kendini hazır hissedince o anlatırdı nasılsa. Ya da cadı Asel onun ağzının kilidini çözerdi elbet. Yerdeki kafesi ve valizi aldı.

Kuşa baktı gülerek. "Keşke kuş yerine papağan alsaydım diyorum bazen. Ha Gelincik, Asmin sana anlattı mı olanları yine? Dökmüştür içini sana ya da anama. Sen de dile gelsen bana anlatsan olmaz mı?" dediğinde kuş hırçınlaştı ve sanki "Ben ispiyoncu değilim" der gibi kafesin içinde kanatlarını açıp bir o yana bir bu yana uçmaya başladı. Cesur güldü. "Aynı sahibine benziyorsun. Gurur müptelası." Arabasına yaklaşıp, kafasını sallayarak bagaja valizi, arka koltuğa kızarak kuşu yerleştirip yerini aldı.

Asmin yol boyunca cama dayadığı kafası ve dalgın gözleriyle memleketinin yolarını izlemeye çalıştı. Arabanın içine mutlak bir sessizlik hâkimdi. Tek ses arkadaki kuşun neşeyle şakıyan cıyaklamalarıydı. Ne Cesur soru sordu, ne de Asmin olanları anlattı.

Cesur'un gözü yoldan, sadece arada bir kardeşine attığı kaçamak bakışlar dışında hiç ayrılmadı. Ne olmuştu bu kıza, gözlerindeki keder de neyin nesiydi? Onu İstanbul'da bırakıp gelirken ne kadar da mutluydu. Kendini o kadar zor tutuyordu ki sormamak için. "Ne oldu? Derdin ne?" demek isteyip susuyordu. Onun omuzları düşmüş, gücü

kesilmiş, hayatı vücudundan çekip, hayatla savaşını kaybetmiş halini görüp susmak çok zordu.

Senelerce her okuldan dönüşünde bu yoldan geçmişti Asmin. Her tatil farklı bahanelere sığınmasına rağmen, sırf abisinin özlemine dayanamadığı için bu yolları tepmişti.

Her dönüşü buruk olmuştu bu eve ve her kalışı bir işkence.

Hiçbir zaman güle oynaya gelemeyecek miydi buraya? Sebebi bu sefer farklıydı, gelme sebebi aile ziyareti değildi çok başkaydı. Hayatlarına kalıcı misafir olarak geliyordu, onlar bilmese bile. Babasının o soğuk bakışlarına bir tatil boyu dayanamazken, şimdi bir ömür nasıl dayanacaktı? Her bakışı *katil* der gibiydi.

Her sözü *senin yüzünden oldu* der gibi batarken, onun o ruh haline nasıl katlanacaktı? Gerçi evlendiğinden beri biraz yumuşamıştı bakışları. Araba bir kasise denk geldiğinde bedenini silkeledi ve apansız midesi kasıldı. Yaşadığı sorun, düşündüğü hayat, girdiği çıkmaz sokağın duvarlarına vura vura parçalanan yüreği, isyan etti ve boş midesi de ona uydu. Elini ağzına kapatıp geçsin diye bekledi. Saniyeleri saydı olmadı. Ağzına gelen acı su tadıyla bakışlarını abisine çevirip, zorlanarak boğukça söylendi.

"Arabayı durdur."

Genç adam kardeşine bakıp, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Ağzına kapadığı eli ve ağzından boğuk çıkan sesi kelimeleri anlaşılmaz kılıyordu. Asmin gözlerinin içine bakarak tekrar etti. "Abi du..."

Cesur arabayı sağ şeride çekip, zaten boş olan yolda durdu. Asmin hızla kapıyı açıp, eli ağzında yol kenarına fırladı ve abisinin görüş alanından kaçarak koşmaya başladı. O arabadan panikle çıkınca kucağındaki çantası da yere düşmüş, her şey bir köşeye saçılmıştı. Cesur araçtan indiğinde, Asmin eğilmiş, eli midesinin üzerinde dururken, zaten boş olan midesini daha da boşaltmaya çalışıyordu. Midesine giren kramplar azalınca, usulca yerinden doğruldu ve kendisine sorarak bakan abisine doğru yaklaştı. O arabaya yaklaşırken, Cesur bagaja doğru geçip, içinden büyük bir pet şişe çıkardı ve tekrar kardeşine yaklaştı.

"Hadi, elini yüzünü yıka."

Asmin, abisinin eline döktüğü suyla yüzünü yıkayıp kendine geldi.

Rahatlayınca farkında olmadan, eli karnına gitti. Gözleri sımsıkı kapandı. Yalnızca bir gün olmuştu onu öğreneli ama onun için endişelenmeye başlayalı sanki asırlar olmuştu. "Acaba bu zorlamalar ona zarar verir mi?" diye düşündüğünde, amaçsızca kıpırdanan parmakları düz göbeğini okşuyordu. Gözlerini açtığında, dikkatle bakan abisinin kendisini izlediğini görünce utandı. Ne yaptığını o an fark edip, bakışlarını eline çevirdi. Karnının üzerinde sıkıntıyla gezinen parmaklarını görünce, az önceki üzgün ifadesinin yerini şimdi kırık bir tebessüm aldı.

Ve bir anda anladığı gerçekle Cesur kardeşine baktı. Sanki transa geçmiş gibi kendi kendine gülüp karnını okşuyordu. Aklında şimşekler çakarken, "Asmin bu..." diye heyecanla fısıldadı.

Asmin başını kaldırdı ve ürkek bakışları abisiyle birleşince utanıp kızardı ama tebessüm ederek de kafasını salladı.

Cesur heyecanla, "Ben şimdi dayı mı olacağım?" diye sordu. Asmin konuşamadığı için yine kafa sallayınca, Cesur onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. "Çok sevindim, senin adına, hatta kendi adıma da... Ben dayı olacağım. Benim ufak kardeşim anne mi olacak şimdi? Sen daha ufacıksın ama."

Cesur, genç kadını yere bırakınca, Asmin bir adım geriledi.

Çekinik gözlerini alayla abisine dikip, "Ben on beş yaşında değilim abicim bu nasıl soru?" dediğinde buna itiraz eden Cesur, burnuna dokunarak, "Sen benim şirinem, sessiz prensesimsin külkedisi... Hep o beş yaşındaki ağlak, sümüklü, peşimden ayrılmayan kuyruk, küçük kız çocuğu olacaksın. Kaç yaşında olursan ol, ya da kaç tane çocuğun olursa olsun hiç fark etmez. Sen geceleri korkup yanıma gelen, düştüğünde ağlamamak için dudağını sallandırıp yara bandı isteyen kuyruk Asmin olacaksın."

"Bundan şikâyetçi miydin?" dedi Asmin muzırca.

"Hayır, asla," diye yanıtladı Cesur, boynuna sarılıp şakağına buse koydu. "Sen benim başımın tacısın güzelim. Bahara durmuş, Güz Çiçeğimsin."

Asmin burukça kıkırdadı. "İyi o zaman, bir kuyruğa daha katlanacaksın ne yazık ki," diye ağlamaklı sesiyle söylendi.

Kolunu onun belinden çekmeden kardeşini çekiştirerek omuzlarını silkeleyen Cesur, arabaya yönelen Asmin'e takıldı. "Eh, ne yaparsın

kaderimde varsa bu tatlı işkenceye katlanırım." Asmin abisinin göğsünü çimdiklediğinde, ikisi de gülümseyerek az da olsa derdi kederi unuttular.

Yola koyulduklarında artık eskisi gibi yoğun bir gerginlik yoktu araçta. Ve sessizlik arada edilen zoraki sohbetlerle az da olsa kırılmıştı.

Ya sonra...

Asmin bir an da olsa çıktığı ruhsal yorgunluğuna eve varmasıyla geri döndü. İşte şimdi yine başladığı yerdeydi. Ama bu sefer bir farkla; tek çıktığı yolda artık yalnız değildi.

İşte yine başladığı nokta, hiç istemese de geldiği mutsuz yuvada heybetli bir dağ gibi önünde beliriyordu. Ufakken anlatılan Rapunzel'in kapatıldığı hain bir şato, Kız kulesi gibi bağımsız ve Uyuyan Güzel'in şatosu gibi dikenlerle çevriliydi.

Taş yapı kocaman heybetiyle zamana inat, tüm yaşanan mutsuzluklara, kırgınlıklara ve kayıplara rağmen dimdik ayakta ve yıkılmamacasına hürdü. Kapısına kaydı gözleri. Büyük, meşeden oyma, maun cilalı han kapısı gibi iri kapısına... Başı dönüyordu garip hallerde, aklı başka yerlerde, eski hikâyesini andı. Eskimiş miydi? Durdu ve ürktü. Ayakları geri, beyni ileri dedi.

Adım atması kolaydı, ya cesaret etmesi! İşte onu kendinde bulamıyordu.

"Asmin inmeyecek misin?"

Asmin'in solgun bakışları abisininkiyle birleşti. Kararsız gözleri bitap yüzüyle yine aynı Asmin olmuştu. Hırçın değil sakin, cesur değil düşünceli, korkak değil sadece isteksizdi. Her sene sonu tatile gelen ve girmek için abisinden cesaret bekleyen küçük kardeş geri dönmüştü ve yine o zamanki gibi Cesur elini uzatıp, saçlarını yüzünden kenara çekti. "Canım, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Sen anne oluyorsun ve kendine güvenmen, ayakta durman lazım. Seni buraya getiren sebebi bilmiyorum fakat seni tanıyorum. Asmin şimdi çocukluğu bırak ve kapıyı aç, içeri gir. Kimseye hesap vermek zorunda değilsin. Buna babam da dâhil, artık sen olgun bir kadınsın ve hatta yakında anne olacaksın."

Doğru söylüyordu abisi, o artık eski Asmin değildi. Hiçbir şekilde eskisi gibi olamazdı. Aslında hiçbir şey eskisi gibi değildi. Onun gibi her şey de değişmişti. Kafasını tekrar eski evine, yeni kuracağı yuvasına çevirdi ve derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Parmakları tahtanın silik yüzüyle birleştiğinde, içindeki soğuk, fırtınalara sürüklendi, kalın meşe kapıyı iterek hafifçe açtı. Ağır kapı gıcırtıyla geriye doğru yaslanırken, gözünün önüne hatıraları gelmeye başlamıştı. Bakışları avluya kaydı.

Üst kata çıkan taş merdivenden düştüğünde, hiç kimsenin ona yardım etmemesini, acısıyla vücudundaki yaralar kadar kalbinde açılan yaralarla, küçücük bedenini zorlayarak odasına gidip tüm gün ağlamasını... Sırf babasının dikkatini çekmek için yemek yememesi ve çekemediği için de geceleri aç yatmasını... Arkadaşları ile oynadı diye azar işitip, ağlamasına bile dayanamayıp odasına kapatılışını, geceleri korktuğunda ufacık el fenerini yakıp, yorganın altında titreyerek uyuması ve onu teselli edecek kimsenin olmamasını...

Sütannesinin akşam evine çekildiğinde çocuklarına verdiği şefkati gizlice camdan izleyip bir türlü yanlarına gidememenin o hazin acısını... Yoruldu Asmin, kötü zamanları düşünmekten, kötüleşecek hayatını düşünmekten yoruldu ve sadece anı yaşamak istedi.

Asmin, o küçük bedeniyle bunları yaşamıştı. Sahipsiz kalmıştı, babası varken yetim olmuş, annesi ölmüşken değil sevgisi öldürülmüşken öksüz ve yetim gibi büyümüştü.

Bu düşüncelerle eli karnına gitti, içi titredi. Çocuğunun bunları yaşamasına asla izin vermeyecekti. Eğilmiş başını dikleştirdi, düşmüş omuzlarını kaldırıp vakur çenesini yükseltti. Bakışlarını üst katın balkonundan onlara bakan babasına çevirdi. Duruşu cesur, gözleri soğukkanlı ve hissizdi. Evet, artık o çelimsiz, aciz, güçsüz, çaresiz ve suskun Asmin olmayacaktı.

Eğer bu hayatta tek değilse, bu hayata da kafa tutmasını becerecekse önce ayakta kalmayı öğrenmeliydi. Gözleri babasının kara gözleriyle buluştu, bu çok saçmaydı. Babası neden beklediği gibi kızgın ve öfkeli bakmıyordu kendisine? Aksine üzgün, hatta acıyarak mı bakıyordu yüzüne? Şaşırdı ve afalladı.

Yok, hayal görüyor olmalıydı. Onun acınacak hali yoktu ki, gözlerini kırpıştırdı ama değişen hiçbir şey olmadı. Aksine babasının gözlerinde sevgi kıvılcımları oluşup, ona tebessüm ediyordu. Acaba yolda uyumuş olma ihtimali var mıydı ya da kapının girişinde stresten bayılma ihtimali... Babası, ona senelerce nefretle bakıp, ateş kusan sözlerini tekrarlayan adam, şimdi, hem de kocasını terk edip gelmesine rağmen, tebessümle bakıyordu. *Bu olamaz!* Kesin Asmin hayal

kuruyordu ya da babasının kafası iyi değildi. Ama alkol kullanmazdı. Hatta sigara bile içmezdi.

"Hoş geldin kızım."

Yok, bu kadarı fazlaydı! Babası nasıl bir oyun oynuyorsa, hemen bir son vermeli, böyle acıyarak bakmayı bırakmalıydı. Onu kovması, hatta diliyle dövmesi gerekirdi. Kendini buna o kadar hazırlamıştı ki, boğazına sıkışan sesle "Baba..." diye yutkundu." İyi misin?"

"İyiyim kızım, hadi içeri gel, öyle kapının ağzında durma."

Asmin bir an arkasına baktı. Asel arkasında mıydı? Ama Asel okuldaydı. Yok bu adam ne çeviriyorsa aklına zarardı bu hali.

Asmin, başını yanında duran ve onun gibi şaşkınca babasına bakan abisine çevirdi. O da tıpkı onun gibi şaşkınca bakıyordu babasına. Gözleri abisiyle buluşunca, Cesur omuz silkip yürümeye başladı. Dudaklarını geren Asmin de çaresizce abisinin peşinden yürüdü. Üst kata, babasının yanına çıktıklarında bedeni taş kesmiş gibi dimdikti.

Kesin kollarından tutup evden atacak, ya da kolunu kaldırıp Osmanlı tokadıyla yerdeki taşları saydıracaktı. Şimdi karşı karşıya duruyorlardı, ama yanına gidip elini öpmeye çekiniyordu. Babası kollarını açtığında, Asmin irkilerek gözlerini kapattı ve öyle bir yutkundu ki, içine çektiği nefesi kocaman bir portakal gibi genzine dizilip ses çıkardı. Bekledi. Ama ne yüzünde sert bir sille hissetti, ne kolunda kıskaç gibi sert dokunuşlarla kapı dışarı sürüklenen beden... Usulca gözlerini açtı. Babası, onun babası kollarını açmıştı. Yok, ateşli hastalık falan geçiyor olmalıydı.

Babası ona sevgisini sunmaya davet ettiğinde, Asmin yaşadığı imkânsız olay karşısında kafasını salladı. Yok, bu kadarı fazlaydı, işte bu çok saçmaydı! Onun babası ondan nefret ederdi. Ondan kaçar, yüzüne bakmaz, sorusuna cevap vermez, her fırsatta başından savar ve gözden ırak olsun diye yatılı okuttuğu gibi kocaya verirdi. Ve her zaman asık suratla, "Niye geldin ki?" diyen bakışları şimdi hasretle yanıyor ve ona "Hoş geldin," diyordu. Çocukken hayalini kurduğu ve babasının bir tokadıyla da, vazgeçtiği kollar şimdi ona mı açılmıştı? Hem de sıcacık, merhamet kokan kucaklara ihtiyacı olduğu anda.

Babasına yaklaşınca hortlak görmüş gibi beyazlamış teniyle bir adım geriledi. Yaşlı adam bir daha yaklaştı, Asmin bir tane daha gerilerken, alttan alta canını yakmak ister gibi fısıldadı.

"Neyin peşindesin baba? Gelmeme sevinmiş gibi davranma, bu çok eğreti duruyor senin üzerinde. Gerçekçi ol. Kız, bağır, neden gedin diye haykır, hatta kolumdan tutup sokağa at. Ama numara yapma. Beni seviyormuş gibi yapma. Amacın böyle yaparak kafamı karıştırmak ve beni geri yollamaksa, oyuna ne hacet, söylemen yeterli! İstenmediğim yerde durmam ben."

Yaşlı adam kızına üzgünce baktı. Yıllarını ondan nefret etmekle nasıl heba etmişti? Oysa bu hiçbir işe yaramamıştı ki. Aksine ona her kötü davrandığında vicdanına oturan yük ağırlaşmış, gözlerinde yükselen hasret koyulaşmış, genzinin direği sızlamıştı. Onsuz olduğu zamanlarda daha çekilmez bir adam halini almıştı.

Vazgeçmemişti onu sevmekten, vazgeçmemişti. İnsan canından nasıl vazgeçerdi? Sadece ona baktıkça, aşkını kaybetmeyi hazmedemediği kadını hatırladığı için öfkeleniyordu. Öfkesi kızına değildi. Onu düşünmeyip, kızı için hayatından vazgeçen karısınaydı. Oysa doktorları dinleseydi, onu doğurmasaydı, bugün hayatta olacaktı. O zaman da Asmin olmayacaktı. Canının yarısı, kırgın yavrusu olmayacaktı.

"Of Allah'ım, ben ne yaptım! Onsuz nasıl yaşardım?" dedi adam içinden.

Kızına kızgın da, kırgın da değildi. Onun kırgınlığı, hayatı terk eden karısınaydı. Kızgındı ve Asmin'e her baktığında, karşısında o beliriyormuş gibi olduğundan sebep olan suçsuz yavrusuna olmuştu. Şimdi aynı kaderi kızı mı yaşayacaktı? İşte bu kalp buna dayanmaz, bu kez iflas ederdi. Yaşlı adam kızının yaklaşmayacağını anlayınca, kendisi usulca sokuldu. Her adımı tereddütlüydü ama onun ürkekliğine dayandı ve yaptı.

Titrek ellerini kızına uzattı. Asmin ürküp geri çekilirken, o ellerini saçına dokundurup, aşağı doğru sıvazladı. İpek gibiydi saçları, tıpkı annesinin saçları gibi... Yılların özlemiyle başını okşadı. Yaşlı kalbi bir kaybı daha kaldıramazdı. Eşinin acısına bir de evladının acısını ekleyemezdi. Gözlerinden iri taneler halinde yaşlar süzülürken, "Özür dilerim kızım. Ben... benim..."

Tamamlayamadı konuşmasını, kızını kollarına sertçe çekip sıkıca sarıldı. Burnunu saçlarına gömüp, yılların özlemiyle hasret kaldığı evlat kokusunu içine çekti. Her nefeste biraz daha ağır atmaya başladı kalbi. Kollarının arasında şaşkınca kıpırtısız, tepkisiz, taş kesmiş gibi ifadesiz duran kızına sarıldıkça kalbi zorlandı. Nefesi kesildi. Çok

sonra yavrusuna doyamasa da, geri çekildi bir adım. Eli kalbine giderken, yüzü bembeyaz oldu.

Asmin donmuş vaziyette olanları kavramaya çalışırken, Cesur babasının yanına gelip onu düşmeden önce tuttu, koluna girip destek oldu. Kardeşine endişe ile bağırıp, "Asmin kendine gel. Baba iyi misin?" diye sordu. O da kardeşi kadar şaşkındı.

Asmin, abisinin destek olduğu babasına boş gözlerle baktı, sonra kendine geldi ama yaklaşamadı. Az önceki yaşadıklarının gerçek mi, yoksa hayal mi olduğunu kavramaya çalışıyordu. Hayatında ilk defa babası ona sarılmıştı. "Kızım," demişti içinden gelerek ve ilk defa saçlarını okşayıp, baba sıcaklığını ödünç vermişti. Hem de en muhtaç olduğu zamanda.

Yaşlı adam dengesini korurken, "Tamam oğlum, ben iyiyim. Benim gibi kart patlıcanları kırağı çalmaz," diye gergin ortamı beyhude bir çabayla yumuşatmaya çalıştı. Oğlunun desteğinden kendini çekti. "Ben biraz dinleneyim, akşam yemeğinde görüşürüz."

Babası yanlarından ayrılırken, Cesur, Asmin'in yanına geldi. O da kardeşi gibi yavaşça yürüyen babasının arkasından, az önceki olanların şaşkınlığıyla bakıyordu. Sonra Asmin hayalet görmüş gibi soğumuş sesiyle, "Sence nesi var? Azrail yoklamaya mı çekti dersin?" diye sorduğunda, Cesur kardeşine önce şaşkınca, sonra kaşlarını çatarak baktı.

Asmin boş bakışlarını abisine çevirip, onun azarlayan gözlerini görünce korumaya geçerek, "Onu bilmem ama beni yoklamaya çektiği kesin. Baksana, iyi olduğumu bilmesem benim öleceğimi düşünüp, ondan vedalaştı derdim. Abi, benim gibi hamile biri için bu kadar şok fazla. Ben odamda olacağım, babamın dediği gibi akşam yemeğinde buluşur, onun da ne haltlar çevirdiğini öğreniriz."

Cesur kardeşine kaşlarını çatarak bakıp, "Zevzek zevzek konuşma, ne ölümü?" dediğinde Asmin elini dudaklarının üzerine koyup kıkırdadı.

"Valla bir tuhafsınız siz. Herkes bir gün ölecek abi... Yaşlılar sıra sıra, gençler ara sıra ölüyor işte, ne yaparsın?" dediğinde Cesur düşündüğü şeyle dişlerini sıktı. Asmin onların korkularından habersiz iç çekerek, "Beni yemeğe kaldırmayı unutma!" diye direktif verip arkasını döndü.

Dalgınca yürüyen Asmin, odasının kapısına gelince durdu. Sütannesi geleceğini bilmiyordu. Sesi soluğu çıkmamıştı. Hâlbuki ne çok

özlemişti onu. Şimdi yüzünü görseydi, zılgıtlar eşliğinde ağlayarak boynuna sarılırdı. Gülümsedi ve aralık olan kapıya dokundu.

Normalde alelade bir kapı olabilirdi ama bu kapıdan çıkış şekli aklına gelince, burukça gülümsedi. Gözleri dolmuştu yine. Kocasının kapının arkasında durup, çarşafı verirken ki şaşkın ve afallamış halini hatırlayınca, dudakları garip bir huzurla büküldü ve sonra aynı anda arasına sıkışmış bir hıçkırık kurtulup, omuzlarını sarstı. Elinin ucuyla mobilya kapıyı itince, kapı geriye doğru gidip duvara çarptı.

İçerisi karanlıktı ama holden vuran ışıktan anladığı kadarıyla her şey bıraktığı gibiydi. Ağır adımlarla içeriye girdi. Yatağın başındaki komodinin üzerindeki abajuru açınca, loş ışık içeriyi doldurdu. Akşam olmak üzereydi, hava kararmaya yüz tutmuştu. Geçmiş geçişti zihninden. Sislenmiş gözleri odayı turladı. Pars köşedeki duvara sıkıştırıp nasıl da korkutmuştu onu.

Sonra ayaklarının dibine bakınca gülümsedi. Kocaman adam, olduğu yere yığılıp deli gibi gülümseyerek, "Sen melek misin?" diye sormuştu. Sonra duvarın dibinde gözlerine bakması, saçlarını koklayıp, ilk öpücüğüyle hayatı gibi kalbini de aşkıyla mühürlemesini anımsadı. Usulca yatağa ilerledi.

Pars'la geçirdiği ilk gece, tanıştığı ilk gününe tanıklık eden yer... Hafızasına yağan anılar, yaşanan olaylar gözünün önüne gelirken, ona dokunan elleri hatırladı. Sarılan, koklayan ve şefkatle yüreğine akan o sesi... Farkında olmadan eli saçına gitti. Daha ilk temaslarında söylediği sözler dün gibi aklındaydı.

"Karım mısın sen?"

Dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı, yorgun bedeni yığılır gibi yatağa oturdu. Üzerindeki hırkayı çıkarıp, başucuna koyarak uzandı. Çok yorgundu ve fena halde uykusu vardı. Esnerken ellerini karnına sarıp, dizlerini karnına kadar çekti. Uyku mahmuru dudaklarından dökülen mırıltı, bir ömür dilinde hüküm sürecekti. "İyi uykular anneciğim... Hayırlı yarınlar..."

O bunları yaşarken, hazırlanmak için odasına giden Pars'ın arkasından, Güllü Hanım telefona koşup rehberinde kayıtlı olan numarayı çevirmişti. Çok beklememişti şükür ki... Karşı taraftan gelen tok sesle, "Alo, Mahmut Bey, nasılsınız?" diye kıvranarak sordu.

"İyiyim Güllü Hanım, siz nasılsınız?" dedi yaşlı adam yine o mesafeli sesiyle.

Yaşlı kadın boğazını temizledi. "Ben de iyiyim. Ama... Ben sizi şey için aramıştım! Neyse doğrudan konuşayım nasılsa öğrenirsiniz," diye konuya girdiğinde Mahmut Bey merakla, "Kötü bir şey mi oldu yoksa?" diye sordu.

"Konusuna göre değişir. Aslında ben de konuya çok vakıf değilim ama iyi bir şeyler olmadığı kesin."

"Lafı dolandırma da anlat Güllü Hanım, ne oldu?"

Güllü Hanım koltuğa geçip, arada da kapıyı kolaçan ederek konuşmaya başladı.

"Aslında bu sevindirici haber ama sevincim kursağıma dizildi inanın. Nasıl oldu anlamadım." Biraz duraksadı, diyeceği şey yüzünden mantığını yokladı. Ve usulca, sevinçli haberi verdi. "Asmin hamile!"

Karşı tarafta bir sessizlik oldu, kilometrelerce öteden bile hissedilen garip bir gerginlik...

"Mahmut Bey... Orada mısınız?"

"Buradayım," dedi sesi titreyen yaşlı adam sıkıntıyla.

"Asmin hamile, bu çok güzel bir haber ama sorun benim oğlumda. Valla Mahmut Bey nasıl desem, ben de hâlâ çözemedim daha," dediğinde yaşlı kadının konuşmasına gerek kalmadan, Mahmut Bey konuya girdi. "Ama Pars bu bebeği istemediğini söylüyor, öyle değil mi?" Sonra elini yüzüne kapatıp soluklanırken kalbine iğneler batmaya başladı. "Allah'ım, bu imkânsız... Doktorlar bunun yüzde bir ihtimal olduğunu söylemişlerdi," diye inlediğini Güllü Hanım duyumsamıştı.

"Ne diyorsunuz siz Mahmut Bey? Ben dediklerinizden hiçbir şey anlamadım."

Güllü Hanım'ın kalbi şimdi endişeyle çarpıyordu.

Mahmut Bey derin bir soluk alarak daha vermeden, "Güllü Hanım, Pars nerde?" diye sordu.

"Yukarı çıktı," dedi yaşlı kadın usulca. "Asmin... Şey Asmin kızdı biraz ve... Açıkçası oğlan Asmin'i kırdı biraz, şimdi de aramaya gidecek. Ben de size bunu söyle..."

"Asmin buraya geliyor. Yoldadır şimdi, abisi almaya gitti onu. Söyle Pars'a hemen buraya gelsin."

Güllü Hanım elini hızla çarpan yaralı kalbinin üzerine koydu. "Mahmut Bey, beni korkutuyorsunuz. Ne oldu söyleyin! Benim bilmediğim ne biliyorsunuz?"

Dışarıdan gelen araba sesiyle yaşlı adam cama doğru yürüdü. Bakışları tülün arkasından dışarı kaydı. "Asmin geldi Güllü Hanım, sana oğlun anlatır durumu, şimdi kapatıyorum."

Pars beş dakika sonra üzerini değiştirmiş vaziyette salona geri döndüğünde, annesi put gibi kapadığı telefona bakıyordu. Pars şimdi onun bu durgunluğuna aldıramazdı, sonra konuşurdu onunla nasılsa.

"Anne ben çıkıyorum," dedi hızla. Tam hareketlenip kapıdan çıkacaktı ki, Güllü Hanım oturduğu koltuktan kalkıp, "Gelinimin nesi var?" diye direk sordu.

Pars olduğu yerde kıpırtısız kaldı. Bu soruyu beklemiyordu, gözleri dolu dolu oldu yine. "Yok bir şeyi, iyi olacak," dedi mutlak bir duayı mırıldanır gibi usulca. "İyi olacak!"

Güllü Hanım yutkunarak, "Asmin Mardin'de! Babasının yanına gitmiş, Mahmut Bey seni çağırdı." Bir an duraksadı ve oğlunun beyazlayan yüzünü izledi. Usulca yanına yaklaşarak, gözlerini gözlerine dikti. "Şimdi bana her şeyi anlat oğlum. Bu hırçın, vurdumduymaz halinin sebebi ne? Ve babası da dâhil, sizi bu kadar korkutan şey ne? Bana neden kimse bir şey söylemiyor? Kalbime mi indireceksiniz benim? Anlat!" Pars'tan ses çıkmadığında kadın iyice korktu. "Pars, hadi oğlum anlat, korkuyorum."

Pars bunu yapmadan gidemeyeceğini anlayınca, annesinin yanına oturdu. Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürdü. Çaresizdi ve akla muhtaçtı.

"Hangisinden başlayayım anam?"

Güllü Hanım kaşlarını çattı. Ne diyordu bu çocuk? "Ne demek hangisinden başlayayım? Sen neden bahsediyorsun oğul, kaç tane anlatacağın var ki?"

Ve Pars birden arkasını dönerek, gözleri dolu dolu halde yutkundu. "Anam... Asmin hasta!"

Yaşlı kadının kalbi hızla çarptı. "Neyi var oğlum, hastalığı ne?"

"Bir tane değil ki bir sürü adeta anne..." diyen Pars, Asmin'in hastalığını anlatmaya başladı. Güllü Hanım'ın suratı düştü. Duyduklarının şokunu üzerinden atınca, dolu dolu olmuş gözleriyle ellerini oğluna uzatıp göğsüne bastırdı. Aynı çocukluğunda yaptığı gibi saçlarını okşadı.

"Yavrum, kadınlar erkeklerden farklı yaşarlar anneliği. Siz doğunca

baba olursunuz, biz daha bebek anne rahmine düşünce anne oluruz. Sen ona bunları açıklamak yerine kendince çareler ürettin. Oğlum konuşsaydın ya, anlatsaydın derdini."

"Anne düşünmedim mi sanıyorsun? Sen Asmin'i tanımıyor musun? Vazgeçmez, ölümü göze alır yine de vazgeçmez bebekten. Artık hiç umudum da kalmadı zaten, kesin aldırmaz."

"Bir konuş... Mantıklı açıklamalarla dene bakalım, her işte bir hayır vardır oğlum. Derdi veren Mevla'm dermanını da verir, sen de bunu bilmez misin?"

Pars kafasını kaldırdı, üzgün gözleri annesininkine medetle döndü. Şimdi annesi onun çaresizliğini gözlerinden okuyabiliyordu. İçi acıdı oğluna, gelinine... Ama takdiri ilahi buysa ve kaderlerinde bu sınavı geçmek yazılıysa, yapacak bir şey yoktu. Rahman ve Rahim olan Mevla, ne eylerse güzel eylerdi.

Oğlunun ellerinin üzerini öperken, burukça "Canım, o istemezse onu zorlayamayız. İçindeki can bizden çok onun. Biz sadece onun kararlarına saygı duyabiliriz. Sen de fazla üzerine gitme, her şeyin bir zamanı vardır. Diretme. Zaten yeterince üzüldü kızcağız. Şu konuyu da düzgünce birbirinizi kırmadan konuşun, daha fazla yıpratmayın sevginizi."

Pars annesinin avucuna öpücük bırakıp, sekreteri Hülya'yı aradı. "Hülya, Bana Mardin'e giden ilk uçak için bilet alır mısın? Mailime gönder, bekliyorum," deyip kapattı. "Hadi anacım dua et. Ben seni ararım," dediği gibi düşünceli bir halde arkasını dönüp odadan çıktı.

Asmin yatağındaki pikeyi atıp, esneyerek gözlerini araladı. Uyandığını sanıyordu ama belli ki hâlâ uyuyordu. Gözünün önündeki hayal o kadar gerçek duruyordu ki, uyanıp bozulmasından korkuyordu. Elini yavaşça kaldırıp, karşısındaki hayale dokunmak için uzattı. Gözlerini kırpıştırarak, "Uyanınca kaybolacak mısın?" diye sordu. Ve eli kocasının yanağına dokunduğunda, teninin altındaki sıcaklık, parmaklarının ucuna değen ten ve his, o kadar gerçekti ki, irkildi.

"Gerçek ol. Kaybolmanı istemiyorum."

"İstemezsen kaybolmam meleğim, hep yanında olurum," dedi Pars yorgun sesiyle.

Pars Mardin'e geldiğinde Asmin uyuyordu. Babası ve abisiyle konuştuktan sonra onun odasına çıkmıştı. Yatakta melek gibi duruşuyla, ellerini karnına dolamış, ufacık bir çocuk gibi büzülerek huzurla uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadı, yavaşça yanına uzandı.

Uyanana kadar da onun o melek yüzünü izledi. Her şey burada başlamıştı. Ne çok zaman geçmiş, ne çok olay yaşamışlardı üzerine. Şimdi ikisinin gözlerinde hüzün, birbirine soru soran haykırışlar vardı. Bu suskunluğu bozan ilk kişi Asmin oldu. Eli hâlâ kocasının yanağında özlemle gezerken, kaybolduğu gözlerine bakarak fısıldadı.

"Neden geldin?"

"Senin için."

"Ben son sözlerimi söylemiştim, hâlâ da aynı fikirdeyim."

"Ben de son sözlerimi söylemiştim, hâlâ da aynı fikirdeyim," diye yanıtladı Pars net sesiyle.

Buna daha fazla tahammül edemeyen Asmin hızla yataktan kalktı. Başucundaki duvarda bulunan lambanın anahtarına dokunup ışığı açtı. "Bu kadar yolu yine aynı yerden devam etmek için mi geldi?" Sesindeki kırgınlık, yüzündeki gücenme çok fazlaydı.

Pars da tıpkı onun gibi yataktan diklenip, oturur vaziyete geldi. Yüzü oldukça yorgun duruyordu. "Hayır, konuşmaya geldim!"

Asmin hızla yataktan indi, ayaklarına terliklerini giyindi. Öfkeyle kocasına dönerek, "Yeter, bu konu kapandı. Eğer hayatından çıkmam için buraya kadar geldiysen zahmet etmişsin. Biz senin ne eline, ne de ayağına dolanırız. Varlığımızı bile hissetmezsin, bir daha yüzümü..." derken lafı bölündü. Kollarını tutup onu zorla yatağa oturtan kocasının elinden kurtulmaya çalışırken bağırıyordu. Pars onu sakinleştirip yanında tutmak için boğuşurken, içi perişan sesi alçaktı.

"Asmin, bir dur..."

"Yüzümü göremezsin Pars!"

"Asmin... Dinle..."

"Boşuna konuşma!"

"Sakin ol, dinle beni..."

"Konuşacak bir şey yok! Yok, anladın mı? Yok!"

"Eğer doğurursan öleceksin... Şaşwaz..." dedi ağlamaklı sesiyle usulca.

"Ben de onu diyorum, biz senin gözünde öl..."

Asmin birden sustu ve duyduğu şeyi algılamaya çalışarak yutkundu. Az önce ne demişti? Gözlerini açarak şaşkınca kocasına baktı. Pars da başını yere eğmiş zorlukla konuşuyordu.

"Eğer bebek doğarsa, yaşama ihtimalin çok düşük, hatta yok gibi... Ben..." Gözünden bir damla yaş süzülürken, erkeklik gururunu da, şu anki acizliğini de umursamıyordu. "Ben sensiz kalmaya dayanamam. Olmaz, sensiz olamaz aşkım, ne olur anla." Birden omuzları çöktü. "İsterse ömür boyu çocuğumuz olmasın, ben razıyım. Yeter ki yanımda sen ol."

"Pars..." dedi Asmin nefes alamayarak. "Sen ne diyorsun?" Yer sarsılıyor, gök başına çöküyordu sanki. "Ben ne dediğini anlamıyorum!" Asmin kocasının yanına gitti, itaatle tekrar yatağa oturdu. Pars'ın dolmuş gözleri içini yaksa da, yüzündeki korku yüreğine kor alevler atsa da sordu.

"Bana hemen her şeyi anlat..."

Pars ona hastalığını anlattı. "İleri seviyede olduğu için..." derken sessizleşti.

"Yani annem gibi mi? Onunla aynı hastalığı mı taşıyorum? Ama ben hiç hissetmedim. Bunda bir yanlışlık olmasın."

"Yok, bazı hastalarda farklı seyredermiş. Kimisinde kanama, kimisinde vücudunun dengesizliği kilo alma ya da kusma gibi. Eğer bebeği aldırırsak, hemen ameliyat olacaksın sonra da belki tedavi ile..."

"Anne olma şansım yok denecek kadar düşecek ve hatta hiç anne olamayacağım. Bu mu?"

Pars karısına sarıldı. Yüzünü boyun köküne gömerek, "Ben zaten çocukları sevmem, boş ver hiç olmasa da önemli değil," diye yalan söyledi. Amacı karısını rahatlatmaktı. "Asmin, sensiz yaşayamam, buna gücüm yok anlamıyor musun?"

Asmin ellerini kocasının omuzlarına sarıp, "Pars, bunu bilemezsin. Ölüm de yaşamak da bizim elimizde değil. Allah neyi uygun gördüyse o olur. Bak, biz de bir mucizeyle evlenmedik mi? Hem de ortada hiçbir şey yokken."

Onu kaybetmek... Pars bu fikirden nefret ederek öfkeyle atıldı. "Asmin, bu aynı şey mi, ben sana öleceksin diyorum sen ne diyorsun?" Hızla yerinden kalkıp, elini alnına koyarak odada turlamaya başladı.

"Lanet olsun, istemiyorum bu çocuğu işte... İçindeki o lanet şeyi istemiyorum!"

"O... Bizim bebeğimiz," dedi Asmin ellerini karnına sararak.

"Seni benden alan her şey bana düşman. O da buna dâhil..." dedi Pars gözleri dönmüş bir halde. Sonra da gözlerini Asmin'e dikerek sinirle, "Eğer o doğarsa ve sen ölürsen... Ondan hep nefret edeceğim. Bunu biliyorsun değil mi?"

Asmin işte şimdi yıkılmıştı. Başını kaldırdı, ama dolmuş gözlerinden yaşların süzülmesini engelleyemedi.

"Tıpkı babam gibi..." dedi yanaklarından yaşlar salınırken. "Pars, onun benim gibi yarım büyümesini mi sağlayacaksın? Hep bir tarafı kırık, hep eksik! Hem benim öleceğimi hemen de kabullenmişsin bakıyorum. Nereden biliyorsun öleceğimi? Bunu Allah'tan başka kimse bilemez. Annemin zamanında tıp başkaydı, şimdi başka. Değişti her şey."

Öfkeyle öne atılan Pars, Asmin'i kollarından tutup sertçe sarstı. "Lanet olsun, bu ne inat! Asmin yaşamak için vazgeçeceksin ondan, zevk için değil. İstemiyorum diyorum anlamıyor musun? Sensiz olan, senden gelen hiçbir şeyi istemiyorum. Sen yoksa dünya yok!"

Asmin ağlayarak kocasının pençesini geçirdiği narin omuzlarını kurtarmaya çalıştı elinden. "Sen biraz önce son şansım olduğunu söylüyordun. Sonra da son şansını da öldür diyorsun! Kaldı ki son şansım bile olmasa, onu öldürmem. O bizim canımız. Burada konu sen ya da ben değiliz, içimdeki can... Can'ımız!"

"O sadece ufacık bir et parçası, bebek bile değil henüz..."

"Olabilir. Pars artık bu konuyu kapat, onu aldırmayacağım," diye kestirip attı son sözlerini.

Hırsından deli poyrazlar gibi esen Pars, hızla kapıya doğru yürüdü. "Ondan vazgeçmiyorsun ama benden vazgeçiyorsun, bizden, gelecekten, yaşamdan... Her şeyden... Ne istiyorsan onu yap. Zaten beni dinlediğin de yok!" Kapıyı hızla açtı ve çarparak çekip çıktı.

Asmin olduğu yerde korkuyla sıçrayarak, gözleri dolmuş olarak kapıya bakakaldı.

Ne kötüydü talihi, ne zordu hayatı ve seçenekleri... Ölümü seç deseler kılı kıpırdamazdı ama evladı...

"Offf Allah'ım, senin yarattığından nasıl geçerim? Canımdan gelen candan nasıl vazgeçerim? Geçmem! Bana güç ver, sağlık ver, evladımla yaşayacağım uzun bir ömür bahşet."

O anda kapı açıldı ve içeriye yaşlı gözleriyle sütannesi Handan Hanım girdi. "Kuzum..." dedi dertli dertli. Asmin kollarını açarak annesine, "Anne... Neden hep yaralanan taraf ben oluyorum?" dediğinde yaşlı kadın yanına hızla gelmiş ve yanına otururak süt kuzusunun başını göğsüne yaslamıştı.

"İsyan etme kızım. Allah'a isyan etme kuzum. Her şerde vardır bir hayır."

"Duymadın anne, söylediklerini duymadın!" dedi hıçkırarak. Ama duymuştu. Cesur gibi, babası gibi, diğer çalışanlar gibi... Herkes onların kavgasını konakla birlikte duymuş ve hallerine üzülmüştü. Handan Hanım genç kadına sarılarak yüzündeki yaşları kuruladı.

"Kader deyip geçme, bak ne diyor sırrın sahibi; 'Biz her insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık.' (İsra: 13) Yavrum Hak ne eylerse güzel eyler. Sıkma sen canını. Kocanın şimdi canı yanıyor, yaralı. Erkekler kadınlar gibi düşünmez olanları. İçinde sen taşıyor, bebeğinin varlığını sen hissediyorsun. Belki kıpırdamıyor ya da bir yükü yok sana ama yüreğinde yerini çoktan edindi. Çünkü sen annesin. Rabbim bu duyguyu da sevgiyi de koşulsuz vermiş anaya."

Asmin sessizce ağlarken, "Anne ben nasıl başa çıkacağım onun korkularıyla? Vermem bebeğimi, o da pes etmez biliyorum." Çaresiz ve çıkmaz bir yolda olduğunu o anda hissetti. Evladı için canının diğer yarısı, kocasından mı geçecekti? Ne acı, ne kötü bir kaderdi bu.

Akşam yemek sırasında kimsenin ağzını bıçak açmadı. Ne yemek yendi, ne de sohbet edildi. Sessizlik içinde akşam sonlandırılırken, herkes düşünceli olarak bir tarafa geçti. Ne kimse Asmin'e kızabildi, ne de hak verebildi. Ama hepsinin ortak görüşü, çok net okunuyordu gözlerinden: "Aldır." Nasıl kıyardı canına? Nasıl isterlerdi bunu? Hem tıp gelişmemiş miydi? Çareler tükenmemişti ki daha. Yolun başındaydı. Tedavisi olurdu, ne gerekiyorsa onu yapar kendine iyi bakar, bebeğini sağlıklı ve uzun ömürlü bir şekilde kucağına alırdı.

Asmin dertli başını atacak yer aradığında, Pars Cesur'la aşağı avluya indi. Babası yine sessizliğine gömülüp arka bahçedeki çardağa geçti. Handan Hanım masanın toplanması ve yatakların açılmasıyla ilgilenirken, Asmin üzerine battaniyesini alıp dama çıktı.

Tıpkı kendini yalnız hissettiği zamanlarda yaptığı gibi, buralarda yaz vakitleri insanlar çatılara çıkar, kimisi özel yataklar yaptırıp damda yatar, kimisi ise yemeklerini burada yer ve akşamlardı. Kimisi de yaz gecelerinde vakit geçirmek için düz çatılar yaptırır, misafirlerini bile damda ağırlardı. Bir nevi balkon görevi görürdü. Mesela gece çişe kalkan kaç çocuk damdan düşüp bir yerlerini kırmış, kaç âşık ailesine yakalanmıştı! Gece Mardin'e göz kırparken, Asmin üzerini iyice örtüp kafasını göğe kaldırarak öylece baktı.

Burada yıldızlar şehirde olduğundan daha parlak, ay daha yakın gözüküyordu. Karanlığı aydınlatan yıldızların ışıltısı insanı romantik, kadife gibi gecesi de şair yapıyordu. Ve haliyle biraz da duygusal oluyordu insan. Farkında değildi, arkasındaki dev gölge de ellerini cebine koyup, orada öylece onu izliyordu. Aklına babasının annesini çektiği video görüntüsü geldi. Bakışları damın köşesine kaydı. Annesi orada abisini ayağına yatırmış, bu çatıda, yıldızları izlerken ninni söyleyerek uyutuyordu.

Asmin de hep bir gün o ninniyi çocuğuna söyleme hayalleri kurardı. Tıpkı annesi gibi, çatıya çıkacak ve kocası yanında dururken ninnisiyle hem bebeğini uyutup, hem de kocasının saçlarını okşayacaktı. O ninniyi o kadar çok dinlemişti ki, şimdi burada aklına o gelmiş, kulağında sanki annesinin sesi çınlamıştı.

Gökyüzüne bakarak mırıldanmaya başladı. İçinden geldiği gibi, eli de bu sırada hiç durmadan düz göbeğini okşuyor, sanki bebeğine dokunur gibi içi huzurla doluyordu.

"Atem tutem men seni,
Şekere katem men seni,
Akşama baban gelende oy,
Öyüne atem ben seni.
Hop hopun olsun oğlum,
Gül topun olsun oğlum.
Sıralı kavak dibinde oy,
Toyluğun olsun oğlum.
Ev süpüre toz ede,
Hamam gide naz ede,
El ayağı kir içinde oy, yıkamam diye naz ede.

"Annem de bana söylerdi bu ninniyi..." dedi Pars usulca. "Yani söylermiş, mutfaktayken hâlâ mırıldanır arada."

Asmin kafasını arkaya çevirip, kocasına baktı ama gölgede kaldığı için karartısından başka bir şey gözükmüyordu. Ne yüzündeki ifadeyi, ne de üzgün bakışlarındaki kederi görebildi.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordu bozularak. Geldiğini haber bile vermiyordu.

"Seni dinleyecek kadar uzun zamandır."

Asmin eliyle yanındaki minderi işaret ederek, "Gelsene, oturalım biraz," diye tatlıca buyurdu.

Pars bakışlarını geceye dikti. "Vakit epey geç oldu, hadi sen de gel. Üşütme... Sabah erkenden yola çıkacağız," dedi tedirgin sesiyle. Bakmıyordu yüzüne ya da sormamıştı gelecek misin diye?

Asmin iç gererek yerinden kalktı. Üzerindeki battaniyeyi katlayıp minderin üstüne koydu. Pars'a doğru usulca yürüdü, yanına yaklaşınca elini tutmak için hareketlendi ama uzattığı eli boş kaldı. Bir an donup kaldı. Bedenini buz kesti, yüreğini sancılar yokladı.

Pars ellerini cebine koyup, fark etmemiş gibi yaparak arkasını döndü. Aldırış etmeden merdivenlere yöneldi. Asmin de eli mahkûm onu takip ederek ilerledi. Üşüyordu. Pars ona soğuk davranıyordu, hiç olmadığı kadar da uzak ve bu kızı üşütüyordu.

Asmin odasına döndüğünde, üzerini değiştirdi. Lavabodaki işini de halledince yatağa girdi. Gözlerini kocasına dikip, onu izlemeye başladı. Hiç ses çıkarmadan koltuğa yayılmış, öylece elinde kitapla duruyordu. Güya okuyormuş gibi yapıyordu. Elindeki Asmin'in eski edebiyat kitaplarından Aşk ve Önyargı adındaki kitap, parmaklarının arasında eğreti duruyordu. Çünkü onun edebiyat sevmediğini, kütüphanesindeki kitaplardan ve arşivlerinden anlamıştı. Yine de bozuntuya vermedi, hiç sesini çıkarmadan bir süre yatağa gelmesini bekledi ama olmadı.

"Yatmayacak mısın?"

Pars kafasını kitaptan kaldırmadan, ruhsuzca, "Uykum yok, sen yat," dedi. Genç kadının etine binlerce iğne battı. Buz kadar soğuk davranıyor, son konuşmalarından beri, tartışmanın olumsuzluğu üzerine yüzüne hiç bakmıyordu. Neden onun da fikirlerini önemsemiyor, düşüncelerine değer vermiyordu? İçi taşacaktı, gözleri dolmaya

başladı. Zaten hormonları da değişmeye başlamıştı, son zamanlarda her şeye alınır olmuştu ve artık sebebini biliyordu.

Aklı sıra onu cezalandırıyordu zalim hergele! Kendini ondan sakınarak mı yapıyordu bunu? Asmin sinirle yastığını pataklayarak kabarttı. Sanki her gece bunu yaparmış gibi yatağın içine kayıp, yorganı koltuk altına kadar çekti. Kollarını da yorganın üzerine sinirle bıraktı.

Eğer Pars Bey böyle uygun görüyorsa, öyle olsundu!

Yastıkta kafası yan dönmüş halde yatarak, bir süre öylece camı izledi. Dışarıdaki lambanın vurduğu ağacın gölgesi, camın karşısındaki duvarda sessizce oynaşıyordu. Sonra düşündüğü şeytanlık karşısında dudakları yavaşça yukarı kıvrıldı. Pars Bey yanılıyordu! Onun bitmek bilmeyen iştahını, bedenine olan zaafını bildiği için, bu küslüğün fazla uzun sürmeyeceğini umdu. Huzur içinde yavaşça gözlerini kapadı.

Aslında yanılan Asmin'di!

Pars ona kızgın değil, kırgındı. Ve bu kırgınlık çok uzun sürecekti, anlayamadı.

Sabah erkenden kalkıp tüm aile birlikte kahvaltılarını yaptılar. Ailecek son kez biraz oturup, kabir ziyareti sonrasında yollara düştüler ve havaalanına kadar konuşmadan geldiler. Uğurlamaya abisi ve babası gelmedi, buralara kadar yorulmalarını istemedi Asmin. Zaten babası iki de bir kalbini tutup duruyordu. Bir ara abisini yalnız yakalayınca sıkıca tembihleyerek, doktor çağırmasını söyledi. Babasının hali hoşuna gitmemişti. Rengi soluk, gözleri donuktu. Sanki son gelmelerinin üzerine, on yaş birden çökmüş gibi yorgundu tüm hatları. Üzüldü, içi acıdı haline... Sonra bir de ona olan yakınlığı, şefkati kızı korkutuyordu. Ölüm sarhoşluğu dese yakıştıramıyordu. Sonra evden çıkmadan önce, babasının ona olan özlem yüklü sımsıkı sarılışını hatırladı. Kemiklerini kıracak kadar kuvvetli basmıştı bedenini bağrına. Sanki bir daha göremeyecekmiş gibi...

Hâlâ inanamıyordu. Babası kırk derece... Ne kırkı? Yüz derece dönmüştü! Hayatı boyunca bir kere başını okşamayan adam, iki kere sıkıca sarılmış, yanaklarını öpmüş, saçlarını koklamıştı. Tıpkı çocukluğunda kurduğu hayaller gibiydi. Tek farkla; o artık çocuk değil, kocaman bir kadındı. Ama babası hiç konuşmamıştı tüm o zaman boyunca, uzun uzun kızını izlemiş, sessizliğini korumuştu. Tâ ki arabaya binerken, kulağına eğilip, "Annenin yolundan gitmeye bu kadar istekli olma. Ama gideceksen de, arkandakileri kırıp dökme! Bir de dön,

arkana bak... Kimler var üzülen, can veren? Yıkıp gittiğinde, arkanda bırakacağın enkazları da gör... Ve belki de tıpkı senin gibi annesizliğin acısıyla yarım kalmış bir çocuk olacak," demişti. Ve kızının yüreğinin ortasına sönmeyen bir ateş bırakmıştı.

Bu sözleriyle değil, ama ona bakan yaşlı gözleriyle Asmin'in boğazına düğüm düğüm yumrular dizmişti. Herkes ne çabuk hazırlamıştı kendilerini Asmin'in ölümüne? Daha ölmeden, senaryolar yazmaya başlamışlar, diri diri gömmüşlerdi bile!

Uçak yolculuğu boyunca aldığı ilacın etkisiyle uyudu Asmin, hatta kalan yol boyunca da uyuklamaya devam etti. Nihayet eve vardıklarında az da olsa kendine gelmişti. Güllü Hanım onu evin giriş kapısında, üzgün gözlerle bekliyordu. Rengi solmuş, dudakları ağlamaklı halde bükülmüştü. Asmin arabadan inince, hiç konuşmadan koşarak gidip boynuna sarıldı. Annesinin yanaklarından öperken, bir taraftan da soru yağmuruna tutuyordu. Sanki aile ziyaretine gitmiş, bu evden çekip giden o değilmiş gibi capcanlı bir kızın rolünü oynuyordu. Hâlbuki o bu karamsarlığı dağıtmak istiyordu. Özlediği huzuru, sahip olduğu mutlu aileyi geri istiyordu.

Yaşlı kadının gözlerini elleriyle kurularken, "Dayê beni özlemiş mi?" diye nazlıca söylendi.

Güllü Hanım hıçkırmamak için birbirine bastırdığı dudaklarını arayarak, "Özledim tabii deli kız. Bir daha böyle bir şey yapma. O zaman kocana bırakmaz, kulaklarını ben çekerim senin," diye azarladı.

Asmin kıkırdayarak, "Bize kıyabilir misin, babaannesi? Artık iki kişiyim, bunun avantajını kullanmayacağımı sanmayın," diye oyuncu bir tehditte bulundu.

Yaşlı kadının yüzü gülse de, gözleri isyan etti bu acı kadere.

Asmin de fark etti onun kırık gülümsemesini ama çaktırmadı.

Üzgün bir halde geride duran Pars, arabasının kaportasına yaslanmış, karmaşık halde onları izliyordu. Sonra annesi bir şeyler söyleyerek gelinini azarladı ve Pars sessizce onları takip etti.

Ama ne onlarla oturdu, ne de tek bir kelam konuştu. Annesiyle konuştuğu da birkaç kelimeden başka bir şey değildi. Odalarına gidip üzerini değiştirdi ve Asmin'e izahat vermeden evden çıktı. Şirkette işi varmış, oraya uğrayacakmış. Bunu bile Asmin'e değil, çocuk gibi küserek annesine belirtmişti. Ama Asmin, arabadan inmeden önce onun

Aral'la imalı imalı konuştuğunu biliyordu. Ve sebebinin ne hastalığıyla, ne şirketle alakalı olmadığını da biliyordu. Üzüldü.

O kadına ve çocuğuna mı gidiyordu?

Jale apar topar kıyafetleri küçük bir çantaya tıkıştırırken, arkadaşı da panikle ona yardım ediyor ama o sinirle koşuştururken, bir yanda da arkadaşına söyleniyordu.

"Hadi, çabuk ol şimdi gelirler."

Yanındaki kısa boylu tıknaz arkadaşı kızarak, "Bu nasıl olur? Hani ondan başkasıyla yatmamıştın? Onca zaman sen beni mi kekledin?" dediğinde isyankârı oynayan Jale, sinirle yerinden doğrulup elini beline koydu. Karnı büyüdüğü için beli ağrımaya başlamıştı. Nefes nefese kaldı. "Kızım sen mal mısın? Adam sadece aklına gelince uğruyordu. Hepsini toplasan beş kere bile yatmamışızdır. Ne yapsaydım, verdiğine razı mı olsaydım? Üstelik sevişiyordu ama gerisi yoktu. Sadece yatak romantiği bir odundu."

Arkadaşı ayakkabıları da valize koyunca, "Eee, daha iyi ya... Parasını yiyip, keyfini sürseydin. Ama tabii Jale bu, rahat durur mu? Kim bilir kimin altına yattın fırsattan istifade..." dediğinde gözlerinde şimşekler çakarak, "Kimle yattın kahrolası?" diye patladı. "Yoksa kimlerle mi demeliyim?"

Bu ani çıkışına öfkelenen Jale kaşlarını çatarak, parmağını sinirle salladı. "Sana ne bundan be? Sana hesap mı vereceğim, ahlak bekçim mi oldun benim? Kiminle istersem yatarım, beden benim bedenim. Bir namusluyu oynaman eksikti."

"Evet, hanımefendi namusluyu sen de oynayıp, kırıp dizini oturacaktın. Ya sadece birkaç ay tutacaktın kendini. Bu tezgâhı birlikte kurduk ama sen ne yaptın, ilk gördüğün erkeğin altına yatıp, daha niceleriyle işi pişirip işin içine ettin. O kadar tuzak kurduk. Hadi yattın diyelim, insan korunur bir şey yapar," dediğinde birden sesini yükseltip haykırdı. "Mal mısın sen be kadın, bu hatayı nasıl yaptın?"

Jale onun yükselen sinirinden tırsarak, "Tamam, oldu olan hadi hemen çıkalım şu evden. Hastanedeki kız zarfı aldıklarını söyledi, yoldadır uyuz it."

Tıknaz kız gözlerini kısarak ellerini beline koydu. "Hem sen nerden öğrendin bu haberi? Kim söyledi?" diye hesap sordu.

Jale bu çıkmazda bile böbürlenerek kıkırdadı. "Laboratuvarı arayıp sordum, onlar da söyledi."

Arkadaşı güldü. "Ha ha, yeme beni... Bunu yapmazlar, bu belge gizli değil mi?"

Jale arsızca kıkırdadı. "Doktora kontrole gittim safım benim. O sırada hasta geldi, doktor odadan doğum bölümüne hastaya bakmaya gidince, ben de onu taklit edip, paralel telefondan dâhiliye numarasıyla, laboratuvarı arayıp öğrendim. Sonra da seni aradım işte."

Jale'yle arkadaşı eve son kez *bir şey unuttuk mu* diye bakıp, çantalarıyla sürgülü valizini ellerine alıp kaçar adım çıktılar. Aşağıda bekleyen taksiye hızla hayal kırıklığıyla binip, son kez baktıkları evlerinden uzaklaştılar.

Yarım saat sonra sert bir firen sesiyle Pars arabasını girişe çekip, arkadaşını beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra da Aral taksiden inerek, hızla binanın önüne geldi. Apartmanın kapısında onu bekleyen Pars'la manalı bir bakışma yaşarken, "Vakit kaybetmeyelim," diyen bir ifadeyle konuşmadan içeri girdiler.

Jale'nin kapısına geldiklerinde, önce usulca zile bastılar. Ama yanıt alınmadı. Pars öfkeyle, "Uyuyor olmalı," dediğinde, kapıyı kıracak gibi yumrukladı ama buna rağmen kimse açmadı. Pars sinirle son bir kez daha küfrederek vurdu kapıya.

"Onlar yok Bey'im!"

Pars arkadan gelen sesle derhal yönünü döndü. Bakışları elinde çöp poşeti olan, orta yaşlı tıknaz adamla kesişti. Kapıcı korkmuş gözleriyle, şaşkınca iki adama bakıyordu. Elindeki çöp arabasına poşetleri atarak kapağını kapattı.

"Bir sorun mu var?"

Pars dişlerini sıkarak, "Ne zaman gittiler?" diye sordu.

Adam çekinikçe yutkundu. Onların polis falan olduğunu sanıp, "Yarım saat önce aceleyle çıktılar. Bir şey mi oldu?" diye merakla sordu yine.

Pars edepsiz küfürlerini öfkeyle merdiven boşluğuna sıralarken, Aral'a ters bir bakış attı sinirle. Aral orta yaşlı adama dönüp açıklama yaparak, "Sağ olun beyefendi. Yok, bir şey, zaten biz de yanıt alamayınca merak ettik, ondan vurduk kapıyı," diyerek durumu kurtardı.

Ve iki arkadaş adamın şaşkın bakışları altında yanından hızla uzaklaştı.

Pars arabaya binmeden, öfkeyle direksiyonu yumrukladı. Biraz sakinleşince, dışarıda keyifle gülen arkadaşına bakarak camı indirdi. "Sen taksiyle mi geldin?"

Aral arabanın kapısını açıp, teklif beklemeden yanına oturarak, "Evet, beni eve sen bırakırsın artık," diye söylendi. Pars anahtarını takıp öfkeyle kontağı çalıştırdı.

Aral çantasını ayağının dibine bırakırken, "Oğlum bu sinir ne? Bebek senin değil işte rahatla," diye söylendi.

Pars direksiyona sertçe vurarak yine sinirle kükredi. "O küçücük aklıyla beni tongaya düşürmeye çalıştı. Ben de hemen atladım sazan gibi. Kaç gündür uykular haram oldu biliyor musun? Ya benimse, ya gerçekse diye... Asmin'in huzursuz olmasını saymıyorum bile... Kız bana çaktırmamaya çalışıyordu ama ne zaman telefon çalsa, meraklı gözleri bende oluyor, nefes bile almadan cevabımı bekliyor, bir de sabrederek bunu fark etmediğimi sanıyordu. Sırf onu üzdüğü için bile gebertirdim o kadını. İyi ki kaçtı, değersiz boynunu kırmak yoksa içten bile değildi."

Arkasına yaslanan Aral sakince, "Tamam, rahatla artık. O da biliyor senin nasıl sinirleneceğini, kaçtı işte. Hadi eve gidelim de, bu güzel haberi evdekilere verelim."

Pars gazı köklerken, rahat hareketlerle arabayı yağ gibi kaydırıyordu yolda.

"Hani eve gidiyordun?" diye sordu Aral bir köşeyi dönerken.

"Vazgeçtim, Berfin'i ara da, onu da alalım. Hem Asmin'in de kafası biraz olsun dağılır onu görünce. Olur mu?"

"Olur tabii... Mesaj yazayım hazırlansın."

"Senin cadı karının kafa dağıtmakta üstüne yok. Hatırlattığın iyi oldu..." dediğinde Pars, Aral kafasının arkasındaki yarada parmaklarını gezdirdi. Orada şişe kırdığı günü hatırlayınca, çapkınca gülümsedi. "Neden dağıtmıştı kafamı, istersen bunu hatırlatma sonra zararlı çıkan sen olursun."

Aral, Pars'ın şeytani işi olan tongaya düşerek, hâlâ kafasının nasıl yardırıldığına akıl sır erdiremiyordu. Güya bir de zeki diye dolaşıyordu ama iş Pars ve muzırlıkları olunca, ondaki zekâ arkadaşının şeytani yanına yetişemiyordu.

"Karına dikkat et Aral, o cadı ancak kafa ütüleyip, çenesiyle de patlatır."

"Benim cadı karım, senin karının tek ilacı ama ne haber? Ona muhtaçsın... Çenesine de..."

İşte bu doğruydu. Belki Berfin Asmin'i kürtaja ikna ederdi. Ne de olsa çocukluk arkadaşı, hatta süt kardeşiydi."

Berfin elindeki çay fincanını alıp, Asmin'le Pars'ın oturduğu kanepeye yaklaştı. Kaşıyla gözüyle Pars'a işaret etti ama adam anlamayınca, "Ya sabır!" der gibi huysuzlanarak, ikisinin arasındaki boşluğa pat diye kıçını sarsarak oturdu. Pars onun ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar, Berfin boğazını temizlemiş ve arkadaşına sorular sormaya başlamıştı.

Pars Berfin'in idareyi ele alarak Asmin'le konuşmaya çalıştığını idrak edince derin bir nefes aldı. Aral da karısının amacını biliyordu zaten ya, hemen ortaya bir bahane atarak, "Pars, şu dosyayı bir de bana göstersene," diye söylendi. Pars hızla ayağa kalkıp, "Çalışma odasında, oraya geçelim hadi," diye buyurdu.

Asmin elindeki fincanı sehpaya bırakırken, "Geçmenize gerek yok, amacınızı biliyorum. Ben çocuk değilim," diye kırgınca söylendi.

Herkes Asmin'e çevirdi şaşkın bakışlarını, o ise ilgisiz görünerek elindeki kumandayla televizyonun kanallarını değiştiriyordu. Onun bu sakin, zalim, düşüncesiz haline öfkelenen Pars, sinirle elindeki telefonu az önce Aral'ın kalktığı koltuğa fırlattı. Ateş saçan gözleri karısının üzerinde hiddetle dolaşırken, ağzında patlayan kelimeler volkan misali etrafa saçıldı.

"Bırakın..." dedi çılgınlığını kusarak. "Bunun kafasının alacağı yok. Ben anlatmaktan bıktım, o inadından bıkmadı. Ne hali varsa görsün, tabii sonuçlarına da katlanacak. Bunu o istedi, ben değil," diyerek hışımla odadan çıktı. Aral da ardından arkadaşına katıldı.

Berfin önce onların arkasından şaşkınca baktı. Pars'ı hiç bu kadar kızgın, hayır kırgın görmemişti. Gözlerini kafasını eğmiş, üzgünce ellerine bakan arkadaşına çevirdi Berfin.

"Asmin o, bu..."

Asmin'in gözünden akan yaşlar, kapadığı gözkapaklarına dizilmiş, ok ok olmuş ıslak uzun kirpiğinden yanağına doğru süzülerek tek tek sıralanmıştı. Dudaklarını yalarken, "Berfin, son şansım olabilir. Hem olmasa bile, o bizim canımız. İkimizin. Ona bunu anlatamıyorum. Herkes beni ne çabuk öldürdü. Ne kadar meraklıymışlar meğer ölmeme..." Kafasını arkadaşına çevirdi. Şimdi üzgün bakışları onun içini yakıyordu. "Ben hâlâ buradayım bak, yaşıyorum, hayattayım, bunu anlamak bu kadar zor mu?" Ve ellerinin üzerine damlayan gözyaşlarıyla, omuzları sarsılarak hıçkırmaya başladı.

Berfin arkadaşının yanına diz çökerek, yüzünü okşadı. Gözyaşlarını elleriyle kurularken, "Canım, seni kaybetmekten korkuyoruz, hepimiz korkumuzdan yapıyoruz bu ısrarı. Biz bilemeyiz senin içinde ne fırtınalar kopuyor, ne savaşlar çıkıyor. İçinin yangını bilemem ama dumanını görüyorum. Canım, Rabbim bilir içinin ne hissettiğini. O görür, o duyar, o verir son kararı... Umarım verdiğin mücadelenin karşılığını da verir sana."

"Onlar nerede?" dedi dudağını büzüp Aral ve Pars'ı kastederek.

Güllü Hanım elinde tatlı tabaklarının olduğu tepsiyle salonun kapısında duruyordu. Önce odada olmayanları fark etmişti dalgın bakışları ve konuştuğunu sandığı ikiliye bakarak sormuştu. Sonra gelininin üzgün halini, yana dönerek gözlerini kurulama telaşını görünce kısacık bir an hareketsiz kaldı.

Berfin ayağa kalkıp yaşlı kadına gülümsedi.

"Bir iş için çıktılar," dedi.

Elindeki tepsiyi alırken, "Güllü Teyze lokma mı döktün, bir şeyi mi duâlıyoruz? Yoksa kutluyor muyuz?" diye sorduğunda, tepsiyi alıp sehpaya koydu.

Güllü Hanım üzgün halde koltuğa otururken etrafına bakındı. Boğazını temizleyerek, "Daha söylemediler mi?" diye sordu.

Asmin gözlerini çaktırmadan kuruladı yine, burnunu çekerek annesine fark ettirmeden, "Neyi anne? Ne söyleyeceklerdi?" diye sordu merakla.

Kadın biraz garip bir huzurla gülümseyerek ellerini göbeğinin üzerinde kenetledi ve birbirine geçirdiği parmaklarına kısacık bir an baktı. Sonra bakışlarını, onu merakla bekleyen ikiliye çevirip, "Bugün tahlil sonucu çıktı," dedi mutlulukla.

Asmin'in yüzünün rengi kaçtı bir anda. Yüreğinin atışlarını yanındaki Berfin de duymuş olmalı ki, dizlerinin üzerinde duran buz gibi olmuş elini sıkıca tuttu ve ikisi de yutkunarak yaşlı kadının vereceği cevabı bekledi sessizce. Gözlerini mutlak bir endişe sarmıştı. Ama buna tahammülü olmayan Güllü Hanım, onların korkularını anlayınca hemen atılıp, "Kızım korkmayın hemen!" diye söylendi önce. "Artık rahat edebiliriz, kadın yalan söylemiş. Oyun kurup kalleşçe planını işleme koymuş ama Allah'tan düşmedi hain pusuya oğlum." Sonra içini çekerek tebessüm etti. "Şükürler olsun, artık rahatça nefes alabilirim. Allah biliyor ya, günlerdir uyku uyumadım bu yüzden, düşünmekten mideme bir lokma gitmedi, şimdi bunu kutlamalıyız."

Asmin duyduklarıyla rahatlayıp derin bir nefes verdi. Ondan önce olan bir ilişki bile olsa, kıskanmış, kadın yanı hep bir acabayla boğuşmuştu. Keyfi yerine gelince, yüzü de gülmeye başladı tekrar. Bugün duyduğu en güzel haber buydu. Allah'ım, sanki üzerinden tonlarca ağırlık kalkmış, senelerdir nefes alamayan kasların ferahlığında solumaya başladığını hissetmişti. Gözleri sehpadaki tatlılara takıldı. Uzanıp tabaktaki lokmalardan birini çatala taktı ve keyifli bir göz süzüşle ağzına atarken, "Anne ne iyi yaptın bu lokmaları düşünmekle, iyi fikir. Teşekkür ederim," diye minnetle baktı.

"Afiyet olsun çocuğum, daha çok var," dedi kadın huzurun sesine yansıyan yanıyla.

O sırada hırsından kuduran Pars içerideki keyifli sohbetten haberdar değildi. Elindeki şişeden bardağına biraz daha cin koyup, şişeyi de yanına alarak çalışma masasına oturdu. Aral da karşısındaki koltuğa oturunca, kendince arkadaşını uyarmaya çalıştı.

"Pars, onu böyle ikna edemezsin. Çok sinirlisin, sürekli bağırıp çağırıyorsun, kızıp kırıyorsun. Kalbini kırıp, onu azarlayarak kendinden uzaklaştırıyorsun. Yaptığın ters tepiyor, görmüyor musun?"

Pars'ın gözleri camda sabit, bakışları boşlukta asılı ve içi çekilmiş kadar boş gibiydi. Elindeki içkiden bir yudum daha aldı. Damağında gevşeyen sert tat boğazını yaktı, gırtlağında acı bir tat bırakarak midesine aktı. Ama aldırmadı, içkinin verdiği rahatsızlığı umursamadan yudumlamaya devam etti. İçindeki acıyı bu bile dindirmiyordu. Elinde tuttuğu şişeden biraz daha doldurdu bardağına, aynı şeyi bu sefer de yavaş yudumlar halinde yaptı. Sessizdi, düşünceli ve yorgun...

"Yavaş Pars, o elindeki su şişesi değil. Üstelik annen bu zıkkımı görürse ikimizi de bir temiz azarlar."

Pars aldırmadan yenisini doldurdu, cevap dahi vermiyordu. Sadece içiyor, karşısındaki cama boş boş bakıyordu. Aral onun yalnız kalmak istediğini düşünüp ayaklandı. "Abi sen dediklerimi düşün. Biz de kalkalım artık, yarın şirkette görüşürüz." Pars yine sadece "hıhı" diyerek ona duyduğunu belirtti. Aral bıkkın bir sesle, "İyi geceler" dileyip, yanından ayrıldı.

Odaya geçtiğinde hanımların keyifli bir sohbet kurduğunu gördü. Her ne kadar bunu bozmak istemese de, "Berfin, kalkalım mı artık geç oldu?" diye sordu.

Berfin oturduğu koltuktan kalkarken, "Tamam canım..." diye kısacık onayladı.

Asmin'le Güllü Hanım da onlarla ayaklandı. Kadın, "Otursaydınız biraz daha çocuklar, daha erkendi," diye söylendiğinde Aral elini yorgun şakaklarında dolaştırdı. "Yok teyzem, biz gidelim siz de dinlenin." Hazırlanan karısına bakıp, "Hazır mısın canım?" diye sordu.

Asmin'le Güllü Hanım onları uğurlayarak tekrar salona geçtiler. Ve birden eski karamsarlığına gömülmüş, hayaletli şatolara dönmüştü. İkisi de somurtuk, ikisi de düşünceli öyle sessizce oturdular. Bir müddet sonra Güllü Hanım yerinden kalktı, üzgünce gelinine bakarak, "Hadi kızım, sen de dinlen, yorgunsundur yoldan geldin," diye söylendi. Asmin ağlamaklı bir ifadeyle yerinden kalktığında, yaşlı kadın iç gerdi. Evet, gerçekten herkes yorgundu ve dinlenmeye ihtiyaçları vardı ama Asmin'in önce Pars'la konuşması lazımdı.

"Anne, sana iyi geceler, ben Pars'a bir bakayım. Sanırım hâlâ öfkeli..."

"Fazla üstüne gitme. Şimdi kızgın, kırar farkında olmadan."

Güllü Hanım yatak odasına, Asmin çalışma odasına doğru yürüdü. Genç kadın kapıya gelince biraz tereddüt etti. İçerideki sinirli halinden sonra karşısına çıkmaktan biraz ürküyordu. Korkusu ondan değil, her seferinde boş bakan gözlerinden de yakalandığı vurgundandı. Elini kaldırıp kapıyı tıklatmak istedi ama bir müddet buna cesaret edemedi sonra son bir hamleyle usulca tıklattı. Ses gelmeyince kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. Pars masasında oturmuş, elinde içki kadehi, sessizce gözünü boşluğa dikmiş bakıyordu. İşte tam da tahmin ettiği gibi duruyordu. İçinde patlayan öfke kasırgalarını, yüzündeki sakinlik

ve dinginlik maskesi arkasına saklayarak, öfkesine ve sözlerine ket vuruyordu.

"Gelebilir miyim?"

"Geldin ya zaten!"

Asmin bu iğneli cevaba aldırmadı. Çünkü zaman alınganlık yapacak zaman değildi. İçeri girip masanın karşısındaki koltuğa usulca oturdu. Ellerini kucağına koyup, üşümüş parmaklarını birbirine kenetledi. Gözleri ellerinde bir müddet öylece oturdu. Ne Pars konuştu, ne de Asmin soru sordu. Sonunda Asmin kulaklarını oyup ruhunu sıkan sessizlikten rahatsız olarak, konuşmaya karar verdi.

"DNA testinin sonucu çıkmış!"

"Evet..." dedi kocası ilgisiz bir sesle. "Bugün çıktı, seni eve bıraktıktan sonra öğrendik." Kadehinden bir yudum daha aldı.

"Bana da haber verebilirdin," dedi Asmin, gözleri dolmaya başlamıştı.

İşte tam da o anda, Pars hırsla kafasını çevirdi ve gözleri gözlerine kenetlendi. Dengesiz bir alayla bakıyordu.

Asmin daha önce onun hiç böyle baktığını görmemişti. İçinde bir şeyler kırıldı, gözlerini onun bakışlarından ürkekçe kaçırdı. Korktu ya da üşüdü, anlayamadı! Ama küstü ona ve hemen kabuğuna çekildi. Zaten Pars da kafasını tekrar cama çevirip, koltuğunda geriye kaykıldı. Sanki karısı orada yokmuş gibi, sanki tek başınaymış gibi rahat bir pozisyonda oturup, içkisini yudumlamaya devam etti.

Asmin bir müddet daha sıkıntılı bir tutumla oturduktan sonra, omuzlarını düşürerek üzgünce ayağa kalktı. Zaten Pars mesajını hareketlerinin netliğiyle veriyordu.

"Ben yatıyorum."

"İyi."

Bu muydu söyleyeceği, sadece bu mu? *İyi!* Beklediği, duymak istediği bu değildi ki, anlatmak istediği, anlamak istediği bu olmamalıydı. Asmin genzine dizilen acılardan kocaman bir yumru nefeslerinin üzerine çöreklenirken gözleri doldu. Sisli gözlerle masanın ardındaki Pars'a bakakaldı. Ama ondan hiçbir tepki alamadı. Ayaklarını sürüyerek arkasını döndü, odadan çıkıp yavaşça kapıyı kapattı.

Ağlamayacaktı, üst kattaki odalarına üzgünce çıktı. Yorgun bir halde üzerini değiştirdi. Dişleri fırçalayıp saçlarını taradı. Artık yatmaya hazırdı. Yatağa geçti, bir sağa, bir sola döndü ama uyuyamadı. Gözü saatte, zaman hızla geçti. Bir saat, iki saat ama odaya gelen olmadı. Yataktan çıktı odada gezindi bir müddet, neden gelmiyordu ki? Aklında farklı düşünceler ve bir sürü de çatışma yaşıyordu. Aklı kalbiyle, gururu yüreğiyle savaş halindeydi; yanına git, ya da kal diye...

Camın önündeki koltuğa oturdu, ayaklarını altına alıp, yanındaki kırlenti de kucağına koydu. Dalgın halde dışarıyı seyretmeye başladı. Sanki seyirlik bir şey varmış gibi saatlerce öylece kaldı ama yoktu. Bu şehirde yıldızlar bile insanlardan kaçıp, saklanacak yer arıyordu. Yelkovan akrebi kovaladı, Asmin kafasındaki düşünceler ve yüreğindeki karamsarlıkla boğuşurken zaman geçti. Asmin'in gözleri daha fazla açık kalamadı, oturduğu kanepede uyuya kaldı.

Pars, Asmin gittiğinden beri bu içtiği kaçıncı kadehiydi bilmiyordu. Ne kadar içerse içsin, bir türlü sarhoş olamıyordu. Aklından korkularını, yüreğinden isyanlarını atamıyordu. Aslında Asmin'in ne kadar da üzgün odadan ayrıldığını biliyordu. Ona bakmasa da, giderken ki hüznü gözlerinde, yüzünde görmese de, kırgınlığını ve çaresizliğini biliyordu. Ama bir şeyi daha iyi biliyor, onu tanıyordu. O da kendini tanıyordu.

Madem ona danışmadan kararlar alıyordu, hayatını hiçe sayarak, onu hiçe sayarak herkesi mecbur bırakıyordu, öyleyse buna da katlanacaktı. Kafasını ayık tutmak için birkaç defa salladı. Olmadı, sonunda gözleri ağırlaştı, elindeki bardak uyuşmuş parmaklarının arasından kayarak yere düşerken, gözkapakları usulca kapandı.

Bekledi Asmin... O gece gibi birçok gece, gözleri kapıda, hep gelmesini bekledi. Ama o gelmedi. Ne o gece, ne de ondan sonraki gecelerde, bir daha odasına gelmedi.

Ben sensizlikteyim yar...
Sözün bittiği yerdeyim.

24. BÖLÜM

ÜZÜM GÖZLÜM

Başımı alıp gitsem bir yere... Sadece kendim kalsa yanımda... Bir tek kendim! Nedense şu aralar bir tek onu çekebiliyorum ama olmuyor. Sonra kendime bakıyorum. Baştan aşağı Pars'ım ben, kaçarken bile ona yakalandığımı bilerek, olduğum yerde tutsak kalmaya devam ediyorum.

Ne çok özlüyorum. Ne çok gözlüyorum... gözlerinin gözlerime dokunacağı zamanları. Oturduğu yerde sıkıntıyla parmaklarını saçlarına daldırmasını izliyorum.

Ben dokunayım diyorum yine. Saçlarının arasına dadanan benim tenim, tenimde dolaşan onun saçlarının efsunlu yanı olsun.

Başını geriye atarak dinlendiriyor ya gözlerini, eli şakaklarında durmaksızın kıpırdanıyor.

"Git yanına!" *diyor içimdeki Asmin, "Uy şeytana... Otur dizlerine, çek ellerini şakaklarından, sen ovala başını. Dindir ağrılarını. Yüzündeki yorgunluğu al, sonra dudaklarını dokundur ağrıyan yerlerine, merhem olsun nefesin her zerresine. Başını boyun köküne yasla, onun kokusu da şifa olsun sana.*

İşte o zamanlarda gözlerime çöreklenen lanet yağmurlardan nefret ediyorum. Ne zaman ona baksam ağlıyorum. Ne zaman bana baksa, yine ağlamaya zaman kolluyorum. Hani, hiç özlemiyor mu beni?

"Saat kaçı vurursa vursun... Dünyam sana dönüyor... Zamanım sen oluyor Asmin, ben sende sadece zamanı değil, hayatı buluyorum," derdi.

Şimdi bensiz zamanlarda kalmaktan sıkılmıyor muydu yüreği? Yine sesleniyor anneme... Gömlek istiyor! Yine benden değil, ondan yardım bekliyor. Oysa okşayarak giydirirdim gömleğini, kravatını takmamla çıkarmam hep aynı saate denk gelirdi.

Offf! Ne zor Yarabbi!

Gizli de olsa bıkmadan köşelere sinip dinlediğimde sesini... Hani uzak bir evden en sevdiğin şarkının mısraları yayılır ya yüreğine. İşte öyle hevesle atılıyor kalbim bu vurguna. Kaçamak bakışlarla olsa bile baktığı zaman gözlerime, ıssız bir adada kalmış ve sadece tek can simidi onun gözleri olmuşçasına muhtaç hissediyorum kendimi ona.

Yasak mı ona bakmak bana artık, haram mı ya da? Oysa ben karısıyım, kadınıyım.

Bu yasakları istemiyorum. Eskisi gibi tutsun istiyorum ellerimi, bıkmadan aynı heyecanla baksın istiyorum gözlerime... Sinesine çeksin başımı, saçlarımı koklayarak öpsün istiyorum. Buz gibi dalgın bakışları geziniyor ya üzerimde, üşüyorum. Kazayla olsun dokunduğu an elektrik çarpmış gibi çekiyor ya ellerini, ölüyorum.

Oysa ne zaman dokunsam ürperirdi teni biliyorum ama böyle değil... Dehşetle kaçınarak, bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi benden sakınarak değil.

Söylesene üzüm gözlüm; Aşka Düşmek neden bu kadar zor? Sevip de sevilmemek ateşten bir kor, düştüğü yüreği kül ediyor. Sevmek, sevilmemek neden bu kadar can yakıyor?

Oysa aşka düşmenin tek koşulu vardır hep! Sınırsız sevmek! Artık sevmiyor kara gözlüm sesimi, bu dert beni öldürecek!

Senin gözlerin sevecek beni bebeğim, belki de tek tesellim bu benim.

Biliyorum, çünkü gözlerin babanın gözlerine benzeyecek. Aylar ne çabuk gelip geçiyor, ne ara bu kadar zaman geçti ki, yarın beşinci ayım bitiyor?

Seni ultrasonda görüyorum, renkli olarak da görmek istedim. Doktor teyzen izin vermedi. Henüz vücudun oluşmuş olsa da birkaç hafta sonra görmemin daha iyi olacağını söyledi. Olsun, ben beklerim, sen iyi ol yeter, hep beklerim. Acaba kime benzeyeceksin diye tartışıyoruz kızlarla bazen. Asel **"Dayısına"** *diyor.* **"Kızın erkeğe benzemesi sanırım iyi olmaz"** *diyor Berfin kıkırdayarak.* **"Ama Pars'a benziyor değil mi?" diye** *bilmişçe laf sokmaktan da geri durmuyor.*

Söylesene üzüm gözlüm: Bana mı? Babana mı benziyorsun?

***Yarın seni hem görürüm, hem de cinsiyetini** öğreniriz diyor babaannen, gerçi hiç fark etmez ama yine de merak ediyorum işte. Geçen hafta ilk kez seni içimde gerçekten böylesine şiddetli hissettiğimden beri, daha bir heyecanlı olmaya başladım. Günlerim çabuk geçsin, sen de bir an önce gel istiyorum ama zamanını da tamamlamanı diliyorum. Anlayacağın ben ne istediğimi bilmiyorum. Artık tekmelerin kuvvetlenmeye başladı. Elimin altında hafifçe tekmelerini hissediyorum. Bunu ilk restoranda yemek yerken hissettim ve deli gibi gülmeye başladım. Sonra birden ağlamaya başlamışım anlayamadan... Dengesiz oldum.*

Sanırım bunu benimle baban da yaşasın isterdim, bu yüzden yemeği bıraktım hıçkırarak ağladım. Herkes bana üşütmüşüm gibi baktığında, yanımda yine kızlar vardı ve ben kendimi susturamadım. Tamam, bugün evde olduğum için çenem düştü, biraz rahat bırakayım seni.

Seni seviyorum bebeğim. Yarın kaldığım yerden yazmaya devam ederim.

"Kesin bana benzeyecek!" dedi arkadan gelen bilmiş ses. "Bir inatçı keçiyi, bir inatçı katırı daha kaldırmaz bu beden. Yaşlıyım kızım ben, hiç mi acımanız yok bana? Acıyın vicdansızlar."

Güllü Hanım gelininin konuşarak yazdığı günlüğü tebessümle izliyordu. Yine sakin kaldığı an kanepeye ayaklarını uzatmış, yanına Gelincik'i almış, kucağında kırlent, bir çocuk gibi kuşuna söyleye söyleye yazıyordu. Bu hali çok tatlıydı ve yaşlı kadın bu hallerinin hatıralarında yer etmesinden çok korkuyordu.

Asmin buruk bir sevinçle kafasını kaldırdı annesine. "Kime benzerse benzesin anne, sağlıklı olsun da en önemli şey bu," dedi içlice, sonra göz kırparak devam etti. "Ama en çok Pars'a benzesin istiyorum," Eli karnında kıpraştı.

"Dedim sana, en çok bana benzesin. Benden bir tane daha lazım bu eve, iki deliyle tek başıma başa çıkamıyorum."

Asmin'in hamileliği tehlikeli seyrettiği için işe haftada sadece üç gün gidiyordu. Pars Bey ona da yarım gün olması şartıyla izin vermişti. Mardin'den döndüklerinden beri odalarını da ayırmıştı zaten, alt kattaki misafir odasında kalıyordu artık. Orada kalmaya başladıktan sonra kıyafetlerinin ve özel eşyalarının bir kısmını da odasına taşıtmıştı.

Asmin onu umutla kaç gece beklemiş, her kapı tıkırtısında heyecandan kalbi durmuş, her kapı açılmadığında da üzgünce umutlarını yarına ertelemişti. Yarınlar hiç gelmedi. Oysa kaç gece ağlamaktan, kaç yastık ıslatmıştı hatırlamıyordu artık. Umutla yolunu beklediği hiçbir gece gelmedi.

Zaman geçtikçe ve hamileliği ilerledikçe, Asmin'in üzerine daha bir düşer olmuştu ama bu sadece sağlık konusundaydı. İlaçlarına dikkat ediyor, kontrollerini aksatmıyordu. Hatta her kontrolde de, yanında oluyordu ama bebeğine henüz ultrasonda hiç bakmamıştı, ya da kalp atışını hiç duymamıştı. İçeriye kontrolden sonra sadece doktora durumunu sormak için giriyordu. Yüksek riskli gebelik takibi sırasında hastayı tek bir hekimin izlemesi yeterli değildi. Farklı branşlardan hekimlerin ortak bilgi ve deneyimleriyle yürütülebilen bir izleme şekliydi. Ekipte kadın doğum uzmanı başta olmak üzere, dâhiliye uzmanı, endokrinoloji uzmanı, diyetisyen, fizik tedavi ve göz doktoru da bulunuyordu ve sağlığıyla ilgili bir tutumla onlarla tek tek görüşen adam, onun ruh sağlığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu.

Hiç mi merak etmiyordu bebeğini? Asmin her seferinde onun odadan çıkışlarını gözleri dolarak izliyordu.

Başlarda bu duruma çok üzülüyordu ama galiba zamanla alışmaya başlamıştı. Onun bu halini, tepkisini, hepsini olgunlukla karşılamaya alışıyordu da, bir tek karnına her baktığında yüzüne oturan o değişken ifadesine alışamıyordu. İşte bu onu mahvetmeye yetiyordu. Ne kadar alıştım dese de alışamıyordu. Bu alışılacak bir şey değildi ki. Elini uzatsa dokunacak kadar yakınken, aynı anda kilometrelerce uzaklıkta oluşuna alışamıyordu. Olmuyordu, onun kokusunu duyup içine çekmeden, sıcaklığını hissedip sarılmadan durmak dayanılmazdı. Sanki yıllardır değmemişti eli eline, bir ömrü ziyan etmişti gözleri gözlerinde kaybolmayarak, sahi ne zaman bakmıştı en son gülen gözlerle yüzüne? Ne zaman sarılmıştı sıcacık bedeniyle ona?

* * *

Yine her zamanki gibi sıkıcı bir günün içinde, eline kumandayı alıp televizyonun kanallarını değiştirmeye başladı. Kapıya omzunu dayayıp onu özlemle izleyen gözleri, içine çektiği nefesi soluyan, saçlarını omzunun gerisinden savurup karnını okşayan elleri izleyeni fark etmedi. Onun düşündüğü gibi aynı özlemle yanıp düşünen kocasını hissetmedi.

Televizyonda gezinirken, gözleri çocukken çok sevdiği çizgi filmlerden birisi olan Tom ve Jery'e denk gelince keyifle izlemeye başladı. Her şey güzeldi. Gülüyor, kızıyor, hatta kendi kendine konuşarak bebeğine olanları anlatıyordu. Ama sonlara doğru Tom, Jery'i ağzına atıp keyifle yutunca, dudakları büküldü, gözleri sulandı, hıçkırıkları genzine doldu. Hiç sebepsiz hıçkırıkları omuzlarını sarsarken başladı ağlamaya. Zaten ağlamaya yer arıyordu. Bir de bu hormonlar işin içine girince, tümden dengesi altüst olmuştu. Pars hızla yanına gelip, endişeyle yüzünü incelemeye başladı. Güllü Hanım elinde meyve tabağıyla odaya girdiğinde, o da aynı endişeyle bakıyordu gelinine. Aslında o onun bu duygusal hallerine alışmıştı ya, yine de içi sızlıyordu. Usulca hiç seslenmeden masaya yanaştı, meyveyi üzerine bırakıp arkadaki sandalyeye oturarak ikiliyi izlemeye koyuldu.

Pars ne yapacağına karar veremeyerek etrafına bakındı. Güllü Hanım onun bu haline gülümsedi. Aptal çocuk. İlgisine muhtaç olduğunu görmüyor muydu? Ah aklını başına getireceğini bilse, kafasına merdaneyle bir değil on defa vururdu. Acaba babası severken, omzundan falan mı düşürmüştü bu tahtası eksik çocuğu?

Pars boğazını temizleyerek, "Asmin... İyi misin?" dedi tedirgince. Asmin'den ses gelmedi. Adam yutkundu korkuyla, "Asmin ne oldu? Bir yerin mi ağrıyor? Ya da bir şey mi gördün?" dediğinde Asmin suskunca dudaklarını dişledi, hıçkırarak kafasını önce *var* sonra *yok* diye salladı.

Bu hali genç adamın içine paslı bir mızrak gibi saplandı. Aklına Asmin ile ilk tanıştıklarındaki hali geldi. Utangaç Asmin, kırılgan Asmin ve çocuk Asmin... O vakitler de ne zaman ona yaklaşsa yine böyle konuşamıyordu.

"Canın mı yanıyor?"

Asmin kafasını *hayır* anlamında sallayınca, sanki üzerinde kırık ya da yara arar gibi bedenini yoklamaya başladı gözleri. Asmin başını yana çevirip, kocasının endişeyle onu yokladığını kavrayınca, garip bir sesle ve hıçkırık karışmış nefesiyle gülmeye başladı.

Pars şimdi kafayı yiyecekti, az önce ağlayan kadın, şimdi de deli gibi gülüyordu. Kaşlarını çattı ve öfkelendi. O deliriyordu olduğu yerde ama karısı...

"Asmin, kafayı mı yedin, ne yapıyorsun?"

Asmin karnını hoplatarak güldükçe, Güllü Hanım da keyifle yediği

meyvelerini bir kenara atmış, tıpkı gelini gibi o da dengesizce gülüyordu. İkisinin de ne ağladığı belliydi ne güldüğü. Gözlerinden yaş geliyordu ama hâlâ gülüyorlardı. Onlar güldükçe de Pars çıldırıyordu.

"Ya bu evdeki tüm kadınlar kafayı mı yediniz? Asmin neyin var? Ağlıyor musun gülüyor musun?" dediğinde karısının yanına oturmuş ve hayalet görmüş gibi tepkilerini izliyordu.

Asmin kocasının yanına geldiğini anlayınca, içi çekilerek başını yana çevirdi ve Pars, nefesini tutarak donup kaldı. Asmin'in gözündeki yaşlar kırgın yüzünde birer pırlanta gibi parlarken, o vakur bir duruşla kocasının gözbebeklerine baktı. Hüzün çevrelemişti yine düş kadar güzel tenini, karamsarlık karargâh kurmuştu gül goncasına benzeyen dudaklarına... Elinin tersiyle çocuk gibi kabaca yanaklarını silerken, gözbebeklerinde gücenmiş kıvılcımların ahenkli dansı vardı.

Mevsim gibi olur muydu bir insanın bakışları? İnsanın içine yazı, kışı ve hüzün zamanı, sonbaharın hevesini verir miydi? Tek bir bakışıyla vurup, kelebek kanadı gibi çırpınan kirpiklerinin kırgınca her kıpırdanışında nasıl bir cellât gibi katlederdi tüm umutlarını?

Pars, ilk ona bakmayı sevmişti. Onu izlemeyi, görmeyi, düşlemeyi... Her şeyden önce iyi olduğunu bilmeyi...

Bir zamanlar görmeye doyamadığı düş gibiydi ya sureti, bakmaya doyamadığı sonsuz bir umman, ruhuna yansıyan huzur, yüzüne vuran neşe, gözlerine vuran mutluluğun adıydı ya Asmin... Ama şimdi sadece karanlığına doğan kederi ve mutluluğuna çentik atan acının bitmez çilesiydi.

Asmin, varlığında kaybolduğu değildi artık sadece karanlığında kahrolduğu sevdasıydı.

İç gererken onunla yine hayatın her yanını tadıyordu. Ona kırgın da, kızgın da olsa, yine onunla nefes alıp, onunla vermeyi seçiyordu. Ufalmış bir bebek gibi mızırdanan gözleri sessizce hayıflanıyor, kırgın dudakları hüznüyle ağlamaklı bükülüyordu. Yüzündeki tatlı endişeyi ise görmemenin mümkünü yoktu.

Asmin'inse nefesi genzine düğümlenmişti. Kocasının dikkatle yüzüne bakmasını gördükçe, kalbi bir kuş olup ruhunu dövüyor ve gözleri telaşla yüzünü dolaştıkça, nefesi sabaha doğan meltem olup tenini yalıyordu. Onu ne kadar özlediğini anladıkça da, yine ağlak, yine şikâyetçi ve içine çekilen kız olarak, tekrardan dudaklarını büküp ağlamaya başlıyordu.

Az önce başka şeyden ağlarken, şimdiyse çok başka sebepten ağlıyordu. Öyle ki hıçkırıklarından omuzları sarsılıyor, dudaklarında tutamadığı iniltiler ufacık mırıltılar halinde odayı dolduruyordu.

Pars onun bu dengesiz, huzursuz, değişken haliyle ne yapacağını şaşırarak annesine baktı. Yaşlı kadın hayıflanır gibi kafasını sallayarak, omuzlarını silkeledi ve umursamaz görünerek yanlarından ayrıldı.

Pars kızsa mı, sevse mi karısını karar veremiyordu. Onun ağlamasına dayanamazdı, gözünden akan her damla yaş ömrüne biçilen kefen, nefeslerine vurulan prangaydı. Ket vurduğu iradesi yine kırıldı ve yanına oturup kolunu kuğu misali bükülmüş boynuna sardı, kırgın başını usulca göğsüne yasladı. Elleri ise saçlarına aylar sonra dadanmanın mutlak hevesini yaşarken, teninde oluşan gerilimi göz ardı ederek, saçlarının efsunlu dokusunu okşayarak her şeyi unuttu. Ne kadar zaman olmuştu onu böyle sarmayalı! Tenini teninde hissedip, sıcaklığında kaybolmayalı... O çok sevdiği taze çiçek kokan saçlarına burnunu gömmeyeli, hayli zaman olmuştu. Sıcaklığını hissetmek o kadar güzeldi ki, narin bedeninin titrek yapısını, ürkek ruhunun mahzun halini... Ona sarıldıkça, saçlarına dokunup, tenini tenine yasladıkça, kırgınlığını bile bir anda unutuverdi.

"Neye üzüldün bakalım bu kadar?" diye sordu tok sesi genzinin gerisinde kaybolarak.

Asmin kulağının dibinden, onun göğsünün hırıltılı nefesler aldığını, kalbinin gümbürdeyerek attığını hissediyordu. Usulca, kafasıyla filmi gösterdi. Kaşlarını da küçük bir çocuk gibi kaldırıp, dudaklarını tuhaf bir şekle soktu. Bu haliyle elinden şekeri alınmış bebeklere benziyor, kollanası, korunası bir hevesi adamın içine salıyordu. Pars'ın içinden, büzülmüş o ıslak dudaklara yapışmaktan başka bir şey gelmiyordu. Kaç gece rüyalarında öptüğü dudaklar... kaç gece huzursuz uykuyla terk edilen odalar ve kaç kere karısını gördüğü an değiştirdiği mekanlar... Derin bir nefes alıp, aklından edepsiz düşünceleri kovarken, gözlerini televizyona çevirdi tekrardan.

Monoton bir konudan bahseder gibi kalınlaşmış sesiyle, "Haberleri mi izledin, o mu üzdü seni?" diye sordu sakince.

Asmin kırgınca başını sallayarak dudaklarını dişlerinin arasına alıp kanatasıya sıktı.

"Söyle?" diye buyurdu kocası tatlıca.

Asmin başını olumsuz anlamında sallayarak, "Söylemem..."

hareketi yaparken sadece "Gülersin!" diye mırıldandı kendisinin bile zor duyacağı sesle.

Pars nefes nefese yüzüne baktı. Gözlerini, dişlediği ıslak dudaklarından çekmek öyle zordu ki. "Söyle, gülmeyeceğim..."

Asmin yutkunarak, kocasının o özlem duyduğu gözlerine baktı bir süre. Sanki bıraksa, içinde kaybolup bir daha bulunmayacaktı. Çok zor bulduğu şu küçücük anın tadını çıkarmak isteyerek, "Tom, Jery'i yuttu!" dedi aniden çocukça bir saflıkla. Sonra da derince içine çektiği soluğunu dışarı saldı.

"Kim, neyi yuttu?" dedi kaşlarını çatan adam. O romantik ambiyansın büyüsünden kurtularak sıyrıldı.

Asmin çocukça bir kaprisle omzunu sarsarak, "Tom, diyorum Tom... Sen hiç çizgi film izlemedin mi? Yuttu, zavallı Jery'i, yuttu."

Pars kısacık bir an afallayarak baktı gözlerine ve dudakları keyifle ve az biraz da kızgınlıkla seğirirken, "Deminden beri buna mı ağlıyorsun yani?" diye sordu. Gözleri yabani bir tuzak gibi, içine çeken karanlık bir girdap, boğulmaya meyilli uçsuz bucaksız bir uman gibi belirmişti gözlerinde.

Asmin içine çektiği derin bir solukla, nazlıca omuzlarını silkeledi.

Pars kendini zor tutuyordu şu anda, bu kadar yaygara bir çizgi film için mi kopmuştu az önce? Ve kendini daha fazla tutamayınca gülmeye başladı tüm düşüncelerinin reddiyle. Öyle ki, ardından gelen kahkahası evi dolduruyordu. Asmin onun bu alaylı haline kırıldı ve gücenerek, kollarından küsüp kalkmaya çabaladı. "Kandırdın beni... Sana gülersin demiştim."

Pars zorla da olsa kendini kasarak, gülmeye bir ara son verdi. Karısının yüzünü kendine çevirip, "Ama ben çok korktum senin o halini görünce. Sen kediyle fareye ha..." dediğinde, omuzları sarsılıyordu ve gülmeye başladı yine.

Bu sefer alınmadı Asmin. Gücenmedi, kızmadı, küsmedi... Sadece şaşkınca aralanan özlem yüklü gözleri kocasının gülen yüzünde öylece takılı kaldı. Onun bu halini çok özlemişti, İçine çektiği nefes gibiydi ona verdiği huzuru ve yüzüne düşen cemre gibiydi baharı veren neşesi... Zamanı durdurup, keyfini çıkarmaya çalışıyordu ender bulduğu şu anın...

Acaba sarılsa, kaçar mıydı? Ya da öpse dudaklarını doyasıya... Off!

Dudaklarına bakmak bile içindeki bir şeyleri kıpırdatmaya başlamıştı. Bilinçsizce dudaklarını yaladı. Kızar mıydı apansız yapışıp öpse; çok özlemişti onu... Anlatamadığı kadar çok fazla... O da özledi mi acaba teninin tadını, Asmin'in özlediği kadar çok özlemiş miydi bedenini? Şimdi sıkıca sarılsa, başını göğsüne yaslayıp hiç kıpırdamasa, buna izin verir miydi? O da sarar mıydı eskisi gibi sinesine bedenini ve saçlarını koklayarak "Özledim seni Dağ Çiçeğim" der miydi eskisi gibi?

Pars gülmeyi bırakmış, hatta nefes almayı unutmuş halde karısını izliyordu. Gözleri gözlerine dokunduğu an kocaman bir evren buz tutuyor, nefesleri kasırgalar patlatıyordu ruhlarında.

Acı çekmek yakmıyordu canını sevenlerin, acı çeken gözlere bakmak öldürüyordu hunharca ruhlarını. Yürek ne viran olmaktan korkuyordu o anda, ne de bir ömür ziyan olmaktan... Ne küçük düşmekten inciniyordu umutlarına, ne kötü olmaktan.

Sadece onsuz kalmaktan korkuyordu kocaman adam, bir tek nefessiz kalmaktan! Zaman hani oydu ya, onsuz yaşamak haram, zaman ziyan, nefesleri fuzuliydi. Dokunmak haram mıydı da dokunamıyordu sevdiğine ya da bakmak yasak mıydı da çekiyordu gözlerini suçlu gibi bahar gözlerinden?

Karıncalanan tenleri uzaktı. Ayrıydılar güya... Ya yürekleri? Onlar bir bedene sığışıp mesutça atarken, nasıl ayrı derdi sevgileri? Bu yalandı! İftiraydı! Sevgi bir yürekte tek taht kurardı. Birini kral yapar, diğerini ise başına taç yapardı.

"Bakma bana öyle sevdiğim... Gözlerin gözlerime değdiği an yüreğim yanıyor. Ellerim... Sana dokunamayan ellerim... Yüzündeki hüznü, gözlerindeki sisi, kirpiklerindeki kurşun gibi ağır gözyaşlarını silemeyen ellerim... Kırılıyor, parçalanıyor ve yok ediyor her hücremi. Büzme okşamaya, öpmeye doyamadığım bal dudaklarını.

Ben aşkın en lezzetli hallerini tattım onlarla, her anlamda azı değil, hep daha fazlasını aldım. Şimdi dişlerinin arasına alarak hırpalama, yaralama dudaklarını... Onlar benim iki cihana kapım, iki nefese mesafem. Yüreğimi burkuyor yüzüne her vuran hüzün. Gözlerine vuran buğu, gözbebeklerine düşen ateş içimi yakıyor. Tenine sinen hüzün, infazımı veriyor. Kıyma bize," diye feryat etti adamın gözleri ve düşünceleri.

Ama Asmin anlamadı bu düşüncelerin derinliğini. İçi yandı, teni kurudu ve Pars onun bal tadındaki berelenmiş dudaklarını yaladığını

görünce, gerçek dünyaya döndü. Teni üşüyerek kolunu omzundan çekti. Bedenini bedeninden uzaklaştırdı ve hızla yanından kalkarak, yüzüne bile bakmadan, "Ben çalışma odasındayım," diye kaçırdığı gözlerini de, içine çekildiği huzursuz girdabını da yanına alarak, arkasına bile bakmada salondan çıkıp gitti.

Bir boşluğa savrulmuş gibi içi çekilen Asmin'in suratı düştü. İçi yine aynı kasvetli haline döndü. Yağmurda çıkan gökkuşağı gibiydi sevdiği... Bir çıkıp, bir kaybolmuştu.

Mutluluk şimdi küçükken sütannesinin anlattığı gibi gökkuşağının altında mı saklı kalmıştı? O zaman hiç mutlu olamazdı ki. Bilirdi, gökkuşakları yağmurun ardından çıkıp göz kırpar, ilk vuran güneş ışığıyla da kaybolurdu.

"Kızım, yemek hazır hadi kalk," dedi nice sonra duru bir ses.

Güllü Hanım ne zamandır başında dikiliyordu. Gelini fotosentez yapan bitkiler gibi saatlerdir olduğu yerde duruyor, gözlerini bir noktaya dikmiş sıkılmadan bakıyordu. Az önce gülme seslerinin yükseldiği evde, şimdi sağır edici bir sessizlik hâkimdi. Oysa o masal gibi, huzur kokan, özlem duyduğu sesleri duyunca ne çok sevinmiş, bir sevinçle salona gelince de gelinini tek başına görünce üzülmüştü.

Bu kadarı fazlaydı kızın dert yüklü omuzlarına. Çaresiz yükü zaten kendisine yeterken, bir de oğlu bunun üzerine umursamaz davranarak ağırlık ekliyordu. Onun tırnaklarını zorla geçirdiği yaşam savaşını, illa kaybetmesini sağlıyordu. Ne sanıyordu bu budala çocuk, aklınca ceza verdiğini mi? Böyle yaparsa hatalarından geri döneceğini mi? Kaldı ki Asmin hata yapmıyordu. En nihai hakkıydı kendi kararlarını vermek, hele bu karar canının yarısına biçilmiş bir ömürse... Neden anlamıyordu?

Hayata kafa tuttuğunu sanıyordu oğlu, ona direnerek her şeyin daha iyi olduğunu ama en büyük acıyı kendisi çekiyordu, farkında değil miydi? Çektiği kadar da fazlasını çektiriyordu! Oysa Asmin'in şimdi en çok desteğe ihtiyacı olduğu zamandı. Ama o bunun farkında bile değildi. Beyinsiz çocuk, aptallıkta sınır tanımıyordu bazen!

Güllü Hanım'ın inadıyla ve biraz çekiştirmesiyle sofraya oturan Asmin'in ağzını bıçak açmadığı gibi, durgun yüzü de yerden kalkmıyordu. Yine başını aşağıya eğmiş, parmaklarını kucağına almış sessizce duruyordu. İç geren yaşlı kadın bu işkenceye daha fazla dayanamayıp, "Kızım bundan da alsana, sen seversin," diye masadan kaptığı servis

tabağını gelinine uzattı.

Bir an olsun büktüğü boynunu kaldırmayan Asmin, yine isteksizce kafasını salladı *yok* anlamında. Önüne döndü gözleri, kâsedeki çorbaya bakarak oynamaya başladı.

"Ama kızım, hiçbir şey yemedin, ilaç alacaksın."

Başını usulca kaldırıp, burukça gülümsedi. "Canım istemiyor anne, sonra yerim."

"Sonra yemeyeceğini biliyorum Asmin. Kızıyorum artık, kızım bebek minnacık kalacak içinde," diye sitem etti.

Asmin iç gererek elini karnında dolaştırırken, Pars onun yemediğini fark ediyordu da, dişlerini sıkarak canını sıkmamak için ses çıkarmıyordu. Bazı ilaçlarının yemekten sonra mutlaka alınması lazımdı. Tabağındaki çorbasından bir kaşık daha alırken, "Yemeğini ye, ilaçlarını içeceksin," diyen buyurgan soğuk sesi genç kadını delirtti. O kadar normal bir şekilde söyledi ki bunu, Asmin daha fazla dayanamayarak çileden çıktı. Bir hışım elindeki kaşığı masaya fırlatarak, sandalyesinden ayaklandı. Ve geriye kaykılan sandalye biraz yaylanarak tekrar ayakları üzerinde seslice durdu.

Ondan bu tepkiyi hiç beklemeyen Pars'ın kaşığı ağzında donakaldı. Afallamış bakışlarını karısına çevirdiğinde, onun dolu dolu olmuş gözleriyle karşılaştı. Asmin dudakları titreyerek, "Sanki ne yediğim çok umurunda! Biz senin umurunda bile değiliz, bizi düşünüyormuş gibi yapmaktan vazgeç!" diye ağlamaklı bir sitem etti ve hızlı adımlarla yemek salonundan çıktı. Daha hole gelmeden yanaklarından akan yaşlar çenesinden aşağıya süzülmeye başlamıştı.

Gelini yemek salonundan ağlayarak uzaklaşınca, Güllü Hanım da tıpkı onun gibi kaşığını hızla masaya bırakıp, oğlunun kapıya bakan şaşkın gözlerini kendi üzerine çekti. Ellerini masaya yaslayıp kalkarken, çatık kaşlarıyla, "Aferin oğlum, böyle ahmakça davranmaya devam et. Zaten az olan yaşama sevincini de kursağına diz. Ona böyle çok güzel destek oluyorsun," dedi azarlayan sesiyle.

Pars dişlerini sıkarken, kaşlarını koyu bir öfkeyle çattı. Gözlerinden ateş çıkarken, kızgın çıkan sesiyle, "Anne sen karışma bu bi..."

"Ne karışmaması, ne?" diye hırlayan yaşlı kadın laflarını ağzına tıkadı. "Sen artık sabrımı tükettin çocuk! Onun sana bu kadar sabırla dayanması bile mucize! Ne sanıyorsun bu saatten sonra, ne olacağını

sanıyorsun?" diye yüksek sesle haykırdı. Sonra başını biraz aşağıya eğerek gözlerini gözbebeklerine odakladı. "Oğlum, bilmem farkında mısın ama bebek alınacak zamanını çoktan geçti! Karın hamile ve bebeğiniz büyüdü. Can buldu, kımıldıyor, anlıyor, hissediyor... Ve karın sınavların en büyüğüyle sınanıyor. En korkuncu, en acısıyla... Peki, sen ne yapıyorsun? Ellerinden oyuncağı kayan, manitası alınan ergenler gibi tavır yapıyorsun. Bu saatten sonra ne olmasını bekliyorsun? Ona destek olacağın yerde, her yaptığın hareketle yaşama sevincini biraz daha kırıyorsun, görmüyor musun? Pars, karını sen kendi ellerinle öldürdüğünü görmüyor musun oğlum?"

Pars yutkunarak elini masaya sertçe vurdu. Acı acı, "Yeter..." diye haykırdı.

"Yetmez!" dedi annesi. "Sen ne yaptığının hâlâ farkında değilsin. Başlattırma gururuna, onuruna, kırgınlığına... Görmüyor musun? Karın ellerinden sabun köpüğü gibi kayıyor, görmüyor musun uyan artık! Aç gözlerini, yık şu saçma inadını, gururunu... Öldürüyorsun onu."

"Anne!" dedi Pars elleriyle başını sıvazlayıp, parmakları sanki kulaklarına kapanmak için ramak kollayarak. "Sus artık. Çok ağır konuşuyorsun! Sus!"

Elini sertçe masaya vuran yaşlı kadın, "Konuşurum," dedi hiddetle. "Ben sizin annenizim. Size gelen her acı, her mutluluk bana da gelir. Sen madem anlamıyorsun, o zaman ben de senin kafana çaka çaka anlatırım. Yeter kendine gel. Silkelen artık. Bu kıza bir şey olursa ve bu küslük son bulmadan olursa... İnan bana bunun azabını hiçbir zaman üzerinden atamazsın. Ölmezsin ama için ölür. Düşündün mü bunu? Asmin ölmüş. Küs ölmüş. Kırgın ölmüş. Aynı kaimpederin gibi, anasına kızıp evladından mı alacaksın ahını?"

Dehşete kapılan Pars, "Sus..." diye haykırdı. Sonra ses çıkmayınca, yaşlı kadın iç gererek "Ben de öyle tahmin etmiştim. Oğlum... O zaman otur da biraz düşün! Sen ne yapıyorsun bir düşün ve masadan kalkma, kendine çekidüzen ver," diyerek ellerini masadan çekip doğruldu.

Pars ölmüş gibi rengi soluk halde donup kalmıştı. Güllü Hanım sinirle salondan çıkmak için kapıya doğru yürüdü. Pars başını öne eğmiş, elleriyle kulaklarını kapamış, ölüyormuş gibi nefessiz kalarak öylece duruyordu. Bu hali içini parçalasa da, yarın daha geç olup

yanacağına, şimdiden kendine gelmesi için iyice düşünmesi lazımdı. Bir an oğlunu izledi ve Pars bakışlarını annesine çevirdi. Gözleri dolu dolu olmuştu. Yaşlı kadının içi parçalanırken, "Ana..." diye inledi. "Ana ben buna dayanamam, ona bir şey olursa, ölürüm," dedi kalınlaşmış titrek sesiyle.

Pars'ın ağzından çıkan sözler annesinin yüreğini bıçak gibi yaraladı. Kapının önünde duraksayarak, kafasını yana çevirip, omuzlarının üzerine düşürdü. Gülümsedi. Bu umut veren bir gülümsemeydi.

"O zaman silkelen oğlum. Sen de onun gibi, bizim gibi, evladın gibi, savaşmaya başla!"

Asmin mutfaktaki yemek masasına yaslanmış, dirseklerini sert zemine dayamış, kafasını ellerinin arasına almış sessizce ağlıyordu. Başında bekleyen Elif ise, çaresiz gözyaşları içinde onu izliyordu. Güllü Hanım endişeyle mutfağa girince, Elif bakışlarını hanımına çevirdi. Yaşlı kadın başıyla çıkmasını işaret ettiğinde, Elif usulca mutfağı terk ederek, akşamı burada sonlandırdı.

Güllü Hanım iç gererek gelinin yanındaki sandalyeye oturdu. Şefkatli elleriyle saçlarını okşayarak "Ağlama anneciğim. Üzülmen bebek için hiç iyi değil," diye onu teskin etmeye çalıştı.

Asmin başını annesinin omzuna dayadı. Hiç sesini çıkarmadan bir müddet sessizce ağladı.

"Ağlaman bitti mi Zümrüt Kuş?" dedi yaşlı kadın saçlarına öpücük kondurarak.

Dudaklarına sıkışmış hıçkırıklarıyla, ağlamaktan kalınlaşmış ve titremiş sesiyle Asmin, "Anne, beni niye sevmiyor artık? Ben ona ne yaptım ki? Beni kendisiyle niye cezalandırıyor? Bu benim elimde olan bir şey değildi. Allah'ın işini bilemezdim, bana kesilen kaderi bilemedim. Neden beni suçluyor? Takdiri ilahi bu anne, kader istesem de değişmez ki, ben sınandım," diye isyan etti. Onun isyanı Allaha değil, kocasının anlamayan tutumunaydı.

Yaşlı kadın dudaklarını ağlamaklı bir biçimde büktü ama kendini sıkıp ağlamadı. "Kızım sen ona bir şey yapmadın. O sadece seni kaybetmekten korkup endişeleniyor. Erkek o, erkekler bizim gibi ince düşünemez. Anlasana, bunu ifade edemiyor sana, korkuyor."

"Hiç de bile," diye itiraz etti Asmin kırgınca. Küsçe omuzunu sarstı. "Biz onun umurunda bile değiliz! Bana nasıl bakıyor baksana?

Hatta yüzüme bakmıyor bile desem daha doğru olur."

Yaşlı kadın omuzlarını sarsarak güldü. "Hııı," dedi kahkaha atarak. "Sana nasıl bakıyormuş ki, bilemedim?" dedi arsızca kızın saçlarını karıştırarak.

Asmin huysuzca dağılmış saçlarını düzeltip, kafasını annesinin omzundan kaldırdı. Ufacık bir çocuk savunmasızlığında kollarına gözlerini silip burnunu çekti.

"Dalga geçme anne. Görmedin mi ne zaman baksam hep boş bakıyor. Eskisi gibi değil, hele karnıma bakış şekli! Karnıma ne zaman baktığını fark etsem, gözlerindeki isyanı görüyorum ve kollarımı karnıma sarıp bebeğimi saklamak istiyorum. O anda elinde bir bıçak olsa, zalimce karnımı deşecek ve bebeği çıkaracak gibi yüzü kararıyor ve korkuyorum. Nefret ediyor artık bizden biliyorum."

Güllü Hanım bu fikirden tiksindi. Gelininin savunmasızca akıttığı yaşlara baktı, yanağındaki ıslaklığı eliyle silip yanağını okşadı. "Ben de sana ne zaman baksam, sana özlemle bakan bir çift hasret kalmış gözle karşılaşıyorum kuzum. Ne zaman seni özlesem, benden başka bir çift gözün üstünde dolaştığını görüyorum."

"Bence sen yanlış anlamışsın. Ona ne zaman baksam, gözlerini kaçırıyor. Ne zaman yanına otursam, vebalı gibi yanımdan kalkıyor. Benden o kadar tiksinmiş ki, kaçıyor."

"Neden acaba, hiç düşündün mü?"

"Benden tiksindirecek bir şey yapmadım," dedi Asmin kırgınca.

"Ben tiksindiğini sanmıyorum. Kaçmasının sebebini düşündün mü?" dedi zeki gözleri parlayan muzır kadın.

Şaşkınlaşan Asmin, "Neden olacak anne, beni istemediğinden," diye hayıflandı.

"Bence tam tersi!" dedi yaşlı kadın. "Biz ne zaman küssek babası da bana böyle bakardı. Oğlu çekmiş işte, huylu damarı kurusun," dedi dudağını şirince kıvırarak.

Asmin burnunu çekerek kaşlarını kaldırdı. "Anne bilmece gibi konuşma zaten başım çatlıyor."

Güllü Hanım biraz geri çekilip yüzüne ciddi bir şaşkınlıkla baktı. "Kızım sen kör müsün? Kocan ne zaman yanına otursa, kendini nasıl kasıyor görmüyor musun? Senin bakmadığın zamanlarda, gözü hep üstünde... Sana nasıl özlemle, hasretle, içi titreyerek aç aç bakıyor fark

etmiyor musun?"

Asmin şaşkın gözlerini kırpıştırarak bir an afalladı ve düşündü. Sonra ne zaman kocasına baksa, kızgınca çattığı gözleri, düşünceli çenesinde gezen parmakları aklına geldi ve dudakları büküldü. "Bence sen yanlış anlamışsın anne! Sen görüyorsun bunları hep, ben niye görmüyorum?"

"Çünkü sen ona hasretle bakıyorsun! Ve gururuna tutunup ilk adımı onun atmasını bekliyorsun. Büyü artık kızım. Bu oyun değil, aşkta gurura yer yok. Ya herru, ya merru diyeceksin."

Asmin dudağının kıyısını çekinikçe ısırarak, biraz mahcup, biraz kızarmış halde ve çekingen sesiyle usulca sordu. "Peki, ben ne yapacağım? Ya beni artık istemiyorsa! Ya istemezse?"

Yaşlı kadın burun kıvırdı bu sözlere. Kaşlarını çatarak, "Kızım görüldüğü üzere ne kadar şişsen de benim kadar göbek yapamadın itiraf et. Beni kıskanıyorsun ama bu kadar büyük göbeği herkes bebeksiz yapamaz. Ben becerikli hatunum," diye kızın yüzünü güldürürken, ciddileşen bakışlarıyla yanaklarındaki pembeliği okşadı. "Yavrum, senin hâlâ çekici bir bedenin var. Hatta hatların dolgunlaştıkça, daha çekici bir kadın oldun. Hamile gibi değil, etine dolgun bir hatun oldun. Oğlum da bunu fark ediyor, o yüzden senden uzak duruyor. Ve bakışları her daim aç kurt gibi üzerinde bilesin. Bazen odaya gitmeye çekiniyorum, bir köşede seni kıstırması an meselesi," dediğinde arsızlık yapan masum gözlerini irice açarak şok ifadesine büründü. "Allah esirgesin!" Şirince elini gözlerinin önünde salladı. "Elif bir görse, kadın kalp krizi geçirir."

Keyfi yerine gelmiş Asmin edepsizce kıkırdadı. Sonra annesinin kaşlarını kaldırmış muzırca yüzüne baktığını görünce, kıpkırmızı suratıyla, "Uf bakma bana öyle," dedi kızararak. Dudağını ısırdı ve kısacık bir an düşünerek, hemen atıldı sıcağı sıcağına. "Peki, sence ne yapmalıyım ben?"

Yaşlı kadın sinsice gülümsedi. "Ah ben dul bir kadınım kızım, aklıma kötü fikirler sokma. Kocamın ruhuna bile ihanet etmem," derken gözlerini kısarak, "Acaba İstanbul'a Brad Pitt gelecek miydi?" diye sordu. Asmin kıkırdarken yerinde huysuzca kıpırdanarak, "Onu da ben mi söyleyeceğim kızım! Bildiğim kadarıyla sana çok güzel, dantelli, tüllü, hani şu yeni nesil sapık kocaların sevdiği geceliklerden almıştık sanırım. Yani sen arsızca alalım diye tutturmuştun da ben nazlıca

olmaz demiştim, değil mi?" dedi dalgayla gülüp yerinden kalkerken. "Ah şu zamane gelinleri, kaimvalidelerinden hiç utanmıyorlar. Arsızlar arsız..." diye ekledi.

Asmin utanarak başını eğdi. "Çok terbiyesizmişim. Haklısın anne," dedi kıkırdayarak. Yanakları kızarıyordu. Güllü Hanım gelinine uzandı, elinden tutup onu mutfak masasından kaldırarak, "Hadi şimdi yeterince arsızlaştın Gelin Hanım. Benim torunum aç, senin Gelincik kadar torun doğurursan bana, seni camdan sallandırırım ona göre. Kuş kadar kalacak garibim. Yemek yemen gerekiyor, hatırla. Malum ilaçların var."

Asmin annesinin lafını ikiletmeden onunla gülümseyerek mutfaktan ayrılıp, birlikte yemek salonuna geri döndü. Pars bıraktıkları yerde, sandalyesinde geriye yaslanmış, düşünceli gözleriyle boş boş masaya bakıyordu. Onların geldiğini bile fark edemedi. Tâ ki ikili masaya oturup, annesi tuzu isteyene kadar...

"Oğlum, tuzu verir misin?"

Pars başını kaldırıp, düşünceden koyulmuş dalgın gözleriyle annesine baktı. "Tuzu diyorum evladım, versen artık korkma koklamayacağım."

Pars kaşlarını titreterek çattı. Yaşlı kadın, "Hey Allah'ım. Al birini vur ötekine... Şaşkın mısın oğlum, tuz diyorum eroin değil gözlerini belertme," dediğinde Pars yutkunarak Asmin'in önündeki tuza baktı. Sonra bakışları Asmin'e kaydı. Onca huzursuzluk yaşanmamış gibi karısı iştahla yemeğini yiyordu. Az önce sinirlenip giden o değildi sanki. Masada fırtınalar kopmamış, ağlamak için salondan kaçmamış gibi garipçe, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Yüzünde de sanki farklı bir hal vardı. Gözlerini kıstı. Bir şeyler düşünür ya da planlar gibi sinsiydi yemeğe odaklanmış gözleri.

"Hadi oğlum. Korkma kesene zarar vermem, az atacağım," dedi Güllü Hanım gülerek. "Asmin'i gözlerinle yemeyi bırak, önüne yemek koydum." Kalktı, uzanıp önlerindeki tuzu alırken homurdanarak, "Bak demedim çocuğum, tuzu verir misin dedim ya, neyse hallettim."

Asmin kocasının üzerinde takılı kalmış salakça bakışlarını görünce, elinde olmadan kıkırdadı. Galiba annesi doğru söylüyordu. Nasıl akıl edememişti bunu daha önce?

Akşamın geri kalanı Asmin ve annesi için keyifle, Pars için boyut atlamış astronot gibi uzaylı görmüşçesine dehşetle geçti.

Keyifli sohbetler edildi, çaylar içildi. Zaman su gibi geçti. Gece

yarısı oldu. Asmin ve annesi kızarmış bir suratla gülüp dururken, Pars düşünceli bir halde kaşlarını çatıp ikiliye bakarak şaşkınca odayı terk etti.

Saatler geceyi vururken, Pars yatağa oturur şekilde uzanmış, uykusuzluğunu geçirmek için kitap okuyordu. (Her gece yaptığı gibi) Zaten başka şekilde uyuyamıyordu artık. Hele üst kattaki karısını düşününce, uykuları hepten firar ediyordu. Kafasını veremediği ve gözlerinin sadece dolaştığı bir sayfayı daha çevirirken kapı usulca tıklatıldı. Aklı bir türlü okumaya adapte olamadığı kitabından başını kaldırdı. Kapının kısıkça açıldığını gördü.

Asmin kapının arasından içeri kafasını uzatmış, ürkek bakışları ile "Girebilir miyim?" diye sordu.

Pars endişeyle yerinden kalktı. Kapıya yaklaşıp, Asmin'in önünde durdu. Telaşlanmış gözlerini hızla karısının vücudunda gezdirdi. Aşkla değildi bu bakışı! Arzuyla hiç değildi! Endişeyleydi.

Panikten katılmış sesiyle, "Bir şey mi oldu? Sancın mı var yoksa?" diye sordu.

Asmin kafasını hayır anlamında salladı. Yanakları da kızarıyordu. İçinde de tuhaf bir heyecan vardı. Bu işi yapacaktı, bunu yapmaya kararlıydı ama ya başaramazsa... Uf, daha önce hiç arsız olmamıştı! Olmuştu! Bu aklına gelince biraz olsun cesaret aldı.

"Hadi kızım dirayetli ol biraz. Sadece bir adım yeter, gerisi gelecek." diyordu içindeki Güllü kılıklı Asmin. Ve Asmin bu defa o sese uyuyordu.

Pars'ın şaşkın bakışları altında, kocasına aldırmadan yatağa doğru ilerledi. Sanki yaptığı normalmiş gibi üzerindeki ipek sabahlığı çıkarıp yatağın kenarına koydu. Pars'ın az önce kalktığı yere uzanıp, pikeyi üzerine çekti. Elini yanağının altına, kolunu da soğuk dokulu ipek pikenin üzerine uzatıp düzeltti. Umursamaz tavırlarına devam ederek, yatmaya hazırlandığı zamanlarda yaptığı gibi komodine uzanıp abajuru kapattı.

"Kapatsam sorun olmaz herhalde, gözlerimi alıyor da," dedi arsızca. Sanki her gece bu odaya gelirmiş de, bu odada yatarmış gibi, bir de esneyerek yastıklara gömülmesi ise, karşısındaki adamı şaşkınlıktan dondurmaya yetmişti.

Pars hayretle onun ne yaptığını izliyordu. Hele bir de onun

sabahlığını çıkarıp incecik, mendil kadar ufak gecelikle yatağa girdiğini görmek, Allah'ım bu hayatında gördüğü işkencelerin en adisiydi! Bu kadın rüyasında ne görmüştü? Ya da aklından ne geçiriyordu? Hormonları mı fırlamıştı? Hani onun masum yanını bilmese, kızışmış gelmiş derdi ama o Asmin'di! Baktığı zaman bile yüzüne bakamayan utangaç karısı... Zaten patlamaya hazır bomba gibi ortalarda dolaşmak işkenceyken, bir de onu böyle görmek... bu kadın ona hiç mi acımıyordu? Kendini biraz toparlayıp boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı ama boğazını yırtarak çıkan kalın ses o kadar pürüzlüydü ki, kendisi bile bu sesten rahatsız oldu.

"Asmin, sen ne yapıyorsun? Sanırım odaları karıştırdın."

Hesap soran kollarını göğsünde toplayıp sımsıkı bağladı. Sanki çözülürse karısına dolanmasından korkuyordu. Kaşının birini sorgularcasına kaldırıp, şaşkın gözlerini karısının kızarmış yüzüne dikti. Ama o, o kadar rahat davranıyordu ki, şu haliyle sinirleriyle oynaması içten bile değildi.

"Yoo, karıştırmadım. Doğru yere geldim," dedi edepsizce dudaklarını yalarken. "Sadece bugün burada uyumak istiyorum. Senin yanında! Sanırım aşerdim."

"Bunu da nereden çıkardın? Asmin..." dedi uyarıcı sesinde kesin bir emir vardı. "Odana git, uyu!" ***Yoksa ben seni bir ömür uyutmayacağım.***

"Hayır, burada uyuyacağım, senin yanında." Gözlerini şeytani bir hainlikle kıstı ve yeşil bakışlarının içinde parlayan muzırlıkla, "Korkuyor musun benden?" dedi. Adam gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Korkma, ben adam yemeye başlamadım henüz," diye alay etti karnına dokunarak.

Nefesleri kesilip dişleri sıklaşan Pars, "Asmin!" diye uyardı. Sesindeki sinirli tını, bu sakin kalma halinin artık işe yaradığını gösteriyordu.

Asmin onun bocalamasını fark etmemiş gibi yaparak, "Efendim..." deyip adamın öfkesini kamçıladı.

Pars dişlerini sıkarak gıcırdattı ve ağzının içinde huysuzca homurdanarak küfretti. Asmin'in gitmeyeceğini anlayınca, başını küfreder gibi sallayarak yatağa yaklaştı. "Bari eşofman giyseydin." Pikeyi kaldırıp içine girdi ve karısına bakmadan uzandı.

"Anlamadım," dedi Asmin kocasına dönerek.

Suratını asan Pars "İşine geleni anlıyorsun zaten!" diye sitem etti. Kendi tarafına kocaman vücudunu sığdırmaya çalışarak, "Yok bir şey uyu... Bir an önce uyu!" diye homurdandı. Asmin yatağın tam ortasında yatıyordu ve vücut ısısını teninde hissediyordu. Adamı daha şimdiden ter basmaya başlamıştı bile.

"Biraz daha gidersen düşeceksin. Korkma ya, o kadar kilo almadım. Hâlâ kuş kadarım bak," dedi Asmin haylazca.

Pars birden kasılarak durdu. Madem yanında yatacaktı, en azından bunun keyfini çıkarabilirdi. Yatakta biraz aşağı kayıp, elini başının altına alarak karısının yüzünü izlemeye başladı. Gözlerini kapamış, uyumaya çalışan huzurlu yüzünü.

Asmin bunu hissedince, şeytanca hareket edip, arkasını kocasına dönüp yatmaya başladı ve bu kocasını hiç memnun etmedi. Kaşlarını çatarak, gözlerini kapadı Pars ve uyumaya çalıştı. Lanet olsun, bu kadın yanındayken ve ona olan özlemi bu kadar fazlayken nasıl uyuyacaktı ki?

Asmin yatakta geriledi, Pars bunu hissedip gerildi. Ve daha adam kendine gelemeden Asmin sırtını kocasının sert göğsüne yasladı. Pars arkasında kasılmış bir şekilde nefes alamadan duruyordu. Onun kesik kesik aldığı nefeslerinden, kendini zorladığını anlıyordu genç kadın ve bundan acayip memnun oluyordu. Kocasının sıcaklığı vücudunu sarıp sarmalarken, sessizce sarılsın diye bekledi ama Pars sarılmadı. Kaskatı bekledi arkasında.

Bir de ona dokunmak yerine, aksine elini yumruk yapıp bacağının üzerine koydu. Karısının poposu azıcık kıpırdasa, taş kesmiş kasıklarına yakalanacaktı. Ve aslında iradesinin çoktan kırıldığını keşfedecekti. Bunu yapmaması için dua etti ama bu duasına cevap veren Asmin, biraz daha yaklaştı, yerini ayarlayıp iyice sokuldu. Şimdi poposu onun kasıklarına değiyordu ve bu onun ne kadar zor durumda olduğunu ona kanıtlıyordu. Pars'ın ağzından kaçan homurtusu yüksek edepsiz iniltisi odanın sessizliğini bozdu. Asmin keyifle gülümsedi. Elini arkasına uzatıp, onun yanında yumruk yaptığı elini bulup bileğinden yakaladı. Kolunu çekiştirerek, koltuğunun arasından geçirip, göğsünün üzerinde tutarak çenesini Pars'ın eline dayadı. Kocasının avucunu zorla açıp, yanağının içinde şekil almasını sağladı.

Artık Pars nefes almak bir yana, kıpırdamaktan bile korkuyordu.

Hele elini oynatsa dokunacağı tepecikler ve kasıklarındaki yumuşak kalçalar... Aklını nasıl kaçırmamıştı ona bile hayret etti. Biraz daha böyle kalırsa, galiba inleyecekti. Ya da az önceki sesler Asmin'den çıkmadıysa... Lanet olsun!

Huysuzlanan Asmin kalçalarını hareket ettirince, işte bu onu mahvetti. Arzudan titreşen, sinirden kalınlaşan sesi ile "Asmin... Ateşle oynuyorsun!" dedi dişlerinin arasından. Kısıkça ve sık aldığı nefesleri karısının saçlarını havalandırıyor, tenini okşuyordu.

Asmin nazlıca omuz silkeleyip, kocasının elini açık olan yakasına daldırdı. Kabarmış göğsünü tutmasını sağladı. Pars elinin altında sertleşen tepeciğe ne kadar kayıtsız kalmak istese de, yapamadı. Onun her derin aldığı nefesinde elinde şişmesini, şekil alarak tenine sürtünmesini hissettikçe, kasıklarında baş gösteren ağrı dayanılmaz oluyordu. Özlemişti bu hissi, hem de çok özlemişti. Yavaşça elini oynattı, parmaklarına sürtünen kabarmış tomurcuklarla, bir anda her şey aklından çıkıp gitti. Onun göğüslerini eliyle yoğururken, ateşte yanmış gibi elini apansız çekti.

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Aklını kaçırmışsın!"

"Sayende," dedi homurdanarak Asmin. Yatakta dönerek, onunla yüz yüze gelecek şekilde durdu. Şimdi gözleri odanın loş ışığında, kocasının arzudan kararmış gözlerine bakıyordu. İkisinin gözleri de aynı yerde takılı kalmıştı. Birbirlerinin dudaklarında. Asmin o dudaklara bakıp öpmeye cesaret edemeyince, kendi dudaklarını yaladı. Bunun onu kızıştırdığını biliyordu. Şimdi dudakları aşka davet eder gibi ışıldıyordu ya, Pars'ın gözlerinde yanan ateşler harlanıyor, bakışları karısının iliğini kemiğini kurutuyordu. Asmin derin derin solumaya başladı. Göğüsleri kabardıkça kocasının göğsüne sürttü ve bilinçsizce yaptığı bu hareketi karşısında adamın sabrını tükenmeye başladı.

"Asmin gitsen iyi olur, yoksa!" Sesi ne kadar boğuk çıkmıştı öyle. Gerçi konuşması bile mucizeydi. Son çırpınışlarını yapıyordu.

"Kapa çeneni de öp beni!" dedi Asmin sabırsızca.

"Sen ne dediğini bil..."

Adamın son sözleri kadının ağzının içinde boğuklaşarak yok oldu.

Bunu bekleyecek kadar sabrı kalmamıştı. Zaten dengesizleşen hormonları, her an tavan yapıyordu. Pars'ın itiraz kelimelerini dudaklarıyla engelledi. Önce karşılık vermedi kocası, şaşkınlığını üzerinden

atınca, daha fazla dayanamadı. Katılaşan elini karısının beline koyup, onu kendi vücuduna çekerek yasladı. Ateş gibi yanıyordu titreyen bedenleri. Nefesleri ateş olup yakıyordu gecenin şerrini. Öyle yavaş yavaş değildi öpüşleri, sanki ayların açlığını bir anda bitirmek ister gibi, günlerdir susuz kalıp kana kana su içen bedenin kavrulan dudakları gibi... Ne kadar öpse doyamıyor, tadı damağında takılı kalıyordu.

Nefes alamayan Asmin zorla da olsa kurtardı kendini, onun açlıkla sömüren dudaklarından. Derin derin soluyarak, kesik kesik aldığı nefesleri kocasının yüzüne çarparken "Yavaş..." dedi. Sadece Yavaş. Nefes almaya ihtiyacı vardı. "Bu çok..." Ve kocasının dudakları ona fazla zaman tanıdığına karar vermiş olmalıydı ki, tekrar kapanmıştı ağzına.

Pars ona dokunduktan sonra, bu kadar ileri gittikten sonra, yanından gideceğini sanıp endişeye kapıldı. Nefes nefese geriye çekilerek, "Gitmene izin vermem için çok geç kaldın," diye homurdandı. Panikleyerek karısının üzerini çıkarmaya başladı.

Asmin yakası çekiştirilirken onun söylediğine kızarak kaşlarını çattı. "Gitmek isteyen kim?" dedi tıkanarak. Adam gözlerine baktı. "Ya ne diyecektin?"

Onun sorusuyla Asmin gülümsedi. "Ben... Bu yaptığın çok ateşliydi diyecektim."

Pars soyunup yatağa dönmüştü bile. Elini tekrar Asmin'in beline sardı. Diğer eli ile üzerindeki geceliği hışımla çekip çıkardı. "Zaten yok gibi! Buna gerek yok. Böyle daha güzel görünüyorsun." Arzuyla kalınlaşmış sesi içine işledi.

Asmin yatakta çırılçıplak uzanmış, bir de arsızca kıkırdıyordu. Pars ateş saçan gözlerini karısının dolgunlaşan hatlarında gezdirirken, bıyık altında gülerek, "Senin utangaçlığına ne oldu?" diye sataşınca, Asmin yine bir edepsizlik yapıp dudaklarını yaladı.

"Galiba, az önce hormonlarım onları öldürdü."

"Güzel..." dedi kocası huzurluca. "Çünkü bugün utanmanı çekecek sabrım yok. Ve ben sana çok açım. Gözlerini gözlerimde istiyorum, eskisi gibi... Kızararak değil," dedi usulca ve yanına yatıp, gözlerinin içine baktı. "Aşkla..."

Gözleri söylediğini tasdikler gibi vücudunda gezerken, kollarını karısının beline sarıp, dudaklarını dudaklarına bastırdı. Tadını alarak, her köşesini tekrardan keşfederek öptü. Dilleri birbirinin üzerinde

dans ederken, ağızlarından çıkan iniltiler, kanlarının daha bir deli akmasını sağlıyordu. Pars'ın eli karısının kilo alan vücudunu keşfe zevkle devam ediyordu ve dudakları da onu takip etmekte hiç geri kalmıyordu. Göğsündeki derin vadinin kokusunu içine özlemle çekerken, boğuk çıkan sesiyle, "Bu halin çok güzel, beni delirtiyor," dedi dişlerini gıcırdatarak.

"Ama kilo aldım ve çirkinleştim," dedi Asmin gerçekleri dile vurarak.

Pars'ın yana kıvrılan arsız dudakları çapkınca gülerek, "Bence şimdi daha güzel oldun ve ele geliyorsun."

"Ne yani, daha önce gelmiyor muydum?" dedi dudaklarını küsçe büken Asmin nazlı nazlı.

"Çok konuşuyorsun!" dedi Pars dudaklarına kısık bir nefesle kapanarak. Sertçe öperek, kadının nefesini içerken, "Bugün senden duymak istediğim tek şey, ismimi söylemen!" diye tatlıca buyurdu. Sesi, kadife sesi nasıl da güzeldi. Nasıl da arzulu ve içe işleyen tutkusuyla efsunluydu.

Dudakları vücudunun her santiminde özlemle gezdi. Ruhundan parça parça koparıp ona hediye etti. Gerçi göğüslerinde biraz fazla oyalanmıştı ama Asmin'in bundan hiç şikâyeti yoktu.

Pars bir anda üzerinden yana devrilip, yatakta sırt üstü yattı. Asmin ona şaşkınca bakarken, iki kaburgasının olduğu yandan tutarak, birden çevirip üzerine oturttu.

Aniden üzerine çekilen Asmin'in ağzından ufak bir çığlık kaçarken, bacakları ayrık bir şekilde kendisini kocasının üzerinde oturur şekilde bulmuştu. Bunu hiç beklemiyordu. Ne yapacağını ya da nasıl hareket edeceğini de bilmiyordu, bir an ellerini göğsüne dayayıp öylece kalakaldı.

"Bö..." dedi dudaklarını yalayıp. "Böyle daha iyi... Kontrol senin elinde olsun! Çünkü ben kendime güvenmiyorum, canını yakabilirim. Ve seni o kadar özledim ki..." dedi karısının kızarmış yanağını okşayıp göğsünü avuçlarken, "Bunu fark etmem uzun sürebilir!"

Asmin kocasının üzerinde oturmuş ona şaşkınca bakıyordu. Ellerini onun sert göğsüne dayamış, ne yapacağını düşünüyordu. Bunu daha önce hiç denememişlerdi ki! Pars parmaklarının arasına sıkıştırdığı göğsünün ucunu çekiştirerek, "Hadi..." diye buyurdu. Asmin

ürkekçe dudaklarını yaladı. "Ama ben bunu yapamam. Ben..." Yutkundu. Utanmaya da başlamıştı artık. Az önceki cesareti nereye gitmişti ki? Pars gülümsedi. Bu sabırsız bir gülümsemeydi! Karısının göğüslerini ellerinin içine alıp, şehvetten kararmış gözlerini gözlerine mıhladı. "Ben sana gösteririm merak etme, ne yapacağına karar versen iyi olacak. Sabrım kalmadı."

Geceyi birbirine dolanmış kollar, ihtirası tükenmeyen öpücüklerle geçirdiler. Birbirine doyamayan iki âşık, ayrı geçmiş onca zaman ve tükenmeyen bir arzu içinde boğuldular. Sabah geç kalkıp, kahvaltıyı eski mutlu oldukları günkü gibi hatta Güllü Hanım'ın nemli gözleriyle onları izlemesi eşliğinde yaparak, hayır dualarını da yanlarına alarak yola düştüler.

Asmin günün yorgunluğuyla esneyerek, kafasını arabanın koltuğuna dayadı. Hâlâ aç aç bakan özlem dolu bakışları yola bakan kocanın üzerindeydi. Bir daha esnediğinde, elini ağzına kapayıp kendine gelmeye çalıştı. Gece uykusunu hiç alamamıştı ve bugün doktor randevuları vardı. Kahretsin, rezil olacakları kesindi ama nedense utanmıyordu.

Pars, gözlerini bir anlığına ona dalgınca bakan kadına çevirip, yüzünü hülyalı gözleriyle seyreden karısına göz kırptı. Asmin dudaklarını bükerek, "Doktor bize kızacak," diye masumca şikâyet etti.

"Bence anlayışla karşılayacak."

Asmin kocasına dudak bükerek, "Bunu nereden biliyorsun?" diye masumca sordu.

Dudaklarının kıyıları haince kıvrılan Pars, "Çünkü daha önce bunun zararı var mı diye sormuştum!" dediğinde Asmin başını kaldırarak, "Ne ara?" diye sordu sonra cırlayarak, huysuzca burnunu büktü bu fikre. "Bu çok utanç verici! Onlara, şey yapacağımızı mı danıştın? Ben şimdi o doktorun yüzüne nasıl bakacağım?"

Arsız herif genişçe sırıtarak, "Her zaman nasıl bakıyorsan," deyiverdi.

Somurtan Asmin "Ya... Sen bunu sormaya nasıl cesaret ettin?" diye azarladı onu. "Ve bunun uzun..." derken durdu. Düşündüğü şeyle apansız dudakları yukarı kıvrıldı. Bocaladığında yaptığı gibi dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Yani, sen de bu ayrılığın uzun sürmeyeceğini biliyordun öyle mi?"

Pars totem tutar gibi gülümsedi. "İnan bana sabrımın sınırlarında geziyordum. Ve her an bir köşede sana saldırabilirdim. Bunun için kendimle nasıl savaştım biliyor musun?"

Ve az sonra Pars arabayı hastanenin otoparkına soktu. Yüzünü buruşturan Asmin arabadan indiğinde, Pars elini karısına uzattı. Asmin kafasını kaldırıp hastaneye şöyle bir baktı. Derin bir nefes aldı. Bugün heyecanlıydı, çünkü bebeğinin cinsiyetini öğreneceklerdi. Yani o öğrenecekti. Kocasından hemen bu işe olur vermesini beklemiyordu, nasılsa zamanla alışacaktı. Üstelik bu konu hakkında konuşmaya vakitleri olmamıştı. Onun düşüncelerini bilmiyordu. Bebeklerinin cinsiyetini merak edip etmediğini de... Aklında deli düşünceler dolaşırken, el ele doktorun odasına doğru yürüdüler.

Ebru Hanım, yani doktoru başından beri ona çok destek olmuş, kocasının tepkilerinin normal olduğunu, yavaş yavaş bu durumu alışabileceğini söylemişti. O söylemişti de Asmin inanmamıştı. Galiba haklıydı. Ve Pars yavaş yavaş bu duruma alışacaktı. Pars doktorun kapıda bekleyen hostesine yaklaşıp, yine o eski otoriter ve soğuk sesiyle, "Bizim Ebru Hanım'la randevumuz vardı," dedi.

Adamın suratsızlığına alışık olan genç kız, "Biliyorum efendim," dediğinde gözlerini Asmin'e çevirip, "Sizi çok iyi gördüm Asmin Hanım. Işıldıyorsunuz bugün," diye keyiflendirdi yeni anneyi.

"Teşekkürler Lara..." dedi Asmin kocaman gülücükleriyle. Hamileliğin ilk zamanlarında, haftada bir geldiği tahliller için buraya geldiği dönemler olmuştu ve neredeyse herkesi tanır hale gelmişti. Yanına kim gelse sohbet ediyor, hatta bazı hastalarla bile ahbap çıkıyordu. Pars güldü karısının bu sıcakkanlı haline ve bir kez daha gurur duydu. Kapı açıldığında, güler yüzlü Doktor Hanım hastasıyla birlikte dışarıya çıktı. "Bu ilaçlar seni rahatlatır, her şey yolunda merak etme," diyordu teskin eden sözleriyle yine.

"İyi günler Ebru Hanım, içim rahatladı," Demişti hastası kocaman gülerek.

Asmin yanından geçen kadının karnına sevgiyle baktı. Belli ki son aylarındaydı ve yakında Asmin de o şekilde kocaman bir göbekle gezecekti.

Ebru Hanım da bunu fark etmiş olacak ki gülümseyerek, "Son ayında, ayaklarına biraz fazla kramp giriyor. Magnezyum eksikliği var. Bu aylarda normal," dediğinde bakışlarını üzerinde biraz değişim gördüğü çifte çevirdi. "Buyurun içeri geçelim Asmin Hanım."

Asmin doktorun arkasından içeri girdiğinde, içinde garip bir kırgınlık vardı yine. O tanıdığı sahipsizlik duygusu. Kocası yanındaydı ama yanında olmayacak, en güzel anı kaçıracaktı.

Doktor masasına oturup bilgisayar ekranına bakarak, "Nasılsınız? Bir şikâyetiniz var mı?" diye ilgiyle sordu.

"Yok, Ebru Hanım, bulantılarım da azaldı. Hatta yok denecek kadar az."

"Hımm, buna sevindim. İsterseniz kilonuza bakalım. Basküle çıkar mısın?"

Asmin çantasını kalktığı koltuğa bırakıp tartıya çıktı. Doktorun hostesi yanına yaklaşıp, "60 kg Ebru Hanım," diye not düşmesini sağladı.

"Bu çok güzel Asmin, beş ayda dört kilo, çok iyi gidiyoruz."

Bu habere memnun olmayan Pars kaşlarını çattı. "Bu az değil mi? Çok zayıf. Bazen içinde bir bebek taşıdığına inanamıyorum. Kemikleri sayılıyor hâlâ..."

Doktor sandalyesinden kalkıp Asmin'e yaklaşırken, "Hayır, Pars Bey. Bu çok normal... Doğuma kadar eğer böyle giderse, on bir ya da on iki kilo alacak demektir. Bu da çok güzel; hem kendisi için, hem bebek için. Şimdi kolunuzu açın da tansiyonunuza bakayım." Asmin kolunu doktora uzatıp, aleti taktırdı. Ölçüm yapılınca, "Tansiyonunuz biraz düşük. Yorgun muyuz biraz?" dedi kaşlarının altından.

Asmin kızararak sıvadığı kolunu aşağı indirip, çekinerek, "Gece biraz uyuyamadım," dedi kelimeleri ağzının içinde geveleyerek.

Dudaklarını tatlı bir gülümsemeyle büken Doktor, anlayışla tebessüm etti. "Abartılacak kadar bir şey yok. Çok düşük değil," dediğinde uyararak, "Ama uykunuza dikkat edin. Bu sizin durumunuzdaki hastalar için çok önemli, hadi bebeğimize de bir bakalım," diye direktif verdi.

Asmin bakışlarını ultrason odasına çevirdiğinde, yüzündeki renk çekilmişti. Kocasına bakmaya cesareti yoktu. Ona *gel* de diyemezdi. Huzursuzca hostesin peşinden ilerledi. Doktor ultrason odasındaki sandalyesine geçip, Asmin'in sedyeye yatmasını beklerken, hastasının gömleğinin karın kısmını yukarıya sıvamasına yardım ediyordu. Kaşlarını kaldırıp, "Güllü Hanım bugün yok mu?" diye sordu merakla. O yaşlı kadının zekâsına ve düşündüren cevaplarına bayılıyordu.

"Yok," dedi Asmin başını geriye atarken. "Bu kadar heyecana dayanamam diye hayıflandı. Ama ben biliyorum, bu anın bizim için özel olmasını istediğinden gelmedi. Gelse daha güzel olacaktı ama inat işte." Gülümsedi. "Bugün cinsiyeti öğreneceğiz değil mi?"

Doktor jele uzanırken, "Bakalım bebeğimiz gösterecek mi?" diye gözlerini devirdi.

Kapı açıldı ve kocası kapının yanında belirince, Asmin bir an donup kaldı. Normalde doktor seslenmeden odaya hayatta girmezdi. Yutkunarak gözlerine baktığında, Pars gülümsüyordu. Ona cesaret ve huzur veren ifadesiyle hem de. İlk defa ultrasonda birlikte, bebeklerini izleyecektiler. Heyecanlandı. Bunu fark eden Doktor "Annemiz çok heyecanlı Pars Bey... Tahminlerimiz hâlâ devam ediyor mu?" diye arayı yumuşatmaya çalışarak sordu. Asmin kocasına baktı ve güvensiz bir duruşla cevap vermesini bekledi. Tabii yine çıkmazsa!

"Sağlıklı olsun. Fark etmez," dediğinde Pars, Asmin kirpiklerini kırpıştırdı.

Doktor karnına jel sürüp, ultrason aletini göbeğinde oynatmaya başladı. Asmin'in gözü ekranda, kalbi göğsünde deli gibi atarken, heyecandan bayılmak üzereydi. İşte tam da o an da, elinin üzerindeki güçlü, sıcak elleri hissetti. Kafasını bakmakta olduğu ekrandan şaşkınca kocasına çevirip, irice açtığı gözlerindeki sisle baktı.

Pars elini tutmuş, o da tıpkı kendi gibi heyecanla ekrana bakıyordu. Gözleri dolu dolu olan Asmin, zaten ağlayacak yer arıyordu.

Ebru Hanım bu sefer ölçüleri aldıktan sonra bir değişiklik yaptı. Hınzır gözlerini Asmin'e çevirip "Onu renkli olarak görmeye hazır mısın?" diye apansız sordu.

Asmin heyecanla ekrana baktı. "Ne yani, artık görebilir miyim?"

"Tabii, bakın işte bebeğiniz burada," dedi gülerek.

Asmin ekrana büyülenmiş gibi bakıyordu. İrice açtığı yeşil gözlerinin üzerine buğu çökmüş, parlak yaşlar kirpiklerine kadar ulaşmıştı. Duygulandı. Zaten dolan gözleri yavaşça kendini bıraktı.

"Bebeğim. Merhaba," dedi heyecanla fısıldayarak. Kocasının sıkıca tuttuğu eline tırnaklarını geçirmişti. Doktor kalp atışlarının sesini açınca Pars irkildi. Şaşkınca bir hata yapmış gibi bir adım geriledi. Asmin onun bu haline kıkırdarken Ebru gülümseyerek baktı.

Pars yutkunarak, "Ne oluyor?" diye sordu ama gözleri yuvalarından

neredeyse dışarı çıkacak kadar büyümüştü.

Asmin neşeyle, "Korkma şaşwaz, bebeğimizin kalp atışları o," dedi gülerek. "Ne kadar hızlı değil mi?" diye sordu.

Pars kafasını aşağı eğip, kısık gözleriyle ekrana dikkatle bakıyordu. Ekrandaki bebek görüntüsü biraz tuhaf olsa da, yine de onların bebeği, orada öylece görünüyordu. Uzun parmaklarını ağzına almış, arada tekmeler savurarak sanki yüzüyordu. Asmin elini ekrana uzattı. Sanki uzansa bebeğine dokunacakmış gibi, "Merhaba bebeğim. Bak bu baban," diye mırıldandı kısık sesiyle.

Ebru Hanım gülerek, "Bakın..." dedi dingin bir sele. "Oğlunuz da size merhaba diyor."

İkisi birden aynı anda atılıp, "Erkek mi?" diye sorunca, şaşkın çifte bu sefer gülen doktordu.

"Evet. Bir erkek bebek sahibi olacaksınız."

Asmin heyecanla hıçkırarak ağlamaya başladı, Pars sedyede yatan karısına yaklaşıp, gözlerini bir an olsun ekrandan çekmeyerek, suratını ellerinin arasına aldı. Onun da karısına sevgiyle bakan gözleri, şimdi dolu doluydu. "Aşkım... ağlama bak oğlumuz üzülür," dediğinde şakağına küçük bir öpücük bıraktı.

Doktor tebessümle kafasını sallayarak, yanlarından ayrılıp onlara biraz zaman verdi. Asmin hazırlanıp tekrar doktorun odasına geçtiğinde, Pars hâlâ şaşkınca karnına bakıyordu.

Doktor ekrana bakarak, "Şimdi sana kullanman için bazı ek ilaçlar daha yazacağım. Diğer doktor arkadaşlarımın görüşüne göre her gün insülin kullanman gerekiyor. Bunları göbekten vuracaksın. Bunun için hastanede, iki saat eğitim alman yeterli." Bakışlarını hastasına çevirip, "Asmin, sakın korkma! İğneler ufacık ve bebeğine zarar vermez." Genç annenin bu iğnelere hazır olmadığını yüzündeki beyazlamadan anladı ama yapacak bir şey yoktu.

Doktorun uzattığı reçete havada asılı kalınca, Pars hızla uzanıp alırken, "Ben de alabilir miyim bu eğitimi? Asmin alışana kadar destek olurum," diye sordu anlayışla.

"Bu gerçekten çok iyi olur Pars Bey. Zira anneler genelde bebeklerine zarar vereceklerini sanıp iğneyi yapamıyorlar. Bu da daha kötü sonuçlar doğuruyor. Ben de şimdi bunu diyecektim. İğneleri sizin yapmanız çok daha iyi olur. Özellikle de Asmin için bu iğneler çok

çok önemli." Asmin'e baktı, "Her gün göbekten vurulacak, muntazam olarak her gün. Anlaştık mı?" diye tekrarladı.

"Evet."

Asmin'in sevinci işte şimdi katmerlenmişti. Aylar sonra ilk defa her şey bu kadar rayına oturmuştu. Kendini huzurlu ve mutlu hissediyordu. Kocasıyla el ele geldikleri hastaneden, yine el ele çıkıp arabalarına doğru yürüdüler. İçi içine sığmıyordu. Zaten arabaya binene kadar annesini aramamak için zor sabretmişti. Telefonu eline aldığında, Pars gülerek arabayı çalıştırdı. Başını sallayarak, "Ben de ne zaman arayacak diye bekliyordum," deyip sataştı ona.

Asmin nazlıca omuz silkeleyip, "Ne yapayım, çok heyecanlıyım. Sen değilsin galiba?" diye iki arada bir derede sordu. Bunu sorarken gerçekten merak ederek cevap bekliyordu. Pars sahiden kabul etmiş miydi bebeklerini diye içinde hâlâ bir kuşku vardı. Ya sadece iyi olması için öyle davranıyorduysa...

Adam yandan bir bakışla, onun tedirginliğini anlayarak, uzanıp karısının yanağını okşadı ve çenesini tutarak başını kendine yaklaştırdı. Dudaklarını alnına bastırıp, "Bu çok güzel bir şey, bizim oğlumuz olacak. Senin bir parçan... Aşkımızın meyvesi," dedi yutkunarak. Biraz duraksayıp, "Onu seviyorum Asmin. Korkma artık, bebeğimizi seviyorum. Ben, ne sana ne de ona karşı sevgisizim. Sizi bu hayattaki her şeyden çok seviyorum. Ben..." Biraz duraksadı. "Ben kendime kızıyorum, eğer korunmayı akıl edebilmiş olsaydım. Şimdi böyle..."

Asmin parmaklarını hemen dudaklarına kapadı. "Eğer bunu yapsaydın, belki de hasta olduğumu hiç öğrenmeyecektim ve bir anda hastalanıp ölecektim. Ne olduğunu ve nasıl olduğunu anlamayacaktık bile. Aşkım, eğer bebeğimiz olmasaydı, bunu nasıl öğrenecektik? Her şerde vardır bir hayır. Hadi artık bunları düşünme," diyerek kocasının dudaklarına öpücük kondurdu. "Ben hamile bir kadınım ve biraz şımartılmayı hak ediyorum Pars Bey! Ve bu işe hemen bugün başlıyorsunuz, tamam mı?" diye buyurdu.

"Olur, oğlumun annesi..."

Pars gülerek arabayı çalıştırdı. Asmin elindeki telefona çok sonra bakarak, telefondan gelen sesle irkildi. Yüzü kızararak dudağının kıyısını dişledi. "Annemi aramıştım, açık unutmuşum," dediğinde telefondaki ağlamaklı ses şimdi de keyifle gülüyordu. Gerçi gülüyor mu, hıçkırıyor mu o da belli değildi ya!

"Ben de beni ne zaman hatırlayacaklar diye merak ediyordum! Tamam tamam bir şey duymadım, siz devam edin. Ay benim bir oğlum daha mı olacak? Bir tane daha ha! Gidip bizim kızlara haber vereyim," dediğinde şaşkınca, arabadaki kahkaha sesleri perde perde yükseldi. Bu öyle güzel bir tepkiydi ki, Asmin bunu uzun zamandır gerçekten özlemişti. Mutluluk bu muydu? Buysa eğer kaybetmek istemiyordu.

Bilmiyordu ki Asmin, mutluluk dediğinin kuş misali olduğunu... Ve kanatlarını açtığında, geriye sadece hüzün kaldığını... Bilmiyordu!

Tarif edemediğim bir acının tesellisini arıyorum.

25. BÖLÜM

3 AY SONRA

"Ee, ne diyor?"

"Annem çok süslenmesin diyor!"

"Laf..." dedi Asmin burnunu kıvırarak. "Bu senin uydurman ve dalga geçme..." Nazlıca huysuzlanarak, "Başka ne diyor?" diye sordu.

Pars kulağını biraz daha yasladı karısının karnına. "Anlamadım, sesi çok boğuk geliyor! Bir de su sesi, sanki içeride yüzüyor gibi. Havuz keyfi mi yapıyor acaba? Evlat içeride misin?"

"İçerideyim baba..." dedi sesini incelten Asmin kıkırdayarak. Gözlerini kırpıştırdı kocası, elini karnının üzerinde dolaştırınca. "Başka ne diyor, bırak suyu sesi."

Muzırlığın peşinde olan Pars ellerini karısının eteğinin altına sokup, yaramazca bacaklarına dokundu. "Duymuyorum," dedi homurdanarak ve eteğinin ucunu kaldırıp başını içine sokmaya çalışarak söylendi. "Şunun altından dinleyeyim belki duyarım."

Asmin gülerek eteğini aşağı indirip, çekiştirerek düzeltmeye çalıştı. "Ya, annem gelecek şimdi. Uslu dur. Hem gideceğiz, üzerimi kırıştırma. Ben kaç saatte hazırlandım biliyor musun? Bu göbekle giyinmek ne kadar zor!"

Asmin mırıl mırıl sesiyle söylenerek camın önünde duruyor, Pars da yere diz çökmüş, kulağı karısının koca karnında oğluyla konuşuyordu. Aradan geçen aylarda Asmin fazla kilo almamasına rağmen, karnı kocamandı. Tıpkı ikiz taşıyor gibiydi. Bu aralar edindikleri tek

eğlenceleri ise, bebeklerinin tekmesini hissederken onu dinleyip, şakalaşmaktı.

Pars'ın avucunun içinden kayan ayak, birden yok olup tekrar sert bir tekmeyle meydana çıktı. Karısının karnındaki şişlik rahat bir şekilde yayıldı ve elinin altında ayağının kabartısını hissederken, "Bak yine vurdu. İşte bir daha, bu çocuk çok güçlü olacak annesi," diye gururla söylendi.

Kocasının saçlarını okşayan Asmin, "Babası gibi... Ayrıca çok da yakışıklı olacak," diye gururlandı.

Bebek tekrar hareketlendi. "Baksana bugün çok hareketli, hiç durmuyor!" dediğinde Pars, dudaklarını karısının karnına yaklaştırıp arsızca konuşmaya başladı. Duyduklarıyla yüzü kızaran Asmin kocasının kafasını ittirerek, "Pars, bak çocuk bile sıkıldı senin muhabbetinden, öyle şeyler söylenir mi? Aaa, ne ayıp! Bakma sen babana oğlum, hele bir denesin birlikte yolarız saçlarını," diye kendine destekçi arayışına girdi.

Ama karısının fikirlerine tamamen muhalefet olan adam, "Asıl sen annene bakma oğlum, hele bir büyü, birlikte kız tavlamaya gideceğiz daha. Ah ne vuruyorsun!"

"Hele bir çık... Gidişinin dönüş yolları kapanınca, görürüm ben senin havanı. Pis sapık!" diye kızgın Asmin gücenerek kafasına cidden sert bir tepkiyle vurdu. "Senin o kafanı gövdenden ayırırım adam. Çek ellerini oğlumun üzerinden, çocuğun psikolojisini bozuyorsun. Arsız." Karnını okşayarak bakışlarını göbeğinin üzerinde gezen ellerine çevirdi. "Bakma sen babana anneciğim, sen gidip gezeceksin, o dizlerimin dibinden ayrılmayacak. Ayrıldığı tek an, kafası gövdesinden olacak!"

"Hah iste karıcığım, en zevk aldığım yer dizlerinin dibi zaten. Niye ayrılayım, ben oğlum için dedim yoksa art niyetim varsa akşama kuru fasulye yiyeyim."

"Hiç boşuna kıvırmayın Pars Bey, senin gözün dışarı kaymaya başlamış bile," derken ağlamakla büzülen dudakları, dolan yeşil gözlerine küsen yüreği, nazlıca çekti bedenini onun yakınlığından. "Tabii, ben kilo aldım, çirkinleştim değil mi?"

"Hoppala!" dedi Pars kaşlarını çatarak. "Bak nereye geldik yine? Şaka yaptığımı biliyorsun Asmin, hemen arazi olma... Ya senin şu konuları çarpıtma mantığına hayranım. İnsanı ipe götürürsün. Ben sadece lafın gelişi öyle dedim, hem babam da bana öyle dedi küçükken. Annem senin gibi davranmazdı. Hatta gülerdi."

Asmin arkasını dönüp nazlıca omuzlarını düşürdü. "Söyle... söyle... Çekinme. Ben kilo aldım, çirkinleştim, artık çekici de değilim. Sen de hemen genç kızların hayalini kurmaya başladın baksana, oğlunu bahane etme."

Pars ciddi bir suratla doğruldu yerden. "Ya valla öyle değil. Aşkım ben senden başkasını ne yapayım? Bu halin o kadar güzel ki, çok tatlı duruyorsun. Kalçalarına bayılıyorum, sonra göğüslerine de... En çok şiş karnına bayılıyorum, orada bizim derin çalışmamızın ürünü var değil mi?"

Asmin'in omuzları sarsılınca hıçkırarak, Pars kendine kızıp söylenerek yanına yaklaştı. Onun duygusallaştığını hep unutuyordu. "Aşkım valla senden başkasına bakmam. Hem bakarsam iki gözüm kör olsun. Ayağım topal, kolum kırık, saçım dökük olsun, göbeğim bile olsun."

Asmin'in omuzları daha fazla sarsılınca, onu teselli etmek için önüne geçti. Asmin daha fazla dayanamayıp kahkahayı basınca da azarlayarak, "Sen beni öldürecek misin kadın? Böyle şaka mı olur? Seni ağlattım diye kalp krizi geçiriyordum neredeyse."

Asmin yaramazca kocasına dil çıkarırken, eliyle gözlerinin altını kuruladı. Makyajı bozulmasın diye gözlerini kırpıştırmaya başladı.

"Neymiş... Düşünürken bonkör, konuşurken cimri davranacakmışsın. Hem ben sana güveniyorum, neden şüpheleneyim ki? Ama sen her seferinde tava geliyorsun. Çok komiksin, saçlarına nasıl kıyarsın, hele bacaklarına, ah Pars sen çok tatlısın, bir de göbeklenecekmiş."

Pars sırnaşan bir çapkınlıkla yılışarak yaklaştı. Erkek değil miydi işte? Yelkenler hemen fora oluyordu. Karısını kollarına aldığında, Asmin gözlerinin içine bakarak, "Demek beni tatlı buluyorsun." diye sordu keyifle kocasına.

Pars burnunun üzerine ufacık bir buse koydu dudağına. "Tatlı, acı, zehir, şekerli, bazen de ekşi..."

"Bu nasıl terim? Ben yemek miyim?"

Pars karısına sarılıp yüzünü boynuna gömdü. Kokusunu içine derince çekerken biraz genişlemiş bedeni kollarının arasına sıkışmıştı. Kulağının hemen dibine dudaklarını dokundurup, "Sen hayatsın Asmin, hayata dair tüm tatları sende buluyorum. Aşksın... Sadece tatlı yersen sıkılırsın, acı yersen sıkılırsın ama hepsinden yersen hiç

sıkılmazsın. Ben de sende hayata dair her tadı buluyorum. Sen yaşamın ta kendisisin." Biraz daha sokuldu, "Tabii karnının izin verdiği kadarıyla."

Asmin gülerek kocasına, "Size hamilelik pek yaramadı Pars Bey, benden fazla göbek yaptınız. Her yorumunda yemek tarif eder oldun. Ne obur şey oldun sen böyle, açgözlü..."

"Sana doyulur ya..." diyen Pars burnunu burnuna sürtüp, dudaklarına öpücük kondurdu. Sadece öpüp geri çekilecekti. Ama Asmin'in dolgunlaşan dudaklarının tadını alınca, kendini kaybetti. Öpüşünü derinleştirdi. Tâ ki arkadan gelen, "Öhö öhö!" diyen uyarıcı sese kadar... Kendini karısının kollarından zor da olsa ayırıp, biraz mahcupça arkasına baktı.

Güllü Hanım hayıflanır bir edayla kafasını sallıyordu. "Sen iyice gemiyi azıya aldın oğlum. Odan yok mu senin?"

"Valla gelinin üzerime atladı ana! Dedim ona anam gelir, ayıp burada olmaz diye ama dinlemiyor. Çok edepsiz, çok!"

"Ben mi?" dedi Asmin.

"Yok ben, bir de üste çıkıyor arsız..." dediğinde Pars, rengi değişen Asmin içine çektiği nefesiyle boğuluyordu. Kıpkırmızı yüzünü aşağıya eğmiş, kaimvalidesinden hariç her yere bakıyordu. "Bittin sen Pars..." dedi dişlerinin arasından.

Pars arsızca yanağına sokulup, iştahla öpücük bırakırken, "Sen benim üzerime düştüğün gün benim kefenim biçildi Zümrüt Kuş. Ben o gün zümrüt gözlerine düşüp, kalbinin kafesine hapsoldum."

Ve bu sözlerle Asmin'in bacaklarındaki dermanı kesildi. Pars kolunu karısının boynuna dolayıp başını kendine çekti. Burnunu saçlarına sürterek, "Hâlâ kalbini hızlandırıp, bacaklarının bağını çözmek ne kadar güzel gelin hanım," diye ciddi ama yarı alayla söylendi.

Pars niyeti bozarken, Asmin kızarmasına rağmen gülüyordu.

Âşıkların onu unutup yine birbirlerine odaklandığını gören Güllü Hanım gülüşünü saklayarak arkasını döndü. "Arsız kediler gibisiniz. Mart ayı da geçti ya neyse..." dediğinde Pars kıpkırmızı suratıyla "Bu evin tüm kadınları ittifak kurmuş bana karşı, siz oğlum gelince ittifakı görürsünüz," diye ortamı hafifletip lafı kıvırmaya çalışıyordu.

Güllü Hanım koltuktaki çantasını aldı. "Hadi hadi çok konuşma. Eğer biraz daha geç kalırsan Berfin'in çenesinden kurtulamazsın, asıl ittifakı o zaman yaşarsın sen.

Pars Asmin'in elini tutup yavaşça kapıya doğru yürüttü. "Aman Allah korusun! O cadının diline düşeceğime, köprüden düşerim daha iyi..." dedi.

Berfin'in hamile olduğunu öğrendiler ve bu güzel haberi kutlamak için bir restoranda yemek yemeğe karar verdiler ama asıl sürpriz Pars'tan gelmişti. Ve diğer büyük sürprizi Güllü Hanım vermişti öğle yemeğinde.

İkiliye bakıp apansız, "Cesur evleniyormuş," demişti ve Asmin gülerek, "Ha o mu? Ben de bir şey diyeceksin sandım anne. Sen ilacını almadın zahir. Düğün hazırlıkları başladı ya, uzun süre nişanlı kalacak hali yoktu zaten. Kaç zamandır da çıkıyorlardı," dediğinde Güllü Hanım kaşlarını kaldırarak şaşkınca, "Cidden mi? Asel ve Cesur sevgili miydiler? Bize hiç çaktırmadı Asel, sadece Cesur'la evlenme kararı aldıklarını biliyorum," dediğinde şok geçiren Asmin'in elindeki bardak yere düşerken, ağzındaki suyu kadının yüzüne püskürttü.

"Asel mi?"

Yaşlı kadın yüzündeki suyu homurdanarak temizleyip, "İyi ki Asel dedim, Leydi Diana desem doğururdun herhalde!" diye yüzünü temizledi.

Asmin panik halde, önce abisine telefon açıp acil bir bilgi aldı.

Abisi olanları anlattığında ise şoku üzerinden bir süre daha atamamıştı. Asel ve nişanlısıyla düğün hazırlığındaki abisi... Hâlâ inanamıyordu. Nişan bozulmuş ve Asel için düğün kurulmuştu.

Asel'in telefonu kapalı olmasa, asıl havadisleri ondan alırdı ama şu anda durumunu tahmin ediyordu. Handan Hanım kesin gözetim altına alıp, bu işi millete duyurmadan, tıpkı kendi düğünü gibi el altından halletmeye çalışıyordu.

Aslında her ne kadar bu kötü olay karşısında üzülse de, Asel adına seviniyordu. Abisi adına ise ne düşündüğünü hâlâ bilmiyordu. Sonuçta başka bir kadınla evlenmeyi düşünürken, tam tersine kardeşi bildiği bir kızla evleniyordu. Nişanlısını çok tanımıyordu ama iyi anlaştıklarını ve uzun süredir birlikte olduklarını biliyordu. Hiçbir zaman sevgilisi gözüyle düşünmediği bir kızla nasıl olacaktı şimdi?

Asmin'in içi buz gibi oldu. Ne olursa olsun onlar için en iyisi olmasını diledi Mevla'dan. Herkes onlar kadar şanslı olmayabilirdi! Sevsin istedi, abisi Asel'i çok sevsin.

Ve bu geceyi Berfin için iyi geçirmeyi düşünerek, kızın en güzel gecesine özenle hazırlanmıştı. Üzerinde ekru şifondan, üzeri göğsüne kadar oturan, altında dizlerine kadar serbest kalan uçuş uçuş elbisesiyle, hamile peri kızı gibi duruyordu. Gözlerini öne çıkaran yeşil sürmesi, dolgunlaşmış pembe dudakları, zaten kilo aldığı için pembeleşen yanakları ile o kadar güzel duruyordu ki, Pars onu dışarıya çıkarmamayı bile geçirmişti bir ara aklından. Çok güzel bir kadındı Asmin, efsunlu bir peri gibi masum ve çekici...

O sırada aynı fikri taşıyan Asmin'in düşünceleri de kocasının bir benzeriydi.

Kilo aldığı için çirkinleştiğini sanıyordu ama aslında gerçekten hamilelik ona ayrı bir hava katmıştı. Pars'ın üzerindeki beyaz gömleğin geniş göğsünde gerilmesi, kaliteli ceketin heybetli omuzlarında muhteşem durması canını sıkıyordu. Adamın filinta boyuyla salındığını gördükçe, kıskançlıktan deliriyordu. Altına giyindiği lacivert pantolonu ve jilet gibi ceketiyle bu adam yanında manken gibi salındıkça, heybetli vücudu da ben buradayım dedikçe bacaklarına tekme atıp sakat bırakası geliyordu. Böylece dizinin dibinde doğurana kadar güvende olurdu. Kocası albenisiyle yanında salındıkça, Asmin'in canını sıkılıyordu çünkü nereye gitseler tüm kadınların gözü onun üzerine kayıyordu ve Asmin hırsından deliriyordu.

Cesur ve Asel hakkında edilen sohbetle biten kısa yolun ardından, Pars aracı restoranın önüne çekti. Anahtarı valenin alması için kontakta bırakarak indiğinde, Asmin kapısını yeni açıyordu. Asmin'e elini uzatıp, yavaşça çıkmasını sağladığında, ikili birbirine bakıp gülümsedi. Annesi de arabadan çıkınca, hep beraber konuşarak restoranın görkemli kapısından içeri girdiler.

Kapıda bekleyen vestiyere, Asmin üzerindeki ceketini teslim ettikten sonra kocasıyla el ele onları masada bekleyen arkadaşlarına doğru yürüdüler. Güllü Hanım kulağında telefon, Handan Hanım'la yine ittifak kurmuş gelecek olan düğün için kafa patlatıyordu.

Asmin masaya yaklaşınca, Berfin sevinçle ayağa kalktı ve arkadaşına atladı. "Hoş geldin canım."

Asmin kollarını arkadaşına dolarken, "Berfin, çok sevindim bu habere, demek teyze oluyorum," diye çenesini boyun köküne yaslayıp sımsıkı sarıldı.

Asmin geriye çekildiğinde, Berfin kafasını sallayıp, arkada bekleyen Güllü Hanım'a uzandı. Yaşlı kadına da sevgiyle sarılınca, "Sen de hoş geldin Güllü teyze," diye mırıldandı.

"Hoş buldum kızım. Allah analı babalı büyütür inşallah."

"Âmin teyzem, hadi oturalım."

Onlar masaya otururken, Pars'la Aral birbirilerini kucaklayarak, "Demek amca oluyorum ha, bu güzel haber. Bir de oğluma beşik kertmesi gelirse dokunmayın keyfime," diye neşeyle alay etti ve Berfin çatık kaşlarıyla lafa dalıp, "Allah yazdıysa bozsun! Seninle dünür olmak mı? Hah!" dediğinde herkes bir ağızdan gülmeye başladı.

"Ya erkek gelirse..." diye zekice bir fikir atınca ortaya Asmin, Berfin kıkırdadı. "Onu da alacak mısın oğluna babası?" diye alay edince, Pars'ın yüzü birden değişti. "Tertip senin hatun hamile olunca beynini evde mi unuttu?" diye huysuzlandı.

Asmin kıkırdayarak kocasının koluna dokunup, "O zaman da tertip gelir, aynı babaları gibi..." diye ortamı yumuşattı.

"Haberleri buraya gelirken duydum kuzum. Eee? Abinle konuştun mu? Ben Asel'i aradım ama telefonu kapalı. Teyzemi aradım, o da hiçbir şey demedi malum bilirsin çok ketumdur bu konularda ve ayrıca fazla tutucu... Aslında keşke sen gelmeseydin. Üzülmezdim," dediğinde Asmin uzandı ve Berfin'in elini tuttu. "Gelmesem ne olacak! Zaten yarına kadar yola çıkamayacağız, evde kendimi kurarak kalacağıma burada birlikte kurarız daha iyi," diye burukça gülümsedi. Aslında nasıl da merak ediyordu olayın iç yüzünü. Abisinin canı sıkkın olmasa beynini yer öğrenirdi ama abisi telefonda bile kestirip atmıştı konuyu. Asel nasıldı acaba? O zalim amcaları duymadan konu kapanırdı umarım eğer duyarlarsa, işler daha kötüye giderdi."

"Asmin iyi misin?" dedi Berfin düşüncelice masaya bakan arkadaşına. Asmin bakışlarını yüzüne çevirince, "Eee Zümrüt Kuş, asıl sen nasılsın? Az bir zaman kaldı doğuma, heyecanlı mısın?" diye konuyu değiştirdi.

Aklına bebeği gelince, "Ohhh... Hem de nasıl!" dedi heyecanla. "Çok az kaldı kuzum. Aylar ne çabuk gelip geçti. Geçmez sanıyordum, bir çırpıda geçip gitti. Şimdi geriye günleri saymak kaldı."

"Öyle olur kızım, bir de bakarsın okulunu bitirmiş, meslek sahibi olmuş, evlenmiş. Pars'ım daha dün çocuktu, şimdi çocuğu olacak...

Ömür çok kısa, bitiyor da hiç anlamıyorsun!" dedi içlice Güllü Hanım. Asmin kırık bir tebessümle gülümsedi. Kimseye belli etmese de içinden geçen şeyler başkaydı. Korkuydu yaşadığı. Ya gerçekten de annesinin bu saydıklarını göremezse diye düşünmeden edemedi. Günler yaklaştıkça kimseye belli etmiyordu ama aslında ölmekten deli gibi korkuyordu. Oğlunu görememekten, onu kendi eliyle büyütememekten, göğsüne dayayıp sütünü verememekten, ağladığı geceler uyanıp göğsüne çekememekten... Oğlu, onun canı... Sünnet olacaktı, okula gidecekti, okulun ilk günü belki ağlayacak gözleri annesini arayacaktı. Korkacaktı. Âşık olacak, *anne seviyorum* diye haykıracaktı. Asmin üzüldüğü geceler saçlarını okşayacak *geçecek oğlum* diye ona güç olacaktı. Asker olacaktı, mezun olacaktı, sakalı çıkacaktı. Peki ya Asmin? Onun için ölümü göze alan annesi? Bunları görebilecek miydi? Her sayılı gün eksildiğinde daha çok dua ediyor ve bazen kimseye görünmeden gizlice ağlıyordu. Özellikle geceleri, herkes uyuduktan sonra sessizce yatağından çıkıyor, camın önüne geçip dizlerinin üzerinde Allah'a yalvararak onu evladına bağışlaması için, canını bedeninde bırakması için dua ediyordu. Ve bilmediği, arkası dönük horlayarak uyuduğunu sandığı kocasının, bu yakarmaları duyup, içi yanarak gizlice gözlerinden yaşlar akıtmasıydı. Bekliyorlardı. İkisi de bekliyordu ve bu derin bekleyiş beklemelerin en zoruydu. Güçlü görünmek bir oyunsa bunu ikisi de çok iyi yapıyordu. Bir annenin ölüme kafa tutan kalbiyle baş etmesi hiç kolay değildi. Birçok kadın hamile iken doğumdan deli gibi korkardı. Asmin onlar kadar bile şanslı değildi. Çünkü ne olursa olsun bu doğumun sonunda bir kurtuluş vardı. Ya hayattan ya da ölümden...

Onun fırtınalarından habersiz olan Pars annesine gülümseyip uzandı.

"Anam..." dedi elini yakalayıp avucunun içini öperek. "Bırakalım bu konuları şimdi. Hadi herkes siparişini versin açlıktan öleceğim," dediğinde Asmin onun çabasını anlamış gibi, "Yazık kendileri hamileliğe de, açlığa da dayanamıyor. Malum içinde bebek taşıyor," diye alay etti. Pars karısına sert ve ciddi anlamda kızgın bir bakış atınca, Asmin teslim oluyor gibi ellerini kaldırıp menüye uzandı.

Hiç de göbeği falan yoktu, sadece biraz daha iri olmuştu o kadar!

Aral'la Pars karşı karşıya oturuyordu. Asmin'le de Berfin karşılıklı... Güllü Hanım masanın baş kısmında ortama hâkim durumdaydı.

Herkes siparişlerini verdi ve muhabbet ederek yemeklerini yediler. Aral başladı geçmiş günleri anıp, Asmin'in ve çaylak Asel'in onlar için yaptıklarını anlatmaya.

Kesmekte olduğu tatlısındaki bıçağını kaldırıp gelişi güzel sallayarak, "Beni odaya aldıklarındaki hallerini bir görseydin, bayılırdın gülmekten... İkisi de korkudan süt dökmüş kedi gibi titriyordu. Babasının sesini duyunca ben kapının girişine geçtim, erkekliğime yediremedim ya... Ama korkudan bayılacak gibi duran Berfin, birden üzerime atlayıp, beni salondan içeri aldı. Asmin'le birlikte kurdeşen dökerek odada dolanmalarını izlemeliydin sonra bir ara varıp beni gardıroba sokup, kapısını kapadılar. Arkasına yaslanıp beklediklerine yemin edebilirim..." dediğinde Berfin huysuzlanarak kocasını susturmaya çalışınca, Güllü Hanım'dan evvel Pars, "Rezil olmaktan bu kadar korkacak ne yaptın ki?" diye Berfin'e sataştı. Berfin kollarını göğsünde bağlayıp, kocasına ters ters bakarken, Aral omzunu silkerek "Kötü bir şey değil meleğim, dur anlatayım," deyiverdi.

"Anlat," dediğinde Pars, "Sonra?" diye sordu.

Aral hemen devam ederek, "Eee dolap küçük, benim gibi iri bir adamı alır mı? Almaz! Babası soruyor, duyuyorum boğuk sesini. *"Kızım neyin var?"* Berfin de ses yok. Asmin'e soruyor zaten o ayrı tırsmış. Başladı saçmalamaya, "Şey gelince, şapınca, kedi düşünce, falan da filan da... kıvırıyor ama hepsi gaflardan bir gemi..."

Pars tebessüm ederek Asmin'in utandığında yaptığı masum şaşkınlıkları hatırladı. "Bilirim o hallerini, paniğe kapılınca saçmalıyor," dediğinde karısına baktı. Gözleri parlıyordu arzuyla... Asmin kızararak dudağının kıyısını dişledi. Ne arsızdı bu adam, milletin yanında bile utanmadan gözleriyle sevişiyordu!

"Evet, aynen öyle!" dedi Aral konuyu saptırmadan. "Neyse, ben orada çatlayacağımı anlayınca, son çare cesaretimi toplayıp dolaptan çıktım. Berfin'in babası beni görünce, ağzından tükürükler saçarak çıldırdı, "Bu adam kim?" diye. Ben daracık yerde kıpkırmızı olmuşum, ter su içinde bayılma raddesindeyim. Asmin öne atıldı, *"Benim sevgilim..."* diye sözde arkadaşının paçasını kurtaracak ama bilmiyor ki bizim paça tutuşacak. Adil Bey sinirle Asmin'in üzerine yürüdü. *"Bunu babana nasıl anlatacaksın?"* diye söylenerek. Bu sırada Berfin çıktı ortaya gerçeği kavrayarak. Yoksa sevdiği adam göz göre göre en iyi arkadaşına gidecek..."

Berfin kocasına çimdiği bastı.

"Yalan mı, demedin mi?" diye takıldı karısına Aral. Yalandan kolunu ovalayarak, *'Hayır, o benim sevgilim'* diye haykırmadın mı? Adil Bey şaşkınca bakıyor kızlara. Asmin, Berfin'i itip koluma girdi. *'O benim sevgilim...'* Ama yanımda nasıl titriyor korkudan. Adil Bey artık azıtmış şekilde gürledi. Ama onlara değil, yakamdan tutarak bana... "Lan şerefsiz, ikisini birden mi ha?" Berfin'in annesi arkada bizi dinliyormuş şok geçirerek, yazık kadıncağız duyduklarını kaldıramadı bayıldı. Sonunda ellerinden yakamı kurtarıp Berfin'e baktım, o da anlayıp elimi tutu."

"Eee, sonra ne oldu?" diye atıldı Güllü Hanım heyecanla. Film gibi anlatıyordu Aral ve Güllü teyzeleri yine kendini kaptırmıştı.

"Ne mi oldu? Mor bir göz, kırık bir burun, hırpalanmış bir dudak... Adil Bey bana vurdu, ben de kızını almak için mecburen karşı koyamadım."

Masada bir kıkırdama oldu. Önce Pars, sonra Asmin... Arkası geldi zaten, hepsi katıla katıla gülüyordu artık. Asmin biraz fazla gülünce, mesanesine baskı yapan idrar onu zorladı ve her gülümsemede daha zorlu anlar yaşattı. Karnını tutarak usulca yerinden kalkarken, "Ben lavaboya gitsem iyi olur," diye bilgilendirdi.

Pars tam hareketleniyordu ki, Berfin ayaklanıp "Ben de seninle geleyim," diye gülümsedi.

Asmin Pars'a, kafasını sallayınca genç adam yerine oturdu usulca. İkisi lavaboya giderken, Pars'la Aral hâlâ anılarını Güllü Hanım'a anlatmaya devam ediyorlardı.

Asmin lavaboda işini bitirince, iki kadın gülüşerek makyajlarını tazeleyip, iki arada bir derede Asel'e mesaj yazıp merak ettiklerini ve korkmaması gerektiğini, yarın yanında olacaklarını söylediler. Handan Hanım'la konuşup içlerini rahatlattıktan sonra da, kapıya yöneldiler. Tam tuvaletin kapısından bir iki adım atmışlardı ki, Berfin tuvalete girmeyi unuttuğunu söyleyip Asmin'in yanından ayrıldı. O da giriş kapısına doğru ilerleyip, orada Berfin'i beklemeye koyuldu. Duvardaki tabloya bakarken aval aval, yanında bir hareketlenme oldu.

"Vay, vay, vay! Kimleri görüyorum burada... Asmin Doğanay! Nam-ı diğer Zümrüt Kuş!"

Asmin tükürür gibi adını söyleyen sesle irkildi. Eli refleks olarak

karnına gitti. Nefes alıverişleri hızlandı. Bu o olamazdı! Korkarak arkasını dönüp, sesin geldiği yöne baktı. İşte tam da, korktuğu gibi bu kişi Alp'ti. Sırıtarak duruyordu. Korkuyla bir adım geriledi. Çantasını önüne siper ederek, tırnaklarını derisine geçirdi. Gözleri irileşmiş, sesi çıkmıyordu.

Alp arsızca birkaç adımda yanına gelip, tam önünde durdu. Uzun boyuyla ona tepeden bakıyor, şeytani gözleriyle yüzünü delik deşik ediyordu.

"Dünya ne küçük değil mi Zümrüt Kuş? Sonunda kocanın altın kafesinden dışarı çıkabildin demek."

Asmin ürkekçe geri çekildi. ***Nefes al ver, nefes al Asmin bebeğin için...*** Alp'in bakışları vücudunda gezinirken, elleriyle karnını sıkıca kavradı, sanki ona zarar verecekmiş gibi sıkı sıkı korudu karnını.

Adam tek kaşını kaldırıp dudaklarını garip bir şekilde büzerek, "Vauv..." dedi başını salakça sarsarak. "Hamilelik bir kadına ancak bu kadar yakışır." Sonra birden gözlerini kısıp, sanki sır veriyormuş gibi sesini kısarak başını aşağıya eğdi. "Gerçi senin tam bir sinsi sürtük olduğunu öğrendim ama biraz geç olmuştu. Bana çok pahalıya patladın."

Asmin kendini toparlamaya çalışarak iradesini ele aldı. Kekelememeye çalışarak "Ne? Ne istiyorsun Alp?" diye sordu.

Adam sinsi bakışlarını umursamazca etrafta dolaştırıp, "Bir şey istemiyorum güzelim. Sadece seni görünce eskiyi anmak isteyerek, merhaba diyeyim dedim. Hata mı etmişim?"

"Evet, hata ettin," dedi Asmin kaçmaya çalışarak. Korkuyordu. "Çekil önümden geçeyim."

Asmin yana çekilince, Alp cebindeki ellerini çıkarıp kaldırarak "Şişttttt!" yaptığında bir adım sağa kayarak yolunu kapadı. "Aaa, güzelim... Ne güzel konuşuyorduk. Daha söyleyeceklerim bitmedi." Sakin yüzü sert bir ifadeyle ve öfkeyle kasılmıştı.

"A-Alp... Seninle konuşacak bir mesele yok. Hatta selam bile verecek... Şimdi çekil önümden." Ürkek gözlerini etrafla dolaştırdı. Pars! Aklı çıkıyordu. Pars'ın Alp'i görüp delirmesinden deliler gibi korkuyordu. Geçen ki olanlardan sonra, bu sefer kesin öldürürdü. Bu adamın hiç mi aklı yoktu? Karşısına çıkmaya nasıl cesaret edebilirdi ki? Aptal! Pars onu görmeden yok olması gerekiyordu.

"Niye canım? Daha sana, bana yaptıklarını anlatacaktım."

"Ben bir şey yapmadım sana, her şeyi sen yaptın. Tıpkı şimdiki yaptığın gibi! Hâlâ aklını başına almadın mı? Alp, çekil önümden... Pars içeride ve seni görürse..." Derin bir nefes aldı. "Bu defa kesin öldürür. Anladın mı? Öldürür!" Üzerine basa basa söylemesine rağmen, adam oralı bile olmadı. Onunki deli cesaretiydi. Hatta deliler bile bir şeyden korkardı, bu adam asla!

Alp elini ensesinde dolaştırarak, "Merak etme, bundan daha fazla ölemem. Sizin yüzünüzden buralardan gitmem yetmezmiş gibi bir de babam şirketteki hisselerime el koydu. Bir işçi gibi sürünüyorum. Siz ne yapıyorsunuz? Mutlu-mesut yuvanızda, huzurla bebek bekliyorsunuz." Alp bir an durdu ve kıskanç gözlerini kısarak, başını ağır hareketle genç kadına çevirdi. Tehditkâr bir adım attı üzerine doğru.

Asmin yutkundu ve geriledi korkuyla. "Bunları sen yaptın Alp... Biz bir şey yapmadık. Sana ne umut verdim, ne de başka bir şey. Uzak dur bizden. Lütfen!"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Arkadan gelen ses ikisinin de dikkatini dağıttı.

Berfin elindeki çantayı parmaklarında iyice kavramış, Alp'in önüne öfkeyle dikilmişti. Gözleri ateş saçıyor, cüreti göz dolduruyordu.

"Vay, Aral Beyler de buradalar demek."

"Evet, burada! Şimdi Aral ve Pars, senin o nazik kıçını tekmelemeden önce defol yoksa bir çığlık atar, herkesi başına yığarım."

Alp elini havalandırdı teslimiyetle ve gözlerini kadınların üzerinde dolaştırarak dengesizce güldü. "Tamam, gidiyorum korkma! Arkadaşına bir şey yapmadım, sadece konuştum," dedi korkak bir hamleyle.

Berfin, Asmin'in koluna girip içeri doğru yürüttü. Birkaç adım atmışalardı ki, Asmin'in kasıklarına şiddetli bir ağrı saplandı. Bıçak gibi bir ağrıyla o anda nefesi kesildi. İki büklüm oldu, beli ortadan ikiye bölünüyor gibi kasılıp kaldı. Eli kasıklarına gitti ve sancıyla kıvrandı.

Berfin de endişeyle eğilerek, korkan gözleriyle yüzüne baktı. "Asmin, iyi misin?"

Asmin birkaç defa derin derin nefes aldı. Sesi çıkmıyordu ama kafasını sallamıştı iyiyim diye. Ağrı hafifledi. Tekrardan doğrulurken elini beline koyup gülümsedi. "Uff, stresten bir sancı girdi galiba geçti ama şimdi iyiyim."

"Tamam," dedi Berfin derin bir soluk alarak. "Korktum..." Kaşlarını kaldırıp kendine gelirken, Asmin'den daha çok korktuğu belliydi. Koluna dokunup destek olurken, "Canım, hadi içeri girelim de otur," diye arkadaşını girişe çekiştirdi. Bakışları etrafta dolaştı. Salak adam gitmiş gibiydi.

Asmin kendini toparlayınca, yüzlerindeki o beyazlamayı silerek içeri yöneldiler. Pars'ın gözü zaten kapıdaydı. *Nerede kaldı* diye merakla bakıyordu. *Bir şey mi oldu* diye yerinde zor duruyordu. Ve ikili kapıda göründü. Karısının renginin kaçtığını ve gözlerindeki endişeyi görünce hemen ayaklandı. Hızlı birkaç adımda yanına gidip, "Canım, neyin var? İyi misin?" diye sordu. Eli yanaklarına taşınmış tenini teskin ederek okşuyordu.

Asmin yüzüne yalandan bir gülücük kondurarak, gözlerindeki tedirginliği silmeye çalıştı. "İyiyim aşkım, sadece midem bulandı biraz, hepsi bu."

Pars karısının beyaz yalanına inanmayarak koluna girdi ve usulca sandalyesine yöneltti. "Tamam, o zaman biraz dinlen sonra kalkalım."

Asmin *olur* anlamında kafasını sallarken sessizliğini koruyordu. Ama Berfin'le göz göze gelince, bir an tedirgince durakladılar. Ve bu, Pars'ın gözünden kaçmamıştı.

"Bir şey olmadığına emin misiniz?" Sorusunda açık bir ima vardı. Bu adamın sezgisi ne kadar kuvvetliydi böyle, Asmin bir kez daha anladı.

"Eminim canım, hadi otur." Pars yerine oturdu, birkaç dakika sonra masanın başına bir garson geldi. Pars kafasını kaldırıp garsona baktığında, genç adam elindeki şişeyi gösterince, "Biz şarap siparişi vermedik!" diye söylendi. Garson elindekini masaya bırakıp, "Bunu şu masadaki arkadaşınız gönderdi efendim! Tebrik ediyormuş..." dediğinde Pars garsonun gösterdiği masaya baktı ve baktığı gibi de bedeni taş kesti. Dehşet bir hiddetle kaşları çatıldı. Çenesi gerildi. Alp bir de arsızca gülüp kadeh kaldırıyordu. Pars öfkeli bakışlarını Asmin'e çevirdi. Gözleri hiddetinden kararmış, boğazındaki şah damarı çizgi halinde morararak ortaya çıkmıştı. Asmin korktu bu bakışlarındaki öfkeden.

Pars dişlerini gıcırdatarak, "Sana bir şey yaptı mı?" diye tısladı.

Asmin yutkunarak ellerini karnına sardı. Korkudan titreyen kirpiklerini kırpıştırırken, kafasını yok anlamında salladı. Nefes

alamıyordu ve gözleri dolmaya başlamıştı. Kocasına buğulu gözlerle bakarken o, dişlerini gıcırdatıyordu.

Pars elini kaldırdı, "O şerefsiz..." derken parmağıyla göstererek "O şerefsiz sana ne dedi?" diye sordu.

Asmin'in gözünden yanağına bir damla yaş süzülürken, hıçkırmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu kadar stres fazlaydı! Başını salladı suskun bir çocuk gibi iki yana.

Berfin daha fazla dayanamayarak Asmin'in yanına gelip, omuzlarını ovuştururken, "Ne bağırıyorsun be, görmüyor musun korkuyor?" diye Pars'a carladı.

Gözlerini karısından bir an ayırmayan Pars, fevri bir hareketle masaya yumruğunu vurup, "Bu halinin sebebi o mu? O mu korkuttu seni?" diye çenesi seğirirken hesap sordu.

Asmin ellerini karnına daha çok sarıp hıçkırarak ağlamaya başlayınca çileden çıkan Berfin, "Yeter, lavabonun önünde yolunu kesmiş, korkutmuş kızı... Hem ben o şerefsizin ağzının payını verdim," dediğinde sinirle, Pars bir dev gibi oturduğu sandalyeden kalktı. Ve Berfin ne dediğini anlayınca, korkuyla gözleri büyüdü. Aral da aynı öfkeyle Berfin'e bakıyorken "Pars, sakin ol dostum!" dedi.

Pars'ın geriye teklemediği sandalyesi yere büyük bir gürültüyle düşerken, o Alp'in masasına doğru uzun adımlarla yol almaya çoktan başlamıştı.

Şok olup kalan Güllü Hanım gelininin yanına koşarken, Aral hemen atılıp Pars'ı kolundan yakaladı. "Pars, oğlum dur!"

Pars kolundaki eli silkeleyip, hiddetle yürümeye devam etti. Ölüm kusan sesiyle "Bırak kolumu o şerefsizi öldürmeliydim. Ta başından bunu yapmalıydım," diye hayıflandı.

Asmin korkuyla yerinden kalktı. Pars'ın peşinden gitmeye kalkınca, Güllü Hanım bu sefer koluna yapışıp onu durdurdu. "Dur kızım, Aral yanında sana bir şey olur yine..."

Asmin olduğu yerde kaldı, gözleri büyümüş, dili tutulmuş gibi kaldı. Kendisine bir şey olması zerre kadar umurunda değildi. Onun korkusu, karnındaki bebeğiydi. Korkudan tüm bedeni titriyor ve karnındaki bebekte gerilimi hissetmiş sürekli oynuyordu. Yine aynı şey oluyordu. Sanki hayat başa sarıyor, aynı yemeği ısıtıp ısıtıp önlerine getiriyordu. De-javu! Kalbi deli gibi korkuyla atarken, öylece kocasına

bakıyordu. Çaresiz ve korkakça... Elinden bir şey gelmiyordu ki, koşsun, durdursun ya da haykırsın... Duymayacaktı biliyordu. Sadece bakıyordu.

Pars bir Azrail görünümünde masaya yaklaşınca, önündeki sandalyeyi tek bir tekmeyle kenara fırlattı. Restoranda olan kadınlar korkuyla cırlayarak yerinden yükselirken, Pars Alp'in karşısına dikildi. Alp korksa da bunu göstermedi.

"Demek ikramımı aldın! Geç kalmıştı ama ols..."

Bir anda, Alp'in yakasını toplayan Pars, ayaklarını yerden kesti. Ölüm kusan gözleri gözleriyle birleşince, Alp'in korkuyla rengi uçtu ve yutkundu. Titrek sesiyle, "Ben öz..."

"Sana, benim yakınımda dolanma... demedim mi? Benim karımın... karşısına... nasıl çıkarsın? Ona ne dedin?" Elini kaldırdığında Alp'in iki gözü burnunun ucuna dikildi ama geç kalmıştı keza Pars'ın yumruğu çoktan burnuna inmişti. Alp'in kafası şiddetli sarsıntıyla sağa doğru dönerken, "Sana bizden uzak dur, karımdan uzak dur, seni öldürürüm demedim mi? Seni öldürürüm piç kurusu, elimden kimse alamaz," diye gürlerken, bir tane daha savurunca yumruğunu, Alp yere yıkıldı. Yere eğilip, adamın kravatlı yakasını kavramıştı ki, Asmin'in acı çığlığını duyarak kasılıp kaldı. Kalbi deli gibi korkuyla çarparken, göreceklerinden korksa bile kafasını çevirip ona baktı.

Asmin, onu öldüreceğini anladı! Korkuyla bir adım attı ama fazla gidemedi. Önce kasıklarına öyle şiddetli bir ağrı girdi ki, değil yürümek, nefes almak bile işkenceydi. Daha ne olduğunu anlayamadan, bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Korkudan altına yaptığını sandı başlarda ama gözleri hâlâ kocasındayken kendini sıktı. Bacaklarını birbirine birleştirdi ama bir türlü akıntıyı durduramadı. Sonra şiddetli bir sancı daha girdi kasıklarına, ama bu seferki diğerinden daha güçlüydü.

Elinde olmadan iki büklüm, dizlerinin üzerine yıkıldı. Nefesi kesildi bir anlığına ve dişlerini sıkarak inledi. Güllü Hanım endişeyle sorular sorup duruyorken durumu anlamıştı. Yanına oturdu, korku dolu gözlerinden yaşlar süzülürken, bakışları Asmin'in üzerine ve yere kayınca, gözle görülür derede inledi ve bakışları daha da büyüdü. Asmin kaimvalidesinin yüzündeki çekilmeyi görünce, onun baktığı yere baktı ve olan oldu. Bu sefer nefesi çok başka bir korkuyla kesilmişti. Üzerinin her yerinde, hatta yerlerde bile kan olduğunu fark edince,

korkuyla ve tüm gücüyle haykırdı. Ve şiddetli bir kasılma daha kesti nefesini.

"Ahhhhhh!"

Pars onu yerde kanlar içinde görünce nasıl bir hızla olduğu yerden doğrulduysa bir an sendeledi. Kendini toparlayınca, koşar adımlarla yanına gelip diz çöktü. Karısının elbisesindeki bakışlarını kendisine çekmeye çalışarak, "Asmin... Asmin..." dedi nefes nefese. "Bana bak... Aşkım oraya değil bana bak!"

" Pa-Pars..." dedi Asmin dişlerini birbirine vurarak." Hâlâ korkuyla eline bulaşmış kanlara bakıyordu, parmaklarını açarak geriyordu. Sanki donmuş kalmıştı. Pars korkuyla karısının yüzünü kanlı ellerinin arasına alıp, beyaz tenini okşayarak parmaklarının kan lekesini buluşturdu ve yutkunarak, bakışların kendisine çevirmeye çalıştı. "Asmin... Bana bak..."

Asmin bu çağrıya sonunda yanıt verdi ve korkak gözlerini kocasına çevirdi. Ama bakışları donuktu. Pars onun şokta olduğunu anladı. Asmin'in dizlerinin altına elini sokup, dizinin üzerinde yükselerek, karısını kucağına alıp ayaklandı. Korkuyordu o da, Asmin gibi deli gibi korkuyordu! Ama zaman korkma zamanı değildi. Başlarına yığılmış, her kulaktan bir ses çıkaran insanlara aldırmadan gürledi.

"Aral... Git arabayı getir!"

Güllü Hanım donup kalmış, Berfin sandalyeye oturmuş ağlıyordu. Aral, Berfin'e bağırarak arkasına baktı. "Sen benim arabamı al Berfin, teyzemi sen getir. Ben onlarla gideceğim." Berfin'den ses gelmeyince, ağlayan şok geçirmiş karısına gürledi. "Berfin... Kalk ayağa ve hareketlen."

Pars hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken, Asmin tekrar çığlığı bastı. Pars olduğu yerde durup, endişeyle karısına baktı. Asmin gözlerini sıkmış, ellerini bacaklarının arasına koymuş, dudaklarını dişliyordu. Birkaç saniye sonra gözünü açtı.

"Canım çok yanıyor..." dedi nefes nefese dişlerinin arasından.

Pars bozuntuya vermeden karısının endişesini dağıtarak, "Bizim ufaklık aceleci desene..." diye alay etti. Karısının başını göğsüne yaslayıp, çenesini kafasına dayadı. "Tamam aşkım. Şimdi hastaneye yetiştireceğim seni, sen de sabret doğmasın bebeğimiz tamam mı?"

Onu duymuyordu Asmin. "Ahhhhhh! Pars ca-caanım çok acıyor... da-dayanamıyorum."

Asmin'in canı bedeninden çıkıyordu sanki. Daha önce böyle bir sancının varlığını bilmiyordu. Kasıklarındaki baskı arttıkça, canının yanması daha da şiddetleniyordu. Pars sonunda koşar adımlarla kapıdan çıktı, merdivenleri de koşarak inince, arabayı beklemeye başladı. Aral büyük bir gürültüyle arabayı önüne çekince, arkasındaki Berfin hemen kapıyı açtı. Pars aceleyle Asmin'i arka koltuğa yatırdı. Sonra da yanına geçip oturdu. Bembeyaz gömleği kan içinde kalmış, Asmin'in elbisesi zaten kırmızıya boyanmıştı. Bir insandan bu kadar kan nasıl çıkardı?

Aral arabaya hızla tekrardan binip hemen hareket ettirdi. Pars karısını kucağına doğru çekip, başını göğsüne yasladı. Saçlarını okşayıp tepesine öpücükler kondururken, "Tamam bir tanem... Şimdi geçecek, hastane yakın zaten." Asmin dudaklarını dişliyordu, ağrıları öyle keskindi ki nefes alamıyordu.

"Derin derin nefes al... Hadi Asmin benimle sen de nefes al. Hadi aşkım. Hadi sevgilim."

Asmin onunla nefes alıp vermeyi denedi, cidden bir kuvvet harcayarak denedi ama nafile, nefesleri hep sık gelen doğum sancılarıyla yarıda kesiliyordu. Pars karısının saçlarını öpüp okşuyor, kulağına teskin edici sözler fısıldayarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Asmin her yeni gelen bir öncesinden daha şiddetli olan sancıyla çığlığı basıyor, sonra sancı dinerken dişlerini sıkarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bir eli Asmin'in elini kavramış kuvvet veriyor, diğer eli boynunun altından saçlarını okşayarak güç olmaya çalışıyordu.

Asmin her gelen sancıda daha bir kuvvetli sıkıyordu o eli ama geçmiyordu lanet acıları...

"Aral... Gelmedik mi daha?" dedi Pars maraton koşmuş gibi nefes nefese, ter su içinde.

Aral arabayı büyük bir ustalıkla kullanıyordu ama İstanbul'un trafik durumu malumdu. "Geldik abi az kaldı, sabredin..."

Asmin'in canının yanması bir türlü bitmiyordu. Anne olmak bu muydu? Bu kadar şiddetli acılara dayanıp, evlat sahibi olmak... Bir sancı daha saplandı kasıklarına, beli de fena halde ağrıyordu artık, sanki kırılmış gibi... Gözleri Pars'ın gözleriyle birleşti. İkisinin de içlerinden geçen korku gözlerinde kendini haykırıyordu. O gün gelmişti. Beklenen o gün, bu gündü ve buna hazır değillerdi. Pars çığlık atarak ağlamak isterken ona güç olmaya çalışıyordu ya, bu daha zordu. Asmin

her sancının arasında gözlerine baktığında ikisinin de içinde acı dolu fırtınalar kopuyordu. Yeşil gözlerinde parlayan yaşları yanaklarına süzülüyordu. Canı yansa da, elini kaldırıp yanağını okşadı kocasının.

"Bizimki biraz sana çekmiş sevgilim," dişlerini sıktı acıyla ve biraz soluklandı. "Aceleci hı!"

Pars kırıkça tebessüm edip, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamayarak yanaklarını okşadı. "Evet aşkım... Çektiği damar kurumasın sıpanın... Aynı ben... Evlat, biraz sabret anneni hastaneye götüreyim. Lütfen oğlum," diye bebekten medet dilendi.

Asmin ağlayarak kocasına gülerken, gözleri kısıldı ve nefesi garip bir öksürükle kesildi. Sanki nefes alırken boğazındaki bir tıpa hareket ediyor ve soluklarını kesiyordu. Kana bulanmış yüzünün rengi değişti, çiçek gibi soldu kocasının gözlerinin önünde. "Ço-çok üşüyorum Pa-Pars." dişleri birbirine vuruyor, bedeni takırdayarak titriyordu. Yoksa! Yoksa korktukları başlarına mı geliyordu?

Pars, Asmin'i iyice kendi bedenine çekti ve tüm gücüyle sarıldı. Bu öyle bir sarılıştı ki, bırakırsa... Hayır, bu olamazdı! Karısını sıcaklığıyla kuşatırken, kollarını sıklaştırdı. Asmin'in rengi gittikçe beyazlıyordu. Çaresizdi ve bu canını yakıyordu. Elleri de buz gibi olmuştu. Bir sancı daha girmiş olmalı ki, eli sıkıca kavradı kocasının parmaklarını... Tırnakları etlerine geçmişti. "Sık Asmin, elimi sık aşkım. Hadi nefes al. Bak geliyor kerata," diyordu gülmeye çalışarak ama ağlarken.

"Ço-çook üşüyo..."

Pars daha da sıkı sarıldı karısına, yanaklarını öperek teskin etmeye çalıştı. Ama Asmin'in sesi kesildi, kocasının elinden güç alan sıkması hafifledi. Sonra o eli tamamen bıraktı. Pars derin bir soluk alırken sonunda, "Sancın geçti mi?" diye sordu. Onun acı çekmesine dayanamıyordu.

Asmin'den ses gelmedi. Pars göğsündeki kafasını kolundan biraz geriye çekip, yüzüne bakmak istediğinde dünya başına yıkıldı. Asmin'in gözleri kapanmış, sanki uyuyordu. İçini bir korku kapladı, vücudunu da üşüme... Tıpkı karısı gibi şimdi de Pars titriyordu.

"A-Asmin... Uyan! Aşkım, uyan hadi. Asmin! Asmiiiinnnn! Uyan aşkım!" dedi karısını sarsarak.

"Aral hadi, yalvarırım Aral hadi!" diye inleyerek nefessiz kaldı.

Asmin'den ne ses geldi ne seda... Hıçkırarak bir daha sordu.

"Asmin, uyan karıcığım, geldik aşkım az kaldı. Yalvarırım Asmin uyan." Yine tepki yoktu. Korktu ve gözünden yaşlar akarken, Asmin'i biraz daha kuvvetli sarsmaya başladı. "Aç gözlerini sevgilim, beni korkutma, ne olur!"

Ve Asmin'in göğsündeki başı cansızca yana yattı. Gözleri kapalı, ağzı hafif aralık ve yüzündeki rengi çekilmişti. Pars karısının sıkıca tuttuğu elini gevşetince, kucağındaki cansız eli de koltuktan aşağı düştü. Geceler boyu kâbuslarında gördüğü bu sahnenin içindeydi ve çaresizdi Pars. Araba ani bir firenle acilin önünde dururken, Pars kucağındaki karısına donmuş şekilde tepkisiz bakıyordu. Aral arka koltuğa bakıp "Abi geldik..." dediğinde Pars ses vermedi. Aral kükrer gibi bağırdı. "Pars, sırası değil. Kendine gel! Geldik Paaarrss!" diye öyle bir bağırdı ki, Pars başını birden henüz onu duymuş gibi iki yana salladı ama yine kıpırdamadı. Aral hızla kendini arabadan atıp Pars'ın kapısını açtı. "Hadi!" dedi o da aynı korkuyla.

Pars, Asmin'i kucağına çekmiş, canı çekilmiş gibi donukça bakmaya devam ediyordu. Aral Pars'ı omuzlarından sarsıp, kendine getirmeye çalıştı. Ama Pars tepki vermiyordu, karısını da bırakmıyordu. O da hiç istemese de tokadı yapıştırarak, kucağındaki Asmin'i çekip kollarından aldı. Pars sonunda kafasını kaldırmış, dalgınca yüzüne bakmıştı. Birden duran kalbi şok yemişçesine deli gibi atarken, arabadan hızla inip, Aral'ın kucağındaki karısını kollarına aldı. Koşturarak acil kapısından içeriye girerken bağırıyordu. "Yardım edin! Lütfen yardım edin!" Onların geldiğini gören sağlık çalışanları hemen sedyeyi yanlarına getirdi.

"Doktor yok mu? Karım hamile!"

Hastaneyi inleten adamın sayesinde herkes hareketlendi. Pars Asmin'i dikkatlice yanlarına getirilen sedyeye yatırdı. Telefonunu Aral'a vererek, "Hemen Ebru Hanım'ı ara Aral... Asmin'in doktorunu buraya getir..."

Sağlık çalışanları baygın halde sedyede yatan Asmin'i odaya alırken, Pars da onlarla içeriye girmek istedi ama kapının girişinde beliren güvenlikçiler buna izin vermedi. Doktor koşarak içeri girdiğinde, Pars elleriyle kafasını tutup, kapının yanındaki duvarın dibine çöktü. Birkaç dakika sonra annesiyle Berfin de, hızla içeri girdi. Güllü Hanım ağlamaktan şişmiş gözleriyle, koşarak oğlunun yanına gelip, "Oğlum... Asmin nasıl?" diye sorduğunda, Pars ellerinin arasındaki

kafasını annesine çevirdi. "Bilmiyorum, arabadayken bayıldı. Belki de..." deyip elini ağzına kapattı.

Oysa Aral onun bayılmadığını biliyordu da, korkusundan sesini çıkaramıyordu. Belki yanlış hissetmiştir diye düşünüyordu. Çünkü kucağına aldığında, kafasını göğsüne dayamıştı ve Asmin'den hiçbir şey duyamamıştı. Kalp atışları yoktu!

İçeriden çıkan hemşire koşarak uzaklaştı. Pars daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp müşahede odasına daldığında, gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Vücudu kasıldı, dünya durdu, sesler kesildi ve her şey ağırlaştı. İleriden çığlık atan sesler geliyordu. Sanki çok uzaktan gelen sesler kulağına çarpıp kaçıyordu ama o duymuyordu.

"Beyefendi buraya giremezsiniz."

"Kalp atışı yok efendim."

"Asmin... Güzel kızıma ne oluyor?"

"Sen masaja devam et, ritim gelince başlayacağız."

"Pars. Kendine gel!"

"Defibrillator hazırlayın! Hadi. 200'e şarj edin çabuk olun."

"Olmaz Doktor Bey, bebek zarar görebilir."

"Sen dediğimi yap. 300 Şarj et. Beyine oksijen gitmezse ikisi de ölecek. Anneyi kaybedemeyiz."

"Ama efendim, ritim yok kalp hâlâ ex... Hasta ex... Hasta ex..."

Pars bu seslerin hepsini duyuyordu ama hiçbirine tepki veremiyordu. Etrafta koşturanlar, bağıranlar, konuşanlar, hıçkıranlar vardı ama aslında yoktu. Pars ceset gibi kalakalmıştı. Gözleri görüyor, beyni hissediyordu olanları ama kalbi... Kalbi kabullenmiyordu. Asmin masaya yatırılmış, üzeri parçalanarak çırılçıplak bırakılmış, her yerine kablolar takılmıştı. Bir doktor da başında kalp masajı yapıyor, diğeri ağzına ambu takıyordu.

"Hasta ex... Ritim yok..."

Son duyduğu ses bu oldu. Pars'ın ayaklarının altından yer kaydı. Dünya dönmeye başladı ya da gözbebekleri... Sesi çıkmıyordu zaten, nefesi de kesildi. Son duyduğu sesler de kulaklarından silinip giderken, vücudu sertçe yere yığıldı.

Asmin'in sedyeden cansızca sarkmış kanlı eli, solmuş yüzü, kaskatı kesilmiş bedeni gözlerinin önündeydi ve Pars gözlerini açık tutmaya çalışsa da beceremiyordu.

Kapkara bulutlar her yeri sarmış, gök bile ağlamaya hazır bekliyordu. Yol boyu uzanan heybetli ağaçların yaprakları ağlar gibi dökülürken, rüzgârın misafir olduğu dallar eğiliyordu. Canı çekilmiş adamın omuzunda duran yük, kalbindeki yükün yanında hiçbir şey sayılıyordu. Başı aşağıda dururken, sımsıkı tuttuğu tahta parçasını omuzunda, canını taşır gibi dikkatle taşıyordu. Yanından geçenlerin yarısı ağlıyor, yarısı haykırıyor, yarısı da kafasını sallayarak üzgünce bakıyordu. Onun ağzını bıçak bile açmıyordu. Gözleri bir ara kalabalığa takıldı!

Onları tanıyor muydu? Ya da onlar, ne için gelmişlerdi? Ayakları çamurların içine bata çıka ilerledi. Önündeki adamlar durunca, o da durdu mecburen. Yan taraftan biri, kalabalığa istinaden seslendi gür sesiyle, "Mevtayı indirebilirsiniz."

Ön taraf omuzundan indirmesine rağmen, onun elleri öyle güçlü tutuyordu ki tahta parçasını donmuş halde, kıpırdamadan bırakamıyordu. Bir el gelip zorla parmaklarını açtı, tabutu elinden alıp omuzundan indirdi. Dört kollu tabut, mezarın yanındaki yeni açılmış toprak zemine bırakıldı. Gözleri tabutun yanındaki açılmış çukura kaydı adamın ve yutkundu. Dişleri artık sıkmaktan ağrıyordu.

Nefes alamadı ve bir an, sadece bir an dengesini kaybetti.

Bir gitmenin yıkımını, bin ömür onaramazdı ki onsuz bir hayatta... Keşke göründüğü, düşünüldüğü, hissedildiği gibi kolay olabilseydi yaşadığı acı. Oysa unutmayı varsaymıştı, ölüm gibi ezici bir gücü umutsuzluğun tenhasında kıvrandığı anlarda. Hani, elleri ellerinden koparken, canı canından, ruhu ruhundan ayrılırken tek bir adım yetecekti ona ulaşmaya, tek bir mermi, ya da tek bir bıçak darbesi dipsiz cinayetlerin cellatlığını yapan intiharı pekleştirirken canıyla, cesaretle kavuşmaya.

Dipsiz uçurumlar böylesine masumca çağırırken ruhunu, düşüncelerinin girdabına sağdıramıyordu ki bir ömür geride kalan onsuzluğu. Her köşesi sisli bir camın ardında uzaklaştıkça yakınlaşan görüntüsü, buğulu uğultuların ardında kalan sesi kulağında çınladıkça, gözleri gözünde neşeyle hayat buldukça, ayakta durması imkânsızlaşıyordu.

Hani burukça titreyen kederli dudakların gülümseyerek, elimi

karnına koyup, gözlerinde sisli sabahların seheri yankılanırken, ***"Alışırsın sevdiğim yokluğuma... İnsan nelere alışmıyor ki?"*** *demiştin sesin titreyerek.*

Oysa... Oysa ne çok umut etmek istemiştim ikimiz adına, "Alışmayacağım sensiz bir zamana... Yanımda olacaksın, ellerimde, gözlerimde, tenimde, sinemde, ciğerlerimde..." demiştim inatla. Ve sen gülümseyerek şiir gözlerini kısan kadınım, sen, ***"Sen dik duracaksın, iyi olacaksın,"*** *demiştin içimi okumuş gibi inatla.* ***"Bebeğimizin sana ihtiyacı olacak Pars. Çocuklaşma, ne zaman düşse, ellerini sen tutacaksın..."***

Peki, benim ellerimi kim tutacaktı? Ben bebeğimizin masum dualarından çalınan anlarda, onun minik ellerini sensiz tutmak istemiyorum Asmin. Ben sensiz onunla olmak, yüzüne bakmak, sıcaklığını sineme kazırken kokusunu ciğerlerime hapsetmek istemiyorum...

Sen gittin ya, ardında büyük bir yitmişlik bırakarak, şimdi ben de yaşarken ölüyorum. İçimde, sinemin ortasında katran karası bir ateş yanıyor. Kızıl alevleri değil, görünmeyen boğucu dumanları yakıyor. Nefes alamıyorum Asmin.

Öyle, bir yok oluş ki senden arda kalan, boğucu, suskun, ne yapsam, asla yok olamıyor yokluğun.

Senden arda kalan, atmayan bir kalbin uzun zamanları...

Dönsene, görmüyor musun sensiz kalan aşk, her saniye harf harf ölüyor ve ben kefen giydiremiyorum geleceğimize. Gidemiyorum senden, yanından. Kolumu bacağımı koparsalar hani, belki canım bu kadar acımayacak ama senden ayrılmak dayanılmayacak kadar acıtıyor.

Dağ Çiçeğim, hani hançerle, mavzerle, kurşunla yıkılmayan ben, senin hayalinle yıkılıyorum. Ne yana baksam çaresiz gözlerim seni arıyor. Sesin kulaklarımı çınlatıyor. Ellerim dokunduğun nesnelere dokununca can veriyor, kendini sen de tüketmiş yüreğim çoktan sustu son nefesinle, geri gelmiyor.

Ve ben de tıpkı sensiz bir yaşamda şaşkınca kalakalmış zaman gibi, yoksunluğunda duruyorum.

Bakışları, vakitsiz kazılan kara torağa kaydı yine... Yanağından ne ara süzüldüğünü bilemedi iri damlalar, ondan önce misafir oldu sevdiğinin sonsuz mekânına...

Burada mı yatacaktı bahar kokulusu? Burada mı can verecekti köklerini salarak kara toprağa? O üşürdü. Utandığında, korktuğunda,

heyecanlandığında titreyen ve buz kesen pamuk elleri ve hep bir şaşkınlıkla birbirine dolanan öpülesi şirin ayakları hiç ısınmazdı ki...

Gizem kuşanmış soğuk kış gecelerinde ısıtmaya çalıştığı ellerini, şimdi sonsuz bir hayatta kim ısıtacaktı?

Yüzü arsız bir kedere yön veren gül yüzü, gözünün önüne geldi bir an. Son bakışı... Kana bulanmış beyaz tenindeki, solmuş gözlerindeki acı çeken son bakışları... Ve kendini onun son bakışlarında tüketen hayatı... Sesi kulaklarından hiç gitmiyordu hâlâ. Sürekli bozuk bir plak gibi çınlıyordu.

"Üşüyorum Pars! Çok üşüyorum."

Oysa dokunduğunu ürperten teni, şimdi dokunmadan ürpertiyordu. Bu kadar mıydı? Hayatın ona sunduğu huzur, ona biçilen mutluluk bu muydu? Önce kucağına düşürmüş, sonra da gözlerine süzülmüş, kalbinde taht kurduğunda ise yüreğini kanırta kanırta geri almıştı. Asmin, ellerinden ve hayatından kayıp giderken, o sadece bakıp kalmıştı. Avuçlarında kana kana tattığı hayatı son bulmuştu. Şimdi onun yeri burasıydı biliyordu ama teslim etmek o kadar zordu. Yoruyordu. Nefessiz kalmaktan, düşlerini kurmaktan, ölmediğini savunmaktan yorulmuştu.

Cesur ağlayarak kabre girdi. Üstü başı toprağa bulanmış hıçkırıyordu. Pars hiç istemese de onun yanına, daracık kabre girdi. O girince, Cesur dışarı çıkıp tabutun başına gitti. Yüreği donmuş, gözleri buğuluydu. İçi içini yiyen kocaman bir çocuk gibi, yere damlayan gözyaşlarını koluna siliyordu. Tabutun üzerindeki yeşil örtü dualarla kalktı. İşte, hazin anları yankılanıyordu arşta ve yüreklerde... İyi temenniler, yürekten gelen dualarla birleşiyordu.

Sonra da canını yakan tahta kutunun kapağını açtılar. Bembeyaz kefene sarılmış gelin gibi nazlı vücut öylece yatıyordu. Sanki boyu daha da uzamış, biraz da kilo almıştı. Cesur kardeşini kucağına alıp, etinden bir parça koparır gibi acıyla eniştesine uzattı. Nazlısını, hayatta mutluluğu bulduğu anda kaybeden canının yarısını... Kocasına son defa uzattı.

Kalbinin dilsiz yarısı susarken, Pars karısını nazikçe bağrına bastı. Oysa ne zaman kollarını açsa, koşarak kendini kollarına salmasına mest olurdu. Ama şimdi kıpırtısız, ruhsuz ve cansız duruyordu kollarında. Onu hatırladıkça sargısız yaraları acıyordu. "Hoşça kal Dağ Çiçeğim," demiyordu yüreği... Yerine sulanan gözleri, "Kalk Dağ

Çiçeğim, kalk ve ihanet etme bana. Senden başka kimim kimsem yok, işte asıl şimdi öksüzüm," diyordu.

Onu hissetmek istedi. Belki gördüğü hayaldir diye, kâbustur diye düşündü, olmadı. Onun yerine kaskatı kesilmiş, buz gibi olan vücudunu teninde hissetti. Taş gibiydi pamuk gibi nazlı olan bedeni, ağırlığı bile neredeyse yoktu artık. Kopmasın istedi kollarından, yüreği atmasa da kalsın bedeni bedeninde, bırakmamak ve böyle bir ömür kalmak... Ama olmadı. Koluna dokunan eller uyardı onu, koparmak istedi kollarından... İtaat etti zihni bilinçsizce... Yavaşça yere eğildi. Gözleri ateşler içinde yanarken, ağlamadan buz gibi toprağın üzerine bıraktı nazlı gelinini.

Şimdi ayaklarının dibinde, "Kaldır beni, al kollarına Pars, korkuyorum. Üşüyorum," der gibi ıslatılmış çamurlu toprağın soğuk zemininde boylu boyunca uzanıyordu. Kasıldı genç adamın bedeni. Yanaklarından yaşlar sıralanmıyordu. Sanki bir bekleyişteydi artık gözleri... Bu bekleyiş ki, büyük bir kayboluşa gebeydi.

Eli, karısının başına gitti. Parmak uçları kumaşın dokusunu hissetmiyordu artık, tıpkı bedeni gibi hissizleşmişti. Sıkıca bağladıkları eşarbı çenesine bağlanmıştı. Düğümü çözdü. Kefeni kenara çekip, yüzünü açtı. İçine sarılan eşarbını da açıp geriye ittirdi. Eline ilk o yasemin kokan saçları değdi. Bir an donup kaldı. Oysa ne çok severdi okşamayı, sabahları burnunu içine gömerek uyanmayı, akşam uyku ilacı gibi yüzünü kuşatmasını...

Parmakları son defa dolaştı ipek saçlarının efsunlu yapısını... Bir daha asla koklayamayacağı saçları, dokunmayacağı, varlığıyla anlam bulamayacağı tılsımı artık ona değil, toprağa emanetti. Hayat dolu, pırıl pırıl yanan yeşil gözleri sonsuz bir huzursuzlukla kapanmış, bakmaya doyamadığı gül yüzü solmuş, tatlı dilinden sıkılmayan sesi susmuştu.

"Ne olur ses ver sevdiğim..." diye haykırdı tüm azaları ama sesi sustu. Haykırışı, sonsuz bir bekleyişe gebe bir acı gibi kayboldu karanlığında.

Gözlerinin etrafını mor halkalar kaplarken, beyaz teninde gül tomurcuğu gibi duran, tadına doyamadığı baldudakları şimdi morarmıştı. Ama ölüm bile onun gül suyuyla yıkanmış pürüzsüz güzelliğini alamamıştı ki teninden.

Bir an... Sanki bir an gözlerini açacak *"Şaka yaptım,"* diyecek,

haylazca dil çıkarıp boynuna sarılacaktı. Sımsıkı, yüzündeki gülücükleri gibi gözleri gülecekti. Olmadı. Hani biliyordu Pars, bir hata vardı. Gözü göğsüne kaydı. İnip kalkması, nefes aldığını işaret etmesi lazımdı. Bekledi, *şaka yaptım* desin diye, bekledi bir zaman nefes alsın yine diye... Ama yapmadı Dağ Çiçeği. Solmuş bir çiçek gibi boyun bükmüştü kara toprağın asilliğine. Her şey gerçekti ve Asmin... Biricik gelini, kıymetli hazinesi, yaralı öksüzü, ilk günkü gibi masumca, doğduğu günkü gibi dönüyordu geldiği yere... O ölmüş, Pars da, onunla yaşarken ölmüştü!

Biri kolundan çekiştirdi. Kimdi bu? Kimdi bu hadsiz onunla olan son zamanını katleden zalim!

Kafasını kaldırdığında, her an bayılacak gibi duran Cesur, Aral'la birlikte, elindeki tahta parçalarını ona uzatıyordu. Bir kar tanesi gibi hissetti kendini. Ateşe düşmüş bir buz tanesi... Bunlar sevdiğini diri diri mezara mı koyacaktı utanmadan? Kızdı gözleri, küstü çok sevdiği dostlarına içi...

Bakışları karısına kaydı. Ayaklarının dibinde, cansız yatan karısına... Oysa aynı heyecanla, ilk defa açılmış hediye paketi gibi süslenmiş kılıfını açmıştı. Aşağı eğildi, dudaklarını sevdiği kadının buz gibi soğumuş tenine değdirdi, mis gibi gül banyosu yaptırılıp, gelin gibi süslenip, kına kokan saçlarını koklarken, alnını öptü. Toprağın değil, Asmin onun geliniydi! Gözlerinden yaşlar süzülürken, isyankâr dudakları teninde biraz bekledi.

İnsanın içi boşalırmış, hayat sevinci ölürmüş ya, o da öyleydi şimdi. Oysa Dağ Çiçeğim derken toprağın benim derdim, toprağın gelini değil... Dudakları teninden çekilirken, kokusu genzine hapsoldu. Hiçbir şey hissetmiyordu ölüme dair, yaşadığı anki kadar tazeydi içindeki sıcaklığı. Titrek elleri kefenine gitti, itinayla nazlısının yüzünü kapadı. Son görüşü olacaktı onu, son öpüşü tenini ve son nefesi kokusunun sindiği soluklarına...

O da yanına uzansa ne olurdu sanki? Burası ikisine birden çok mu dardı?

Fısıldadı... "Bekle aşkım, bekle Dağ Çiçeğim beni..." Kafasını kaldırıp, elini Cesur'a uzattı. Ucuz tahtaları alıp, tek tek özenle yerleştirdi kabrin üzerine.

Gidiyordu sevdiği... Pahalı bir kristale benzeyen yıldız gözleri, içini kanatarak, canını yakarak gidiyordu. Yüzüne kazıdığı tebessüm

çizgilerine dokunmadan, tenine bıraktığı acıyı iyileştirmeden, içine bıraktığı yangını söndürmeden, dönüp arkasını gidiyordu. Bir kez arkasına bakmasını beklediğini bilemez miydi nazlısı? Hoyratça sonsuzluğa savrulan adımları uzaklaştıkça yüreğinden, rüzgârları içine ekerek, yağmurları gözüne ödünç bırakarak nasıl giderdi? O gidiyordu, yaşama dair tüm hisler gidiyordu. Artık şarkıları öksüz bırakarak, harf harf içine işlediği aşkını sinesinden çekip alarak gidiyordu. Ve Pars, rüzgârın vurgununa teslim olmuş çürük bir çınar gibi içten içe bitiyordu.

Ondan bağımsız bir teslimiyetle işleyen elleri işini bitirince, yağmurların ev kurduğu gözlerini çekerek üzerinden, yanından ayrılıp yukarı çıktı.

Bilseydi... Bilseydi bir zamanlar "Şey" diye tarif ettiği her şeyinin o olduğunu, bunca zaman o "şey"leri daha değerli ağırlamaz mıydı yüreği?

Zümrüdüanka küllerini savururken sonsuzluğa, "Hadi bir şey yap..." diye haykırdı iç sesi. Tek "bir şey" için geç değildi oysa. "Ağla sana... Tutmuş gibi yapsana ellerimi. Tüm "hiç"lerimi "her şey" yap, bırakma beni..." diyemedi!

Mezardan çıktı diye hemen hoca duaya başladı. "Yapmayın," diyemedi. Tıpkı, "Ölürüm yokluğunda..." diyemediği gibi!

Hemen üşüştüler leş kargası gibi yüreğinin yarısının başına... Durun diyemeden başladılar üzerini kapatmaya. Sonsuzunun üzerine atılan her toprakta, onun üzeri kapanırken genç adamın kalbi de biraz daha ölüyordu. Donup bakarken toprağa, yanındaki birilerinden feryatlar koptu. Birileri bayıldı, birileri haykırarak mezara atıldı, birileri feryatlarla ağıtlar tutturdu... ama Asmin, onlara bile aldırmadı. Pars gibi, görmedi gözleri kimseyi.

Sonunda bitti. Yârinin üzeri tamamen toprakla kapandı, eller göğe kalktı, hoca duayı tamamladı. Herkes birer ikişer dağıldı. El-ayak çekildi etrafından... Birileri ağlayan kadınları zorla çekiştirerek götürdü.

Aral'la Cesur yanına geldi. Biri kolundan, diğeri bacaklarından sarılacakmış gibi tetikteydi.

Buna izin verir miydi Pars, sevdiğini yalnız bırakır mıydı? Onlar hareketlendi, Pars ölmüş gözlerinin karanlığıyla öyle bir baktı ki iki gence, onlar da yalnız kalmak istediğini anlayıp başucundan ayrıldılar.

Ne kadar beklemişti başında, kaç saat, kaç ömür, kaç yaşam olmuştu? Onsuz zaman var mıydı? Hayat var mıydı? Nefes almak nasıldı? Ona uzanmak ister gibi sinsice hareketlenerek pençelerini geçirdiği ellerini gömdüğü toprak ıslaktı. Ellerine kaydı gözleri. Nasıl koymuştu yârini oraya? Bu vefasız eller ondan hesap sormaz mıydı? Yasladığı başını, karısının başucuna çakılan pürüzlü kazıktan çekti. Ne kadardır oturuyordu yanında? İmam hâlâ okuyordu duasını... Bir müddet sonra imam dualadı ve ona üzgünce bakarak başından ayrıldı.

Pars karısının başına çakılmış kazığa baktı. Annesinin o çok sevdiği eşarbını bağlamışlardı başına... Asmin'e anasından kalan yadigâr, ne çok severdi onu. Yemek yaparken, ya da evde dolaşırken bazen başına bağlar, annesini anardı. Okşadı Pars bilinçsizce ucuz bez parçasını... Karısının canı gibi değer verdiği kumaşı...

Elini toprağın içinden çekti, parmakları arkasına doğru kaydı. Eline değen soğuk metali, pantolonunun arkasından çekip eline aldı. Soğuk metal, elinde tüm ihtişamıyla parlarken, onun yüzü gülüyordu. Elini kaldırdı, metalin ucunu şakağına dayadı.

Gözlerini kapattı. Gözbebeklerinde güneş gibi doğmuştu Asmin'i... Ağıtlar yaktığı yüreği heyecanla atmaya başladı. Melek gibi suretiyle, cennet kokan saçlarıyla, peri kızı gibi şahane varlığıyla oradaydı. Gelin gibi hazırlanmış, her şeyiyle ona amadeydi. Gözünün önünde onu bekleyen, gülerek yeşil çimenlerde koşan beyaz giymiş karısı zihninde coşuyordu. Gülüyordu, dudakları, gözleri gülüyordu.

Rüzgârda savrulan asi saçları ahenkle dans ederken, ondan hoyratça kopardığı kollarını açmış çocuklar gibi neşeyle dönüyordu. Duruyor, bakıyor ve ellerini açmış "Gel!" diyordu. "Aşkım... Gel."

Zümrüt gözlerinde özlem vardı, dudaklarında buruk bir tebessüm, yüzünde kırgın bir huzur misafirdi. Ona itaat etti Pars, eli soğuk metalin tetiğini kavradı. Önce vızıltı gibi bir ses duydu kulakları... Acı yoktu, huzur vardı. Namludan çıkan sesle ağaçlardaki tüm kuşlar bağırarak kaçmaya başladılar. Başında sinek ısırığı gibi bir his olurken, kurşun geçtiği yerde küçücük bir delik, çıktığı yerde kocaman bir yara bırakmıştı. Tıpkı, hayatları gibi...

Önce eli düştü çamur deryası olmuş kara toprağa, sevdiği kadının yanına sahiplenircesine salındı usulca. Sonra da canı çekilen vücudu yığılırken yanına, gözleri sonsuz karanlığa daldı huzurla. Kulağında neşeli kıkırtıları, gülen gözlerinde donmuş bir görüntü, Asmin'i vardı.

Efkâr mektubudur aşkın, sözsüz okunur...
Yalan dünya dört mevsimde, bir bahar olur
Varsın eller gönül yarası kapanır sansın!
Kabuğun altında sevgili, sen kanayansın...

FİNAL
26. BÖLÜM

Ah Asmin! Küllerinden var olan Zümrüdüanka, bu sefer ömür kafesinden firar ettin.

Sen gittiğinde, ardında varlığının yoksulluğunu yaşattığın, hayata küs bir Pars bıraktın. Kaç düşe dalıp korkular içinde uyanacak geceler hediye ettin biliyor musun? Kaç seviş yarım kaldı sınırsız sevgisine sahip olduğun yetim dudaklarında, tadını unutmadığı kaç buse bıraktın tenine hediye?

***"Ölürüm yokluğunda, 'gitme!'** dediğinde ardından yakararak... Duyduğun sessiz feryatlarına, neden yanıt vermedin?*

Aç gözlerini güzel gözlü gelin... Baksın yeşillerin, kahvelerin toprak kokan seyrine... Aşk için öldü Pars bak, ardından yıkanacak bir cenaze, yasını tutacak kefen giyen bir ruh bile bırakmadın.

Anneni mi kıskandın Güz Çiçeği? Küllerinden var ettiğin canı emanet mi bıraktın?

Yalancı baharları yaşattın sevdiğinin yüreğinde, umutsuz sevmelerin sevincini hediye ettin bilmeden ve gittin...

Kırıcı ayrılıklar bıraktın geriye... Pars'ı, iyileşmez darbelerle yaraladın.

Hani yüzüne ilk baktığında için titreyerek, neşeli tebessümler vardı dudaklarında değil yüreğinde, şimdi neredeler?

Oysa böyle sahtekârken hayat... Değersiz dünyaların kabahatli hayallerine yenik düşürdün tükenmez sevginizi...

Bir sevgiliden vazgeçmek, bir ömrü hayatından sonsuza kadar çıkartmak ne kadar kolaydı senin için? Sadece, Pars'ın doyasıya bakamadığı gözlerini hayata kapadın.

Sensiz kaldığı anda bile her saniye seni yaşadığını, hani ölmemiş gibi uzattığında elini, tutacağını bilmez miydin? Her an kapıdan içeri gülümseyerek gireceğini bekleyip, hayalini kurduğunu nasıl bilemedin?

Ne zor şey değil mi ondan gitmek? Aslında sonsuz bir hayatta, ölmediğini bilerek göçüp, ölmüş gibi ulaşılmaz olmak ne zor...

Özlemek, yattığın yerde, kurduğun hayalde bu kadar özlemek, etini kemiğinden ayırırcasına sevmek, çok kötü bir şey değil mi? Bu kadar özlerken onu görememek, dokunamamak, ağlama diye yakaramamak, sesini işittirememek ne zor...

Biliyorsun değil mi? Ne kadar umutsuz bir arayıştır ölüm...

Ne kadar eritir insanı fark etmeden acı...

Sen yokken, tuttuğu çatalda seni hissetmesi, yattığı yatakta yalnızlığınla kıvranması, kısık lambaların gölgesinde kollarını boynuna dolayamadığını düşünmesi, bunlardan kurtulmak için yüzünü yıkadığında, baktığı aynada sadece yüzünün bir yansımasını görmek istemesi... ne zordur bilemezsin...

Gözlerinden yaşlar süzülürken, gözünün içine baka baka kolunu bacağını kesen bir insanın yüzüne sevgi dolu bir gülümseme sunan seni, bi çare Pars nasıl unutur?

"Asmiiiinnnnn!"

Pars, nefes nefese yattığı yataktan kalktı.

Dünya hâlâ dönüyor, ciğerlerine hava doluyor, gözleri etrafı şaşkınca arşınlıyordu.

Ter su içinde kalmıştı. Zihni kaybolmuştu bir girdapta ve zalim hayalleri gerçek mi yoksa tamamen bir kâbus mu olmuştu bilemiyordu! Durmuş aklı ona oyun mu oynamıştı? Nefes almaması gerekiyordu. Ya da yaşama dair ufacık bir belirti vermemesi.

Kalbi hâlâ öyle hızlı atıyordu ki, bu ritim hâlâ yaşadığını ona kanıtlıyordu. Ölüme dokunmuştu. Aşkıyla birlikte ölüme dokunmuş ve ona koşulsuz şartsız teslim olmuştu. Aklına Asmin geldi. Yüreğine kuzguni bir acı. Dilinden fısıltı gibi dökülen adı, ateşten bir meltem gibi kuşattı yüreğini.

"Asmin!"

Oğlunun sıkıntılı bir biçimde sürekli karısının adını sayıkladığını gören Güllü Hanım, tedirgin bir duruşla derhal yanına geldi. Suya sabuna dokunmamış kadar masum bakan gözleri, ilk doğduğu günkü gibi tedirgin bakıyordu hayata. Elindeki havluyu şefkatle oğluna uzatarak yanına yaklaştı. Ama Pars'ın onu görecek ne hali, ne de takati vardı.

Oğlunun huysuzca hırlamasına aldırmayan yaşlı kadın, "Oğlum çok terlemişsin, dur üzerini değiştirelim," diye söyleniyor, Pars hâlâ yarı ayık halde sayıklamaya, bilinçsiz sözlerini sıralamaya devam ediyordu.

Güllü Hanım inatla biraz daha sokulunca oğluna, Pars annesinin elini bileğinden sert bir hamleyle yakaladı. Kasılmış sureti, kan oturmuş ateş saçan gözlerine yansımış endişeli bakışları, bir cellât namzedi kadar şuursuzdu. Annesinin beyazlamış çehresinde dolandı bakışları, sorularına cevap arar gibi. Bir şey söyleyecekti ama çekiniyor, hatta... Hatta korkuyordu sormaya! Cesaret edemiyordu diline dokunan, yüreğine oturan sorulara cevap bulmaya!

İçinde büyük bir kara delik baş göstermiş, tüm enerjisini ve kelimeleri bedeninden çekip almış, ahmak bir posayla insan müsveddesi olarak hayatta yalnız kalmasını sağlamıştı. Konuşmaya mecali yoktu, yutkundu. Boğazında bir yumru, yuttukça büyüyor, büyüdükçe boğazını acıtıyordu. Her nefesi kelimelerin zalimliğine bürünüp ciğerlerinde donuyor, duyacaklarından korktuğu için de kulakları uğuldayarak konuşamıyordu. O kocaman adamın sesi soluğu çıkmıyordu şimdi. Kendini sesi çıksın diye zorladı.

"Ana... Nerede o?"

Ses soluk yoktu. Annesi kaşlarını kaldırmış yüzüne masumca bakıyordu.

"Dayê..." dedi Pars bıkkın bir solumayla. "[44]Kanê dayê?"

İşte o vakit hiç beklemediği cevap yan taraftan gelmişti.

"[45]Tu cehnemê nebini buhust bi te xwes nabe Pars."

Asmin keyifle kıkırdayarak, sağ tarafındaki yatakta yarı oturur vaziyette uzanmıştı. Kollarında cenneti ve cehennemi yaşatan eşsiz

44 Nerede anne?

45 Cehennemi görmezsen, cennet sana tatlı olmaz.

varlığı, bebeği... Onun minik canına sarılmış, şaşkınca kocasına bakıyordu. Islak kirpikleri titrek, mahzun dudakları kıpır kıpırdı. Uyuyan bebeğini dikkatle yanındaki beşiğe yatırdı. Zorla! Zorla çünkü sezaryen ameliyatı olduğu için, doğum yeri, her kımıldamasında canını yakıyordu. Bebeği bıraktıktan sonra kafasını kocasına çevirdi.

Kaimvalidesine haylazca göz kırparak, "Ben demiştim ayrı odaya almasınlar diye. Bak dediğim doğru çıktı. Uyandığında beni yanında bulamasaydı, yıkardı burayı."

Pars gözlerini sımsıkı kapattı. Beyaz örtünün üzerinde kırasıya yumruk yaptığı ellerini sıkarak, derin derin solurken, içinden Rabbine yakardı. Hayatta inandığı bütün değerlerini altüst eden bir ürperti bedenine yaslandığında... Onun kokusunun sindiği, içindeki tüm kalkanlarının zayıfladığı, düşüncelerini yok eden fedakâr nefesleri dokundu ciğerlerine.

İçeride feryat figan ağlayan çocuğa umut şarkıları söylerken solukları, özlemini, susuzluğunu, açlığını, huysuzluğunu gideremenin telaşına düştü ruhu. Kanayan yarasına merhem gibi yayılıyordu karısının mis kokusu genzine. Gücünün, hani o asla yok olmayan gücünün bir çocuğun ağlamasını susturamayacak kadar kuvvetsiz olduğunu anladığı anda, sonunda açtı gözlerini ama bakamadı o tarafa.

Karısının neşeli sesi kesilmeyince, onun bir düş, bir hayal olmadığını anlayınca, kafasını sesinin geldiği yere apansız bir dikkatle çevirdi. Gözlerini kırpıştırarak açıp kapadı. Zihni olanların gerçekliğini kabullenemedi. Sesi sanki hayal, görünüşü rüya gibiydi. Ölmüştü! Onun ölümünü gözleriyle görmüştü. Elleriyle toprağını kavramış, ıslak çimeninin kokusunu, topraktaki rutubeti ciğerlerine solumuştu. Aklı yine mi oyun oynuyordu düşündüklerine? Yoksa kabir azabı dedikleri işkence bu muydu?

Asmin kanlı, canlı, neşesiyle alay ederek karşısında bebeklerinin beşiğini tutuyordu. Gülüyordu, konuşuyordu, kızarak kaşlarını çatarken, azarlayan gözleri parlıyordu. Ona aynı rüyasında gördüğü gibi mutlulukla bakıyordu. Başında kırmızı şeritten taktığı lohusa tacı, üzerinde yarısı kapanmış sabahlığının önünden görünen geceliğiyle karşısında ona bakıp gülüyordu.

Asmin saçlarını kulağının gerisine sıkıştırırken, yorgunluktan altları morarmış gözlerini devirdi. Tatlı bir sitemle kirpiklerini kırpıştırarak nazlıca çıkıştı. "Seni uykucu herif... Yanlış hatırlamıyorsam

doğuran benim, sen değilsin. Doğururken yardım etmedin bari hadi uyan da oğlumuzu sev!"

Asmin kocasına nazlanırken daha ne olduğunu anlamadan Pars yerinden öyle bir fırladı ki, burnundan salınan nefesi odayı şimşek gibi gümbürdetti.

Koluna bağlı olan serum onun kalkmasıyla birlikte gerildi, damarı yırtarak çıkınca da kolundan aşağı kanlar akmaya başladı. Aldırmadı. Canının acısını hissetmiyordu ki, yatağın gıcırtısı daha dinmeden hızlı birkaç adımla karısının yanına gidip, kollarını sıkıca ona sardı. Kocasının kıskacına sıkıştırılmış narin bedenini tenine yapıştırıp, göğsüne öyle sıkı bastırıyordu ki hissetmek için, adeta genç kadının eklemlerinden ses geliyordu.

Onun ölmediğini, yaşadığını hissetmek ve varlığıyla soluklanırken, kokusunda, dokusunda, teninde yok olmak... İşte bu gerçekten ihtiyacı olan tek şeydi.

Kokusunu içine hapsederken kollarını biraz daha sardı, tenine değdikçe mutlulukla kulağının dibinde defalarca mırıldandı. Dua etti, şükretti. "Pars, aşkım başardık!" dedi Asmin kulağına fısıldayarak." Pars'ın gözlerinden süzülen bir damla yaş Asmin'in saçlarına düştü. "Başardık mı sahiden?" diye sordu inanamaz bir halle. "Evet, başardık!" dedi tekrar. Pars karısının, canının yarısının, nefesini içti kana kana. Öyle sıkı sarıyordu ki kolları Asmin'in yorgun bedenini, genç kadının solukları azalarak canı yanınca ciğerleri buna isyan etti. Dişini sıkıp sabretmek istedi ama can tatlıydı ve acıyınca inlemesi gecikmedi.

"Pa-Pars... Canım acıyor! Pars canım acıyor..."

Pars meditasyona girmiş gibi Rabbine şükrederek karısına sarılmaya devam edince, buna göz yumamayan Güllü Hanım gelip, gelininin yorgun bedenini oğlunun kuvvetle kenetlenmiş kollarından ayırmaya zorladı. Ama ne mümkün, başarması imkânsızdı. En kuvvetli yapıştırıcı bile böylesine yapışma etkisi sağlayamazdı. Karısıyla tenlerini resmen kaynaştırmıştı.

"Oğlum kendine gel... Yavrum canını yakıyorsun, kız ameliyatlı yarasını açacaksın." Kollarından biraz daha çekiştirdi. "Bak kime diyorum. Karın hasta evladım, canını yakıyorsun."

Pars annesinin sesine kulak tıkadı. Kollarının baskısı hafiflemeden, yüzünü saçlarına gömüp kokusunu içine çekerek yaşadığına şahit eden bir yaşam belirtisi aradı. İşte gerçekti, yine bildiği koku, taze

çiçek kokusu soluklarını kuşatmıştı. Doya doya çekti içine kokusunu, sanki nefes alamayan ciğerlerini rahatlatır gibi, eğer koklamazsa yarım kalacak ölecek gibi. Başını başına, şakaklarını saçlarına sürterek, yüzünü yanağına değdirdi. Rengi solmuş dudakları karısının teninde hareketlendi, kulağını yanağını, şakağını, göz kapaklarını iştahla öptü.

Her öpücüğünün arasında soluk soluğa, "Öldün sandım," diyor nefesleri ciğerlerine tutuk ve kesik ulaşırken konuşmasına cızırtılı bir sesle devam ediyordu. "Allah'ıma şükürler olsun. Ölmedin. Beni bıraktın gittin sandım," derin derin soluyarak dudaklarını kulağına kapadı. Sıcacık nefesiyle karısının tenini karıncalandırıp, saçlarını havalandırırken, "Eğer sana bir şey olsaydı, dayanamaz ölürdüm," diye itirafta bulundu. Bu gerçekti. Eğer yaşadıkları kâbus olmasaydı gerçek olacağı aşikârdı.

Asmin kollarını kocasının boynuna doladı. Çenesini omzuyla boynunun köküne sıkıştırıp, kokusunu içine derin derin soludu. Sımsıkı sarıldı. O da korkmuştu ürkek bir ceylan gibi... Onun korkusu ölümden değil de, ondan, doğmamış bebeğinden ayrılmaktandı.

Tıpkı onlar gibi annesi de böyle mi hissetmişti son anlarında? Ya babası! Aman Yarabbi hep babasına kızar, küser, hatta sitem ederdi ama bu durum... Annesinin günden güne ölümünü izlemişti babası... Tıpkı Pars gibi... Her lokması boğazına dizilmiş, her hayali vuslata hüküm giymişti. Şimdi anlıyordu anneliğin nasıl bir fedakârlık olduğunu. Artık kızmıyordu annesine. Candan öte canı sevmenin anlamını, bebeğini karnında hissettiği an keşfetmişti. Annelik empatiyle başkaydı. Çok başka bir duygu yüklemi, yaşam eylemiydi. Babasının ve ona yaşatacağı acıları hisseden annesinin nasıl tükenmez bir acı çektiğini şimdi idrak ediyordu. Oysa hep kızardı babasına. Onu suçlardı ya da öldüğü için annesini...

Öyle değilmiş, bunu çok acı şekilde öğrendi. Canı yansa da kocasına sımsıkı sarıldı. Varlığını ona ödünç verdi, soluklarını ciğerine, ruhunu ruhuna katık etti.

Pars'ın gözünden akan mutluluk yaşları boynuna dökülüyordu tıpkı kendi gözyaşlarının kocasının tenine karışması gibi...

Kocaman adam hıçkıra hıçkıra, karısıyla sarmaş dolaş ağlıyordu. Kim demişti erkekler ağlamaz, ağlamak erkeklere yaraşmaz diye. Hem de çok yakışıyordu. Mutluluktan ağlamak onlara yakışıyordu.

"Ölmedim. Buradayım aşkım bak! Sizi bırakıp gidemem. Seni seviyorum, oğlumuzu seviyorum, sizi bırakıp ölüme bile gidemem."

Pars karısının yüzüne hayranlıkla daldı. Parmağı bebek tenini okşayarak yanağında gezinirken, "Ben de seni seviyorum Dağ Çiçeğim... Sana bir şey olursa ölürüm, anlıyor musun ölürüm. Bir daha bana bunu yapma! Bir daha beni sensizlikle sınama."

Bir müddet sonra ağrıdan iki büklüm olmaya başlayan Asmin'in gözlerinden süzülen yaş bu sefer acıdandı.

"Pars!"

"Hımmm?"

"Ca-" dişlerinin arasından ıslık sesi çıkarak acılı bir soluk aldı. "Canım acıyor artık üzerimden kalksan, nefes alacağım."

Güllü Hanım başını sallarken gözyaşları eşliğinde, Pars hızla karısının bedenine 404 gibi yapıştığı şeklinden uzaklaştı. Asmin'in buz kesmiş ellerini tutarken, gözleriyle zarar verip vermediğine dikkatle bakıyordu.

"Özür dilerim ben... Canını yaktım mı?" diye sordu üzgün bakışlarıyla.

Kocasının ağlamaktan kızarmış ve korkudan solgunlaşmış yüzüne hüzünle bakan Asmin yapmacık bir neşeyle, "Biraz ama şimdi geçer," derken gözünün birini hafiften şebeklik yaparak kısıyordu.

"Eh artık yanımda öpüşüp koklaşmanızı yasaklayacağım. Sizin iyice ar damarınız çatladı. Biz örf ve adetlerimize bağlı bir toplumuz, ecnebiler gibi öpüşüp koklaşmanızı izleyemem. Buna terbiyem müsaade etmez," diye yalancıktan azarlamayla bu duygusal gerginliği yırtan Güllü Hanım, kollarında sımsıkı tuttuğu torunuyla oğluna yaklaştı. Bakışlarını ağzını burnunu kıvırarak meme arayan torununun melek yüzünde gezdirip, "Bak babası... Bu da oğlumuz Umut," dediğinde şaşkınca annesinin yüzüne bakan Pars, gözlerini apansız bir merakla annesinin kucağındaki küçücük bebeğe çevirdi. Bu ufacık, minnacık, bir avucunun içine sığacak velveleci onların canından bir parça, hayatlarına umut, yuvalarına neşe, huzurlarına kelepçe mi olacaktı?

Nemli gözleri bu sefer oğlunun minnacık bedeninde babalık endişesi ve sevinciyle gezindi. "Umut..." dedi fısıldayarak. Sesi titriyor, göğsü heyecanından hızla inip kalkıyordu. Yüreğinde garip bir sıkışma, ruhunda ferah bir esinti baş gösteriyordu.

Yanaklarından aşağıya tuzlu gözyaşları salınan Asmin, yanağındaki taneleri elinin tersiyle silerken dudaklarını yalayıp kendi tuzlu yaşlarının tadını alırken, titrek sesiyle şarkı gibi mırıldandı.

"Evet, aşkım. Umut'umuz. Ve Can'ımız. Adını Umut Can koydum, umarım senin de hoşuna gitmiştir. Hani kararlaştıramamıştık ama sanırım adını kendisi seçip geldi."

Güllü Hanım torununu oğluna sunduğunda, önce tereddüt etse de, onu bir an olsun hissetmek için sabırsızlaşan Pars, bebeğini kucağına aldı. Kocaman elinde ufacık bebek o kadar eğreti duruyordu ki... Zaten prematüre gibi doğan minik bebeğin, hiçbir sağlık sorunu yoktu. Kuvözde bile kalmamıştı. Ayına göre kilosu bile fazlaydı aslında ama babasının iri elleri onun minik bedenini yutuyordu. Pars'ın yanağından süzülen iri damlalar bebeğinin üzerine yayıldı.

Kafasını eğip, burnunu oğlunun yanağına sürttü. Bebek teni nasıl da çekici ve sürekli dokunası bir büyüye sahipti böyle! Oğlunun nazik tenini kendi teninde hissettiğinde içine doğan sıcaklık ve göğsünü şişiren o şefkat duygusu... Babalık duygusu nefesini kesti. Korumak ve kollamaktan başka, içine alası ve canında saklayası geldi. Annesine canı kadar tutkun ve kendi canından daha çok bağlıydı ama evlat... Onun içine ektiği hissi tarif edecek hiçbir lügat ya da sözlük yoktu. Babalık duygusu emsalsizdi.

Ondan bir can, canından ve canından daha değerli sevdiğinden bir bütün...

Kokusu ciğerlerinde misler gibi tütüyordu. Evlat kokusu bu muydu? Cennetin kokusu gibi bambaşka bir kokuydu bu. Asmin onların buluşmasını gözlerinden yaşlar akarak izlerken, Güllü Hanım omuzları sarsılarak ağlıyor ve bunu saklamak için çabalıyordu.

"Oğlum... Umut'um... Can'ım..." dedi Pars içli sesi yürek yakarken. Göğsüne bastırdı minik bedenini ve kalbinin üstünde onun hızla atan kalbini hissetmenin rahatlığı ve huzuruyla fısıldadı masum yüzüne. "Sen hem Can'ımız, hem Umut'umuz mu oldun?"

Sonra herkesin ağladığını görünce üzerlerindeki bu rehavet veren sis bulutunu dağıtmak adına, "Babasının çorap çanağına tükürdüğümün evladı, sana çok kızgınım. O nasıl bir gelişti çocuk? Beni azapların en büyüğüyle sınadın ya, bunu sana elbet bir gün ödeteceğim. Mesela âşık olduğunda..." dediğinde artık herkes ağlamalı halde gülmeli bir ruh yorgunluğu sergiliyordu. Pars oğlunu biraz daha sinesine çekerken, bebek huysuzlandı ve minnacık ağzını açarak içinde görünen ufacık dilini bükerek, ağlama başladı. Hey Allah'ım, minnacık bedenden bu yüksek desibelli ses nasıl çıkardı? "Eşolueşek... Bir de bana

karşı mı geliyorsun? Bak sıpaya, daha şimdiden bana posta koymaya başladı. Yerim lan ben seni."

Asmin mutluluk gözyaşlarını elinin tersiyle silerken, kocasının daha önce görmediği bu garip şebekliğine gülüyordu. Güllü Hanım da Allah'a dua ediyor, gözlerini bu mutluluk tablosundan bir an olsun ayırmayarak hem kendi gözleri, hem de içinde büyüttüğü eşinin sevgisiyle bakıyordu. Allah, gelinini onlara bağışlamıştı. Tabii huzurlarına perçin olan torununu da...

Çok kötü dakikalar geçirmişleri. Dehşet saniyeler boyunca, Pars karısını öyle görünce dayanamayıp bayılmış, Güllü Hanım'sa ecel terleriyle ortada tek başına kalakalmıştı. Ne yapsa ne etse elinden bir şey gelmiyordu. Gelininden gelecek iyi haberleri sabırsızlıkla ve merakla, endişeli gözyaşlarıyla beklemişti. Sanki saatler donmuş, zaman durmuştu o kısacık dakikalarda. Acıların en büyüğünü yaşarken, en güzel mutlulukları da aynı anda yaşamıştı.

Pars sakinleştirici ve uyutucu iğne yapılarak odaya alınırken, Asmin'den sonunda iyi haber gelmiş, içleri ferahlatılırken güzel haberlerin ardı arkası kesilmemişti. Güzel gelini sonunda hayata dönmüş, hemen sezaryen ameliyatına alınıp bebeği kurtarmışlardı.

Kalbi durduğu için beyne oksijen gitmemiş, üstelik elektroşok verildiği için bebek büyük bir tehlikeden kıl payı dönmüştü. Doktorun üzülerek söylediği şey ise, böyle bir durumda bebeğin etkilenme ihtimalinin çok fazla olmasıydı. Korkuyla kontrollerin sona ermesini beklediği sırada, doktorlar her ikisinden de umudu kestikleri anda gelini, "Can" bulmuş "Umut'u" da dünyaya gözlerini açmıştı.

O sıralarda korkudan ve endişeden bayılan Berfin'e sakinleştirici yapılıp o da odaya alınmış, Aral bir an olsun onu yalnız bırakmamıştı. Ve memlekete haber verilerek, abisi ve babası çağırılmıştı.

İşte sonunda yaşadıkları o aksiyonu bol endişeli anlar bitmişti.

Allah'ım onların yuvasını dağıtmamış, huzurlarını katmerlendirmişti.

2 YIL SONRA

"İyi ki doğdun Umut... Mutlu yıllar... Mutlu yıllar... Mutlu yıllar sana..."

Evin her yerinde naif bir biçimde, bir koro edasıyla bu melodi yükseliyordu.

Elinde kamera olan Asmin, kocasına kaşlarını çatarak baktı. "Pars..." dedi biraz ılımlı olmaya çalışarak. "Mumları sen değil Umut üfleyecek koca bebek, Umut üfleyecek."

Aslında mahsus yapıyordu. Bu koca adam nasıl değişmişti böyle? Çocuğu birdi şimdi iki olmuştu. Gerçi birisi otuzları yarılıyordu ya hadi neyse!

Pars'ın inatla üflediği mumlardan sonra gülmesini güç bela durduran Asmin, pastaları kesip masadaki ailesine servis yaptı. Berfin'in kucağındaki henüz bir yaşındaki oğlu bir anlık dikkat eksikliğini fırsat bilince, pastaya ellerini daldırıp ağzına götürerek tüm ilgiyi üzerine çekti. Asel, Cesur'a bakarak "Kan bağı da yok ama... Bu çocukta birini nedense çok fazla görüyorum," dediğinde yemek masasında tek başına, kendi halinde kauçuk yemek kaşığıyla oynayan kızına bakıyordu. Onun bu itirafıyla masada küçük çaplı bir gülme krizi oldu.

Pars oğluna kaşlarını çatarak bakarken ciddi bir konuşma yaptığı gibi otoriteyle, "Bak oğlum, Beren senden gözü açık çıktı. Sen pastanı yiyene kadar o yuttu bile... Aç gözünü, babasının oğluna prim verme," dediğinde Asmin elindeki bıçağı sallayarak ciddi bir kızgınlıkla "Pars... Çocukların aklına nifak sokma! Hem Aral senden daha düşünceli bu konuda, senin gibi sabırsız değil. Hımmmm!" dediğinde Pars karısına sert bir kaş çatıklıkla ters bir bakış hediye etti. Bu aralar Cesur ve Aral, Pars'ın normalden fazla olan çocuk düşkünlüğünden sebep, biraz fazla alay ediyor olabilirdi ama söylediklerinde ciddiydi. Bu adam bebeğin düşmesini bırak, emeklemesine bile izin vermiyordu.

"Niye nifak sokayım hatun, ben kıskanç mıyım?"

"Değilsin ama..." diye kabullenen Asmin konuya devam edemedi keza Pars karısının konuşmayı yine nereye getireceğini bildiği için, hemen sözünü balla kesmişti.

"Ben sadece oğlumuzun gözünü açıyorum."

Asmin gülümsedi. Şimdi bu konuyu tartışacak en son yerdeydi. Babası, abisi, arkadaşları tüm sevdikleri masadaydı. Babasıyla aralarındaki buzlar eskisi kadar üşütmüyordu. Tamam, hemen erimesi mümkün değildi ama en azından ne zaman bir araya gelseler, soğuk rüzgârlar esmiyordu. Üstelik öyle canımlı, cicimli olamazlardı da... Ama en azından artık ikisi de birbirlerine nefretle bakmıyorlar, konuşurken sevgilerini dile vuruyorlardı. Ve Mahmut Bey torununa çok

düşkündü. Aslında Cesur ve Asel'in kızları Maral ona dünyanın en güzel hediyesi olsa da, Umut başkaydı. Umut, yaşamaya umut kökleri sağladığı canıydı. Neredeyse her gün arayıp onunla konuşmaya çalışıyordu. Zaten çocuğun çabuk konuşmayı sökmesi de bundandı galiba, iki kelimesinden birinde, "Dede" sözcükleri yatıyordu.

Asmin herkes sandalyesine oturunca, cesaretini toplamak için önce boğazını temizledi, sonra omuzlarını sarsarak derin derin soludu. Sonra bir cüret elindeki çatalı, kadehine usulca vurarak herkesin dikkatini kendine topladı.

Pars'ın dikkatli gözleri o sıralarda yanındaki oğlundaydı keza, ufaklığa kendi yemek sandalyesinde konuşarak özenle pasta yediriyordu.

Asmin onun da dikkatini çekmek için... "Öhöm öhöm..." diye konuşmasına başladı. Herkes ona pür dikkat bakarken genç kadın alı mor halde biraz mahcup, biraz heyecanlı olarak konuya giriş için uygun zamanı kolladı.

Nefes almakta zorlanırken, yutkunarak sesini ayarladı. "Şimdi sözlerime ilk olarak... Herkese bu günümüzde yanımızda olduğu için teşekkür ederek başlamak istiyordum. Aslında hepinizin gelmesi beni çok sevindirdi o ayrı ama asıl neden çok farklı." Herkes sabırsızca konuyu merak ederken, Asmin heyecanı tavan halde saçlarını geriye attı. "Konu şu ki, sizlerle paylaşacağımız güzel bir haberimiz var."

"Asmin..." dedi Asel gerçeği kavrayarak ve Berfin hemen heyecanlanarak gözlerine baktı ama ikisi de o açıklayana kadar sustu.

Ortalıktaki sessizlikten hoşlanmayan Pars, kızların bir şeyler bildiğinden şüphelenmedi, direk gözlemlediğinde anladı ve karısına gözlerini kısarak, hesap soran tonda baktı.

"Bu güzel haberden benim dışımda herkesin bilgisi var sanırım."

"Bizim yok!" dedi Cesur ellerini ceplerine sokarak. Aral, "Evet ben de bilmiyorum," dediğinde Mahmut Bey ellerini havaya teslim olur gibi kaldırıp, konuyla alakalı bir bilgisi olmadığını kanıtladı.

Pars dişlerini sıkarak gelecek olan haberden korktuğunu belli etmeden, "Peki karıcığım, benim niye haberim yok? Hem neymiş bu haber?" diye zoraki bir kibarlıkla sordu.

Korkudan rengi uçmuş Asmin, utancından gözlerini kaçırırken endişesinden renkten renge giriyordu. "Tamam, kocacığım. Azıcık

sabır," dediğinde gözlerini ondan kaçırdı. Böylesi konuşma itibariyle daha kolay olacaktı. "Şimdi size bir müjdem var."

Asel ellerini birbirine kenetleyip heyecanla parmak boğumlarını dişlerken, Berfin oturduğu sandalyede kımıl kımıldı. Güllü Hanım ise rahat bir pozisyonda ortama hâkim şekilde sakindi.

Cesur çatalını masaya bırakarak kaşlarını çattı. "Hadisene zümrüdüm, çatlatma milleti..."

Asmin dudaklarını dişleyerek kocasına baktı. Kaçamak olarak, "Ben..." dedi soluğu kesilirken. Boğazını temizledi, gözlerini kocasının çelik kadar sert bakan dikkatli gözlerine kenetledi. Çünkü en çok onun tepkisinden korkuyor ve çekiniyordu. Zaten bu zamana kadar beklemesinin tek sebebi de buydu.

"Ben..."

"Eee, sen?" dedi Pars dişlerinin arasından.

"Ben hamileyim," dedi Asmin soluk soluğa bir hızla ve gözlerini kapadığı gibi kulağını gelecek sese ayarladı.

Kocasına bakan korkak kirpikleri titreşirken, Pars'ın elindeki çatal parmaklarının arasından kayarak masaya düştü ve beklenmeyen bir hızla birden ayağa kalkınca, yanlışlıkla elinin değdiği bardak yere düşüp kırıldı. Zaten verdiği tek tepkisi de bu olmuştu.

"Ne?"

Sonrasında kocaman adamın aniden yere yığıldığı anlarda milletin yaşadığı o şaşkın endişeydi. Asmin'in ağzından küçük bir çığlık kaçarken, o da dâhil herkes hızla Pars'ın başına toplanmıştı.

Cesur ayaklarından, Aral kollarından dev adamı kucaklayarak yakaladı, ilerideki kanepeye yatırdılar. Ter su içinde geriye çekilen gençleri ittirerek koşturan Güllü Hanım, hemen kolonya getirerek oğlunun başucunda bitti. Asmin de kocasının başucuna geçip, kaimvalidesinin döktüğü kolonyayla ellerini, yüzünü ovalamaya başladı.

Bu tepkisini beklemediği için ağlamaklı bir tutumla sesi titrerken, endişeyle yakarıyordu.

"Pars kendine gel. Aşkım aç gözlerini."

Telaşlı geçen birkaç dakikanın sonrasında Pars yavaşça gözlerini açtı. Gözleri hâlâ baygın baksa da, ürkek sesi kısık çıksa da kendini konuşmaya zorladı. "Asmin... Ben yanlış anladım sanırım," dediğinde kocaman adama yakışmayacak bir ürkeklikle gözlerine bakıyor alacağı cevapla nefesini tutuyordu.

Onun bu konuda nasıl tedbirli olduğunu ve bu tedbirlerini bir kere unutturmak için akla karayı nasıl seçtiğini hatırlayan Asmin konuşamayınca korkusundan, hayır anlamında başını salladı. Kocasından uzaklaşmak için usulca çömeldiği yerden doğruldu. Pars karısının gözlerinden göz kontağını kesmeyerek, "O zaman şaka değil mi? Hem de eşek şakası değil mi?"

Asmin yine olumsuz anlamında kafasını salladı. Elinde sımsıkı kavradığı kolonya şişesini sıkıyor, yutkunarak geri geri mesafeyi açıyordu.

Pars derince solurken, gözleri ölüm gibi koyuldu ve çevik bir hamleyle hızla yerinden doğruldu. Bir anda karısına bakarak, boynunu kırıp sonra da arkasından intihar edecekmiş gibi isyan etti. Asmin sinerken içindeki Pars'ın varlığına, kocası evi inletircesine kükreyerek öfkeyle bağırmaya başladı.

"Lan kadın... Sen beni öldürmeye mi niyetlendin? Benim kalbim bir kere daha bunu kaldırmaz, bu sefer ben kesin ölürüm. İnan sağ çıkmam ölürüm. Ya da seni kendi ellerimle öldürürüm," dediğinde karı koca dışında ortamın keyfini çıkaran herkes, kıkırdamamak için kendilerini zor tutuyordu.

Asmin birden yine kızdırdığı gibi sakinleştiricisinin de kendisi olduğunu hatırlayınca öne atıldı. Kocasının ellerini buz gibi olmuş parmaklarıyla sıkıca kavrayarak yanına yanaştı. Gözlerini gözlerine mıhlayarak, "Aşkım... korkma. Bak hiçbir tehlike yokmuş. İstersen Ebru Hanım'ı ara sor! Her şey yolunda ilerliyor. İstersen anneme sor!" dedi bakışlarını onları keyifle izleyen yaşlı kadına çevirerek. "Anne söylesene ona, tehlike yok desene..."

Güllü Hanım hayıflanır gibi bu garip tiyatroya, "Yok oğlum, birlikte gittik doktora. Sorun çıkmayacakmış."

Pars birden annesine baktı. Sert gözleri ceza verircesine bakarken, öfkeli çenesi hâlâ hırsından seğiriyordu. Dişlerinin arasından hırlar gibi emrederek, "Yemin et..." diye buyurdu.

Güllü Hanım oğlunun bu vurdumduymazlığıyla irkildi. Kızarak, "Oğlum saçmalama... Tövbe tövbe... Sen iyice kafayı yedin," diye azarladı.

Pars sert çıkan sesiyle "Ana yemin et!" diye yine tekrarladı emrini.

Yaşlı kadın şikâyet eder gibi dünürüne baktı sonra oğluna dönerek, "Hem vallahi, hem tallahi oğlum. İnan hiçbir şey yok," dedi.

"Allah'ım sen bana sabır ver... Bir de evladımıza küçük çocuk gibi yemin veriyoruz," diye hayıflandı haklı olarak.

Pars karısına hâlâ çatılı kaşlarıyla bakıyor, tatmin olmadığı cevap için suçluyordu. "Yarın doktora gidiyoruz, bir de ben duyayım şu doktoru ve eğer bir sor..." dediğinde onun kelimesini nasıl tamamlayacağını bilen Asmin, korkuyla öne atılarak, "Tamam aşkım... Gideriz. Hem?" Asmin dudaklarını dişlerinin arasına aldığında Pars bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Malum iki anlam taşıyordu ilki olmadığına göre... Dişlerini sıkarak hesap sorarcasına, "Hem ne Asmin? Daha ne yumurtlayacaksın?" diye sordu. Sorusundaki iğneler genç kadının canını yaksa da aldırmadı.

Dudaklarını ıslatarak bir cüretle "Hem... Hem kızımızı da görmüş oluruz değil mi babası?" dediğinde etraf ketum bir sessizliğe yenildi.

Kocaman adamın bacaklarından derman, karıncalanmaya benzer bir hisle çekiliyor, omuriliğinden aşağıya bir esinti, beyninde fırtına koparcasına salınıyordu.

Pars işte şimdi küt diye gidecekti öte tarafa! Daha bu haberi almayı hazmedemezken, onun bebeği aylardır sakladığını öğreniyordu. Korunduğundan o kadar emindi ki, kilo aldın demeye bile çekinmişti kaç kez ama o kilo değil bebekti. Bakışları düz karnına kaydı. Ne yaptıysa kandırmıştı onu ve bebeklerini saklıyordu karnında. Hem de kızlarını... Kaç aylık olmuştu ki? Kalbi öyle hızlı atıyordu, korkudan fıldır fıldır bir yüzüne bir göbeğine dönen bakışları sonunda gözbebeklerinde dondu kaldı.

Asmin korkakça yanından uzaklaşıp biraz geriledi. Bahçeden elma çalmış çocuklar gibi ürkek bakıyordu kocasına. Beklediği tepkisi geciktikçe, içindeki endişe girdabındaki gergin hatları daha da geriliyordu. Nitekim fazla da uzun sürmedi. Herkes Pars'ın ne diyeceğini bekleyip, gözlerini ona mıhlamış vaziyette pür dikkat bakarken, Pars birkaç dakika sonra kendine geldi. Herkes bu hengâmeyi sorunsuz atlattığına inanıp derin bir nefes aldığında, Asmin gözlerini sıkıca kapadı. Elleri yanlarında yumruk oldu, içinden Rabbine yakarmaya başladı. Ve tam bu anda evin içinde o gür, o sert ses duyuldu ki, herkes olduğu yerde korkuyla sıçradı.

"Asminnnn... Allah'ın cezası kadın, bu bebek kaç aylık?"

& (SON) &

Ben bu dünyaya herkesin istediği gibi olmak için gelmedim ama sen sev diye, istediğin insan olmayı seçtim.

Özel Bölüm
EPİLOĞU

Pars kızının ufacık elinden tutup arabaya doğru yaklaştı. Bugün arkadaşının doğum günü vardı ve öğlen onu hiç istemese de Asmin zoruyla arkadaşının evine bırakmış, şimdi de sabırsızca alıyordu. Pars biraz değişik bir babaydı. Kızı ve oğlunun onun için çok başka yerde olduğu, biraz fazlaca üstüne düştüğü gerçeği ise kaçınılmaz bir sorundu.

Onun minik adımlarına uyum sağlayarak yanında arabasına yaklaştığı kızını, önce arka kapıyı açıp koltuğa yavaşça oturttu sonra emniyet kemerini takıp garip bir iç gerdi. Kızının masum suratına, o evden alırken ki gibi tuhaf tuhaf bakarak içinden küfretti.

Kızının yüzüne çiçek ve kelebek desenleri çizilmiş, bir de renkli pulla süslenmişti. Üzerindeki peri kıyafetiyle yüzündeki boya tam bir kontrast içindeydi. Ama bu boya işi hiç hoşuna gitmemişti.

Kızının melek gibi yüzü maskaraya benzetilmişti. Hâlbuki tüm gün iş yerinde onun tatlı dilini duyma hevesiyle avunmuş, özlediği için ise şimdi onu doyasıya öpmeyi planlıyordu. Ama yapamadı. Kızı üzeri bozulmasın diye sarılmasına, yüzündeki boyası gitmesin diye öpmesine izin vermemişti. Ve bu Pars'ı deli etmişti!

Elindeki minik beyaz dantelden çantayı kızına uzatıp, "Gül, nasıldı parti beğendin mi kuşum?" diye yumuşacık sorduğunda, aslında dişlerini sıkıyordu. Güllü bunu hissedince başını kaldırdı. Babasının çatık kaşlarının arasına işaret parmağını koyarak, alnının ortasında

oluşan kırışıklığı ortadan kaldırdı. Sonra da yaptığı çok doğal bir hareketmiş gibi kucağındaki çantasını açıp, içini karıştırırken, "Evet baba, çok güzeldi," diye basmakalıp cevaplandırdı.

Pars kızının aklının bitmeyen partide, ilgisinin de define haritası saklar gibi sakındığı çantasında olduğunu fark edince, pes ederek kapısını kapatıp şoför tarafına geçti.

Arabaya binince dikiz aynasını kızını görecek şekilde ayarladı. Koyu kahveleri kızının annesi gibi yosun yeşiline bürünmüş pırıl pırıl gözleriyle karşılaşınca, "O yüzündeki şeyleri neden yaptırdın Gül, annen sana nasıl izin verdi?" diye homurdanarak sormadan edemedi.

Kaşlarını çatarak yine arabayı yerinden kaldırdığında, içinden kızını boyayana yine binlerce kez ettiği gibi küfretti. Arabayı çalıştırıp seri bir şekilde yola koyulduğunda bakışları dikkatle camdan dışarıda gezerken, içeride kızının neşeyle söylediği okul şarkısının bilindik melodisi yankılanıyordu. Kulağına dolduran cırtlak ses bile ona dünyanın en iyi operasında soprano sanatçısından duyulan arya gibi eşsiz geliyordu.

"Baba benim doğum günümde de böyle parti verelim mi?" dedi Gül ilgisini çantasından çıkardığı, rengârenk boyanmış minik origami kuşlarına vererek.

Pars kızına aynadan bakıp, "Annenle konuşmamız lazım bu konuyu Gül, belki farklı planları vardır!" diye öneride bulundu. Daha çok yine sorumluluğu Asmin'e atarak iyi ya da kötü olursa üzerine suç atmanın yoluna yattı.

"Ama annem sen ne dersen onu yapar baba! Ne olur baba... Ne olur, benim doğum günümde de böyle palyaço ve sihirbaz gelsin."

Pars başını sallayıp otoriter bir sesle, "Emrivaki yoktu küçük hanım, unuttun mu?" diye uyardı.

Arabada gergin bir sessizlik oluştu. Pars yola baktı, Güllü istediği evet cevabını alamadığı için huysuzlanarak biraz somurttu.

Sonra babasına niye küstüğünü unutup heyecanla atılarak, "Baba biliyor musun, Narin'in iki tane minik bebek kardeşi oldu? Minnacık burunları var, üstelik titreyen elleri de ufacık. Nazlı onu çok seviyormuş ama Narin burnunu kıvırarak daha sevilecek kadar büyümedi sıpa dedi. Ayhan Abi ona kızdı, kardeşlerini sevmesini tembihledi. Ama baba onlar çok tatlı ama ağlak... Aman kim sever onları? Sonra

bebekler hep gülüyor hep uyuyor, ben anlamadım ki niye bu kadar çok uyuyor?" dedi kafası karışmış halde.

"Büyümeleri için uyumalılar kuşum. Hem söylediğin iyi oldu, Arda amcanı arar tebrik ederim bebekleri için... Hazal teyzen iyi mi bari?"

"İyi? Ama sanırım Hazal teyzenin içine fil kaçmış. Çok şişko olmuş baba..." dediğinde Pars, ikinci doğumunda Asmin'in şişen bedeninden sürekli şikâyet etmesini hatırlayınca, ikiz doğum yapan, hem de iki kere üstü üste yapan Hazal'a ve Arda'ya sabırla birlikte kuvvet temennisinde bulundu.

"Bebeklerde mi partiye gelmişti?"

"Yok, baba! Onlar ne anlar partiden? Hep vik vik ağlasınlar. Sadece Hazal teyzem, Narin ve Nazlı'yı almaya gelmiş. Ayhan abim de okuldan yeni gelmişti zaten. Baba ikiz bebeğini de getirmişti herkes sevindi buna. Merakla koştuk yanına, gördük, sevdik. Biliyor musun erken doğmuşlar baba, çok ufacık, ellerimize sığmaz... İstedik ama annesi bize vermedi onları, dokunmak yasak dedi. Narin dedi ki çok erkenci?"

"Üzüldüm..." dedi Pars bir sapaktan dönerken. "Çok mu erken doğmuş bebekler?" diye sordu.

Güllü kafasını salladığında, ufak çenesi döşüne çarparak dudaklarını büktü. Sanki söyleyeceği şeyleri tasdiklediğini anlatmak ister gibi kaşlarını kaldırarak, "Evet, çok erken saatte doğmuş baba, hemen sabaha karşı beşte doğmuş, öyle dedi Nazlı." Yüzünü biraz buruşturup memnuniyetsizce "Ne kadar aceleci, di mi baba? İnsan gece uyur hemen doğar mı, sabahı bekleyememiş mi azıcık? Nazlı ve Narin uykusuz kalmış."

Pars kızına aynadan bakınca bakışları kesişti ve onun bu dediğine keyifle sırıttı. Erken doğmuş deyince aklına başka şeyler gelmişti, saatten bahsettiğini bilememişti.

"Ne ayıp..." diye hayıflanan kız, garip bir restle bakışlarını yana çevirdi. Sanki her şeyi biliyormuş tavrındaki kesin tonu onu eğlendirmişti.

Güllü ufak çantasından çıkardığı resimli hikâye defterine bakıp, "Baba, ben bebek yaptım," dedi elini dudaklarına koyup keyifle kıkırdayarak. Ufacık yaşındaki masum yanakları utanarak kızarmıştı. Ama

güzel yeşil gözleri yaptığı şeyin gururuyla parlamaktan da geri durmuyordu. Pars direksiyonu seri hareketlerle caddeden çıkarıp sokak arasına soktu.

"İyi yapmışsın kızım, aferin sana. Eve gidince bakarım resmine..."

Arabayı sağa çevirip evin sokağına girerken, Gül itiraz ederek, "Ama baba, bakamazsın ki hemen! Hem, Utku ve ben daha yeni yaptık bebeği... Karnımda henüz doğmadı daha," dediğinde çocuk saflığıyla, Pars ayağını firene öyle bir bastı ki, kızının emniyet kemeri olmasaydı kesin camdan dışarı fırlardı.

Öne doğru savrulan Güllü, saçlarını yüzünden çekti. Şaşkınca babasına baktı.

"Ne?"

Sadece bu söz çıkmıştı Pars'ın ağzından. Sinirle arkaya dönüp, kolunu koltuğun başına yasladı. Nefes alamaz halde kızına şaşkınca baktı. Elini koltuğun başına dayayıp, "S-sen ne diyorsun Gül?" diye sorduğunda, sesinde bariz belli bir sinir vardı. Zihninde hâlâ onun söylediği şeyi kavrayamıyordu. Yanlış anlama ihtimali neydi? Sıkıntıyla elini saçlarına daldırıp, yolar gibi dolaştırırken kızı ona bakıp, irileşmiş gözleriyle saçlarını kenara çekti. "Biz de Hazal teyze ve Arda amca gibi Utku'yla evlenip bebek yaptık. Allah da bize bebek hediye etti."

Kalbi sıkışan Pars sıkıntıyla ellerini bu sefer de yüzünde gezdirdi. Aklını kaçıracaktı, neler duyuyordu masum kızından böyle? Ne diyecekti şimdi ona? Böyle bir şeye ne denirdi? Nasıl tepki verilirdi? Sinirle sıktığı dişlerinden gıcırtılar çıkarken, ona belli etmemeye çalışıyordu.

"Kocan mı oldu dedin sen?"

"Evet, biz evlendik baba. Emre ve Ece bizi alkışladı, biz de Utku ile evlendik. Annem dedi ki Allah bebekleri hastaneye gönderiyormuş, sonra anneleri de gidip hastaneden alıp eve geliyormuş. O bize verilen hediyeymiş."

Yüzüne cevap arayarak bakan kızına suskun bir yaklaşım sergileyen Pars, yutkundu. Dört yaşındaki kızı nelerden bahsediyordu? O babaydı ve şu anda karısı yanında yoktu. Ne cevap verecekti? Asmin olsaydı bu çıkmaz durumu kolaylıkla hallederdi ama o paniklemiş, vereceği cevabı bile düşünemiyordu.

Güllü çokbilmiş konuşmasına şaşkınlıkla ve zekâyla devam ediyordu. "Tabii, ben anneme inanmış gibi yaptım baba. Şakacıktan,

üzülmesin diye," dedi minik elini dudaklarına koyup, kıkırdayarak. "Baba..." dedi yine sorusuna cevap bekleyerek, "Annem ne kadar saf değil mi? Çocuk gibi! Hiç, hastane çocuk verir mi insana? Yazık ona bir ara anlatmalıyız gerçeği. Hastaneden bebek hediye edilmez."

Pars yutkundu. Alacağı cevaptan korkarak, "Peki Gül, çocuk nasıl olur biliyor musun?" diye sordu korka korka. Duyacaklarından felaket şekilde tedirgindi. Kalbi kaburgalarını delerek çarparken, nefesini tutmuş kızını dinliyordu. Bakışları kızını iyice inceledi.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldıran Güllü, "Bilmiyor musun baba? Sen de mi safsın?" dediğinde ellerini dudaklarına koymuş, gözlerini irice açmış, ayıplayarak babasına inanamadığını belli ediyordu. Sonra ne düşündüyse, ciddi bir halde çokbilmiş çenesini yukarı kaldırıp, babasına bakarken de, gözleri ona bir şey öğreteceği için sevinçle parladı.

Pars derin bir nefes alıp gelecek olan dehşete karşı gardını alırken, "Peki Gül... Bunu bana neden sen söylemiyorsun?" diye sordu sıkılı dişlerinin arasından. "Hem sen biliyorsun bunu, sanırım..."

Elinde çekiştirip durduğu çantasını kenara koyup, geriye doğru yaslandı ufaklık. Kollarını göğsünde bağlayıp, ciddi bir konu konuşacakmış gibi suratına kendinden emin bir ifade takındı.

"Pekâlâ... Üzülme baba. Bebek nasıl yapılır, ben sana anlatayım. Belki öğrenince siz de bana bir kardeş yaparsınız! İkiz kardeş ama erkenci olmasın tamam mı?"

Söylediklerinin ciddiyetini başını sarsarak onayladı. "Şimdi adamla kadın evlenir. Sonra pasta keser, hediyelerini alır ve en son eve giderler. Sonra adam kadının alnından öper, birlikte üstlerini değiştirip yatağa yatarlar. Ama yan yana uzanırlar, balayı yataklarında böyle tüller falan olur. Elleri birbirlerine tutunur ama önce geceliklerini giyerler bunu unutma. Sonra kadın gözlerini sıkıca yumar, hiç konuşmaz. Adam da gözlerini sıkıca yumar, o da hiç konuşmaz. Sonra birden karısının dudağından öper," dedi kızararak mahcup mahcup babasına bakarken. Kurumuş bal dudaklarını ıslatarak devam etti.

"Sonra sıkıca kapadıkları gözleriyle yan yana yatıp dilekler dilerler. O kadar çok dilek dilerler, düşünürler ki, bebeği olsun diye hayaller kurarlar, bir de dua ederler. Allah onlara acır ve hediyesini gönderir. Adamın karısının dudağına bıraktığı öpücük büyülü olur, midesine iner ve oradan da karnına. Sonra annenin karnı şişer, şişer, şişer balon kadar olur. Baba karısına bakar, besler, göbeği top kadar şişince hastaneye giderler ve doktorlar ameliyatla bebeği oradan alır."

Pars'ın büyümüş gözleri kızının masum yüzünü süzüyordu. Sinirle dişlerini sıkarken tek bir şey sordu. "Sen Utku'yla öpüştün mü?"

Bu kadar konuşmadan anladığı tek sonuç bu olmuştu çünkü.

Babasının tıslamasıyla biraz ürken Güllü, çekinerek doğruyu söyledi. "Tabii ki baba, yoksa nasıl bebek yapardık? Aynı filmlerde de öyle oluyor ya, kadın ve erkek gözlerini kapatıp, dudaklarını uzatıp öpüyor!" Sonra sabırsızca "Baba şimdi ben ne kadar bekleyeceğim anne olmak için?" diye sordu. "Utku dedi ki, şimdi bir de git babasından iste bu kızı. Başıma bela aldım valla diye kızdı bana. Daha gençmiş, yaşaması lazımmış, ben hayatını karartmışım. Yapmadım baba, hayatı hâlâ güneşliydi. Yağmur yağmadı bugün." Kırgınca dudaklarını büzüp, babasının gözlerine baktı. "İstemiyorsa olmasın baba, ben kendim bakarım bebeğime. Üstelik çalışırım da..." Eminlik sunan duruşunda, küsçe kollarını göğsüne iyice çekip "Hıh!" yaptı. Erkek cinsine kızarak, başını yana çevirdi.

Pars ne kadar sinirlense de, kızının şu haline baktıkça kendini tutamadı ve ağzından bir gülümseme kaçırdı. Ardından bir tane daha ve sonra omuzları sarılarak kahkaha atmaya başladı ama bu üzün sürmedi. Kızın şaşkın bakışları kendine döndüğünde, gülmeye başladığı gibi apansız susmuştu. Keza aklına yine *öpücük* meselesi gelince, dudakları kasılmış, keyfi kaçmıştı. Bu konuları sanırım onunla ciddi olarak konuşma zamanı gelmişti.

Dört yaşındaki kızı, bebeklerin telepati yoluyla gelmediğini öğrenmeliydi. Ama nasıl anlatacaklardı ki bunu ona? Gerçi Asmin kesin hallederdi bu konuyu, onun karısı bu konularda dâhiydi! Bu konuları Google de araştırmasına gerek yoktu, keza o evliydi ve her b*ku bilen bir karısı vardı.

"Bebeğim, annen senin bebek yapmaya kalktığını biliyor mu?"

Başını iki yana sallayan Güllü "I-ıı!" dedi huzursuzca. "Nerden bilsin baba, daha bugün karar verdik buna."

Pars önüne dönüp arabayı tekrar yerinden kaldırırken, ağzının içinde sayıklayarak, "Demek Utku şerefsizi seni öptü!" diye homurdandı. Sonra ciddi bir uyarıyla kızana bakarak, "Babacığım... Bir daha seni kimsenin öpmesine izin verme! O Utku'nun da bacaklarını kıracağım, it oğlu it seni nasıl öper?" dedi gözü sinirle seğirirken.

"Rüzgâr amcam it dediğini duyarsa sana kara kara bakar baba..." dedi kıkırdayan kız.

Demek benim kızıma göz koymuş pislik ha? Rüzgâr'ın oğlu Utku... Hergele, nasıl kızını öperdi? İçinden geçirdi.

"Esme teyzen neredeydi siz bunu yaparken?"

"Arkadaşlarıyla oturuyordu baba. Ona söylemedik. Kızardı o bize. Ama Utku, Rüzgâr amcama söyleyecekmiş, düğün için para lazım dedi."

Pars içinden Rüzgâr'a, Utku'ya ve kendine söverek arabayı evin girişine park edip, hırsla dışarı çıktı. Kızının kapısını açıp, emniyet kemerini söylenerek çözdü. Güllü zıplayarak arabadan inince "Annenler bahçede Gül..." diye arkasından seslendi. Sonra da aracın kapısını kapatıp kızının peşinden bahçeye yöneldi

Asmin elinde limonata dolu tepsiyle, bardakları dökmeden bahçe masasına götürürken, kızını görünce gülümsedi. Onun yüzündeki boyayı görünce de kaşlarını kaldırdı. "Hoş geldin tatlım." Tedirgin bakışları arkadan gelen kocasına kaydı. Asmin heyecanla seke seke yanına koşarak gelen kızının yanından yıldırım gibi geçmesini izledi ve kocasına baktığında, adamın suratının buz gibi bir soğuklukla asılmış, gözleri öfkeyle çakmaklaşmış olduğunu görerek endişelendi. Olduğu yerde durarak, "Canım, neyin var?" diye sordu.

Pars yanına yaklaşıp "Bana Utku'nun evinin numarasını ver. O hergelenin kulağını çekeceğim, yok hatta döveceğim, bir temiz sopayı hak etmiş," diye konuya girdi.

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum. Rüzgâr seni vurur! Beni sensiz bırakmaya mı niyetlendin?" diye espri yaptı ama Pars o kadar ciddi bir kızgınlıkla yüzüne bakıyordu ki, hemen kendini toparlayarak mantık yürüttü. Asmin kaşlarını çatarak, "Saçmalama Pars, onlar henüz çocuk... Kavga da eder, barışırlar da. Sen ne karışıyorsun?" dedi elindeki tepsiyi masaya bırakıp kocasına dönerek.

Pars dişlerini sıkarak hesap soran tonda "Sen bu kıza nasıl sahip oluyorsun Asmin?" dediğinde Asmin tokat yemiş gibi irkildi.

"Be-ben ne yaptım yine?" diye sordu. Ve kocasının söylediği sözle, olduğu yerde ruh görmüş bahçıvan gibi kaldı.

"Kızın elin adamlarından hamile kalma peşinde, senin dünyadan haberin yok."

Başından aşağı soğuk sular dökülen Asmin önce ona şaşkınca bakarken, bir an gerçekten sendeledi. Sonra da söylediği şeyin

komikliğiyle apır sapır konuşmasına bozularak, "Sen ne saçmalıyorsun be?" diye elini ağzına koyup, kahkahalarını bastırmaya yeltendi. Bunu gören Pars karısının kayıtsız haline daha çok sinirlenip, "Senin kızın diyorum, elin adamlarıyla öpüşüyormuş, bir de bunu bana pişkince anlatıyor. Sen ise karşıma geçmiş, utanmadan gülüyorsun. Rahatlığa bak! Kadın beni delirtme! Sen ne olduğunu idrak edemiyor musun? Bir kıza sahip çıkamadın mı?"

Asmin kocasının garip haline daha fazla dayanamayıp kahkahasını ortalığa seslice koyuverirken çok geçmeden, dört büklüm olarak kendini kaybetti. Onun bu halini şaşkınca camdan izleyen Güllü Hanım bahçeye açılan kapıda belirdi. Gelininin gülmesine, oğlunun kızmasına bakıp, "Oğlum ne bağırıyorsun?" dedi çatılı kaşlarla yanlarına gelirken.

Pars elini saçlarına gömüp "İki kadın bir kıza sahip olamadınız, ona bağırıyorum. Elin oğulları benim kızımı kıyılarda köşelerde sıkıştırıp öpüyor, yok hatta yatağa atıyor senin gelinin arsızca gülüyor. Siz beni öldüreceksiniz..." Karısına sinirle bakıp, "Lanet olası gülmeyi kes! Ya sen ara ailesini, ya da ben. Benim kızım bir daha o çocukla görüşmeyecek, işte o kadar..." diye son sözlerini kestirip attı.

Asmin kafasıyla annesine kızı içeri götürmesini işaret etti. Güllü Hanım yakaladığı torunuyla içeri giderken, Gül olanları heyecanla bir de ona anlatıp kıkırdıyordu.

Asmin onların içeri geçtiğinden emin olunca, kocasının yanına ciddi bir yüz ifadesiyle yaklaştı. Lâkin yüzüne yumruk, hayâlarına tekme atmakla, başını göğsüne yaslayıp saçlarını okşama arasında bocalayarak, kendini zor tutuyordu. Aradaki mesafeyi kapatıp yanında belirince, elini kocasının yanağına koyup, yüzünü kendine doğru çevirdi. Bakışları, öfkeli bakışlarla karşılaşınca, ona yumuşacık bakarak yeşil gözlerini işveyle süzdürdü.

Parmak uçlarında yukarı kalkıp, çatılmış kaşlarının ortasına her zamanki gibi öpücük bırakarak "Aşkım. Bak sen de diyorsun, onlar çocuk. Oyun oynamışlardır ne var bunda?"

Pars kasılan çenesinin ardında dişlerini sıkarak, karısının elini yakalayıp yüzünden çekti. "Ben, oyun moyun anlamam. O it bir daha kızımı görmeyecek!"

Asmin sakinleştirici etkisi sunan sesini yayarak, "Şişttt!" derken dudağını kocasının lezzetli dudaklarına değdirip, "Tamam aşkım, bir

daha görmez, görüştürmem onları," diye yalan attı.

Ellerini kocasının beline dolarken, bunun ona iyi geleceğini ve sinirinin geçeceğini biliyordu. Onu sakinleştirmenin başka çaresi yoktu. Elinin altındaki ten, gerçekten kaskatı kesilmişti sinirden. Pars kolunu sahiplenir bir tutumla karısının beline dolayıp "Beni yumuşatmaya çalışıyorsun yine ama bu olmayacak. Sana, anneme hatta kendime bile gerçekten çok kızgınım. Şimdi git ara şunları konuş, kızımdan uzak dursunlar."

"Yok aşkım..." dedi Asmin sırnaşık bir kedi gibi sinesine pusarken. "Neden yumuşatayım seni, ben de kızdım o çocuğa. Sıkı bir dayağa ihtiyacı var, hatta dur sen... Mahkemeye verelim olmaz mı, ben kızımı savunurum," dedi alaycı ses tonuyla.

Pars karısının alaya aldığını ve düşünceleriyle dalga geçtiğini anlayınca, sertçe kendine çekip yüzüne baktı. Asmin kaşlarını kaldırıp gülerek, "Ama aşkım... Utku daha altı yaşında, ne anlar âşktan! Kızımız desen dört..." dedi elini kocasının yanağında gezdirirken.

Karısının söylediği şeyle, maziyi düşünen Pars'ın arsız dudakları yukarı kıvrılıp çarpıkça sırıttı. "Senin çocuk dediğin yaşta, ben ilk sevgilimi edinmiş, on beş yaşında milli olmuştum. Erkekliğin, rüştünün yaşı yok hanımefendi. Üstelik erkeğin büyüğü küçüğü olmaz."

Asmin kaşlarını çatıp, kollarından sıyrılırken, "Demek öyle seni sapık Pars... Babası ne ki oğlu o olsun? Senin oğlun da geçen kızın birini kıyılarda kıstırıp hem de zorla öpmüş. Üstelik bunu okulda yapmış. Onun da annesi kızgınca beni aradı!" dediğinde egosu tavan yapan Pars göğsünü kibirle şişirerek, kendini kastı. Keyifli ses tonuyla "Aferin kerataya... Demek benim pabucumu dama attı ha, ben ikinci sınıfta öpmüştüm sevgilimi, oğlum yedi yaşında!"

Asmin buna öfkelenerek kocasının kalın koluna çimdiği basıp "Seni hergele seni... Kızına gelince kıyameti kopar, oğlun olunca gurur duy. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu?" Suratını asıp, küserek arkasını döndü. Elini sallayarak söylenmeye başladı. Pars seri bir hamleyle karısını kolundan yakalayıp, "Ya hemen kızma! O erkek, o kız! İkisi çok farklı!" diye fütursuzca konuşunca, devreleri atan Asmin sinirle arkasını döndü. Gözleri çakmaklaşıp alev alırken, "O kız, o erkek öyle mi? Ben de bir ana baba evladıydım ve kızdım! Senin kızını öpenin babası da, senin gibi egosunu şişirerek düşünüyordur emin ol şimdi ve o zaman senin oğlun da bir babanın kızını öptü, aynı senin kızın gibi."

Pars ağzının içinde homurdanıp karısına uzandı. Elini beline sarıp, "Tamam, bu konuyu kapatırım ama sen de o çocuğu kızımdan uzak tutacaksın," diye buyurdu.

"Yok ya! Sen kız erkek ayrımı yap, ben bırakayım öyle..."

Tartışmanın fitili ateşlenmeden, bu konu din, dil, ırk ayrımına kayıp cinsiyet özgürlüğüne uzanmadan, yapacağı en güzel savunmayı yaptı. Yine onu susturmak için aşağı eğilip, karısının çok konuşan tatlı dudağını kendine esir aldı.

Alt dudağını zevkle emip tadını damağına kazırken, isteksizce bıraktı. Geri çekilmeden soluk soluğa, "Demek oğlum bir kızı öpmüş ha?" dedi hâlâ gurur duyan bir tınıyla. Asmin bu sefer ciddi bir sinirle göğsünden ittirdi. Pars karısının uzaklaşmasına fırsat vermeyerek, elini ensesine daldırdığı gibi onu kendine çekti. "Kızma Müdüre Hanım, şaka yaptım..." derken aklı hâlâ gurur duyduğu oğlundaydı. Bir ara baba oğul bunu kutlamalıydılar.

Ve karısının itirazlı homurtularını, isteksiz, nazlı ittirmelerine aldırmadan dudaklarına yapıştı. Son damlası kalmış balı, özümseyerek içer gibi öpmeye devam etti.

Birkaç saniye sonra onu iten kollar istekle boynuna dolandı, bedeni bedenine yaslandı.

Bu adama neden hayır diyemiyordu ki zaten Asmin? Sorusuna tek cevap vardı; o da...

AŞKTI!